

Universitätsbibliothek Wuppertal

Thésaurus tēs Hellēnikēs glōssēs

Estienne, Henri

Parisiis, 1833

Γ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1394)

Γ tertiae ap. Græcos literæ nota est [Γάμμα dicta: v. Callias ap. Athen. 10, p. 453, D, ut omittam locos prosæ scriptorum, quorum nonnullos v. in Γάμμα. Γέμμα dici ionice notat Eust. II. p. 370, 15], signum item numeri ternarii: et præfixam a sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium signif., hoc modo Γ, seu γ. [Γ quum significat Tertium, sæpe casus terminationem in libris habet su-

ov ω
perimpositam, γ, γ, ut de β' pro δεύτερος posito notavi supra: v. e. g. Vettii Valentis Anthol. fr. post Ioan. Laurent. De mens. p. 337, 338 Ræth. Γ est etiam τρίς: v. Eckhel. Doctr. Num. vol. 2, p. 520, Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 564. Varias literæ figuras descripsit Rosius Inscr. Gr. Vetust. tab. 1, et proleg. p. xxxiii. || Loco spiritus s. digammi vocibus a vocali incipientibus in dialectis quibusdam præfixi exempla plurima v. collecta a Bentl. ap. Kidd. ad Dawes. Misc. p. 325 ed. sec., qui tamen Γ vitiose in omnibus pro F digamma scriptum censebat: quam opinionem refellit tum ipse talium vocc. numerus tum analogia non solum Latinorum quorundam, de quibus v. Butt. Lexil. vol. 2, p. 161 sq., sed etiam Græcorum γηθεῖν coll. ἡδεσθαι, γαῖα pro αἶα et, de quo v. Eust. p. 1722, 46, γδοῦπος pro δούπος, ut omittam græcobarbara, de quibus vid. Ducang., γάλλιξ pro ἀλλιξ, γιατρὸς pro ιατρὸς, etc., γλυκόφως pro λυκόφως ap. Eustath. p. 449, 7. Ceterum conf. Γουάνας. Permutati in dialectis γ cum β exempla sunt γλέφαρον, γλήγων, πρειγευτής, πρειγίον, πρειγίστος pro βλέφαρον, βλήγων, πρεσβευτής, etc.; cum κ, γναφεὺς pro κναφεύς. De εγ pro εκ ante β, γ, δ, λ, μ scripto in lapidibus v. Ros. l. c. p. xlii s. Sic Γράγγος pro Γράγγος aliquoties libri Strab. 3, p. 163, et alibi Φράγγοι pro Φράγγοι. Pro ν positi ante γ, κ, χ exemplis vulgg. adde rariora ap. Ros. ib. p. xliii s. Pro eodem positi ante θ et σ exempla sunt μελάγθριξ, κιστέρνας, pro μελάνθριξ, κιστέρνας scripta in cod. Io. Malalæ p. 105, 19, 21; 106, 20 et 423, 5; 436, 1. || In libris scriptis γ confundi solet cum β: v. Chron. Pasch. p. 325, 8. Cum ι: Demosth. p. 135, 17. Cum λ: Lycophr. v. 307; Chron. Pasch. p. 348, 18. Cum μ: Lycophr. 520; Arist. Pl. 424, Eq. 282. Cum ν: Arist. Nub. 894; Soph. Aj. 1130; Lycophr. v. 77; Bast. ad Greg. p. 727. Cum π: Bast. ad Greg. p. 710, 803, 916; Plato Soph. p. 219, C; Xen. Comment. 4, 3, 9, ubi scripturæ πήγνοιτο pro γήνοιτο originem non intellexit Schneid. Cum ρ: Bast. ad Greg. p. 732. Cum σ: Lycophr. v. 1152; Bast. ad Greg. p. 760; Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 427. Cum τ: Lycophr. v. 94. Creberrime cum τ, ut in γε pro τε et aliis infinitis. Cum χ: Lycophr. v. 1342, 1444; Anth. Pal. 12, 144,

A 1; Brunck. ad Arist. Pl. 340. Cum ψ: Bion. 15, 7. L. DINDORF.]

[Γα, Dor. pro Γε, quod vide.]

Γᾶ, Dor. pro γῆ, Terra; itidemque γᾶν pro γῆν. [V. Γαῖα.]

Γάθον, Hesychio ἤσσον, Minus.

[Γαβὰ, ἡ, Gabaa, urbs Galilææ: unde gentile Γαβαθηός apud Joseph. vol. 1, p. 284, 285, 286. Forma disyllaba Γαβὰ vel Γάβα ap. eundem et alios: fortasse non scriptorum, sed librariorum culpa. Apud Steph. quoque Byz. Γάβα et Γαβητός: sed codd. γαβαητός: ubi vid. quæ interpretes attulerunt. ΓΑΒΗΘΑ in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 344. G. DIND.]

[Γαβάθη, ἡ, Gabathe, urbs Galilææ. Gentile, etiam ex numo cognitum, Γαβαθηός. Interdum Γαβαθηή vel Γαβαθά scribitur: vid. interpr. Steph. Byz. G. DIND.]

Γαβαθόν, Hesychio est τρυβλίον: qui et Γάβηνα esse dicit δξύβαφα [codex δξυβαφεῖ. Fortasse δξυβάφια. G. D.], ἤτοι τρυβλία. [Ζάβατος· πίναξ ἰχθυηρός, παρὰ Παφίους ap. Hesych. comparat Salmasius. Ducangius: «Glossæ Basilic. Καύκουσ, γάβατα. Portius, Γαβάθη, Abax, Catinus, ἄβαξ, τρυβλίον. Γαβαθωτός, Alveatus, cavatus, cavus, βυκόδης, κοιτώδης, κοιλωτός. Γαβαθουλός, eadem notione. Vid. Gloss. med. Lat. in Gabata.» Valckenarius: «Γαβαθόν censeri potest oppidi Palæstinæ nomen (quædam enim oppida Gabathon dicta extiterunt in Palæstina, docente Relando), cujus nominis τρυβλίον haberi posset expositio: γιββא enim Hebræis τρυβλίον significat, et a LXX κεράμιον redditur Jerem. 35, 5. Rectius nomen a ἄβα, Altus, excelsus fuit, deduci posset. Hinc in Lex. Orig. p. 197, ed. Mart. legas, Γαβαθόν· ὑψηλὰ, quibus adde Γαβῆθ p. 199.» V. Γάβθαθα.]

[Γάβαι. V. Γαβιανή.]

[Γαβαῖος, ὁ, Gabæus, rex Phrygiæ minoris. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 5. In libris pluribus Γάβαϊδος. G. DINDORF.]

Γαβαλάν, Hesychius dici tradit κεφαλὴν et ἐγκέφαλον. [Γαβαλάν· ἐγκέφαλον, ἢ κεφαλὴ. Ex ignota dialecto.] Gabalium autem aromatis Arabici nomen ap. Plin. 12, 21. [|| Γάβαλα, πόλις Φοινίκης, ἣν Ἐκαταῖος θηλυκῶς φησιν. (Neutro Γάβαλα, τὰ, utuntur Pausan. 2, 1, 8, et Strabo 16, p. 753. Severiani Γαβάλων episc. lib. De mundi creat. est in Combef. Auct. Patr. noviss. 1, p. 211.) ... ὁ οἰκῆτωρ Γαβαλίτης καὶ θηλυκὸν ἢ Γαβαλίτις, ἀλλὰ καὶ Γαβαλεύς ὡς Μεγαρεύς. (Utraque forma in numis.) *Ἔστι καὶ γῶρα Ἀραβίας καὶ λέγεται ἢ πρώτη συλλαβὴ διὰ τοῦ ε Γέβαλα, καὶ τὸ ἔθνικόν Γεβαλιηός. Hæc Steph. Byz. cujus vid. interpp.]

[Γαβαούπολις, εὖς, ἡ, Gabaopolis, urbs Galilææ. Gentile Γαβαουπολίτης. Vid. Steph. Byz. ejusque intt.]

[Γάβαρα, τὰ, Gabara, urbs Galilææ. Gentile Γαβαρηνός. Vita Josephi vol. 2, p. 5.]

[Γαβῶν vel Γαβῶν, Gabao, urbs Judææ, in libris V. T., ap. Joseph., Euseb., alios. Gentile Γαβαωνίτης.]

[Γάββαθα· τόπος λεγόμενος λιθόστρωτος Hierosolymæ, ubi tribunal Pilati erat. Ioan. 19, 13. Nomen Syro-Chald. derivatum a rad. גבגב Gabah, Excelsum esse. DAHLER.]

[Γάβενον. V. Γαβαθόν.]

[Γάβες. Ita vocant Alexandrini notam ζ, quæ senarium numerum denotat: vid. Ammon. in Catena in S. Ioannem 19, 14, p. 437.]

Γαβεργός, Hesychio teste, Laconibus est έργουμισθωτός [Codex ὀρουμισθωτός], Qui mercede opus aliquod faciendum suscipit, ut οἱ ἐργολάβοι. [Itaque leg. videtur λαβεργός. Falsa etiam Musuri conjectura έργου. L. DINDORF.]

[Γαβιανή, ἢ, Gabiana, regio Persiæ ap. Strab. 16, p. 745. Γαβιανή ap. Diodor. 19, 26, 34, et Polyæn. 4, 6, 13. Γαβιανή in codd. quibusdam Diodori, et Γαβηνοί, οἱ, ap. Plut. V. Eumen. c. 15. Γάβαι, αἱ, nomen urbis, Strabo l. c. p. 728. G. DINDORF.]

[Γάβιοι, οἱ, Gabii. Abios, gentem Scythicam, de qua v. s. Ἄβιος, Æschylus Γαβίους dixerat. Schol. Hom. II. N, 6: Ἄβιον· τούτους Αἰσχύλος Γαβίους φησὶ, quod Γαβίους scriptum ap. Eustath. p. 916, 25. || Γάβιοι, πόλις Λατίνων· τὸ ἐθνικὸν Γάβιται (quod nusquam legitur)· δύνανται καὶ Γαβίους, ὡς Διονύσιος ἐν Ὀρωμικτῆς ἀρχαιολογίας ἀμφοτέρω, Steph. Byz. Apud Dionysium nonnisi nomen urbis Γάβιοι legitur. Gentile apud scriptores Latinos Gabinus est. G. DIND.]

Γαβιρέξ, Myrrhæ quadam species ap. Diosc. 1, 78.

Γάβις, ap. lxx Interpret. Iobi c. 28, [18]: Μετέωρα καὶ γάβις ὡ μνησθήσεται. Sed Hebr. v. est quod interpret. Eminentia. [Hebr. גביש Gabisch, lapidis pretiosi nomen. DAHLER. Olympiod. in Cat. Iob. p. 433, A: Τὸ γάβις τὰ ἐπηρμένα εἰσὶ σημαίνειν· οὗτω γοῦν λέγεται καὶ τὸ ὑπερέχον τοῦ χειλὸς τοῦ μεδίμου. HASE.]

[Γαβρίας, interdum scribi vitiose pro Βαβρίας notavi s. illo, repetitiue a nomine Gabrielis librariis nimis consueto. Interim etiam ipsum Γαβρίας est n. Hebræum viri: v. Tob. c. 1, 14; 4, 20. L. DIND.]

[Γαβριήλ, ὁ, Gabriel, nomen angeli in libris V. et N. T. Unde adiectivum Γαβριηλικός, ἢ, ὄν, et adverb. Γαβριηλικῶς in Vita S. Maximi Confess. p. LVIII. || Γαβριήλ s. Γαβριήλιος, n. pr. præfecti CPolis in epigr. Leontii in Anth. Plan. 4, 32. Alios memorat Fabricius B. G. vol. 11, p. 624. G. DINDORF.]

[Γάγαι, αἱ, Gagæ, urbs Lyciæ, Παλαιὸν τείχος dicta ab Alexandro lib. 1 Lyciacorum. Gentile Γαγαίος. Hæc Steph. Byz. Ineptam nominis etymologiam affert Etym. M. p. 219, 3. Nominativum ΓΑΓΑ ponit Hierocl. Syneed. p. 683, in ΓΑΓΑΙ, ut videtur, mutandum. Γάγας πόλις in Πάγας corruptum ap. Euseb. De martyr. Palest. c. 4 notat Wessel. Alia formæ Γάγας Dioscor. 5, 146: Γεννᾶται (Gagates lapis) ἐν Λυκίᾳ κατὰ τινὰ ποταμῶν εἰσέρουσι εἰς θάλασσαν ἐκχεομένον· ἐστὶ δὲ πλησίον τῆς λεγομένης Παγιοπόλεως (Παλαιόπολεως Salmæ), καλεῖται δὲ ὁ τόπος οὗτος καὶ ὁ ποταμὸς Γάγας. Cui Γάγης ex Plinio 36, 19, 34 restituendum, qui genitivo Gagis utitur, et Dioscoride ipso in opusc. De lapidibus in Iriart. Catal. p. 437, a: Λίθος γαγάτης ὁ ἐν Λυκίᾳ εὐρισκόμενος παρὰ τὸν Γάγην ποταμὸν. Fluvium Γαγάτην dicit Galen. vol. 13, p. 257: Λίθος... ὃν ὁ Διοσκορίδης καὶ ἄλλοι τινὲς ἐν Λυκίᾳ φασὶν εὐρίσκεισθαι κατὰ τὸν ποταμὸν ὄνομα Γαγάτην, ὅθεν περ καὶ αὐτῶ τῷ λίθῳ τὴν προσσηγορίαν εἶναι φασιν· οὐ μὴν ἐγὼ εἶδον ἐκείνον τὸν ποταμὸν, καίτοι παραπλεύσας ὄλην Λυκίαν μικρῶ πλοίῳ τῆς ἱστορίας ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ. Sed huic quoque, nisi negligentius est locutus, Γάγην restituendum ex Aetio, 2, fol. 28, a, 46: Κατὰ ποταμὸν ὀνομαζόμενον Γάγην, ὅθεν καὶ γαγάτην ὀνομάζουσι αὐτὸν (τὸν λίθον). G. DINDORF.]

Γαγάτης λίθος, Gagates lapis: nomen habet loci et amnis Gagis Lyciæ, teste Plin. 36, 19, ubi fusius eum describit. De eod. multa Diosc. 5, 146 et Orph. De lap. [468, 486], Alex. Aphr. Probl. l. 2, Quæst. 64, [et medici, quos indicat Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 152.] Unde autem Γάγαι dictus sit Lyciæ iste locus, vide ap. Etym. [Epiph. Adv. Hæc. 51, vol. 1, p. 422: Λίθος τοῦ γαγάτου. ANGL. Ἡ Γαγάτης λίθος in Georon. 15, 1, 32. --- G. DIND.]

[Γαγγαίνω.] Γαγγαίνειν, Hesychio τὸ μετὰ γέλωτος προσπαίζειν, Risu ludere et joculari cum aliquo.

[Γαγγαλίς. V. Γαγγίς.]

[Γαγγαλιῶν.] Γαγγαλιῶν, Hesychio γαγγαλιῶσθαι, ἤδεσθαι, Titillari, Lætitia s. Voluptate affici. Ubi etiam verb. γαγγαλιῶσθαι positum pro γαγγαλιῶσθαι. Infra Καγγαλιῶν. [V. Γαγγαλιῶν.]

[Γαγγαλιεὶδης lectio vitiosa. V. Γαγγαλιεὶδης.]

Γαγγαλιῶν, i. q. γαγγαλιῶν, Titillo, Voluptate afficio, s. Facio γελᾶν aut καγγαλιῶν. Legitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. [p. 219, 25], a quibus exp. εἰς γέλωτα ἄγω, derivantibus nimirum a γέλω. [Antiatticista p. 87, 28: Γαγγαλιῶν· οὐ γαγγαλιῶν. Gl. Γαγγαλιῶν, Titillo, Vello. Conf. Γαγγαλιῶν.]

[Γαγγαλιεὶδης. V. Γαγγαλιεὶδης.]

[Γαγγαλιῶν. V. Γαγγαλιῶν.]

[Γαγγαλις, ἴδος.] Γαγγαλιῶδες, Hesychio γελασηνοί, pro quo infra γελασίνοι.

[Γαγγαλισμός, ὁ, Gl. Titillatio, Vellatio. V. Γαγγαλισμός.]

Γάγγαλος, ὁ, Hesychio est ὁ εὐμετάθετος καὶ εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ καὶ εὐμετάβολος, Mutabilis, Inconstans. [Gl. Γάγγαλον ἔχων· Titillosus. V. Γάγγαλος.]

[Γαγγαμῆς vel Γαγγαμειτής. V. Γαγγάμη.]

Γαγγάμη, ἢ, Hesychio σαγήνη s. δίκτυον ἀλιευτικόν, Sagena s. rete piscatorium: sed addit, esse etiam σκεῦος γεωργικὸν ὅμοιον τῇ κρεάγγῃ, Furcam fortassis aut Tridentem intelligens. [Strabo 7, p. 307: Ὀρυκτοὶ τε εἰσιν ἰχθύες οἱ ἀποληθθέντες ἐν τῷ κρυστάλλῳ τῇ προσαγορευομένῃ γαγγάμη. G. DIND. In quibusdam Græciæ regionibus γαγγάμη etiamnum vocatur Rete, ligno serrato appensum, quo ostrea a piscatoribus capi solent, pariterque in Sicilia: cujus formam describit Maurolycus in Sestini Viaggi, Berol. 1806. SCHNEID.] Idem et Γάγγαμον dicitur. Nam idem Hesych. γάγγαμον dicitur tradit δίκτυον: item τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν ὑποχονδρίον. Pro quo ap. Etym. [M. p. 219, 18, et paullo post γαγγάμων γαγγάμωνος] et Lex. meum vet. scriptum Γαγγαμῶν. Est enim γαγγαμῶν eis δίκτυον, s. τὸ λαμβάνον δίκτυον, afferentibus ex Æschyl. [Ag. 369]: Γαγγαμῶνα τῆς παναλώτου. [Decepit Stephanum vitiosa lectio Pollucis, cui nunc ex libris restitutum, quod apud Æschylum legitur, γάγγαμον ἀτῆς παναλώτου. Γαγγαμῶν δίκτυον, legitur ap. grammat. in Montef. Bibl. Coisl. p. 232: sed auctorem huic formæ allatum non video, quam ex γάγγαμον depravatam esse puto. Polluci quidem utroque in loco γαγγαμῶν eximendum, quom eodd. γάγγαμον præbeant. G. DIND.] Utrumque vocab. ap. J. Poll. quoque [2, 169] legitur, et γάγγαμον nimirum et γαγγαμῶν, idque uno et eodem in loco: nam 10, [132] quædam ἀλιεὺς σκεῦη enumerans, ut σπυρίδιον, ἐρχη, πόρκους, λίνον, πάναγρον, δίκτυον, ἀμφίβληστρον, iisque subjungens γάγγαμον, scribit ab eo Æschylum τὸ δύσλυτον ἢ δυσελικτον κακὸν appellasse γαγγαμῶνα τῆς παναλώτου. [Oppian. Hal. 3, 81: Γάγγαμά τ' ἢδ' ὑποχαί περιηγέος ἢδὲ σαγήνη.] || Sed meminuit et metaph. signif., quam τὸ γάγγαμον s. ὁ γαγγαμῶν habet, 2, [169]: Τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφαλίον· καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμῶν· ἐπεὶ νεύριον ἐστὶ πλέγμα, καθάπερ τὸ δίκτυον, ὃ καλεῖται νῦν γαγγαμῶν, ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγήνη, inuenens Omentum dicit γαγγαμῶνα, quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγγαμῶνος s. σαγήνης figuram, unde et vulgo Reticulum appellatur. Porro a piscatoria illa γαγγάμη, s. piscatorio illo γαγγάμῳ, dicitur Γαγγαμουλικός, ὁ, Qui nimirum ipsum in aquam injectum extrahit, pisces se. venans. Et Γαγγαμῆς, ἴως, ὁ, Idem. Ἔστι κυρίως, inquit Etym., γαγγάμη, σαγήνη ἢ δίκτυον· ὅθεν καὶ Γαγγαμουλκοί, οἱ σαγήνευται: [γαγγαμουλικός restituendum Arcadio p. 87, 28, ubi γαμουλικός. G. DIND.] καὶ Γαγγαμῆς [apud Etym. legitur γαγγαμῆς τις, unde Sylburgius probabiliter γαγγαμειτής], ὃ τῆ γαγγάμη ἐργαζόμενος. Hesychio itidem γαγγαμουλικὸς sunt σαγήνευται: et Γαγγαμῆς (perperam enim ap. eum scriptum γαγγαμῆς, ut et alphabeticus ordo et expositio docet), ἀλιεὺς ὁ τῆ γαγγάμη ἐργαζόμενος.

Γαγγάμη, ἢ, Hesychio teste pro γαγγάμη dicitur, Id nimirum, ἐν ᾧ οἱ ἀλιεὺς συνάγουσι τὰ ὄστρεα, Verriculum, quo pisces conchas capiunt.

[Γαγγαμουλικός. V. Γαγγάμη.]

[Γαγγαμῶν scriptura vitiosa. V. Γαγγάμη.]

[Γαγγανῶ, τὸ ταρασσῶ, Turbo, Arcad. p. 161, 24.]

[Γαγγανεύω ex composito Αναγαγγανεύω cognitum est, quod v.]

Γαγγάνη, ἡ, Scrofula, Tuber. VV. LL.

[Γάγγη, ἡ, Gange, urbs Indiæ. Strabo 15, p. 719; Ptolem. Geogr. 7, 1. G. DINDORF.]

[Γάγγης, οὐ, δ, Ganges, fluvius Indiæ, ap. Strabon. locis pluribus libri 15, aliosque geographos. Idem esse putatur qui Φεισὼν, fluvius Paradisi, de quo dicitur suo loco. || Γάγγης, Gangis fluvii filius, rex Æthiopum, ap. Philostr. V. A. 3, 20, p. 110 sq. G. D.]

[Γαγγητικός, ἡ, δν, Gangeticus. Arrian. Peripl. a Barkero cit. p. 36: 'Ο Γάγγης, δὲ οὐ φέρεται τό τε μάλα θάβρον καὶ ἡ Γαγγητικὴ νάρδος καὶ πινικὸν καὶ σινδόνες αἱ διαφορώταται αἱ Γαγγητικαὶ λεγόμεναι· sic etiam Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 864. Quod rectius Γαγγητικός scribetur, ut ap. Marcian. Heracl. p. 8, et 27, pariterque Γαγγητικός, non Γαγγητικός, ut apud scriptores Latinos Gangeticus et Gangetis. Γαγγητικός Agathem. 2, 11, p. 50 ed. Huds. G. DIND.]

[Γαγγητικός.] Γαγγητικός νάρδος, ἡ, Nardus Gangitis, dicta a Gange fluvio, ap. quem nascitur, Dioscor. 1, 6: [Γῆς δὲ Ἰνδικῆς ἡ μὲν τις λέγεται γαγγητικός, ἀπὸ τινος ποταμοῦ παραρρέοντος τοῦ ὄρους, Γάγγου καλουμένου, παρ' οὗ φύεται. Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 863. Conf. s. v. Γαγγητικός.] || Ἐγγαγγητικός πέτρην, eadem quæ Γαγγητικός λίθος, s. Γαγγητικός, Gangitis gemma, quæ sc. in Gange fluvio Lyciæ reperitur, viridi colore. Nicander Ther. [37]: Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων [θαίων] ἐγγαγγητικὴν πέτρην. De hac vero gemma plura ibi Schol. [Prima Scholiastæ verba sunt, Ἐγγαγγητικὴ (nam hoc accentu libri) δὲ πέτρην τὴν γαγγητικὴν λίθον· unde Straboni 16, p. 747: Καὶ τὴν γαγγητικὴν (al. γαγγητικὴν) λίθον, ἣν φέρονται τὰ ἔρπετα, γαγγητικὴν restituendum. Γαγγητικός ab Eutecio dicitur in metaphrasi versus Nicandri, eodem errore, quo ap. Plin. H. N. 10, 4, 3, ubi Gangitem restituit Salmas. Exerc. Plin. p. 177, librorum vestigia secutus, in quibus Gagitem vel Gagytem legitur. Apud Nicandr. autem ἐγγαγγητικὴ Schneider. in Γαγγητικὴν mutavit, quod Γαγγητικὴν scribendum erat. G. DINDORF.]

Γαγγητικός, sive Γαγγητικός, δ, nonnullus est γελασηνός, alii τὴν τῶν ἐρίων συστροφὴν, Lanæ convolutas, eo nomine vocari tradunt, alii ὑποστάθμην, Sedimentum et fæces, teste Hesych. [Ἐρίων ex νεύρων corruptum esse vidit Is. Vossius. Conf. Galeni locum s. v. Γαγγλίον afferendum. Γελασηνόν ap. Hesych. posuit Musurus. Codex γελασηνόν. Cum postrema autem interpretatione similis, sed corrupta Hesychii glossa comparanda, Γαγγητικός, γαγγητικός ὑποστάθμη (codex ὑποσταθμοῦ). Quod saltem γαγγητικός scribendum. G. DINDORF.]

[Γαγγητικός, δ, ἡ.] Γαγγητικός Hesych. exp. γαγγητικός ἐουκότων. [Codex γαγγητικός. Corrigen- dum γαγγητικός, aut γαγγητικός. Conf. Γαγγητικός. G. DINDORF.]

[Γαγγλίον, τό.] Γαγγλίον, τό, Hesychio νεύρου συστροφὴ. Sed notandum est pro illo γαγγλίον ap. medicos scribi Γαγγλίον, ut ap. Auctorem Defin. Med., qui Galenus esse creditur, Γαγγλίον ἐστὶ νεύρου παρὰ φύσιν συστροφὴν σωματοπεποιημένη· quo modo et P. Ægin. 6, 39 definit hoc γαγγλίον, et Actuar. II. διαγνώσεως παθῶν 2, 88, ubi iidem addunt γίνεσθαι ἐκ πληγῆς ἢ κόπου, ut plurimum κατὰ καρπούς καὶ σφυρὰ, s. κατὰ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, quoniam ibi nervi plures sunt et magis προφανεῖς: comitari autem ipsum ὄγκον δολύχρον, ἀντίτυπον, ἀναγῆ. Eod. prope modo J. Poll. 4, [197] γαγγλίον esse ait ἀπόστημα ἀπονόν ὑπὸ λευκῆ καὶ νευροῦδε χιτῶνι· ἐνεῖναι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερωδὲς ἢ τριχίαν ἢ ἐλμινθίαν [ἐλμινθία]: γίνεσθαι δὲ περὶ ἄρθρα καὶ κεφαλὴν. Gorr. esse dicit Nervi nodosam et renitentem contractionem, nullo præter naturam colore, doloris expertem: posseque in multis corporis partibus accidere, sed in manibus et talis frequenter, rarius in cubito et capite oriri: plerumque e plaga aut lassitudine, raro sponte provenire, nec in alto, sed sub cute radices agere, neque in orbem vel ad anteriora posterioraque transferri, sicut melicerides et atheromata, sed, si vim facias, ad latera tantum, h. e. ad dextram vel sinistram, pro nervi situ moveri et flecti. Meminit ejus Cels. quoque 7, 6, dicens in capite multa variaque tubercula oriri, ganglia, me-

THES. LING. GREG. TOM. II, FASC. II.

liceridas, atheromata. [Heras ap. Galen. vol. 13, p. 787: Φύματα διαχεῖ καὶ τὰ γαγγλία τὰς τε συναγωγὰς ἀποκορυφοῖ καὶ ῥήσσει. Hemst. Aetius 15, 9. Celsus 7, 6: «Tubercula quæ ganglia vocant.» WEIGEL.]

Γαγγλιώδης, δ, ἡ, Ganglio similis, Qui e gangliorum genere est. Hippocr. de Artic. [p. 806, A]: Ἐπεὶ καὶ τῶν γαγγλιωδέων ἔνια, ὅσα ἂν πλαδαρὰ ἔη καὶ μὴ ζώδεια, σάρκα ἔχει.

[Γάγγος, ap. Arcad. p. 46, 22 ex melioribus libris: unus, sed deterior, σάγγος. G. DINDORF.]

[Γάγγρα, ἡ, Gangra, urbs Paphlagoniæ, a Nicestrato quodam caprario condita, de quo Steph. Byz., ex Alexandri libro de Paphlagonia, præter alia, Ἴδὸν οὐκ ἐπιτήδειον τόπον πόλιν ἔκτισε καὶ Γάγγραν ὠνόμασεν, ὅτι τοῦτο ἦν ὄνομα τῆς αἰγί. Idem Steph. neutro quoque genere dictum esse Γάγγρα, τὰ, annotavit ex Eratosthene et ex Athenæo, cujus verba sunt 3, p. 82, C: Τούτων δ' οὐ πολλὰ ἀπολείπεται τὰ ἐν Γάγγροις, πόλει Παφλαγονικῆ. Gentile Γαγγρηνός, quod Metropolitæ cujusdam Gangreni subscriptione Concil. Chalced. act. vi confirmavit Berkelius. || Ἔστι καὶ Ἀραβίας τῆς εὐδαίμονος Γάγγρα· τὸ ἐθνικὸν δὲ Γαγγραῖοι, ὡς Σαβαιοί, Steph. Byz. G. DINDORF.]

Γαγγραῖνα, ἡ, Gangræna: Partis alicujus mortificatio et extinctio, proveniens a magnitudine inflammationis, quæ neque digeri, neque in pus mutari potuit, sibi que conjunctas partes in affectionis consortium pertrahens, et ne ab ossibus quidem abstinens, quæ vitioso humore perfusa imbutaque, quo caro circumposita madet, putrescunt emoriunturque. Non est autem γαγγραῖνα perfecta νέκρωσις, sed adhuc fit, sic tamen ut, nisi opportune succurratur, non modo pars ipsa, quæ laborat, sed et aliæ vicinæ partes, ipseque totus homo denique intereat. Quum vero sensum affectæ partes penitus amiserunt, jam non γαγγραῖνα, sed σφάκελος appellatur. Est enim per gangrænam via ad sphacelum, qui perfecta νέκρωσις est. Verum, ut ait Galen. Com. 4, εἰς τὸ π. Ἄρθρων [vol. 12, p. 437], abutimur interdum vicinorum affectuum nominibus ad eos signif., ad quos proxime accedunt, quanquam nondum e toto ipsorum speciem et naturam habeant. Sic namque et Hippocr. ingentem inflammationem, quum non amplius suum colorem tuetur, dolorique est, interdum γαγγραῖναν appellavit. Hæc Gorr. Plura si requiras, consule Galen. Comm. 7 in Aphor. Hippocr. sect. 7, artic. 50 [vol. 9, p. 319]; De tumor. c. 8; P. Ægin. 4, 9; Actuar. II. διαγνώσεως παθῶν 2, 30; Celsus 5, 26. [Theophan. N. vol. 2, p. 246 in cap. Περί Γαγγραίνης (codd. duo γαγγραίνης). Plutarch. dicit γαγγραίνης καὶ καρκινώμασι διαβρωθεῖς [Moral. p. 65, D, figurate de sermonibus adulatorum. Paulus Ep. 2 ad Timoth. 2, 17: Καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γαγγραῖνα νομῆν ἔξει· ut Etym. quoque [p. 219, 28] γαγγραῖναν esse dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, derivatum esse tradens e γράω, signif. ἐσθίω, per di- plasiatum. [|| Merops, avis. Anon. Ms. de avibus: Μέρωψ στρουθίον ἐστὶ ὄλιον τὸ σκῆνωμα πράσινον, τὰ δὲ πτερὰ πορφυρὰ, ὅτι τινες γαγγραῖναν ὀνομάζουσι. DUCANG.]

Γαγγραῖνικός, ἡ, δν, Gangrænicus, Gangrænae similis: et γαγγραῖνικαὶ νομαί, Dioscor. 2, 119, Nomæ, quæ in Gangrænam evaserunt, s. Depascentes gangrænae. [4, 94: Κυνόδηκτα ἰᾶται καὶ γαγγραῖνικά.]

[Γαγγραῖνικός, In modum gangrænae. Oribasius p. 158, 38 ed. Cocch.: Νεκροῦνται δάκτυλοι σηπεδο- νικῶς ἢ γαγγραῖνικῶς διατιθέμενοι. KALL.]

[Γαγγραῖνικός, In modum gangrænae. Oribasius p. 158, 38 ed. Cocch.: Νεκροῦνται δάκτυλοι σηπεδο- νικῶς ἢ γαγγραῖνικῶς διατιθέμενοι. KALL.]

[Γαγγραῖνικός.] Γαγγραῖνικός, Gangræna laborare, aut Gangræna corripri. Dioscor. 1, 187 de cinere ficulno, Ἀρμόζει καὶ πρὸς γαγγραῖνούμενα· ἀνακαθαίρει γὰρ. [Hippocrat. p. 828, H: Ἀτὰρ καὶ γαγγραῖνούσθαι ἰκνέεται κνήμην καὶ τὸν πόδα. Rufus p. 289 ed. Matth.: Ὑπὸ τοῦ φαρμάκου γαγγραῖνωθῆναι τε καὶ σπασθῆναι. G. D. Oribas. Mai. p. 30: Τὸ γαγγραῖνούμενον αὐτὸ ἐστὶ πελιδνόν.]

[Γαγγραῖνικός, δ, ἡ, Gangrænicus. Hippocrat. p. 1238, E: Τὸ γαγγραῖνώδες ἀνέδραμεν ἄχρι πρὸς γόνυ. KALL. Galen. vol. 13, p. 151, F.]

[Γαγγραῖνικός, τό, Affectio gangrænica. Pallad. De febr. 26. KALL.]

Γαγγραῖνικός, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραῖνούσθαι, Gangrænae vitio corripri; s. In gangrænam transire.

Hippocrat. De fract. [p. 759]: Γαγγρινώσεις φλεβῶν vocat τὰς δι' ὑπερβολὴν τῆς φλεγμονῆς αὐτῶν ἀκολουθούσας νεκρώσεις, ut testatur Gal. Comm. 2 in eum lib.

[Γαγγραῖος, Γαγγρηνός. V. Γάγγρα.]

[Γαγενής. V. Γηγενής.]

[Γαγεῦσι. V. Γαγύς.]

[Γαγιανός, δ, Gagianus, rhetor Smyrnæus, apud Phrynich. p. 418 Lob. G. DINDORF.]

[Γάγος. V. Ὀστρακίτης.]

[Γαγύλη, ἡ, Pica. Epist. Petri ad Mich. CP. in Cotel. Monum. Eccl. Gr. vol. 2, p. 149, C: Βιβυνοὶ γὰρ καὶ Θράκες καὶ Λυδοὶ γαγύλας καὶ κολοῖους καὶ τρυγῶνας... εἰθίουσιν. DUCANG. Γαγίλα Herodian. Epimer. p. 70.]

[Γαδάμαρτα, τὰ, Gadamarta, regio Mediæ. Polyæn. 4, 6, 11: Ἐν Γαδαμάρτοις (vulgo Γαδαμαρτοῖς) τῆς Μηδείας. Apud Diodor. 19, 32, Γαμαργῶν (ubi cod. Flor. scriptura ad Γαδαμάρῶν ducit), et 37, Γαδαμάρλοις, ubi var. lect. ταμάρλαις, γαδάρλοις, γαδαμάρλοις. G. D.]

[Γαδάμας, αντος, inter peritossyllaba tertiæ declinationis, ap. Chærobosc. in Bekk. Anecd. p. 1186. ANGL.]

[Γάδαρα, τὰ, Gadara, commune aliquot urbibus nomen, de quibus Casaub. ad Strab. 16, p. 759. Stephanus Byz.: Γάδαρα· πόλις κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη· τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεὺς καὶ Γαδαρίς καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα... Ἔστι καὶ Γάδαρα κώμη Μακεδονίας. Et inferius, Γάδαρα· πόλις Παλαιστίνης. Πορφύριος τρίτῳ φιλοσόφου ἱστορίας. Τὸ ἐθνικὸν Γαδαρηνός, ὡς Βόστρα Βοστρηνός, καὶ Γάγγρα Γαγγρηνός, ubi ex codd. restituendum quod literarum ordo postulat, Γάδρα et Γάδρηνός. (Cod. Voss. Γάδρα — Γάδρηνός.) Gentile Γαδαρεὺς, ab urbe Syriæ ductum, ex numis, quibus Γαδαρέων inscriptum est, et aliunde novimus. Γαδαρίς femininum est ap. Strabon. 16, p. 759, 764, et Joseph. vol. 2, p. 222, et Γαδαρίτις ibid. p. 260, nisi Γαδαρίτιδος ex Γαδαρίδος corruptum. Γαδαρηνός gentile est in Vita Josephi vol. 2, p. 5 et in libris nonnullis Josephi vol. 1, p. 775: sed Γαδαρεὺς vol. 1, p. 774; vol. 2, p. 199. In Evang. Marci 5, 1, et Luca 8, 26, Γαδαρηνῶν, ubi libri multi Γεργεσηνῶν, alii Γερασηνῶν. Γάδρα et Γάδρηνός exemplis firmatum non vidi, quæ fortasse librariorum culpa est. De mensura vocabuli constat ex Meleagri v. in Anth. Pal. 7, 4, 7: Πάτρα δὲ με τεκνοὶ Ἄτλις ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις. G. DINDORF.]

[Γαδάτας, α, δ, Gadatas, regulus sub ditone Assyrii, in locis plurimis Xenoph. Cyropædiæ. In casibus obliquis codd. variant inter Γαδάτα Γαδάτου Γαδάτα Γατάδη Γατάδαν Γατάδην. G. DINDORF.]

[Γάδδα, ἡ, et Γάδδα, τὰ, Gadda, locus Arabiæ. Gentile Γαδδηνός. Steph. Byz.]

Γαδεῖον, Hesychio χαίρειν, Gaudere, Lætari.

Γάδαιρα, τὰ, teste Hesych., Phœnices vocant τὰ περιφράγματα, Septa. Alioqui Γάδαιρα appellant insulam et urbem in Oceano ultra columnas Herculis, angustam admodum et veluti γὰς δειρὰν, ut Steph. et Etym. [p. 219, 32] tradunt. [De declinatione et de derivatis Stephan. Byz.: Ἐρατοσθένης δὲ ἡ Γάδαιρα (cod. Voss. γάδειρος: sed ἡ Γάδαιρα etiam ab Eustath. memoratur ad Dionys. 64) φησὶ θεηλυκῶς· ὁ πολίτης Γαδειρεὺς· οὕτω γὰρ τὰ πέντε βιβλία ἐπιγεγραπταὶ τῶν Πυθαγορικῶν σχολῶν Μοδεράτου Γαδειρέως. Λέγεται καὶ Γαδειρίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυίστωρ. Λέγεται καὶ Γαδειραῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Γάδαιρα θηλυκῶς. Καὶ Γαδειρανοί. Καὶ κτητικὸν Γαδειρικός· Εὐπολις, Πότερ' ἦν τὸ τάρχιος Φρύγιον ἢ Γαδειρικόν.] Unde Γαδειρεὺς, Γαδειρίτης, Γαδειραῖος, Γαδειρανός, dicitur Qui inde oriundus est, aut illic habitat. Inde et possess. forma Γαδειρικός, ἡ, ὄν, dicitur: ut [Γαδειρικὴ χώρα ap. Platon. Critia p. 114, B,] Γαδειρικὸν τάρχιος apud Eupolidem, τὸ ἀπὸ Γαδαιρῶν κομιζόμενον, teste Hesych. itemque Steph., qui et Γάδειραν fem. ab Eratosthene vocari ait. Lat. Gades dicunt, et Gaditani pro Γάδαιρα et Γαδειρανοί. [Γαδειριτῶν, in libris vulgatis in Γαδαιρητῶν corruptum, legitur ap. Strab. 3, p. 157. Eidem forma Latina Γαδειτανός illata est ibid. p. 169: Βάλθος Γαδειτανός, ubi ex libris corrigendum Γαδειρανός. A Γαδειρεὺς femininum est Γαδειρίς. Strabo ibid. p. 170: Στήλας, ἧς Πίνδαρος καλεῖ Γαδειρίδας. Quæ repetit p. 171, et ex eo Eustath. ad

Dionys. 64. G. DINDORF.] Γήδαιρα Ion. pro Γάδαιρα, Gades. Herodot. [4, 8]: Πρὸς Γηδαιροῖσι. [Syllabam primam a longo efferrī non solum Ionica Herodoti forma, sed etiam poetarum versus ostendunt. Theodorides ap. Athen. 7, p. 303, C: Θύννοι τε δὴ οἰστρήσονται Γαδαιρῶν δρόμον. Pindar. Nem. 4, 114: Γαδαιρῶν τὸ πρὸς ζῶπον. Conf. Γαδαιραθεν. Correpto tamen a utitur Dionys. Perieg. 11: Λοζὸν ἐπὶ γραμμῆσι Γάδαιρα τε... 456: Ἐφημίζαντο Γάδαιρα, et poeta s. v. Γαδαιρόθεν indicatus. G. DINDORF.]

[Γαδαιρόθεν, E Gadibus. Problem. arithm. in Anth. Pal. 14, 121: Ἐπτάλοπον ποτὶ ἄστῳ Γαδαιρόθεν. Alia forma, et producta syllaba prima Γαθειραθεν Arcestrat. ap. Athen. 3, p. 116, C: Ἴόνιον δ' ἀνὰ κύμα φυγὸν Γαθειραθεν ἄξει, nisi hic quoque Γαθειρόθεν scribendum. G. DINDORF.]

Γαδέω, Gratificor. Hesych. enim Γαδεῖν exp. χαρίσασθαι. [Hoc a verbo ἀνδάνειν est, quod cum digammo pronunciatum esse aliunde constat. Conf. Γανδάνω. G. D.] At Γαδεῶ [γαδεὸς Is. Voss.] Eidem est χαρὰ, Gaudium, Lætitia.

Γαδῆ, ἡ, Cista; Arca. Hesychio κισωτός. [Conf. Γάνδιον.]

[Γαδιλωνίτις, ἡ, Gadilonitis. Strabo 12, p. 546: Μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἄλλου ἢ Γαδιλωνίτις ἐστὶ μέχρι τῆς Σαρακηνῆς, εὐδαίμων χώρα.]

Γάδιξ, Hesychio ὁμολογία. [Γάδιξις Salmasius collata alia glossa, Ἄδιξις ὁμολογία παρὰ Ταραντινοῖς.]

Γάδομαι, Gaudeo, Lator: vel Gaudio et lætitia afficior, voluptate afficior, Delector. Hesych. enim Γάδασθαι exp. ἤδασθαι [et Γάδεται, ἤδεται], afferens et Γάδονται pro εὐφραίνονται.

[Γάδον, παρ' αὐτοῖς (Φοίνιξιν) τὸ ἐκ μικρῶν ὠκοδομημένον, Etym. M. p. 219, 38.]

Γάδος, ὁ, Piscis, qui alio nomine ὄνος dicitur. Ita enim Dorio ap. Athen. 7, [p. 315, F]: Ὄνος, ὄν καλέουσι τινες γάδον. Vide et Γάνδος paulo infra.

[Γάδος s. Γᾶδος, τὸ, i. q. ἤδος. Hesychius, Γάδος, γάλιο (corr. γάλα ex Cyrillo), ἄλλοι ὄζος. Conf. Ἄδος. G. DINDORF.]

[Γαδρώσιος, Γαδρωσός, Γαδρούσιος. V. Γεδρωσία.]

[Γάδουα, ἴδιον, Hesych. ubi Sopingius ἤδιον.]

[Γαδὸν, n. pr. cum Σαμφῶν et Ἄραρον componit Herodian. Epimer. p. 191, ubi Γεδεὼν corr. Boisson. G. DINDORF.]

[Γαεῶν. V. Γαίων.]

Γάζα, ἡ, [De prosodia v. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 31, 28,] Persica vox est, teste Hesych., signif. ap. eos τὸ βασιλεῖον, s. τοὺς ἐκ τῶν πολλῶν φερομένους φόρους, aut τὰ τίμια, i. e. Regiam cum supellectile et instrumento suo, s. Tributa et redditus, aut Res pretiosas. Idem γάζαν exp. etiam πλοῦτον, Opes, Divitias: Suid. θησαυρὸν, Thesaurum, i. e. Supellectilem et opes pretiosiores, quas recondimus. Diod. S.: Πολλὴν δὲ εὐρεν ἀφθονίαν τροφῆς καὶ γάζαν βαρβαρικὴν, ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ'. Et rursum: Ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασιλεία περιάγων ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. [Vid. de his locis Wesseling. ad 17, 35, ubi pro βασιλικῆς γάζης in aliis libris β. σκηπῆς legitur. Monum. Adultit. p. 81 ed. Chishull., μετὰ τῆς ἄλλης γάζης, indicat Schæf.] Et Theophr. H. P. 8, 11: Τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι. || Rursum Γάζα, Urbis Asiaticæ nomen est: cujus civis Γαζαῖος dicitur. [Eadem Ἄζα dicta: vid. Steph. Byz. qui de adjectivis a Γάζα derivatis ita præcipit: Ὁ πολίτης Γαζαῖος. Λέγονται καὶ Γαζηνοὶ παραλόγως, ὡς Παιουανίας. Λέγονται καὶ Γαζίται παρὰ τοῖς ἐγγυρίοις. Καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζίται. Καὶ ἐστὶν ὁμοίον τοῦ Αἰγυπῆται καὶ Αἰγυναῖοι κατὰ τὴν διαφορὰν, ἐναντιουμένων δὲ τῶν τύπων· οἱ μὲν γὰρ πολῖται Αἰγυπῆται καὶ Γαζαῖοι, οἱ δὲ κέραμοι Γαζίται καὶ Αἰγυναῖοι. Γαζίτης οἶνος ex Alexandro Trall. 12, p. 237 afferunt ANGL. || Γάζα, τείχισμα Θράκης, Steph. Byz.]

[Γαζαῖος. V. Γάζα.]

[Γάζακα (γαζακαὶ cod. Voss.), πόλις μεγίστη τῆς Μηδείας, ὡς Κουαδρᾶτος ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν Ἀρριανὸς δὲ κώμην μεγάλην αὐτὴν φησὶ ἐν Παρθικῶν τετάρτῳ καὶ ἐνικῶς τῆς Γαζάκου λέγων. Τὸ ἐθνικὸν Γαζακηνός, ὡς τοῦ Μάζακα Μαζακηνός, Steph. Byz. Γαζακηνῆ ap. Strabon. 12, p. 553. G. DINDORF.]

[Γαζαρηνός, δ, Astrologus, Mathematicus. Daniel 2, 27; 5, 7 et 11. Epiphani. Panar. p. 1094, A: Βαβυλωνίων δὲ ὅτε καλούμενοι γαζαρηνοί, σοφοί τε καὶ ἑταίροί. Est vox chald. גזרני. HASE.]

[Γαζαρά, τὰ, Gazara, urbs Palaestinae. V. T.]

[Γάζας· ἰχθὺς ποιός. Γάζης, κεκορησμένος, Hesych. Has glossas qui in unam contraxit Musurus ex duabus obscuris unam fecit absurdam. De altera valde probabilis Heringae sententia est, qui Γάζης κεκορησμένος, Satur divitiarum, conjungit et interpretationem grammatici excidisse statuit. G. DINDORF.]

[Γαζάτης. V. Γάζα.]

[Γαζέλιον, τὸ, nomen damae graecobarbarum, Gall. la gazelle. Aetius Ms. ap. Ducang. : Δορκάδων τὰ χρέα τῶν καὶ γαζελίων λεγομένων.]

[Γαζελωτός, ἡ, Gazelotus, nomen loci Pontici ap. Strabon. 12, p. 560, ubi alii libri Γαζιλωτός et Γαζηλίτις, Coraeas Γαζιλωνίτις coll. p. 546. G. DIND.]

[Γαζηνός. V. Γάζα.]

[Γαζήται. V. Γαζήται.]

[Γάζιος. V. Γάζος.]

[Γαζιούρα, τὰ, Gaziura, urbs Pontica. Strabo 12, p. 547 : Τὰ Γαζιούρα, παλαιὸν βασιλεῖον, νῦν δ' ἔρημον. Dio Cassius 35, 12, p. 84, 4 : Πρὸς Γαζιούροις. G. D.]

[Γαζίτης. V. Γάζα.]

[Γάζος, Gazus, urbs Indica. Ex Dionysi Bassaricis memorat Steph. Byz. legiturque etiam ap. Nonnum. Gentile Γάζος. G. DINDORF.]

[Γαζοφυλάκειον. V. Γαζοφύλαξ.]

[Γαζοφυλάκειον, Gazam, s. Thesaurum custodio. Diodor. Sic. 17, 74 : Παρὰ τῶν γαζοφυλακούντων παρέλαβεν δικτακισχυλίων ταλάντων ἀριθμὸν. SCHNEID.]

[Γαζοφυλάκιον. V. Γαζοφύλαξ.]

Γαζοφύλαξ, κος, δ, Custos gazae s. thesauri. Nonnus dixit etiam χωρος γαζοφύλαξ, pro Γαζοφυλάκιον, Locus, in quo custoditur gaza : ut sunt conclavia vel arcae, in quibus pretiosius instrumentum et opes reconduntur asservanturque : quod θησαυροφυλάκιον quoque dicitur, teste Suida. Ita vocabatur etiam in templo Hierosolymitano Locus quidam, in quem conferebantur pecuniae : quia erat templi veluti thesaurus et aërium : ut cum alibi, tum Luc. 21, [1] : Βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. [Strabo 2, p. 319 : Χωρίον ἐρυμνόν, ὃ ποτε καὶ Λυσίμαχος ἐχρήσατο γαζοφυλάκιον· 11, p. 529 : Ἀρταβάσδου γαζοφυλάκιον. Hesychius : Γαζοφυλάκιον· θησαυροφυλάκιον, βλαάντιον, σκευοφυλάκιον. Diodec. Vat. p. 19 : Τῶν ἐκ τοῦ γαζοφυλακείου χρημάτων. Γαζοφυλάκειον, θησαυροφυλάκειον scribitur ap. gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 183, 9. G. D.] Nonn. [Io. p. 90, 21] hoc γαζοφύλακα χωρον appellat, uti dixi, Γαζοφύλαξ, inquit, ὅθι χωρος ἀκούεται, ὅπποθι πολλοὶ Ποικίλα δῶρα φέροντες ἐπιστεύχοντο πολιταί. [Jos. Ant. Jud. 11, 1, 3 memorat Mithradatem γαζοφύλακα Cyri; cfr. ib. 4, 4. Id. ib. 11, 5, 1 : Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς γαζοφύλαξι τῆς Συρίας καὶ τῆς Φοινίκης. Quaestores aërii sacri s. Thesaurenses templi Hieros. ib. 11, 5, 2; 15, 11, 4; 18, 4, 3; 20, 8, 11; Bell. Jud. 6, 8, 3. Γαζοφυλάκιον Christianis Arca deponendis eleemosynis destinata, Concil. t. 3, p. 884, E. HASE.]

[Γαζωρός, Gazorus, urbs Macedoniae. Gentile Γαζωρός. Sic Ἀρτεμῖς Γαζωρία. Haec Steph. Byz. Conf. Ἀζωρός. G. DINDORF.]

[Γαθεάι, αἱ, Gathæ, urbs Arcadiae, memorata a Pausan. 8, 34, 6, et Steph. Byz. : qui quod addit, ἧς οἱ πολῖται Γαθεάται, Παισανίας ὀνόμα, Γαθεάται τῆς Κρωμνίτιδος χώρας, minus accurate loquitur. Nam apud Pausaniam fluvii nomen est Γαθεάτας, legiturque τῶ Γαθεάτα δὲ τῆς ... G. DINDORF.]

[Γαθεῖν. V. Γῆθεν.]

Γαθευδον, Hesychio ἐκ γῆς βέον. [Glossa vitii suspecta.]

Γαθεῖν, Dorice pro Γηθέω dicitur. Unde infin. γαθεῖν. [V. Γῆθω.]

Γαθία, Hesychio ἄλλαντία. [Sono simile, sed significatione diversum est quod Is. Vossius comparat γῆτιον s. γῆτειον, γῆθου.]

[Γαθιάδας, δ, Gathiadadas, ἥρωος ὄνομα, δὲ καὶ τοῦς καταφύγοντας εἰς αὐτὸν βύεται ἐκ (codex καὶ) θανάτου, Hesych.]

[Γᾶθις. V. Γῶθις.]

[Γαθόσυνος. V. Γηθόσυνος.]

[Γαθυλλίς. V. Γηθυλλίς.]

[Γαθυνία, ἡ, Gathynia, urbs Laconica, ad veteribus Γῶθειον dicta. Georg. Cedr. vol. 1, p. 120, D : Ὁ Λάκων ... τριάκοντα τρεῖς χρόνους βασιλεύσας ἐκτίσσε πόλιν παράλιον τῆν Γαθυνίαν. In Γηθυλλίαν depravatam ap. Ioann. Malal. p. 82, 5. G. DINDORF.]

Γαῖα, ἡ, s. Γαίη, poet. utrumque, Terra, Tellus.

[Γαίη, quod alienum est ab usu veterum, interdum dixerunt poetae recentes, ut in Anth. Pal. Append. 153 : Παυλῖνον γαίη δέξαστο νερερίη· 172 : Γαίη πατρίς, ἧ παράκειμαι, et fortasse in Orac. Sibyll. 14, 280. In alio epigr. 6, 51 : Μητέρ ἐμῆ, γαίη Φρυγίων, θρηπτεῖσα λεόντων, Herm. ad Orph. p. 766 corrigit, Πείη, Φρ. In versu corrupto Orph. Argon. 1287, γαίην eo magis suspectum quod ante consonantem literam legitur, ut in Orac. Sibyll. 12, 149. G. D.] Ut autem prius esse γαῖα quam αἶα existimem, cum et alioqui hoc αἶα e poet. licentia profectum esse, metri causa litera prima abscissa, credibile sit, faciunt cum aliae synonymae vv. literam γ itidem habentes, tum varia ex unaquaque earum comp., cum ex αἶα vix ullum me legere meminerim. At γαῖα, sicut et γαίη, prius esse quam γῆ, probare videtur, primum quidem frequentissimus illarum vv. ap. poet. usus, hujus contra rarissimus : deinde vero formatio hujus γῆ e γέα cum solo ε, quam affert Eust. [p. 1155, 15] Ceterum, quamvis Etym. hujus v. γῆ etymum asserat, e γῶ, Capio, i. e. Capax sum, ego tamen γῆ ex γέα, uti dixi, at γέα ex γαῖα formatum dico : γαῖα autem, si ullam aliam in tota Gr. lingua, primitivam esse vocem persuasum habeo : ideoque hic, sicut et aliis prope innumeris locis, ridiculum esse Etym. non dissimulo. Est autem vel in eo reprehendendus, quod non solum etym., sed etiam illud ipsum v., unde eam petere vult, fingat, ex γῶ sc. γῶ faciens. Ideoque in hujus Gramm. lectione, sicut et aliorum, plerisque in ll., magnam adhibendam esse cautionem moneo. Nihil autem magis movere nos debet quod scribit Eust. ex suorum παλαιῶν sententia, e γῶ, τὸ χωρῶ et τίκτω, fieri γέα, unde sit γῆ per crasin : fieri item γαῖα, ut μαῖα a μῶ. [Ludicram etymologiam comminiscitur Plato in Cratylō p. 410, B : Γῆ δὲ μᾶλλον σημαίνει δ βοῦλεται, εἰάν τις γαῖαν ὀνομάτῃ· γαῖα γὰρ γεννήτειρα ἀν εἶη ὀρθῶς κεκλημένη, ὡς φησιν Ὀμηρος· τὸ γὰρ γεγάσι γεγενῆσθαι λέγει. G. D.] || Γαῖα s. γαίη, sicut et γῆ, non solum Terram generali appellatione signif., ut Hesiod. E. [101] : Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα· et Od. E, [294], I, [69] : Γαῖαν ἑμοῦ καὶ πόντον, et rursus E, [47] : Ἡμῖν ἐφ' ὑγρὴν Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, itidemque γαῖαν ἀπειρεστέην, Π. Υ, [58], simili epith., sed et Regionem, χωρᾶν : ut Od. Θ, [555] : Εἰπέ δὲ μοι γαῖαν τε τεῆν δῆμόν τε πόλιν τε. Sed et insula Creta ab Hom. γαῖα nominatur : sicut M, [404] : Οὐδέ τις ἄλλη φαίνεται γαῖάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, quidam γαῖάων exp. νήσων : observandus est autem plur.; quam exp. affert et Eust. : sed ego latius accipere malim. [Dionys. P. 882 : Γαῖάων Ἀσίας, Regionem Asiae.] Theocr. certe h. l. imitans, non γαῖας, sed pro eo ἀκτὴν et ὄρος dixit, in Europa, φαίνεται δ' οὐτ' ἀκτὴ τις ἀλιβόρος, οὐτ' ὄρος αἰπὸν, ἀλλ' ἀήρ μὲν ὑπερθεῖν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed Virg. ad verbum γαῖας interpr. Terras, Aen. 3, [192] : Postquam altum tenuere rates, nec jam amplius ullae Apparent terrae : caelum undique, et undique pontus. Ovid. autem dixit, Quocumque aspicio, nihil est nisi pontus et aer. Ceterum possumus fortasse in illo Hom. l. γαῖαν τεῆν exp. etiam Patriam tuam : quam signif. habet cum alibi, tum Od. I, 28 : Οὐτι ἐγωγε ἦς γαῖης δύναιμαι γλυκερώτερον ἄλλο ιδέσθαι. Saep̄ vero et πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eodem dicit, ut videbis in Πατρίς. [|| Γῆ angustiore etiam significato interdum de unius urbis ambitu dicitur : de quo vid. Kuster. ad Aristoph. Thesm. 115, qui praeter alia Euripidis versus attulit, Phoen. 1203 : Πύργων μὲν οὖν γῆς ἴσχομεν κατασκαφάς, de urbe Thebarum; Troad. 868 : Γῆ (i. e. Troia) δορὶ πεσοῦσ' Ἑλληνικῶ. Conf. Valek. ad v. 931, p. 342, et Seidler. ad Eurip. Troad. 4 : Καὶ γῆν καὶ πόλιν. Aeschyl. Eum. 993. G. D.]

|| Incolae. Philostr. Heroic. p. 688 : Ὀπλισμένης γῆς ἀρχοντι, ubi Schol. ap. Boisson. p. 447 : Τουτέστιν, ἀνθρώπων ὀπλισμένων ὡς παρὰ τῷ Προφῆτῃ « Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι. » SCHAEF. || Alio etiam modo signif. τοῦ γαῖα restringit Hom., et eo quidem ceteris etiam linguis usitatissimo, ut, cum In terram cadere dicimus, et Terræ procumbere, et Premere terram posito genu, quo sensu frequens est adv. Humi, ut Jacens humi, Fusus humi, Procumbit humi, Prostermit humi; quamvis enim qui in elemento degit, quod terra nominatur, in aliud quam in terram cadere non possit, etiam si in terram immediate non cadat, i. e. in aliquid terreum, sed in aliquid ligneum, lapideum, aut ferreum, aliusve materiae, additur tamen In terram. Tum igitur ipsum terræ solum et illam quasi terræ superficiem, quæ a nobis calcatur, intelligimus, quacunque re sit strata. Talia sunt autem Il. Φ, [118] : Ὁ δ' ἄρα προνής ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς· X, [64] : Καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ· A, [245] : Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. [Æsch. Pers. 588 : Ἐς γᾶν προπίπτοντες ἀρξονται· Agam. 1018 : Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσόν ἅπαζ... αἶμα.] Huc pertinet et illud, Od. O, [31] : Πρὶν καὶ τινὰ γαῖα καθέξει· Il. Π, [629] : Πᾶρος τινὰ γαῖα καθέξει· quod dicitur de illis, qui in bello morientes procumbunt terræ. Idem et γαῖαν ὀδᾶζ λαζεσθαι non raro ab Hom. dicuntur, quem imitatus Virg. Æn. 11, [418] canit : Procumbit moriens, et humum semel ore momordit : item αἵματι γαῖαν ἐρεύθειν, necnon δέειν : interdum vero et sub. αἵματι. [Eurip. Phœn. 679 : Αἵματος δ' ἔδουσε γαῖαν· 1159 : Ξηρὰν δ' ἔδουον γαῖαν αἵματος βοῖας. Simonides apud Athen. 3, p. 125, D : Ζωὴ Πιερίην γῆν ἐπισσαμένη, ubi Casaub. : « Γῆν ἐπίσασθαι dicuntur mortui, quando sunt sepulti ac terra ceu veste amici : id enim est ἐπίσασθαι. At h. l. festivissime dicitur de nive in terram defossa, ut viva servaretur nec periret. »] Consideratus porro hic τοῦ γαῖα usus mirum cuiquam videri non sinet, ut opinor, h. l. ejusd. poetæ, ubi γαῖαν a montibus distinguit, Il. Y, [56] : Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Quid autem hic Virg. ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα interpr., mihi certe interpr. videtur, Ardua terrarum; at γαῖα Campi : ita enim Æn. 5, [694], Tonitruque tremiscunt Ardua terrarum et campi. Puto autem et alibi ap. Virg. aliquid huc pertinens legi, sed id mihi in presentia memoria non suggerit. || At de γαῖα χυτῆ dicendum erit in Χυτὸς post Χέω : itidem de γαῖα κωφῆ, in Κωφός. || Γᾶ Dorice pro γῆ, Terra; itidemque γᾶν pro γῆν.

[Γαῖα et αἶα usitata epicis formæ sunt, qui raro γῆ dixerunt, ut Hom. Od. N, 233 : Τίς γῆ, τίς δῆμος...; Ψ, 233 : Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῆ νηγομένοισι φανήη. Hesiod. Theog. 679 : Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν. Lyricis et tragicis poetis utraque pariter frequentata forma est, Γαῖα et Γῆ. Doricum tamen Γᾶ-alienum ab diverbiis tragicorum. Comici vulgarem sequentes sermonem forma Γῆ utuntur, Γαῖα et Γᾶ non nisi in melicis fabularum partibus versibusve dactylicis, vel ubi tragicam dictionem imitantur, admittentes. Aristoph. Nub. 290 : Ἐπιδωμεθα τηλεσκόπω ὀμματι γαῖαν· Ran. 1529 : Δαίμονες οἱ κατὰ γαῖας· Av. 1061 : Πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω... γένναν θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαῖα... Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, B : Πλαστὸν ἐκ γαῖης ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπηθῆν στέγη. Araros vel Eubulus ibid. 11, p. 471, E : Ὡ γαῖα κεραμῖ, τίς σε Θηρυκλῆς ποτε ἔτευξε κολλῆς λαγόνος εὐρύνας βᾶθος· Sannyrrio ap. Polluc. 10, 185 : Κεραμικὴν γαῖαν στρέφων. Theopomp. in Bekk. Anecd. p. 323 : Ἰξεί δὲ Μῆδων γαῖαν. Apud Polyb. 4, 74, 1 codex Vat. aliique Πισάτιδος γαῖης pro γῆς, errore librarii. Genitivus γαῖων ex lxx infra afferetur. || Γεῖα extra composita non esse usitatum affirmat Stephanus infra s. v. Γεωγράφος, neque Eustath. p. 188, 30 et 1155, 15 aliunde quam ex compositis cognitum habuit, ut videtur. Sed Herodianus περὶ μόν. λέξ. p. 7, 14 ita loquitur ut et hanc et aliam formam γᾶς non videatur dicere plane inusitatum fuisse : Ἐτρέψαν τε τὸ η (in v. γῆ) εἰς α Δωρισίς καὶ Αἰολεῖς καὶ Βοιωτοὶ γᾶ λέγοντες, ὡς ἀσυν-αλείπτου αὐτοῦ ὑπάρχοντος· οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ἡ γᾶς

εἰρηται καὶ γεῖα καὶ γαῖα καὶ αἶα. Steph. Byz. : Γῆ, ἀπὸ τοῦ γεῖα κραθέν· ἀπ' οὗ τὸ γέγειος κτητικὸν πλεονασμῶ τοῦ γ. Γεῖα ex Crinagora in Anth. Pal. 9, 430 indicat Wakef. : Ἄλλα γὰρ ἄλλοιαι πάντα φέρουσι γεῖα. Γεῖον pro vulgato γαῖων ex libris melioribus restitutum est Herodoto 4, 198, ubi Valcken. de usu pluralis hæc attulit : « Ἀρίστη γαῖων) Multum me judice præstat γεῖον, munitum auctoritate Democriti in Dissert. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαῖας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium II. ἐρμην. § 237 : Εἰ δὲ πρὸς ἅπασας οἰχεται γᾶς φυγὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς φυγὰς. Τὰς ἀρίστας τῶν γαῖων, Schol. Thucyd. 1, 2, similesque dixere. Γαῖων habet aliquoties interpretes Græcus semibarbarus libri Esdræ : superest ejusdem libri Græca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistæ Judæi cujusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos : ubi γαῖων dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς : quod ille ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαῖων, 9, 14, id hic dixit 8, 84 : Ἐπιμιγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. » Γαῖων legitur etiam alibi apud interpretes V. T., ut Psalm. 48, 1 : Ἐπὶ τῶν γαῖων αὐτῶν. Reg. 2, 18, 35 : Ἐν πᾶσι τοῖς θεοῖς τῶν γαῖων. Cyrilli Gloss. : Γαῖων· χωρῶν. Eranius Philo p. 169 : Ἡ μέσον δύο γαῖων θάλασσα. Genitivum Γῶν in Hesychii glossa Γωνορίσματα (γῶν ὀρίσματα) latere suspicabatur Schæfer. Melet. p. 15. Idem Γαῖς memorat ex Schol. Eurip. Phœn. 646 (643 Matth.). Adde Γᾶς ex Strabone 2, p. 126 : Τὰς περιεχούσας αὐτὴν γᾶς. De Homericō Γαῖων supra dictum ab Stephano. || Formæ Doricæ Δᾶ, abs qua grammatici δᾶπεδον derivant, pauca tantum exempla supersunt. Eurip. Phœn. 1304 : Φεῦ δᾶ φεῦ δᾶ, et simplex φεῦ δᾶ ap. Aristoph. Lys. 198 in ore Lacænæ. Schol. Eurip. : Οἱ μὲν ἐν μέρος λόγου ἀνέγνωσαν τὸ φεῦ δᾶ (ergo φεῦδα, ut in Etym. M. scriptum p. 60, 10), ὡς ἐν παρολιῇ τοῦ δᾶ· ἐνιοὶ δὲ ἀντὶ φεῦ δᾶ (unde libri nonnulli φεῦ δᾶ), τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ φεῦ γῆ. Æschyl. Eum. 841, 874 : Οἰοὶ δᾶ, φεῦ. Idem Prometh. 568 : Ἄλευ δᾶ· nam sic corrigenda librorum scriptura ἀλευ ὦ δᾶ vel ἀλευάδα : quanquam ἀλευάδα etiam ap. Etym. M. scriptum, qui φεῦδα comparat. Οὐ δᾶν, Non per terram, ap. Theocrit. 4, 17. G. DINDORF.]

[Γῆν, Terram, quo sensu physici et philosophi dicant copiose exponit Galenus vol. 13, p. 245 et sqq. Qui postquam γῆν quotidiano Græcorum omnium usu Massam dici ostendit quæ in aquam injecta dissolvitur et lutum fit, ita pergit p. 246 : Ἐν μὲν δὲ τοῦτο σημαίνον ἐστὶ τοῦ τῆς γῆς ὀνόματος ἅπασαι σύνθητες· ἕτερον δὲ μόνον τοῖς φιλοσόφοις, ἐπειδὴ λέγουσι τῶν σωμάτων στοιχεῖα γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ πῦρ. Κατὰ τούτους οὐδὲν μὲν τῶν συνθετῶν τούτων σωμάτων ἐστὶν ἡ στοιχειώδης γῆ, πλείστον μὲντοι τῆς γῆς ἔρειν αὐτὰ φασὶ, οἷον τὸν τε ἀδάμαντα καὶ τὰς πέτρας, καὶ ὅσω γ' ἂν ὡς σκληρότερα τὸ σῶμα, τοσούτω μᾶλλον αὐτὰ εἶναι φασὶ γεωδέστερα, ἐμπλην τοῖς γεωργοῖς· οὐ γὰρ τὴν σκληροτέραν σύστασιν τῶν σωμάτων ὀνομάζουσι οὗτοι γεωδεστέραν, ἀλλὰ λίθους μὲν καὶ πέτρας τὰ τοιαῦτα καλοῦσιν ἀνεπιτηδεύατα πρὸς γεωργίαν, ἀκριβεστάτην δὲ γῆν εἶναι φασὶ τὴν πορρωτάτην τῇ συστάσει τῆς πέτρας, ὅπου γε καὶ τὴν ἀργιλιώδη τε καὶ τὴν ψαμμώδη μέμφονται πρὸς τὰ πλείστα. Κατὰ μὲν οὖν τὸ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σημαίνον αἰ τῆς γῆς διαφορὰ τρισὶν δρισηθόνται γένεσιν· ἐστὶ γὰρ τὸ μὲν τι λίθος αὐτῆς, τὸ δὲ μεταλλευτὸν τι σῶμα, τὸ δὲ τρίτον γεωργουμένη γῆ·... οἱ γε μὴν ἄλλοι πάντες ἀνθρώποι γῆν ὀνομάζουσι ἐκείνην μόνην τὴν οὐσίαν, ἥτις ὑγρῷ φουραθεῖσα πηλὸς γίνεται, περὶ ἧς κατὰ νῦν ἔγνωκα τὰς διαφορὰς εἰπεῖν. Has differentias sequentibus capitibus ita persequitur, ut varia terrarum genera, γῆν Λημνίαν, Αἰγυπτίαν, Σαμίαν, Κυμωλίαν et alias plurimas, viresque earum medicas accurate describat : quarum etiam in aliorum medicorum scriptis sæpissime mentionem fieri videmus. Γῆ κεραμικῆ, σμηκτικῆ, Χαλκίτις, Ἐρετριὰς ex Hippocr. vid. ap. Foesium. G. DINDORF.]

[Annotari hic debuit formula γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν, Herodot. 5, 17, 18, et alibi sæpius. SCHWEIGH.] || Γῆς ἐντερα, Terræ intestina. Ita medici in primis Græci vocant quos Plinius Vermes terrenos appellat,

alii Lumbricos. Apud Athen. 7, [p. 305, A, in versu Numenii] οἱ βουλοὶ etiam dicuntur γαιηράγοι, έντερα γαιήης. [Γῆς δμφαλδς, Umbilicus Veneris, Diosc. Notha 4, 92. Γῆς στέφανος, Chamæcissus, ibid. 4, 126. Boisson.]

[Γῆ λέγειν. Eurip. Med. 57 : "Ωσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοῦρανῶ λέξαι... Μηδείας τύχας, quod in ridiculum detorsit Philemo ap. Athen. 7, p. 288, D. Theognetus apud eund. 15, p. 671 : Περίδοσφρηκας γῆ τε κοῦρανῶ λαλῶν. Ω γᾶ, interjectio tragica. Eurip. Hipp. 672 : Ἐτύχομεν τύχας, ἰὼ γᾶ καὶ φῶς· Orest. 1519 : Ω Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νόξ. || Τὰ ἐκ τῆς γῆς, Quæ e terra nascuntur, Fruges. Philostr. Heroic. p. 681 : Πολοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ubi Boisson. p. 291 : « Subauditur φουόμενον, quod expressit Scholiastes, habetque Xenophon locis similibus, Memor. 4, 3, 10 : Τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φουόμενοις, et 7, 7; Plutarch. Moral. p. 528, C; Antonin. Liber. c. 5. Sed omisso verbo Philostratus rursus p. 174, 835, 693. » Γῆς ἐκπεφυκέναι dicuntur homines nullius generis. Eurip. Ion. 542 : Γῆς ἀρ' ἐκπέφυκα μητρός. Alia exempla attulit Jacobs. ad Anthol. vol. 8, p. 415. Quibuscum conferenda quæ s. v. Γηγενής dicuntur.

|| Γῆν πρὸ γῆς, De terra in terram, E loco in locum. Æschyl. Prom. 703 : Μάστιγι θεῖα γῆν πρὸ γῆς εὐλαύνομαι. Aristoph. Ach. 235 : Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς. Lucian. Alex. 46 : Ἐδει γῆν πρὸ γῆς εὐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ. Cicero ad Attic. 14, 10 : *Itaque γῆν πρὸ γῆς cogito.* Scriptor ap. Suid. s. v. Διαζαίνειν, Ἄλλ' εἴατεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι, et s. v. Ἴτω, Ἄλλ' ἴτω, χαίρετω, γῆν πρὸ γῆς ὅποι βούλοιο. Abreschius Aristid. vol. 2, p. 320 et Alciphr. 2, 2, affert. || Γῆς cum adverbiiis, ut πῶς γῆς, πῶι γῆς, ἴνα γῆς. Eurip. Andr. 168 : Γνώναί θ' ἴν' εἰ γῆς. Aristoph. Av. 9 : Ἄλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμεν οἷδ' ἔγωγ' ἔτι. Soph. El. 922 : Οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρεται. || Γῆ sine articulo frequentissimum est cum præpositionibus conjunctum ut ἐπὶ γῆς, περὶ γῆς, ὑπὸ γῆς, ἀπὸ γῆς, et quæ sunt reliqua : vid. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 265. Apud Philostr. Heroic. p. 676 : Πισόντα ἐν γῆ, codex ap. Boiss. p. 393, ἐν τῇ γῆ. Thucyd. 2, 20 : Ἄλλ' αὐτοῖς, ὡς εἰκός, γῆς τεμνομένης, quὶ ἔμψρανται. Sic libri optimi : deteriores τῆς γῆς, quὶ rursus articulum inferunt 2, 81 : Κατὰ τε γῆν... ἐκ τε θαλάσσης, ubi Gottleb. : « Articulus in hac oppositione omittitur, v. c. 1, 18 : Οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυτοί· 8, 40 : Ἐκ τε θαλάσσης... καὶ κατὰ γῆν. » Ibid. 2, 34 : Κρύψασιν γῆ, nonnulli τῇ γῆ. Apud Dionys. Hal. Ant. Rom. 5, 3, p. 1042, 2 : Οἰκίας τ' αὐτῶν ἐνεπίπρασαν... καὶ γῆν ἐδῆσαν, frustra Reisk. τὴν γῆν. || De ellipsi v. γῆ vid. quæ ad Lamb. Bos. congesta sunt p. 78 seqq. In codd. γῆς et reliqui casus sæpissime cum τῆς τῇ τὴν permutantur. Hæc maximam partem ex schedis Schæf. Γεωργός γῆς et Πέδον γῆς v. s. v. Γεωργός et Πέδον.]

[Γαῖα, s. Γῆ, Gæa, Tellus, Cœli uxor. Hesiod. Theog. 45 : Θεῶν γένος... ὡς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἔτικτον, aliisque locis plurimis tum hujus tum aliorum poetarum. Hom. H. T. 259 : Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες. Γῆ παμμήτωρ, Æschyl. Prom. 90, ubi vid. Blomfield.]

[Γαῖάδας, ὁ δῆμος, ὑπὸ Λακωνῶν, Hesych.; ὁ δῆμος Scaliger. Καῖάδας, τὸ δεσποτικόν, Ruhnkenius, de quo vide s. v. Καῖάδας.]

Γαῖαλόχος, ὁ, ἡ, In terra habens sua cubilia, Hesycho ἠπειρώτης, In terra s. continente degens, Terrestris. [Xenoph. H. Gr. 6, 5, 30 : Εἰς γαῖαλόχου (liber unus γεολόχου), ubi Leunclav. γαῖαλόχου (Neptuni) nomen restituit. G. DINDORF.]

[Γαῖανός, Γαῖανός. V. Γαῖος.]

[Γαῖαλόχος, Γαῖαλόχος. V. Γαῖόχος.]

[Γαῖάτης, ὁ, Terræ incola. Steph. Byz. s. v. Γῆ, Ἀπὸ τοῦ γῆ γαῖα ὁ οἰκῆτωρ γαῖάτης, ubi codex Vratisl. γεάτης. G. DINDORF.]

[Γαῖάω, V. Γαῖω.]

[Γαῖόσιος, V. Γαῖόσιος.]

[Γαιζήται, οἱ, Gæzetæ. Etym. M. p. 223, 16 : Γαιζήται, οἱ Γαλάται, παρὰ τὸ τὴν γῆν ζητεῖν... Εὐφορίων ἐν Πολυχάρει· Γαιζήται περὶ δεῖρα χρυσοφοροῦντες. Γαιζήται ap. Steph. Byz. s. Γαζαί : ... εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ ἡ (Γαιζήται) ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφοροῦν, ὡς Εὐφορίων. AL-

teram scripturam etiam Suidæ glossa confirmat Γεζίτης, τοπικόν, qua ed. Mediol. caret. G. DIND.]

[Γαῖη, V. Γαῖα.]

[Γαῖηγενής, ὁ, ἡ, i. q. Γηγενής. Apoll. Rh. 3, 1186 : Κάδμος Ἀγηγορίδης γαῖηγενῆ εἰσατο λαόν, ubi librarii ad γαῖηγενῆ et γενηγενῆ aberrarunt. Indicavit SCOTT.]

[Γαῖηγράφος, V. Γαῖογράφος.]

Γαῖηθεν, E terra. [Oppian. Hal. 1, 39 : Ὑδατι... δ καὶ γαῖηθεν ἰδέσθαι δαίμα φέρεται. ANGEL. Orac. ap. Euseb. Pr. ev. 6, 237, A : Ἐκφέρεται γαῖηθεν.]

[Γαῖητιάς, V. Γαῖήτιος.]

Γαῖήτιος, ὁ, ἡ, Terrestris, Terrenus : γαῖήτιος ἀνὴρ, Nonnus [Ioann. 3, 154. Epigr. Anth. Pal. 14, 23 : Νηρέος δντα με παῖδα φέρεται γαῖήτιος υἱός. SCHEFF. Steph. Byz. s. v. Γῆ, Γαῖήτιος κτητικόν, καὶ θηλυκόν γαῖητιάς. || Γαῖήτιος, Terra natus, Terræ filius. Hesyclus, Γαῖήτιον· τὸν γῆς υἱόν, Τυτὸν, ex Hom. Od. H, 324. Γαῖεῖος ap. Suidam. G. DINDORF.]

Γαῖήτις, ἴδος, ἡ, Terrestris. Γαῖήτις Antimachus vocat τὴν φοῖβην, Hesyclus. [Per Φοῖβην intelligenda est Phœbe, Cœli qui Latonam genuit soror, Cœli Terræque filia : ideo Γαῖήτις dixit Antimachus, poeta ut obscurus, sic eruditus, quemadmodum Homero Γαῖήτιος υἱός Tityus. ALBERTI.]

[Γαῖησῦχος, V. Γαῖήσχος.]

Γαῖήσχος, ὁ, ἡ, Terram continens, ὁ συνεχτικὸς τῆς γῆς. Od. A, [68] : Ποσειδάων γαῖήσχος, Qui terram suo ambitu complectitur. Ubi tamen Eust. alias quoque etymm. addit, sc. ὁ ἐπὶ γαῖης ὀχοῦμενος, Qui super terram vehiculo invehitur. [Lex. Rhet. p. 229, 8 : Γαῖήσχος ἵππος, ἀπὸ τοῦ τοῖς ὀχῆμασι χαιρείν. Γαῖήσχος, ὁ τὴν γῆν συνεχῶν ἢ ἐπ' αὐτὴν ὀχοῦμενος.] Tertia vero etymm. h. v., quam ibid. adducit, παρὰ τὸ γαῖειν ὀχοῖς, locum hic non habet. [De hoc epitheto Neptuni v. quæ s. v. Ἀσφάλιος ab Stephano afferuntur.] Nonn. γαῖήσχος ἀγλήη : Dor. pro eod. Pind. Ol. 1, [39], dixit γαῖήσχος Ποσειδῶν. Sic Soph. [OEd. T. 166] : Γαῖήσχος Ἄρτεμις. [Conf. s. v. Γαῖαλόχος. Et Γεόσχος Pindar. Ol. 13, 114, ubi libri plures γαῖαλόχῳ, ut ap. Hesiod. Theog. 15 : Ποσειδάωνα γαῖήσχον pro γεόσχον. Monuit Bœckh.] Pro eod. contr. Γαῖσῦχος, seu, ut Suid. exp., ὁ τὴν γῆν ὀχῶν. Dicitur et Γαῖησῦχος : affert enim Hesyclus. γαῖησῦχῳ pro τῷ τὴν γῆν ὀχῶντι καὶ συνεχόντι. || Γεοῦσχος Hesycho ὁ τὴν γῆν ἔχων : itidemque Suidæ, qui Neptuni epitheton esse ait. Supra Γαῖσῦχος. [De utraque forma Eustath. p. 1392, 23 : Σημειῖσται δὲ ὡς γαῖήσχος μὲν μοναχῶς διὰ διφθόγγου, γεοῦσχος δὲ καὶ γηοῦσχος καθ' Ἡρωδιανὸν μὲν καὶ Ἀδιδμον διὰ ε φιλοῦ παρὰ τὴν φιλογραφομένην γέναν... ἄλλοι δὲ διὰ τῆς αἰ διφθόγγου παρὰ τὴν λοιπὴν γαῖαν, ἐξ ἧς καὶ ὁ γαῖήσχος. Ποσειδῶνος γαῖαούχου Pausan. 3, 20, 2; 21, 8, quo altero in loco cod. Vindob. γαῖαούχου, quod etiam priori restituendum est. G. D. || Constantier habitans. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 1370. (457, 35 Bekk.) : Οἱ μὲν νομάδες, οἱ δὲ γεοῦχοι (Cod. Venet. γαῖσῦχοι), quod Agricola explicuit Wakef. || Terræ dominus s. possessor. Apophth. Patr. in Cotel. Monum. E. Gr. vol. 1, p. 445, C : Ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἄλιαν καὶ λέγει τῷ γεοῦχῳ. Et sic p. 446, A. Cf. Γησῶ. G. D.]

[Γηοῦσχος, ὁ, ἡ, Qui terram continet, i. q. γαῖήσχος.]

[Ex Hesycho.]

[Γαῖηπόνος, ὁ, Agricola. Schol. Nicand. Ther. 5 : Βουκαῖος... ὁ ζεύγεσι βοῶν ἐπόμενος, ἢ γαῖηπόνος ἀπλῶς. WAKEF. Ubi leg. videtur Γεηπόνος, q. v.]

Γαῖηφάγος, ὁ, ἡ, Terrivorus, Qui terra vescitur. Poeta quidam [Numenius] ap. Athen. [7, p. 305, A] : Ἴουλοι Κέκληνται μέλανες γαῖηφάγοι, έντερα γαιήης. [Conf. Γαῖοφάγος.]

Γαῖουλάδη, Hesycho ἀμπελόπρασα. [Codex γαιου-

δ λα. Is. Vossius, suadente literarum ordine, γαιουλάδες.]

Γαῖνομαι, i. q. ἀνώ. Hesycho enim Γαῖνεται, ἀνώ. Γαῖντα, Hesychio σπλάγγνα, Viscera : pro quo infra Γέντα. [Quæ vera scriptura est. V. Γέντων.]

Γαῖογράφος, ὁ, Qui terrestria s. terræ situm describit, τὰ ἐν γῆ γράφων, Hesycho. [Marcian. Heracl. p. 1 : Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος γαῖηγράφος, ubi var. lect. γαῖογράφος. Serib. γεωγράφος. G. DINDORF.]

[Γαῖοδαΐα, V. Γεωδαΐα.]

Γαῖοδότης, ὁ, Terræ dator, ὁ ἀπεμπολῶν γῆ. Suidas.

[Aliter exponit Etym. M. p. 223, 17 : Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες, ἢ οἰκονόμοι, παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες, ὃ ἐστὶ διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλιμάχος (fr. 158), Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὔτε βάλωνται. HEMST. Γαιοδάται Schneid. Γαιοδόται etiam ap. Zonar. p. 417, et gramm. Coislin. p. 232. Γαιοδότης ap. Herodian. Epimer. p. 209. Et recte hoc habet, modo ab εἰδωμὶ derivetur. G. D.]

[Γαιοδόμος, David. in Baudini Anecd. v. 156. Boisson.]

[Γαισιδής. V. Γεσιδής.]

[Γαιομαχίω, De terra pugno. Constant. Manass. Chron. p. 131, C. Et γαιομάχους, ibid. p. 136, B. Boisson.]

[Γαιομάχος. V. Γαιομαχίω.]

[Γαιομέτρης, i. q. γεωμέτρης. Manetho 4, 210.]

Γαῖος, ὁ ἀπόμενος ἀνεμος, et γαῖος βόες, ὁ ἐργατικός, Eustath. [p. 188, 28]. Hesych. et Etymologo γαῖος, ὁ ἐργατὴς βόες καὶ ὁ ἀπόμενος ἀνεμος. [In Lex. Rhet. p. 229, 15, 16, utroque significato oxytonum est Γαῖός.] Γαῖων, Suidæ γαῖων [γῆνων] πραγμάτων. At Γαῖος, Eustath. Tarentinis [ap. Eustath. Ἰταλιώταις καὶ Ταραντίνους] scribit signif. μίσθιος : nonnunquam esse et παρὸς καὶ ἀναίσθητος. Et sic Βουγαῖος quoque expr. posse II. N. [824] : Αἶψα ἀμαρτοειπέες, βουγαῖε, particula βου signif. intendente et augente. Γαῖον Italos [immo Italiotas] et Tarentinos dicere τὸν μισθὸν scribit Etym. [Sic et grammat. in Bekkeri Anecd. vol. 1, p. 229, 19. ANGL. Apud Æschyl. Suppl. 826 : Ὅδε μάρτυρας αἰὶος γαῖος est ὁ ἐπὶ γῆς γεγονός, ut Schol. interpretatur, Qui in terra versatur. Imprudenter τὸν γαῖον illatum ibid. 156 pro τόνταιον, cujus certa emendatio aliunde peti poterat. G. DINDORF.]

[Γαῖος, ὁ, Telluris fanum. Pausan. in descriptione Olympiæ 5, 14, 10, et Buræ Achaicæ 7, 25, 13. G. DINDORF.]

[Γαῖος, ὁ, Caius. Nomen Latinum : unde adj. Γαϊανός, ἢ, ὄν, Caianus, ut Γαϊανὸν χωρίον ap. Dion. Cass. 59, 14. Γαϊανός, n. pr. in inscr. ap. Burckh. Itiner. vol. 1, p. 133 ed. Ges. : Μάξιμος εὐδαίμων καὶ Γαϊανός δύο παῖδες. T. Φλ. Γαϊανός, eques Romanus, in inscr. ap. Montef. Pal. Gr. p. 161, et alii alibi. G. D.]

[Γαιωτρεφής, ὁ, ἢ, Terra altus. Synesius p. 182 et vitiose γαιωτρεφής p. 340. Inducatum in Obs. Misc. vol. 6, 1, p. 183. Conf. Bast. ad Greg. Cor. p. 591.]

[Γαιούχος. V. Γαίηχος.]

[Γαιοφάγος, ὁ, ἢ, Terrivorus. Nicand. Ther. 784. Const. Man. Chron. p. 132 indicat Boisson. Conf. Γαιηφάγος.]

[Γαιοφανής, ὁ, ἢ, Terræ formam habens. Stobæus Ecl. phys. vol. 1, 2, p. 562 : Τὸ γαιοφανές τῆς σελήνης. SCHNEID. || Colore terreo. Archigenes in Math. Med. p. 158 : Ὁ δὲ Οἰταῖος (ἐλλέβορος) χρώματι μὲν ἤττον λευκὸς τοῦ Γαλατικοῦ, ἐπὶ τὸ μελάντερον μέλλον ἀποκλίνων ἢ περ ἐπὶ τὸ γαιοφανέστερον. G. DINDORF.]

[Γαῖω. Synes. De insomn. p. 139 : Παχύνεται καὶ γαιώται, Terra fit. SCHNEID. Lycophr. 169, ἡλοισμένην, ubi Tzetz. Oἱ μὲν λοιποὶ ἀρδευομένην εἶπον, ἐγὼ δὲ γαιομένην καὶ χειρομένην. SCHÆF. Tzetz. Chil. 9, 808 : Ἐλλήσποντον γαιώσας δὲ δίπλη γερουργία. Nisi locis his omnibus scribendum γεώω, quod v. G. D.]

Γαῖσα et Γαισός, Suidæ est κοντός, Contus, εἶδος ἀμυντηρίου ὡς δόρατος. Hesychio quoque γαισός est ἔπλον ἀμυντηρίου, vel ἐμβόλιον ὀλοσίδηρον. J. Poll. [7, 156] itidem δὸρὸν ὀλοσίδηρον, qui Libycum esse ait. [Poenis tribuitur apud Diodor. Sic. 13, 57, ubi vid. Wessel.] Legitur in libro Judith 9, [7] : Ἠλπισαν ἐν ἀσπίδι καὶ ἐν γαισῶ καὶ τὸξῳ καὶ σφενδόνη. Reperitur vero et paroxytonis scriptum, ut Josuæ 8, [18] : Ἐκτεινον τὴν χειρὰ σου ἐν τῷ γαισῶ τῷ ἐν τῇ χειρὶ σου ἐπὶ τὴν πόλιν. [Ubi schol. a Montef. editus, Ὁ λεξογράφος Διογενιανός ἐμβόλιον εἶναι ὀλοσίδηρον, ἄλλοι δὲ ἀκόντιον, οἱ δὲ Ρωμαῖοι ὕσσον.] Et Athen. 6, [p. 273] : de Romanis, Καὶ παρὰ Σαυιτιῶν δὲ ἐμαθον θυρεοῦ χροῖσιν, παρὰ δὲ Ἰβήρων, γαισῶν. Latini neutr. Gæsum s. Gesum dicunt. Liv. [8, 8] : Leves autem, qui hastam tantum gæsaque gererent, vocabantur. [Zonaras : Γαισός· τὸ κοντάριον. Antiatticista in Bekkeri Anecd. 1, p. 88 : Γαῖσον· τὸ ἔπλον, δοκοῦν εἶναι Ἰταλικόν. Arcad. p. 75, 18 : Τὸ μὲντοι γαισός βαρύνεται, καὶ τὸ

Βλαῖσος κύριον, καὶ τὸ γαισός προσηγορικόν, εἶδος δόρατος ὄν. ANGL. Eustath. p. 344, 12 : Γαῖος ἢ γαιὸν δόρου ὀλοσίδηρον παρὰ Παισανίαν ἢ ἐμβόλιον (ἐμβόλιον) ὀλοσίδηρον· a quo nonnisi accentu differt Hesychii glossa, Γαῖός (γαιός codex), μακροκόντης (μακρόκοντος Alberti), ἢ κοντός (κόντος codex) λαμβάνων. Γαισός scriptum in Glossis Mss. (Moschop. περὶ σχεδῶν p. 67) ap. Ducang. s. v. Κοντάριον. Γησός, ὄργανον πολεμικόν, ex Lexico Origen. p. 199 affert Alberti. Γέσοι ap. Suid. s. h. v. || Γαισός... καὶ ὄνομα ποταμοῦ, Hesych. « Refer ad Γαῖων vel Γεῶν (fluvium Paradisi), quod Hesych. hic cum Γαισός male confundit. » Kust.]

[Γαισάτους, s. Γαισάτας, nominatos fuisse διὰ τὸ μισθῶ στρατεύεσθαι memorat Polyb. 2, 22, 1, ubi vide quæ a me annotata sunt. Polybii etymologia videtur ex ambiguitate nata, cujus rationem exp. DD. VV. ad Hesych. v. Γαισός : nisi placeat id quod Adelung. Mithrid. 1, 59 nescio quorum documento nisus, monuit, in reliquiis Celtici sermonis v. Gwes vel Gus signif. Militem mercenarium. Fuerint potius Gæsati a Gæsis, quibus armati erant, nominati. Ac fuisse quidem γαισῶν origine Ibericum telum Athen. innuit, 6, p. 273, cujus verba v. s. Γαῖσα : sed et Celtas maxime usos esse hoc teli genere, satis constat : et Bascica lingua hodiernum Gesi signif. Hastam. Jaculum, Verutum, docuit idem Adelung. p. 60. SCHWEIGH. Suidas : Γεσάται, ἐθνικόν. Γεσάται ap. Plutarch. V. Marcelli c. 3, 6, 7.]

[Γαῖσον. V. Γαῖσα.]

[Γαῖσυλος, ὁ, Gæsylyus, Spartanus. Plutarch. V. Dionis c. 49.]

[Γαῖσων, ὄνος, ὁ, Gæso, fluvius Ioniæ, ap. Herodot. 9, 97, Arcestrat. et Ephor. ap. Athen. 7, p. 311, A. Gæsus ap. Pompon. 1, 17, 2. G. DINDORF.]

[Γαῖτης, ὁ.] Γαῖται Hesychio γεωργοί, Agricolaί, Rustici : ut βοῦται dicuntur Bubulci, Pastores. [Scribendum Γαῖται. Conf. Γηῖτης. G. DINDORF.]

[Γαιτανός. V. Γεντιανός.]

[Γαιτούλοι, οἱ, Gætuli, gens Libyca. Steph. Byz., Ἄρτεμιδώρος Γαιτυλοῦς αὐτοῦς φησιν· ἢ χώρα Γαιτυλία.]

[Γαιτούλοι apud Strabonem aliosque Geographos. Γαιτούλια ap. Athen. 2, p. 62, E, in libris pluribus Γαιτούλια scriptum. G. DIND.]

Γαῖω, Glorior, Superbio, Efferor : quod a γαῖ Eustath. [p. 1881, 17] derivat. II. A. [405] : Ὅς ἂν παρὰ Κρονίῳ καθέζετο κύδει γαῖων· A. [81] : Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδει γαῖων. [Empedocles p. 50 ed. Peyr. : Σφαῖρος κυκλοτερῆς μονή περιγηθεῖ γαῖων. SCHNEID.] Γαῖεσκον, Ion. pro ἐγαῖον, i. e. ἐχαῖρον. Hesych. [Γαῖων, Γαῖουσα et Γαῖεσκον etiam Lex. Rhet. p. 229, 21.] Γαῖται ap. Eund. κερτομαί, καταμοικῆται.

[Γαιωδαισία lectio vitiosa. V. Γεωδαισία.]

Γαιώδης, ὁ, ἢ, Terrenus. [Polyb. 2, 15, 8 : Τὸς βουνοῦδες καὶ γαιώδεις τόπους κατοικοῦσι. SCOTT. Recte libri plures γαιώδεις, quæ usitata h. v. scriptura est. Conf. s. Γεώδης. G. DINDORF.]

Γαιωμορία, ἢ, ex epigr. affertur pro Agricultura : dicitur alioqui et Γαιωμορία, per o in secunda syllaba. [Lectioes vitiosæ pro Γεωμορία. Isidorus in Anth. Pal. 7, 532 : Ἐκ με γεωμορίας Ἐπεοκλέα πόντιος ἐλπὶς εἰλαυσε, ubi Planudes ἐκ γαιωμορίας.]

[Γαῖων, ὄνος, ὁ. Obscuræ significationis vocabulum in Tabula Heracl. 1, 88 : Οὐδὲ γαιωνας οησεὶ παρ τὸς ὑπάρχοντας· de quo loco Kænienus ad Gregor. Cor. p. 224 : « Ὁησεὶ a τίθημι est, et Γαῖωνας vi formæ, quæ collectiva est, significare debuerunt terræ collectiones quasdam, sive grumos, cujuscunque tandem usus fuerint : quorum plures quam initio adfuerant ponere agri conductor vetatur. Majore luce homines eruditi illos γαιώνας aliquando adfuerunt ex Cicula terminorum tabula ap. Gruter. Thes. Inscr. p. CCXIII : ubi FOELIION MEMORATUM PRON ANAMEION TON FAENON, ubi, nisi malis credere vitium esse in FAENON, altera forma potest observari γαιών, qualis est in βολεύον. » Kænii explicationem confirmat Hesychii glossa, Χόρτος... δηλοῖ δὲ καὶ... τὸν ὄρον ἐκ γαῖων, ubi

codex γαιών. Recte igitur Toup. Emend. vol. 2, p. 482 γαιώνων, sepes terreas intelligens.

[Γαῖων, i. q. Γηῶν, quod vide.]

[Γαιωνάς, δ, Gaonias, n. pr. frequens in inscriptt. Græcis Ægyptiacis. V. Letronn. Ægypt. p. 485, ubi genitiv. Γαιωνάτος. G. DINDORF.]

[Γαιωρύχος lectio vitiosa. V. Γεωρύχος.]

[Γαιωτρεφής lectio vitiosa. V. Γαιωτρεφής.]

[Γάκινα. V. Γακινία.]

Γακίνας, δ, Terræ motus, σεισμός, Eust. [p. 890, 38 et 1490, 21. Quod s. v. Ἐνόθω addit Stephanus: « Ac Γακίνας eodem sensu (quo σεισίχθων) idem Neptunus cognominatus fuit », ex altero Eustathii loco non recte collegit, ubi legitur, γακίνας ὁ σεισμός καὶ σεισίχθων ὁ Ποσειδών.]

Γακινία, ἡ, Terræ motus, γῆς σεισμός, Hesych. [Idem Γάκινα (h. e. γάκινα) σεισμός γῆς.]

Γάκινος, δ, Terræ motus. Γάκινος, inquit Etym. [M. p. 219, 41], ὁ σεισμός κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὁ τῆν γῆν κινῶν. [ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἢ λέξις.]

[Γακούδια. V. Γακός.]

[Γακουτάνης. V. Γακός.]

Γακός, Hesychio κλάσμα, Fragmentum. [Ab ἄγνυμι cum digammo Æolico.]

Γακός, εἶα, ὅ, i. q. ἡδύς. Γακὸν Hesych. exp. ἡδὺ, γλυκὺ [codex γάκω, ἡδύς, γλυκός. ergo γακός.], Suave, Dulce: asserens et Γακούδια pro ἡδύσματτα, et Γακουτάνης pro ἡδυποτιστής. Sed valde peregrinum hæc sonant. [Idem inter glossas Γαῖος et Γαῖων mediam habet hanc, Γβήα, ἡδέως, ubi Musurus γάηα, Sopiugius γάκα, Alberti γαία, a γαῆς (pro ἡῆς). Et inter Γαῖων et Γάκινα, Γαγεῦσι, γλυκείαι, ubi Salmas. γακείαι, γλυκείαι.]

Γάλα, ακτος, τὸ, tanquam a γάλαξ, Lac generali signif. II. Δ, [434]: Ἀμειλίχου γάλα λευκόν. [Cratin. ap. Athen. 3, p. 99: Χορταζόμενος γάλα λευκόν. Sophocl. ap. Erotian. p. 304: Λευκὸν αὐτὴν... ἐπαίδευσεν γάλα. SCHÆF. Xenoph. Cyn. 9, 3: Γάλα δούσαι, Lactantes (cervæ).] Athen. 13: Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος. Proverb. Ὀρνίθων γάλα, vide ap. Suid. et Erasim. [Γάλα ὀρνίθων, Aristoph. Av. 733, ubi Brunck.: « Lucian. De merc. cond. (13): Καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμειλίχου ὀρνίθων γάλα. Strabo de Samo insula 14, p. 637: Τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας μὴ ὀκνεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, καθάπερ που καὶ Μένανδρος ἔφη. In proverbium abiit de valde fortunatis et omnia possidentibus Lac gallinaceum, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleo, Aristoph. Vesp. 508: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἄντι τοῦ βίου λάθοιμι. ἄν. » Gallinæ lactis haustus, Plin. Præfat. || Plantæ nomen ὀρνίθων γάλα ex Nicandro ap. Athen. 9, p. 371, C, indicat Schneid. || Ἐν γάλακτι εἶναι infantes dicuntur. Eurip. Herc. fur. 1269: Ἐτ' ἐν γάλακτι τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς. Τῶν ἐν γάλακτι παιδίων ex Libanii loco apud Vales. ad Ammian. Marcell. 28, 2, 14, indicat Schæf. Adde vol. 4, p. 163, 19: Παιδίον ὃν ἔτι καὶ ἐν γάλακτι. Plurali ἐν γάλαξιν de eadem re utitur Plato De legg. 10, p. 887, C; Ælian. V. H. 8, 8; 10, 10, ubi vid. Kuhn. (Theophilus Protosp. p. 18 Mustox. ex Hippocrate: Οὕτω μὲν δὴ τὰ γάλακτα τῶν ἐπιμηνίων εἰσιν ἀδελφά. WEIGEL.) Γάλα pro nutrice ipsa dictum in epigr. Callimachi Anth. Pal. 7, 458: Τὴν Φρυγίην Ἀίσχρην, ἀγαθὸν γάλα, frustra correcto ab Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 351. Recte Bentley: « Eleganter lac bonum, id est nutricem bonam. » Similiter μαστός pro nutrice in Callim. H. in Cer. 96: Κλαίει μὲν ἂ μᾶτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἰ δὲ ἀδελφά, γὼ μαστός, τὸν ἔπινε, καὶ αἰ δέκα πολλὰκι δῶλαι, ubi alterum locum attulit Ernest. || Γάλα, Via lactea in cælo, ap. Aristot. Meteor. 1, 8. Parmenid. p. 56 ed. Peyr.: Αἰθὴρ τε ζυνὸς γάλα τ' οὐράνιον καὶ ὄλυμπος. || Ἀφροδίτης γάλα, Vinum, Aristophanes ap. Athen. 10, p. 444, D. || Γάλα apud medicos sæpissime dicitur expressus vel destillans arborum herbarumve succus, eodem sensu quo ὄπὸς usitatum est. Ὅπὸν per γάλα interpretatur glossator Aristoph. Pluti 718; Eustath. p. 1485, 27: Ἰς δὲ γάλα οἱ πολλοὶ καὶ τὸν τῆς συκῆς λέγουσιν ὄπὸν διὰ τὸ τῆς χροῆς λευκόν, ἔτι δὲ καὶ τὸν τοῦ τιθυμᾶλλον, ἔξ οὗ γάλακτος παρονομάζουσιν ἐκεῖνοι αὐτὸ, ἢ ταπεινὴ διάλεκτος δηλοῖ. || Apud Patres γάλα

sensu figurato de doctrina Christiana: vid. exempla ab Suicero collecta. || De declinatione h. v. insignis est Eustathii locus p. 1617, 33-46, ex quo apparet nominativi γάλαξ exempla grammaticis habuisse nulla: Herodianus enim non aliunde eum noverat quam ex composito ἀρτιγάλαξ et dativo γάλαξ, cui alteri documento recte repugnat Eustathius. Genitivum isosyllabum γάλα ex Aristophane grammatico affert h. l. Eustathius ex Platone comico, p. 1761, 37: Καὶ Πλάτων δὲ, φησὶν (Aristophanes grammaticus), ὁ κωμικὸς ὁ πρόσωπος εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ πρόσωπον, καὶ ἀντὶ τοῦ γάλακτος ἢ γάλατος τοῦ γάλα ἐκλίνε δισυλλάβως. Genitivus γάλατος sæpius memoratur a grammaticis, sed ubique, ni fallor, ita ut etymologia caussa fictus videri possit. Sic Helladius ap. Phot. Bibl. p. 535, 20: Φιλίει πλεονάζει ἐν ταῖς γενικαῖς τὸ τ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἀνακτος καὶ γάλακτος. Eustath. p. 961, 51: Οὐ μόνον γάλα γάλατος καὶ πλεονασμῷ δὲ τοῦ κ γάλακτος, ἀλλὰ καὶ ἰσοσυλλάβως τὸ γάλα τοῦ γάλα, ὡς ἡ παλαιὰ δηλοῖ παράδοσις. Sed hac forma etiam veteres scriptores esse usos certissimis indicibus mihi constat. Pherecrates ap. Athen. 6, p. 269, A: Παρῆν δὲ γόνδρος γάλακτι κατανενημμένος, ubi metro postulante γάλατι restitui ad Aristoph. Fragm. p. 231, quocum comparentur γαλατοκράς, γαλατοθρέμμων et γαλατόχρους infra afferenda. Γάλατος in Photii Lex. p. 63, i servavit codex Galeanus, in Etym. M. p. 488, 53 codex Dorvillianus ap. Porson. ad Phot. p. 688. Eustath. p. 1818, 24: Ὑποστάθμη γάλατος. Postremo notamus ineptam h. v. etymologiam παρὰ τὸ γῆα καὶ τὸ ἄλλομαί, τὸ ἐκ τῶν γῆων ἀλλόμενον, ap. Etym. p. 219, 43, repetitam et amplificatam ab Eustath. p. 257, 18, et alibi. G. D. Forskal Flor. p. 31 Lactucam sinuatam Heracleæ ad Propont. adhuc nomine fort. e γάλα corrupto γαλατζίδα dici auctor est. HASE.]

[Γάλαδα, χώρα Ἀραβίας, καὶ Γαλαδηνή. Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας Γαλαδίτην φησὶν, Steph. Byz. V. quæ de his formis et Γαλαὰ, Γαλάδης, Γαλαδίτις attulerunt Stephani interpretes.]

Γαλάδες, Conchæ quædam, sic dictæ a nonnullis, e genere τῶν λειοστράκων, Aristot. H. A. 4, 4, [p. 528, ubi nunc ex aliis libris γάλακας editum.]

[Γαλαδοτέω, Lac præbeo. Orac. Sibyll. 2, p. 272: Γαλαδοτούσιν, ὅσοι δ' ἐπὶ κύμασι ναυιτάουσιν. STRUV. Fortasse corrigendum Γλακτοδοτούσιν. G. DINDORF.]

[Γαλάδρα, Galadra, urbs Macedonia, Γαλάδραι scripta ap. Steph. Byz. quamvis ipse ex Lycophr. 1444 affert: Σάναι Γαλάδρης τὸν στρατηλάτην λίκον. Lycophronis codd. multi χαλάδρης, χαράδρης, χαλάδρας. Gentile Γαλαδραῖος ipsum quoque Lycophronis auctoritate confirmat Stephanus, allatis verbis καὶ Γαλαδραῖον πέδον, quæ Holsten. ad v. 1441 referebat, καὶ Καναστραῖος λέων, ubi libri alii χαλαστραῖος, χαλαδραῖος, χαράδραχος. De possessivo Steph. addit: Τὸ κτηρικὸν ἔδει Γαλαδραϊκόν. Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ (numerus corruptus libri perdit) Γαλαδραϊκόν (Γαλαδραϊκόν Salmas.) φησὶν. Conditorem autem urbis a nonnullis perhiberi τὸν Γαλάδραν. Præterea etiam montis nomen esse Γαλάδρος, ἀπὸ Γαλάδρου τοῦ Ἡμαθίου παιδός.]

Γαλαθηνός, ἡ, ὄν, Lactens: ut νεβροί, Od. Δ, [336; P, 127.] Sic χοῖροι, Athenæo Porci necdum delici, Porci subrumi, e Varr. [Athenæi locus est 9, p. 396, C, qui plures comicorum locos attulit, et Herodot. 1, 183: Οὐκ ἔξεστι θῆειν ὅτι μὴ γαλαθηνά μούνα, et ex Simonide: Σὺ δ' ἄνωγεις γαλαθηνῶ τ' ἤτορι κνώσσεις. Ἐπίροι γαλαθηνός ex Diog. L. 8, 20, indicat Hemsterh. Ἀρνεῖοδς γαλαθηνός Eustath. Opusc. p. 353, 70. Alia attulerunt Hesychii interpretes. G. D.] Dicitur et de lactentibus puerulis. [Athen. l. c.: Κλέαρχος δ' ἐν ποίεσι περὶ βίων εἰς τοῦτο φησὶν ὁμότητος Φάλαριν τὸν τύραννον ἐλάσαι ὡς γαλαθηνά θοινῆσθαι βοέφῃ.] Apud Hesych. scriptum γαλαθινόν per τ, quod exp. ὑποτίθειον, νέον. [Joann. Chrys. Serm. 35, vol. 5, p. 227: Ἐσθιόντες ἐρίφους ἐκ ποιμνίων, καὶ μοσχάρια ἐκ βοουκλίων γαλαθινά. SEAGER. Idem vitium ex Gloss. Mss. in Siracid. annotavit Alberti. Γαλαθινῶ scriptum in inscr. Halicarnassensi in *Bullettino dell' Instituto*, 1830, p. 218. G. DINN.]

[Γαλαίξω. V. Καλαίξω.]

[Γάλαιθος. Chærobosc. in cod. Barocc. 50: Τὰ

παρὰ τὸ αἶθος, γαλαίθος, κύμκιθος, ὀλίγαίθος, σύμκιθος. CRAMER.]

[Γαλαίνος. V. Καλλάινος.]

[Γάλαιον, τὸ, Odoramentum genus Zebeticum. Achmes Onirocr. c. 26 : Ἠλείφατο μύσχω καὶ γαλαίω πρὸς τὸ εὐωδεῖν. Dicitur etiam γαλία : unde ap. Myrepsum γαλιάτον μούσχατον. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 237. G. DINDORF.]

[Γάλαις. V. Καλλάις.]

[Γαλαίσιος, ὁ, Galaeus, nomen fluvii, i. q. Εὐρώτας. Polyb. 8, 35, 8, ex Livio aliisque emendatus : nam codd. γαλαίων. || Γάλαισιος, Libertus Camilli ap. Dion. Cass. 60, 16. G. DIND.]

[Γάλακας. V. Γαλάδες.]

[Γαλακτάριος, ἰα, ἰον, ex Latino voc. Lactarius factum, et Γαλακτερός, eadem signif., Hierophilus, infimae aetatis scriptor, in *Notices des Mss.* vol. 11, p. 224 : Κρέη δὲ ἐσθίειν τρυφερὰ καὶ εὐσαρκα, ὡς ἀρνας νεομμένους καὶ μὴ γαλακτάρια, ὡσαύτως καὶ ἐρίφους γαλακτερούς. G. DIND.]

[Γαλακτίας. V. Γαλακτίτης, Γαλαξίας.]

[Γαλακτιών, Lacte plenus sum vel plena, Hesych. [Γαλακτιώντες, γαλακτος μεστοί· ubi codex γαλακτιόντες. Γαλακτιών Pollux 3, 50.]

[Γαλακτιζῶ, Candorem lactis imitor, Candore lac refero. [Philo vol. 1, p. 660, 42 : Αναγράφει (Moses) γὰρ αὐτὸν γαλακτιζόμενον ἀπαλξίς καὶ γαλακτώδεσι νηπιαίς τε καὶ παιδικαῖς τροφαῖς. Quod ἀπογαλακτιζεσθαι dicitur Gen. 21, 8 aliisque in locis V. T. G. D. Dositheus Ms. inter colores vestium Γαλακτιζοντα (ιμάτια), Lactea.]

[Γαλακτικός, ἡ, ὄν, Lac referens, Lacteus ; ut ἄνθος Dioscor. 1, cap. ult. Lacteus flos, Marc. et Ruell. [Male γαλακτινὸν apud Sprengel. 2, 105, p. 321. Gloss. Γαλακτικός, Lacteus.]

[Γαλακτινός, ὁ, ἡ, unde τὰ γαλακτινα, Lacticinia, VV. LL. [Dioscorides in Anth. Pal. 5, 193 : Κλεῶ τὰ γαλακτινα ... τῇ σῆ κοψαμένη στήθεα παννυχίδι. WAKEF. Dositheus Ms. inter colores vestium Γαλακτινὸν, Lacteam.]

[Γαλακτινόν, τὸ, Lac. M. Antonin. 5, 4 : Τὸ γαλακτινὸν ἢ τροφὸς (συνέλεξε). SCOTT. Alciphro fr. 10, p. 226 : Γαλακτινα ποικίλα. SCHNEID.]

[Γαλακτιός. V. Γαλακτίτης.]

[Γαλακτίς, ἡ, πέτρα, i. q. γαλακτίτης λίθος, Orph. Lith. 11 : Γαλακτίδα ... πέτρην. SCOTT. Caper ap. Priscian. 6, 4, vol. 1, p. 233 : « Non habet plurale nec hoc (alec) neque lac. Nam hæ lactes partes sunt instestimatorum a Graeco γαλακτίδες dictæ, et servarunt apud nos quoque idem genus, cujus singulare hæc lactis est. » G. DIND.]

[Γαλακτίτης, ὁ, Lapis ita dictus, quod lacteam quendam succum emittat. Dioscor. 5, 150. [Orph. Lith. 2 ; Plin. 37, 10. Conf. Γαλαξίας et Μελιτίτης. SCHNEID. Vid. Galen. vol. 13, p. 254, ubi de fem. γαλακτίτις, ab nonnullis probato, et Salmas. Plin. Exerc. p. 96. Alia forma Γαλάκτιος ap. Dioscorid. in Iriart. Catal. p. 437, b : Τῷ γαλακτίῳ, nisi γαλακτία scribendum. G. DINDORF.]

[Γαλακτιών, ὄνος, ὁ, Galaction, n. pr. Suidas. Itaque antiquiora hujus nom. exempla exstiterunt quam quæ mihi nunc in promptu sunt ex Georg. Pach. Mich. Palæol. p. 333, B ; Andronic. p. 7, D ; 11, B ; 40, A. G. DINDORF.]

[Γαλακτοδόχος, ὁ, ἡ, Lac excipiens. Schol. Theocr. 1, 25 ; 5, 58, a Boisson. citatus, ἀγγεῖον γαλακτοδόχον, ubi Toup. γαλακτοδόκον. Etym. M. p. 478, 32, regulam secutus : Τὰ παρὰ τοῦ δέχου πάντα διὰ τοῦ κ, ξεινοδόχος καὶ τὰ ὅμοια. Sed Γαλακτοδόχον ἀγγεῖον etiam ap. Suid. s. v. Γαῦλος et Schol. min. Hom. II. B, 471, ab Scotto citatus.]

[Γαλακτοειδής, ὁ, ἡ, Lacteus, Lactis speciem præ se ferens. [Clemens Alex. p. 127 : Τὸ μὲν πρῶτον ὑγροῦ ἐστὶ σύστασις γαλακτοειδής. WAKEF. Stobæus Ecl. Phys. vol. 1, 2, p. 574 : Παρμενίδης τὸ τοῦ πυκνοῦ καὶ τοῦ ἀραιοῦ μίγμα γαλακτοειδὲς ἀποτελέσας χρώμα. G. D. Plutarch. Mor. p. 892, E.]

[Γαλακτοθρέμων, ὁ, ἡ, Lacte altus. Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, B : Νεογενεὺς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμωνα. SCHNEID. Restituendum,

quod metrum postulat, γαλακτοθρέμωνα. V. quæ s. v. Γάλα dixi. G. DINDORF.]

[Γαλακτοκόμος, ὁ, Pastor, ut exp. Hesych. [et Lex. Rhet. p. 229, 23], ἀπὸ τοῦ κομῆν τὸ γάλα.

[Γαλακτοπαγής, ὁ, ἡ, E lacte concreto. Rufinus in Auth. Pal. 5, 60 : Χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ. Ἄρνα γαλακτοπαγῆ tenellum puerum vocat Strato ibid. 12, 204. Indicavit Schneid.]

[Γαλακτοποιέω, Lac s. succum facio. Tzetz. ad Hesiod. Op. 72 : Ὁ χειμῶν ὑγραίνων καὶ γαλακτοποιῶν τὰ σπαρέντα.]

[Γαλακτοποιητικός, ἡ, ὄν, Lac faciens. Etym. M. p. 232, 37 : Γαλξ, βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικῆς. SCOTT. Sed ap. Zonar. p. 439, γάλακτος ποιητικῆ.]

[Γαλακτοποιία, ἡ, Lactis effectio. Favorin. s. v. Ἀγάλακτοι, Ἐπιτηδείως ἔχρουσι τοῖς ζώοις πρὸς γαλακτοποιάν. SCOTT.]

[Γαλακτοποιός, ὁ, ἡ, Lac faciens. Schol. Nicandr. Ther. 944, in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 8, p. 233 : Κύτισον, βοτάνη γαλακτοποιός. G. DINDORF.]

[Γαλακτοποσία, ἡ, Lactis potio. Hippocr. p. 540, 39 : Τὴν δὲ γαλακτοποσίην ποιεῖσθω ἐν ὄρῃ. SCHNEID. Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 522. ANGL. Paulus Aegin. p. 76, 18. Plural. Αἱ γαλακτοποσίαι, Rufus p. 115 ed. Matth. G. DIND.]

[Γαλακτοποτέω, Lac bibo. Καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα, Athen. [2, p. 46, E. Hippocr. p. 479, 25 ; 540, 38 ; Strabo 17, p. 829. SCOTT. Idem γαλακτοπίνω ex Hippocr. affert p. 559, 12 : Γαλακτοπιέτω τὴν ὄρῃν καὶ ὀροποτεῖτω, quod ex γαλακτοποτεῖτω corruptum esse et per se patet et ostendit alter locus p. 540, 38, ubi eadem verba emendate leguntur. Γαλακτοποτοῦντα ex Eustath. p. 1632, 17, indicant ANGL. Formam γαλακτοποτεῖν annotavit Ammonius p. 115, quam frustra addubitatam esse ab Valckenario ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 456. G. DIND.]

[Γαλακτοπότης, ὁ, q. d. Lactibibus, Gal. ad Glauc. 2. [Herodot. 1, 216, ubi codex unus γαλακτιπόται, et 4, 186 : Κροοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται Αἰθῶες. Eurip. El. 169 : Γαλακτοπότας ἀνὴρ. Attulit Scott.]

[Γαλακτοπόλης, ὁ, Lactarius, Gloss. et Dosithe. Ms.]

[Γαλακτοπιέω. V. Γαλακτοποτέω.]

[Γαλακτορροέω, Lacte fluo. Anast. Hodeg. p. 246, 17 : Παρθενικούς μαζούς ὑπὲρ φύσιν γαλακτορροῦντας. HASE.]

[Γαλακτορροής, ὁ, ἡ, Lacte fluens. Pseudo-Chrysost. Serm. 51, vol. 7, p. 390 : Μὴ γὰρ μαζούς ξηραθέντας γαλακτορροεῖς γενέσθαι ; τί λέγεις, ὦ ἀγγελε ; SEAGER.]

[Γαλακτοτροφέω, Lacte alo. [Philo vol. 2, p. 82, 10 : Τρεῖς γοῦν φασὶ μῆνας ἐφεξῆς οἴκοι γαλακτοτροφηθῆναι. LOBECK. Schol. Nicand. Ther. 577 : Ἐπὶ τῶν ἡδὴ γαλακτοτροφουμένων ζώων. ANGL. Ioann. Chrysost. Hom. 37, vol. 5, p. 242 : Παιδία γαλακτοτροφούμενα. (In Genes. Hom. 46, vol. 1, p. 374 addit Seager.) De Christo Ignatius Epist. ad Trallian. p. 13 ; Joann. Chrysost. Hom. 34, vol. 5, p. 218 ; vol. 6, p. 432. Improperie usurpatur de institutione catechetica, qua prima religionis rudimenta traduntur. Constituit. Apostol. lib. 2, cap. 33, p. 859 : Τοὺς τῷ λόγῳ γαλακτοτροφήσαντας. Felix apud Zonaram in Canones Council. p. 540 : Οὗς (ἡ ἐκκλησία) εἰς μέτρον ἡλικίας ἀνήγαγε γαλακτοτροφήσασα προφητικοῖς καὶ ἀποστολικῶν δόγμασι. SUICER. || Lacte utor alimento. Etym. M. p. 618, 28 : Οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐγαλακτοτρόφουν πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν καρπὸν. HEMST. Hoc ἐγαλακτοτροφοῦντο scribendum videtur. ANGL. ex schedis Wakef. γαλακτοροφέω ex Etym. loco afferunt : quod non probandum. Ap. Nicephor. Greg. Hist. Byz. p. 613, D (976, 17 ed. Bonn.) : Τὰ σφίσιν ἀεὶ τιθηνομένα τε καὶ γαλακτοροφούμενα τῆς εἰκονομαχίας ὄργια, corrig. γαλακτοροφούμενα. G. DINDORF.]

[Γαλακτοτρόφης, εως, ἡ, Lactatio. Schol. rec. Soph. Ajac. 506. KALL.]

[Γαλακτοτροφία, ἡ, Lactatio, Nutricatio. [Philo vol. 2, p. 83, 25. G. D. Ioann. Chrys. Hom. 56, vol. 5, p. 377 : Γαλακτοτροφία προσέεικεν ἡ τῆς παιδείας διαθέτης παιδαγωγία. Idem in Gen. Or. 46, vol. 1, p. 374 : Διὰ τοῦτο καὶ αὐτῇ τρέφει παιδίον καὶ τῆς γαλακτοτροφίας ἀνέγεται. Schol. Eurip. Or. 837 (827 Matth.) SEAGER. Γαλακτοτροφίη ex Josepho De Macc.

[Γαλακτοτροφία, ἡ, Lactatio, Nutricatio. [Philo vol. 2, p. 83, 25. G. D. Ioann. Chrys. Hom. 56, vol. 5, p. 377 : Γαλακτοτροφία προσέεικεν ἡ τῆς παιδείας διαθέτης παιδαγωγία. Idem in Gen. Or. 46, vol. 1, p. 374 : Διὰ τοῦτο καὶ αὐτῇ τρέφει παιδίον καὶ τῆς γαλακτοτροφίας ἀνέγεται. Schol. Eurip. Or. 837 (827 Matth.) SEAGER. Γαλακτοτροφίη ex Josepho De Macc.

16, vol. 2, p. 517 affert Scott. Quod γαλακτοτροφία recte scriptum in codd.; vid. var. lect. p. 169. G. D.]

[Γαλακτοτρόφος, δ, ἡ, Lactens. Constant. Man. Chron. p. 76, A : Γαλακτοτρόφα βρέφη. Boisson.]

[Γαλακτοურγέω, Lac facio. Pollux 1, 251 : Ἐρεῖς δὲ τυροκομεῖν, τυροκοπεῖν, καὶ γαλουργεῖν καὶ γαλακτοურγεῖν.]

Γαλακτοურγός, δ, ἡ, Lacticiniorum confector, vel, ut alii, dulciariorum. Bud. interpr. γαλακτοურγός, Lactarios, item Dulciarios, ap. Athen. [13, p. 608, A, in epistola Parmenionis ad Alexandrum, Γαλακτοურγός τρεῖς.]

Γαλακτοურγέω, Lacto, i. q. ἐκτρέφω, Pollux [3, 50. Ex Plut. Mor. p. 640, F, γυναῖξί γαλακτούσαις, affert Schneid. quod perperam pro γαλακτοουρούσαις legitur.]

[Γαλακτοურγία, ἡ, Lactatio. Clemens Alex. Strom. 3, p. 456 : Μετὰ τὴν κυοφορίαν μετὰ τε τὴν τοῦ τεχθέντος γαλακτοურγίαν. SUICER. Iren. Fr. 284. KALL. Id. Clem. Al. Str. 2, p. 477, 23. HASE.]

Γαλακτούχος, δ, ἡ, Lac habens, et e consequente Lactans. [Ex Polluce 3, 50.]

[Γαλακτοφαγέω, Lacte vescor. Philostr. V. S. 2, 7, p. 553 : Γαλακτοφαγῶ τὸ πλεόν τοῦ χρόνου. SCOTT.]

Γαλακτοφάγος, δ, ἡ, Lactivorus, Lacte victitans : sed II. N. [6, ubi Schol. plena forma utitur,] γαλακτοφάγοι per sync. gentis cuiusdam epitheton. [Hesiodus ap. Strabon. 7, p. 436 : Γαλακτοφάγων εἰς αἴαν. SCOTT. Poll. 6, 40. Sext. Empir. Pyrrh. 1, 56, p. 16 : Τῶν ζῴων ... τὰ γαλακτοφάγα.]

[Γαλακτοφορέω, Lac habeo. Greg. Nyss. t. 1, p. 602, D : Γαλακτοφορεῖν πικυάμενοι [οἱ μαζοί]. HASE.]

[Γαλακτοφόρος, δ, ἡ, Lac habens. Joseph. vol. 2, p. 224 : Τὰ κτήνη πλεόν ἢ παρ' ἄλλοις γαλακτοφόρα. SCOTT. Oppian. Cyneq. 1, 442 : Γαλακτοφόροισι τιθήναις. Nonnus Dion. 30, 167 : Γαλακτοφόρου σέο κόρης. Schol. Nicandri Ther. 554. WAKEL. Antigraphum Greyanum in Youngii Hieroglyph. Tab. 33 : Ἡμίσεος καρπεῖων ἐπιβαλλόντων μοι ἐν τοῖς Πετεχώντιστος γαλακτοφόρου. G. DINDORF.]

Γαλακτόχρος, δ, ἡ, Lactis colorem habens. [Orpian. Cyneq. 3, 478 : Ἐντὸς ἐρηρέδαται γαλακτόχροες ἀμφὶς ὀδόντες, ubi Guietus γαλακτόχρους, ego γαλακτόχρους. G. DINDORF.]

[Γαλακτόχρος, ὠτος, δ, ἡ, Lactis colorem habens. Philyllius ab Scotto cit. ap. Athen. 3, p. 110, F : Γαλακτοχρῶτας κολλάδους, eodemque accentu γαλακτοχρῶτα in versu Nausicratis ibid. 7, p. 330, B, contra regulam Arcadii p. 93, 22. G. DINDORF.]

[Γαλακτώω.] Γαλακτόωμαι, Lactesco [sic Gloss.], In lac vertor, Ad lactis naturam aut colorem trans-eo, s. Degenero in naturam, etc. Theophr. [C. Pl. 1, 7, 3 : Καὶ τὰ γε δὴ τῶν σαρκωδῶν ὡσπερὶ γαλακτοῦται διαβλαστανόντων, ubi Schneid. Plutarchi locum de tritico comparat, De solert. anim. c. 11 : Διαχειρῆται καὶ γαλακτοῦται μεταβάλλον εἰς τὸ φύειν. Idem citat Dioscor. 1, 18 et Antyll. in Matth. Med. p. 52 : Ἐως γαλακτωθῆ τὸ ὕδωρ τῆ τε χοιρῆ καὶ τῆ παχύτητι. Γλαγέας et Περιγλαγέας Hesych. ab Schæf. cit. interpretatur γεγαλακτωμέναις.]

Γαλακτώδης, δ, ἡ, Lactens, item Albidus, VV. LL. In quibus additur τὸ γαλακτώδης, ap. Dioscor. [5, 150 : Ἐνομάσται (lapis galactites) ἀπὸ τοῦ γαλακτώδης ἀνιέναι] : Lac Ruellio, at Marcello Serum lactis. [Diphilus ap. Athen. 3, p. 91, B : Οἱ ἐν τῷ ζῆσθαι τὴν σάρκα γαλακτώδης ἀνιέντες (ἐχίνοι). Schol. Hom. II. B, 531 : Εἴρηται δὲ (Ὀπόως) διότι ὀπώδης, γαλακτώδης, γαλακτός εὐποροῖν. SCOTT. Adde Theophr. C. P. 6, 4, 1 : Γαλακτώδης χυμός. Γαλακτώδης τροφή Aristot. De part. an. 4, 11; Diphil. ap. Athen. 2, p. 54, et Cyrill. Hieros. p. 24, C. Lex. rhet. p. 229, 24 : Γαλακτώδης, οἶνός τις ἡδύς, et omisso ἡδύς Hesych. G. D. Schol. Nicand. Ther. 617 : Πόλιν ὀπὸν ἐγούσας ἡ γαλακτώδεις. SCHEFF. || Tepidus ut lac. Hippocr. p. 1235, G : Οἶνος γαλακτώδης. (Hesych. Γαλακτώδης, οἶνός τις.) Aetius 64, 35 : Ἰδὼρ γαλακτώδης. WEIGEL. Simplic. ad Aristot. Y. Φ. A. fol. 205, a : Ἡ ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ μεταβολή ... εἰς τὸ γαλακτώδης καὶ χλιαρὸν καὶ θερμὸν. HEMST.]

Γαλακτώσις, εως, ἡ, Degeneratio in naturam lactis. [Conf. Ἐγαλακτώσις.]

[Γαλακῶ, ὄς, ἡ, nomen fontis a colore aquæ duthes. LING. GREC. TOM. 11, FASC. 11

ctum. Pausan. 3, 24, 7 a Clavierio correctus : nam codd. κκακῶ. G. DINDORF.]

[Γαλάνα. Γαλάνεια. Γαλανός. V. Γαλήνη. Γαλήνεια. Γαληνός.]

[Γαλαξ. V. Γάλα.]

[Γαλαξάιος, α, ον, Lactens. Nonn. Dion. 3, 389 : Λαχνηεσσα λέαινα γαλαξάησιν ἐέρσαις σκύμοις ἀμφοτέροις διδυμάνας ἤρμωσε μαζούς. KALL. || Lacteus. Nonn. ibid. 6, 338 : Ἀστραῖη δὲ φάλαγγι μειμιγμένον ὄμβριον ὕδωρ λευκοτέρην ποίησε γαλαξάην ἔτον ἀφροῦ.]

[Γαλαξάυρη, ἡ, Galaxaura, Oceanis. Hom. H. in Cer. 423; Hesiod. Th. 353.]

[Γαλαξήεις, εσσα, εν, Lacteus. Nonn. Dion. 22, 18 : Νηιάδες λούσαντο γαλαξήεσσι βρέθροις καὶ γάλα λευκὸν ἔπινον. KALL.]

Γαλαξία [scrib. Γαλαξία, τὰ], Hesychio ἐορτή, ἐν ἣ ἐψοῦσι γαλαξίαν, i. e. πόλιν κρήθινον ἐν γάλακτι, Festum, in quo pultem hordeaceam in lacte coquunt. [Plenius in Lex. rhet. p. 229, 25 : Γαλαξία (Γαλάξια ap. Ruhnck. in Auctar. Hesych.), ἐορτὴ Ἀθήνησι μητρὶ θεῶν ἀγομένη, ἐν ἣ ἐψοῦσι τὴν γαλαξίαν : ἔστι δὲ πόλις κρήθινος ἐκ γάλακτος. Ceterum Hesychii codex γαλαξία præbet.]

Γαλαξίας, δ, κύκλος, Lacteus circulus in cælo. Ap. Cicer. [Somn. Scip. 3], Lacteus orbis. [Diodor. Sic. 5, 23 : Τὸν νῦν γαλαξίαν καλούμενον κύκλον, ubi vid.

Wessel. Lucian. V. H. 1, 16, vol. 2, p. 83 : Ἀπὸ τοῦ γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας. Manetho 2, 116 : Ὀλκός δ' αὐτὲ γαλαξίω βιός μὲν ὄραται. Eustath. p. 1627, 35; Eratosth. Catast. c. ult.; Achill. Tat. in Petav. Uranol. p. 146. Γαλακτίου κύκλου scriptum ap. Ptolem. Almag. p. 202 ed. pr. G. D. Et ap. Dositheum Ms. in catalogo signorum γαλακτίας.] Γαλαξίας, Lapis, qui et μόροχος dicitur, item λευκογραφίς, Diosc. 5, 152. [Galaxias lapis ap. Plin. 37, 10, i. q. γαλακτίτης. || Piscis ap. Galenum γαλαξίας, vol. 6, p. 395 :

Τῶν ἀπαλοσάρκων ἐστὶν ὁ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐνδοξὸς γαλαξίας, οἱ δ' ἄλλοι γαλεοὶ σκληρόσαρκοι μᾶλλον εἰσι. || Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου (Ἀπόλλωνος) ap. Proclum in Phot. Bibl. p. 321, 31, nunc ex cod. in Χαλαξίου mutatum est. Illud defendit Mueller. in libro de Orichom. p. 47 comparato nomine fontis γαλαξίου, de quo Plut. Mor. p. 409, A : Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ γαλαξίον τῆς Βουωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ τὴν ἐπιφάνειαν ἀφρονία καὶ περιουσία γάλακτος. Eadem Petri Castellani sententia fuit in Gronov. Thes. A. G. vol. 7, p. 631. G. DINDORF.]

[Γαλαξίδωρος, δ, Galaxidorus, Thebanus. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 1; Plutarch. Moral. p. 579, 580. G. D.]

[Γαλαρία. V. Γαλάρινα.]

[Γαλαρίας. V. Γαλλαρίας.]

[Γαλάρινα, ἡ, Galarina, urbs Siciliae. Dicitur etiam Γαλαρία χώρα. Gentilia Γαλαρίνος, Γαλαρίνη, Γαλαρινάιος. Steph. Byz. Γαλαρία et Γαλαρίνοι ap. Diodor. 16, 67; 19, 104. Ubi libri γαλερ ...]

[Γάλας, γῆ, παρὰ Εὐκλίτω. Γαλάσιον, ἐνηρόσιον, Hesych. Glossæ obscuræ. Εὐκλίτω corruptum. Γὰς pro γῆ dictum ex Herodiano attuli s. Γαία. Conf. Γάνα et Γίς. G. DINDORF.]

[Γαλάται, οἱ, Galatæ, et Γαλατία, ἡ, Galatia, regio Asiae minoris, alio nomine Gallogræcia dicta, apud Strabon. locis plurimis aliosque geographos. || Γαλάται, Galli, et Γαλατία, Gallia, ap. Polybium, Diodorum, Pausaniam, Strabonem, alios. Γαλάτης βόσος, ex Dion. Perieg. 74 affert Wakef. Etym. M. p. 220, 5 : Γαλατία χώρα ὀνομάσθη, ὡς φησι Τίμαιος, ἀπὸ Γαλάτου Κύκλωπος καὶ Γαλατίας (Γαλατίας) υἱοῦ. (Herculis hic filius dicitur ab Diodoro 5, 24;) ἡ δὲ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπὸ Καίσαρος Αὐγούστου καταλειφθῆναι Γάλλους στρατιώτας. Latina nominis forma Γαλλία, ἡ, et adjectivis Γάλλος et Γαλλικός, ἡ, ὄν, rarius utuntur scriptores Græci. Agathem. 2, 4, p. 37 : Τῶν Γαλλῶν, ἃς πρότερον Γαλατίας ἔλεγον. Steph. Byz. s. v. Γαλάται : Παρήχθη δὲ τὸ Γαλάτης ἐκ τοῦ Γάλλος ὑπέσει τοῦ ἐνὸς λ. Dioscor. 1, 92 : Ἀπὸ Γαλλίας καὶ Τυρρηνίας sed paulo post ἀπὸ Γαλατίας τῆς πρὸς ταῖς Ἀλπεσιν. Strabo 4, p. 195 : Τὸ σύμπαν φύλον, ὃ νῦν Γαλλικόν τε καὶ Γαλατικὸν καλοῦσιν. Γάλλοι et Γαλλία ap. Epiphani. vol. 2, p. 117 et ap. Chronographos ubi de divisione gentium agunt. G. DINDORF.]

[Γαλατάρχης, δ, Galatarum dux s. praetor, in inscriptionibus duabus a Dousa editis in epistola De itinere Constantinop. aliisque monumentis, de quibus v. Osann. Auctar. p. 43.]

[Γαλάτεια, ἡ, Galatea, nymphe, Nerei et Doridis filia, ap. Homer. II. Σ, 45; Hesiod. Theog. 250; Apollodor. 1, 2, 7 et alios plurimos. || Tibicina, Dionysii tyranni concubina. Athen. 1, p. 6, 7; Hermesianax ibid. 13, p. 597, E. v. G. DINDORF.]

[Γαλάτης. V. Γάλαται.]

[Γαλατία. V. Γαλάται.]

[Γαλατικατῆς, ἡ, ὄν, Galaticus. Dioscor. 4, 48. ANGL. Corruptum, ut videtur, ex Γαλατική. G. D.]

[Γαλατικός, ἡ, ὄν, Galaticus, ut ap. Plut. Mor. p. 1049, B: Ἄγρια ἔργα καὶ βαρβαρικά καὶ Γαλατικά. || Gallicus, ut Γαλατικός κόλπος, Gallicus sinus, ap. Strabon., Γαλατικός πόλεμος, Gallicum bellum, ap. Dion. A. R. 8, 79, et alia.]

[Γαλατικῶς ἀνάξυρσι... ἐνεσκευασμένοις. ANGL.]

[Γαλάτιον. V. Γάλιον.]

[Γαλατιστή, Galatarum more. Combefis. Auct. Patr. vol. 2, p. 452, B. G. DINDORF.]

[Γαλατιμῶν, Hesyech. esse ait λάχανον ἄγριον, Olus sylvaticum. [Γαλάτιον Is. Voss.]

[Γαλατοθρέμμων. V. Γαλακτοθρέμμων.]

[Γαλατοκόρας, ἄτος, δ, ἡ, Cum lacte mixtus. Arcad. p. 21, 5. De forma vocabuli v. s. Γάλα. G. DIND.]

[Γαλατόχορος. V. Γαλακτόχορος.]

[Γαλάτων, ὠνος, δ, Galato, pictor. Ælian. V. H. 13, 22. Genit. Γαλάτωνος ap. Herodian. Epimer. p. 196. In Γελάτω corruptus ap. Schol. Luciani Contempl. 7, vol. 1, p. 499. G. DIND.]

[Γάλαυρος, δ, Galaurus, rex Taulantiorum. Polyæn. 4, 1 ex codd. correctus. Nam olim Τάλαυρος legebatur. Calandrus ap. Schol. Persii ad sat. 1. G. D.]

[Γαλαῶνη, ἡ, Mariti soror. Suid. [s. v. Γαλώ.]

[Γαλβάνη, ἡ, Galbanum, Toga Phrygia. Ita VV. LL. sed sine ullo testimonio. Forsitan quod ap. Juvenal. [2, 97] legerunt, Cærulea indutus scutulata aut galbana rasa. Sed ap. Græcos nulla hujus mentio, qui et lacrymam illam, quam Lat. Galbanum vocant, χαλβάνην ipsi appellant, per γ, non per γ. [Gl. Γαλβάνη, ἡ Χαλβάνη. Galba. V. Χαλβάνη.]

[Γαλέα. V. Γαλέη.]

[Γαλεάκων. V. Γαλιάκων.]

[Γαλεάγρα, ἡ, Bud. scribit Athen. videri pro Decipula accipere, vel potius pro Cavea ferrea et quodam Carceris genere: 262 [14, p. 616, C]: 'Ο δὲ Λυσίμαχος ἐμβληθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσεν εἰς γαλεάγραν, καὶ δίκην θηρίου περιφερόμενον, καὶ πρεφόμενον, οὕτως ἐποίησεν ἀποθανεῖν. Laert. Diog. itidem θηρίῳ tribuit γαλεάγραν, p. 284 [6, 51]: 'Ιδὼν γυναῖκα ἐν φορεῖῳ, οὐ κατὰ τὸ θηρίον, εἶπε, ἡ γαλεάγρα, i. e. ἡ ζῳγρος. Idem [5, 5] p. 216, σιδηρᾶς γαλεάγρας meminit, 'Εν σιδηρᾷ περιήγρο γαλεάγρα φθειριῶν καὶ ἀκρομίστος. At J. Poll. 10, [155 ex Aristophanis Phœnissis] γαλεάγραν inter σκεύη, et una cum ea μνάγραν numerat. Quod si γαλεάγρα in propria signif. i. q. μνάγρα signif. hujus signif. rationem hanc esse crederem, quod μνάγρα, Muscipula, officium felis ad mures capiendos præstet. [Ezech. 19, 9. ANGL. Julius Afric. Cestor. p. 295: Πλατεία καὶ ἠπλωμένη γαλεάγρα, εἶριφον φέρουσα.]

[Γαλιάγρα, ἡ, legitur ap. Theophr. H. P. 5, 8 [5, 7, 6]. Ibi enim ἡ πετέλα dicitur esse utilis πρὸς θυροπηγίαν καὶ γαλιάγρας. Pro quibus Gaza habet, Ulmus utilis ad fores, prela et torcularia: aliam procul dubio lectionem secutus. Si γαλεάγρας [quod recte præbent libri Mss.] reponendum censeas, interpretaberis Feliscipulas.

[Γαλέη, ἡ, sed in prosa γαλή, Feles, Catus. [Mœris p. 112: Γαλή Ἄπτικῶς, γαλέα Ἑλληνικῶς, ubi vid. quæ de h. v. attulit Pierson.] Batrach. [9]: Μῦς ποτὲ διγαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύσας. Et γαλέαι, Theocr. [15, 28, ubi vid. Toup. p. 333]: Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῆσθοντι καθεύδεν. Aristoph. II. [693]: Ὑπὸ τοῦ δόου βδέουσα δριμύτερον γαλήης. Lucian. [Pisc. 34]: Ἄρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plut. De curiositate: Καθάπερ ὄψον γαλήης παραδραμούσης αἰρούσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. In qq. II. de Fele intelligi manifestum

est. Γαλή Ταρτησία, de prægrande fele dicitur, quoniam Tartesi μέγισται γίνονται γαλαί, Suidas et Hesyech. At γαλή κατοικίδιος, VV. LL. ap. Diosc. Mustela, quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλή ἄγρια, Sylvestris mustela. Sed in multis auctorum II. γαλή redditum fuit Mustela, in quibus alii Feles interpr. Γαλή ἄγρια, qua cuniculos venabantur Hispani, Bud. e Strab. 62 et 462. [Distinctius de utraque signif. disseruit Perizon. ad Ælian. V. H. 14, 4, ex quo potissima apponimus. «Antequam homines satis distinguere possent animalia, tunc ubique quæ non multum diversi erant generis, uno eodemque designabantur vocabulo. Sic ergo etiam mures, mustelæ, feles, stelliones, una hac voce γαλή fuerunt primum appellati, et caveæ, in quibus hujusmodi animalcula capiebantur, γαλεάγραι. At vero posteaquam homines animalia hæc melius distinguere cœperunt, tunc singulis propria dederunt nomina. Et ita Græci tunc felem dixerunt αἰουρον, mustelam γαλήν, stellionem γαλώτην.» Quæ Aristotelis aliorumque exemplis confirmat. Quod in Batrachom. ceterisque qui supra appositum sunt locis de fele agi videbatur Stephano, falsum esse apparet ex iis quæ de muribus a mustelis captis aliunde attulit Perizonius. De γαλή ἄγρια dixerunt Aristot. H. A. libro 6 extr.; Strabo 3, p. 144. De Tartesia mustela, quo nomine omnes majores mustelæ vocabantur, plura collegerunt Adagiorum interpretes. Herodot., in descriptione Libyæ, 4, 192: Εἰσι δὲ καὶ γαλαί ἐν τῷ σιλιφίῳ γινόμεναι τῆσι Ταρτησίησι ὁμοίωται. Γαλή χιτῶν vel χιτῶνιον, proverb. ap. Digenian. 3, 82 et Suidam de iis qui aliena veste utuntur. Γαλή transcursum in via mali ominis: vid. Aristoph. Eccles. 792 et Theophr. Char. c. 6, ab Schæf. citatos. In ead. Aristoph. fabula, 128: 'Ο περιστάριχος, περιφέρειν χρῆ τὴν γαλήν, mustela pro porcello nominatur, quo lustrari concio solebat. Γαλή de homine voraci dictum ex Clem. Alex. p. 167 annotavit Wakef., Μῦσαι τοῦτοις οἰκείαι τοῖς δόμοισι καὶ γαλαί, κόλακες τε καὶ μονομάχαι καὶ τὰ ἄγρια τῶν παρασίτων φύλα, quocum conf. Plut. Mor. p. 97, D. || Ἄιμα γαλήης,

Asplenium, ex Dioscor. 3, 151 indicat Boisson. Inter synonyma peristereonis ibid. 4, 61. || Γαλέα [s. Γαλή] Suidæ idem Piscis qui et γαλεός. [Γαλέα, δ ἰχθύς, καὶ γαλεός ὁμοίως. Distinguit Ælian. N. A. 15, 11: Εἴη δ' ἂν καὶ ἰχθύς γαλή, μικρὸς ὄτος, καὶ οὐδὲν τι κοινὸν πρὸς τοὺς καλουμένους γαλεοὺς ἔχων: οἱ μὲν γὰρ εἰσι σελάχιοι καὶ πελάγιοι καὶ μέγεθος προήκοντες, εἴτα μέντοι καὶ κυνὶ εὐόκασιν, ἡ γαλή δὲ, φαίην ἂν αὐτὴν εἶναι τὸν καλούμενον ἥπατον. Γαλήν et γαλεὸν posteriores Græcos perinde habuisse conjectura Schneideri est ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 532. In Hesyechii glossa Γαλαί, οἱ ὄνισκοι, Weigel. in Schneid. Suppl. γαλέαι posuit tacite, contra ordinem literarum. G. DIND.]

[V. Dureau de la Malle Ann. des Scienc. naturelles, Jun. 1829, ubi vocem Γαλή modo Felem, modo Mustelam Foinam Linn. modo Civettam, Putois, Belette, valere ait.]

[Γαλέα, ἡ, Navis ap. Græcos recentiores, quorum exempla attulit Ducangius. Interdum γαλοία et γαλία scriptum reperitur. Quorum prius librorum error est, etiam in mustelæ nomine admissus ap. Hesyech., Γαλή, ἐξέδρας εἶδος· καὶ ἐν ἡ γαλαία τὸ ζῶον.]

[Γαλεῖνός, Mustellinus. Gloss.]

[Γαλεόδολον. V. Γαλιόψις.]

[Γαλεοσιδής. V. Γαλεώδης.]

[Γαλεομομαχία, ἡ, Prælium inter felem et mures, Carmen Theodori Prodromi, de quo v. Villosion. Anecd. vol. 2, p. 243.]

[Γαλεός, δ, Mustellus, Piscis, de quo dictum supra in Ἄλωπεκίας. [Γαλεός tum generis tum plurium specierum nomen est: vid. Schueid. ad Ælian. N. A. 1, 55.] In VV. LL. γαλεοὶ νεύριοι, male pro νεβριοι s. νεβρίαι, ab hinnulo dicti pisces, qui et σκύλια, Caniculae, ex Aristot. Anim. 6, [10, ubi nunc νεβρίας γαλεός.] Et γαλεός ἀκανθίας, Mustellus spinax, ad differentiam. Et γαλεός λείος, Mustellus lævis. [Utrumque ibidem.] Et γαλεός ἀστερίας, Athen. 8. [Ap. Aristot. H. A. 5, 10; 6, 11; 9, 36. Phyllyllus ap. Steph. Byz. s. v. Γαλεῶται, 'Ο πάππος ἦν μοι γαλεός ἀστερίας. Aristoph. ap. Athen. 3, p. 104, E: 'Η νῆστις ὀπτάτ' ἢ

γαλεός ἢ τευθίδες; et Lucian. Piscat. c. 48 citat Schæf. A
Γαλή pro γαλεός dictum v. s. Γαλή. || «Γαλεός i. q.
Γαλή, Mustela. Aretæus p. 122, B. Conf. Aetii 38, b,
32; Dioscor. 2, 27; Plin. 29, 16.» WEIGEL. || Γαλεοὶ
Hesychio sunt γένος τι, et μάνταις, Siciliae olim incolæ.
[Γαλεοὶ μάνταις· οὗτοι κατὰ τὴν Σικελίαν ὄκησαν· καὶ
γένος τι, ὡς φησι Φανόδημος καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνοι
(Ταραντῖνος Kust.). In ambiguitate nominis ludit Ar-
chipp. ap. Steph. Byz. l. c. : α. Τί λέγεις σύ; μάνταις
εἰσι γὰρ θαλάττιοι; β. Γαλεοὶ γε πάντων μάντων σοφώ-
τατοι. (Nam sic vulgatum σὺ μάνταις; εἰσι... θαλάσσιοι
γαλεοὶ corrigendum cum Meinek. Quæst. scen. spec.
2, p. 46.) Eosdem Γαλεώτας dictos v. s. Γαλεώτης.
|| Γαλεός, Galeus, Apollinis filius. V. Γαλεώτης.
G. DINDORF.]

Γαλερός, ἄ, ὄν, i. q. γαληρός, Etym. [p. 220, 28.]
Hesych. [Lex. Rhet. p. 229, 31.] Eustath. [p. 1539,
61] e Pausaniæ Lexico.

Γαλερωπός, ὁ, ἦ, Qui est γαλερός τὸν ὄπα, Serena
facie et hilari; (γαλερός enim Hesychio γαληρός, ἑλαρός,
εὐδίας.) Etymologo ὁ γαλερόν καὶ ἐπιτεροπὸς βλέπων. B
[Lex. Rhet. p. 229, 33.]

[Γαλερός, Hilariter. Asclepiad. in Anth. Pal. 12,
50 : Πίνωμεν ὄν γαλερός. SCHNEID.]

[Γαλεώ, Lactē nutrio. Scriptor De hæresibus in
Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 333, C : Ποῦ
βόσκειται (ἢ κάμηλος) καὶ τίνες γαλεύονται ταύτην ἀμέλ-
γοντες. G. DINDORF.]

[Γαλέω vel Γαλάω, unde Hesych. : Γεγάλημαι, γεγα-
λήνισμαι, διακέχμαι. HEMST. Codex γεγάληνησμαι,
διακέχεται.]

[Γαλεώδης, ὁ, ἦ.] A γαλεός fit Γαλεώδης et Γαλεοειδής.
Vocat autem Aristot. De anim. 2, [13, et 5, 5 et alibi]
τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων inter pisces Mustellinum ge-
nus, sc. Cartilagineum : ut annotat VV. LL. In iis-
dem Γαλεοειδῆς Pisces; qui sunt e mustellino genere,
Mustellinum genus piscium. [Hoc quoque ex Aristot.
H. A. 6, 10 et 11. Basilii M. vol. 1, 646 : Ζωοτοκεῖ
δὲ τὰ γαλεώδη καὶ οἱ κυνίσκοι καὶ ἀπαξαπλῶς τὰ σελάχη
λεγόμενα. G. DINDORF.]

Γαλεώνυμος, ὁ, Galeno Alim. Fac. 3, [c. 31, vol. 6,
p. 395] Piscis, qui pastinacam, qua nihil est usquam
in mari venenatius, persequitur, antipathia quadam.
Galeos Plinio 32, 2. VV. LL.

Γαλεώτης, ὁ, Stellio, ut interpr. Donat. in Ter.
[Eun. 4, 4, 22.] Aristoph. N. [173] : Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς
νύκτωρ γαλεώτης κατέχευεν. Dicitur et ἀσκαλαβώτης. V.
Plin. || Γαλεώτης pro Fele ap. Philostr., VV. LL.
|| Athenæo Piscis, qui ξιφίας, item et κών, dicitur
in iisd. [Immo Polyb. 34, 2, 12 (ap. Strabon. 1, p. 24) :
Τούς γαλεώτας, οὗς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κόνας φησί.
Lucian. Ver. H. 1, 35 citat SCHÆF. || Γαλεώται, οἱ,
Galeotæ, de quibus Steph. Byz. : Ἔθνος ἐν Σικελίᾳ, ἢ ἐν
τῇ Ἀττικῇ, ἀπὸ Γαλεοῦ υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Θεμιστοῦς...
τινὲς δὲ ὅτι Γαλεώται μάντων εἶδος Σικελῶν. Galeotas
vates ex Æliano V. H. 12, 46, et Cicerone De divin.
1, 20 memorant interpretes. Eosdem Γαλεοὺς dictos
esse annotatum est s. v. Γαλεός. Habitabant autem
Hyblam urbem, de qua Steph. Byz. s. Ὑβλαι. Nomen
regionis Γαλεωτίδος ex scriptore ignoto ap. Suid. s.
Ἀξέσματα affert Holsten. Idem Galei nomen ex Clem.
Alex. citat, Γαλεώτην dicere videtur Stephanus Byz.
inferius, Γαλεώτης οὖν ἐν Σικελίᾳ καὶ Τελμισσὸς ἐν Κά-
ρῳ ἦλθεν. Suidas, Γαλεώτης, ὄνομα κύριον. Apud Pau-
san. 5, 23, 6, Γερεῖτις. G. D. Γαλεώτης symbolum
presagiorum secundum quietem. Pausan. 6, 11;
Viscont. Mus. Pioel. t. 3, p. 58. HASE.]

Γαληναία, ἡ, poet. pro γαλήνη, ut σεληναία pro σε-
λήνη, Eust. [p. 84, 5; 1758, 57. Apoll. Rh. 1, 1156 :
Οἱ δὲ γαληναῖοι πίσυνοι ἐλάσκον ἐπιπρὸ νῆα βίη. Calli-
mach. ap. Athen. 7, p. 318, B : Εἰ δὲ γαληναῖη. Or-
pian. Hal. 1, 460 : Ἄλλ' ὅποτε... ἀναπνεύση δὲ θάλασσα
χειμάτος εὐδιδύωσα, γαληναῖη τε γένηται· 780 : Γαληναῖος
δὲ ταθείσης. Antipater in Anth. Pal. 7, 640 : Ἄλλὰ
Πύρρονι ποῦλὸν γαληναῖη χειμάτος ἐχθροτέρη. WAKEF.]

[Γαληναῖος, α, ὄν, Tranquillus, Serenus. Antipater
in Anth. Pal. 7, 640 : Γαληναῖος ὑπ' ὀλέθρου. Philodem.
ibid. 10, 21 : Κύπρι γαληναῖη. Apollonid. ibid. 7, 693 :
Γαληναῖην... θίνα. SCHÆF. Γαληναῖος προσώπων, Nonn.
Iō. 1, v. 169; γαληναῖος Διονύσω, id. Dion. 35, 355.]

[Γαληναῖος, Tranquille. Schol. Hom. Od. H, 319.]
Γαληναῖω, i. q. Γαληνιαῖω, teste Suida.

Γαληνεῖα, ἡ, Tranquillitas. Γαληνεῖα χρῆσάμενοι,
Tranquilla fruentes consuetudine, VV. LL., sed me-
tuo, ne error subsit. [Eur. Iph. Aul. 546 : Γαλανεῖα
χρῆσάμενος μαινομένων ὀστρον Her. fur. 402 : Θνατοῖς
γαλανεῖας τιθεῖς ἔρετροῖς. Sic Heathius. Libri ταλανίας.
Helen. 1474 : Γλαυκὰ δὲ Πόντου θυγάτηρ Γαλάνεια (δταν)
τάδ' εἶπη. ANGL.]

[Γαληνεῖος, ὁ, ἦ, Galenicus, et Γαλήνειον, τὸ, Alex.
Trall. 7, p. 117. ANGL. Adjectivum Γαλήνειος inter si-
milia Ὀμήρειος et Ἰπάρχειος memorat Arcad. p. 45,
3. Epimerismi cod. Barocc. 159 : Γαλήνιον πέλαγος.
Γαλήνειον φάρμακον ἐκ τοῦ Γαληνοῦ τοῦ ἱατροῦ δεδομένον.
Sic Γαληνία κηρωτὴ Alex. Trall. in Fabric. B. Gr.
vol. 12, p. 610; Γαλήνιον Paul. Ægin. p. 292, 48, et
alii, de more recentiorum Græcorum. G. DINDORF.]

Γαλήνη, ἡ [Dor. Γαλάνη, ut ap. Æschyl. Agam. 740],
Serenitas, Tranquillitas. Od. E, [452] : Καὶ τότε ἔπειτ'
ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἢ δὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη· K,
[94] : Δευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη. Et κύματος γαλήνη, Plut.
Γαλήνην Eust. accipit etiam adv. pro γαληνώς, Od. H,
[319] : Οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. [Photii Epist. p. 271 : Ὅτε
πᾶσα μὲν γαλήνη διὰ πάσης ἐκέχυτο πολιτείας. FIX.] Cete-
rum non probo illius deriv. a γάλα: maloque a γελᾶω,
ut dicatur γαλήνη quasi γελαήνη. Sic Ovid. risum vultui
sereno tribuit, Ridet vultu fortuna sereno. Sciendum
est autem γαλήνην metaph. etiam dici de Serenitate
vultus et hilaritate: quo utitur modo Plut. [Heliodor.
5, 23, p. 207 : Ἐπειδὴ δὲ τὴν θάλασσαν ἐστόρεσεν ἡ
γαλήνη. Quod invertit Alciphro 1, 1 : Χρηστὴν ἡμῖν ἢ
θάλαττα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσεν, ubi vid.
Wagn. Aristot. H. A. 4, 8 : Ἐν ταῖς γαλήναις καὶ εὐ-
δίας. Γαλήνη, persona allegorica. Pausan. 2, 1, 9 :
Ἀνακείτα Γαλήνης ἀγάλματα καὶ θαλάσσης.] || Γαλήνη,
Plumbago. V. Hesych. [Τὸ ἐπιπολάζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ
ἀργύρου χωνευομένου. Plin. 33, 6 : Cum vena plumbi,
Galenam vocant, quæ juxta argenti venas plerumque
reperitur. 34, 18 : Est et molybdæna, quam alio loco
Galenam vocavimus, vena argenti plumbique com-
munis. ANGL. Antidoti ex viperis confecti species,
Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 875, B s. 937,
C. FIX. || Γαλήνη, Galene, nom. pr. meretricis
in loco Philetæri comici ap. Athen. 13, p. 587, A :
Κοσσοφᾶς δὲ καὶ Γαλήνας καὶ Κορώνας οὐ λέγω, ubi
codex Ven. γαλείνας. Hesych. : Γαλήνη, ὄνομα κύριον
ἐταίρας. || In loco obscuro Mnaseæ Patrensis apud
Athen. 7, p. 301, D : Ἰχθύος δὲ γίνεται καὶ ἡσυχίας τῆς
ἀδελφῆς γαλήνη καὶ μύρινα καὶ ἡλακατῆνες, Adamus
γαλήν corrigebat. G. DINDORF.] Γελήνη Æolice pro γα-
λήνη. [Apud Ioann. gramm. p. 384.]

Γαληνός, ὁ, ἦ, item pro γαληνός, ea forma qua σα-
φηνός, Bud. citat ex Arist. : incertum autem an
ex Aristoph., an ex Aristot. [Ex Aristot. Physiogn.
p. 811, 38 : Γαληνός τὸ μέτωπον ἔχουσιν. Inter ad-
jectiva in γνῆς est ap. Chærobosc. in Bekk. Anecd.
p. 1408. G. DINDORF.]

[Γαληνιαῖω, i. q. Γαληνίζω. Hippocr. p. 361, 35 :
Πληροὶ τὸ θερμὸν ἐν τῷ σώματι καὶ γαληνίζεω ποιεῖ.
SCOTT. Simplic. ad Epict. p. 73 : Μετὰ τὸ γαληνιασθῆναι
τὴν φαντασίαν. SCHNEIDER. Philo vol. 1, p. 276, 28.
HEMST. Themist. Or. 1, p. 17, A : Γαληνίζεω ἀναγκάζει
τὸν κλύδωνα τῆς ἡλικίας. Eustath. Opusc. p. 323, 60 :
Οὐδὲ ὁ χειμὼν εἰς ἕαρ ἐγαληνίασεν.]

Γαληνιαῖος, αἶα, αἰον, Serenus, Bud. [Typicum Ire-
nes Aug. p. 223 : Τὴν γαληνιαῖαν τε καὶ ἡρεμιαῖαν κα-
τάστασιν. Indicavit Schæf. Pselli schol. in Orac. Chald.
p. 104 : Γλυκὸν καὶ γαληνιαῖον. WEIGEL.]

Γαληνιάω, Serenus sum, Tranquillus sum; ut θά-
λασσα γαληνιάωσα, in qua est γαλήνη. [Moschus in versu
post 2, 113 ex codd. inserendo, Ἡ δὲ τότε ἐργομένοιο
γαληνιάσκει θάλασσα. G. D.] Greg. metaph. γαληνιάωντι
νόω. [Eustath. Opusc. p. 15, 63 : Ἐγαληνίων οἱ ὀφρυώ-
μενοι. Id. ibid. p. 221, 4 : Ὑπομειδιάσει γαληνίων.
FIX.] Γαληνίων, Ion. dialysi vocalis circumflexæ pro
γαληνίων, a γαληνιάω : unde γαληνιάωντες, epigr. [in
Anth. Pal. 9, 208 : Βιότοιο γαληνίων ἐνὶ πόντῳ], Se-
renati, Tranquilli. [Proclus Hymn. in Minerv. in
Bibl. Liter. 1, p. 49, v. 47 : Δὸς βιότω πλώοντι γαλη-
νιάωντας ἀήτας. Oppian. Cyn. 115 : Ἦως... γαληνιάωσα

πανηματίοισι δρόμοισιν. SCHÆF. Themist. Or. 15, p. 195, A : Οὐ μὲν τραχὺς ὁ κλύδων, οὐ δὲ ἀρχηται γαληνιῶν. Schol. Lycophr. 750 : Διὸ φασιν ἐπὶ τὰς ἡμέρας γαληνιῶν τὴν θάλασσαν. Aliam formam, Γαληνιῶν, ex Etym. M. p. 233, 57 annotavit Hemsterh., παρὰ τὸ γαληνιῶσθαι τὸν νοῦν, ex Joann. Gazæi Tab. Mund. 1, 93 Cramer.]

[Γαληνίδιον, Tranquillum, Gl. Corruptum, ni fallor, ex Γαληνιζιον, ut ap. Platonem ἀνεμιζιον in ἀνεμίδιον, et quæ sunt alia ejusdem formæ. G. DINDORF.]

Γαληνίζω, q. d. Serenesco, Serenus fio, Tranquillor : τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν. [Signif. activa Eurip. ap. Stobæum Floril. 113, 5 : Μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα. Hippocr. p. 369, 52 : Κεῖται τὸ αἷμα καὶ γαληνίζει διαγεόμενον τὸ πνεῦμα. Indicavit Scott. Signif. neutrali, Alexis ap. Athen. 9, p. 421, E, ab Schneid. cit. : Τὰ Σαμοθράκι' εὐγεται λήξει πνεόντα καὶ γαληνίσει ποτέ. Phrynich. in Bekker. Anecd. p. 32, 10 : Γαληνίζει καὶ διασκεδάσται τὰ μέτωπα· ἐπὶ γεγηθὸς καὶ εὐγενῶς διακειμένου. Xenocr. De aquat. c. 55 addit Weigel. : Ἐν τοῖς γαληνιζόμενοις εὐαγροῦσι τῇ πίνῃ (οἱ πιναφύλακες). G. D. Philo. vol. 1, p. 354, 35 : Ἐὰρὸν καὶ γαληνίζον, μεστὸν γηθοσύνης καὶ χαρᾶς. Codd. nonnulli habent γαληνιάζον. HASE.]

Γαληνίος, α, ον, Serenus, Tranquillus : ut πέλαγος, Lucian. [Halcyon. c. 2, vol. 1, p. 179], ubi tamen veretur Bud. ne leg. γαληνιῶν. [Sed vid. locum grammatici s. v. Γαληνίος allatum.] || Metaph. Eccl. Hist. 2, Γαληνίω βλέμματι, Vultu sereno. [Eustath. Opusc. p. 106, 37 : Γαληνίον διάχρυσιν ἐντυχίας· p. 202, 64 : Τὸ τοῦ προσώπου γαληνίον. Γαληνίον, adv., Blande, ex Joanne Gaz. Tab. Mund. 1, 346 citat Cramer. || I. q. Γαληνίος, quod v.]

[Γαληνιῶν. V. Γαληνιῶν.]

[Γαληνιμὸς, ὁ, Tranquillitas (vitæ), Epicur. apud Diogen. L. 10, 83. SCHNEID.]

[Γαληνιῶδες, ὁ, ἡ, ἰ. q. Γαληνιώδης. Nicolaus Secundinus in Epist. ad Andronic. in cod. Barocc. 125 : Πῆ δὲ τῶν ἰατρῶν καὶ γαληνιῶδει εὐμαρῶς ἀπλουμένη. CRAMER. Edita hæc ep. est in Boisson. Anecd. vol. 5, p. 383. G. DINDORF.]

[Γαληνιώσις, ἡ, Serenitas. Basil. t. 1, p. 181, A. HASE.]

[Γαληνολιμῆν, ὁ, nomen loci, in ore vulgi (ἰδιωτικῶς) in Γαληνολιμῆν depravatum. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 194, D. G. DINDORF.]

[Γαληνιόμορφος, ὁ, ἡ, Qui serena forma est. Io. Damasc. Acrost. in Pentec. 12. KALL. Etym. Gud. p. 119, 1 : Γαληνιόμορφον, παρὰ τὸ γαλήνη καὶ τὸ μορφή.]

[Γαληνοποιός, ὁ, ἡ, Serenum faciens. Hesych. s. Στορεῦς. HEMSTERH.]

Γαληνός, [ἡ, ὄν] ἰ. q. γαλήνιος, et frequentius, Serenus, Tranquillus. Lucian. [Dial. Mar. 10, 2, vol. 1, p. 315] : Γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. [Eurip. Orest. 279 : Ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὖ γαλήν' ἔρω, quod quum Hegelochus histrio ita pronunciasset ut γαλήν ἔρω dicere videretur, Sannyrioni, Aristophani et Platoni comicis lubibrio fuit, de quo vid. Schol. Eurip. Polyb. 22, 14, 10 : Θάλασσαν γαληνὴν καὶ καθεστηκυῖαν. G. D.] Et metaph. Plato Axiocho, Γαληνός δὲ τις καὶ κακῶν ἀγνος βίος. Sic Plut. [Mor. p. 122, A] : Εἰς γαληνότερον σχῆμα βίον μετελθὼν, Ad hilariorē vitam transiens, Bud. [Eurip. Iph. T. 345 : Εἰς ξένους γαληνός ἦσθα. Hee. 1160 : Ἐκ γαληνῶν προσφθεγμάτων. ANGL. Heiodor. 3, 4 (p. 112 Cor.) : Εἰς γαληνὸν κίνημα τὸ βῆμα κατερρῶμιζεν. De oculis Leonid. Tar. in Anth. Platanud. (Palat. vol. 2, p. 680) 182 : Εὖ δ' ὀμμάτων γαληνός ἐκλάμπει πόθος, et Joseph. p. 1027. WAKEF. Apud mediæ ævi scriptores γαληνός vel γαληνότης imperatorum et virorum principum titulus est : quomodo etiam Latine serenissimus dicitur.]

[Γαληνός, ὁ, Galenus, celeberrimi medici Pergamēni nomen. || Secretarius ap. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 193. Γαληνός cum Γάλλος et Γαλλισνός confus. v. ap. Band. Imp. Or. vol. 2, p. 495. G. D.]

Γαληνότης, ἡτος, ἡ, Serenitas, e Luciano. [Sextus Emp. 11, 141, p. 716 : Εὐδαίμων ἐστὶν ὁ... ὡς ἔλεγεν ὁ Τίμων, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαληνότητι καθεστώς. SCHÆF. Glossæ : Γαληνότης Serenitas, Tranquillitas. Hippocr., Galen., Rufus et Chiron ἡ τετραρῦθος τῶν παθῶν γαληνότης vocantur a poeta infimæ ætatis in Cocchii Chirurg.

p. 35. Ibid. p. 36 : Χαίροις ὁ δειχθεὶς εὐσθενῆς Ἴπποκράτης καὶ παγγάληνος τῶν παθῶν γαληνότης. Apud mediæ ævi scriptores Γαληνότης, ut ap. Latinos Serenitas, titulus honorarius virorum principum est. Vid. exempla Eusebii, Agapeti aliorumque ap. Ducang. G. DINDORF.]

Γαληνός, Sereno, Tranquillo, Plut. Cæsare [c. 22, ubi nunc γαληνώσας ex codd. restitutum] : Καὶ γαληνώσας τὸ προσπίπτον βρέυμα. [Gl. Tranquillo.]

[Γαληνώδης, ὁ, ἡ, Tranquillus. Schol. Æsch. Prom. 139 : Γαληνώδει... ἡρεμαίω βρέυματι. Passov.]

[Γαληνός, Tranquille. Diogen. L. 9, 45 : Γαληνός καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει. Schol. Oppian. Hal. 5, 157. WAKEF. Gregor. Naz. vol. 1, p. 351, D : Διὰν καλῶς τε καὶ γαληνός. G. DINDORF.]

Γαληρός in signif. τοῦ γαλερός, Hesych.

Γαληρωπός, Etym., Serenum et hilarem vultum habens. [In Etym. nonnisi altera forma Γαλερωπός legitur, de qua supra dictum.]

[Γαλησίον, ὄνομα τόπου, Suidas. Nomen loci in Calabria, ab Lacedæmonii conditi, ap. Statium et Martialem. Conf. Γαλλήσιον.]

[Γαληψός, ὁ, Galepsus, urbs Thraciæ, ex Hecateo et Thucyd. 4, 107 (ubi libri γάβηλος vel γαβηλός præbent) Steph. Byz. Gentile Γαλήψιος. Nomen habuit a Galepso, qui Γαληψός vitiose scribitur ap. Suidam, Γαληψός· ὄνομα κύριον. Ἔστι δὲ καὶ πόλις τῆς Θράκης· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλήψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης, quæ Γαληψός et Γαλήψου scripta sunt ap. Harpocr., qui urbis nomen ex Antiphontis oratione contra Læspodiam, hominis autem ex Marsya juniore affert. Comicum nominis usum ex Eupolide annotavit Hesych. : Γαληψός· παίζει μὲν Ἐσπῶλις, παρὰ τὸ λαμβάνειν· ἔστιν δὲ καὶ πόλις. || Plantæ nomen. Hesych. : Γαληψός... καὶ βοτάνης εἶδος. Cum Hesychio comparandum Lex. Rhet. p. 230, 1 : Γαληψός· πέπαικται ἀπὸ τοῦ λαβεῖν. Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλουμένη. Καὶ πόλις Μακεδονίας. Cujus postrema verba conjecturam Kusteri confirmant, qui aliam Hesychii glossam, Γάμψηλοι· πόλις Μακεδονίας, ex Γαληψός depravatam esse judicabat, eadem fere permutatione qua apud Thucydidem Γάβηλος scribitur. || Plutarch. Moral. p. 667, C : Τῆς Εὐβοίας ὁ Γαλήψος, ubi Αἰδῆψος restituitur. G. DINDORF.]

[Γάλι, ἰκανόν, Hesych. I. q. ἄλις. G. DIND.]

[Γαλία. V. Γάλαιον. Γαλία, Hesych. οἱ ὄνισκοι, Aselli. Forsan autem intelligit Pisces illos, qui Γαλλαρία dicuntur; nam et ii vocantur ὄνισκοι. Γαλιάγκων, ὄνος, ὁ, ἡ, Qui est brevis lacertis. Γαλιάγκωνες Hippocrati De artic., Qui sunt brevis lacertis, s. ἀπὸ τῶν γαλῶν, A felibus, s. aliunde ducto nomine, inquit Gal. [Vide Hippocr. p. 343, 40; 476, 40, 43, 45; 491, 9, 18, 21; 492, 15; 506, 39 ed. Basil. 1538.] Ap. J. Poll. [2, 140.] γαλιαγκῶν scriptum est, non γαλιάγκων : [156 : Ἀπὸ δὲ ἀγκῶνων, γαλιαγκῶν, ubi Falckenb. γαλιάγκων κατὰ Ἀριστοτέλην. Galen. Expl. Voc. Hippocr. p. 450 : Γαλιάγκωνες· οἱ μικρόν μὲν καὶ ἀτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ὀγκωδέστερα, ὡσπερ καὶ αἱ γαλαί. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλλόν (γαλόν) τὸν γονδόν (« κοινόν Ms. D, Mosq. et Ald.; γολόν Foes.; γολόν vulgg.; κοινόν, κόνδυλον v. Κόβιτον. Corn. » Franz. qui de Foesii conjectura tanquam satis felici loquitur; an l. κορωνόν, e J. Poll. 2, 141? Vide Nostri Lex. Med. 552) ὀνομάζεσθαι, καὶ τοῦτο γε κείσθαι τῷ ὀνόματι (διὰ τοῦτο συγκείσθαι τοῦνομα, Foes. et vulgg.) τάχα ἀν' ὀδύσειαν παρακούειν· ὡ γὰρ γαλιάγκωνας (γαλλιάγκωνας Ms. D, et Cod. Mosq.), ἀλλὰ γαλιωβραχίονας ἔχρησεν αὐτὸ ὀνομάζεσθαι· (Ms. D, et Cod. Mosq. γαλιωβραχίονας, l. γαλλοβραχ. vel γαλοβραχ. Hesych. Etym. et Bekkeri Lex. Rhet. p. 230, 3 : Γαλιάγκων· ὁ τὸν βραχίονα ἐλάττωα [ἐλάττω Etym. et Lex. Rhet.] ἔχων.) ANGL. Galen. vol. 12, p. 320 : Ἐἴτε ἀπὸ τῆς πρὸς τὰς γαλαῖς ὁμοιότητος ἐκλήθησαν οἱ γαλιάγκωνες εἴτ' ἀπ' ἄλλου τινός, ἐπιτρέπειν χρὴ τοῖς περὶ αὐτὰ σπουδαίους ἐπιμελῶς ζητεῖν. Fecit hoc, sed non ut rem ad liquidum perduceret, Schneid. in Supplem. Lexici p. 55. Apud Hesych. γαλιαγκῶν, apud reliquos gramm. γαλιάγκων. In loco Plutarch. Moral. p. 359, E, quem repetiit Eusebius Præp. Ev. 3, 3, p. 91, A : Ἱστοροῦσι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι τὸν μὲν Ἐρμῆν τῷ

σώματι γενέσθαι γαλιόκωνα, τὸν δὲ Τυφῶνα τῆ γράφα πυρρὸν κ. τ. ε. Xylander et Schneiderus coloris potius alicujus nomen requirebant. In alio Plutarchi loco ibid. p. 520. C, γαλιόκων scriptum, τὸς ἀνήμους καὶ τὸς γαλιόκωνας καὶ τὸς τρισηλίμους. Quæ forma etiam in Gl. annotata, Γαλιόκων, Habens brachia ligata. Inter utramque fluctuant codd. Aristot. Physiogn. p. 808, 31 : Φιλόκυβοι γαλιόκωνες καὶ ὀρχηστὰι, ubi ex cod. uno γαλιόκωνες enotatum. Ibid. p. 813, 12 : Οἱ δὲ τοῖς ὤμοις ἐπισαλεύοντες ὀρθοῖς ἐκτεταμένοις γαλιόκωνες, liber unus γαλιόκωνες, alius γαλιόκωνες. G. DINDORF.]

[Γαλιόγρα. V. Γαλιόγρα.]

Γαλιόω, Libidinosus et incontinens sum. Hesych. enim γαλιώσης expr. ἀκολασταίνουσης : forsitan παρὰ τὴν γαλιῶν : quoniam id animal est libidinosissimum.

Γαλιόδεις, εὖος, ὅ, Catulus felis [mustelæ]. Hesych. γαλιόδα a Cratino dici innuit τὸν εὐτελεῖ ὡς γαλιόων [ap. Hesych. γαλιόν] παιδα. Dicitur ut ἀλωπεκιδεύς, λυκιδεύς, πελαργιδεύς, et hujusmodi alia. Sed ap. Hesych. scriptum γαλιόδεις per η in penultima, at contra seriem alphabeticam, quæ i requirit. [Codex γαλιόδεις pro γαλιόδα. Antiatic. p. 88, 3 : Γαλιόδεις ὁ τῆς γαλιῆς σκύμνος. Κρατίνος Ὄμοις.]

[Γαλιόζα. ἡ, Galilæa, regio Palæstinæ, sæpe memorata in libris sacris, ap. Josephum, Strabonem 16, p. 760, 763, alios. Nomen ex Hebraica lingua ductum grammatici interpretantur κατακυλιστή, propter diversorum terminorum concursum, s. Hebraica locutione, convolutionem : vid. interpr. Hesychii vol. 1, p. 790.]

[Γαλιόθις, ἄσος, ἡ, Galinthias, n. pr. ap. Antonin. Lib. c. 29.]

Γαλιόθιοι, Hesychio ἐρέθιοι. [Codex Γαλιόθιοι, ἐρέθιοι.]

βινθοῖ· οἱ δὲ γὰ λ, quod critici correxerunt, οἱ δὲ γέλινοιοι, collatis duabus aliis glossis, Γέλινοιοι et Γέρινοιοι, ἐρέθιοιοι.]

[Γαλιόβραχιον fictum a Galeno vocabulum. V. Γαλιόβραχιον.]

Γάλιον, τὸ, Galium, Herba quædam sic nominata ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πητύας [πυτίας], Diosc. 4, 96, ubi et γαλιότιον nominari ait, et γαλιόριον. Plin. cum galiopsi confundit. Sed notandum est, ap. Diosc. scriptum esse γάλιον, gemino λ : perperam autem, ut ex etymo patet. [Sprengel. ex Paul. Ægin. p. 234, 2.]

Γαλιός, Hesychio παράδεισος, Hortus.

Γαλιόψις εὖος, ἡ, Frutex urticæ similis : qui alio nom. dicitur γαλιόβδολον, Diosc. 4, 95, procul dubio quoniam folia ejus manu trita γαλιῆς s. γαλιῆς βδολον odore suo referunt; nam Diosc. ea esse ait ἰκάνως δυσώδη ἐν τῷ διατρίψαι. Itidemque Plin. 27, 9 : Galioipsis, aut, ut alii, Galeobdolon vel Galion, caulem et folia habet urticæ, læviora, et quæ gravem odorem trita reddant. At felis [mustelæ] pedorem esse tetrum, ex Aristoph. patet, qui dicit [Pl. 693], βδέουσα δριμύτερον γαλιῆς. [Lamium Purpureum Linn.]

Γαλις i. q. γαλιός, Hesych. [Codex Γάλις, γαλιός.]

|| I. q. γαλιῆ, Mustela, in Nomocanone in Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 127, B, ubi γαλιόδας.

|| Γαλις i. q. Γάλως, lectio suspecta. V. Γάλως. G. D.]

Γαλιότιος, αἶα, αἶον, Pertinens ad Gallos, Qui Gallorum est : ut Γαλιότιος Κυβέλη ap. Naz. quoniam sc. ei οἱ Γάλλοι ὀργιάζονται. Sic ap. Suid. [ex epigr. Rhiani in Anth. Pal. 6, 173] : Γαλιότιος Κυβέλης ὀλολόγματοι πολλάκι δούσα τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἤχον ἀπὸ στομάτων.

Γαλιότιος, ὅ, Piscis nomen, qui et ὄνος s. ὄνισκος dicitur : ab Hesych. uno λ γαλιότιος, ab Archestrato [ap. Athen. 7, p. 316, A : τὸν δ' ὄνον Ἀθηναίων, τὸν καλλιότιον καλέουσιν, ἐκτρέφει εὐμεγέθη] et Plin. [9, 16, 28 : Asellorum duo genera, callariæ minores, et bacchi; et 32, 11, 53,] καλλιότιος : ab aliis [a Dorione ap. Athen. 7, p. 315, F,] γαλιότιος [et γαλιότιος ab Euthydemo ibid.] et γαλιότιος [immo γαλιότιος vel γαλιότιος : vid. ad Athen. 3, p. 118, B], ut docui in ὄνος. [Γενάρτιον piscium mentio fit in Geopon. 20, 7, 1, p. 1242, ubi Needham. γαλιότιον vel γαλιότιον corrigat. Verum videtur Γαλιότιον. G. DIND.]

[Γαλιότιος, ὅ, Φρυγιάκων ὄνομα· παρὰ Λάκωσι, Hesych. Idem; Γέλαρος, ἀδελφῶν γυνή, Φρυγιστί. Illud

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

A παρὰ Λάκωσι ad aliam glossam pertinere recte, ut videtur, judicat Kusterus. Quæ utrum præcedens, Γαλιώσης, ἀκολασταίνουσης, an alia fuerit, incertum est. G. DIND.]

[Γάλλαις, ὅ, Gallatis. Γάλλαις Πυθίωνος, inser. prope Chæroneam reperta ap. Bæekh. vol. 1, p. 799. G. DINDORF.]

[Γαλιόριον. V. Γάλιον.]

[Γαλιόσιον, τὸ, Galesium, urbs Ephesi, quam ex Parthenii ἐπισημασίῳ τῶ εἰς Αὐξίθειαν memorat Steph. Byz. Gentile Γαλιόσιος. || Γαλιόσιον ὄρος circa illam regionem situm memorat Strabo 14, p. 642, ubi cod. Paris. γαλιόσιον. Et sic Zonaras p. 421 : Γαλιόσιον, ὄνομα τόπου (de hoc v. s. Γαλιόσιον) καὶ ὄρος ἐγγὺς Ἐφέσου. G. DIND.]

[Γαλιότιος, ἡ, ὄν, Galliambicus. Γ. μέτρον, ap. Hephæst. c. 12, p. 67 aliosque grammaticos. Schol. Heph. : Γαλιότιος δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λευκὸν ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες.]

[Γαλιότιος, in loco obscuro Athenæi 9, p. 399, B, ubi de ψύαις, ex Simaristo : Ὁσπύος αἱ ἐκ πλαγιῶν σάρκες ἐπαναστηχίζαι ψύαι· τὰ δὲ ἐκατέρωθεν κοιλώματα λέγουσι κύβους, γαλιότιος.]

[Γαλιότιος. V. Γαλιότιος.]

[Γαλιότιος i. q. Ἄλλιξ, quod vide.]

[Γαλιότιος, τό. V. Γάλιον.] Γάλλια Hesychio ἔντερα, Intestina. [Lex. Rhet. p. 230, 4.]

[Γαλιότιος, Gallorum more. Lexicon cod. reg. Paris. 177 fol. 72 recto : Γαλιότιος τέμειν, ἐπὶ τῶν ἀρροτίστως ἀπαλλαγὴν πραγμάτων ποιήσασθαι βουλομένων· γάλλοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἀποτεταμημένοι. OSANN.]

Γαλιότιος, Laconibus sunt ἀσκαλαβῶται, Stelliones, Hesych. idem alibi γαλιότιος.

Γαλιότιος, ἡ, Γαλιότιος Suidas nominari tradit τὴν τῶν Ἑλληνογαλατῶν χώραν, qui vulgo Βουκελλάριοι appellantur. Lat. tamen potius quam Gr. hoc gentis vocabulo utuntur.

[Γαλιότιος, οἱ, et Γαλιότιος, ἡ, ap. Strabon. 2, p. 130; 12, p. 566.]

[Γαλιότιος, ὅ, ἡ, Manetho 4, 221 : Γαλιότιος εἰς ἔσσεσθαι ἀγυρτήρας τε προφαίνει. SCHÆF. V. Γάλλος.]

Γάλλος, ὅ, Hesychio ὁ ἀπόκοπος, ἤτοι ὁ εὐνόσχος, Cui amputata sunt virilia, Exectus, Eviratus, Spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῆ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιάζόμενος, quasi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐς ἀνδρῶν, καὶ οὕτε ἀνὴρ ὢν οὕτε γυνή· nam ἐξετενοντο οἱ τελοῦμενοι τῆ θεῶ· vel etiam a Gallo flumine Phrygiæ, ap. quem initiabantur. Etym. [p. 220, 23, et Steph. Byz. s. v. Γάλλος.] Exemplum hujus usus e Plut. habes supra in Ἀστραγαλιότιος. Sic in Epigr. [Erycii in Anth. Pal. 6, 234], Γάλλος νεητόμος [νεητόμος]. Et ap. Suid. [s. v. Γάλλος, ex Polybio] : Πραγματοποιῖται Γάλλοι παρὰ Ἀττιδος καὶ Βαττάκου, τῶν ἐκ Πελοποννήσου τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες πρὸς τῆ ἰδέα καὶ τύπος. Et rursum : Ἀπέστειλε νεανίσκους διασκευάσας εἰς Γάλλους μετ' αὐλητῶν, ἐν γυναικείαις στολαῖς, ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπος. Itidem Plin. 11, 49, de genitalibus loquens : Necnon aliqua gentium quoque in hoc discrimina, et sacrorum etiam, citra perniciem amputantibus Matris Deum Gallis. Et 35, 12 : Samia testa Matris Deum sacerdotes, qui Galli vocantur, virilitatem amputant : nec aliter citra perniciem, si M. Cælio credamus. [Phrynich. p. 272 Lob. : Σημαίνει ὁ βράκχος τὸν ἀποτεταμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθυνοὶ καὶ Ἀσσανοὶ γάλλοι καλοῦσι, ubi Lobeck. aliquot exempla attulit, Josephi vol. 1, p. 248 : Γάλλοις ἐκτρέφεσθαι καὶ σύνδοον φεύγειν τὴν μετ' αὐτῶν, ἀφελόμενοι αὐτοῖς τὸ ἄρρεν καὶ τὸν τῆς παιδοποιίας καρπὸν· Arcesilai ap. Diogen. L. 4, 43 : Ἐκ μὲν γὰρ ἀνδρῶν γάλλοι γίνονται, ἐκ δὲ γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται· Artemid. 2, 69, p. 251 : Γάλλοι οἱ ἀπόκοποι καὶ σπάδοντες. Phot. Lex. p. 183, 2 : Κύβηθον... Ἴωνες τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλοι νῦν καλοῦμενοι. Γάλλοις ἀγύρταις ex Babriæ fabula, a Bentleio emendata in Opusc. p. 77, indicat Schæf. || Γάλλαι, αἱ, Gallæ, Matris deum ministræ. Poeta ap. Hephæst. c. 12, p. 67 : Γάλλαι, μητρὸς δρείτης φιλόθορσοι δρομάδες, ubi Γάλλαι scribitur. || De molibus hominibus dictum ex Diogen. Ep. 11, qui γάλλους καὶ κιναιδολόγους conjunxit, affert Lobeck. Etym. M. p. 220, 20 : Γάλλος, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος· διὰ

τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστήθαι, ὡς οἱ γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσοῦ ἐστεφανοῦντο. || Rursum Gállus est nom. propr. ap. Plutarch. [V. Sullæ c. 17, ubi recte ex codd. Γάλλας restitutum.] Est vero et Gentile nomen apud Eund. Γάλλους enim vocat qui et Γαλάται dici a Græcis solent et Κέλται. [V. Γαλάται.] || Γάλοι Hesychio sunt etiam ἤλοι, Clavi. [Γάλοι (immo γάλοι) Guyetus.]

[Γάλλος, δ, dropacis species. V. Δροῖπαξ.]

[Γάλλων lectio vitiosa. V. Κέλων.]

[Γαλοπάροχος, δ, ἡ, Lac præbens. Andr. Cret. p. 209, A : Ἐπὶ τὴν ἀφατον καὶ γαλοπάροχον τοῦ Χριστοῦ φιλανθρωπίαν. KALL.]

[Γαλουργέω, Lac facio. Pollux 1, 251. WAKEF.]

[Γαλούργιον, τὸ, Opus lactaneum, Lactatus. Petr. Sicul. p. 52, B : Ως ἐπὶ γαλούργια καὶ βουκόλια ἐξεληλυθέναι. HASE.]

Γαλουγέω, per syncopen [pro γαλακτουγέω] dicitur. Lacto, Educo. Unde metaph. in Eccles. Hist. [Theodoret vol. 3, p. 999, e Petro Alexandrino] : Τὰ τῆς εὐσεβείας γαλουγηθέντες δόγματα, Quasi cum lacte illis imbuti. [Gl. Γαλουχόμενος, Lactans. Symmach. Ies. 49, 23, γαλουχούσιν σε. Sam. 1, 6, 7 : γαλουχούσας, feminas lactantes. Cyrillus Lex. : Γαλουγεῖ, γαλακτοτροφεῖ. SCHLEUSN. Γαλουγήσατα Apollon. De synt. p. 275, 7 (278, 1 Bekk.). Joseph. vol. 1, p. 100 : Τῶν γαλουχούσων τινα μετελθεῖν. Suid. in ἐπιθνήσατο et θηλή, Hesych. in ὑποτίθια citant Wakef. et Hemst. Ῥοσὴ γαλουγεῖ, scriptor laudat. Joannis in Combefis. Auctar. vol. 1, p. 1376, A. Geopon. 17, 8, 1 : Γαλουχούσας βοῦς. G. DIND.]

[Γαλούχησις, ἡ, i. q. Γαλουχία. Anast. Sin. Hodeg. p. 264, 20 : Τὴν ὑπομάζιον ... γέννησιν, τὴν γαλούχησιν. HASE.]

Γαλουχία, ἡ, Lactatio. Item ipsa lactendi actio, a Lacteo; Alciphro [est Theophyl. Simoc. ep. 62. HEMST.] : Ἄλλος μὲν γὰρ ἐστὶν ὑπομάζιος, ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο. Sed ibi cum ei scribitur γαλουχίας. [Geopon. 16, 21, 7 : Γαλουχίας δ χρόνος.]

[Γαλούχος, δ, Lac habens, Lactans. Theod. Prodr. p. 190. KALL. Paulus Ægin. 3, p. 64, 4. HEMST.]

[Γαλόως. V. Γάλως.]

[Γαλώδιον cum similibus καλώδιον et στρώδιον memorat Constant. Lasc. ubi de deminutivis in ιδιον agit. G. DIND.]

[Γαλώις. V. Γάλως.]

[Γαλωνίς.] Γαλωνίς Hesychio χρώμα ἕπιπων τὸ ὄνοειδές : pro quo ap. Etym. [p. 220, 32] scriptum Γάλωνες : qui etiam addit, a Phœnicibus sic vocari τὰ περιφράγματα, Septa, Claustra : quam scripturam, per u sc., alphabeticus etiam ordo ap. Hesych. postulat; positum enim est post γάλως. [Hanc exp. vero ap. Etym. non ad v. γάλωνες referendam esse, sed ad Γάδαιρα, quod aliquanto ante expositum est, docet Bochart Canaan 2, 14, verioreque esse interpr. alteram quam dedit Etym. χρώμα ἕπιπων τὸ ὄνοειδές, quod confirmatur ab Hesych. ANGL. Apud Hesych. codex γαλωνίς. In Lex. rhet. p. 230, 6, γαλώμες, typtothetæ, ut videtur, errore : nam Ruhken. in Autario ad Hesych. γαλώνες affert.]

Γάλως, γάλω, vel γάλωος, ἡ, et Γαλόως, γάλω, Glos, soror mariti, vel Uxor fratris. Derivat autem a γάλα vel a καλεῖν Eustath. [p. 391, 40; 648, 26; 1281, 8], quem vide, item Pollux [3, 32]. Utitur autem Hom. [Il. Γ, 122; X, 473, γαλώω (ad quos Il. vid. Schol. Venet.); Z, 378, 383; Ω, 769, γαλώων. Etym. M. p. 220, 19 : Γαλώω· οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐστὶ γάλως, εἶτα διαλύσει τοῦ ω γάλωος ... δ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ὅτι ἐστὶν εὐθεία ἡ γάλως. ... Κλίνεται τῆς γάλω· ... κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος, ὡς γέλωτος γέλωτος. Γάλωτος ex locis scriptorum non innuit.] || Γαλώις, ita enim pro Γαλις scribendum esse alphabetica series innuit, Hesychio ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆ, Mariti soror, ut Cassandra Andromachæ. [Legitur inter Γαλωνίς et Γαμάλη. || Γαλαῶνῃ ex Suida supra est allatum.]

[Γαμάλα, κατοικία Συρίας· ὁ οἰκῆτωρ Γαμαλεὺς, Steph. Byz.]

Γαμάλη, ap. Chaldaeos, dicitur ἡ κάμηλος, Camelus. Hesych. [Hebr. Gamal.]

[Γαμβρεῖον, τὸ, Gambreum, urbs Ionizæ. Gentile Γαμβρεῖος. Steph. Byz. Qui diphthongum comprobabat eo quod etiam τὸ Γαμβρήιον inveniatur. Itaque Γάμβριον et Παλαιγάμβριον ap. Xenoph. H. G. 3, 1, 6, cum diphthongo potius scribenda sunt. G. DIND.]

[Γάμβρειος. V. Γαμβρίων.]

Γαμβρεῖω, Connubio jungo. Item Connubia jungo vel socio, ut exp. VV. LL. Deut. 7, [3] : Οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς. Addunt et ex Josepho A. J. [14, 12] : Ἐγεγάμβρευτο δὲ ἡδὴ καὶ ὁμολογίαν τῷ Ὑρκάνου γένει, pro Jam gener per sponsionem ascitus erat, κηδεστῆς ἐτύγγανεν ἡδὴ γενόμενος, ut alibi dicit.

[Γάμβρη. Theophr. H. P. 1, 3, 11 ex cod. Urbin. suppletus, Φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ βίτης πολυκλάδων, ὅσον καὶ γάμβρη καὶ πήγανον. Lectio corrupta, ut videtur. G. DINDORF.]

[Γαμβρήιον. V. Γαμβρεῖον.]

Γαμβρίον, τὸ, unde γαμβρία, Dona aut Convivia generi. Ita exp. ex Hesych., qui tamen simpl. δειπνια dicit, non συμπόσια. [Id γάμβρια aut γάμβρεια scribendum. Στολὴν γάμβριον ex Athen. 1, p. 30, A, indicat Scott., quod ap. Suid. γάμβρειος στολὴ scribitur.]

Γάμβριον, Hesychio τρυβλίον. [|| Nomen loci. V. Γαμβρεῖον.]

[Γαμβροκτόνος, δ, ἡ, Sponsum occidens, Lycophr. 161 : Γαμβροκτόνον βραίσοντα πενθεροφθόρος βουλαῖς. Nonnus Dion. 19, 151 : Οὐ δρόμος Οἰνομάου γαμβροκτόνος· 48, 219 : Γαμβροκτόνον ἐγγος ἀείρων. ANGL.]

[Γαμβροποιέω, Generum facio. Tzetz. Chil. 10, p. 191. BAST.]

Γαμβρός, δ, Gener. [Thom. M. : Γαμβρός ποιητικώτερον· κηδεστῆς δὲ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Mæris p. 227 : Κηδεστῆς, καὶ τοὺς διδόντας καὶ τοὺς λαμβάνοντας τὰς κόρας, Ἄττικῶς· πενθερός καὶ γαμβρός Ἑλληνικῶς.] Et nonnunquam Socer, πενθερός. Item Frater uxoris necnon Maritus sororis, secundum quosdam, Bud. Sed et generalius pro Affini. Eust. enim [Il. E, 474] : Οἶος, σὺν γαμβροῖσι, κασιγνήτοισί τε σοῖσι, scribit hic quidem esse eos, qui κοινῶς ita nominantur, at vero in his Tragici [Eur. Hipp. 635] verbis κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς appellari γαμβροὺς eos, qui alio nomine πενθεροὶ dicantur. Quin et Soph. [OEd. T. 70] OEdipum Iocastæ fratrem Creontem vocare γαμβρόν, tanquam ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ. Apud Herodot. quoque pro Affini poni testatur Bud. Vide et J. Poll. de signif. τῶν γαμβροῖ et πενθεροῖ. [3, 31 : Γαμβροὶ οἱ ἐκ τοῦ γήμαντος οἰκίας, ὅσον πατὴρ καὶ μήτηρ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες κατὰ ταῦτα οἱ πρὸς γένους τῷ ἀνδρὶ· πενθεροὶ δὲ ἀνάπαλιν οἱ τῆ γεγαμημένη προσήκοντες, εἰ καὶ συγκεχόκασιν οἱ ποιηταὶ τὰ ὀνόματα, τὴν χοῆσιν μεταβαλόντες. Σαπφῶ μέντοι καὶ τὸν ἀνδρα αὐτὸν γαμβρόν καλεῖ. Γαμβρόν et πενθερόν distinxit Hom. Od. Θ, 582 : Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρός ἢ πενθερός. Γαμβρόν pro πενθεροῦ, socero, dictum duobus ex locis Euripidis annotavit Suidas s. v. Πενθερά. Γαμβρόν, Sororis maritum, interpretantur editores Homeri Il. E, 474; N, 464; Herodoti 1, 73, ejusmodi in locis nihil impedit quominus in genere pro Affini dictum accipiatur, quo sensu Pindar. Nem. 5, 66 : Ζεὺς ... γαμβρόν Ποσειδάωνα πείσαις. Exempla recentiorum scriptorum attulit Ducang.

|| Γαμβρόν Ἔολες (adde Dores) etiam τὸν νυμφίον, Sponsum, ergo futurum generum, dixisse annotarunt grammatici. Lex. Rhet. p. 228, 32 : Γαμβρόν, τὸν νυμφίον Αἰολεῖς, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἀνδρα· οἱ δὲ θυγατρὸς καὶ ἀδελφῆς ἀνδρα. Arat. Phœnom. 248 : Ἀμφότεροι δὲ πόδες γαμβροῦ ἐπισημαίνονεν Περσέως, ubi schol. γαμβρόν δὲ τὸν νυμφίον κατὰ Αἰολεῖς. Theocrit. 15, 129 : Γαμβροῦ μελλογάμω, ubi schol. Vatic. : Τὸν ἀνδρα γαμβρόν λέγει ὡς οἱ Αἰολεῖς, quæ verba cum loco Pollucis comparata, qui hunc significatum ex Sapphone affert, Lexici rhetorici verba in hunc sensum corrigenda esse ostendunt, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἀνδρα τῆς θυγατρὸς· οἱ δὲ καὶ ἀδελφῆς ἀνδρα. Sapphonis exempla nonnulla etiamnum supersunt, ut ap. Serv. ad Virgil. Georg. 1, 31 : Χαῖρε, νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρῆ, πολλὰ, cui comparandus Theocrit. 18, 49 : Χαῖροις, ὦ νύμφα, χαῖροις, εὐπένθερε γαμβρῆ, de quo Villosion. in Proleg. ad Homer. p. xi, ab Schæf. cit. : « Etiam nunc in quibusdam Ægei maris insulis sponsa dicitur νύμφη et sponsus γαμβρός, ut in hoc versu et

supra v. 9: Ὡ φίλε γαμβρό, et v. 16: Ὡλίβιε γαμβρό. In aliis insulis eadem vox γαμβρός indicat mariti aut uxoris fratrem aut sororis maritum, quo sensu γαμβρόν ap. Herodot. et Plutarch. dici præter alios observavit Dacer. in Plutarchi Vit. vol. 1, p. 87. » Pindar. Olymp. 7, 4: Νεανία γαμβρόν προπίνων. G. D. || Γαμβρός ἐπὶ ἀδελφῆ, quo nomine ap. Polluc. Chron. p. 214, ab Routhio cit., Hadrianus appellatur, qui Trajani neptem e sorore (ἀδελφιδῆν, Dio Cass. 69, 1) in matrimonium duxerat, sæpe legitur ap. scriptt. Byzantinos, ut Ioann. Cinn. p. 65, C; 104, C. Γαμβρός ἐπὶ ἀδελφιδῆ ibid. p. 122, C; Georg. Pachym. Andronic. p. 274, E. Γ. ἐπὶ θυγατρὶ vel ἐπὶ τῇ θυγατρὶ ibid. p. 45, B; 320, B; Mich. Palæol. p. 221, A; 238, A; 297, B. || Γαμβρός βασιλέως ap. Byzantinos titulus honorificus, ut συγγενής, quod eorum etiam magnatum nominibus junctum, quibus cum ipso rege nulla erat sanguinis necessitudo: v. Letronn. Disquis. Egypt. p. 321, et Goar. ad Codin. p. 49, n. 33. Boisson. ad Anecd. vol. 5, p. 117. || In γαμβρός corruptum ap. Neogræcos: vid. Ducang. Sic iidem Δεκέβριον et alia omissa μ efferunt. G. D.] Ceterum volunt quidam Gramm. a γαμῆσαι fieri γαμβρός, ut sit γαμῆρός, deinde per sync. et per epenth. τοῦ β, γαμβρός. [Vid. Eustath. p. 572, 45.]

[Γαμβροτιδῆς, εὖς, δ, Affinis. Iamblich. Protrept. p. 364 Kiessl.: Ἀνεψιάδαι ἢ πατραδέλφων γαμβροτιδῆς. ANGL. Vox suspecta, ex cod. Ciz. restituta. Ed. Arceer. γαμβροτιδῆς.]

[Γαμείων. V. Γαμέω.]

Γαμετή, ἡ, Uxor: quod et in prosa frequens est. [Polyb. 23, 18, 1: Ἡ ... τοῦ βασιλέως γαμετή. ANGL.] Sæpe autem additur γυνή: sic Athen. ἐταίρα et γαμετή et statim post γαμετή γυνή opp. [Xenoph. OEc. 3, 10: Γυναῖξί τὰς γαμεταῖς. ANGL. Diodor. 4, 61: Ἐχειν ἀπὸ τῆν ὡς γυναῖκα γαμετήν. WAKEF.] Apud Lysiam 88: Γαμετή γυνή, inquit Bud., ad differentiam τῶν παλλακῶν. [Eodem sensu γαμετή νόμω vel γ. κατὰ νόμους conjux legitima dicitur: vid. Dorvill. ad Charit. p. 238, ab Schæf. cit.] Et ap. Isæum, i. q. ἐγγυητή, ut Idem scribit. Hesiod. *E. [404] dicit γυναῖκα Κτητήν, οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βοῦσιν ἔποιτο. [Euphorio ap. Schol. Eurip. Phœn. 688: Ἐς γαμετήν ὅτε πρῶτον ὀπωπήσασθαι ἐμελλε. WAKEF. Apud Dionys. Hal. A. R. 4, 10 extr. codex. Vat. γυναῖκός πρæbet pro vulgato γαμετῆς. Indicavit Schæf.]

Γαμέτης, ὁ, Maritus; a fut. in ἔσω. [Æsch. Prom. 897: Γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Eurip. Troad. 312: Μακάριος ὁ γαμέτας. Suppl. 1028: Ὁ σὸς εὐναῖος γαμέτας.] Est autem ποιητικώτερον h. v., sed quo tamen usus est Xen. Cyrop. 4, [6, 3]: eum autem potissimum et alias quosdam voces a poetis mutuari, in mea librorum ejus Ed. docui. [Ælian. N. A. 1, 14: Ὁ δὲ ἀρρηγ (κόσσυφος), ο α δήπου γαμέτης. HEMST.]

Γαμέτις, ἡ, pro γαμετή, Epigr.

[Γαμέτρας, ὁ, i. q. Γεωμέτρης, Tab. Heracl. p. 250. G. DINDORF.]

[Γαμετρία, ἡ, i. q. Γεωμετρία. Perictyone ap. Stob. Floril. 1, 63, vol. 1, p. 24. Indicavit Schæf.]

Γαμέω, ἦσω, [Eustath. p. 1480, 47: Ἐκ τοῦ κρατῶ κρατεῖω, καθά φασι καὶ γαμείων ἐκ τοῦ γαμείω], Uxorem duco, vel Duco in uxorem: γήμας, Qui uxorem duxit: ἀγάμος, Qui non duxit. Il. I, [388]: Κούρη δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο. Hesiod. *E. [318]: Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Aristoph. [N. 1067]: Ἐγγίμην θῆτιν. Thuc. [1, 126]: Ἐγγεγάμηκε θυγατέρα Θεαγένους, Filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel Sibi junxerat matrimonio: παρ' ἑλευθέρων γαμεῖν, Plut. [Sympos. 4, p. 666, E], Ducere uxorem ingenuis parentibus ortam. [Et cum aliis præpositionibus. Ἀπό. Eurip. Androm. 976: Ὡς φίλων μὲν ἀν γήμαμι' ἀπ' ἀνδρῶν. Eic. Eurip. Troad. 474: Ἡ μὲν τύραννος κείς τύρανν' ἐγγιμάμην. Herodot. 4, 78: Οἰκία τε ἐδείματο ἐν Βορυσθένει καὶ γυναῖκα ἐγγίμης ἐς αὐτὰ ἐπιγορήν, ubi Valck.: « Ἀγεσθαι γυναῖκα quum idem vulgò notaret ac γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Græci, domum uxorem ducere, ἀγεσθαι εἰς οἶκον. » Idem inscriptionem Herodis Attici 2, 5, affert, ubi de Regilla dicitur, Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα,

A Marathona venit, ut ibi nuberet Herodi. *Ex. Herodot. 6, 130: Ἐξ ἐμεῦ γήμαι, Ex domo mea nubere. Eurip. Andr. 1280: Κἄτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἐκ τε γενναίων χρεῶν δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοῦς. Xenoph. Hier. 1, 28: Ἐκ μειόνων γαμεῖν. Cum solo genitivo Hom. Il. X, 121: Ἀδρόστοιο δ' ἐγγίμης θυγατρῶν. G. D.] Et οἶον γάμον γαμεῖν, Quale contrahere matrimonium, Æsch. [Pr. 908. Eurip. El. 926: Ἀνόσιον γήμας γάμον. Γάμω γαμεῖν, Rite, legitime, non furtim, per nefas, in matrimonium ducere, Demosth. p. 1002. SEAGER.] At Eur. [Iph. A. 467] cum gen. γήμας τὸν Ἑλένης γάμον Πάρις. [Med. 591: Γήμαι με λέκτρα βασιλέως, quod exp. Filiam regis in uxorem ducere. [Troad. 44: Γαμεῖ βιαίως σκότιον λέχος.] In usu est et γαμεῖν γυναῖκα, pro γαμεῖν simpl., quo dicit modo Eubulus Comicus ap. Athen. 13, [p. 559, B]: Κακῶς ἀπόλοιθ', ὅστις γυναῖκα δεύτερον ἔγγίμης τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς. [Eurip. Alc. 373: Γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα. Herodot. 4, 154: Ἐπὶ ταύτῃ ἐγγίμης ἄλλην γυναῖκα.] || Γαμεῖσθαι autem dicitur quæ nubit. Od. A, [275]: Μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμείσθαι, Ἄψ ἔτω, κ. τ. λ.

B Plut. de Herod.: Ἀγαθοῖς γαμείσθαι καὶ ἀγαθὰ τίκτειν. Lycurgo [c. 15]: Ἐτέρω γεγαμημένη. Theseo, Γαμηθεῖσα τῷ Αἰνείῳ. [V. Rom. c. 2]. J. Poll. tamen 3, [45], γήμασθαι dici vult, quo et Demosth. utitur, non γαμηθῆναι. Ceterum observavi γαμουμένην in futuri signifi., sicut et γαμῶ e Luciano affertur, ap. Athen. 12, [p. 531, F]: Δεῖπνον κατεσκεύασεν ὁ Κότυς ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς. [Ammonius p. 36: Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή, quod Homericò exemplo ostendit Odys. A, 272: Γημαμένη δ' οὐδὲν, ὁ δ' ὄν πατέρ' ἐξεναρξίας γήμης, et Æschyleo ex Amymone, Σοὶ μὲν γαμείσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί. (nam sic vulgatum δὲ μὴ corrigendum coll. Herodiano ap. Bekker. Anecd. p. 1452). De homine effeminato Anacreon ab Ammon. citatus, Θάλαμος, ἐν ᾧ ἐκαίνος οὐκ ἐγγίμην, ἀλλ' ἐγγίματο. quo sensu etiam ab Antiphane dictum accipit Valcken. quod Antiattic. affert p. 86, 14: Γαμῶ ἢ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις, Ἐγγιμάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐγγίματος. Dio Cass. 63, 15, p. 1035, 67: Ἄνόμασε (Nero) Σαβίναν τὸν Σόβρον ... καὶ ἐγγίματο αὐτῷ, et ib. 22, p. 1043, 86: Ὁ Πυθαγόρα γεγαμημένος. Conf. 24, 14, p. 1362, 6. Γαμεῖν de muliere dixit Eurip. Med. 606: Τί δοῦσα, μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε; sed singulari de caussa, quam explicat Schol.: Σεσημείωται τὸ γαμοῦσα· θέλει δὲ εἰπεῖν (Medea), ἀρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἀν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν· γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. In eadem fabula 262 ex librorum quidem lectione γήμασθαι vir dicitur, Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἦν τ' ἐγγίματο, quod recte correxit Porsonus, ἢ τ' ἐγγίματο. || Γαμεῖν (et γάμος) de illicito concubitu rarius dixerunt veteres, sæpissime recentiores. Lucian. Asin. c. 32, vol. 2, p. 602: Τὴν δὲ γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας γαμεῖν ἐβούλετο, εἰς ἄλλος ἀλλοθεν ἐκδραμόντες ἠμύναμεν τῇ γυναίκα· quo loco utitur Kuster ad Schol. Aristoph. Pluti 1082, qui γαμηθεῖση et ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη ut synonyma ponit. Callim. H. in Del. 240: Γαμείσθε λάθρην καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα, citat Schæf. eodemque modo accipit locum Rufini in Anth. Pal. 5, 94: Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν (σε), ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν. Conf. Coteler. ad Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 733. G. D.] || Γαμέσαι est uxorem dare, ut γαμησάσαι Uxorem accipere, Eustath. [p. 758, 52] probans ex Il. I, 394: Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμείσεται αὐτός. [Confirmatur hæc ratio Theocriti loco 8, 91: Οὕτω καὶ νόμω γαμείσθαι ἀκάχοιτο, Puella desponsata. Ceterum de futuro non satis diserte præcipit Steph. Id veteribus Atticis constanter γαμῶ et γαμοῦμαι est. Euripid. Or. 1655: Ὁς δ' οἶεται Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε. Phœn. 1667: Ἡ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδί σὺ ποτέ; Aristoph. ap. Schol. Nicand. Ther. 295: Ἄλλ' ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νομφίον, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον. Γαμήσω apud Lucian. Dial. mer. 7, vol. 3, p. 296, aliosque recentiores. Aoristus Ἐγγίμα et Ἐγγιμάμην: apud Menandrum et inferiorum temporum scriptores etiam Ἐγάμησα et Ἐγαμήθη. De quo Lobeck. ad Phrynich. p. 742: « Ἐγάμησα non solum in N. T. libris, ut quidam putave-

C

D

runt, sed etiam in ipsa Græcia reperitur, auctore, ut videtur, Menandro. Schol. Ven. II. I. 394 : Γαμέσσεται ἐντεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος, Ἐγάμησεν, ἣν ἐβουλόμην ἐγώ. In idem vitium incurrerunt Artemidor. 2, 65, p. 242; Sopater Διαιρ. Ζητ. p. 447, et Apollod. 3, 15, 3, ubi Heynius ambiguo quodam codicis indicio ἐγγημε reposuit. Γαμηθῆναι a Polluce merito rejici 3, 45, tenuitate testium palam fit, Philonis de Legg. Spec. 2, p. 780, D; Plutarchi V. Cat. 27; V. Demetr. 2; Philostrati V. Ap. 3, 38, p. 128; Antonini Liber. c. 16; Luciani Dial. Deor. 5, 15; Dionis Cassii 58, 3, p. 378; Apollod. 1, 9, 28; Hesych. s. Μνηστῆ, Suidæ s. Ἐγαμηθῆναι. || Vitiosam optativi formam γαμῶν pro γαμῶν notat Phrynich. p. 343 ed. Lob.]

[Γαμήγυρις, εὖς, ἢ. V. Γαμήλια.]

[Γαμήλευμα, τὸ, Connubium. Æsch. Choeph. 624 : Δυσπύλεις γαμήλευμα. Scott.]

[Γαμήλη, ἢ. Arcad. p. 109, 4 : Τὰ διὰ τοῦ ἡλῆ ὑπερδυσύλλαβα βαρύνεται, ἀθῆλη (conf. ἀνθήλη), γαμήλη, κωθήλη.]

Γαμήλια, ἢ, Sportulæ nuptiales; ut Bud. interpr. ap. Demosth. [p. 1312, 12 et 1320, 13] subjungens, Καὶ γὰρ οὗτοι κατὰ τοὺς νόμους ὁ πατήρ ἐγγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσήνεγκε. Remittit et ad Isæum p. 64, et ad Hesych., qui inter alia φερνὴν etiam esse dicit. [Apud Hesych. Γαμήλια : sed vere Γαμηλία Harpocr., Suidas, Etym. M. p. 220, 50. Recte autem Didymus ap. Harpocr. Γαμηλίαν interpretatur, τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν. Hesychius, δειπνὸν δὲ τοῖς φράτορσιν ἐποίει ὁ γαμῶν. Pollux 3, 42, θυσίαν ἐν τοῖς φράτορσι. Mariti enim erat officium ut novam nuptiam in phratrîam suam induceret, oblato sacrificio et phratoribus epulo exceptis : vid. Taylor. ad Demosth. vol. 5, p. 431 ed. Schæf. Valck. ad Eran. Phil. p. 164, et Schœmann. ad Isæum p. 236.]

Γαμήλια, τὰ, Festa nuptialia, s. Convivia, aut sing. Festum nuptiale, Celebritas nuptialis, vel Epulum nuptiale. Greg. : Καὶ γὰρ ἐπρεπε γαμῶσυνα θέσθαι τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια. [Eran. Philo p. 164 : Γαμήλια, τὰ τελοῦμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ ὁ γάμος τελεῖται. Etym. M. p. 221, 1 : Γαμήλια ... ἐστὶ δὲ θυσία τοῖς ἐν τῷ δήμῳ θεοῖς. Ἡ εἰς τοὺς φράτορας ἐγγραφή τῶν ἐφῆδων γαμήγυρις ἐλέγετο.]

Γαμήλιος, ὁ, ἢ, Nuptialis, Conjugalis, Conjugalis, Connubialis : ut λέγος, Nuptialis lectus, Horatio Genialis lectus. [Γαμήλια λέκτρα, Simylus ap. Plutarch. V. Romuli c. 17.] Et ὠδῆ, item ἀλγῆμα, J. Poll. [4, 73, 75; Γαμηλίοι θεοὶ ap. eund. 1, 24; Γαμηλία Ἦρα ap. Eustath. p. 1156, 46; Γαμηλίοι θυγαῖαι ap. Lycophr. 323]. Et γαμήλιος, Nuptialis placenta, Hesych. [Etym. M. p. 221, 7.] Scribit enim, Ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσοῦμενος πλακοῦς. Cum qua exp. belle convenit h. l. Philetæri Comici, atque adeo sumta ex eo videri possit, Οὐδ' ἐν νεκροῖσι πέττεται γαμήλιος, ap. Athen. [7, p. 280, D.] At vero Eustathio [p. 1156, 45] est γαμηλιῶν. [Ex Eustathii verbis minime sequitur placentam dictam esse γαμηλιῶνα. || In doctrina Pythagorica Γαμηλία est numerus quinquarius. Theolog. Arithm. p. 32 : Γαμηλία (καλεῖται ἢ πεντάς) καὶ ἀνδρογυνία καὶ ἡμίθεος οὐ μόνον οὗτοι τοῦ δέκα θεοῦ ὄντος ἡμίσειά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἐν τῷ ἰδίῳ διαγράμματι ἐν τῷ κατὰ μέσον ἐνετέτακτο. Conf. s. v. Γάμος.]

Γαμηλιῶν, ὁ, a celebratione nuptiarum dictus mensis, October, vel Januarius, ut vult Gaza. [Gameliomem satis constat a medio ferme mense Januario usque ad medium Februarium pertinere. Theophr. H. P. 7, 1, 2 : Μεθ' ἡλίου τροπᾶς τοῦ γαμηλιῶνος μηνός.]

Γαμησεῖω, Nupturio [sic interpretantur Gl.], Nubere cupio, cum de muliere dicitur. At cum de virō, Uxorem ducere cupio. Alciphro [1, 13] : Γαμησεῖω νῦν καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι. [Idem 3, 37 : Ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων καὶ γαμησεῖων. Schæf. Hesych. : Γαμησεῖω γαμητικῶς ἔχειν. Photius Lex. p. 438, 14 : Γαμησεῖω, Ἄττικοί φασι. De forma hujus et similium verborum Etym. M. p. 220, 42. G. DINDORF.]

[Γαμήσιμος, Nubilis. Gl.]

[Γάμισος, V. Γάμισος.]

Γαμητέον, Uxor ducenda, vel Nubendum. [Stob.

Ecl. Phys. vol. 2, p. 44. KALL. Demetrius ap. Plutarch. in V. Demetrii. c. 14. Schæf. Hermog. in Walzii Rhet. vol. 1, p. 53, 1; Photii Lex. p. 438, 22. G. DINDORF.]

[Γαμητικῶς, Hesych. s. v. Γαμησεῖω, q. v.]

Γαμίζω, Nuptui colloco, Jungo matrimonio. Greg. : Οὐδὲ τὰς νέας γαμίζεις χήρας διὰ τὸ τῆς ἡλικίας εὐάλωτον; Πάυλος δὲ τοῦτο ἐτόλμησε. [Γαμίζει, Gl. Maritat.] Pass. Γαμίζομαι, Nuptui colloco, s. dor, Nubo. [Methodius Conviv. decem virg. p. 85, D : Συμβουλεύειν γαμίζειν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, et paullo post, Γαμίζεσθαι τὴν παρθένον. Antiquioris usus verbum esse cognoscitur ex Apoll. De synt. p. 277, 13 (280 Bekk.) : Ἔστι γὰρ τὸ μὲν γαμῶ γάμου μεταλαμβάνω, τὸ δὲ γαμίζω γάμον τινὶ μεταδίδωμι. G. DINDORF.]

Γαμικός, ἢ, ὄν, Nuptialis, Ad nuptias pertinens : κλίνη, J. Poll. [3, 43], cui addit et aliam dictam παράδυστον. Ap. Plat., νόμοι. Plut. liber inscriptus Γαμικὰ Παρρηγιέματα. Et τὰ γαμικά Thuc. 2, Nuptiæ. [Cap. 15 : Πρὸς τὰ γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν. Idem 6, 6 : Ἐς πόλεμον καθέστασαν περὶ τὰ γαμικῶν τινῶν καὶ περὶ γῆς ... Aristot. Polit. 5, 4 : Μετέβαλε δὲ καὶ ἐν Ἐπιδάμνῳ ἢ πολιτεία ἐκ γαμικῶν. Gloss. : Conjugalis, Nuptialis. Γαμική Jugalis, Matrimonialis. Hippoloch. ap. Athen. 4, p. 130, A, ab Schweigh. cit. : Γαμικὸν ὕμνον, et Athen. ipse 5, p. 188, B : Ἐν γαμικῷ συμποσίῳ. Γαμικὰ μέλη ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 21. Γαμικὸν συμβόλαιον pro σαμικὸν Hesychio s. v. Συναλλάγμα restituit H. Steph. Anna Comn. p. 23, C : Γαμικῶ συναλλάγματος.]

[Γαμικός, More nuptiarum. Aristot. Eth. Nic. 4, 2 : Γ. ἐστὶν. Hemst. Cyrill. Adv. Julian. 6, p. 209. Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 1020, A : Τότε γ. ἐγορεύομεν. Hase.]

Γάμιος, ἰα, ἰον, poet. pro γαμικός, ut εὐνη, Opp. Cyn. 3, [149. Mosch. 2, 120 : Γάμιον μέλος. Nonn. Dion. 20, 156 : Γάμιον νῆς ἐρώτων. 8, 6 : Γαμὴ θρασύμυγι. 3, 101 : Ἦε φειδομένῳ γαμῶ ποδί. Schæf. Γαμίης τραπέζης, Nonn. Ioann. p. 19, 7.]

Γαμίσκω i. q. γαμίζω : unde γαμίσκεσθαι, Marc. 12, [25], quo usus est Aristot. Polit. p. 22 [7, 16 : Πολύων διαφθειρομένων διὰ τὸ γαμίσκεσθαι τὰς νεωτέρας. Heraclid. Πολιτ. c. 31, 52 : Πρὸς τοῦ γαμίσκεσθαι. Callicratidas ap. Stob. Floril. 85, 18 (vol. 3, p. 182 Gaisf.) : Γαμίσκοντα δὲ δεῖ γαμῆν ποτὶ τὰν αὐτῶ τύχαν. Hemstern. Clem. Alex. p. 790, 811. Schneid. Theognost. s. v. Βοικεῖ indicatus.]

Γάμμα, τὸ, [indeclinabile. In loco Balsamonis Meditat. de patriarcha p. 446 γαμμάτων, quamvis in hujusmodi scriptore excusabile, tamen propter alios ejusdem libri locos γαμματίων potius scribendum est. G. D.], Gamma, Nomen tertii ap. Græcos literæ, quæ Lat. Ge dicitur. Xen. Cyrop. 7, [1, 5] : Ὅπως ὥσπερ γάμμα ἐκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τὰζίν ποιήσαντες πάντοθεν ἄμα μάχονται. [Oecon. 19, 9 : Ὄστε κείσθαι ὥσπερ γάμμα ὑπτίων.] Et ap. Plut. Probl. Rom. [p. 277, D], Romani ὀφεί ἐγράσαντο τῷ γάμμα. [Apud Iones, Γέμμα. Eustath. p. 370, 15 : Ἰστέον δὲ οὗτι τὸ γάμμα στοιχεῖον γέμμα φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος, ὅς καὶ τὸ μὴ μὴ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῇ εὐρηται λεξιῶν. || Γάμμα, cognomen Harpyllidis meretricis Cyzicena ap. Ptolem. Hephæst. Photii Bibl. p. 151, 15. G. DINDORF.]

[Γαμματίω, Literæ gamma figuram refero. Codinus De offic. cap. 4, n. 77 : Τὸ δὲ δικανικὸν αὐτοῦ ἀργυροῦν, χρυσοχοικόν, γαμματίων ἀνωθεν. Ducang.]

[Γαμματίων, τὸ, Parvum gamma. V. Γραμματίων, et Osann. Inscr. p. 83, et exempla Ducangii. G. DIND.]

[Γαμματίσκος, ὁ, i. q. γαμματίων. Joan. Laurent. De magistr. reip. Rom. p. 98. Boisson.]

[Γαμμοειδής, In modum literæ gamma. Leo in Tacticis 19, 61 : Γαμμοειδῶς κύκλω περιστρεφόμενον. G. DINDORF.]

[Γαμμοειδής, ὁ, ἢ, Literæ gamma similis. Hero Spirit. p. 154 (in Schneid. Eclog. Phys. p. 227) : Ταῦτα δὲ ἐστὶ γαμμοειδῆ συγκεκλλημένκ αὐτῶ. ANGL. Γαμμοειδής καυτήρ Paul. Ægin. 6, 62, p. 198, 46. Oribas. p. 21 Mai. : Ἐγέτω δὲ καυτῆν ὁ ἀλλίσκος μὴ γαμμοειδῆ. Et id. p. 50. G. D. Adverb. Γαμμοειδῶς. Jamblich. in Nicomachi Arithmet. p. 55, et ipse Nicom. p. 28, D; 29, A.]

Γάμοροι, Hesychio sunt ἀμέτογοι, ἐστερημένοι : qua signif. Poetae dicunt etiam ἀμμοροι pro ἀμοροι s. ἀμοιροι. At κάμμοροι ab iisdem dicuntur οἱ κακόμοροι. [Hesychii glossam Elmsleius in *Edinb. Review* vol. 19, p. 81, recte refert ad Eurip. *Hecub.* 421 : Πεντήκοντά γ' ἀμμοροι τέκνων. Duplici errore ap. Suidam Γάμβορος, ὁ ἀμέτογος. In *Lex. Upsal.* ap. Aurivill. p. 10 : Γάμβορος, ἢ γάμμορος, ὁ ἀμέτογος. G. DINDORF.]

[Γαμοδαΐσια, τὰ, subint. ἱερά, Sacra nuptialia. *Alian.* N. A. 12, 34 : Θύων τὰ γαμοδαΐσια. *Nicet. Annal.* 4, 5. SCHNEID. *Constant. Man. Chron.* p. 55, et p. 113, B : Θύειν γαμοδαΐσια· p. 71, D : Γ. ἑορτάζειν. Boisson.]

Γαμοκλοπέω, Nuptias furor. Phocyl. [Carm. aur. 1 : Μῆτε γαμοκλοπέειν μῆτ' ἀρσενα κόπριν ὀρίνειν.]

[Γαμοκλοπία, ἡ, Furtum concubitus, Adulterium. *Orac. Sibyll.* 2, p. 202 : Οἱ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν τ' ἀπέχονται. *Ibid.* 3, p. 196 ; 5, p. 628.]

Γαμοκλόπος, ὁ, ἢ, Nuptiarum fur. Adulter. [Epigr. in *Anth. Pal.* 9, 475 : Μῆ πάλιν ἄλλος ἐλθ' με γαμοκλόπος. SCOTT. *Nonnus Dion.* 3, 377 : Γαμοκλόπος ... Ἄρης. WAKEF. *Adde* 6, 97 ; 42, 120. Ὁμῆρον γαμοκλόπον, 47, 545. Γαμοκλόπον ὕβριν, *Tryphiod.* 45.]

[Γαμολόγιον. V. Γυμνασιον.]

[Γαμολύτης, ὁ, Qui dissolvit nuptias. *Pseudochry.* t. 7, p. 259, 42 : Τοῖς γαμολύταις συντασσόμεναι. HASE.]

[Γαμοποιία, ἡ, Nuptiarum celebratio. *Athen.* 5, p. 180, C. SCOTT.]

[Γαμόρος. V. Γεωμόρος.]

Γάμος, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiae. *Od.* Z, [66] :

Ἄνδράσι μίσγηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν. O, [126] : Ἐς γάμου ὄρον. Sic *Plut. [Moral.* p. 27, A] :

Ἄτε δὴ τρυφῶσα καὶ γάμων ὄραν ἔχουσα. *Athen.* [13, p. 555, D] : Φιλοστοργῶσί τε καὶ ἐν ὄρα προσίωσι τοῖς γάμοις : unde et ὄρα καὶ γάμου puella, apud *Xen. Cyrop.* 4, [6, 4], et alios. Huic autem opp. ἄωρος πρὸς γάμον, *Plut. Lyc.* [15] ; γάμου κοινωνία, *Athen.* Apud *Xen. A.* [1, 6] : Ἐν ἀκμαίαις σωματίων γάμους ποιεῖσθαι, *Uxorem ducere.* [Demosth. p. 869 : Ἄλλὰ τῶν τοιούτων ἔνεκα καὶ γάμους ποιοῦμεν. SEAGER.] At in *VV. LL.* γάμον ποιεῖσθαι e *Plat. de LL.* non solum pro Nuptias celebrare, sed et pro Consuescere cum

cum uxore. Item e *Plut. Numa*, γάμον Τατίας ἔλαβε, pro Tatiam accepit uxorem : et ex *Eod. in Romulo*, Πρὸς γάμον δίδοται, Nuptiis datur. [*Athen.* 12, p. 554, D] :

Ἐπεὶ παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξότερους λαβεῖν γάμους οὐκ ἔπειθεν. *Hemst. Eurip. Orest.* 1502 : Ἐλαβε τὸν Ἑλένης γάμον. *Dionys. Hal. Ant. Rom.* 3, 1 : Γάμον ἐπιρνήθαι λαβόντος. *Marcellin. V. Thucyd.* p. ix ed. Bekk. : Λαμβάνει ... Ὀλόρου θυγατέρα ... πρὸς γάμον. *Plut. Mor.* p. 1, D : Ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινε. *Xen. Anab.* 2, 4, 8 : Ἦγε δὲ καὶ τὴν θυγατέρα τὴν βασιλέως ἐπὶ γάμῳ. *Plut. V. Cat.* c. 24 :

Τῷ υἱῷ Παύλου θυγατέρα ... ἠγάγετο πρὸς γάμον. De locutione Γάμους ποιεῖν (*Thomas M.* p. 177 : Γάμους ποιεῖν Ἀττικοί, ὀγλί γάμον. (*Gramm.* in *Osanni App.* ad *Philem.* p. 299 : Γάμους, οὐ γάμον.) Et frequentior re vera est plur. numeri usus, nec tamen reprehendendus singul., cujus exempla nonnulla attulerant Thomae intt., omninoque γάμος et γάμοι in plurimis locutionibus promiscue dicuntur, ut in locis non paucis tragicorum. Utrumque numerum interdum permutarunt librarii, ut ap. *Eurip. Hecub.* 356, *Orest.* 1076 *Pors.* Hæc fere *Schæf. Adde* Γάμον γαμῶν. *Æsch. Prom.* 764 : Γαμῶν γάμον τοιούτων. *Eurip. Iph. Aul.* 467 : Τὸν Ἑλένης γάμον γήμας. Et plurali numero *Soph. ap. Schol. Pindar. Nem.* 3, 60 : Ἐγήμεν ὡς ἔγήμεν ἀφθόγγους γάμους. *Plutarch. Coll. Demetr.* et *Ant.* c. 4 : Ἐγγάμει γάμους πλείονας. *V. Syll.* c. 6 : Γαμῶν δὲ γάμον ἐνδοξότατον, Καχιλίαν τὴν Μετέλλου. *Plura Wyttenb. Ind. Plut.* s. γαμῶ. Εἰς γάμους ἔλθειν τινος, *Eurip. Iph. Aul.* 1044 : Πηλέος εἰς γάμον ἦλθον. Et in *fragm. Meleagri* 7 : Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμι ... τῶν ... Γάμος ἀγάμος, *Eurip. Hel.* 696 : Καταστένει γάμον ἀγάμον. *Scriptor anon. ap. Cotelier. Monum. Eccl. Gr.* vol. 3, p. 500, A : Γάμους τελοῦσιν ἀγάμους καὶ ἀτελέστους. || Γάμος sensu turpiore de coitu raro ab veteribus Græcis, sæpe ab recentibus dicitur, quos eodem sensu γαμῶν quoque dicere supra annotatum est. Exempla nonnulla indicat *Schæf.*, ex *Anthol. Palat., Macedonii*, 5, 245 : Κι-

χλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκίλευθον ἱεῖσα· *Leonidas*, 6, 181 : Κούρην Σειλήνης ... καὶς ὑμέναιον καὶς γάμον ἀβρόναις· *Erycii* in *Plan.* 242, ubi *Priapi* ἄπλον dicitur εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον. *Alexand. Ætol. ap. Parthen.* c. 14 : Ὅταν ἀρνήται μέλεον γάμον ἀγλαῶς Ἄνθεός. *Demosth.* p. 270, 9, de meretrice : Ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ... χρωμένη. *Aristæen.* 1, 21 : Ἄπτου τῶν μαστῶν ... γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει μήτε προσδόκα. *Ibid.* 2, 4 ; *Hemst. ad Schol. Arist. Pluti* 1082, p. 401 ; *Verheyk. ad Antonin. Lib.* c. 1, p. 8.]

|| Pro celebritate nuptiali, et epulo, *Od. A.* [226] : Εἰλαπίν', ἡὲ γάμος ; *Ego festas nuptiarum dapes luberter verterim.* [Il. Ω, 62 : Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου. Γάμους ἀγειν, Nuptias celebrare. *Phalar. Epist.* 139, p. 366 : Τοὺς μὲν γάμους ἦλθαι τῆς ... θυγατρὸς θῆττον. *Schol. Apoll. Rh.* 4, 1153 : Ἐν Κερκύρα τοὺς γάμους ἀχθῆναι. *Δαινύνας*, *Eurip. Iph. Aul.* 707 : Πηλέως γάμους ἔδαισαν. Ἐπιτελεῖν, *Hesych.* s. v. Γαμοτελεῖν. *Diodor.* 13, 84 : Γάμους ἐπιτελεῖν τῆς θυγατρὸς εἰστίασε τοὺς πολίτας. Ἐστῆν, *Eurip. Herc. fur.* 483. Θύειν τοὺς γάμους, *Phalar. Ep.* 137. Ποιεῖν. *Demosth.* 869, 23 : Γ. ποιοῦμεν, καὶ τοὺς ἀναγκαιοτάτους παρακαλοῦμεν. || Ἰερὸς γάμος, Festi Attici nomen. *Hesych.* : Ἰερὸς γάμος· ἑορτὴ Διὸς καὶ Ἡρας, et *Etym. M.* p. 468, 50, ab *Hemst. ad Hesych.* (ex *Photio* p. 103, 20) emendatum, Ἰερὸν γάμον· Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἀγοῦσι καὶ Ἡρας οὕτω καλοῦντες. *Menander ap. Athen.* 6, p. 243, A : Ἰερὸν γάμον φάσκων ποιῆσειν. *Anaxandrides ibid.* p. 242, E : Ἄν μὲν γὰρ ἢ τις εὐπρεπῆς, Ἰερὸν γάμον καλεῖτε. *Alcæi Comici fabula fuit* Ἰερὸς γάμος. || Γάμος in doctrina *Pythagorica* numerus senarius. *Stobæus Eclog. Phys.* vol. 1, p. 22 : Πυθαγόρας ... ἐπωνόμαζεν ... τὴν ἐξάδα γάμον καὶ Ἀφροδίτην. *Plutarch. Moral.* p. 1018, C : Καὶ ἔστιν ὁ μὲν ε' τέλειος, ἴσος ὢν τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσι, καὶ γάμος καλεῖται, διὰ τὴν τοῦ πρώτου ἀρτίου καὶ περιττοῦ σύμμιξιν. *Conf. Clem. Alex. Strom.* p. 811, et s. v. *Γαμήλιος.* *Joann. Lyd. De mens.* p. 68. *Mysticam vocabuli significationem* exponit *Proclus* in *Parmen.* vol. 4, p. 214 : Οἱ θεολόγοι ταῦτα αἰνίσσονται διὰ τῶν ἱερῶν γάμων· ἀπλῶς μὲν γὰρ τὴν κοινωνίαν τῶν θεῶν αἰτίων μυστικῶς γάμον προσαγορεύουσι· ταύτην δὲ ποτὲ μὲν ἐν τοῖς συστοίχοις ὀρῶσι καὶ καλοῦσι γάμον Ἡρας καὶ Διὸς, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Κρόνου καὶ Ρέας, ποτὲ δὲ τῶν καταδεστέρων πρὸς τὰ κρείττονα καὶ καλοῦσι γάμον Διὸς καὶ Δήμητρος, ποτὲ δὲ ἐμπάλιν τῶν κρείττωνων πρὸς τὰ ὑφεμένα καὶ καλοῦσι Διὸς καὶ Κόρης γάμον. *Idem* in *Tim.* 1, 5, p. 293, 21 : Τὴν ἐνωσιν καὶ συμπλοχὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον ... εἰῶθαι γάμον οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν ... καθά φησιν ὁ θεολόγος. *Alia Lobeck. attulit Aglaoph.* p. 609. || Γάμος, persona allegorica. *Athen.* 1, p. 6, A, ex *Philoxeni hymenæo*, Γάμο θεῶν λαμπρότατε. || *Nomen pr. viri.* *Inscr. Attica ap. Boeckh.* vol. 1, p. 395 : Γάμος Προσοδοκίμου Παμθιωτάδης. G. D.

Γαμοστολεῖν, Nuptias apparare. [*Schol. Pind. Nem.*] 3, 97 : Ἐγαμοστολήσε τῷ Πηλεῖ ὁ Χείρων τὴν Θέτιν. *Hemst. Ioann. Malal.* p. 244, 10 : Εἰς τὸ γαμοστολεῖσθαι τὰς πολιτίδας παρθένους. G. DINDORF.]

Γαμοστόλος, ὁ, ἢ, Qui nuptias apparat et instruit. In poem. quod *Musæo* ascribitur [282], γαμοστόλος ὧδ', Nox pronuba, i. e. Pronubæ officio fungens. [Gl. *Γαμοστόλος*, Pronuba. *Γαμοστόλοι*, Nuptiatores. Apud *Paulum Alex. Apotelesm.* L. 1, γαμοστόλος, Nuptiarum procurator. *SCHNEID. Hymn. Orph.* 54, 8 : Ἀφροδίτη ... γαμοστόλε. *Γαμοστόλε Κύπρι Archias* in *Anth. Pal.* 6, 207. *Antonius ibid.* 7, 188 : *Γαμοστόλος Ὑμέναιος.* WAKEF. et *SCHÆF.* *Γαμοστόλος Ἡρα* *schol. Eurip. Phœniss.* 1748 ex *Pisandro.* *Hemst. Nonn. D.* 11, 275 : Ἄρμα, γαμοστόλον Ἰπποδαμείης. *FIX.*]

Γαμοτελεῖν, *Hesych.*, Nuptias celebri, Nuptiarum solemnia celebri, Tacit.

[Γάμπω, fingitur in *Etym. M.* p. 221, 15 propter etymologiam v. *Γαμψήλη.*]

Γαμφαί, αἱ, *Hesychio* sunt αἱ γνάμφοι s. αἱ γνάθοι, *Maxillæ* : qui etiam addit, *Homerum* eas tribuere τοῖς ἀλόγοις, *Animantibus* ratione carentibus : quibus et γαμφήλας tribuit. [*Codex*, *Γαμφαίη*, γνάμφοι, αἱ γνάθοι. Ergo corrig. *Γαμφαί*, ἢ γαμφαί. *Illa autem*, Ὁμηρος δὲ ἐπὶ ἀλόγων, ad præcedentem potius glossam referenda, *Γαμφήλαι*, γνάθοι, *σιαγόνες.* *Γαμφαί* ex *Lycophr.* 152 affert *Scott.* : Ὁδ' παππῶν ἐν γαμφαίαν ...

65

THESES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

χλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκίλευθον ἱεῖσα· *Leonidas*, 6, 181 : Κούρην Σειλήνης ... καὶς ὑμέναιον καὶς γάμον ἀβρόναις· *Erycii* in *Plan.* 242, ubi *Priapi* ἄπλον dicitur εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον. *Alexand. Ætol. ap. Parthen.* c. 14 : Ὅταν ἀρνήται μέλεον γάμον ἀγλαῶς Ἄνθεός. *Demosth.* p. 270, 9, de meretrice : Ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ... χρωμένη. *Aristæen.* 1, 21 : Ἄπτου τῶν μαστῶν ... γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει μήτε προσδόκα. *Ibid.* 2, 4 ; *Hemst. ad Schol. Arist. Pluti* 1082, p. 401 ; *Verheyk. ad Antonin. Lib.* c. 1, p. 8.]

|| Pro celebritate nuptiali, et epulo, *Od. A.* [226] : Εἰλαπίν', ἡὲ γάμος ; *Ego festas nuptiarum dapes luberter verterim.* [Il. Ω, 62 : Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου. Γάμους ἀγειν, Nuptias celebrare. *Phalar. Epist.* 139, p. 366 : Τοὺς μὲν γάμους ἦλθαι τῆς ... θυγατρὸς θῆττον. *Schol. Apoll. Rh.* 4, 1153 : Ἐν Κερκύρα τοὺς γάμους ἀχθῆναι. *Δαινύνας*, *Eurip. Iph. Aul.* 707 : Πηλέως γάμους ἔδαισαν. Ἐπιτελεῖν, *Hesych.* s. v. Γαμοτελεῖν. *Diodor.* 13, 84 : Γάμους ἐπιτελεῖν τῆς θυγατρὸς εἰστίασε τοὺς πολίτας. Ἐστῆν, *Eurip. Herc. fur.* 483. Θύειν τοὺς γάμους, *Phalar. Ep.* 137. Ποιεῖν. *Demosth.* 869, 23 : Γ. ποιοῦμεν, καὶ τοὺς ἀναγκαιοτάτους παρακαλοῦμεν. || Ἰερὸς γάμος, Festi Attici nomen. *Hesych.* : Ἰερὸς γάμος· ἑορτὴ Διὸς καὶ Ἡρας, et *Etym. M.* p. 468, 50, ab *Hemst. ad Hesych.* (ex *Photio* p. 103, 20) emendatum, Ἰερὸν γάμον· Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἀγοῦσι καὶ Ἡρας οὕτω καλοῦντες. *Menander ap. Athen.* 6, p. 243, A : Ἰερὸν γάμον φάσκων ποιῆσειν. *Anaxandrides ibid.* p. 242, E : Ἄν μὲν γὰρ ἢ τις εὐπρεπῆς, Ἰερὸν γάμον καλεῖτε. *Alcæi Comici fabula fuit* Ἰερὸς γάμος. || Γάμος in doctrina *Pythagorica* numerus senarius. *Stobæus Eclog. Phys.* vol. 1, p. 22 : Πυθαγόρας ... ἐπωνόμαζεν ... τὴν ἐξάδα γάμον καὶ Ἀφροδίτην. *Plutarch. Moral.* p. 1018, C : Καὶ ἔστιν ὁ μὲν ε' τέλειος, ἴσος ὢν τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσι, καὶ γάμος καλεῖται, διὰ τὴν τοῦ πρώτου ἀρτίου καὶ περιττοῦ σύμμιξιν. *Conf. Clem. Alex. Strom.* p. 811, et s. v. *Γαμήλιος.* *Joann. Lyd. De mens.* p. 68. *Mysticam vocabuli significationem* exponit *Proclus* in *Parmen.* vol. 4, p. 214 : Οἱ θεολόγοι ταῦτα αἰνίσσονται διὰ τῶν ἱερῶν γάμων· ἀπλῶς μὲν γὰρ τὴν κοινωνίαν τῶν θεῶν αἰτίων μυστικῶς γάμον προσαγορεύουσι· ταύτην δὲ ποτὲ μὲν ἐν τοῖς συστοίχοις ὀρῶσι καὶ καλοῦσι γάμον Ἡρας καὶ Διὸς, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Κρόνου καὶ Ρέας, ποτὲ δὲ τῶν καταδεστέρων πρὸς τὰ κρείττονα καὶ καλοῦσι γάμον Διὸς καὶ Δήμητρος, ποτὲ δὲ ἐμπάλιν τῶν κρείττωνων πρὸς τὰ ὑφεμένα καὶ καλοῦσι Διὸς καὶ Κόρης γάμον. *Idem* in *Tim.* 1, 5, p. 293, 21 : Τὴν ἐνωσιν καὶ συμπλοχὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον ... εἰῶθαι γάμον οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν ... καθά φησιν ὁ θεολόγος. *Alia Lobeck. attulit Aglaoph.* p. 609. || Γάμος, persona allegorica. *Athen.* 1, p. 6, A, ex *Philoxeni hymenæo*, Γάμο θεῶν λαμπρότατε. || *Nomen pr. viri.* *Inscr. Attica ap. Boeckh.* vol. 1, p. 395 : Γάμος Προσοδοκίμου Παμθιωτάδης. G. D.

Γαμοστολεῖν, Nuptias apparare. [*Schol. Pind. Nem.*] 3, 97 : Ἐγαμοστολήσε τῷ Πηλεῖ ὁ Χείρων τὴν Θέτιν. *Hemst. Ioann. Malal.* p. 244, 10 : Εἰς τὸ γαμοστολεῖσθαι τὰς πολιτίδας παρθένους. G. DINDORF.]

Γαμοστόλος, ὁ, ἢ, Qui nuptias apparat et instruit. In poem. quod *Musæo* ascribitur [282], γαμοστόλος ὧδ', Nox pronuba, i. e. Pronubæ officio fungens. [Gl. *Γαμοστόλος*, Pronuba. *Γαμοστόλοι*, Nuptiatores. Apud *Paulum Alex. Apotelesm.* L. 1, γαμοστόλος, Nuptiarum procurator. *SCHNEID. Hymn. Orph.* 54, 8 : Ἀφροδίτη ... γαμοστόλε. *Γαμοστόλε Κύπρι Archias* in *Anth. Pal.* 6, 207. *Antonius ibid.* 7, 188 : *Γαμοστόλος Ὑμέναιος.* WAKEF. et *SCHÆF.* *Γαμοστόλος Ἡρα* *schol. Eurip. Phœniss.* 1748 ex *Pisandro.* *Hemst. Nonn. D.* 11, 275 : Ἄρμα, γαμοστόλον Ἰπποδαμείης. *FIX.*]

Γαμοτελεῖν, *Hesych.*, Nuptias celebri, Nuptiarum solemnia celebri, Tacit.

[Γάμπω, fingitur in *Etym. M.* p. 221, 15 propter etymologiam v. *Γαμψήλη.*]

Γαμφαί, αἱ, *Hesychio* sunt αἱ γνάμφοι s. αἱ γνάθοι, *Maxillæ* : qui etiam addit, *Homerum* eas tribuere τοῖς ἀλόγοις, *Animantibus* ratione carentibus : quibus et γαμφήλας tribuit. [*Codex*, *Γαμφαίη*, γνάμφοι, αἱ γνάθοι. Ergo corrig. *Γαμφαί*, ἢ γαμφαί. *Illa autem*, Ὁμηρος δὲ ἐπὶ ἀλόγων, ad præcedentem potius glossam referenda, *Γαμφήλαι*, γνάθοι, *σιαγόνες.* *Γαμφαί* ex *Lycophr.* 152 affert *Scott.* : Ὁδ' παππῶν ἐν γαμφαίαν ...

65

THESES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

ἐτύμβευσεν τάφῳ, quod scholl. interpretantur γαμψηλαίς. Vicissim γαμψηλαίσι ap. Homer. II. N, 200, Schol. explicat per γαμψαίς. G. DINDORF.]

Γαμψηλαί, αἱ, Hesychio sunt γνάθοι, σιαγόνες, Maxillae. II. II, [489]: Ὡλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμψηλήσι λέοντος. N, [200]: Μετὰ γαμψηλήσιν ἔχοντες, de leonibus itidem; T, [394]: Ἐν δὲ χαλινούς Γαμψηλήσ' ἔβαλον, de equis. [Lycophr. 94: Γαμψηλάς ὄνου ... περὶ σείεις.] Aiunt et pro Rostro usurpari ab Aristophane Ἰππ. [198: Ἄλλ' ὁπότεν μάρψη βυρσαίετος ἀγκυλοχῆλης γαμψηλήσι δράκοντα. Eurip. Ion. 159: Ὀρνίθων γαμψηλαίς.] Et Apoll. Rh. 2, [188: Γαμψηλήσι συνεχέως ἤρπασον. Singularis γαμψηλή vitiose legebatur in versu Mærus ap. Athen. 11, p. 491, B, ubi γαμψηλῆς ex epitome et Eustathio restitui. Γαμψηλή pro ἀμψηλή corrig. ap. Arcad. p. 109, 5. G. DIND.]

[Γαμψηλα lectio vitiosa. V. Γαληψός.]

Γαμψός, ἡ, ὄν, Inflexus, Incurvus, Aduncus: ut δρεπάνων, Epigr. [Pauli Sil. 60.] At γαμψός οἰωνός vocat Aristoph. N. [337] quos Hom. γαμψόνυχας ἀγκυλοχέλας. [Aristot. H. A. 9, 45: Κέρατα γαμψά.] Hippocr. quoque γαμψός dixit τοὺς καμπὰς ἔχοντάς τινας, teste Gal. Lex. Hippocr. [p. 452.] Ab Hesych. vero γαμψὸν exp. non solum καμπύλον et ἐπικαμπές, sed etiam ποικίλον, Varium. [De accentu Arcad. p. 85, 11.]

Γαμψότης, ἡ, Curvitas: vel etiam Curvatura, Flexura, Flexus. [Aristot. H. A. 9, 33: Πάντες δ' οἱ γαμψόνυχοι ἤμιστα καθιζάνουσιν ἐπὶ πέτραις διὰ τὴν γαμψότητι ἐμποδίον εἶναι τὴν σκληρότητα. G. DINDORF.]

[Γαμψώ, Curvo. Aristot. H. A. 9, 32 (ex eoque Antig. Caryst. c. 52) de aquila: Τὸ βύργχος αὐξάνεται τὸ ἀνω γαμψομένον ἀεὶ μᾶλλον. Suidas s. v. Γαμψόνυχος et Ἐπιρυγγίδα ab Hemst. cit.: Ὅσα τῶν περρωτῶν τὴν ἐπιρυγγίδα γεγάμψωκεν. G. DINDORF.]

Γαμψωλή, ἡ, Suidas affert pro ἐπικαμπίς, Inflexio. [Ex Theognosto Bekker. in Anecd. p. 1356. G. D.] Ap. Hesych. vero scriptum Γαμψώλα, expositumque καμπή, Flexus, Flexura. Sed addit alios explicare ἄκρον ἢ περιφέρεα, Summitas vel Circumferentia. [Corrigendum Γαμψωλή.]

Γαμψόνυξ [immo Γαμψόνυξ, ὁ, ἡ], q. d. Curviunguis, Habens unguis incurvos s. aduncos, Gaza ap. Aristot. vertit Uncunguis, i. e. Uncos habens unguis; sed mollius mihi videtur Curviunguis. Od. X, 302: Αἰγυπιοὶ γαμψόνυχες, ἀγκυλοχέλαι. In VV. LL. habetur et nominat. Γαμψόνυχος. Sequor autem Eust., qui a γνάμπτω deducit, abjecto ν, ut sc. sit γαμψόνυχες pro γναμψόνυχες. Alioqui videri possit a κάμπτω deductum, ut sit γαμψόνυχες, quasi καμψόνυχες, mutato x in γ: ut si permutari duas hasce literas in multis vocibus constat. [Hæc Stephanus s. v. Γνάμπτω, sequentia s. v. Ὀνυξ.] Γαμψόνυξ, sive Γαμψόνυχος, Uncos s. Aduncos unguis habens, Cui curvi s. recurvi unguis sunt: quos Hesiod. γαμπτὸς ὄνυχας appellat. Od. X: Ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμψόνυχες ἀγκυλοχέλαι: qui versus ap. Hesiod. quoque A. [405] legitur. Itidem Od. II, [217]: Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψόνυχες. [Æschyl. Prom. 488: Γαμψόνυχων οἰωνῶν. Soph. OEd. T. 1198: Τὰν γαμψόνυχα παρθένον. Aristot. H. A. 6, 6: Πάντες οἱ γαμψόνυχες. Et 8, 3: Τῶν ὀρνίθων ὅσοι μὲν γαμψόνυχες.] Altero autem γαμψόνυχος utitur Aristot. [H. A. 6, 7]: Ὁ δὲ κόκκυξ οὐ γαμψόνυχος: pro quibus Plin.: Est autem neque aduncis unguibus solus accipitrum, neque capite similis illis. Idem Aristot. [H. A. 6, 1]: Τὰ δὲ γαμψόνυχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι. Pro quibus idem Plin.: Pennatorum infœcunda sunt, quæ aduncos habent unguis. [Epicharm. ap. Athen. 3, p. 105, B: Κᾶστακοὶ γαμψόνυχοι, ubi codex Flor. γαμψόνυχος. Quod si in Veneto quoque libro legitur, γαμψόνυχες potius scribendum erit. Jamblich. Protrept. p. 348: Γαμψόνυχον μὴδὲν παράτρεφε. Eustath. Opusc. p. 314, 30: Καὶ κῆρας τὰς οὕτω πολυθόρους, τὰς γαμψόνυχους. G. D.]

[Γάμωσις, ἡ, Gl. Nuptio. Leg. γάμωσις. ANGL.]

Γάνα, Hesychio est ἀγγεῖον σκύφον παραπλήσιον [ex correctione Musuri: nam codex Γᾶν, ἀγγίον], item χέρσος, γῆ, Continens, Terra. [In altera Hesychii glossa Γάνα, χέρσος, γῆ, fuerunt qui γῆ in γυνή mutatum vellent. Et sic Gregor. Cor. p. 345 de dialecto

A Dorica, Τὴν γυναῖκα γάναν. Quod si verum est, comparanda Dorica forma Βανά. Codices Gregorii ita variant, ut unus γόνα, alius γάνη, duo alii γάνην præbeant: quintus denique (p. 341) παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ γυνὴ γανή. Γανὴν pro γυνήν vitiose scriptum apud Ioann. grammat. in versu Pherecratis, quem citat Etym. M. p. 243, 24, indicat Kæn. G. DINDORF.]

[Γανάντες. Æschyl. Suppl. 1019: Μάκκαρος θεοὺς γανάντες, quod interpretes vertunt, Celebrantes.]

[Γανάζω. V. Γανάω.]

[Γάναί, περιπτύσαι, Hesych. Musurus περιπτύξαι.]

Γαναυγής, ὁ, ἡ. Γαναυγέας, Hesychio τελείους [codex τελείος] ἐν τῷ ὄρν. Videtur tamen sonare potius τοὺς τῆ αὐγῆ γανώνοντας.

Γανάω, Luceo, Splendo, Niteo. Hesych. enim γανῶν s. γανῶν esse dicit λάμπειν. [Participii epici γανῶν exempla Stephanus s. v. Γανῶν memoravit. Areteus De morb. diut. 1, 8, p. 36 extr.: Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, στίλπνοι, γανῶντες. FIX. Æschyl. Agam. 1392: Χαίρουσαν οὐδὲν ἤσσαν ἢ Διὸς νότῳ γανᾶ σπορητός. Sic Hermann. Libri γᾶν εἰ.] At γανάσαι, Eid. σηῆσαι, ἡδῶναι, afferenti in exemplum γανάσας καλῶς: procul dubio a Γανάζω, i. q. γανῶν, Splendidum et nitidum reddo, Detergo, Jucundiorum efficio. [Sequitur Stephanus Favorinum, qui Hesychii glossam interpolavit addito ὡς τὸ ante Γανάσας. Sed probabilis est Γανάσας καλῶς a præcedentibus ut novam glossam esse separanda. Καλῶς vix sanum. G. DINDORF.]

Γανῶναι, Hesychio ἀρέσκειν, Placere: pleonasmio igitur τοῦ γ pro ἀνδάνειν dicitur. [Idem Γανῶναι, χαρίσασθαι. G. DINDORF.]

[Γανῶραι, οἱ, Gandaræ, gens Indica. Ex Hecateo memorat Steph. Byz. Idem aliam nominis formam affert Γανῶραι (codex Vratisl. γανῶραι), qua Herodotus utitur 3, 91; 7, 66, et adjectivum Γανδαρικῆ, ἡ χώρα. Γανδαρίς et Γανδαρίτις ap. Strabon. 15, p. 699,

697. Hesychius: Γανῶρος, ὁ ταυροκράτης (ταυροκρά codex) παρ' Ἰνδοῖς. || Alia forma Γάνδροι, nisi fallit Steph. Byz.: Γάνδροι, ἔθνος Ἰνδῶν (παρθὼν codd. Vratisl. et Perus.) ἀντιπαθὲν Διονύσω, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τετάρτω. Ἐκαταῖος δὲ Γανῶρας αὐτοὺς καλεῖ. || Γανδαρίδαι, ap. Diodor. Sic. 2, 37: Τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γανδαρίδων, ubi libri alii γανδαρίδων, γανδαρίδων, γανδαρικῶν: sed paulo post rursus τοὺς Γανδαρίδας. Ibid. 17, 91, pro Γανδαρίδων alii γανδαρίτων et γανγαρίδων. Γανδαρίτων ap. Plutarch. V. Alex. M. c. 62. In Γανγαρίδαι abiit ap. Dionys. Per. 1144. G. DINDORF.]

[Γανδαρικὸς, ἡ, ὄν, Gandaricus. Steph. Byz. s. v. Γανῶραι et Ρῶν. V. Γανῶραι.]

[Γανδαρίς et Γανδαρίτις. V. Γανῶραι.]

Γανῶω. Γανῶν, Splendere, Hesych. [Γανῶν, ἡ Γανῶν λάμπειν.]

[Γανῶν, ὄνομα ποταμοῦ, Suidas. Codd. Paris. τόπου.]

Γανῶνιον, Hesychio κιβώτιον, Arcula, Cistula. [Conf. Γανῶν.]

Γανῶς, Hesychio ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, Multa sciens, Versutus. Sed addit, quosdam scribere γάδος. D Infra Γάσος.

Γανῶμα [codex γάνδομα], Hesychio πυρὸν, Triticum. [Idem Γανῶμην ἀλευρα. Quod Musurum monere debebat ne γανῶμα scriberet. G. DINDORF.]

[Γάνεια, κόπους, Hesych. Non temere suspicor illum Γανεακόπους, i. e. πορνοκόπους, scripsisse. LOBECK. ad Phrynich. p. 656.]

Γανεῖν, Hesychio λευκαίνειν, Album reddere. [Etym. M. p. 223, 44, γανεῖν, λευκῆναι.]

[Γανερὸς, ἂ, ὄν, Splendidus. Etym. M. p. 223, 46 γανερὸν interpretatur λαμπρὸν, λευκόν. Indicavit Wakef.]

Γανή, Siculi dicunt pro γυνή, Mulier. [V. Γάνα.]

[Γανίαι. V. Γάνος.]

[Γάνιος, glossa Suidæ, a Kustero omisa.]

[Γάνις, ἶδος, ἡ. V. Γάνος.]

[Γανίτης, ὁ.] Γανίται, Hesychio (vide num male pro γανυταί) sunt δάπανοι et ἄσωτοι, Prodigii: unde Ganeones dictos crediderim. [V. indic. in Script. Rei Rust. p. 205. SCHNEID. Apud Hesych. recte Kuster. Γανίται.]

[Γάννος, δ, Gannus, n. pr. in Pseudosynodo Palamitarum p. 137, D, 146, C. G. DINDORF.]

[Γάννυμαι et Γανύσκομαι scripturæ vitiosæ. V. Γάννυμαι, Γανύσκομαι.]

[Γάννυς, δ, Gannys, educator Elagabali: Dio Cass. 78, 38, p. 1345, 90, et, ubi genitivus Γάννου, ibid. 39, p. 1347, 31.]

[Γανοποιέω Stephani conjectura, de qua s. v. Γανυτελέω.]

Γάνος, τὸ, Lætitia, Gaudium, Oblectamentum. Item Splendor, Fulgor. V. Hesych., a quo exponitur non solum χάρις et ἡδονή, sed etiam φῶς, αὐγή, λαμπρόν, λευκότης, item παράδεισος. Ceterum γάνος Eustath. a γάλα alicubi [p. 918, 31] derivat, alicubi contra [p. 483, 13] γάλα ab hoc γάνος. At Etym. [p. 221, 16] scribit παρὰ τὴν γῆν, γῶ γανῶ, τὴν θάλασσαν τοῖς φυτοῖς· ego primitivi locum dandum ei censui. [Etym. M. p. 223, 47: Γάνος, ὕδωρ, χάρις, φῶς, λίπος, αὐγή, λευκότης, λαμπρόν. Æschyl. Agam. 579: Θεοὶς λάφυρα... δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος. Orpian. Hal. 1, 273: Ὡς ἄρα καὶ πλωτοῖσιν ἐδὲ δόμος ἡδὲ θάλασσα πατρίῃ καὶ χῶρος ἐφέστιος, ἐνθ' ἐγένοντο, στάζει ἐνὶ κραδίῃ γλυκερὸν γάνος. Thomas M.: Γάνος, ἡ χάρις, quod Aristidis exemplo confirmat, vol. 1, p. 261, 6: Τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἐστηκὸς γάνος (aeris splendor). Schol. Arist. Plut. 166: Παρὰ τὸ γάνος, τὸ λαμπρόν· quod ap. Suid. s. v. Κνάφος scriptum est τὸ γανόν. Frequentius de aqua, vino et quovis liquore dicitur vel splendente vel delectante. Æschyl. Pers. 483: Ἄμφι κρηναῖον γάνος δίψῃ ποιοῦντες. Eurip. Suppl. 1150: Ἄσποῦ με δέξεται γάνος. Callimach. ap. Strabon. 9, p. 397: Ἀφύσσασθαι καθαρὸν γάνος Ἡριδανοῖο. Lycophr. 247: Κρηναῖον γάνος· 274 et 946: Βηφύρου et Κυλιστάρου γάνος· 1365: Ρυνδακοῦ ποτῶν γάνος. De vino Æschyl. Pers. 615: Ποτὸν παλαιῆς ἀμπέλου γάνος τόδε. Eurip. Bacch. 261: Βότρυος γάνος. Cycl. 414: Διονύσου γάνος. Aristoph. Ran. 1320 ex Eurip.: Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου. De melle Eur. Iph. 633: Ἀνθεμόρρτον γάνος ζουθῆς μελίττης. || Significationem παραδείσου, quam ex Hesych. attulit Steph., Cypriorum linguæ tribuit Etym. M. p. 223, 48.] || Addit Hesych. ita vocari et τὴν θαιναν a Phrygibus et Bithynis. [Aristot. H. A. 8, 5: Ὁν δὲ καλοῦσιν οἱ μὲν γλάνον, οἱ δ' ὕαιναν, ἔστι μὲν τὸ μέγεθος οὐκ ἐλάττων λύκου, ubi cod. Vat. recte γάνον: vid. Schneid. vol. 3, p. 604. G. D. Philopon. Comment. in Aristot. De gen. an. 3, p. 72: Ἔστι δὲ ἡ θαινα ζῶον ὁμοῖον λύκῳ, ὅπερ ἐν Ἐφέσῳ νῦν γάννον ὀνομάζουσιν. WEIGEL.]

|| Fem. ἡ Γάνος, Mons est Thraciæ, teste Suida: qui et γάνος ἀμπέλου affert pro οἶνος. [Suid.: Γάνος δὲ θηλυκῶς τὸ πρὸς τῇ Θράκῃ ὄρος ἡ Γάνος. Καὶ Γανιάδα, χωρία ἐστὶ Θρακικὰ. Γάνος καὶ Γανιάδα etiam ap. Harpocr. ex Æschine et Artemidoro. Sed scribendum Γανιάδα. Æschines p. 65, 23: Οὗτός ἐστιν ὁ πρῶτος ἐξευρών Σέριον τείχος... καὶ Γάνος (al. codd. γάννος) καὶ Γανιάδα (multi libri δάνδια), χωρία ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδειμεν πρότερον. Γάνος ap. Xenoph. Anab. 7, 5, 8. Γάνος et Γανιά ap. Scylac. p. 28. G. DINDORF.]

Γανώω, Lætitia afficio, Voluptatem affero. Et pass. ἐγανώθη ex Aristoph. [Ach. 7, et Aristid. vol. 1, p. 259] pro ἐχάρην, Lætitia affectus sum. Item Splendo, ut γανώωται ἀσπίδες, Epigr. Splendentes clypei. [Leonid. Tar. in Anth. Pal. 9, 322. Ἐναρα γανώωται Meleagr. ibid. 6, 163. Utrumque a Γανάω.] Eustath. tamen II. N, [265]: Καὶ κόρυθες καὶ θύρηδες λαμπρόν γανώωντες, exp. γάνος ἐμποιοῦντες τῷ βλέποντι· quod non probō, ac potius Hesych. sequor, qui γανώωντες, inde, ut opinor, sumtum, signif. ait λελαμπρυσμένοι, λάμποντες. [Sequentia ex Indice.] Γανώωντες, Poetæ dicunt Ion. dialysi pro γανώωντες, a γανάω, ut ὀρώωντες pro ὀρώωντες ab ὀράω. [Arat. Phæn. 190: Οὐ γὰρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπιημοῖοι γανώωσιν ἀστέρες. Oppian. Hal. 1, 659: Σπρωφᾶται γανώωσα.] Γανώωσαι quoque et γανάσαι, Nitidum ac splendidum reddere. [Hesych.: Γανώωεις, λαμπρυνθεῖς. Γανώωσαι, λαμπρῶναι. Etym. M. p. 223, 42: Γεγανωμένος, λελαμπρυσμένος, ἡ χαίρων, ἡ διαλελυμένος, ἡ κεκαλλωπισμένος· καὶ γανώωεις, ὡς καλλωπισθεῖς, καὶ γανώωσαι ἐπὶ τοῦ λαμπρῶναι. Plato De Rep. 3, p. 411, A: Μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ὀδῆς. Philo Jud. vol. 1, p. 324, 31: Ἐμπῶν μεθύσματος ἀκράτου γανώωθῃ. Themist. Or. p. 441, 2 ed. m.: Ὑψη-

λόφρων τε καὶ γεγανωμένος. Alia vide ap. interpr. Thom. M. p. 178, et Wyttenb. ad Plutarch. vol. 6, p. 360 seq. Agathias p. 67, A: Βασιλεῖω τύφῳ ἐκ παιδῶν καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανωμένος, ubi Suidas γεγανωμένος tum s. h. v., tum s. Χοσρόης. Γεγανωμένος in γεγανωμένος corruptum in carm. Anacreontico 8, 3. || Polio, Splendidis coloribus induco. Plutarch. Mor. p. 74, D: Οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλαίοντες καὶ γανώοντες. Ad orationem translatum ibid. p. 683, E: Τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων ὡσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι τὰ πράγματα γανῶν εἰθῶς. V. Wyttenb. l. c. || In libris medicorum vasa γεγανωμένα dicuntur quæ stanno sunt inducta. Eust. p. 1188, 61: Τὸ δὲ γανῶσθαι λαβοῦσα ἐξ Ὀμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφειν χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν· γεγανωμένα γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν λέγεται καὶ αὐτὰ. Conf. Ἄγανωτος. Anon. de oxymelle ap. Ducang.: Ἐπίχριε μὴ ὀπηθέντα κεράμια, καὶ γανωθήσεται. Eustath. Opusc. p. 329, 10: Σκευὴ γεγανωμένα καττιτέρου φανότητι. Analecta sua ad Histor. metallic. vet. p. 21, 24 citat Schneid.]

[Γανύκτωρ, δ, Ganymetor. Pausan. 9, 31, 6; Scriptor certaminis Hom. et Hesiodi p. 327 Heins., hic ex Eratosthene, quem alia forma Γάνυξ usum esse scimus ex Chærob. ap. Bekker. p. 1356: Γάνυξ γανύκος ὁ γανύκτωρ (corr. Γανύκτωρ) παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει. Γάνυξ etiam ap. Drac. Strat. p. 28, 6. G. DINDORF.]

[Γάνυμα. V. Γάνυρμα.]

Γάνυμαι, Gaudeo, Lætor; licet inveniatur et γάνυμαι cum vv. [Hic librorum error est, satis ille frequens, et, ut videtur, in linguam vulgarem receptus. Quo spectat admonitio Eustathii p. 944, 3, ad II. N, 495: Ὅρα οὐτὶ τὸ γάνυται φανερώς δι' ἐνός νῦ προφέρεται· et pluribus verbis p. 1710, 9. G. D.] Est autem proprie, Læto quodam vultu advenientem prosequor: ut Od. M, [42]: Τῷ δ' οὔτι γυνή, καὶ νῆπια τέκνα, Οἴκαδ' εὐστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάνυται. Sic II. Ξ, [504]: Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσεται. Hinc Gannire, de canibus gestibus, ductum esse credibile est. Vide et de Ganeo s. Γανυταί. Ap. Apoll. Rh. 2, [184] cum dat., ut Lat. Gaudere aliqua re, pro Frui, Οὐδὲ γανύσθαι Εἰα ἀπειρεσίσιον ὀνείασι. [Æschyl. Eum. 970: Τάδε τοι χῶρα... ἐπικρανομένῳν γάνυμαι. Eur. Cycl. 502: Γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥδης σάφρος δίκας ὡς γεμισθεῖς. Aristoph. Vesp. 612: Τοῦτοισιν ἐγὼ γάνυμαι. Philostrat. p. 724, 22: Γάνυσθαι τῷ ἑαυτοῦ κάλλει· Liban. vol. 1, p. 806, C; Themist. Or. p. 70, A, citat Hemst. Apud Agathiam p. 67, A: Τῇ περὶ ταῦτα γάνυσθαι ὁδῶν, Suidas s. v. μέλον genitivos præbet τῆς... ὁδῶν, de quo vid. s. v. Γανύσκομαι. Cum ἐπὶ Eurip. Iph. T. 1239: Ἐπὶ τῶν εὐστοχίᾳ γάνυται. Synes. in Dione p. 39, ab Schæf. cit.: Γανύμενος ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖαις τοῦ λόγου. Idem Platon. indicat Phædr. p. 234, D: Γάνυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγιγνωσκῶν. G. D.] Et Γανύομαι pro eodem, unde γανύσομαι, II. Ξ. [l. c. Sequitur Eustathium p. 998, 60, qui ab γανώω deducit. Apud Hesych. et in Lex. Rh. p. 230, 9, γανύσεται.]

[Γανυμήδα, ἡ, Ganymeda, dea apud Phliasios antiquissimos, postea Hebe vocata. Pausan. 2, 13, 3.]

[Γανυμηδείη, ἡ, Ganymedeia. Marcell. in Anth. Pal. Append. 51, v. 39.]

[Γανυμήδης, δ, Ganymedes, Trois e Callirhoe filius, ab Jove raptus deorumque pincerna factus: quem plurimi celebrant poetarum aliorumque scriptorum loci. Hom. II. Y, 232: Ἀντίθεος Γανυμήδης, ὃς δὴ κάλλιπτος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. In codd. interdum Γανυμηδῆς scriptum vitiose, ut ap. Platon. Phædr. p. 255, C. Originem nominis grammatici alii aliter explicant: vid. Etym. M. p. 221, 20; Eust. p. 1205, 10. Conf. Xenoph. Symp. 8, 30. || Nomen pr. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 393, 33. G. D.]

[Γάνυξ. V. Γανύκτωρ.]

[Γάνυρμα, τό.] Γανύρματα, Hesychio ἀρτύματα. [Condimenta. Corrig. autem Γανύματα et Lex. Rhet. p. 230, 7.]

Γανυρός, ἃ, ὄν, Hilaris, item Jucundus, Hesych. [Λευκόν, ἡδὺ, ἱλαρόν. Γανερὸν ex Etym. M. supra atulimus.]

Γανύσκομαι, Gaudeo, Laetor, unde γανύσκονται ap. Eustath. [p. 968, 60; Epist. Socr. 18; Synes. De signit. 39; Themist. Or. 21, p. 254, C, indicat Schneider. Quibus in locis partim γανύσκονται scriptum est. Γανύσκεισθαι diserte probat Eustath. p. 1710, 9. In loco Epist. Socr. memorabilis est structura h. v. genitivo juncti, Ἐγανύσκοντο τοῦ τόπου καὶ τῆς ἄλλης δημιουργίας τῶν οικοδομιῶν καὶ ἐτι πρότερον τῶν φυτῶν. Sic γανύσθαι τῆς δόξης in loco Agathiae, de quo v. s. Γάνυμαι, praebet Suidas. G. DINDORF.]

[Γάνυσμα, τὸ, i. q. γάνος. Paulus Silent. Ep. 74, 6, de thermis, Προσφιλές γάνυσμα. SCHNEID. Greg. Naz. Od. 2. KALL.]

Γανυτελεῖν, Hesycho γανοποιεῖν (ita enim scr. puto pro γανοπετεῖν [γανοποτεῖν Is. Voss.]), ἡδύσματα ποιεῖν · idem igitur, quod γανάσσαι.

Γανώδης, ὁ, ἡ. Γανώδης καὶ γλίσχυρα γῆ, Theophr. [H. P. 6, 5, 4 : Ἐν τῇ γλίσχυρα καὶ γανώδει. Lento pleoque solo, Gaza. Rectius Scaliger, Udo latoque. SCHNEID. Conf. Γλινώδης.]

Γάνωμα, τὸ, Laetitia, Splendor, Nitor. [Plutarch. Mor. p. 48, D : Οἷον ἐρευθὸς ἐλακί καὶ γάνωμα τὴν δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων · p. 50, A : Τὰ ψευδοχρῆσα ... τὴν λαμπρότητα τοῦ χρυσοῦ καὶ τὸ γάνωμα μιμεῖται μόνον · et aliis locis. Philo Jud. vol. 1, p. 628, 13 a Wakef. cit. : Ὁ παιδείας ἐραστὴς ἰγνηλατεῖ καὶ ποθεῖ μὲν ἐκείνας (ταῖς ὁμαίαις) ἐντυχεῖν, ἐξ ὧν ἀναδίδεται τὸ θαυμασιώτατον γάνωμα τοῦτο. Clemens Al. Strom. 5, p. 669 : Ἐπεנדύσασμενος τὸ γάνωμα τῆς δόξης. || Stannatura. Hieronoph. p. 147, A. HASE.]

Γάνωσις, εὖς, ἡ, [Splendor, Exornatio. Plutarch. Mor. p. 287, B, C, γάνωσις τοῦ ἀγάλματος. HEMST. Etym. M. p. 69, 43 : Ἄλοιμὸς ... ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνείσα ἐπάλειψις. WAKEF. Vocem γάνωσις, quam Hieronymus interpretatur Stannaturam, Symmachus posuerat Amosi 7, 7. VALCK. ad Eurip. Phoen. p. 620.]

[Γανωτής, ὁ, Stannator, Gl.]

Γανωτός, ἡ, ὄν, Stanno inductus. Eucholog. p. 638, ap. Ducang., εἰς κάκαθον γανωτόν. Constant. Porph. De cerim. vol. 1, p. 72, 7 : Διὰ τῆς γανωτῆς πύλης. Et γανωτοὶ πυλώνες ibid. p. 257, 21. Scholiastæ Eur. Phoen. 115 male infert Valcken. p. 620. G. DINDORF.]

[Γάοξις, ζῖος, inter nomina in ις, ιος, ap. Choerob. p. 1193 Bekk. Corruptum, ut videtur, ex Γόαξις, quod vide. G. DINDORF.]

[Γάπεδον, τό.] Γάπεδα, Hesycho ἀγροικοὶ καὶ οἰκίαι. [Ἀγροικικὰ οἰκίαι Salmas. Stephanus Byz. s. v. Γῆ, λέγεται καὶ γῆπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἰκοῖς ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ διορίζοντες. Æsch. Prom. 829 : Πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα. Eur. Or. 330 : Ἀνὰ τὸ δάπεδον. Pind. Nem. 7, 121 : Δάπεδον ἂν τόδε. Recte his locis γάπεδα et γάπεδον restitui videtur, quum δάπεδον non producta, quod versus illi postulant, sed correpta prima syllaba dicatur. Reliqua de h. v. vide s. Γῆπεδον. G. DINDORF.]

Γαπελεῖν, Hesycho ἀμελεῖν, Negligere. V. Ἀπαλεῖν.

[Γαπετής, V. Γηπετής.]

[Γαπόνος, V. Γηπόνος.]

Γάπος, teste Hesycho, Tyrrenis est ὄχημα, Vehiculum.

[Γάποτος, V. Γῆποτος.]

Γάρ, Gall. Car, Enim. Eodemque modo semper subjungitur. Il. Σ, [295] : Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαίν' ἐνὶ δῆμῳ. Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπέσεται · οὐ γάρ ἴασω. Lucian. [Deor. dial. 2, 1] : Ἄλλ' εἰ καὶ τι ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι · παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἐτι ἄφρων. [Etiam in enuntiationibus ex præcedente aliqua sententia pendentibus : quo fit ut γάρ non solum cum verbo finito, sed etiam cum infinitivo et participio conjunctum reperiat. Andocid. p. 4, 2 : Ἐν ᾧ δυοῖν τοῖν μεγίστοις κακοῖν οὐκ ἦν αὐτῷ ἁμαρτεῖν · ἡ γάρ ... ὑπ' ἐμοῦ θανεῖν ἢ ... ἐμὲ ἀποκτείναι. Strabo 9, p. 406 : Διτῶς δὲ τοῦτο δύναται · ἢ (alii codd. καὶ) γάρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων ... ἢ δι' ἀπόστασιν. Isocrat. p. 165, A, ex cod. Urb. emendatus : Δοκοῦσι ταῖς δόξαις διαφέρειν ἀλλήλων · οἱ μὲν γάρ ἔχειν ... · ubi vulgo ἔχουσιν. Themistius Or. 1, p. 6, A : Ἄλλ' ὅμως ταῦταις ἀπάσαις τοῖνόνδε εἶναι μοι δοκεῖ · ἐκάστη μὲν γάρ αὐτῶν ἴδια σκοποῦντι κοινός τις ἀνθρωπικὸς εἶναι κόσμος. Hero-

dot. 1, 82 : Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γάρ κοινῶντες πρὸς τούτου ἀπὸ τούτου κοινῶν. Philostr. p. 714 : Ὡμὸν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα · μὴ γάρ θάπτειν τὸν Παλαμήδην. Et sine verbo Galen. vol. 8, p. 350 : Καὶ τὸ μὲν λευκὸν πολλὰ σημαίνει · ἡ γάρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως... Cum infinitivo sæpe construitur in oratione obliqua, ut ap. Thucyd. 6, 92 : Διανοοῦντο τὰς προσβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταύτας λάθωσι σφᾶς ἀναβάντες οἱ πολέμιοι · οὐ γάρ ἂν ἄλλη γε αὐτοὺς δυνήθηται. Procop. Bell. Goth. 4, 14, p. 605, A : Ἐπέστελλε δὲ ταῦτα δυοῖν γενέσθαι τὸ ἕτερον λογισάμενος · ἡ γάρ Ῥωμαίους ... ἐνδύσειν ... ἡ τευχολογῶντας ἀποκρούεσθαι βουλομένους Πέρσας. In eodem genere cum optativo, velut ap. Thuc. 2, 72 : Ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων · παῖδες γάρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶησαν. || Γάρ post formulas τεκμήριον δὲ, σημείον δὲ et similes frequentissimum : vid. exempla ad Viger. 3, 11, 1, p. 142 collecta. Aristoph. Av. 514 : Ὁ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς γάρ ὁ νῦν βασιλεύων ἀετὸν ὄρνιν ἐστῆκεν ἔχων. Isocr. Areop. p. 156, D : Ἡμεῖς δὲ τούναντιον · ἀλλήλοισ μὲν γάρ κακὰ παρέροντες οὐδεμίαν ἡμέραν διαλείπομεν. Demosthen. p. 1285 extr. : Πέρας δ' ὄν, λαθὼν γάρ ὁ Παρμενίσκος... τὰ γράμματα... ἐξαιρεῖται τὸν σίτον. || Γάρ sæpe ad sententiam refertur non expressam, sed cogitatione supplendam, qui usus imprimis in responsionibus cernitur et affirmativis et negativis. Sic ap. Xenoph. Mem. 2, 6, 14 Socrati quaerenti, Σὺ δὲ ἦου ὄν τ' εἶναι πονηρὸν ὄντα χρηστοῦς φίλους κτήσασθαι; Critobulus respondet : Ἐώρων γάρ ῥήτορας x. τ. ε. i. e. Putabam fieri posse : videbam enim... Eurip. Or. 752 : Κούκ ἐτόλμησεν, inquit Pylades, πόνον σῶν ἀντιλάσθαι παρών; Cui Orestes respondet : Οὐ γάρ ἀίχμητῆς πέφυκεν. i. e. Non sustinuit : neque enim... Simili modo γάρ post vocativos positum explicandum esse pridem ab aliis animadversum. Soph. Oed. C. 712 : Ὡ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νυν εἰς τόδ' εἶσας αἰχμητ' ἀναξ Ποσειδῶν, i. e. O fili Saturni, te appello : tu enim... Pindar. Ol. 4 init. : Ἐκλήθρ ὑπέρτατε βροντῆς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ · τεαὶ γάρ ὦραι ... μ' ἐπεμψαν, i. e. Tu mihi invocandus es : tuæ enim Horæ... || Γάρ in sententiis causalibus quæ enunciatis quorum causa reddenda est præponuntur Herodoto præ ceteris usitatam est : de quo v. s. Ἀλλὰ γάρ, Δὲ ... γάρ et Καὶ ... γάρ, et Schweigh. ad Herodot. 1, 24, 17; Homer. Il. H, 327-331 : Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν · πολλοὶ γάρ τεθῆσσι ... τῷ σε χρῆ πόλεμον μὲν ἄμ' ἦοι παῦσαι Ἀχαιῶν. Cui loco simillimus est Herodoteus 6, 11 : Ἐπὶ ζυροῦ γάρ ἀκμῆς ἔγεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἄνδρες Ἴωνες · νῦν ὡν ἡμέες ... οἷοί τε ἐσεσθε ... : de quo disputat Longin. De subl. 22, 1, et de similibus Eustath. p. 349, 29. G. DINDORF.]

[Usitata particulae collocatio est vel secunda vel, si præcedentia vocabula arcte sunt conjuncta, tertio loco, et hoc quidem sæpissime post nomen cum articulo, ut ap. Æsch. Prom. 7 : Τὸ σὸν γάρ ἄνθος · Agam. 32 : Τὰ δεσποτῶν γάρ · vel post præpositiones et conjunctiones, ut in Eumen. 31 : Ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἡμποληχότα. Aristoph. Nub. 1124 : Ἦνικ' ἂν γάρ αἰ τ' ἐλαῖ βλαστάνωσ' αἰ τ' ἄμπελοι · a quo genere vix quidquam differunt exempla quale hoc Æschyli est in Choeph. 641 : Τὸ μὴ θέμις γάρ, ubi μὴ θέμις unius instar vocabuli est. Et talia quidem etiam prosæ orationi non sunt aliena. Sed poeta metri necessitate adacti interdum longius processerunt, ut Æsch. Agam. 729 : Χάριν τροπᾶς γάρ ἀμείβον. Ibid. 222 : Βροτοὺς θρασύνει γάρ αἰσχρομητῆς παρακοπά. Soph. Phil. 219 : Προβοῶ τι γάρ δεινόν, ut Eur. Iph. T. 1036 : Ὑποπτέω τι γάρ. Arist. Av. 1545 : Ἀεὶ ποτ' ἀνθρώποις γάρ εὐνοὺς εἶμ' ἐγώ · parcus tamen antiqui, multo sæpius mediæ novæque comædiæ poetæ. Anaxandrid. ap. Stob. Floril. 41, 2 : Ὅστις λόγους παρακαταθήκη γάρ λαθὼν ἐξείπεν. Sic Porson. Libri ὅστις λόγους γάρ. Menander ibid. 9, 19 : Τὸ μὴδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ ὦ Λάχης. Idem ibid. 11 : Αἰσχρόν τοῦτο γάρ ἐστὶν πάνυ, ubi corrigendum, Αἰσχρόν ἐστὶ τοῦτο γάρ πάνυ. Idem ap. Athen. 4, p. 132, D : Διαφέρει τῷ μαγεῖρω τοῦτο γάρ. Post quinque vocabula Antiphan. ap. Porphy. De abst. 2 p. 129 : Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαί-

ρουσι γάρ et ap. Athen. 8, p. 339, B: Ἐπὶ τὸ τάριχος ἔστιν ὠρηκτικὰ γάρ. Alexis ibid. 1, p. 21, D ex emend. mea: Οὐ μῆτε πράττεται τέλος μηδεὶς γάρ ἡμᾶς Conf. eund. 4, p. 164, B; Euphron. 9, p. 377, D, Philemon. ap. Stob. Floril. 98, 20. Post sex vocabula Athenio ap. Athen. 14, p. 660, E: Τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου Ἡμᾶς γάρ ἀπολύσασα. Philemo ibid. 12, p. 516, F: Τὸς ἐν τῇ πόλει μάρτυρας ἔχω γάρ. Longe rariora hujusmodi exempla ap. epicis poetis: post duo vocabula ap. Oppian. Cyn. 3, 199: Ὅπποτε θηλυτέρη γάρ ἔχει τόκον. Orph. Argon. 1320: Θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη. post tria vocabula ap. Maneth. 4, 541: Πᾶσα βροτῶν ψυχὴ γάρ... qualia in prosa oratione non ferenda. Nam Xenophontem in loco infra ab Steph. apposito scripsisse ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γάρ ἢ πόλις πᾶσα εἶναι et per se parum probabile est et suspectum facit codicum dissensio. Facilius excusari potest quod ap. Demosth. p. 667, 5, codices multi præbent, Οὐδ' ὅτι οὖν ἔστι γάρ παρ' ὑμῖν αὐτῶν, ubi vulgo οὐδ' ὅτι οὖν γάρ. || Singularis collocatio hujus particulæ est in medio vocabulo νονγὰρ pro νὺν γάρ, quod haud dubie ex comico aliquo sumptum memorat Georg. Chærob. ap. Eustath. p. 45, 6: quos poetas similiter γε δὲ et μὲν particulas vocibus in i demonstrativum exeuntibus inse- ruisse scimus. G. DIND.]

Jungitur et cum aliis particulis, quæ vel præcedunt vel sequuntur: ut μὲν γάρ, et καὶ γάρ, et γάρ δὴ, item γάρ δὴ που, et γάρ που, et γάρ τοι. Xen. Cyrop. 7, [5, 25]: Καὶ μὲν, ἔφασαν οἱ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστόν· καὶ γάρ ἀκλειστοὶ αἱ πύλαι αἱ τοῦ βασιλείου· ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γάρ ἢ πόλις πᾶσα εἶναι τῆδε τῆ νυκτί. Ubi observa non tantum usum particularum καὶ γάρ initio orationis, Lat. autem suo Etenim his respondente utuntur utroque modo, sed etiam γάρ in sequente commate longiuscule trajectum. Et καὶ γάρ δὴ ap. eund. Xen.: Καὶ γάρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι τεχνίται κ. τ. λ. Sed multo frequentius est γάρ δὴ sine καὶ: ut Idem: Ἄνευ γάρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἴη πράξις. Plato Apol. [6]: Ἐγὼ γάρ δὴ οὕτε μέγα οὕτε σμικρὸν σύννοια ἐμαυτῷ σοφὸς ὢν. Et γάρ δὴ που, ibid.: Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γάρ δὴ που ψεύδεται: οὐ γάρ θέμις αὐτῷ· ubi observa obiter unum γάρ alteri proximum, sicut et in Hom. l. c.; cujus ἐπαλληλίας extant et ap. Hom. exempla, p. 940, 941. [Il. A, 80: Κρείσσων γάρ βασιλεὺς, ὅτε χιώσεται ἀνδρὶ χέρη· εἴπερ γάρ τε... Æsch. Choeph. 989: Αἰγίσθου γάρ οὐ λέγω μόνον· ἔχει γάρ ἀσχυρτήρος ὡς νόμου δίκην. Thucyd. 1, 91: Περὶ αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τοῖς Ἀθηναίοις κρύφα πέμπει, κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχέειν, εἰς ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν· ἢ δὴ γάρ καὶ ἤκον αὐτῶ οἱ συμπρέσβεις, ἀγγέλλοντες ἔχειν ἰκανῶς τὸ τεῖχος· ἐφοβεῖτο γάρ μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι σφᾶς οὐκέτι ἀφώσιν. G. DIND.] Alicubi autem et tertium invenire me memini. [Æsch. Choeph. 753: Τὸ μὴ φρονῶν γάρ... τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γάρ οὐ; τρόπων φρονῶν· οὐ γάρ τι φωνεῖ πᾶσις...] Et γάρ που sine δὴ, ap. Eund.: Οἴσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι κ. τ. λ. Alibi: Παντὶ γάρ που ἐγγωρεῖ μᾶλλον ἢ φύλακι κ. τ. λ. At γάρ τοι frequenter præfixam habet copulativam partic. καὶ: ut Dem.: Καὶ γάρ τοι μόνῳ τῶν πάντων αὐτῶν τοῦτ' ἐν τῇ στήλῃ γέγραπται. Idem: Καὶ γάρ τοι τότε μὲν τέως τὸν τρόπον τοῦτον ἐνομοθέτου. Et γάρ τ' ἂν pro γάρ τοι ἂν, ut μὲν τ' ἂν pro μὲν τοι ἂν. Xen.: Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὃ Κύρς. Apud poet. autem γάρ τε, et γάρ νυ, item γάρ νύ τοι, pro γάρ δὴ aut γάρ τοι, s. γάρ που. Hesiod. [Erg. 422]: Μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω: ubi tamen τοι pro σοι accipi etiam potest. At γάρ αὖ vix puto reperiri positum simpl. pro γάρ, ideoque minime, cum Bud., illis addendum censeo. Sed nec in γάρ οὖν retinet γάρ suam signif., cum γάρ οὖν potius accipiatur pro Igitur. At ἀλλὰ γάρ et οὐ γάρ ἀλλὰ, item οὐ γάρ, potius ad ἀλλὰ et οὐ pertinent. De ἢ γάρ ἂν autem et γάρ κεν pro Alioqui enim, et οὐ γάρ ἂν, pro Alioqui enim non, vel potius pro Alioqui sine Enim, vide ap. Bud. 992. Item ἢ γάρ ἂν pro Nam si, 932. [Ἀλλὰ γάρ et Ἄλλ' οὐ γάρ. V. Ἀλλά. Δέ... γάρ. V. Δέ. Καὶ γάρ, Μὲν γάρ. V. Καὶ, Μὲν. De vitioso Γάρ γε v. s. Γε.]

|| Γάρ interrogationibus etiam adhibetur signif.

THESS. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

suam amittens. Exempla autem habes ap. Bud. 931, 932; quibus addi cum alia multa possunt, tum ista ex Il. P, [475]: Ἀλκιμεδόν, τίς γάρ τοι Ἀχαιοῖν ἄλλος θυμῶς; Od. Ξ, [115]: ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν εἰοῖσιν; Sic autem Lat. non solum Enim, sed et Nam interrogationi servit; ut Virg. [Georg. 4, 445]: Nam quis te juvenum confidentissime nostras Jussit adire domos? Soph. [Aj. 1126]: Δίκαια γάρ τόνδ' ἐντυχεῖν κτείναντά με; Sic autem et Matth. 23, [17], particulam γάρ interrogationi duntaxat servire existimo: Τίς γάρ μεῖζων ἐστίν, ὁ χρυσὸς, ἢ κ. τ. λ. ideoque vertere malim Utrum majus est, sine Enim. [Et post plura vocabula Aristoph. Lys. 940: Διὰ τὰργύριον πολεμοῦμεν γάρ. || De Ἄτ γάρ et Εἰ γάρ v. s. Ἄτ et Εἰ.] De οὐ γάρ autem et ἢ γάρ pro Nonne, vide in Οὐ et ἢ. Item de γάρ vacante consule Bud. 932. At quæ præterea de γάρ observavi, alibi a me tractantur. [Apud infimæ ætatis poetis γάρ pariter atque γε encliticum versibus explendis inservit, de quo dixit Coraes in Ἀτάκτοις vol. 1, p. 70, 97. Plura hujusmodi exempla sunt in lexico σκεδογραφικῷ, quod Boisson. Anecd. vol. 4 edidit inde a p. 366. Sic v. 185: Ἐτῆς καὶ ὁ πολίτης γάρ, Ἄγγελος Κόμνηνός τε· 196: Ἐρας σημαίνει τὴν τιμὴν, ἐρῶ ἐπιθυμῶ γάρ. || Ad mensuram quod attinet γάρ apud epicis non solum ante οἱ pronomem (de quo v. s. Οἱ) et si qua alia vocabula cum litera Æolica pronunciata fuerunt, sed etiam ietus vi producitur, plerumque tamen non aliter quam sequentibus syllabis duabus brevibus, ut Il. B, 39: Θήσειν γάρ ἐτ' ἐμελλεν· P, 403: Πολλὸν γάρ ἀπάνευθε· T, 49: Ἐτι γάρ ἔχον ἔλκεα· cujusmodi in Il. codd. modo plures modo pauciores ἔα interponunt. Vid. var. lect. ad Il. Δ, 467; E, 587; A, 690; Ξ, 30; P, 600; Φ, 600. Rarissime γάρ producitur in pede disyllabo ante vocalem, ex quo genere duo sunt loci, Odys. A, 580: Ἀητῶ γάρ ἤλκησε, et Hymn. in Cer. 57: Φωνῆς γάρ ἤκουσ'... Vitiose in thesi ap. Tyrtaeum in Exc. Vat. Diodori p. 3: Δὴ γάρ ἀργυρότοκος... Ἀπολλῶν... ἔχρη, ubi δὴ ἔα tot' scrib. videtur. Atticorum poetarum exempla ipsa paucitate sua suspecta sunt. 1. Aristoph. Eq. 366: Νῆ τὸν Ποσειδῶ κάμῃ γάρ, ἦνπερ γε τοῦτον ἔλκες. 2. Vesp. 217: Νῆ τὸν Δι' ὄψῃ γάρ ἀνεστήκασι νῦν, ubi facilis correctio est ὄψῃ νῦν ἀνεστήκασι γάρ· quo fere modo Menandri versum supra corrigebam. 3. Aristoph. Lys. 20: Ἄλλ' ἔτερα γάρ ἦν τῶνδε προδουραίτερα. 4. Eurip. Ion. 847: Εἰ γάρ ὑφήσεις, τοῦ δ' ἀπαλλάξει βίου, ubi libri εἰ γάρ γ'. || In codd. γάρ sæpe confunditur cum aliis particulis monosyllabis, quæ aliquam vel literarum vel compendii, quo in libris solent exarari, similitudinem habent, velut δ' ἄρ, τ' ἄρ, γ' ἂν, γοῦν, γε, δὲ, καὶ, μὲν, al. Γράφεται, quod in codd. literis γρ indicatur, cum γάρ confusum notavit Bast. ad Greg. Cor. p. 803. Scholiastæ Eurip. Hipp. 272: Ἐὰν μὲν ἦκει γάρ, γράφεται restituit Heathius. Γάρ in γίνετα corruptione in cod. Paris. Athen. 2, p. 36, B. G. DIND.]

Γάραβος, Hesychie ὀλολυγών. [Streptus. Per digamma pro ἄραβος.]

[Γαράμαντες, οἱ, Garamantes, populus Libyeus. Herodot. 4, 174, 183. Paul. Sil. Ambon. 148: Ἐς τε νότον Γαράμαντα καὶ εἰς Ἀριμασπὸν ἀήτην. Unde Γαράμαντις, ἢ, nomen regionis, ap. Aristid. Quintil. p. 72, et adjectivum Γαράμαντικὸς, ἢ, ὄν, ap. Ptolem. 4, 6. Singularis Garamas, urbis nomen Garama, α, et adjectiva Garamantis, Garamantides ex scriptoribus Latinis cognita sunt. Garamas Apollinis filius alio nomine Amphithemis vocatus ap. Apoll. Rh. 4, 1494 et Serv. ad Virg. Æn. 4, 198. Ceterum conf. Γαρίμαντες. υυ-υ. G. DIND.]

[Γαράπαμμων, ὁ, Garapammon, pugil Ægyptius, ap. Pausan. 5, 21, 15, ubi Clavier. Σαράπαμμων. G. DINDORF.]

[Γαράριον lectio vitiosa. V. Ἄριον.]

[Γαράτης, ὁ, Garates, fluvius Arcadiæ ap. Pausan. 8, 54, 4, ubi Syll. Γαρεάτης conjicit. Γαρεάται nomen demi Tegeatici est ibid. 45, 1. G. DINDORF.]

[Γάργα, αἰγίερος, Populus, Hesychie.]

[Γάργαζα, ἢ, Gargaza, urbs Bospori Cimmerii. Diodor. 20, 24.]

[Γαργαῖος. V. Γάργη.]

Γαργαίρω. Γαργαίρειν, Hesychio λάμπειν, κινεῖσθαι, σπαίρειν· item πληθύναι, h. e. Splendere, quod et μαρμαίρειν dicitur, Moveri s. Vibrare, Palpitare: item Multiplicare. [De quattuor Hesychie interpretationibus una tantum πληθύναι, quod πληθύνειν potius cum Kustero scribendum, convenit verbo γαργαίρειν: λάμπειν recte videtur ad μαρμαίρειν referri, κινεῖσθαι et σπαίρειν autem ad καρκαίρειν. In loco Sophronis γαργαίρειν in ἐμαρμαίρειν corruptum ap. Athen. 6, p. 230, A. G. D.] Signif. tamen neutr. potius πληθύνειν s. πλήθειν, Plenum et refertum esse, Abundare: ut Cratin. [apud Schol. Aristoph. Ach. 3]: Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις, i. e. πλήθει. Et Sophro [ibid.]: Ἄ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γαργαίρει. Itidem vero et Γάρραρα ponitur ἐπὶ πλήθους: ut [Aristoph.] in Αἰμναις [Αἰμναις]: Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γαργαίρει ἐστία. [Recte Toup. Em. vol. 3, p. 200, πᾶσ' ἐγαργαίρει ἐστία. Hesycho: Ἐκαρκαίρειν· ἐπλήθειν. Hoc est ἐγαργαίρειν. G. D.] Et in Βοηθοῖς Aristomenis, ἔνδον γὰρ ἡμῖν [in-sere ἐστὶν ἀνδρῶν ex Macrob. Saturn. 5, 20] γαργαίρα. Et [in Eiusdem Μύθοις], χρῆμάτων τε γαργαίρα. Itidem vero Aristoph. [Ach. 3] ψαμμακοσιογάργαρα dixit pro ἀφάτως πολλά καὶ ἀναριθμητά, compositis duobus vocabb., quorum utrumque πλήθος denotat, nimirum ψαμμακόσια et γαργαίρα. Sunt vero et qui Homericum illud κάρκαίρει, quum dicit, Κάρκαίρει δὲ γαῖα πόδεςσιν, signif. velint τὴν πολλὴν κίνησιν τῶν ποδῶν, διὰ τὴν συγγενεῖαν τοῦ γ πρὸς κ· dicentes et τὸν καρκίνον ita nominari διὰ τὸ πλήθος τῶν ποδῶν. [Etymologia inepta.] Hæc fere Aristoph. Schol. et Suidas in ψαμμακοσιογάργαρα. Hesychio vero et Γάρραλα sunt πλήθος, πολλά. [Conf. Γέργενα.]

[Γάρραλα, τὰ, i. q. Γάρραρα. V. Γαργαίρω.]

[Γαργαλέη lectio corrupta. V. Γαργίας.]

[Γαργαλεῶν. V. Γαργαίων.]

[Γαργαλῆ, ἡ. V. Γαργίας. Γάρραλος.]

[Γαργαλῆς, ὁ, ἡ, lectio suspecta ap. Alian. N. A. 16, 9: Ἴππους δυσλόφους καὶ γαργαλῆς. V. Δυσγάργαλις.]

Γαργαλίω, Titillo, unde Γαργαλίωμαι, Titillor. Alex. Aphr.: Οἱ γαργαλιζόμενοι μασχάλας, Qui in alis titillantur. || Metaph. pro Titillare, i. e. Lætitiā afficere. Bud. e Cebete [c. 9, p. 294 Schw.]: Τῆς δὲ ἡδουπαθείας μέχρι μὲν τινος ἡδέια δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή, ἕως ἂν γαργαλίω τὸν ἀνθρώπων· εἴτ' οὐκ ἐστίν. Idem Bud. citat γαργαλίω e Plat. Philebo 227 [47, A] pro Leviter ludere: et ex eod. Phædro [p. 251, C] γαργαλίωσθαι pro Prurire, Ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ, καὶ γαργαλίωσθαι φέουσα τὰ πτερὰ. Supra κνήσις dixerat de pueris dentientibus. [Aristid. vol. 2, p. 405: Τὰ ὅσα γαργαλίωσθαι τιμῶν. Clem. Alex. p. 328: Γαργαλιζόντες τὰς ἀκοάς. Wakef. Recentior forma est γαργαλίω, de qua Phrynich. p. 97 Lob.: Γαργαλίω λέγε διὰ τοῦ ρ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν δύο γ γαργαλίω. Antiaticista p. 87, 28, quo auctore γαργαλίω probaverit non constat: Γαργαλίω· οὐ γαργαλίω. Conf. Γαργαλίω et Γαργαλισμός. G. D.] Ceterum quomodo γαργαλίω a γαργαίρω deduci possit, si signif. spectetur, aliis considerandum relinquo.

[Γαργαλισμα, τὸ, i. q. Γαργαλισμός. Eumath. p. 146: Φιλημάτων, γαργαλισμάτων, θλίψεων. ANGL.]

Γαργαλισμός, ὁ, Titillatio, Plato. Cicero Voluptatum etiam titillationem dixit. [Γαργαλισμός improbat Atticistæ, probant Γάρραλος. Mæris p. 115: Γάρραλος Ἀττικῶς, γαργαλισμός Ἑλληνικῶς. Thom. M. p. 178: Γαργαλισμός μὴ εἴπης, γάρραλος δὲ. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 25: Γάρραλος, ὁ ἐρεθισμός. Καὶ γαργαλισμός. Τὸ δὲ γαργαλίωσθαι οὐκ Ἀττικόν. Quæ quum repugnent præcepto Phrynichi s. v. Γαργαλίω memorato, Lobeckius ad Phryn. p. 97 ita corrigit ut γαργαλισμός et γαργαλίωσθαι transponi jubeat. Recte: nisi Phrynichus scripserat τὸ δὲ γαργαλίωσθαι οὐκ Ἀττικόν. De usu autem voc. Γαργαλισμός, qui ab veteribus Atticis non fuit alienus, optime dixit Hemsterh. in annot. ad Thom. M. p. 179—181, ex qua potissima apposuimus. «Hegesander ap. Athen. 7, p. 290, C, de ridentibus: Τοιοῦτος ἐνδοθέν τις ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργαλισμός. Plato Symp. p. 189, A: Τοιοῦτων φόνων καὶ γαργαλισμῶν, οἷος καὶ ὁ πταρμός ἐστι. Phædr. p. 253, E: Ὅταν ... γαργαλισμῶν τε καὶ πόθου κέντρων ὑποπλησθῆ· unde expressus Juliani locus Orat. 7,

p. 206, D. Epicuri γαργαλισμός σώματος annotaverunt Cleomed. K. Θ. 2, p. 91 et Athen. 12, p. 546, E. Scriptorum ecclesiasticorum immensa est exemplorum copia. Galenus autem Comm. 3 ad Hippocr. Περὶ τροφῆς, παλμῶν describit κίνησιν εὐκινῶν τῆ κινήσει, ἡ μὲν καλεῖται πρὸς πάντων γαργαλισμός, γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν δακτύλων ἀφῆς· quæ ratio est cur τὸς γαργαλισμός καὶ τὰς ψηλαφῆσεις sociaverit Plutarch. Mor. p. 547, B. Medicis pruritus ac vellicatio musculosarum partium interna, quam tacitis morsuiculis humores acres excitant, dici solet γαργαλισμός. Hippocr. p. 381, 52: Γαργαλισμός, ὀδύνη, ὀφθίσις. Plato Phileb. p. 47, A: Λύπας τὰς τῆς ψύρας ... καὶ τὰς τῶν γαργαλισμῶν, ὅποταν ἐντὸς τὸ ζέον ἢ καὶ τὸ φλεγμῶν. In Hesychio pro Γαργαλισμός, κινήσις σώματος, malim κνήσις. Sic γαργαλισμοὶ κνησιμῶδες ap. Pseudo-Basil. vol. 3, p. 596, C, et similia ap. Clem. Alex. Pæd. 3, p. 254, A; 2, p. 174, D. Nonnunquam γαργαλίωσθαι et γαργαλισμός in γαργαίρωσθαι et γαργαρισμός depravata, ut bis terve in cod. Harl. Aretæi. Et ap. Hesycho. Γαργαρισμός, γαργαλισμός, ἡδουπαθεία τις. In lingua communi γαργαλισμός, quod aliquando in Iohanne Chrys. præbere codd. vett. Benedictini observant. »]

Γάρραλος, ὁ, pro γαργαλισμός ap. Lucian. [Gall. c. 6, vol. 2, p. 711]: Οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ περὶ ἐργάζεσθαι στρεφόμενα, τοιοῦτον γάρραλον παρείχετό μοι τὰ δρούμενα. [Arist. Thesm. 133: Ὅστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου ὑπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάρραλος. Grammaticorum locos v. s. Γαργαλισμός. Et hanc et femininam formam γαργαλίω, quæ non aliunde cognita est, annotavit Erotian. p. 114: Γαργαλισμοῦ· γάρραλος καὶ γαργαλίω λέγεται ἐρεθισμός ἀπὸ τῶν πασχητισῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ καὶ Διφίλω ἐν Δαναῖσι· qui poetæ γάρραλος tantum dixerat, ni fallor. G. DIND. Nicet. Annal. 6, 1. SCHNEID.]

[Γάρρανον, τὸ, Tragium. Dioscor. 4, 50. Boisson.]

[Γάρρανον, τὸ, Garganum, promontorium Apulie Daunia. Strabo 6, p. 284, 285.]

Γάρραρα, τὰ, pro Multitudine excellenti positum, vide in Γαργαίρω. || Est alioqui et Urbs Troadis, quæ Γάρραρος quoque, ἡ, dicitur. At Γάρραρον, τὸ, Promontorium Idæ. Inde Γαργαρεύς dicitur Civis ejus loci, et Γαργαρίς, ἡ, teste Stephano Byz. [Γάρραρον ἄκρον Ἰδῆς ap. Hom. Il. Ξ, 292 et aliis locis; unde Eustath. Opusc. p. 326, 8: Ὡ λόγων ἄκρον γάρραρον. Discrimen Eraphroditus ap. Steph. Byz. (Etym. M. p. 221, 32, Eustath. p. 986, 44) hoc statuit ut promontorium neutrali forma dicatur, urbs autem feminina, ἡ Γάρραρος, quam ex Alcmane memorat Steph. Byz. Nomen ductum a Gargaro, Jovis filio. Urbem plurali numero τὰ νῦν Γάρραρα vocat Strabo 13, p. 583, et promontorium Γάρραρον ἀγάννιφα Epicharm. ap. Macrob. Saturn. 5, 20. V. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 252. Gentile Γαργαρεύς, quo Strabo utitur 13, p. 606, Steph. Byz. ex epigr. Arati affert, Παισὶν Γαργαρέων βῆτα καὶ ἀλφα λέγων. (Γαργαρίς, ἡ, ap. Strabon. l. c. p. 610.) Idem vitiosam formam memorat, Ἑλλάνικος δὲ Γάρρασον ἔφη τὴν πόλιν διὰ τοῦ σ, ἀλλ' οἰομαι σφάλμα εἶναι. || Præterea Γάρραρον nomen habuerunt oppidulum Lampsacenum, aliud in Italia, tertium in Epiro, quæ Steph. Byz. memorat. G. D.]

[Γαργαρείς, οἱ, Gargareses, ἔθνος δ μίγνυται ταῖς Ἀμαζόσιν, ὡς Στράβων ἰά (p. 504): τὸ θηλυκὸν Γαργαρίς κατὰ τέχνην, ὡς Μεγαρίς· κατὰ δὲ τὸ ἐπιχώριον Γαργαρηνή. Hæc Steph. Byz. Eustath. p. 986, 46.]

[Γαργαρεύς. V. Γάρραρα. Γαργαρείς.]

Γαργαρεύς, ὁ, Gurgulio. Esse autem a sono fictum h. v., tradunt Alex. Aphr. [in Arist. Probl. 2, 3, p. 301 Sylb.] et Etym. [p. 221, 38], et Eust. [p. 697, 28], qui et γάρραρον Idæ promontorium itidem a sono nom. accepisse tradit. Scribit autem Gorr. Gurgulionem esse carnem fungosam, oblongam, a palato juxta narium meatus in os propendentem, superiori quidem parte latiore, inferiori vero, in modum pyramidis acutum; eamque ad vocis modulationem facere: unde et πλῆκτρον a quibusdam [ut ab Nemesio De nat. hom. cap. 14, p. 210.] nominatam fuisse. [Hippocr. p. 471, 5: Ἦν σταφυλῆς ἐν τῇ φάρυγγι γέννηται, ἐμπίπταται ἄκρος δ γαργαρέων ὕδατος. Alia attulit Foes. in OEcon. Hipp. Aristot. H. A.

1, 11 : Διὰ τὸ ἐκ τοῦ στήθους εἶναι τὴν ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν κατὰ τὸν γαργαρέωνα. Schol. Ar. Eq. 373 : Τὸν πρηγορέωνα τὸν λεγόμενον γαργαρέωνα. Ἀσφάραγον sic interpretatur Apoll. Soph. Hesych. : Γαργαρέων (-εών), κιονίς, ἢ καὶ σταφυλίς. Γαργαλέων, Uva, Gurgulio, Gl.]

[Γαργαρή, θόρυθος, Hesych.]

[Γαργαρίδαι. V. Γανδαράι.]

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. unde γαργαρίζομενον σὺφει Dioscor. 1, Dum gargarizatur. [Schol. Hom. Il. 6, 48 : Γάργαρον ... ἀπὸ τοῦ γαργαρίζειν καὶ ἀναδιδόναι τὰ ὕδατα. Wakef. Eustath. Opusc. p. 168, 85 : Αἱ μὲν (γλώσσαι) λείως ἔχουσι ... αἱ δὲ τραχὺ γαργαρίζουσι καὶ ἐξαγριῶνται.]

[Γαργαρίς. V. Γάργαρα. Γαργαρεῖς.]

[Γαργαρίσκη. V. Γαργαρισμός.]

Γαργαρισμός, δ, Ipsa gargarizandi actio, Gargarizatus, Plin. [28, 12, 51. Gargarisma Theodor. Priscian. 1, 15. Gargarismatum, Marcell. Empir. 14. || Γαργαρισμός ab librariis permutatur cum γαργαλισμός, quod v.]

[Γαργαριστήριον, τὸ, in diplomate sæc. 12 ap. Montef. Palæogr. p. 405, Poculum s. vitrum, e quo hauritur aqua mane ori eluendo, ut interpretatur Reisk. ad Constantin. vol. 2, p. 178. G. DINDORF.]

[Γάργαρον et Γάργαρος. V. Γάργαρα.]

Γαργάρται, Hesychio λίθοι αὐτοφρεῖς.

[Γάργασις. V. Γαγγίσις.]

[Γάργασος, δ, Gargasus, Cypseli frater vel filius, ap. Strabon. 10, p. 452. Apud alios Γόργος, quod v. G. DINDORF.]

[Γαργαφία, ἡ, Gargaphia, nomen fontis Bœotici, ap. Herodot. 9, 25, 49, 50; Pausan. 9, 4, 3. Ap. illum codex Sancerft. constanter Γαρσαφίη. G. DINDORF.]

[Γάργη, ἡ, Garga, urbs Libyæ, quam ex Polyhistoris Libycis memorat Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Γαργάσιος, ὡς Βεργασίος, τῷ (δὲ τῆς χώρας addit Berkel.) τύπῳ Γαργίτης.]

[Γαργηττός, δ, Gargettus, Ionis pater, ap. Pausan. 6, 22, 7. || Pagus tribus Ægeidis (Οἰνηίδος Schol. Aristoph. Thesm. 898). Gentile Γαργηττίος : quod ex inscr. ap. Cyriac. Ancon. affert Holsten. Adverbia ap. Steph. Byz. : Γαργηττήθεν, Γαργηττόνδε, Γαργηττοῖ· quorum primum aperte vitiosum. Codd. γαργηττήθεν, γαργηττήθεν, γαργητται. Recta scriptura Γαργηττόθεν. Aristoph. Thesm. 898 : Εἰ μὴ Κρίτυλλά γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν. Γαργηττοῖ est ap. Strabon. 8, p. 377. In codd. interdum simpliciter scriptum. Sic γαργηττίος in cod. Vratisl. Steph. Byz. et libris pluribus Diogen. L. 10, 1. Γαργηττίος ap. Suid. s. v. Ἐπίκουρος. || Eudocia Viol. p. 96 : Γαργίττος (scrib. Γαργηττός), ὄνομα κυνὸς Γηριόνου (Γηρούνου), ἀδελφὸς τοῦ Κερβέρου, ὃς τὰς βοῦς φυλάττειν ἀνηρέθη ὑφ' Ἡρακλέους, καὶ ἔχει μνημῆα ἐν Ἰβηρίᾳ. G. DINDORF.]

[Γαρεάτης. V. Γαράτης.]

Γάρελον, τὸ, Hesychio γάρος καὶ ἐλαιον, Garum oleo mistum. [Rectius Gl. Γαρέλαιον, Liguamen (ex) oleo. Galen. vol. 6, p. 391 : Παρασκευάσαντες ἐν ἀγγεῖῳ τὸ καλούμενον γαρέλαιον· ad quem l. vid. Coraes (Xenocr.) p. 183. Γαρέλαιον ex vita S. Pachomii n. 40 affert Ducang.]

[Γαρίμαντες, οἱ, Garimantes. Hesych. : Γαρίμαντας, τοὺς βαρβάρους· οἱ δὲ ἔθνος Λιβυκόν. Gens Libyca eadem haud dubie quam alii Γαράμαντας dicunt, de qua v. supra. Neque tamen propterea Γαρίμαντες vitiosum haberi potest. Etym. M. p. 221, 41 : Γαρίμας ἐκ τοῦ Μαρίμας, ἢ ἐκ τοῦ γαρίμας καὶ μαρίμας (fort. τοῦ γαρίμας ὁ μαρίμας)· βαρβάρων δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἡ κλίσις καὶ ὁ τόπος. Ἡρωδικὸς περὶ παθῶν. Luciano Lexiph. c. 4, vol. 2, p. 326 : Μὴ ἀπολουσώμεθα κατόπιν τῶν Καριμάντων μετὰ τοῦ σύρφακος, Γαριμάντων restituit Meinek. Quest. scen. 1, p. 56. Conf. Γέραντας. G. DINDORF.]

[Γαρίμας. V. Γαρίμαντες.]

[Γαρινδαῖοι, οἱ, Garindæi, populus Arabiæ. Strabo 16, p. 776. Γαρινδανεῖς ap. Diodor. 3, 43. G. DINDORF.]

[Γαρίνος, δ, piscis ignoti nomen ap. Marcell. Sidet. v. 37. SCHNEID.]

[Γάριον, τὸ, Pauxillum gari. Arian. Dissert. Epict. 2, 20, § 29. G. DINDORF.]

[Γαρίσκος, δ, piscis ignoti nomen ap. Marcell. Sidet. v. 33. SCHNEID.]

Γάρκαν, Hesychius a Macedonibus dici scribit τὴν βράβδον, Virgam, afferens paulo post et Γάρβα pro βράβδος.

[Γάρκον, τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει, Lex. Rhet. p. 230, 11. Etym. M. p. 221, 44. Zonaras p. 422, nisi quod ap. Zonaram γάρκος.] Γάρκον, Hesychio τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει. Pollux [1, 145], paroxytonos [et rectius, ut videtur] habet γάρκον, qui et ἄταρνον nominari ait et δέστρον. [Ἄταρνον, quod ex dittographia ortum, recte delet Ruhnk. Auct. ad Hesych. vol. 1, p. 802.]

[Γαρμαθώνη, ἡ, Garmathona, regina Ægypti, ap. Pseudo-Plutarch. De fluv. p. 30, 31 Huds. (1027 Wytt.) G. DINDORF.]

[Γαρμᾶνες, οἱ, Garmanes, populus Indiæ, ap. Strab. 15, p. 712, 713, ubi alii libri Γερμᾶνες. G. DINDORF.]

Γαρμαφών, Hesychio λευκότης, λαμπηδών· quo significatu et γάνος dicitur. [Corruptela manifesta. Parum tamen probabilis Kusteri conjectura est, γάρμα, φωνή, id ut pro γήρυμα dictum sit.]

[Γάρμος, δ, Garmus. Suidas, Γάρμος, ὄνομα κύριον. «Ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος ἐμυκήσατο κυκὸν φώνημα Γάρμο.» Fuit rex Babylonis : vid. Jamblich. Babyl. ap. Phot. Bibl. p. 74—78. G. DINDORF.]

[Γάρνον. V. Γάρκον.]

[Γαροίας, δ, Garceas, fl. Indiæ. Arrian. Hist. Ind. c. 4, p. 317 : Ὁ Ἀκεσίνης ... ἐσβάλλει ἐς τὸν Ἰνδόν ... ἅμα οἱ ἄγων ... Γαροίαν. Cod. Flor. γαρροίαν. G. DINDORF.]

Γάρον, τὸ, sive Γάρος, δ, Garum, Liguamen s. Sannies piscium sale conditorum et maceratorum : primum e garo pisce fieri solitum, unde et nom. habet; deinde e scombro, intestinis eorum, ceterisque, quæ abjicienda essent, sale maceratis; postremo vero et privatim ex inutili quodam pisciculo minimoque cœpit confici, et e qualibet etiam materia diversis modis præparari. Verum Diosc. non e salsis modo piscibus, sed animalium etiam carnibus garum fieri solitum scribit. Quo vero modo fieret, nemo veterum prodidit, quibus nimirum additis saporibus et quamuriam (diversum enim fuisse a muria s. salsugine piscium, intelligi potest e Gal. de simpl. Med. Fac. 2, et Martialis etiam Xenii de garo et muria) condiretur, quæque tam diligens purgatio et lotura ejus esset, ut sordidum alioqui et fæculentum poculum grato sapore bibi potuerit : nam Gal. et dulcis gari meminit, idemque scripsit plurimum facere ad delectationem. Constantinus quidem Cæsar De agricultura 20 aliquot gari parandi rationes commemorat, sed ambiguum sintne illæ eadem quæ superioribus seculis fuerit. Variæ enim gari differentiæ et nomina memorantur : ut Carthaginense, Hispanum, sociorum, nigrum, αἱμάτιον, πρωτεῖον, οἰνόγαρον, δόξυγαρον. Ac Carthaginense quidem et Hispanum dictum est, quod e finibus Carthaginis et Hispaniæ laudatissimum deferretur. Sociorum vero, quod ganeones et gulæ dediti sociatim eo uterentur, et ob præcipuum, quæ inter socios eo vescentes caperetur, voluptatem. Nigrum vero et fæcosum et αἱμάτιον, h. e. Sanguineum, quod veluti sæx esset piscium, quodque eorum cruor ad confectionem ejus adhiberetur : intestinis enim thynni cum branchiis, cruoreque, ac sanguine in vase aliquo sale aspersis, post bimestre vase illo perforato, effluit illud αἱμάτιον γάρον dictum : quod videtur esse id, quod P. Ægin. γάρον πρωτεῖον, Garum primum s. excellens, nominat. Quod vero οἰνόγαρον atque δόξυγαρον appellatur, jam simplex non est, sed illud quidem vino mistum, hoc vero aceto conditum : ut et γάρελον [rectius γαρέλαιον,] cui admistum oleum. Similiter et ὑδρόγαρον, quod aqua dilutum est : de quibus Aet. 3, 84—6 : qui c. 82 descriptionem etiam τοῦ γάρου καθαρκτικοῦ explicavit. Hæc inter alia Gorr. Porro masc. quoque gen. dici γάρον, testatur Athen. 2, [p. 67, C, et Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 35, 19, et ap. Pierson. ad Moer. p. 437], hoc ex Æschylo hemistichium afferens, καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. [Ex Proteo satyrica fabula.] Sic vero et Alex. Aphr. Probl. 1, dicit ὁ γάρος. Apud Polluc. vero [6, 65, nunc ex libris correctum] gemino scriptum Γάρβρος, afferentem ex Sophocl. [Triptolemo] : Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρβρου· ut Diosc. quoque 2,

B

C

D

39 : Γάρβρον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων καὶ κρεῶν. Sed eam scripturam nullo modo probare possum, cum metrum quoque in illo Soph. iambo eam non admittat. Passim vero et in aliis ap. Athen. poetarum ll. prior ejus syllaba corripitur, ut Martial. quoque in Xenii, Exspirantis adhuc scombri de sanguine primo Accipe faecosum, munera cara, garum. Et l. 7, 94 : Unguentum fuerat, quod onyx modo parva gerebat : Nunc postquam olfecit Papilus, ecce garum est. Ubi etiam nota Garum est dici pro Ingrati odoris est modo gari, sc. σαπρῶν : ut Plin. quoque 31, 7, dicit florem salis esse rem odore quoque ingrato, ceu gari. Idem Plin. de utroque gario, et liquamine nimirum et pisce, 31, 7 et 8. [Gl. Γάρρον· Liquamen. Γάρρος· Liquamen. Alciaphr. 1, 18 : Ὁ τὸν γρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρρον ἔψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων. Τὸ γάρρον in Geopon. 20, 46, aliquoties, ubi ed. Bas. τὸ γάρρος. Sed in eodem capite τῷ γάρρῳ sect. 5. Etym. M. p. 746, 48 : Γάρρος ... παρὰ τὸ γάρρῳ ἔχειν. Aliam gari speciem sine piscibus parati memorat Julius Afric. Cestor. p. 300 : Ἀλλὰ καὶ γάρρος ἐξ ἄλλης ἀκράτου μέρους ἐνὸς καὶ δύο οἴνου τοῦ γλυκέος κ. τ. ε. de quo v. Schueid. in indice ad Scriptt. R. R. p. 205. G. DINDORF.]

[Γαροπῶλης, Liquaminarius, Gl.]

[Γάρρος. V. Γάρρον.]

[Γαρότας, ὁ, Qui terram arat. Athen. 3, p. 98, D : Ἄθανις δ' ἐν πρώτῳ Σικελικῶν τὸν αὐτὸν φησι Διονύσιον (tyrannum dicit) καὶ τὸν βοῦν γαρόταν καλεῖν. Epist. Socr. 35, p. 42 : Πρώτον μὲν οὖν συγγαίρῳ Συρακουσίοις, ὅτι πέπανται τὸν χοῖρον ἰαχρον καλοῦντες καὶ τὸν βοῦν γαρόταν. Conf. Γειαρότηρ et Γειαρότης et Lobeck. Aglaoph. p. 856. G. DINDORF.]

[Γάρρα. V. Γάρραν.]

[Γάρρης, ἄγρης, Hesych.]

[Γαρρία, γάμοι, Hesych.]

[Γαρριώμεθα, λοιδορούμεθα, Hesych.]

[Γάρρον et Γάρρος lectiones vitiosae. V. Γάρρον.]

Γάρρανα, φρύγανα, Cretenses, Hesych. [Simile voc. ap. Philon. in Mathem. vett. p. 99 : Ἐὰν δὲ ἀντιμεταλλευόντων τῶν ἐνδοθεν συντριβῆ ἢ εἰς λεπτὸν συνέληθ τὸ ὄρυγμα, χρηστότερον ἐστὶ τοῖς βουπόροις καὶ τοῖς γάρροις (virgīs interpretes Latinus) καὶ τοῖς ζιβύναις. G. DIND.]

[Γαρτύδας, ὁ, Gartydas, Pythagoreus, ap. Iambli. V. P. 265, p. 520, ubi in codd. γάρ τυδαν. G. DINDORF.]

[Γαρυδανείς. V. Γαρινδαίοι.]

[Γαρούς. V. Γηρούς.]

[Γαρώδης, ὁ, ἡ, Gari colore. Theophil. De urin. p. 86. WIGEL.]

[Γάς. V. Γαία.]

[Γασανδῶν, populi Arabiae, mentionem facit Diodor. 3, 44. Apud Agatharch. Κασανδρείς.]

[Γάσηπτον, τό. Pausan. 3, 12, 8 : Λακεδαιμονίους ... ἐστὶν ἐπονομαζόμενον Γάσηπτον ἱερὸν Γῆς. Recte, ut videtur, Porson. Γάσηπτον. G. DINDORF.]

Γάσος, Hesychio ὁ ἀπατεῶν, ὁ πολλὰ εἰδὸς καὶ πανούργος, ex Hesiod. Theog. [Sed verba ὡς Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ ad proximam glossam Γαστέρες οἶον referenda.] Supra Γάνδος pro eodem.

[Γάσαν, ἡδονή, Hesychius.]

[Γαστέριον. V. Γαστήρ.]

Γαστεροπλήξ, ἦγος, ὁ, ἡ. Eustathio [p. 1837, 39], γαστεροπλήξ est i. q. γαστρίμαχος s. γαστρίς : non afferenti tamen hujus signif. rationem : at ego crediderim hoc quoque τοῦ μαίνεσθαι signif. habere, ut se dicatur γαστεροπλήξ, ita enim collocatus est ap. eum accentus, ea forma qua φρενοπλήξ. [Philo Jud. vol. 1, p. 22 (?). WAKEF.]

[Γαστερόχειρ. V. Γαστρόχειρ.]

Γαστήρ, ἔρος, ἡ, Venter, Ventriculus. [In prosa oratione γαστρός γαστρί γαστέρα. Poetae utraque declinatione utuntur. Sic Eurip. in Cycl. 219, γαστέρι· 334, γαστρί. Dativi pluralis formam vulgarem γαστράσι ex Dione Cass. 54, 22, inusitatam γαστῆρσι ex Hippocr. De morb. 4, 27 affert Buttmann. in Gr. Gr. vol. 1, p. 184. Propter accentum autem Γαστήρ inter μονήρη est. V. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 16, 21. G. D.] Od. Δ, [369], M, [332] : Ἐτεῖρε δὲ γαστέρα λιμός· Σ, [53] : Γαστήρ κακοεργός· Ζ, [133] de leone, κέλεται δὲ ἡ γαστήρ μῆλων πειρήσοντα καὶ εἰς πυκνὸν δόμον εἰλεῖν. Hesiod. [Theog. 599] de fucis, Ἀλλότριον κάματον σφε-

τέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. [Sic Plut. Mor. p. 525, C : Εἰς τὴν γαστέρα ἐδημαγώγει. Hom. Il. T, 225 : Γαστέρι δ' οὐπὼς ἐστὶ νέκυν πενθήσαι Ἀχαιοῖς, ubi Eustath. ἦτοι πιεσμῶ τῆς γαστρός καὶ ἀσιτία. Palladas in Anth. Pal. 10, 47 : Ἐσθιε, πίνε ... οὐ γὰρ εἶοικε γαστέρι πενθήσαι νεκρὸν, Ὅμηρος ἔφη. Τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα, Aristoph. Nub. 549. Ἐνάλλεσθαι εἰς τὴν γαστέρα, Plutarch. V. Luculli c. 11; Moral. p. 1087, B; Theopomp. apud Athen. 10, p. 443, C, ab Strongio cit. : Ἀκράτορες τῶν γαστέρων γενόμενοι, Cum alvi dolorem ferre non possent. Γαστρός ῥύσις, Alvi profluvium, ap. medicos. Iamblich. Babyl. ap. Phot. Bibl. p. 74, 4 : Τὰς γαστέρας καταρροῦντες. Γαστέρα ὑπάγειν, Ventrem subducere, vel exonerare, ab veteribus dici, non κατὰ κοιλίας ποιεῖν, monet Phrynich. p. 308 Lob. Conf. s. Ὑπάγω. Γαστέρα ἐπέχειν, ἰσθάναι, λύνει v. s. his verbis.] Dicitur autem mulier gravida ἐν γαστρί ἔχειν, ut ap. Herodot. et Pausan. [4, 33, 3. Vita Homeri, Herodoto tributa, c. 2 : Συνέβη τὴν παῖδα μιγείσαν ἀνδρὶ λαθραίως ἐν γαστρί σχεῖν. Sæpe in libris V. et N. T.]

Unde jocus cujusdam negantis ἐν γαστρί ἔχειν illam, quæ triduo nihil edisset. [Κατὰ γαστρός ἔχειν Thomas Mag. s. v. Κύει p. 557, et Etym. M. 311, 39 in additamento Turrisani. Schæf. Geopon. 16, 1, 3 : Φέρει κατὰ γαστρός ἡ ἵππος μῆνας ἰά.] Vel ἐν γαστρί φέρειν, ut Plato de LL. [7, p. 792, E.] Et ἐν γαστρί λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. [Nicarchi in Anth. Pal. 11, 18. Aristot. H. A. 9, 50 : Ἰνα μὴ ἐν γαστρί λάβωσιν (αἱ κάμηλοι). Exempla ex V. T. collecta vide ap. Schleusner. Συλλαμβάνειν ἐν γαστρί Lucas Ev. 1, 31. Γαστήρ, Venter gravidæ, ap. Chariton. 3, 7 ab Schæf. cit. et Philostr. V. A. 3, 39, p. 129 : Γυνή τις ἐπὶ τῇ ἡδὲ γαστέρας δυστοκοῦσα, Quæ septies partum difficilem fecerat.] Possumus vero γαστέρα Gulam etiam interpr. in ea signif. qua dicitur aliquis gulæ deditus esse, in nonnullis loquendi generibus : ut quum dicit Xen. [Cyp. 4, 2, 39] : Γαστρί χαρίζεσθαι· cui opp. ab Eod. arbitror γαστρός κρείττω εἶναι. Possumus autem hic et Ventris appellationem retinere, et γαστρί χαρίζεσθαι ex Horatio reddere, Duci ventre. Sed et γαστριμαργίαν videtur idem Xen. [E. 5, [3, 21] γαστρός nomine signif., Τοσοῦτον γὰρ ἐγκράτεια γαστρός διαφέρει. [Male utitur hoc loco, in quo ἐγκράτεια γαστρός conjungenda, ut in altero ἐγκρατεῖς γαστρός.] At, quum dicit Cyp. 1, [2, 8] : Ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρός καὶ ποτοῦ, γαστρός, redditur Cibi. [Idem OEcon. 9, 11 : Ἐγκρατεστάτη καὶ γαστρός καὶ οἴνου. Memor. 1, 5, 1 : Ἦτων γαστρός ἡ οἴνου. Γαστρός δοῦλος aut γαστρί δουλεύων, non γαστρίδουλος, dici jubet Thomas M. p. 181. Hinc γαστήρ, homo ventri deditus : vid. Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 38. Hesiod. Theog. 26 : Γαστέρες οἶον, quod Hesych. interpr. τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι. Poeta ap. Stob. Flor. 62, 15 : Οὕτω γὰρ κακὸν δοῦλον γένος· γαστήρ ἅπαντα. Longus 4, 11 : Γνάθων ... οὐδὲν ἄλλο ὢν ἢ γνάθος καὶ γαστήρ καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα. I. e. κατοφερής. Thomas M. p. 520 : Κατωφερής τινὲς μὲν λέγουσιν ... σὺ δὲ ἀκόλαστος λέγε καὶ δοῦλος τῶν ὑπὸ γαστέρα. Athen. 3, p. 116, F : Περιπλεύσας τὴν οἰκουμένην γαστρός ἔνεκα καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. Vid. Boisson. ad Anecd. vol. 4, p. 216.]

|| Ventriculus os geminum habet, unum superum, quod στόμα τῆς γαστρός proprie dicitur et στόμαχος, alterum inferum, angustius, quod πυλωρός appellatur. Hæc Gorr. qui et addit esse, qui γαστέρος nomine designari dicant totam eam regionem, quæ septo transverso, hypocondriis et pube circumscriptur : sed eam ἐπιγαστρίον potius vocandam sibi videri : γαστέρα autem peculiari nom. Gal. appellare Ventriculum, in quem cibi ingeruntur et concoquantur. [|| Farcimen ex ventriculo factum. Hom. Od. Σ, 44 : Γαστέρες οἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ, τὰς τ' ἐπὶ δόρω καθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες (ubi Eustath. p. 1837, 13 : Τὰς δὲ γαστέρας φύσκαας τινὲς τῶν παλαιῶν ἠρμήνευσαν) et similiter Γ, 25. Aristoph. Nub. 408 : Ὠπτῶν γαστέρα τοῖς ζυγγενέσιν.]

|| Γαστέρες a Laced. dictæ sunt etiam γογγυλίδες, a Bœotis autem κράμβαι, ut Eustath. [p. 1577, 63] ex Athen. [de quo v. s. Γαστραία] refert. At Γαστορίς ap. Hesych. ambas hasce signif. habet : exponitur enim ab eo γογγυλὶς ἢ κράμβη. || Γαστήρ et Γαστέριον esse

genus Vasis quidam post Hermol. scripserunt. [Conf. A Gαστήρ. G. DIND. || Gαστήρ clypei. Tyrtaeus 2, 24. Ὁμοῦς ἀσπίδος εὐρείης γαστρί καλυψάμενος. VALCK.]

[Γαστορίς. V. Γαστήρ.]
[Γάστρα. V. Γάστρη.]

Γαστραία, ἡ, dicta γογγυλῖς a Laced., teste Hesych., i. e. Rapa. [Athen. 9, 369, A : Γογγυλῖδας Ἀπόλλας ... ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι. Νικάνδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις παρὰ Βοιωτοῖς γάστρας ὀνομάζεσθαι τὰς κράμβας, τὰς δὲ γογγυλῖδας Ζακελτίδας· ubi Eustathius utrobique γαστέρας legit : Epitomes codex Paris. γαστέρας ... γάστρας. Codex Venet. γαστέρας ... γαστέας (sic), quod in apographis in γαστέρας mutatum est. Hesychii glossam consideranti probabilius videbitur bis γαστραίας scribendum. Alia forma ap. Hesych. inferius, Γέστα, γογγυλῖς. G. DINDORF.]

[Γαστραφέτης, ὁ, machina quaedam a Zopyro Tarentino composita, quam describit Bito in Mathem. vett. p. 111—113. Originem nominis explicat Hero ibid. p. 126 : Ἐκάλουν δὲ τὸ ὄλον ὄργανον γαστραφέτην, ἐπειδήπερ διὰ τῆς γαστρός ἢ καταγωγῆ τῆς τοξίτιδος ἐγένετο. Indicavit Schneid., Tzetzam Chil. 11, 617 Schaf.]

Γάστρη, et Γάστρα, ἡ, Fundum vasis. [Γάστρη Ionica, γάστρα vulgaris dialecti forma. Arcad. p. 101, 26.] Eust. [p. 1605, 5] γάστρην τρίποδος ap. Hom. [Il. Σ, 348; Od. Θ, 437] exp. τὸν πυθμένα, alibi autem [p. 1146, 37] τὴν κοιλότητα. Athen. 60 [5, p. 199, C] de Cratere prægrandi loquens, Ἐἶχεν δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλω. [Nicand. Ther. 106 : Ἐν περιηγεί γάστρη. Quint. Sm. 5, 382. WAKEF. Hermiam in Platon. Phædr. p. 202 ed. Ast. citat Schaf. Κεραμίων γάστραι ap. Hesych. s. v. Ἀρδανίαι et Pausan. ap. Eustath. p. 707, 33. Antiatic. p. 88, 10 : Γάστραι· τὸ σύντριμμα τῶν ἀμφορέων, ὃν αὐτὸ τὸ γαστρώδες μένει· αὐτὴν δὲ τὴν γάστραν ἀντὶ τοῦ τῆς γαστρός. Recentiorum exempla v. apud Ducang.] || Dicitur et de Navi γάστρα, teste Poll. et signif. ejus Fundum, i. e. Carinam : vel, ut alii vocare e Salustio malunt, Alveum. [1, 87 : Τὸ ἔδαφος τῆς νεὸς κύτος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται. Schol. Thucyd. 1, 50, ab Schaf. cit. : Σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν. Γαστέρα dici τὴν τρόπιν τῆς νηὸς tradit Schol. Hom. Od. E, 249, ex glossa cod. Palat. corrigendus, ubi recte γάστρα. || Γάστραι, τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, Hesych. Quod γαστροκνημία vel γαστροκνήμιον dici solet.]

[Γάστρηαν. Eratosth. ap. Schol. Nicand. Ther. 466 : Αἱ δὲ πελιδναὶ πυθεδόνες γάστρηαν ὑπέτρεφον οὐλοῦν ἔλκος. Locus corruptus, ab Schneid. cit.]

[Γαστήρη, ἡ, i. q. γάστρα, ex Ænea Poliorc. c. 4, p. 21 indicat Schneid. Legitur ibi ἔφερε πῦρ ἐν γαστήρη. Codex Medic. πῦρ γαστήρη. Corrige πῦρ ἐν γάστρα aut saltem γάστρη. G. DINDORF.]

[Γαστρίαν, στρόφον, ἢ διάνοιαν, Hesych. Ubi Kust. διάρροϊαν.]

[Γαστριβόρος. V. Γαστροβόρος.]

Γαστρίδιον, τὸ, Parvus venter. [Gloss. Uterculus. Aristoph. Nub. 392 : Ἀπὸ γαστρίδιου τυννοτουὶ οἶα πέπορας. G. DIND.]

[Γαστρίδουλος, ὁ, ἢ, Ventri serviens, Lurco. Inter similia composita est ap. Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1356. Thomas M. p. 181 : Γαστρίδουλος μὴ εἶπης, ἀλλὰ γαστρός δούλος, ἢ γαστρί δουλῆων, ἢ γαστρός ἤτων. Non infrequens in scriptis Patrum vocabulum. Basil. M. vol. 3, p. 208 et Pallad. De Vita Io. Chrys. p. 139 indicat Hemst., Ioann. Chrys. in Ioann. Hom. 44, vol. 2, p. 736, Seager. Diodori Sic. locum v. s. v. Γάστρις.]

Γαστρίζω, Ventrem expleo, Ventrem saburro, Oripare et laute accipio. Lucian. [Dial. mer. 10, vol. 3, p. 307] : Ἐχρῆν, ὃ Ἀρόση, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. [Gl. Sagino.] Unde Γαστρίζεσθαι, Ventrem suum saburrare, Helluari. Athen. 4 : Δεῖ τὸν πρῶτον εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενον ἐπὶ δεῖπνον, μὴ γαστριζόμενον εὐθὺς ἐπὶ τὸ συμπόσιον χωρεῖν. [Lucian. Rhet. Pr. 24, Ep. Sat. 38.] Sic Basil. : Ἄλλ' οἴεσθε τὸν γαστριζόμενον καὶ καταλούμενον καὶ ἐπὶ μαλακῆς κούτης βέγκοντα, τοῦτον ἀξίως χαρᾶς δικτῆν. In Hippia tria dicitur et de equis γαστρίζειν, inquit Bud., pro Farragine distendere, i. e. γράσσει. [Lectio vitiosa. V. Γραστίζω.] || In ventrem cædo,

Aristoph. Vesp. [1529], et γαστρίζομαι, In ventrem cædor : Eq. [273] : Ὑφ' οἶων θηρίων γαστρίζομαι· contra Phrynich., qui negat Att. hac in signif. dici. [Phryn. p. 94 Lob. : Γαστρίζειν ἐπὶ τοῦ ἐμπύπασθαι λέγουσιν Ἀθηναῖοι, οὐκ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν, quæ repetit Thomas M. p. 182. Hesych. Γαστρίζεσθαι· λαβρότερον (λαμπρότερον Etym. M.) τρέφεσθαι ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, ἢ γοῦν γαστριμαργεῖν. Γαστρίσαι, εἰς τὰ στέρνα πλῆξαι· ἢ χορτάσαι. « Pollux usum verbi γαστρίζειν et υπογαστρίζεσθαι pro helluari generatim comædiæ assignat 2, 168, quæ tot tamque diversos auctores complectitur, ut, nisi aliquis unus nominatim proferatur, hoc testimonium ponderis habeat perparum. Neque nobis notus est Atticus scriptor vel unus, qui Pollucis sententiam confirmet; quod in tanta rerum convivalium celebritate haud fortuito factum videri potest. Accedit quod ea significatio verbi, quam Phrynichus Atticis abjudicat, naturæ convenientior est. Jure itaque mireris Sextum Empir. patrii sermonis adeo ignarum fuisse, ut γαστρίζειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν εἰς γαστέρα non magis dici posse affirmaret quam μυκτῆριζειν ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ῥίνα τύπτειν, p. 262. Sed hac ætate verbum hoc nullam aliam quam helluationis notionem habuisse videtur; sic usurparunt præter Lucian. et Synes. Posidonius ap. Athen. 5, p. 210, F et 12, 527, F, γαστριζόμενα ἐν αὐτοῖς οἶνοις καὶ βρώμασιν. Philostr. V. A. 4, 3, p. 142; (add. 5, 23, p. 206); 8, 7, p. 347 (γαστρίζεσθαι τῶν δρυῶν); Alciph. 3, 45; Themist. 22, p. 276, C; Maxim. Tyr. 36, 2, p. 183. Γαστριζομὸς Sophilus dixit, mediæ comædiæ poeta, a qua credibile est hunc usum dicendi inductum esse.» LOBECK. Athen. 3, p. 96, F, ἱκανῶς γεγαστρίσμεθα. WAKEF.]

Γαστριμαργεῖω, Helluor, Immensæ gulæ indulgeo. Chrysost. [Vol. 7, p. 61, A. Hesych. s. v. Γαστρίζεσθαι, et Suidas s. Γαστήρ. G. DIND.]

Γαστριμαργία, ἡ, Ingluvies, Immensa gula, ut Cic. in Sallust., si modo Ciceronis illa oratio est, Helluatio. [Hippocr. p. 534, 20 : Ἀπὸ οἰνοφυλῆος καὶ γαστριμαργίης ἰχθύων. Lucian. Amor. 42, vol. 2, p. 444. (Maccab. 4, 1, 3.) Athen. 7, p. 307, C; Schol. Ar. Av. 1589. SCOTT. Λαιμαργία et γαστριμαργία conjuncta ap. Athen. 10, p. 412, D. SCHNEID. Clem. Al. Pæd. 2, p. 146, C (171 Pott.) et Isidor. Pelus Epist. 384 lib. 1, p. 100, cit. Suic. Περὶ γαστριμαργίας disputat Nilus cap. 1 libri De octo vitiiis. G. DIND.]

[Γαστριμαργικός, ἡ, ὄν, i. q. sequens. Eriph. t. 1, p. 578, C : Τὴν γαστριμαργικὴν ἀκρασίαν διαιμιλλώμενος. HASE.]

Γαστριμαργός, ὁ, ἢ, Gulosus, Lurco, Helluo, Ventri supramodum deditus. Sed sonat q. d. Insane ventri deditus, vel Ad insaniam usque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen, ut vis ejus exprimitur, quod minime faciunt, qui simpl. Ventri deditus interpr. : γαστριμαργοί, inquit Hesych., τῇ κοιλίᾳ μαινώμενοι· q. d. Gall. Enragé après son ventre. [Gl. Prodigus.] Puto vero ex Hom. γαστέρι μάργη ortum esse. [Conjectura vana. Addit Hesych., ἀκρατεῖς, ἀπληστοί, πολυψάγοι.] Ead. vero forma dicitur γαστριμαργός, qua λαιμαργός : unde apparet nugari strenue Etym. [p. 222, 4] in iis, quæ de hoc nom. scribit, sicut et in aliis plurimis. Aristot. Eth. 3, [11] : Ἀναπλήρωσις γὰρ τῆς ἐνδεείας, ἢ φυσικὴ ἐπιθυμία· διὸ λέγονται οὗτοι γαστριμαργοί, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτῆν. [Xanthus ap. Athen. 10, 415, C. Maccab. 4, 2, 7. ANGL. Pindar. Ol. 1, 83 : Ἐμοὶ δ' ἀπορα γαστριμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν. Schol. Aristoph. Ran. 202, Procl. ad Hesiod. Erg. 524 citat Hemst.]

[Γαστριμαργός, ἀπλήστως, Suidas.]

Γαστρίον, τὸ, Aqualiculus, Gl. Hermias in Plat. Phædr. ap. Bast. Ep. crit. p. 193 : Ὁ σπείρων ἐν γαστρίοις παιδιὰς χάριν τοῦτο ποιῆ. In Astii edit. p. 202, γάστραις editum, quo paullo ante utitur Hermias. Apophthegm. Patr. in Pœmene n. 181 (in Coteler. Monum. Eccl. vol. 1, p. 636, A) citat Ducang. : Γαστρίον τυρίον, κεράμια ταρίχων.]

[Γαστρίον, τὸ, Ventriculus. Arcestr. ap. Athen. 7, p. 286, D : Βάτραχον ἐνθ' ἂν ἴδης, ὀφώνει καὶ γαστρίον (apogr. Florent. γάστριον) αὐτοῦ σκεύασον. SCOTT. Comicus ap. Athen. 14, p. 664, C. FIX.]

Γαστρίον, τὸ, Edulii quoddam genus e sesamō, A Hesych. Etym. [p. 221, 45, et Lex. Rhet. p. 230, 19, παρὰ Κρησί· unde corrigitur quod Hesychii codex præbet παρὰ ἀκρισίω. Γάστρις ap. Athen. 14, p. 647, F, ex Chrysippo, ἐν Κρήτῃ πλακούντηρον ποιῶσιν, ὅπερ ὀνομάζουσι γάστριν· post quæ sequitur accurata hujus placentæ descriptio. || Γάστρια (codex γάστρι), τὰ σπαρθέντα πρὸς τὸ λιστρευθῆναι· οἱ δὲ, κύαμοι, ἢ βάρανοι, οἷς ἀντὶ κόπρου χρωδῶνται, εἴταν ἀυξηθέντα λιστρευθῆ, Hesych. ubi Is. Voss. Γάστρια, favente literarum ordine.] Γάστριος, Gulosus, Ventri deditus, Qui lumbricis laborat, VV. LL. : sed sine ullo testimonio. [Corruptum haud dubie ex Γάστρις.]

Γάστρις, [ἰδος], δ, Gulosus, Lurco, Ventri deditus, Venter, ut ap. Lucil. : Vivite ventres. Utitur Aristoph. [Av. 1604 : Ἰδύθιος καὶ γάστρις εἶ· Thesm. 816, γάστριδας, ubi Hemst. ad Thom. M. p. 181 non debebat γάστριας corrigere, cujus formæ exemplum Suidas præbet s. v. Συβαρικαῖς, ex Diodoro afferens γάστριες ἦσαν, quod γαστρίδουλοι scriptum in Excerptis Diadori vol. 2, p. 549, 82. Athen. 4, p. 160, D : Τῷ γάστριδι κινί· B p. 258, F : Ὁ καλὸς γάστρις. Epicrates ib. p. 262, D : Γάστριν καὶ λάμυρον. Philostr. p. 252 : Ἀκίροστον καὶ γάστριν. Philo vol. 1, p. 261, 1 : Γάστριν καὶ ἀκόλαστον. Julian. Or. 5, p. 176 : Λίγνος καὶ γάστρις, et quæ sunt similia. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 28. Aspasium ad Aristot. Eth. 4, fol. 52, a, citat Hemst. Idem Æliani locum indicat De N. A. 14, 26, ubi de amplo dolio dictum, μεγίστου πίθου καὶ πάνυ γαστρίδος.] || Γαστρίστερος, Pollux [2, 175] e Platone comico : [Ἐπειτὰ δ' οὐδαὶς ἐστ' ἀνὴρ γαστρίστερος.] || Γαστρίδες, quos infestant vermes dicti ἑλμινθες, Hesych. Apud Suid. autem legitur singul. γάστρις hac signif. [Γαστρίδες etiam in Lex. Rhet. p. 230, 16 et ap. Etym. p. 221, 54. Sed recte codex Hesychii γαστρίδες. || Γάστρις, placentæ species. V. Γαστρίον.]

Γαστρισμός, δ, Ventris impletio, s. Ingluvies. [Sophilus ap. Athen. 3, p. 100, A : Γαστρισμός ἐστὶ δαψιλής.]

[Γαστρίστερος. V. Γάστρις.]

[Γαστροβαρής, δ, ἡ, Gravidus. Dioscor. in Anth. C Pal. 5, 54. SCHNEID.]

Γαστροβόρος, δ, ἡ, q. d. Ventrivorus. Ab J. Poll. [2, 168, 175.] ponitur cum γαστρίμαργος : ideoque puto signif. Qui voracem ventrem habet : nam Qui ventre vorat, non satis significanter de helluone diceretur, ad verbum tamen sonat omnino illud Ventrivorus a me hic positum. [Γαστριβόρος scriptum ap. Polluc. 6, 42.]

[Γαστροδόρη, ἡ, Gastrodora, n. pr. ap. Anacreont. Athen. 10, p. 447, A. KALL.]

Γαστροειδής, δ, ἡ, Formam ventris habens. Exp. et Ventrosus ac Ventriosus. [Hesych. : Γαστροειδής· προγάστωρ, καὶ γαστροποιῶν (γαστροπίων Heinsius). Plutarch. V. Pericl. c. 26 : Ναῦς κοιλότερα καὶ γαστροειδής. Conf. Γαστροίς.] V. Γαστροειδής ap. Eustath. [p. 1684, 28 : Ἰσχυρόδης ὁ μεγάλα ἰσχύια ἔχων· οὕτω δὲ καὶ γαστροειδής τις καλεῖται ὑπὸ Ἀττικῶν. Quæ scriptura fortasse Hesychio restituenda.]

[Γαστροίς, ἡ, Formam ventris habens. Pherecrates ap. Athen. 11, p. 481, C : Βαθείας κύλικας ὅσπερ ἑλκίδας οἶναγωγούς... γαστροίδας. Sic cod. Ven. Apographa γαστροίδας, γαστραίδας, γάστριδας.]

[Γαστροκνήμη, ἡ, i. q. Γαστροκνημία. Galen. Isag. vol. 2, p. 371 : Ἐν (κνημῶν) τὸ μὲν ἐμπροσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπισθεν γαστροκνήμη. Lobeck. ad Phryn. p. 330. Etym. M. p. 464, 56 : Ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα γαστροκνήμη.]

Γαστροκνημία, ἡ, et Γαστροκνήμιον, τὸ, Cruris pars posterior, ut prior ἀντικνήμιον, quæ est Pulpa quasi ventricosa cruris, Lat. Sura. Camer. ex Polluce. [Phrynich. p. 330 : Γαστροκνημίαν μὴ λέγε, ἀλλὰ κνήμη. Hippocr. p. 828, A : Ἄνωθεν τῆς γαστροκνημῆς, et alibi sæpius. Aristot. H. A. 1, 15, et γαστροκνημία ibid. 2, 1, p. 499, 5. Lucian. Ver. Hist. 1, 22, vol. 2, p. 87; Rufus p. 33 : Γαστροκνημία ὁ μέγας μῦς ὁ ὀπισθεν τῆς κνήμης. Γαστροκνήμιον ap. Polluc. 2, 190, et Etym. M. p. 522, 7. Γαστροκνημῆς ap. Nicet. Annal. 4, 5, p. 78, D : Γαστροκνημίδας καὶ χεῖρας, ubi γαστροκνημῆς potius scrib. cum Lobeck. ad Phryn. p. 330.]

Γαστρολόγος, δ, Qui de rebus ventri gratis disserit, et eas exponit. Et Γαστρολογία, ἡ, Liber, quo hæc exponuntur, ut quidam ab Arcestrato scriptus, cui cognomen Ὀφοδαίδαλος. [Athen. 3, p. 104, B; 7, p. 278, A; 8, p. 337, B. Et Γαστρολογία 10, p. 457, A.]

Γαστρομαντεύομαι, Alciphro [2, 4, p. 328,] q. d. Ventre divino. Vide Ἐγγαστρίμυθος. [Parum probabiliter Schneid. ἀστρομαντεύεσθαι.]

Γαστρονομία, ἡ, Leges de ventre alendo. Ita enim puto reddi debere γαστρονομίαν pro Libro illius Arcestrati memorato ab Athen. [2, p. 56, C; 3, p. 92, D; 7, p. 293, D, et al.] Γαστρολογίας etiam nomine inscripto.

[Γαστροειδής. V. Γαστροειδής.]

[Γαστροπέτης lectio vitiosa. V. Γαστροπέτης.]

[Γαστροπίων, ονος, δ, ἡ, Ventre obeso. Dio Cass. 65, 20, p. 1074, 19. Hesychio h. v. restituit Heinsius v. Γαστροειδής.]

[Γαστροποιῶν lectio vitiosa. V. Γαστροειδής.]

[Γαστροπέτης, δ, Vasis culinarii species. Pollux 10, 105 : Γαστροπέτης δὲ ἐν τοῖς δημοπρατοῖς πέπραται. Unde corrigitur Hesychius, Γαστροπέτης, σκευδός τι μαγειρικόν.]

Γαστρορραφία, ἡ, Ventris vulnerati connexio, ut Camer. hæc verba interpr. βλάβη γαστρός τετραμμένης. [Paulus Ægin. p. 193, 50. WEIGEL. Oribas. 44, 12, p. 22 ed. Mai. G. D. Galen. vol. 10, p. 120, E : Ἐν ταῖς καλουμέναις γαστρορραφίαις. Fix.]

[Γαστρορροία, ἡ, Alvi profluvium. Ioann. Lydi Βροντοσκοπ. p. 254 (p. 130 ed. Has.). SCHNEID. S. Sethi De alim. p. 62. Boisson. Chærobosc. in cod. Barocc. 50 f. 331. CRAMER.]

[Γαστροτόμος, δ, Ventris sector. Manetho Apot. 4, 267 : Γαστροτόμους νεκρῶν τε ταρχευτήρας ἀπηνεῖς.]

Γαστροφίλος, δ, ἡ, Ventris amans, Ventri deditus, Gulæ deditus.

[Γαστροφορέω, In ventre fero. Philipp. Thess. in Anth. Pal. 9, 232, de lagena : Ἦνικ' ἐγαστροφόρου Βαχυκίχας χάριτας.]

[Γαστροφρον, δ, ἡ, Ventri deditus. Stephanus V. Steph. jun. in Anal. Bened. p. 452 : Κοιλιοδούλους τε καὶ γαστροφρονας. G. DINDB.]

[Γαστροχάρυβδις, ἡ, Ventriosus, Vorax. Ἐπὶ τῶν κατεσθιόντων Κρατίνος εἶπεν, Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 33, 18.]

Γαστροχείρ, δ, E manibus vivens, i. e. manuum labore. Apud Etym. [p. 221, 52] γαστερόχειρες. Vide Ἐγγειρογάστωρ. [Strabo 8, p. 373 : Καλεῖσθαι δὲ γαστερόχειρας, τρεφομένους ἐκ τῆς τέχνης. Conf. Χειρογάστωρ. Eodem modo variant Ἐγγαστροχείρ et Ἐγγειρογάστωρ.]

Γαστροΰδης, δ, ἡ, Ventrosus, Ventriosus. [Hippocr. 20, 40, σάρξ, in tumore. Ælian. H. A. p. 324 (?). WAKEF. Σμίλιω ἰατρικῷ γαστροΰδει, Galen. Gloss. p. 520. Fix. Aristoph. Plut. 560 : Γαστροΰδεις καὶ γαστροκνημοί. Hephaest. Apotelesm. p. 6, 2 : Ζώδιον [Γαυάνης]... χερσαῖον, γαστροΰδες. HASE.]

Γάστριν, ονος, δ, i. q. γάστρις, Gulosus, Lurco, etc. [Gl. Aqualiculus. Aristoph. Ran. 202 : Οὐκ οὖν καθεδεῖ δὴτ' ἐνθαδὶ, γάστριν, ubi Schol. γαστρίμαργε· εἰσάγουσι γὰρ τὸν Διόνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοπλυγίας. Φύσκων Hesych. interpretatur γάστριν.]

Hemst. Conjunxit hæc Diogen. L. 1, 81, ubi Pittacum ab Alcæo φύσκωνα καὶ γάστρινον vocatum esse narrat, δτι παγὺς ἦν. Athenæi locos addit Schweigh. 3, p. 97, C : Γάστριν καὶ κοιλιοδαίμον ἀνθρώπε· p. 125, B; 6, p. 270, D. || Gastro, n. pr. Lacedæmonii cujusdam ap. Polyæn. 2, 16. G. DINDB.]

[Γαστρονία. V. Γραιστονία.]

[Γάστυς, δ, Gasys, n. pr. Paphlagonicum, ap. Strabon. 12, p. 553. ANGL.]

[Γατάλαι, οἰαί, Cicatrices, Hesych. Γατελαί Kusterus et Alberti, collatis Galeni Hesychiique ipsius glossa : Ωτελαί, οἰαί.]

[Γάταλος, δ, Gatalus, Sarmata, ap. Polyb. 26, 6, 13.]

[Γάτις. V. Ἀπεργάτις.]

[Γατομέω. V. Γητομέω.]

[Γατόμος. V. Γητόμος.]

[Γατός a grammaticis fictum propter etymol. v. νηγάτες, quod v.]

[Γαυάνης, δ, Gauanes. Herodot. 8, 137 : Ἐξ Ἀργεος

ἔφυγον ἐς Ἰλλυριοὺς τῶν Τημενοῦ ἀπογόνων τρεῖς ἀδελφοί, A
Γαυάνης τε καὶ Ἀέροπος καὶ Περδίκκης.]

[Γαυίας, αντος, δ, Gaus. Lycophr. 831: Καὶ τὸν θεῶν
κλασθέντα Γαυάντος τάρων· ubi Schol.: Ἄδωνις Γαυίας
παρὰ Κυπρίοις.]

[Γαυγάμηλα, τὰ, Gaugamela, nomen vici Aturiæ,
καμήλου οἶκον significans. Strabo 16, p. 737; Arrian.
Exp. Al. 6, 11; Plutarch. V. Alex. c. 31.]

[Γαυδός, ἡ, Gaudus, insula prope Cretam. Calli-
mach. ap. Strabon. 1, p. 44; 7, p. 299. Plinius 4, 12;
Pomp. Mela 2, 7, 13. Καυδὸν ap. Suidam s. h. v.
G. DINDORF.]

[Γαυίοι. V. Γάβιοι.]

[Γαυλιανίτις, ἡ, Gaulanitis, regio Palæstinæ, ap.
Josephum locis plurimis, qui etiam adjectivo Γαυλα-
νιτικός, ἡ, ὄν, utitur.]

[Γαυλικός, ἡ, ὄν, Navibus vectus. Xenoph. Anab. 5,
8, 1: Τῆς φυλακῆς τῶν γαυλικῶν χρημάτων, ubi pleriq-
ue libri γαυλιτικῶν, duo optimi γαυλιτῶν. Γαυλικὰ
χρήματα Hesych. s. v. Γαυλοὶ interpretatur τὰ ἀπὸ τῶν
πλοίων. Γαυλιτικὰ χρήματα e Xenophonte afferunt Lex.
Rhet. p. 230, 25 et Etym. M. p. 221, 47.]

[Γαυλις, ἴδος, ἡ, i. q. Γαυλός. Orpian. Cyp. 1, 126:
Καρπὸς Ἀθηναίης λιπαρῆν ὅτε γαυλίδα πλήθει. SCHNEID.]

[Γαυλίτης, δ, Gaulites, gentile a Γαυλος, quod vide.
|| Nomen pr. Thucyd. 8, 85: Συνέπεμψε δὲ καὶ Τισ-
σαφέρνης αὐτῷ πρεσβευτὴν ... Γαυλίτην ὄνομα, Κἄρα δι-
γλισσον· ubi var. lect. γαβλίτην, γλαυτίτην, γανετίτην.
Idem ap. Xenoph. Anab. 1, 7, 5. G. DINDORF.]

[Γαυλιτικός. V. Γαυλικός.]

Γαυλός, δ, Mulctra, quæ et Mulctrum, et Mul-
trale. Od. I, [223]: Νῆον δ' ὄρεθ' ἄγχεα πάντα, Γαυλοὶ
τε σκαπίδες τε τετυγμένα τοῖς ἐνάμελγαν. Legitur et ap.
Plaut. [Rud. 5, 2, 32] Gaulus pro quodam vase.

[Antiphil. in Anth. Pal. 9, 404: Γαυλοῦ δὲ σμικροῦτο,
τόδε γλυκὺ νῆμα μέλισσα πηγάζει. Longus 3, 4: Γαυλός,
ἐξ οὗ συνέπιον. Theocrit. 5, 58: Ὅκτω γαυλός ... γά-
λακτος· 104: Γαυλός κυπαρίσσιος. Non raro ad alia
vasa quævis translatum. Sic situlam s. hastrum signifi-
cat ap. Herodot. 6, 119: Ἄντι δὲ γαυλοῦ ἥμισυ ἀσχοῦ
οἱ προσδέδοται. Quo sensu Etym. M. p. 222, 31:

Γαυλος (immo γαυλός) ... λέγεται καὶ ἀντλητήριον τι· et
Gloss. Herodot.: Γαυλος ... φρέατος ἀντλητήριον. Anti-
phanes ap. Athen. 11, p. 500, F: Γαυλοὺς ὀλοχρῶσους,
πλοῖα· τοὺς κάδους μὲν οὖν καλοῦσι γαυλοὺς πάντες οἱ
προγαστορες. De ollis dictum annotavit Hesych.: Τινὲς
δὲ καὶ τὰς χύτρας γαυλοὺς (γαυλοὺς) καλοῦσι· de quo v. s.
Χυτρόγαυλος.] || Γαυλος autem priore circumfl. Na-
vigii genus. Aristoph. Av. [592]: Γαυλον κτῶμι καὶ
ναυκληρῶ. In q. l. Schol. affert e Callimacho [Fr. 217]:

Κυπρῶθεν Σιδωνίης με κατήγαγεν ἐνθάδε γαυλος (sed lego
Κυπρῶθε ob versum), ubi scribit etiam esse Φοινικίων
σκάφος. [Discrimen accentus inter Γαυλός et Γαυλος,
quod in libris Mss. sæpissime neglectum est, exponit
Eustath. p. 1625, 3; 1626, 8. Herodot. 3, 136:

Καταβάντες ... Φοινίκης ἐς Σιδῶνα πόλιν τριήρας δύο
ἐπλήρωσαν καὶ γαυλὸν μέγαν. Idem 8, 97, γαυλοὺς Φοι-
νικίους. Epicharm. ap. Athen. 7, p. 320, C: Γαυλοὶς
ἐν Φοινικίοις. Hesych.: Γαυλοὶ, τὰ ποιμενικά τοῦ γά-
λακτος ἄγγεῖα, καὶ τὰ Φοινικικά πλοῖα, ubi vid. in-
terpr.] || Eustath. [p. 1625, 3; 1728, 56] Sentinam

[τὴν ἀντλιαν] quoque γαυλὸν vocari tradit. [Hesych.:
Γαυλος, δ ἐξ ἀλλοτριῶν ζῶν, ἡ κάδος, ἐν ᾧ τὰ πλοῖα
ἀντλεῖται. Priorem interpretationem etiam ex Cyrillo,
qui ζῶν omittit, affert Alberti.] Et Γαυλικὰ χρήματα
Hesych. τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Eundem et de γαυλοσ
consule.

[Γαυλος, ἡ, Gaulus, νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι. Ἐκα-
ταῖος περιηγήσει. Ὁ νησιώτης Γαυλιτής, Steph. Byz.,
ubi alia attulerunt interpretes.]

[Γαυνάκης. V. Καννάκης. Alia forma ap. grammat.
in Osanni append. ad Philem. p. 297: Γαυνάκη, οὗ
γαυνάχιον. G. DINDORF.]

[Γαυράδας, δ, Gauradas, scriptor epigr. in Anth.
Plan. 152. G. DINDORF.]

[Γαυρανὸς οἶνος, Gauranum vinum, inter vina Ita-
lica ap. Athen. 1, p. 26, F. ANGL.]

[Γαυρεύς, δ, vocabatur Aquilo Olibiæ prope Myga-
lum Pamphylia. Aristot. p. 973, 6: Γαυρεύς· πνεῖ
γὰρ ἀπὸ νήσου ἢ καλεῖται Γαυρίς. HASE.]

Γαυρός et Γαυρήξ, δ, Hesychio i. q. γαῦρος. [Diogen.
L. 1, 81: Τοῦτον Ἀλκαῖος ... ἀποκαλεῖ ... γαυρίκα ... ὡς
εἰκῆ γαυριῶντα. Sic libri consentiente Suida s. v.
Σαράπου. Γαυρίκα restituit Menagius.]

Γαυρίαμα, τὸ, Gloriatio, Exultatio. [Plutarch. V.
Anton. c. 2: Κενῶ γαυρίαματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου
μεστόν. V. Emil. Pauli c. 27: Τὸ κενὸν φρύαγμα τοῦτο
καὶ γαυρίαμα τῆς νίκης. Hesych.: Γαυρίαμα, καύχημα,
ἔπαρμα, φρύαγμα, ubi exempla ex V. T. attulit Al-
bertus, Sirach. 43, 1; 47, 4; Jerem. 31, 2. Adde
Epiphani. vol. 1, p. 512, D; Georg. Cedr. vol. 1,
p. 39, C. G. DINDORF.]

Γαυρίαω, Superbio, Glorior, Efferor, Me jacto.
[Antiatic. p. 87, 29: Γαυριῶν καὶ τοῦτο μέμφομαι.
Δημοσθένης Περὶ τοῦ στεφάνου, Εὐριπίδης Βάκχαις. In
hac fabula non nisi γαυροῦσθαι legitur, 1142, 1239;
γαυριῶν nusquam ap. Eurip.] Dem. de Cor. [p. 308, 6]:
Οὐδὲ τὴν ἤτταν, εἰ ταύτη γαυριῶς, ἐφ' ἣ στένειν σε, ὡ
κατάρατε, προσῆκεν. At Plutarch. [V. Lycurgi c. 30, a]
cum ἐπὶ junxit: Γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συγκόφει τὸν παιδα-
γωγόν. [Cratinus ap. Athen. 2, p. 49, A: Γαυριῶσαι
δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλασμένοι μείρακες φαιδραὶ τρά-
πεζαι. Dio Chrys. vol. 2, p. 426: Κορινθίοντα καὶ
γαυριῶντα. Palæph. 1, 8: Γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει.
SCHÆF. Phalaris Ep. 77: Ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ τιμᾶσθαι
γαυριῶν. HEMST. Κερουτιῶν per γαυριῶν explicant Pho-
tius et Hesych. Futurum γαυριάσουσιν ap. Aq. Psalm.
5, 12.] Et Γαυριάσθαι [Theocrit. 25, 133: Ἐπὶ σφίσι
γαυριῶντο. Apud LXX Job. 3, 14: Ἐγαυριῶντο ἐπὶ
ξίφεισιν. Ἐγαυριάσατο Aq. Psalm. 27, 7. Nicolaus Hy-
druntinus ap. Bast. Spec. Aristen. p. 8, ab Schæf.
cit.: Νόθοις δ' ἄλλας γαυριαθεῖς τοῖς πτόλοις.] de equo
exultante, Xenoph. Ἴππ. [10, 16; Ammon. p. 144:
Τὸν Ἴππον τὸν φροῶντα καὶ γαυριῶμενον. Recte Valcken.
γαυριῶμενον. Apollon. De synt. p. 275, 30 (278, 20):
Ὅτι οὗ συστήσεται παθητικὰ τοῦ πάσχω, χαίρω, ἐρυ-
θρίω, θνήσκω ... γαυριῶ.]

[Γαυρίζω i. q. γαυριῶν, lectio suspecta ap. Schol.
Theocr. 1, 43: Γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιωμένος.]

Γαυρικός, ἡ, ὄν, Elatus, Superbus, VV. LL. [Hoc
fortasse ex γαυρίκα fictum est, de quo v. s. v. Γαυρός.
G. DINDORF.]

[Γαυρίον, τὸ, Gaurium, castellum Andri insulae, ap.
Xenoph. H. Gr. 1, 4, 22. Apud Diodor. 13, 69, Κά-
τριον. Portum Andriorum, quem Gaureleon vocant,
memorat Livius 31, 45, 3, ubi alii libri Gaurelon,
cod. Bamberg. Caurelon, propius ad veram scriptu-
ram Gaurion vel Gaureon. G. DINDORF.]

[Γαυριόμαι in Lex. Maximi Planud. ap. Hermann.
De em. rat. Gr. Gr. p. 392, vox est nihili. Lege γαυ-
ροῦμαι ex cod. Paris. 2562. BAST.]

Γαυροειδής, δ, ἡ, Superbus, Suidas.

Γαῦρος, δ, ἡ, Superbus, Arrogans, Ferox. Item
Qui elatus est et exultat aliqua re: γαῦρος λέων,
Dionys. Areop. Ferox leo. [Gregor. Naz. vol. 2,
p. 53, B: Μόσχου γαυροτέρη σύ. VALCK.] Plut. [V.
Demetr. c. 28]: Τῷ γαῦρος καὶ ὑψηλός opp. ταπεινό-
τερος et ἀγεννέστερος. Eur. [Suppl. 862], γαῦρος ὄλβω.
Lucian. [Nigr. c. 5, vol. 1, p. 43]: Γαῦρος γὰρ ὑπὸ τοῦ
λόγου καὶ μετέωρός εἰμι. Plut. Apophth.: Ἰλαροὶ καὶ
γαῦροι. Dicitur aliquis γαῦρος τὸ φρόνημα, ut Aristoph.

[Ran. 282.] Itidemque ipsum φρόνημα appellatur
γαῦρον, Epigr. [Rufini in Anth. Pal. 5, 27.] Et τὸ
γαῦρον per se pro Animi elatione, Plut. l. c. Ceterum
γαῦρος a γαῖω deduco, ut sc. a γαῖω fiat γαῦω, sicut
ἀγαῦω fit ab ἀγαῖω, deinde γαῦος, et interjecto ρ,
γαῦρος. Alii ab ἀγαυός derivant ἀγαυρός, unde sit γαῦ-
ρος, abscisso α. [Archiloch. fr. 9: Στρατηγὸν ... βοστρό-
χοισι γαῦρον. Eurip. fr. Philoct. de quo v. Valcken.
Diatr. p. 118: Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφω. Sensu
bono Dio Chrys. vol. 1, p. 385: Ἀγαπῶντες τῆς ἀν-
θρωπίνης φύσεως τὸ γαῦρον καὶ ἐπιστήμιον. Dio Cass. 68,
31: Τῆς πολιτείας αὐτοῦ τὸ γαῦρον καὶ τὸ σεμνοπρεπὲς τοῦ
προσώπου. Epiphanius Hæres. 70 in fine, et Origen.
in Ioann. 20, 29 citat Routh. In Schol. Victor. ad
Iliad. Ψ, 501: Τοῦτο πρὸς τὸ γαῦρον καὶ τὸ τῶν ποδῶν
εὐρύθμον, alius codex ἀβρόν. Indicavit Schæf. Plutarchi
locos collegit Wytenb. ad Moral. p. 128, E (830).]

[Γαυρότης, ητος, ἡ, Superbia, Ferocia. Plutarch.
V. Marcelli c. 6: Τὸν Ἴππον πτυρέντα τῇ γαυρότητι τῶν

πολεμίων ἀποτραπέσθαι· V. Marii c. 38 : Παρεσκήρτησε παρ' αὐτὸν ὑπὸ γαυρότητος. KALL.]

Γαυρόω et Γαυρόομαι, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. [13, 47] : Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μὴτ' ἀλλή, μὴτ' ἐνὶ πλούτῳ. [Batrachom. 266 : Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυροῦμενος.] Plutarch. [V. Coriol. c. 15] : Γαυροῦμενον εὐγενείᾳ καὶ ἀνθῶν. Γεγαιρωμένος τῇ εὐημερίᾳ, Prosperitate elatus, VV. LL. ex 3 Macc. Sed perperam pro γεγαιρωμένος. [Eurip. Or. 1532 : Ξανθοῖς βοστράχοις γαυροῦμενος] Bacch. 1142 : Θήρα δυσπότημῳ γαυροῦμένη· Dio Cass. p. 1047, 33 : Πολυανθρωποπάτῃ ποτὲ θεραπείᾳ γαυρωθεὶς· p. 722, 12 : Ἐκ τούτων οὐκ ἀπεικώτως ἐγαυροῦτο· p. 776, 19 : Ἐπὶ τούτοις ἐγαυροῦτο. Alian. V. H. 12, 21 : Γαυροῦμεναι καὶ σεμνὸν ἀρεὰ καὶ βλοσυρὸν δρῶσαι. Eustath. Opusc. p. 300, 10 : Ως ἡμῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ γαυροῦμένων μικρὸν ὅσον τὸν βασιλέα Ἰωάννην ἐλθεῖν ἡμῖν ἐπίκουρον. De equis, Dio Cass. p. 145, 7 : Ἴππος ἐκεῖνον γαυροῦμενος ἔφευγεν. Heliodor. 3, 3, p. 111 : Ἐφερέ τε καὶ ἐφέρετο γαυροῦμενα. Rarus activae formae usus est. Dio Cass. p. 776, 6 : Τὸν Τιβέριον τῇ ἐπικλήσει ἐκεῖνη ἐγαύρωσε.]

[Γαύρωμα, τὸ, Gloriatio. Eurip. Troad. 1250 : Κενὸν δὲ γαύρωμα ἐστὶ τῶν ζώντων τὸδε. Aristid. vol. 2, p. 394 Jebb. : Ὅντι δὲ ἀρκούν ἐστι γαύρωμα, ἀπαλλαγῆναι τοῦ φορτίου.]

[Γαύρωσις, Laetanter, Laete, Alacriter, Gl.]

[Γαυσάδας, ψευδής, Mendax, Hesyeh.]

[Γαυσάλιτης, ὄρνειον παρὰ Ἰνδοῖς, Hesyeh.]

[Γαυσάτης, vel Γαύσαπος, ὁ, Gausapa. Strabo 5, p. 218, de lana Patavina : Ἐξ ἧς οἱ τάπητες οἱ πολυτέλεις καὶ γαύσαποι (alii γαυσάπαι) καὶ τὸ τοιοῦτον εἶδος πᾶν. Varroni Græcam hanc vocem visam esse refert Priscian. 7, p. 759. Alia attulit Forcellini s. h. v.]

Γαυρόν, Hesyeh. exp. σκαμβόν, στρεβλόν, Curvum, Tortuosum : ut Galen. [Glossar. p. 452] quoque apud Hippocr. κυρτόν. Patet vero ex ipso Hippocr., qui, cum de Fract. [p. 765] dixisset, Μηδὸς γαυρός ἐστὶν ἐς τὸ ἐξω μέρος ἢ ἐς τὸ ἔσω, καὶ ἐς τὸ ἐμπροσθεν μᾶλλον ἢ ἐς τοῦπισθεν, subjungit mox, Ἐς ταῦτα τοῖνον τὰ μέρη καὶ διαστρέφεται, ἐπὶν μὴ καλῶς ἰητρεύηται· aperte indicans τὸ γαυρόν idem esse ac τὸ διεστραμμένον, Perversum ac intortum : atque adeo δὲ μηδὸς, inquit ibi Gal., οὐκ ἀκριβῶς ἐστὶν εὐθύς, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξω κυρτότερος, ὡσπερ καὶ κατ' ἐναντία μέρη κοιλότερος· ut Hippocr. rursus de Artic. : Μηροὶ φύσει γαυροὶ πεφύκασιν. Ex eod. Hippocr. habes compar. γαυρότεροι supra in Βλεσσός. Ceterum annotat Galenus [vol. 12, p. 224] vocem illam non esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse, debeatne δξύνεσθαι, an προπερισπᾶσθαι : quosdam enim dicere προπερισπᾶσθαι secundum analogiam, ut καῦσος, μαῦρος, γαῦρος : alios autem, δξυτονεῖσθαι, quoniam omnia bisyllaba, quæ πάθος denotant, oxytonis proferruntur, ut χωλός, λορδός, στρεβλός, κυρτός, βλαισός, βραιδός : nec vero bisyllaba tantum, sed etiam omnia fere τὰ κατὰ πάθη λεγόμενα, velut ἀρθριτικός, πλευριτικός, ἡπατικός, et similia. Quorum opinio mihi sane probabilior videtur : ipse vero non referre ait utro accentu proferatur, ac cum δξυτονοῦσιν esse δξυτονητέον, cum προπερισπᾶσθαι προπερισπαστέον. [Conf. Ἐγ-γαυσος.]

Γαυσώω, Γαυσὸν reddo, Incurvo, Intorqueo. Hesyeh. γαυσῶσαι exp. non solum κάμψαι, sed etiam προσελάσαι. [Soran. in Cocchii Chirurg. Vett. p. 50 : Εἰς τούτους γὰρ τόπους φυσικῶς γεγαύσονται. SCHNEID.]

[Γαφάγας, ὁ, Lumbricus terrester, σκόληξ ὑπὸ Συρακουσίων, ὁ ἡμεῖς γῆς ἔντερον, Lex. Rhet. p. 230, 29. Similiter Hesyeh. (ubi corrupte γαφάτα) et Etym. M. p. 221, 50. SCHNEID.]

Γάφυτον, E terra ortum, Dor. pro γήφυτον, Hesyehio γηγενές. Idem huic subjungit Γάφυτον pro ἐκ γῆς ῥέον, E terra manans. Sed forsitan Γάφυτον scripsit, E terra effusum.

[Γάφυτος. V. Γάφυτον.]

[Γάω. V. Γίγνωμαι.]

[Γαῶ, ὁ, Gao. V. Γλώζ.]

[Γδοῦπέω. Γδοῦπος. V. Δοῦπέω. Δοῦπος.]

Γέ, Quidem, certe, utique. Xen. Cyrop. 1, [5, 2] : Ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσεις, πάντων γε ἀντῶν περὶ βραδίως ἄρξαι. Sæpe autem vacat, præ-

sertim aliis vocibus adjunctum, articulo autem δὲ frequentissime. Lucian. de Sacr. [c. 1] : Καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν· et paulo post, Οἷ γε οὕτω ταπεινὸν κ. τ. λ. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui solo. Od. Y, [245] : Οὐ γ' ἡμῖν συνθεύσεται ἕδε γε βουλή, pro ἕδε solo. [Ἦγε, Ὦς γε, ὅστις γε v. s. ὁ, ὅς, ὅστις.] Sic οὐδὲ γε pro οὐδὲ ap. Xen. et πάνυ γε pro πάνυ, item ἐγώ γε pro ἐγώ. At εἴ γε, ut Lat. Si quidem. || Γέ, pro Saltem, sicut et Lat. Certe et Quidem certe hanc signif. interdum accipiunt, Dem. [p. 317] : Εἰ μὴ [τὸ] ὄλον, μέρος γε, Si non summam, saltem partem. Et γε δὲ, ead. signif.; item γέ τοι, et γέ τοί που, necnon γε οὖν et γοῦν : quorum e Dem. et Xen. ac Plat. exempla vide ap. Bud. 904-5, ubi et de γοῦν posito pro γάρ. Verum sciendum est a nonnullis alicubi reddi Tamen, ubi alii vertant Saltem; Plut. Pericle [24] : Εἰ καὶ τὰ πρότα μετὰ παιδείας γέγραπται, τοσοῦτόν γ' ἱστορίας ἐνεστιν. Idem, Εἰ δὲ μὴδὲν ἄλλο προσεχτέον ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὄσιν οἱ ἔχθροι : quod ex Erasmi interpr. ita redditur, Etiam si nihil esset aliud, tamen vel ob idipsum cavendum esset sibi, ne tantum audeant inimici. Item γέ τοι, vel γέ τοι conjunctim, pro Vero, vel Atqui, Bud. 905. At de γεμῆν vide in Μῆν, et de γέμεν in Μέν. Sciendum est autem γε sine accentu potius scribi. Γά, Dor. pro γέ· [V. Greg. Cor. p. 247 ibique Kœn. Sed γε ap. Pindarum,] ut Aristoph. Ach. [754], ἐγώνγα, pro ἐγώ γε, Ego quidem, Ego equidem. [De hoc v. s. ἐγώ] Ἐσγέπερ, Donec.

[Γε cum pronomine ἐγώ compositum in nominativo et dativo in unam vocem coalescit proparoxytonam, ἐγώ γε ἔμοιγε : genitivus vero et accusativus accentum sibi proprium servant, ἐμοῦ γε ἐμέ γε. V. Apollon. De pronom. p. 323 : quanquam in codd. non raro ἐμεγε scribitur. Encliticas formas μου μοι με sicubi sequitur γε, non ad pronomem refertur omni vi destitutum, sed ad præcedentem aliquam particulam, velut μὴ ap. Aristoph. Equit. 19 : Μὴ μοί γε μὴ μοι μὴ διασκανδάλισις. Ap. Hom. Od. II, 310 : Οὐ μὲν γάρ τι χαλιπροσύναι γέ μ' ἔχουσιν, libri meliores μέ γ'. || Pronominibus particulisque in demonstrativum exeuntibus rarissime γε nullo interposito vocabulo subjungi animadvertit Elmslej. ad Aristoph. Acharn. 108, qui nonnulla hujusmodi librariorum illata errore bene correxit, in aliis longius quam debet progressus, velut ap. Aristoph. Av. 301 : Χαυτή γε γλαῦξ· Eccles. 88 : Ταυτὶ γέ τοι νῆ τὸν Δ' ἐφερομένην, ἵνα ... 523 : Καὶ μὴν βασανίσαι τουτὶ γέ σοι ἔξεστι. Anaxil. Athen. 3, p. 124, F : Ὑδατός τε λακκαίου παρ' ἐμοῦ τουτὶ γέ σοι· quæ omnia non minus sana sunt quam νομί γε ap. Aristoph. Nub. 295; Pac. 326, 337; Ran. 276. Propter metri necessitatem γε interdum ante demonstrativum inseritur, ut in particulis γάρ δὲ et μὲν lit. Sic αὐτηγί ap. Aristoph. Acharn. 784 (ubi alii codd. αὐτή) et Av. 821 : Ἄρ' ἐστὶν αὐτηγί (codd. αὐτηγ' ἢ) Νεφελοκοκκυγία; ex probabiliori emendatione Elmsleji, qui τουτογί recte videtur restituisse Lys. 604 : Καὶ τουτογί λαβὲ τὸν στέφανον, ubi cod. Rav. τουτονί, alii τουτονί. Longe frequentiora sunt τουτογί et ταυταγί, ut in Vesp. 781; Lys. 147; Pac. 1057. Insolentius ἐνεγεταυθί in Thesm. 646.

|| Γε in responsionibus sententiæ inservit vel confirmandæ vel accuratius definiendæ. Eur. Andr. 914 : Ὅρ. Κάκτεινας, ἢ τις συμφορά σ' ἀφείλετο; Ἐρμ. Γέρον γε Πηλεὺς, τοὺς κακίονας σέβων. Ion. 1412 : Κενὸν τὸδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι; Κρ. Σά γ' ἐνδύθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτέ. Sæpissime cum participiis, ut ap. Soph. OEd. C. 195 : Οἶ. Ἦ στῶ; Χο. Λέγριός γ' ἐπ' ἀκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας. Aristoph. Ach. 1049 : Ἐπεμψέ τις σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα ἐκ τῶν γάμων. Δι. Καλῶς γε ποιῶν. Plato Symp. p. 174, E : Εἶπον οὖν εἶτι καὶ αὐτὸς μετὰ Σωκράτους ἤχοιμι. Καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν σὺ· qualia plurima collegit Wyttenb. Ep. crit. p. 26. Et cum adverbis, Εἰ γε, Καλῶς γε, Κομιδῆ γε, Ὅρθως γε, Πάνυ γε, Σφόδρα γε, et quæ sunt similia. Γε pro μὲν positum respondere δὲ particulæ perversa quorundam opinio fuit exemplis abusorum in quibus δὲ infertur non posito in priori membro μὲν : de quo genere pluribus explicabitur s. Μέν. Sic Eur. Androm. 239 : Ἄνδρ. Νέα πέφυκας καὶ λέγεις αἰσῶν πῆρι. Ἐρμ.

Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾶς δὲ μ' εἰς ἄσπον δύνῃ. Med. 1250 : A Καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', θμῶς φίλοι γ' ἐφύσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. Iph. Aul. 746 : Ὅμως δὲ σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχῆς, ἐξιστορήσω ἐμῆ. || De γε particula in sententiis interrogativis dubitationes quasdam movit Elmsl. ad Aristoph. Ach. 307 et ampliori annotatione ad Eurip. Med. 1324, p. 286, recte tamen ille, ut videtur, sententiæ non tam interrogationem quam totius sententiæ conformationem esse spectandam, in qua si quid est quod distingui præ ceteris et extolli debeat, particula huic æque aptus est locus quam in alio quovis sententiarum genere, ut in versu Sophoclis El. 612 : Ποίας δὲ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος; Xen. Mem. 3, 6, 14 : Ἐνα δὲ μὴ δυνάμενος ὠφελῆσαι, πῶς ἂν πολλοὺς γε δυνηθείη; Æschin. De f. leg. p. 50, 4 : Καὶ τῶ γε δῆλος ἦν, εἰ μὴ γε ὡς περ ἐν τοῖς χοροῖς προῆδον; Demosth. p. 596, 25 : Ὅπου δ' αἰτεῖν οὐκ ἔξ, πῶς οὐ σφόδρα γε δούναι κωλύει; ubi libri minus boni δοῦναί γε. Idem p. 1300, 23 : Πῶς ἀνυπευθύνω γε λέγοντι προσήκει πιστεύειν ὑμᾶς; Hippocr. p. 767, D : Πῶς οὖν οὐχὶ ἔλκος γε ταῦτα ἂν πάθοι; Cujusmodi nonnulla Elmslejus, frequentibus in hoc genere erroribus librariorum suspiciosior factus, pro corruptis habuit, velut Eurip. Andr. 884 : Ἐγὼ γὰρ ἀτὰρ τίς ὦν γε πυνθάνη τάδε; Iph. Aul. 894 : Κᾶτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαθεῖν; Longe rarius neque antiquioribus probatum est πῶς γε nullo interposito vocabulo, passim illatum ab librariis, ut ap. Soph. OEd. C. 977; Aristoph. Nub. 689; Ran. 137, 515; Plut. 583; relinquendum Galeno (vol. 7, p. 293 : Ὅπου γὰρ ... τὸ μεταξὺ πᾶν ἐπίδοσις ἦ, πῶς γε συγχωρήσειεν ἂν τις ... et πῶ γ' ἂν ib. p. 208), Athenæo (10, p. 453, A : Ἐπεὶ δ' ἰατρὸς ἐπυνθάνετο μὴ ἐν γαστρὶ ἔχοι, Πῶς γε, εἶπε, τριταῖα ἰδὲ βεβρωκίαι;), Aristidi vol. 2, p. 302, 8 : quanquam idem disjuncto usus est in loco simili p. 402, 1. Eadem fere ratio pronomini interrogativi ut ap. Eurip. Hec. 768 : Τίνος δ' ὑπ' ἄλλου, ubi deteriores codd. Τίνος γ', quod si meliorum auctoritate niteretur, non minus ferri posset quam ποίου γε τούτου in Soph. Phil. 441. Ap. Aristoph. Ran. 936 : Ποῖ ἄτ' ἐστὶν ἄτ' ἐποίει; cod. Rav. aliique ποῖά γ' vitiose. || Ge cum imperativo. Soph. Phil. 1003 : Ἐυλλάθετέ γ' αὐτόν. Eur. Alc. 1127 : Ὅρα γε μὴ τι φάσμα νερτέρων τόδ' ἦ. Suppl. 842 : Πόθεν ποθ' οἶδε .. θνητῶν ἐφύσαν, εἰπέ γ' ὡς σοφώτερος. Iph. Aul. 817 : Δρᾶ γ' εἴ τι δρᾶσεις. || Ge in formulis optandi. Aristoph. Pac. 446 : Κεῖτις ... σοι φθονεῖ ..., ἐν ταῖσιν μάχαις πάσχοι γε τοιαῦθ' οἴαπερ Κλεώνυμος. Ib. 452 : Κεῖ τις ... μὴ ξυλλάβῃ ..., ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἔλκοιτο μαστιγούμενος. Eur. Iph. T. 517 : Ἴφ. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἥς ἀπανταχοῦ λόγος. Ὅρ. Ὡς μή ποτ' ὠφελόν γε μηδ' ἰδὼν ὄναρ. Scriptor prologi insititii Iph. Aul. 70 : Ἢ δ' εἴλεθ', ὡς γε μή ποτ' ὠφελεν λαθεῖν, Μενέλαον. || Ge cum exclamationibus. Aristoph. Pac. 280 : Οἴμοι τάλας οἴμοι γε κατ' οἴμοι μάλα. Lucian. Tragodop. 297 : Οἴμοι παπαῖ γε. Ἰδοῦ γε Aristoph. Eq. 87; Nub. 1469; Eccles. 136. Ἰδοῦ γ' ἰδοῦ Nub. 818. || Ge post formulas jurandi, quales sunt νῆ Δία, νῆ τὸν Δία, μὰ Δία, οὐ μὰ Δία, νῆ τὸν Ἀπόλλω, et ceteræ hujusmodi, non sequi nisi alio vocabulo interjecto (ut ap. Aristoph. Plut. 134 : Καὶ νῆ Δι' εὐχονται γε πλοσυτεῖν ἀντικρυς) primus observavit Porson. in Adversar. p. 33 et exempla nonnulla, quæ manifestis debebantur erroribus librariorum, recte removet, ut tres tantum supersint loci Aristophanis non indigni memoratu, quorum in uno, Eccles. 748 : Μὰ τὸν Ποσειδῶν γ' οὐδέ ποτ', ἀλλὰ βασιανῶ, Porsonus verissime correxit Μὰ τὸν Ποσειδῶν οὐδέ ποτέ γ', comparatis locis simillimis Vesp. 163, Lys. 252; in alio, Av. 11 : Οὐ δ' ἂν μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν Ἐξηχιστίδης, non improbabilius Οὐδ' ἂν μὰ Δι' ἐντεῦθεν γ' ἂν Ἐξ. collato v. 22 : Οὐδὲ μὰ Δι' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ. quod confidentius probarem, nisi tertium, quod nondum noverat Porsonus, superesset exemplum, ab libris Rav. et Veneto servatum, Equit. 698 : Οὗτοι μὰ τὴν Δήμητρα γ', εἰ μὴ σ' ἐκφάγω, ubi non potest admitti deteriorum codicum scriptura Δήμητρ', ἐὰν μὴ. Longe sæpius recentiores Attici legem illam migrarunt ubi jurandi formulam alia præcederet particula. Sic καὶ νῆ Δία γε ap. scriptorem orationis Περὶ συντάξεως in-

ter Demosthenicas p. 175, 10 ex optimo libro Paris., sed nusquam ap. Demosthenem ipsum; Plutarch. Mor. p. 53, C; Dion. Chr. vol. 1, p. 463; 471 bis; vol. 2, p. 345; 377; Galen. vol. 3, p. 28; 8, p. 47; 10, p. 49; Lucian. De merc. cond. 28, vol. 1, p. 687; Aristid. 1, p. 505, 18 (ex cod. Flor.); 2, p. 67, 2; 408, 15; Liban. vol. 1, p. 7, 6; 291, 2; 343, 2; 400, 8; 590, 5; 690, 10; vol. 2, p. 568, 19; 597, 5; vol. 3, p. 3, 25; 22, 4; Themist. Or. p. 309, C. Καὶ μὰ Δία γε Dio Chr. vol. 2, p. 345. Καὶ ναὶ μὰ Δία γε novæ comædiæ poeta infra memorandus, scriptor Apolog. Xenoph. § 20, Galen. vol. 5, p. 73; 8, p. 479. Ἢ νῆ Δία γε idem vol. 2, p. 318; Liban. vol. 1, p. 280, 3; 482, 5. Ἢ μὰ Δία γε 1, p. 263, 7; 3, p. 41, 4. Rarissime vero nulla præcedente particula, ut νῆ Δία γε ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 89; Lucian. Dial. Mort. 20, 3, vol. 1, p. 414; Demosth. enc. 16, vol. 3, p. 503. Collocatione prorsus inepta εὐ νῆ γε τὸν Δία (pro εὐ γε νῆ) codd. aliquot Aristoph. Eq. 937, quod comparandum cum ναὶ (vel νῆ) γε μὰ Δία in versu comici (Menandri?) ap. Schol. Hermog. p. 391 (vol. 5, p. 485, 5 ed. Walz.), ubi Meinek. ad Menandr. p. 569 : Καὶ νῆ μὰ Δία γε restituit, recte, nisi quod ναὶ præferri debebat. || De γε cum aliis particulis conjuncto partim hic partim aliis in locis Thesauri dicendum nobis esse videmus propter ordinem ab Stephano præscriptum, neque de significationibus illarum repetimus quæ suis locis dicuntur. Ἀλλὰ ... γε disjunctum ubique obvium : conjuncti vero ἀλλὰ γε alia est ratio secundum poetarum solutæque orationis scriptorum cum genera tum ætates, diligentius quam adhuc factum definienda s. v. Ἀλλὰ. || Ἄν γε a veteribus scriptoribus vix conjunguntur, nisi alia præcedat particula, ut in locis Euripidis ab Elmsl. ad Med. p. 214 indicatis, Phœn. 1215 : Κοῦκ ἂν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά. Or. 784 : Καὶ τίς ἂν γέ μ' οἰκτίσει. Οὐκ ἂν γε versibus quibusdam poetarum propter ignoratam ἂν particula mensuram ab librariis illatum notavi in præf. ad Poet. scen. p. vii, viii. Recte fortasse legitur in versu Anaxilæ ap. Polluc. 10, 190 : Οὐκ ἂν γέ μοι τοῦτ' ἐγένετο κεράμιον. Xenoph. OEc. 7, 2 : Οὐδὲ ἂν γε νῦν ... ἐώρας, εἰ μὴ ... Platoni vero Menon. p. 80, E : Οὔτε γὰρ ἂν γε δ' οἶδε ζητοῖ ... οὔτε δ' μὴ οἶδεν, ex Stobæo οὔτε γὰρ ἂν δ' γε οἶδε est restituendum. Πρὶν ἂν γε v. s. Πρὶν. || Ἄρα et Ἄρα v. s. his. || Ἄτὰρ ... γε disjunctum dici solet. Aristoph. Ach. 448 : Ἄτὰρ δέομαι γε πτωχικοῦ βυκτηρίου. || Γάρ γε solæcum s. v. Γὰρ notavimus. || Δὲ, Δὴ, Εἰ v. s. his. || Ἢ γε ab nemine veterum dictum librarii interdum invexerunt versibus poetarum, ut Aristoph. Lys. 589 : Πλεῖν ἦ γε διπλοῦν, cui epicam restitui formam metro anapestico accommodatam, Πλεῖν ἦ δὲ διπλοῦν, et Theocr. 5, 148 : Πρὶν ἦ ἐμὲ καλλιερῆσαι, ubi libri plures πρὶν ἦ γέ με, quod Buttman. inferebat versui spurio Aristoph. Pac. 273, quem tamen ipse pro genuino habebat, Πρὶν ἦ γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγγεῖν, ubi vulgo ἦ πρὶν γε. Intercedente vero alio vocabulo recte dicitur, ἦ ... γε. Aristoph. Eq. 414 : Ὑπερβαλεῖσθαι σ' οἴομαι τούτοισιν, ἦ μάτην γ' ἂν ... τοσοῦτος ἐκτραφεῖν. Ἢ δεινά γ' ἂν πάθοιμεν Demosth. p. 791, 18. Ἢ δεινόν γ' ἂν εἶη p. 989, 26; 1004, 16; Lysias p. 159, 36; Andocid. p. 5, 10 (ubi edd. vett. ἦ δεινὸν γὰρ εἶη). Isocr. p. 103, A : Ἢ πάντων ἂν εἶη σχετικώτατος, ubi cod. Urb. recte πάντων γ', ut De antid. p. 442 ed. Bekk. : Ἢ πάντων γ' ἂν εἶην δυστυχέστατος. Sed Galeno vol. 10, p. 135 : Ἐνωρίζειν εἰς ἄσπον ἢ τί γε ἐξήρανεν ἢ ἐθέρηγηεν ... οὗτος δ' αὐτὸς οἶδε μόνος ἢ τί γ' ἐπιτεῖναι τὴν ἐξ ἀρχῆς χρῆσιν ἢ ἐκλύσαι. bis restituendum ἦτοι γε. || Ἢ που, Ἢ τοι v. s. his. || Καὶ ... γε Græci veteres nonnisi uno pluribusve vocabulis disjunctas usurparunt, secus atque Latini qui et quidem sæpissime dixerunt. Æsch. Prom. 73 : Ἢ μὴν κελύσω κάπιθώσω γε πρὸς. Soph. Tr. 443 : Οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει κάμοῦ γε. Eurip. Ion. 1616 : Ἄξι γ' ἡμῶν δδουρὸς καὶ φιλοῦσά γε πτολίον. Aristoph. Plut. 771 : Καὶ προσανῶν γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον. Plato Gorg. p. 450, D : Οἷον ἀριθμητικὴ καὶ λογιστικὴ καὶ γεωμετρικὴ καὶ πεπτετικὴ γε καὶ ἄλλαι πολλὰί τεχναι. Imprimis frequens usus in responsionibus apud dialogorum scriptores et poetas

scenicis. Soph. Phil. 674 : Νεοπτ. Χωροῖς ἄν εἶσω. Φιλ. Καὶ σέ γ' εἰσάξω. 1276 : Ν. Οὕτω δέδοκται; Φ. Καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω. De formula Καὶ πρὸς γε v. s. Πρὸς. Καὶ γε non disjuncti antiquissima exempla sunt in libris V. et N. T., ut ap. Aq. Reg. 2, 16, 11 : Καὶ γε ὅτι νῦν ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεμναίου, ubi LXX καὶ προσέτι, quomodo καὶ γε explicatur in Lexico Cyrilli. Proverb. 25 in ipso capitis initio; Καὶ γε αὐτὰ παραβολαί, ἃς μετῆραν ἄνδρες Ἐζεκιίου, ubi Symm. καὶ ἐτι αὐταί. Lucas Act. Ap. 2, 19 : Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου ... ἐκχεῖ ἀπὸ τοῦ πνεύματος μου. Bis deinceps Theodot. Jobi 15, 10 : Καὶ γε πρεσβύτης καὶ γε παλαιός. Ter LXX Eccles. 9, 11 : Καὶ οὐ τοῖς δυνατοῖς ὁ πόλεμος καὶ γε οὐ τῷ σοφῷ ἄρτος καὶ γε οὐ τοῖς συνετοῖς πλοῦτος καὶ γε οὐ τοῖς γινώσκουσι χάρις. Post Alexandrinos apud medii demum aevi scriptores καὶ γε increbuit : quanquam ne horum quidem eadem omnium ratio est. Qui enim librorum ab se scriptorum multitudinem praeter ceteris eminent, scriptores ecclesiastici et historiae Byzantinae auctores, eorum plurimi ab hoc vitio plane se abstinerunt, alii raro, alii rarissime (semel, nisi libri fallunt, Procopius B. G. p. 437, D), perpauci, ut opinor, toties admiserunt quoties Georgius Pachymeres, scriptor seculi 13, cujus in historiis non admodum amplis exempla numerare memini prope quinquaginta, quorum tria speciminis caussa appono ex V. Mich. Pal., p. 52, D : Ἦσαν δὲ σφισιν αἱ συνθεταὶ ἢ μὴν τὸν μὲν πρίγκιπα ... καταστρεῖν ... τὰ κατὰ Πελοπόννησον ... καὶ γε αὐτὸν ἐς αἰὲν δούλον κεκληθῆσθαι. p. 100, C : Καὶ δὴ εὐχαριστεῖν ἐστὶ δίκαιον ἀπολαθόντας τὴν πατρίδα καὶ γε ἐλπίζειν. p. 308, D : Ὁ δὴ καὶ ἐπολεῖ τοὺς κατηγοροῦντας δεχόμενος καὶ γε κατὰ τὸ δυνατόν ὑποβάλλων. In scripta veterum passim intulerunt librarii, velut ap. Hippocr. p. 258, 11 : Ἀμβλύνοσι γὰρ αἱ δυνάμεις ἐν ταῖς μύξῃσι καὶ γε ὁ θάνατος διὰ τὴν μοιρήν. Ἐλαχεν. Lysiam p. 119, 29 : Καὶ γε τοῦτον μὲν ἔορακα ποιοῦντα ..., αὐτὸς δ' εἴωσα τὴν ἀσπίδα. Galen. vol. 4, p. 645 : Τέλειον μὲν ... ἀπεργαζόμενος ... καὶ γε καὶ μείζους ὄντας καὶ θερμότεροι. vol. 12, p. 241 : Κατὰ μὴδὲν γὰρ καὶ γε ὑποδρασίσι χρεῖται. Lucian. Imag. 11, vol. 2, p. 469 : Καὶ γε αἱ τοιαῦται θμολαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς. Tragodop. 250 : Λέγεται ὁ κάκιστος. καὶ γὰρ ἡρώων ἐγὼ ἐδάμασα πλείστους καὶ γ' ἐπίστανται σοφοί. quod facile ferimus ap. scriptorem Christi pat. 1231 : Πίπτει στένουσα καὶ γε προσπίπτει ζῶλον, similesque poetas, non ap. Lucianum, cui ὡς particula in promptu esse debebat. Nec Libanium scripsisse putamus quod nunc legitur vol. 1, p. 430 : Καὶ ἡμεῖς δὲ συνδεόμεθα πέμψαι πρὸς τοὺς οἰκίους χαιρόντα καὶ γε δυνάμενοι διάγειν τῶν προγόνων ἀξίως. || Μὲν, Μὴ et Οὐ eorumque composita v. s. his. || Γε μὴν. V. Μὴν. Γε particula μὴν postpositum in formulis ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐ μὴν cet. frequentissimum est, sed, quod observavit Porsonus, a veteribus vix aliter dicitur quam disjunctum, ut ap. Eurip. Phoen. 1638 : Οὐ μὴν ἐλπίδας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνου, et in exemplis a Porsono ibi allatis. Aesch. Prom. 276 : Οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ὁμῆν τοιαῖαί με κατασχναεῖσθαι, ubi codd. aliquot οὐ μὴν γε, ut ap. Platon. De leg. 1, p. 635, B, nunc ex melioribus codd. correctum, olim legebatur Οὐ μὴν γε ἐπιτιμῶν ἐρῶ; et ap. Pausan. 6, 13, 10 : Οὐ μὴν τῷ γε ἐπιγράμματι, libri quidam οὐ μὴν γε τῷ praebent. Cujusmodi exempla etsi documento sunt libris non multum fidei in hoc genere esse adhibendum, recentioris tamen Atticisimae scriptoribus μὴν γε non videtur esse eximendum : quanquam exemplorum numerus pro ambitu librorum exiguus est. Ita ex Galeni tot voluminibus nonnisi decem locos annotavi, in quibus omnibus οὐ μὴν γε est (vol. 3, p. 130; 6, p. 257, 310; 8, p. 73, 125, 188, 760; 10, p. 426; 12, p. 176; et in ed. Kuhn. vol. 16, p. 160), eademque fere ratio similium est scriptorum. Αλλὰ μὴν γε Plut. Mor. p. 107, D. Οὐ μὴν γε Diodor. 13, 56; Strabo 9, p. 430; 10, p. 469. Sed ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 140 : Καὶ ταῦτα δὲ τυγχάνει διωρισμένα καὶ μὴν γε καὶ τὰλλα πάντα, delendum est γε, quod librarii post μὴν interdum temere inseruerunt, ut ap. Aristid. vol. 1, p. 504, 5, in duobus codd. ἀλλὰ μὴν γε. Alexandrinae et Byzantinae Graecitatis est οὐ μὴν οὐ et οὐ μὴν δ' ἀλλὰ, quod toties recurrit ut librarii

imputari nequeat, hoc solum nomine culpandis quod etiam iis scriptoribus interdum intulerunt a quibus alienissimum haberi debet, ut Plutarcho V. Brutii c. 15 : Συνεταράχθη μὲν, ὡς εἰκός, οὐ μὴν δὲ κατέλιπε τὸ κοινόν. aut Galeno vol. 8, p. 726 : Παρακοπτικὸν μὲν ἐδήλωσεν εἶσθαι πάθος, οὐ μὴν δὲ μικρὸν ἢ μέγα τοῦτο. quod οὐ μὴν γε scribendum. Apud eundem vol. 10, p. 174, οὐ μὴν ὁμοίως γε corrigendum ex p. 171, pro vulgato οὐ μὴν δὲ ὁμοίως γε, cui simile est quod ap. Isocr. legebatur Ep. 8, p. 425, E : Οὐ μὴν δὲ γε παντάπασι ἀγρηστος ἔφην, nunc ex cod. Urb. emendatum. Facilius οὐ μὴν δὲ in scriptis grammaticorum ferimus. Sed de hoc pluribus dicam s. v. Μὴν. || Γε οὐν. V. Γοῦν. || Γε τε solæcum videtur et ne Libanio quidem relinquendum Epist. 160, p. 78, quem Loebbeck. affert ad Soph. Ajac. p. 301 : Τὴν γέ τε περὶ τῆς πενίας τῆς ἐκεῖ τῆς τε ἐνθάδε Μίκαλος ἔφερον ἐπιστολήν. quod τὴν τε γὰρ aut simili modo corrigendum. Recte vero ordine inverso τε et γε juxta se ponuntur, quod non debebat negari a Valcken. et Schneid. ad Xenoph. Mem. 4, 2, 11 : Καὶ μάλα, ἔφη, καὶ οὐχ οἶόν τε γε ἀνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι. quanquam exemplorum non magna copia est. Ibid. 4, 5, 2 : Ὡς οἶόν τε γε μάλιστα, de quo loco minus etiam dubitandum erat : nam ea ipsa verba leguntur ap. Platon. De rep. 3, p. 412, B. In Criton. p. 48, A : Ἀλλὰ μὲν δὴ, φατή γ' ἄν τις, οἷοί τ' εἶσιν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτινύναι, libri multi οἷοί τε γ' εἶσιν. Idem Polit. p. 293, C : Καὶ ἐάν τε γε ... καθάρωσιν. Gorg. p. 454, D : Ἀλλὰ μὴν οἷ τε γε μεμαθηκότες ... καὶ οἷ ... Post menses Herodot. 2, 14 : Εἰ μήτε γε ἕσταται σφί ἡ χῶρη μήτε ... ex librorum quidem lectione hic non minus incerta quam paullo post c. 16 : Τέταρτον γὰρ δὴ σφεας δεῖ προσλογίζεσθαι Αἰγύπτου τὸ Δέλτα. εἰ μήτε (alii codd. μή τι) γέ ἐστι τῆς Ἀσίης μήτε τῆς Λιβύης. Apud Strabon. 12, p. 555 et Lucian. De merc. cond. 17, vol. 1, p. 673, οὐτε γε in οὐδέ γε mutandum. || Γε cum τοι v. s. Καίτοι, Μέντοι et Τοι. || Γε in eodem orationis membro bis positum offensionem passim fuit criticis, nec negari potest ab librariis sæpe esse inventum (v. e. c. Soph. OEd. C. 977; Eurip. Med. 867; Plat. Euthyd. p. 277, A), imprimis post καίτοι aliasque particulas quas sæpe cum γε consociari vidissent. Sic ap. Plat. Phædr. p. 241, D, legebatur καίτοι γε ὁμῆν γε : sed meliores libri καίτοι ὁμῆν γε. Quæ emendatio Galeno quoque adhibenda vol. 10, p. 118, Pausan. 8, 18, 5, aliis. Neque Homerus scripserat quod nunc legitur Il. E, 288 (coll. X, 266) : Ἄταρ οὐ μὲν σφοῖ γ' οἶω πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πείσοντα. de quo s. v. Πρὶν dicitur. Sed recte tamen γε duplicatur ubi utrumque habet ad quod apte referatur. Eur. Alc. 378 : Πολλή γ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεστερημένου. Soph. OEd. T. 1030 : Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χροῶν. nisi hic σοῦ δ' est restituendum ex optimo cod. Flor. Id. Philoct. 441 : Ποῖου γε τοῦτου πλήν γ' Ὀδυσσεῖος ἐρεῖς; Aristoph. Vesp. 1507 : Μὰ τὸν Δι' οὐδὲν γ' ἄλλο πλήν γε καρκίνους. Eccles. 70 : Νῆ τὴν Ἐκάτην καλὸν γ' ἔγωγε τουτονί. Eupolis ap. Athen. 9, p. 392, E : Ὁρτυγας ἔθρεψας σὺ τινας ἤδη πρόποτε; B. Ἐγωγε μικρὰ γ' ὀρτύγια. nisi μικρὰ ἄτ' est scribendum cum Porsono. Plato De rep. 3, p. 389, D : Ἐάν γε, ἢ δ' ὅς, ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 24 : Μήτοι γε ἐν μιᾷ γε ἡμέρᾳ. nisi hic librarii accidit quod supra de καίτοι notabam. Repetito eodem verbo εἶγε εἶγε ap. Aristoph. Pac. 285; μήπω γε μήπω γε Nub. 196, et quæ sunt similia. || Γε hiatus vitandi caussa a poetis interponi grammaticorum doctrina est, sæpius ab Eustathio exposita, ut p. 969, 55 : Τὸ δὲ, τῆσδέ γ' ἀμείνονα, οὐ πρὸς ἀνάγκην οὐδὲ αὐτὸ τὸν γε σύνδεσμον ἔχει, ἀλλ' ἢ πρὸς βύσιν χασμοδίας, ἢ διὰ τραχυφωνίαν φιλῆν τῆ ποιήσει. aliisque locis (p. 1076, 34; 1108, 34; 1179, 33; 1187, 33), quos Gaisford. indicavit ad Eurip. Suppl. 109. Hanc opinionem librarii et correctores metrici, inter quos clarum est Demetrii Triclinii nomen, ita sunt secuti ut hac particula non solum ad tollendos hiatus, sed etiam ad metra explenda et producendas syllabas vel revera breves vel pro brevibus imperite habitas (ut in vv. ἄγαν, ἐάν, λίαν, τοίνου) sæpissime esse abusi reperiantur. Hos magistros rursus imitati sunt non

pauci recentiorum temporum critici, ut conjecturas sustentarent aliter non staturas. G. DINDORF.]

[Γέα, ἡ, Terra v. s. Γαῖα. Hesych. : Γέα, τῆ γῆ, Quae aut Ionica est forma (nam γέα si unquam dictum est, ἄ producto dici debuit), aut, quod probabilius videtur, corrupta scriptura pro Γαῖα, τῆ γῆ, ut ἐπόλια et ἔσα pro ἀπόλια et αῖσα et alia hujusmodi ap. Hesychium. In orac. Sibyll. 1, p. 122, 176; 3, p. 330, γαῖαν, γαῖης et γαῖην (nam hac quoque forma, γαῖη, utuntur hi poetae: vid. 1, p. 83, 152, ubi male γαῖα, 164, et 11, 258, ubi corrig. τότε σοί, γαῖη, πάλι μακροὶ ἔσσονται πόλεμοι, pro vulg. πάλιν γαῖα μακρὰ ἔσσονται. 14, 155, 280, ubi corr. γαῖη φιλίη) correpta diphthongo leguntur. Imperitius ibid. 5, p. 597 : Ἄλλ' ὅπταν Περσὶς γαῖ' ἀπόσχοιτο πτολέμοιο, ubi in promptu erat, Ἄλλ' ὅπταν γῆ Περσὶς, quod tamen non magis reponendum videtur quam γῆν pro γαῖαν 1, p. 119 : Αἰμασιν ἀνδρομέους πολλὴν γαῖαν ἀρδύοντες. Ex his supplenda quae s. v. Γαῖα dixi. || Gea, urbs Arabiae prope Petras. Gentile Γέτος. Inde oriundus erat Γέσιος, medicus celeberrimus, ἴσως, inquit Steph. Byz., ἐντεῦθεν κεκλημένος· κατὰ ἀναλογίαν δ' ἔδει (τὸ ἐθνικόν) Γεάτης, ὡς Τεγεάτης· εἴκοι δὲ Γεήσιος προὔπαρχον, ὡς τὸ Ἰθακήσιος, καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιος. G. D.]

[Γεάχος. V. Γαῖοχος.]

[Γεαρ. V. Ἐαρ.]

[Γεάτης. V. Γαῖατης. Γέα.]

[Γέβαλα, τρίτη μοῖρα τῆς Παλαιστίνης. Gentile Γεβαληνός. Et Γεβαληνὴ ἡ χώρα. Steph. Byz.]

[Γεβελείζις, ὁ, Gebelezis, Getarum deus, qui idem Ζάλμοζις. Herodot. 4, 94. DABLER. Ubi libri variant inter γεβελείζιν et βελείζιν.]

[Γεβωνίται, οἱ, Gebeonitae, ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, ὡς Ἰώσηπος, Steph. Byz. Ap. Joseph. Γάβαωνίται.]

[Γέβους, ζυγά, Hesych. An exprimere voluit Hebr. גזב Abot, quod LXX Job. 39, 10; Ps. 2, 3; Jes. 5, 18, ζυγὸν reddiderunt? ALBERTI.]

[Γεγάειν. V. Γέγνομαι.]

[Γεγάημα. V. Γαλέω.]

[Γέγγει, βρέχει, Hesych. Ubi Τέγγει corrigitur.]

[Γέγγις. Arcad. p. 29, 20 : Τὸ Γέγγις βαρύνεται· ἀπὸ τοῦ γ γὰρ (ἀρχεται), ὡς περ καὶ τὸ γέλις, γέγγις· nam sic ex codd. corrigendum quod legitur τέγγις, nisi haec praecedentis vocabuli γέλις dittographia est. G. DINDORF.]

Γέγειαι βόες, Suidae αἱ ἀρχαῖαι, Antiquae, Priscae : et forsitan γηγενεῖς. Nam et Etym. γέγειος e γέα derivatum ait, diplasiasmo facto, exp. et ipse ἀρχαῖος, afferensque ex Hecataeo, Ὅτι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. [Etym. M. verba p. 223, 33 haec sunt : Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἐκαταίω, καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι, τὼς ὁ γεγειος ἔχει λόγος· ... καὶ ἦχει γέγεια ἀνθεα μήκωνός τε. De quibus Bentl. ad Callimach. Fragm. p. 475 : « Lego, Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἐκαταίω καὶ Καλλιμάχῳ, ἦ ὅτι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. Καὶ, ἦχι γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Quae conjectura inde firmatur, quod eandem vocem usurpet Callimachus ap. Plutarch. Sympos. 5, 3 : Πουλὸν γεγειότερον ... ἀγῶνα.» Steph. Byz. : Γῆ, ἀπὸ τοῦ γέα κραθέν· ἀπ' οὗ τὸ γέγειος κτητικὸν πλεονασμῷ τοῦ γ. Γέγειος γέγεια in loco obscuro Etym. M. p. 768, 56.]

[Γεγήθησις, εὖς, Gaudium. Vita Ms. S. Andreae Sali in prol. : Ἀπόλαυσίν τε καὶ γεγήθησιν δυσωπῶ. DUCANG.]

Γεγηθῶτως, Cum gaudio, Laeto animo, Bud. [Philo vol. 2, p. 295, 18 : Ἐπ' οἷς ἀξίον γεγηθῶτως εὐχαριστεῖν. WAKEF. Heliodor. 7, 5, p. 260.]

[Γεγιώτας lectio corrupta. V. Γενετήτης.]

[Γεγυμνωμένος, Nude. Joseph. vol. 2, p. 456.]

Γέγωνα, praet. med. τοῦ γνῶω, metathesin habens pro γέγωνα : signif. autem illud γνῶω, licet inusitatum sit, γνωστῶς βοῶ, s. ἐξάκουστον βοῶ, Eust. i. e. Ita clamo s. vociferor, ut intelligar, s. ut audiatur et intelligatur clamor ille meus : ideoque Clare vociferor. II. Ω, [703] : Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν. Idem dicit γέγωνε βοήσας, pro ἐξάκουστος ἐγένετο s. ἠκούσθη· ut Od. E, [400] : Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας· Z, [294] : Τόσσον ἀπὸ πόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, Tanto ab urbe

A spatio, quanto vox ejus vociferantis exaudiri potest. Utitur Idem particip. γεγωνός : ut II. [A, 275] : Ἡῦσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνός. [Cum dativo etiam II. Ξ, 469 : Αἶας δ' αὖτε γέγωνεν ἀνύμοι Πουλυδάμαντι, ubi Zenodotus accusativos legerat.] Porro ut e κέκληγα fit κεκλήγω, ita et Γεγῶνω ex hoc γέγωνα, praet. med. in praesens transeunte. Affert enim Eust. e Soph., τί γεγῶνω; [OEd. Col. 213, ubi libri deteriores γεγωνῶ] qui et in Phil. p. 385 [v. 238] dicit, Γεγωνέ μοι πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, pro εἰπέ μοι. [Sic etiam Aesch. Prom. 193, 782, et Eurip. Or. 1220. Participii γεγωνός exempla s. v. Γεγωνός. Aristot. Probl. 11, 52, p. 904, 35 : Ἐπὶ πλείον γεγωνόσιν.] Dicitur vero etiam Γεγωνέω, eod. prorsus signif. quo γεγῶνω. Od. M, [370] : Οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγῶνεον· Ion. pro ἐγεγῶνεον s. ἐγεγῶνεον. Et II. X, [34] : Μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγῶνει· Et M, [337] : Ἄλλ' οὐπὲς οἱ ἐὴν βῶσαντι γεγωνεῖν. [Ubi alii libri γεγῶνεον : sed γεγωνεῖν probabat Aristarchus.] Sic in Epigr. [Anth. Pal. 7, 12] : Γεγωνεῖ σε φθίσθαι. At Eur. [Hipp. 586] : Γεγωνῶ ὅπα. [Ubi nunc recte legitur σαφῶς δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὅπα.] Rursum Hom. γεγωνέμεν dicit. Ion. s. Dor. pro γεγωνεῖν s. γεγῶνεον. II. Θ, [223] : Γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε, i. e. ἐξάκουστον βοῶν, Eust. Verum [Plato Hipp. maj. p. 292, D : Οὐδὲν σοι μάλλον γεγωνεῖν δύνάμει] et Xen. usus est, licet ποιητικωτέρως : Κυνηγ. p. 576 [6, 24] : Ἐάν δ' ἐς τὰς ἀρκυς ἐμπύπη, ὁ ἀρκύωρος [ἀρκυωρός] γεγωνεῖτω, Vociferetur, Clamitet, s. Alta voce significet. [Dio Cass. p. 1121, 80 : Ἐφη γεγωνήσας. Aristot. De anima 2, 8 : Διὰ τὸ ψαθυρὸς εἶναι (δ' ἀήρ) οὐ γεγωνεῖ. Aesch. Prom. 787 : Γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῆζετε· 990 : Προτρέψεται με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε. Eurip. Ion. 696 : Ἔς οὖς γεγωνήσομεν. Pindar. Pyth. 9, 3 : Πυθιονίκων γεγωνεῖν, Celebrare. Et Ol. 2, 10 : Θήρωνα δὲ τετραρορίας ἕνεκα νικαφόρου γεγωνητέον.]

[Γεγωνή, ἡ.] Γεγωναὶ Hesychio sunt αἱ διμυλῖαι.

Γεγωνήσις, εὖς, ἡ, Vociferatio, Altus clamor, Plutarch. [Moral. p. 722, F : Συντόνους ποιούμεθα τὰς γεγωνήσεις.]

[Γεγωνητέον. V. Γέγωνα.]

C Γεγωνίσκω, verbo derivato a γεγωνέω et eandem retinente signif. Thucyd. utitur, 7, [76], p. 260 : Βουλόμενος ἐπιπλείστον γεγωνίσκων ὠφελεῖν de Nicia, qui in praesenti calamitate milites ἐθάρασεν τε καὶ παρμυθεῖτο βοῇ χρώμενος ἐντονωτέρω. [Aesch. Prom. 627 : Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Eur. El. 809 : Οὐ γεγωνίσκων λόγους. Dio Cass. 56, 14, p. 817, 19 : Ὑπὲρ τοῦς ἄλλους ἐγεγωνίσκων· 56, 26, p. 825, 53 : Οὐδ' οἷός τε ἦν γεγωνίσκειν.]

Γεγωνοκώμη, ἡ, Quae suis vociferationibus vicum implet. Suidae enim γεγωνοκῶμαι sunt γυναῖκες αἱ τὰς κόμης ἐμπιπλώσαι βοήσεων. Idemque Eust. [p. 909, 7, 10], et Etymologo. Hesychio autem, γεγωνοκώμη est ἡ μέγα κεκραγυῖα. [Apud Hesych. γεγωνοκώμη. Et γεγωνοκῶμαι in Schol. ad Hom. II. M, 337.]

Γεγωνός, ὁ, ἡ, Alto clamore enuntiatus s. Clarus, Ita pronuntiat, ut audiri et intelligi possit : ut γεγωνός λόγος, Philo : qui et τρανὴς dicitur et προφορικός. [Haec ex Eustathio p. 1540, 3.] Idemque Hesychius

D γεγωνὸν exponit μεγαλόφωνον, ἐξάκουστον : ut γεγωνεῖν quoque ἐξάκουστον φωνεῖν et μεγαλοφωνεῖν. [Aesch. Sept. c. Th. 443 : Περμπεὶ γεγωνῶ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 450, F : Βοῆν ἴσθησι γεγωνόν. Meleager in Anth. Pal. 7, 428, γεγωνός ἀνὴρ. Clement. Alex. Pædag. p. 203 : Τὸ γεγωνόν τῆς προφορᾶς, et Orig. in Math. 2, 6, indicat Routh. Est autem γεγωνός adjectivum derivatum a neutro participii γεγωνός. Lucian. Gall. c. 1, vol. 2, p. 702 : Γεγωνός τι ἀναβοήσας. Aelian. V. H. 2, 44 : Μέλος διάτορον τε καὶ γεγωνός. Philostr. V. A. 5, 9 ex codice corrigendus (v. Boisson. ad Heroica p. 378) : Γεγωνός ἐφθέγγατο. Ap. Dion. Hal. A. R. 8, 56 : Ἐφθέγγατο ... φωνὴν εὐσύνετόν τε καὶ γεγωνόν, eod. Vat. γεγωνός. Non infrequens comparativi usus. Antipater Thess. in Anth. Pal. 9, 92 : Πτόντες (τέττιγες) ἀεῖδεν κόκων εἰς γεγωνότεροι. Dion. Hal. A. R. 5, 24 : Φωνῆ γεγωνοτέρω. Aiciphr. 3, 48 : Γεγωνοτέρω φωνήματι. Γεγωνότερον βοῶν, φθέγγεσθαι et similia Lucian. Pseudol. c. 1, vol. 3, p. 162; Heliodor. 5, 18, p. 197; Philo-

strat. p. 673; Athen. 14, p. 622, E. Superl. γεγωνοτάτην φωνήν Theodoret. vol. 4, p. 877. || Adverb. Γεγωνότερος ex Euseb. V. C. 3, 28, indicat Boisson.

[Γεδρωσία, ἡ, Gedrosia, regio Indiae. Gentile Γεδρώσιος ap. Strabon. 15, p. 723, et Γεδρωσηνός p. 724, ubi libri quidam γεδρωσινοί. Γεδρωσός ap. Dionys. Perieg. 1086: Γεδρωσῶν ἔλκεται αἶα· ubi Eustath. : Τούτων ἡ χώρα Γεδρωσία, ὥστε αὐτοὺς ἀναλογώτερον καλεῖσθαι Γεδρωσιανούς κατὰ τὸν γεωγράφον· λέγονται δὲ καὶ Γεδρωσηνοί· ubi Coraes corrigat κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον λέγονται... Γαδρωσοί et Γαδρώσιοι ap. Arrian. Exp. Al. 6, 23-28; Hist. Ind. 26, et Γαδρούσιος ibid. 27, quod ex Γαδρώσιος corruptum eodem fere errore quo Γεδρωσία in γερωσία abiit ap. Ioann. Lyd. De ostent. p. 258; Ἀδρασίους et Ἀδρουσίους in libris Ἐλιαν. N. A. 10, 25; Γεδρωσία, γετρωσία, γερωσία ibid. 17, 6. || De alia nominis forma Steph. Byz. : Ἐν τοῖς τοῦ Πολύστορος διὰ τοῦ κ εὐρέθη ἡ πρώτη συλλαβή, ἀλλ' ἦν ἀδιόρθωτον τὸ βιβλίον. Hanc formam ex Agatharch. De mari rubro annotavit Berkel. estque constans ejus usus ap. Diod. Sic. G. DIND.]

[Γέειος. V. Γέγειος.]

Γέεννα. Vox Hebr. e duobus compositum [גהנוני vel גהנוני בני גי Ge Hinnom vel Ge bené Hinnom: Vallis filiorum Hinnomi], Vallem Hinnomi declarat, in qua olim Israelitae superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro Loco cruciandis in aeternum reprobis destinato, atque adeo pro ipso supplicio et cruciatio, quo afficiuntur cum Satana et Angelis ipsius, sicut Erasmus et alii multi annotarunt. Utuntur N. T. scriptt. et Theologi h. v. : de qua vide et Jerem. 7. [Simplici v propter metrum duobus in locis Orac. Sibyll. 1, p. 91: Εἰς γέεναν μαλεροῦ λάβρου πυρὸς ἀκαμάτιοι, et 2, p. 287: Ἐν γέενῃ θηρῶν ὑπὸ ταρταρίοισι βαλοῦνται· nisi duplex v restituendum cum synizesi, qualis nomini Βηθλεεμ in his carminibus adhibetur. G. DINDORF.]

[Γεζίτης. V. Γαιζήται.]

[Γεηγενής lectio vitiosa ap. Nonn. Dion. 6, 167.]

[Γεηπονίω, Terram colo. Euseb. P. E. 1, p. 10, C. WAREF. Cyrill. Hieros. p. 76 (117). KALL. Eustath. Opusc. p. 149, 95.]

Γεηπονία, ἡ, Terrae s. Agri cultura: i. q. γεωπονία. [Clemens Alex. Pæd. 2, p. 189. SUICER. Ioann. Chrys. vol. 1, p. 774, B. G. DIND.]

[Γεηπονικός, ἡ, ὄν, Ad agri culturam pertinens. Basil. M. vol. 3, p. 398, B: Τοῖς ἔργοις τοῖς γεηπονικοῖς. Bast. Ioann. Cinnam. p. 4, C. G. DIND.]

Γεηπόνος, ὁ, Qui terram s. agrum colit, Agricola. [Gl. Cultor. Philo vol. 1, p. 168, 46; Damocrat. ap. Galen. vol. 13, p. 536; Ioann. Malal. p. 47, 4; 92, 7; scriptor Philopatridis c. 4, vol. 3, p. 590. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 673, A; 970, C; 1063, A; Epiph. t. 2, p. 317, A, ubi hodie legitur γαιηπόνος. HASE.]

Γεηρός, [ἄ, ὄν], Terrenus, γήϊος, Suid. [Plutarch. Mor. p. 627, B: Τῶν γεηρῶν τῇ τραχύτητι· 650, D: Γεώδεις καὶ γεηροὶ τινες ἤδη γινόμενοι, ubi de etymologia v. γέροντες agitur. Aristot. De respir. c. 17: Τῶν βραχυίων γινόμενων γεηρῶν. Themist. 32, p. 359, A: Τὸ χθόνιον τε καὶ γεηρόν. Ap. scriptores eccles. Terrestre, oppositum Cœlesti, ut ap. Cyrill. Alex. in Collect. ad Numer. 6, 23, p. 37: Οἱ πολυκτήμενες καὶ τοῦ γεηροῦ πλοῦτου ἐπιθυμοῦντες, quem l. indicat Suicer.]

[Γεήσιος. V. Γέα.]

[Γειαροτήρ, ἦρος, ὁ, Qui terram arat. Tzetz. Antehom. 202: Ταύροις γὰρ τε βόεσι πολέει γειαροτήρσι. Posthom. 214: Ζεύγεα, βούς καὶ δώματα, πρὸς δ' ἄρα γειαροτήρας.]

Γειαρότης, ὁ, Qui terram arat, Agricola, Epigr. [Antipatri Thess. in Anth. Pal. 9, 23: Γειαρότης Ἀρχιππος. Archias in Anth. Planud. 4, 94: Ἀηνόμοι γειαρόται Νεμέης.]

[Γεινοῖα, γείτονα, Hesych. Ex quo Musurus fecit Γεινοῖα, γειτονεῖ. Alii Γειτονεῖα, γειτονεῖ.]

[Γείδιον. V. Γήδιον.]

Γείθρον, Hesychio ἔνδυμα, Indumentum.

Γεῖνεα, Hesychio γεννήσει. Ion. igitur habet epenh. τοῦ i pro γενεῶ. [Codex γεῖνεα. Recte Alberti: Γεῖνεα, γεννήσεις, ex Apoll. Soph., Od. Y, 202 respiciente.]

[Γείνομαι. V. Γίγνομαι.]

[Γείνος. V. Γήϊνος.]

[Γείνω. V. Γίγνομαι.]

[Γεῖθεν, i. q. Γῆθεν, E terra. Callim. ap. Schol. Apoll. Rh. 2, 375 (Fragm. p. 582): Γεῖθεν ἀντέλλοντα. Apollon. De adverb. p. 601, 28.]

Γεῖκόμος, ὁ, Agricola, γεωργός, Hesych. At γεῖκόμον Suidae γεινίαμα.

[Γεῖλοφος. V. Γεώλοφος.]

Γεῖμοροι, οἱ, Coloni, proprie Qui agrum inter se dividunt: i. q. γεωμόροι. At γεῖμοροι μύρμηκες, Apoll. Rh. 4, [1453]: sic enim ibi Schol. legit, quamvis vulg. Edd. habeant γεῖτόμοι, exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες. [Γεῖμόρος, Agricola, ibid. 3, 1387. Apollonid. in Anth. Pal. 6, 238: Πολυγλεύκου γεῖμόρος βότρυος. Philipp. ibid. 9, 438: Βωλοτόμοι μύρμηκες... ἦνι' ἐσύλων γεῖμόρου μελιγρὴν σημηνοδόκου χάριτα. Dionys. P. 190: Γεῖμόροιο ἀρότρον.]

[Γεῖοπείνης. V. Γεωπείνης.]

Γεῖπόνος, ὁ, Agricola, γεωπόνος. [Maximus De elect. 472, 528. Fix. Nonnus Dionys. 21, 97: Γεῖπόνους ἀνέμοισιν, ubi Graef. γεῖτόμοις conjicit. Manetho 4, 433; 6, 489. Tryphiod. 355: Γεῖπόνους ἀρότησιν. Agathias in Anth. Pal. 6, 41. Nonn. Ioann. p. 188, 23: Γεῖπόνος βίσιτοι πατήρ ἐμός.]

Γεῖτόμος, ὁ, Terram secans. Apoll. Rh. 4, [1453]: Γεῖτόμοι μύρμηκες, ubi schol. [et codd. recte] legit γεῖμοροι, uti modo dixi. At Γεῖτόμον, τὸ, Suidae ἀροτρον, Aratrum. [Oppian. Cyn. 1, 137: Γεῖτόμον... ἐπιθύνουσι ἀροτρον. Γεῖτόμον ἀροτρον in Etym. M. p. 229, 46.]

[Γεῖφόρος, ὁ, ἡ, Terram ferens. Phantias in Anth. Pal. 6, 297: Γεῖφόρους σκαφίδας.]

[Γεῖρ, ὁ, Gir, fl. Libyæ, ap. Ptolem. 4, 6. Conf. Νίγειρ.]

[Γεῖσα. V. Γεῖσον.]

[Γεῖσηπόδισμα. Γεῖσηπος. V. Γεῖσιπ...]

Γεῖσιον, τὸ, Suidae i. q. γείσον. Γεῖσιον autem VV. LL. exp. Septum, Lorica. [Γεῖσιον, Gl. Lorica, i. e. Cancellum. In γήσιον corruptum ap. Inc. Exod. 39, 39. Apud Hesych. Γήσιον, μικρὸν τεῖχος. Joseph. Bell. Jud. 5, 5, 6, vol. 2, p. 334: Περίεστερε δὲ τὸν τε ναὸν καὶ τὸν βωμὸν εὐλιθὸν τι καὶ χάριεν γείσιον. Et ibid. 6, 2, 4, p. 376. Ex libris restituendum eidem Ant. Jud. 8, 3, 9: Περίεβαλε δὲ (ὁ Σολομὸν) τοῦ ναοῦ κύκλω γείσιον μὲν κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν, θριγκὸν δὲ παρ' Ἑλληνισι λεγόμενον· ubi vulgo γείσον.]

Γεῖσιποδίω, Suggrundia fulcio, τὰ γείσα suis fulcris munio, quibus insistant. [Suidas s. Γεῖσίπους et Lex. Rhet. p. 231, 5. Γεῖσιποδίω ex Isæo affert Harpoer. Γεῖσαποδίω male ap. Hesych. et Cyrill.]

Γεῖσιπόδις, εως, ἡ, Suggrundatio, Camer.

Γεῖσιπόδισμα, τὸ, Quod suggrundii fulcri loco suppositum est, τὸ ἐξέχον τῆς δοχοῦ ἐφ' οὗ τὸ γε σὸν ἐστίν, ut Suid. tradit. [Lex. Rhet. p. 227, 5, ubi codex γαισηπόδισμα.] J. Poll. [7, 12]: Αἱ δὲ προβολαὶ τῶν ὑπερφῶν οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προύχουσαι, γεῖσιποδίματα· καὶ τὰ φέροντα αὐτὰς ξύλα, γεῖσιπόδες.

Γεῖσίπους, οδος, ὁ, Suggrundiorum fulcrum, cui illa quasi pedi innituntur, Camer. V. Γεῖσιπόδισμα. [Etym. M. p. 229, 40. Γεῖσιπόδες scriptum ap. Moschop. Sched. p. 205, et γεῖσιπούς in cod. Lex. Rhet. p. 227, 5.]

Γεῖσον, τὸ, vel Γεῖsson, Suggrunda s. Suggrundium, i. e. Pars tecti prominens, qua stillicidia a parietibus arcentur: s. τὸ προῦχον τοῦ υπερθύρου, ut Pollux [1, 76] exp., seu, ut Etym. [p. 229, 34], τὸ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσμα, vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς, τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον. [Lex. Rhet. p. 231, 1: Γεῖσα· τὸ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς ναῶν ἢ τειχῶν ἐξέχον κυμάτιον· οἱ δὲ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα. Phryn. Bekk. p. 33, 24: Γεῖσα· ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων.] Deducit autem a γέα idem Etym. Eur. Or. [1569]: Ἡ τῶδε θριγκῶ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, ῥήξας παλαιὰ γείσσα, τεκτόνων πόνον. Ubi Schol. dicit γείσσα esse i. q. θριγκός, i. e. λίθους ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωματίων ἐπιχειμένους. [Γεῖσσα τεῖχος vel τεγέων ibid. 1620 et Phæniss. 1187; γείσσ' ἐπάλλεων ἀπο, 1165. Quibus in locis recentiores edit. γείσα exhibent, quæ perpetua est in codd. et in grammaticorum notationibus de h. v. ejusque derivatis flu-

etatio. Γείσα simpliciter in inser. Attica ap. Boeckh. A vol. 1, p. 263. Duplicatum est in v. Carico γίσα, de quo Stephan. Byz.: Μονόγισσα, πόλις Καρίας, ὅθεν Ἀρτεμίδης Μονόγισσιν... γίσα γὰρ τῆ Καρῶν φωνῆ λίθος ἐρμηνεύεται· νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσα λέγομεν. Quibuscum comparetur Γίσιον, quod ex Hesychio attuli s. v. Γείσιον. Lysias ap. Polluc. 7, 120: Τῶ γείσου συντελεσμένου καὶ τοῦ κρηπιδαίου. Arat. 971: Ἐρχόμενοι κατὰ γείσα (pauciores libri γείσα), ut ὑπὸ ὑπὸ τὰ γείσα apud Theophr. De sign. 1, 18, p. 787. Lycophr. 292: Οὐ γείσα χραισμήσουσιν οὐδ' ἐπάλλετες. Alia v. ap. Ruhnck. ad Tim. p. 65 et Hesych. interpp. Hebraicam originem h. v. tribuit Josephus, cuius verba v. s. Γείσιον. Ceterum Γείσιον respondere ei quod recentiores Graeci στῆθος, στηθαῖον, vel στηθειον dicunt, monent grammatici: vid. Schol. ad Eurip. Or. 1565 et Phoen. 1180 ed. Matth. et Ducang. s. v. στῆθος.] || Metaph. capitur pro eo omni, quod suggrundarum in modum propendit. Sic in galea γείσιον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et γείσα ὄφρων, i. e., ut Cam. ex Poll. B [2, 49, 66] exp., ille quasi Projectus frontis, cui oculi subsunt, αἱ προβολαί· quem Plin. Ambitum dixit genae superioris. Quo pertinentia habes in Γείσωμα. [Conf. Ἀπογεισώω.] Γείσα etiam fem. ap. Hesych. reperitur. Et Γείσος ap. Suid. pro eod., i. e. τὸ στεφάνωμα οἴκου, quam exp. cum aliis vide ap. Hesych. Γείσας vero Idem a quibusdam tradit exp. etiam τὰς ὡὰς τῶν ἐνδουμάτων. [Masculini Γείσος vel Γείσος exempla ex V. T. attulit Biel. ad Hesych. s. v. Γείσιον. Adde, quem Schneiderus citat, Hesychium s. v. Ἐθρήκωσεν, ἐπεγείσωσε· γείσος δὲ ἐστὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἢ ἀνωτάτω στεφανίς. Incertior femininae formae usus est. Cum Hesychio consentit Lex. Rhet. p. 231, 2: Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὡὰς τοῦ ἱακτίου γείσας (ap. Ruhnck. in Auct. ad Hesych. γείσας) εἶπεν. Sed in Etym. M. p. 229, 42, ubi eadem legitur, γείσα scriptum est. Quo minus tribuendum alii Lex. Rhet. glossae p. 227, 7: Γείσιπους· τὸ ζῦλον τὸ ὑποβληθὲν καὶ φέρον τὴν γείσαν· γείσα δὲ ἐστὶν ἡ στεφάνη, δι' ἧς δῆλον ὅτι παραυτῶν (?) ὑδρορροή ἐφέρετο. Qui grammatici error esse videtur nominativo plurali γείσα decepti: ut non inutilis sit Etym. M. admonitio p. 229, 32: Γείσα· δεῖ γινώσκειν ὅτι πληθυντικῶς οὐδετέρως λέγεται. Apud Hesych. Γείσας, τὰς ἐξοχὰς τῶν οἰκοδομῶν, recte corrigitur Γείσα vel Γείσσα. Idem, Γείση, ἐκθέματα, ubi Musurus Γείσα. G. D. In tit. de aede Min. Poliadis, Boeckh. Inscr. vol. 1, p. 284, γείσα sunt lapides coronae templi, cum cymatio; ib. § 11 i) γ. γωνιζία lapp. coronae angulares; ib. n) γ. ἐπὶ τοὺς αἰετοὺς lapp. coronae in fastigio. De γείσω parte cassidis, la visière, ut conspicitur in picti. vasorum, Winckelm. Mon. ined. N° 199. Hase.] Γείσος, ὁ, Agricola, γεωργός, Suid. [s. v. Γείσιον. || I. q. γείσιον, quod vide.] Γείσσομαι, In suggrundae modum conformor, Bud. Grundis imbricor, Gaza. [Gl. Γεγεισώμενα, Crustata. Conf. Ἀπογεισώω et Ἐπιγεισώω.] Theodoros Prodr. Am. Rhod. et Dos. 3, p. 110, ab Jacobsio ad Anth. Pal. vol. 3, p. 640 emendatus, Οἱ τὸν πόθον γεισσοῦντες (vulgo γεωσοῦντες) ἐν μέσῃς μέθαις σαθροῖς θεμέθλοις. Etym. M. p. 229, 40, γεισώσαι. G. DINDORF.] Γείσωμα, τὸ, Suggrundatio: ad verbum Suggrundamentum dici potest; q. tamen v. Gaza ex Aristot. Grundam et Imbricamentum transtulit, Bud. Aristot. De part. anim. 2, [15]: Αἱ δ' ὄφρῆες καὶ βλεφαρίδες ἀμφοτέραι βοηθείας χάριν· αἱ μὲν ὄφρῆες, τῶν καταβαινόντων ὑγρῶν, ὅπως ἀποστέγωσιν, οἷον γείσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν, i. q. γεισιπόδισμα paulo ante. [Γείσωμα, Gl. Imbrex. Γείσωμα, Pollux 1, 76; 7, 120.] Γείσωσις, εὖς, ἡ, Imbricatio, Suggrundatio, γεισιπόδισις. Apud Hesych. unico σ, Γείσωσις, qui exp. τὸ τῆς στέγης ἐξέχον· quod γείσιον etiam dicitur. [Etym. M. p. 229, 41: Γείσωσις τὸ τῆς γῆς ἐκθετον, ubi corrig. στέγης, e Lex. Rhet. p. 231, 7. G. DINDORF.] Γείταινα, ἡ, Vicina, ut τέκτων, τέκταινα. [Eustath. p. 1129, 20; 1599, 47 ex Chærobosco, quem v. p. 1199 ed. Bekk.] [Γείτη. V. Γέλη.] [Γείτνεω pro Γείτνεω legitur Georg. Alex. p. 246, 8. HASE.]

Γείτνια, ἡ, i. q. Γείτονία, Vicinia. [Hesych.: Γείτνια, πλησιασμός. Γείτνιαι· γείτονια. Phrynich. Bekk. p. 32, 5: Γείτνια, ἡ γείτνιασις. Hipp. Ep. p. 1289, 13: Διορίζουσιν ὀφθαλμῶν γείτνιην. || Regio urbis. V. Γείτονία.] [Γείτνιαζω. V. Γείτνιαω.] [Γείτνιακός, ἡ, ὄν. Joseph. A. Jud. 2, 14, vol. 1, p. 111: Κατὰ γείτνιακὴν πρὸς αὐτοὺς συνήθειαν, Vicinitatis consuetudinem.] Γείτνιαμα, τὸ, Hesych. [Qui sic interpretatur v. γείτνημα. Et Suidas s. v. Γείσοκον. || Regio, Vicus. V. Γείτονία.] Γείτνιασις, εὖς, ἡ, Vicinitas. Plut. Pericle [19]: Βαρβαρικάς ἀναμειγμένη γείτνιασις. [V. Camill. c. 24, παρὰ τὴν γείτνιασιν, de ipsis vicinis. Gl. Vicinia, Vicinitas. Aristot. Polit. 1, 9; Theophr. C. P. 6, 18, 7: Τὴν τοῦ ποταμοῦ γείτνιασιν. Polyb. 18, 19, 4. Plotin. p. 15, A. Alciphro 1, 3: Τὴν πρὸς τὸν θάνατον γείτνιασιν.] Γείτνιαω, et Γείτνιαζω, Vicinus sum. Herodian. 6, [2, 21]: Πρὸς τοὺς γείτνιωντας καὶ δημοφύλους βαρβάρους, Adversus vicinos et ejusdem corporis barbaros, Polit. Ibid. [5, 3, 9]: Ἐθνη δημοφύλακα καὶ γείτνιωντα Ἰταλία, Contermina vicinæque Italiae. Et, Γείτνιαζω τῆ οἰκία. [Γείτνιαω ex Aristoph. Eccles. 327, Demosth. p. 1272, 1278, Aristot. Rhet. 1, 9, indicat Lobeck. ad Phrynich. p. 82. Adde Hippocr. Epist. p. 1289, 22. Γείτνιωντας τόπους Aristot. Polit. 2, 6. Γείτνωσας πόλεις ibid. 9. Antiaticista p. 86, 16: Γείτνωσιν, ἀντὶ τοῦ γείτνω. Θεόπομπος Φίλιππῳ (Φιλιππικοῖς Heringa): καὶ γείτνωσιν. Hesych.: Γείτνωσιν, γείτνωσιν· ubi Ruhnken.: «Lex. Rhet. Γείτνωσιν (ed. Bekk. p. 231, 8, γείτνωσιν), τὸ γείτνωσιν. Lege in utroque Γείτνωσιν, γείτνωσιν. In Hesychio hanc formam postulat literarum series.» Etym. M. p. 229, 30: Γείτνωσιν καὶ γείτνωσιν, καὶ γείτνωσιν συγχωρεῖ. Γείτνωσιν Procop. Gazæus in Maii Auct. class. vol. 4, p. 207: Τὸν ἐκ τοῦ γείτνωσιν ὀνόματι λαβῶν. Ducas Hist. Byz. p. 97, B. Figurete Theodoret. vol. 2, p. 1219: Ἡ Σύρων φωνὴ γείτνωσιν τῆ Ἑβραϊκῆ. G. D. Dio Chrys. Or. vol. 1, p. 409: Μεταφέρων οὐ τὰ γείτνωσιν μόνον (ρήματα), οὐδὲ ἀπὸ τῶν ἐγγύθεν, ἀλλὰ τὰ πλείστον ἀπέχοντα. || Item metaph. Vicinus, Affinis s. Cognatus sum, quoad similitudinem. Lucian. De hist. scr. [c. 56]: Ἄλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον δευτέρῳ μὴ γείτνωσιν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωσιν. [Γείτων. V. Γείτων.] [Γείτνωσιν. V. Γείτνωσιν.] [Γείτνωσιν. V. Γείτνωσιν.] Γείτνωσιν, Vicinus sum. Alex. Aphr. Probl. 2. [Strabo 3, p. 156; 4, p. 206; 5, p. 231; 16, p. 780; Appian. Mithr. c. 119. Scott. Xenoph. De vectig. 1, 8; Cyrill. Alex. vol. 1, 1, p. 132, C. G. DINDORF.] Pass. [Medium] i. q. act., Hippocr. De tract. [p. 764]: Ἄμα δὲ τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ σώματος γείτνωσιν ταύτῃ μᾶλλον τῆ ἑξῆς, ἀλλ' οὐχὶ τῆ εἰσῶθεν.] Γείτνωσιν, Vicinus sum. Plato [De legg. 8, p. 843, A. Æschyl. Pers. 309: Πηγαῖς τε Νεῖλου γείτνωσιν. Meleager in Anth. Pal. 7, 207: Αἰὲν ὄραν κοίτης γείτνωσιν ἀπόσχεο.] Phocyl. [v. 32], ἀγροῦ γείτνωσιν ἀπόσχεο. Γείτνωσιν, τὸ, Plat. De legg. 4, [p. 705, A]: Μάλα γε μὴν οὕτως ἀλυμρὸν καὶ πικρὸν γείτνωσιν, de mari urbi vicino, Bud. [Locum Platonicum imitatur Ælian. Ep. 13 ab Schæf. cit. et Aristid. vol. 2, p. 206 Jebb. Procop. Hist. p. 619, A: Τεθολωμένον ἐπαγομένῳ γείτνωσιν. G. D. Nicephor. Hist. p. 20 ed. 1616 = p. 6 ed. Lupar. Boisson. Aretæus p. 57, C: Διὰ τὸδε πρὸς τὴν καρδίην γείτνωσιν. Photii Ep. 72, p. 121: Τῶ πρὸς τὸ γῆρας γείτνωσιν. Fix. Alia forma Γείτνωσιν Aret. p. 56, D, καρδίας καίριον γείτνωσιν.] Γείτνωσιν, εὖς, ἡ, pro eod. γείτνιασις, πλησιασμός. [Lucian. Conviv. c. 33, vol. 3, p. 440: Τῆς γείτνωσιν ἀπέλαυσε. Themistio 1, p. 12, B ex cod. Mediol. restitui. G. D. Plotin. p. 14, G. CREUZER.] Γείτονία, ἡ, Vicinitas. [Arcad. p. 99, 13.] Ap. Plat. De legg. 8, [p. 843, C] Vicinia duorum hominum δημοτερόνιον. [Aristot. Rh. 2, 21. Male γείτνωσιν scriptum in Gl. et ap. Hesych. s. v. Γείτνια. Manetho 4, 288: Γείτνωσιν θανάτου καταρριπτοῦντας ἑαυτοὺς. || Apud Byzantinos, Regio urbis: vid. Γείτνωσιν. Quo significatu etiam Γείτνια ap. Ioann. Malal. p. 222, 20: Κτίλει δὲ καὶ διαίταν οἰκημάτων... καλέσας τὴν γείτνιαν Ἀγριππιῶν. G. DINDORF.]

[Γειτονάρχος, δ, Vico, magister. Hesych. s. v. Πεγεονάρτος. Alia forma Γειτονάρχης in Νόμοις τῶν Ὀμηρικῶν in Boisson. Anecd. vol. 5, pag. 73: Κατέστησεν ἀνὰ ἐκάστῳ βεγεῶνι τοὺς λεγομένους γειτονάρχας. Constantin. Porphyrog. De Cerimon. p. 269, 16: Τῶ γειτονάρχῃ καὶ τοῖς λοιποῖς ἀρχουσι τοῦ μέρους. Ubi Reisk. vol. 2, p. 290: « Non novi qualis hic fuerit in factionibus magistratus. Videtur tamen idem atque *vici magister* fuisse. Γειτονία enim est *insula, regio urbis, vicus*: unde *vicinia*: vid. Theophan. p. 58, B. » G. DINN.]

[Γειτονιάω. V. Γειτνιάω.]

[Γείτος. V. Γείτων.]

[Γειτοσύνη, ἡ, Vicinia, Gl. Legitur ap. Strabon. 13, p. 591: Διὰ τὴν γειτοσύνην ὑπὸ τῶ αὐτῷ ἡγεμόνι καὶ αὐτῇ (ἡ πόλις) ἐτέτακτο.]

Γειτόσυνος, ἡ, ον, Vicinus. Epigr. [Antipatri Caryst. in Anth. Pal. 9, 407]: Γειτοσύνης ... ἐκ καλύβης, E vicino tugurio.

Γείτων, ονος, δ, ἡ, Vicinus. Hesiod. [Ἔργ. 344]: Πῆμα κακὸς γείτων. [Aristoph. Vesp. 875: Ὁ δέσποτος ἀναξ, γείτων ἀγυιεύ.] Plut.: Οὐκ εἶ μεταλαμβάνειν ὑδάτος ἀλλοτρίου τοὺς γείτονας. Dem.: Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, Hoc vicinum mihi praedium. Lucian. [Timon. c. 43, vol. 1, p. 156]: Εὐωχεῖται μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ θυμῶς, ἐκσεῖον τῶν ἄλλων. Idem, Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ εἰς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. [Γείτων, Vicinus ex adverso. Aeschyl. Pers. 67: Εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. Eurip. Iph. Taur. 1451: Γείτων δειράδος Κερυστίας. Ἐκ γειτόνων vel Ἐκ τῶν γειτόνων, E vicinia. Aristoph. Plut. 435: Ἡ καπηλὶς ἡ κ τῶν γειτόνων. Lysias p. 93, 2: Τὸν λόγον ἀποσβεσθῆναι τὸν παρὰ τῷ παιδίῳ, εἴτα ἐκ τῶν γειτόνων (apud vicinum quempiam) ἐνάλασθαι. Alciph. fragm. vol. 2, p. 228: Τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρούνα, ubi cod. τῶν omittit. Ἐκ γειτόνων οἰκεῖν, In vicinia habitare: vid. exempla ab Kustero collecta ad Aristoph. Plut. 435; Bergler. ad Alciph. 2, 2; Markl. ad Maxim. Tyr. vol. 2, p. 281: inter quae est Antiphanis locus ap. Athen. 13, p. 572: Ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατοικοῦσης τινός. Idem Ἐν γειτόνων dicitur, ut ap. Lucian. Philops. c. 25, vol. 3, p. 53: Ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὄκει. Et in Conviv. c. 22, ibid. p. 435: Ἐν γειτόνων οἰκῶν, ubi in libro uno est ἐγγειτόνων, scriptura antiqua passim in codd. servata: v. Markland. l. c. et var. lect. ad Procop. Hist. p. 337, B. Ephraem. Caes. 8982: Ἐπὶ Βερρόνῃ ἦκε τὴν ἐγγειτόνων. Quod quum ἐν γειτόνων pariter atque ἐκ γειτόνων significare possit, non mirandum est formulas has ab librariis sæpissime esse confusas. Procop. Hist. p. 8, D: Ἐν χωρίῳ οἰκίῳ ἐν γειτόνων τοῖς τῶν ἐτέρων ὀρίοις ὄντι. p. 29, A: Ἐν γειτόνων ἐγόντι ἔθνος. p. 38, D: Πρέσβειον παρόντων ἡμῖν ἐν γειτόνων ἦδη. p. 113, A: Ἀπαμείων πόλιν ἐκ γειτόνων οὔσαν, ubi Maltret. recte ἐν γειτόνων. Conf. ibid. p. 397, D, 431, A, 437, D, 447, C. Bast. ad Greg. Cor. p. 47. Longe rarius est Ἐς γειτόνων, quod ex Lycurgo C. Leocr. p. 150, 33, affert Bergler.: Ἐς γειτόνων τῆς θρησκείας αὐτὸν πατρίδος μετοικῶν. ubi nunc ex codd. ἐκ γειτόνων est restitutum. Ap. Eunap. p. 75: Ἦσαν εἰς γειτόνων, alius codex ἐγγειτόνων. Ἐς γειτόνων βαδίζω Thomas M. p. 369. Apud Polyb. 27, 14, 15: Ἠνάγκαζε μετελθεῖν εἰς γείτονα τῆς νυκτός, Schweigh. εἰς γείτονος conjiciebat. Ἀπὸ γειτόνων Diodor. Sic. 13, 84 ab Schæf. cit.: Τινὰ τῶν ἀπὸ γειτόνων πένητα. De constructione v. γείτων cum genitivo et dativo v. Thom. M. p. 184. G. D.] || Vicinus, i. e. Affinis, Similis, Lucian. [Icarom. c. 8, vol. 2, p. 758]: Σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, Specta num inter se affinia sint et consentiant. Volunt autem [grammatici: v. Etym. M. p. 229, 26] deductum a γέα quasi γείτων, vel a γῆ quasi γῆτων. || Γείτων Hesychio ἐγγύς, qui et γείτος ita accipi ait. [Γείτων, ἐγγύς. Καὶ γείτος γὰρ (τὸ Kust.) αὐτό. Lex. Rhet. p. 231, 9: Γείτων. ἐγγύς, παρὰ τὴν γέα. Recte Hesych. γείτων, quod neutrum est masculini γείτων, marmori Sandvicensi restitutum a Boeckhio vol. 1, p. 259: Κεραμεία, ἃ ἦν Εὐφάντου, οἷς γείτων τὸ βαλανεῖον τὸ Ἀριστωνός, ubi in lapide non nisi literæ ΓΕ supersunt. Plurali numero paulo post, Χαλκείων ... ὧ γείτονα τὰ ... οἰκήματα, ubi tenuiora etiam lapidis sunt vestigia. G. DINNORF.]

[Γεωπεινής. V. Γεωπεινής.]

Γειῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt, Suid. i. q. γέωρες. Γειῶρας [recto accentu Lex. Rhet. p. 231, 10: Γειῶρας. προσήλυτους,] Hesych. exp. γείτονας ἐξ ἄλλου γένους, qui Israeli vocentur προσήλυτοι: item τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονομένους. Exod. 12, [19]: Ἐν τε τοῖς γειῶραις καὶ αὐτόγθοσι τῆς γῆς, Advenis et indigenis terræ. [Et infra:] Γέωρες, οἱ, Terræ s. Agrorum custodes, γεωφύλακες, μέτοικοι, πάροικοι, Hesych. Apud Suid. Γεῶρες scribitur cum ὦ, at in VV. LL. γεῶραι. V. Γειῶραι. [Γειῶρας, δ, vox origine Hebraica, forma Græca. Theodoret. vol. 2, p. 266: Γειῶρας Ἑλλάδι φωνῇ προσήλυτος ἐρμηνεύεται. Similiter Basilius M. vol. 1, p. 591, quos indicant Hesychii interpp. Formam vitiosam γέωρες vel γεῶρες convellunt casuum obliquorum exempla. Γεῶρας, δ ἀλλότριος, ex Pselli Gloss. Mss. affert Kuster.] Γῆῶραι, i. q. γειῶραι, ἀλλότριαι, ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τῶν τόπων, Suidas. [Ex Psello. Alia exempla vid. in annot. ad Hesych. Lectiones vitiosas τὸν γῆῶραν ex Justino Mart. et Γεῶρας, φύλακας, e lexico Ms. Octateuchi memorat Alberti.]

[Γεωρίσαι, glossa Suidæ sine interpretatione posita in ed. Mediol., apud Kust. Γεωρησαι.]

[Γεκαθά, ἐκοῦσα, Hesych. Γέκατα Is. Voss.]

[Γέγαλον, ἡσυχον, Hesych. Γέγαλον, i. e. ἔκαλον, ἔκαλον, Guyetus, ut postulat ordo literarum.]

[Γέλα, ἡ, Gela, urbs Siciliae. De qua Steph. Byz.: Ἡ γενικὴ Γέλας, τὸ δὲ Γέλης Ἰωνικόν. (Aristoph. Acharn. 606: Κὰν Γέλα κὰν Καταγέλα. Γέλαν Thucyd. 6, 4. Γέλης et reliqui casus ap. Herodot. 7, 153.) Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. (Hoc tradit Thucyd. l. c.) Ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλὴν πάχνην γενῶν. ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. Alia Ὀπικῶν conditore urbi nomen factum esse narrabant. De adjectivo gentili quæ præcipit Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος, οὐ Γελῶς, ὡς Ἄθρων καὶ ἡ συνθήκη καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως τὸ Γελῶς, recte corriguntur transpositis verbis τὸ ἐθνικὸν Γελῶς, οὐ Γελαῖος. Proba enim et usitata forma Γελῶς s. Γελῶς est, ab Herodoto, Thucydide, aliis usurpata. Etym. M. p. 225, 6: Τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος. G. DINNORF.]

Γέλαν, Hesych. exp. αὐγὴν ἡλίου, pro ἔλην. [Cum digammo. Conf. Βέλα, et Ruhnk. ad Tim. p. 96. || Apud Siculos, Gelu (vid. s. v. Γέλα), nomine a splendore sumto, quod recte monuit Lennep. ad Phalar. p. 308.]

[Γελάδας, δ, Geladas, statuarius ap. Suidam, est Ἀγελάδας, decurtata nominis forma, qua Tzetzta utitur Chil. 7, 929; 8, 325, restituenda fortasse Schol. Aristoph. Ran. 504, ubi vulgo Ἐλάδου, Meursius autem Ἀγελάδου. G. DINNORF.]

[Γελάζω, forma a grammaticis ficta, ut Eustath. p. 1599, 8: Γελαστὰ ... ἀπὸ τοῦ γελῶ γελάζω ἀρρήτου θέματος.]

[Γελαίμι. V. Γελαῖω.]

[Γελαῖος. V. Γέλα.]

[Γελαῖός (ῥ), δ γέλως, Hesych.]

[Γελανδρόν, ψυχρόν, Hesych.]

[Γελαῖνης, δ, ἡ, Ridens, Hilaris. Pind. Ol. 5, 5: Καρόια γελαῖνι. Pyth. 4, 322: Θυμῷ γελαῖνι.]

[Γελανίων, δ, Gelanio, Argii filius. Schol. Hom. Od. Δ, 22.]

[Γελανοί, εἶδος ἵππων δυσγενῶν καὶ εἰς πόλεμον οὐκ εὐθέτων, Hesych.]

[Γελάνωρ, ορος, δ, Gelanor, Sthenelæ filius, Argivus. Pausan. 2, 16, 1; 19, 3; Apollodor. 2, 1, 4, 8, p. 120; Plutarch. V. Pyrrh. c. 32. G. DINNORF.]

[Γελαρῆς, γαλήνη, Λάκωνες, Hesych. Conf. Γαλερός.]

[Γελαρος. V. Γάλλαρος.]

[Γελαρχος, δ, Gelarchus, n. pr. viri Atheniensis ap. Demosth. p. 502, 17, ubi codex Paris. unus δελάρχω. G. DINNORF.]

[Γέλας, δ, Gelas, fl. Siciliae. V. Γέλα. Γέλας inter barytona ap. Arcad. p. 21, 25. Ποταμοῖο Γέλα orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 11. Γέλα ποταμῷ Callimach. ap. Schol. Pind. Ol. 2, 29. || Carum lingua, Rex. Steph. Byz. s. v. Σουάγελα, Καλοῦσι γὰρ οἱ Κἄρες σοῦαν τὸν τάπον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. || Obscura Hesychii glossa est, Γέλας, ναύτας.]

Γελασεῖω, Ridere cupio s. gestio, verbum ἐφετικόν.

[Plato Phaedon. p. 64, B : Οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασεύοντα ἐποίησας γελάσαι· quem locum alii imitati sunt : vid. Wytttenb. Ep. crit. p. 41. Γελασεύω ex Damascio affert Suidas. Adde Synes. p. 15, A, et Euseb. Præp. ev. p. 64, A.]

[Γελασηγός. V. Γελασίνοσ.]

Γελάσιμος, ὁ, ἤ, Ridiculus, Risu dignus. Lucian. [Somn. c. 5, vol. 1, p. 7] : Γελάσιμα ἦν πάντα καὶ μειρακιώδη. Phrynich. tamen in VV. LL. scribit Atticos γελοῖον, non γελάσιμον dicere. [Pag. 226 : Γελάσιμον· Σπράττιν μὲν φασὶ τὸν κωμωδοποιὸν εἰρηκέναι τοῦνομα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ τοῖς ἀπαξ εἰρημένοις προσέχομεν τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοῖς πολλάκις κερρημένοις. Apud Lucian. in Jove Traged. c. 51, vol. 2, p. 699 : Γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι, libri plures γελοῖον. || Gelasimus, parasiti nomen ap. Plaut. in Stich. 1, 3, 20 et 4, 2, 50 : « Nolo e Gelasimo mihi te Catagelasimum. (Sic κὰν Γελα κὰν Καταγελα ap. Aristoph. Acharn. 606.) G. D.]

Γελασίνοσ, ὁ, Risor, et q. d. Risorator, Qui velut quandam ridendi artem facit. Sic autem interpr. in ea signif., in qua de Democrito dicitur. [Vid. Ælian. V. H. 4, 20, ubi male γελάσινον vel γελασινόν, et Suidam. Femininum γελασίνη. Antiatic. p. 87, 23 : Γελασίνην, τὴν πολλὰ γελοῖσαν. Ἀναξανδρίδης ἐν Κωμωδοτραγῳδίᾳ. Ioannes Mal. p. 106, 12 : Γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρειαῖς, ubi Isaac. Porph. ἔ. τὰς παρειάς.] || Γελασίνοι dicti sunt et Dentes qui in risu nudantur, quasi ridententes, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων, inquit Polux [2, 91]. Γελασίνοι, Rugæ et velut sulculi, qui a ridentibus in ore fiunt. Unde Martial. [7, 24] : Nec grata est facies, cui gelasinus abest. [Suidas : Γελασίνοισ, γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γυνομέναις. Ἐν ἐπιγράμμῳ (Rufini in Anth. Pal. 5, 35), Καί β' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοισ λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἦνθεν εὐαφίη. Similiter de sulculis lumborum Alciphro ab Hemst. cit. 1, 39 : Τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτὶ, τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἐγκρισιν, τὸ μῆτε ὑπέρογκον αὐτῶν μῆτε ἀσαρκον, τοὺς γελασίνοισ ἐπ' ἀκρων. G. DIND. Chærobosc. in cod. Barocc. 50, fol. 124 : Γελασίνοσ, διὰ τοῦ ἰ σημαίνει δὲ τὴν κοιλότητα τὴν γενομένην ἐν τοῖς προσώποις ἐκ τοῦ γελοῦτος. CRAMER.] Apud Hesych. legitur etiam Γελασηγός, in Γαγγαλίδες et Γαγγίγξ. [In altero Hesychii loco codex γελασινόν. Rectus accentus γελασίνοσ est : vid. Etym. M. p. 793, 48.]

[Γελάσινοσ, ὁ, Gelasinus, martyr. Chron. Pasch. p. 513; Ioann. Mal. p. 314 ed. Bonn. G. DIND.]

[Γελάσιος, ὁ, Gelasius, n. pr. Episcopi aliquot qui hoc nomen gesserunt memorantur in Synodo Nicæna ap. Phot. Bibl. p. 66, 67. G. DINDORF.]

[Γελασις, εὐς, ἤ, Risus. Etym. M. p. 801, 13, et Suidas s. v. Φρύαγμα. HEMST.]

[Γελάσκω, ἰ. q. Γελάω. Epigr. in Anth. Pal. 7, 621 : Εἶδατι Σαρδῶν σελίνου γελάσκων.]

Γελασμα, τὸ, Risus. Apud Æsch. metaph. Prom. [90] : Ποντίων τε κομᾶτων ἀνήριθμον γελασμα· ubi v. Schol. [Τὸ τῆς θαλάττης γελασμα Pollux 6, 199 ex codd. supplendus.] Simili metaph. Plut. [Moral. p. 952] : Καὶ βυθοὶ ποταμῶν διεγελοῖσιν, Turn. interpr. Rident. Hanc metaph. imitatus est et quidam Latinus poeta. [Lucret. 5, 1002 : « Ridentibus undis. » G. D. Deridiculum. Γῆρας, πολυχρόνιον γελασμα, Secundi Sent. p. 638 Gal. FIX.]

[Γελαστέον, Clem. Alex. p. 167. KALL.]

[Γελαστέος, α, ον, Ridendus. Tzetz. Comment. in Hermog. ap. Ruhnck. ad Longin. 3, 2, p. 236 ed. Lips. : Ἡ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελαστέαν. G. D.] Γελαστής, ὁ, Risor, vel Irrisor. Suidas [ex Sophocl. OED. T. 1436. Hesychium s. v. Κερτομία citat Hemst.]

Γελαστικός, ἤ, ὄν, Ridendi facultate præditus, q. d. Risibilis activa signif. Sic homo dicitur esse ζῶον γελαστικόν apud Sextum Emp. et Porphyr. [et ap. Clem. Alex. Strom. 8, p. 926, 927, et Luc. Vit. auct. 26. Ex Platone Pollux 6, 200. Cum ἀγελαστικόν confusum vide s. h. v. Adv. γελαστικῶσ utitur Suidas s. v. Γελασεύοντα.]

Γελαστός, ἤ, ὄν, Risu dignus; ut Ἔργα, Hom. Od. 9, 307.

[Γελάστρια, ἤ, Ridens. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 1059 : Ἐπικοκῦστρια (Echo)· εἰωθῖα γελᾶν, γελάστρια. G. DINDORF.]

Γελαστός, ὄσ, ἤ, Risus. Callim. H. in Del. [324] : Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστὸν· ubi inversam puto particulam καὶ, ut sit παίγνια καὶ γελαστὸν Ἀπόλλωνι κουρίζοντι.

Γελάω, ἄσω [Γελάσετε Marcio Evang. p. 412; Liban. vol. 4, p. 186, 30. Orac. Sibyll. 1, p. 122 : Σαρδόνιον μείδημα γελάσετε. G. D.], et [qua forma veteres Attici constanter utuntur] ἄσομαι, Rideo. Od. Σ, [40] : Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀντίξαν γελώντες. (Γελών, Ion. pro γελῶν, ut ὄρων et similia, poetis in primis familiaria.) [Γελοῖον Od. Υ, 390 : Δεῖπνον μὲν γάρ τοῖγε γελοῖωντες (γελώντες codd. Harl. et Vratisl.; γελώντες Harl. a correctore) τεύκοντο, quod γελώντες scribitur ibid. Σ, 111 : Τοὶ δ' ἴσαν εἶσω ἡδὺν γελώντες, ubi alii libri γελώντες. Rursus imperfectum γελοῖων est Υ, 347 : Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοῖων (cod. Harl. γελών) ἀλλοτρίοισιν· ubi Eustath. : Τὸ δὲ γελοῖον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἴωτα, ὡς ἀπὸ τοῦ γελών, ἡγουν ἐγέλων, γενομένων· ἔστι γὰρ γελῶν βῆμα, ὡς ὄρω, βόω καὶ τὰ τοιαῦτα· διὸ καὶ γελώντες ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐξῆς, καὶ (Od. Φ, 105)· Ἀὐτὰρ ἐγὼ γελῶ καὶ τέρπομαι· καὶ προῖον δὲ αὐτοῖς γελοῖωντες εἶπη κατὰ θμῶν πλεονασμὸν, οἷα μὴ ἔχων εἶπειν γελώντες μετὰ ἐκτάσεως τῆς λὸ συλλαβῆς· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωῦ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνοντα μακρὰν θέλει εἶχειν τὴν προπαραλήγουσαν, ὡς τὸ μαιμῶω, ἡβῶω. Quod argumentum Eustathius ipse quodammodo elevat alia annotatione ad Υ, 390 : Τὸ δὲ γελοῖωντες τεύκοντο, βέλτιον οὕτω γράφειν· εἰ δὲ που γράφεται γελώντες διὰ τῶν δύο μετὰ ὧν ω, νοητέον τὴν οἰ διφθογγὸν τοῦ γελοῖωντες τραπήναι εἰς ω μέγα ὁμοίως τῷ ἀγκώνῃ ἀγκοῖνῃ καὶ τοῖς ὁμοίοις. Schol. cod. Ambros. : Γελοῖωντες, ἀντὶ τοῦ γελοῖωντες, καὶ γελωτοποιῶντες, ἐν γελῶτι διατρέθοντες. Ab γελοῖω est in Hymno Hom. in Ven. 49, ἡδὺν γελοῖήσασα. His inter se comparatis Buttmanus in Gr. Gr. vol. 1, p. 499 in postremo Odysseæ loco γελοῖωντες scribebat, in reliquis duobus γελώντες et γελών probabat. In his enim Ridentes significari qui proprie dicuntur : in illo autem versu et in hymno Homericō Hilarēs, Jocabundos. Quo sensu ab aliis scriptoribus γελοῖάζειν dicitur. || Stephanus in indice : « Γελαῖν Ἄεολ. pro γελαῖν, Ridere. » Æolica forma est γελαῖμι ab Herodiano Περὶ μ. λ. p. 23, 26, aliisque grammaticis memorata, hac flexione, γελαῖμι, γελαῖς, γελαῖ : vid. Theodos. Canon. p. 1045, 11 ed. Bekk. et Herodian. in Hortis Adon. p. 413; quod apud Gregorium Cor. et recentiores quosdam grammaticos male cum diæresi scribitur γελαῖς γελαῖ, recte reprehensum a Neuiō ad Sapphon. fragm. 2, 5, p. 31 : Πλησίον ἀδὺ φωνεῖσας ὑπακούει καὶ γελαῖσας ἡμερόεν. Nam sic a Buttmano (Gr. Gr. vol. 1, p. 503) emendata est librorum scriptura γελεῦσα ap. Theocrit. 1, 36, ubi libri plurimi γελώσα, alii γελοῖσα vel γελαῖσα. Imperfectum iterativum γελασσε ap. Etym. M. p. 624, 38. Aoristus Doricus γελάσας ap. Theocrit. 7, 42, 128 (ubi libri nonnulli γελάσας), et ἐγελάζε 20, 1. Γελάζει optativus nunc legitur ex correctione Valcken. : libri γελάσσαι, γελάσει, γελάσσεισα. Futurum Doricum γελασοῦντι ap. Eustath. p. 1557, 40. Aoristi formam contractam, comparandam cum Βροντάς et Γῆρας participiis, memorat Etym. M. p. 225, 7 : Γελαν· οἶον « Γελαν δ' ἀθάνατοι θεοί », κατὰ συστολήν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ· γελαντος γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ συστολήν τοῦ α· τὰ δὲ ἐνδέοντα συλλαβῇ τρίτῃ πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν. Οὕτω Ζηνόδοτος. G. D.] Et [Il. Φ, 389 : Ἐγελάσσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ. Od. I, 413 : Ἐμὸν δ' ἐγελάσσε φίλον κῆρ.] ἡδὺν γελασσαν, Il. B, [270]; Λ, [378] : Ὅ δὲ μάλα ἡδὺν γελάσσας. [Add. Theocrit. 7, 42, 128.] Huic autem τῷ ἡδὺν γελᾶν oppositum puto γελᾶν γεῖλεσι ap. eundem poetam [Il. O, 101], quod est eorum, qui Sardonium risum imitantur. [Hoc monuit Eustath. p. 1007 extr.] At δακρυόεν γελᾶν vide in Δακρυόεις. [Ἀχρεῖον γελᾶν vide in Ἀχρεῖος et Ἀχρεῖό-γελωσ. Λάθρια μὲν γελαῖσα, Theocrit. 1, 96. Γελᾶν πλατὺ ex Cyrillo C. Julian. p. 225 indicat Wakef. Comice dictum Γελῶν ἵπποσέλινα καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων ab Pherecrate ap. Athen. 15, p. 685, A.] Dicit autem Hom. et γελᾶν ἐπὶ τινι cum dat. pers., ut Il. B, [270]; Ψ, [784], pro Ridere de aliquo, i. e. de alicujus facto vel dicto. Soph. autem Aj. [79] dicit εἰς

A

B

C

D

ἐχθροὺς γελᾶν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, De inimicis, i. e. de infortuniis inimicorum. Quod alii interpr. Ridere inimicos, i. e. Irridere. Ap. Eund. [Aj. 1042] κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς γελᾶν vertitur Ridere ob mala aliena, Insultare malis. Utuntur autem τῷ γελᾶν et prosæ scriptt. variis modis. Xenoph. Cyrop. 1, [4, 4]: Αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιστα ἐγέλα. Lucian. [Mort. D. 13, 2]: τί γελᾷς; Quid rides? [Aristoph. Pac. 1066.] Apud Eund. De hist. scr. [c. 11, vol. 2, p. 15] cum illo ἡδὺ, Μᾶλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελᾶσονται. Apud Eund. ἐγέλασα sine adjectione, certa quadam loquendi forma dicitur pro Risum mihi cies, vel Ridiculum est quod dicis: ut, Ἐγέλασα ἔρασταὶς σὺ τηλικούτος ὢν; Ita Bud. [Mort. D. 9, 2, et Deor. D. 16, 2, vol. 1, p. 360, 244. Aristoph. Eq. 696: Ἡσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπῆταις.] Cum ἐπὶ autem juncto dat. interdum pers., interdum rei: ut, Γελῶ ἐπὶ σοι, Xen. OEc. [2, 9.] Sic Lucian. [Gymn. c. 23, vol. 2, p. 904]: Τὸ θεᾶτρον γούν ἄπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. Cum dat. rei, Aristoph. II. [799]: Ἐπὶ τούτοις ἀναγκάζειν γελᾶν, Lat. potius dicunt Rideo de hac re, quam Rideo de te; licet dixerit Cic., Qui risus hominum de te erat? At Gall. *Je me ri de cela*, et *je me ri de cestuy-la*. [Nicolaus comicus ap. Stob. Floril. 14, 7, v. 31: Ἐπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν. Xenoph. Anab. 5, 4, 34: Διελέγοντό τε αὐτοῖς καὶ ἐγέλων ἐφ' ἑαυτοῖς, ubi optimus cod. Vat. ἐγέλων αὐτοῖς, alii nonnulli ἐφ' αὐτοῖς, ut in Conviv. 3, 10 in libris est ἐγέλασαν ἐπ' αὐτὸν, in ἐπ' αὐτῷ recte mutatum ab Abreschio. Sext. Emp. Adv. Math. 2, 19, p. 292: Ὅθεν καὶ γελᾶν ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς. Corr. αὐτοῖς. Alio errore ap. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 4 legebatur αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιστα ἐγέλα, nunc e. codd. emendatum ἐφ' ἑαυτῷ. G. D.] || Γελῶ cum accus. Rideo [Plato Gorg. p. 473, E: Τί τοῦτο, ὦ Πῶλε, γελᾷς; Aristoph. Nub. 820: Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; Xenoph. Conviv. 11, 19: Ἡ τὸδε γελᾷτε, εἰ...], Irrideo. Greg. Naz.: Γελῶ σου καὶ τὰς προκριθμῆσεις. [Lucianus Oecyp. v. 5: Γελῶ δὲ τοὺς πληγέντας ὑπ' ἐμοῦ. Eiusd. Sacrif. c. 1, vol. 1, p. 525: Γελάσεται τὴν ἀβελτερίαν.] Et pass. cum gen., sed sub. ἕνεκα, pro Irrideri, Γελασθεῖν τῆς συναριθμῆσεως. [Similiter Antistius in Anth. Planud. 4, 243: Ἐπὴν γελᾶσης ἐσιδῶν με τοῦ σκεύους.] || Ex Eur. [Iph. T. 276] affertur γελᾶν εὐχαῖς pro Arridere. [Idem Iph. Aul. 912: Οὐδὲ φίλος οὐδεὶς γελᾷ μοι.] Sed ap. Aristoph. N. [560]: Ὅστις τούτοις γελᾷ, non tam est Qui his arridet, quam Cui hæc arrident: est enim τούτοις γελᾷ, pro His oblectatur, His gaudet. [Soph. Ajac. 957: Γελάδῃ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχρῃσιν πολλὴν γέλωτα· cui loco comparandus Plutarch. Mor. p. 169, D: Γελῶντα μὲν μανικῶν καὶ Σαρδόνιον γέλωτα τούτοις ποιούμενοις, de quo non recte judicat Wyttenb. Γελᾶν cum dativo personæ dici, id ut sit Ridere aliquem, Irridere alicui, recte negat Elmsleius Euripidis versu Bacch. 840 comprobari, Πᾶν χρεῖσσον ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας ἐμοί, ubi μὴ γελᾶν pro μὴ ἔγγελαν scriptum est errore in similibus compositis frequentissimo et in hoc ipso verbo redeunte in Medea 1362, Ἦν σὺ μὴ ἔγγελας, ubi libri nonnulli μὴ γελᾷς. Non magis probari potest quod ap. Lucian. Galli c. 20, vol. 2, p. 733: Εἰ γούν ἡδεῖς τὰς φροντίδας αὐτῶν ἄς ἐχρυσίν, ἐγέλας ἂν ἐπὶ σαυτῷ, codex Gorlic. præbere dicitur ἐγέλας αὐτῷ. || Γελῶ cum genitivo. Soph. Phil. 1125: Πόντου θινὸς ἐφ' ἡμεῖς γελᾷ μου. Plato Theæt. p. 175, B: Γελάδῃ οὐ δυνάμενον λογιζέσθαι τε καὶ χυνοῦντα ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν, ubi libri plures δυνάμενον præbent, Heindorfius autem οὐ δυνάμενον posuit propter præcedentem numerum singularem, quæ illo in loco non satis idonea ratio est. Apud Procop. B. G. p. 646, B: Γότθων τῆς ἀλαζονείας καταγελάσας ex Scaligeri conjectura legi videtur. Codd. γελάσας. G. DINDORF.]

|| Γελᾶν de inanimatis etiam dicunt poetæ pro Splendere, Nitere, Renidere, Floridum esse. V. Hesych. et Eustath. Horatius itidem dixit Domum ridere argento, sicut et Aureum lacunar renidere. [Hom. II. T. 362: Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθών. Theognis 9: Ἐπλήσθη Δῆλος... ὀδμῆς ἀμβροσίας, ἐγέλασε δὲ γαῖα πελώρη. Hesiod. Theog. 40: Γελάδῃ δὲ τε δώματα πατρὸς Ζηνός... θεῶν ὅπι... σκιδόχμηνη. Hom. II. in Cer. 14: Κηῶδει τ' ὀδμῆ πᾶς τ' οὐρανός... γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε. Apoll. Rh. 4, 1171: Αἰ δ' ἐγέλασσαν

ἡῖνες νήσοιο. De mari dictum exemplis illustrant Bergl. ad Alciph. 3, 1, Wakef. ad Lucret. 1, 8, p. 6. Tragicus ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 6, 4: Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκη γελᾷ.]

Γελοπολεῖν, Hesych. affert pro βωποπολεῖν, παντοπολεῖν, Omnis generis merces vendere. Pro quo forsitan scr. Γελοπολεῖν. Nam Γελοπολῆς dicitur ὁ βωποπολῆς, ut docui s. h. v. J. Poll. sane 7, [198], γελοπολεῖν citat ex Hermippi Comici Ἀρτοπολῆσι [-πόλῆσι], qui et τοῦ γελοπολῆς meminit, asserens etiam Γελοπολῆς, ἢ, e Cratini Διονυσιαλεξάνδρῳ: signif. autem Femina, quæ omnis generis merces venditat. [Γελοπολῆς etiam Eustath. p. 927, 54.]

Γέλγη, ἢ, i. q. βῶπος, Variæ et omnis generis merces: vel etiam Sarcina variarum mercium. Hesychio itidem βῶπος, καὶ βάμματα, καὶ ἀτραχοί, καὶ κτένες. Ab eodem Γέλγη est forsitan et Γελγηθεῖν, quod Hesych. exp. ἀπατηλογεῖν, Decipere in sermone, s. Verbis fallacibus uti: sunt enim illi βωποπόλαι et circumforanei institores peritissimi fallendi artifices.

[Γεργιθεῖν, verbo a nomine Γεργίθων ducto, Schneid. in Suppl. Lexici. Sed recte Is. Vossius Γελγηθεῖν, quod literarum series postulat. Conf. s. v. Γέλγεις. G. D.] Porro ut γέλγη Hesychio sunt etiam βάμματα [et, quod ex γέλγη depravatum esse conjiciebat Salmasius, Γεῖτη, βάμματα ἐξ ἐρίων], ita et Γέλγει idem exp. βαπτίζει, χρωματίζει, Tingit, Colorat, a them. Γέλγω. [Γέλγη a Mæride p. 115 et Polluce duobus in locis, 3, 127; 7, 8, ita affertur ut ἡ γέλγη pariter atque τὰ γέλγη esse possit. Sed tertio in loco, 9, 47, Eupolidis verba memorantur, Περὶ τὰ γέλγη, Locum significantia ubi merces veneunt: unde Luciano in Lexiph. c. 3, vol. 2, p. 323, restituitur, Ἐπὶ τὰ γέλγη ἀπαντᾶν, pro vulgato σέλγη, quod Schol. interpretatur nescio quo auctore, κοινὰ δειπνητήρια. Recte igitur Schneiderum in Suppl. Lexici neutralem formam τὸ γέλγος (vel potius τὰ γέλγη: nam τὸ γέλγος fortasse non usitatum fuit) probare puto, rejecta feminina ἡ γέλγη: quam qui Ælii Dionysii auctoritate gravissima confirmare videtur Eustathius p. 927, 54: Ῥῶπος μέντοι λεπτός καὶ ἀτελής φόρτος, ὡς δὲ Αἴλιος Διονύσιος λέγει, καὶ ποιήλος· γέλγην δὲ, φησὶν, αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, magno vereor ne femininum suoque errore posuerit: nisi forte γέλγη scripsit. Ioannis Chrys. locum vol. 7, p. 217 ed. Savil.: Ἐκεῖνοι βιβλίον καλλωπιστὰ καὶ δογματῶν, οὗτοι ἱματίων καὶ γελγῶν, indicat Seager. Corruptam scripturam Τεγγῆ (hoc accentu) annotavit Hesych., Τεγγῆ, ὁ καλούμενος βῶπος (βῶπος)· κακῶς ἔστι γὰρ γελγῆ· quocum comparata est vitiosa librorum quorundam Pollucis 7, 8 lectio βωποστεγγῆ pro βῶπος, γέλγη. Alia forma est Γέλγια, τὰ. Hesych. Γέλγια, πίνη (πήνη), σπάθη, κουράλια· unde corrigitur glossa corrupta, Γεάγια, κουράλια. G. DINDORF.]

[Γέλγια, τὰ. V. Γέλγη.]

[Γελγιδῶ. V. Γέλγεις.]

[Γελγηθεῖν, ἀπατηλογεῖν, Hesych. Codex γελγηθεῖν. Conf. Γέλγη et Γέλγεις.]

Γέλγεις, ἰος, et Γελγίς, ἶδος, ἢ, Allii caput: s. Nucleus allii, aut Spica allii, ut Plin. et Colum. vocant. Posterioris Hesych. meminit, cui γελγίδες sunt αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Prius ap. Theophr. legitur, H. P. 7, 4, [sect. 11], itidemque posterius. Sed videtur discriminis aliquid facere inter γελγίδα et γέλγην, illoque nom. Caput totum allii vocare, hoc autem Nucleos ejus et spicas: Τοῦ τε σκορόδου, inquit, ὅταν ἀνοιδῆση, ἡ γελγίς κυρτοῦται πᾶσα· καὶ ἐνταῦθα αὐξηθεῖσα, διαιρεῖται πάλιν εἰς τὰς γελγίς, καὶ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίνονται, τῷ τελείσθαι τὴν κεφαλὴν. [Idem C. P. 1, 4, 5: Σκороδο διαιροῦσιν εἰς τὰς γελγίς. Et 6, 10, 7: Τοῖς σκορόδοις εἶναι τὴν ὀριμότητα ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος.] Idem ibid. utitur verbo Γελγιδούσθαι, In γελγίδας evadere, s. In γελγίδας διαιρεῖσθαι, In nucleos dividi, In spicas discerni: nam de allio, quod semine provenit, loquens, ait [H. P. 7, 4, 11]: Τῷ πρώτῳ γὰρ ἔτει κεφαλὴν, ἡλίχην πράσον, λαμβάνει, τῷ δ' ὑστερον γελγιδούται, καὶ τῷ τρίτῳ τέλειον γίνονται. Plin. 19, 6, dicit allium tenuissimis et quæ separantur in universum, velari membranibus, mox pluribus coagmentari nucleis, et his separatim vestitis. Quos nucleos et γελγίδας Diosc. vocat etiam βῆγας et ἀγλιθας, alii δου-

γας, σκελλίδας s. σκελλίδιαι, ac δαιτίδας : in carpis quidam γηθουλίδας vocari τὰς κεφαλὰς aiunt. [Γέλγης inter barytona est ap. Arcad. p. 29, 21. Genitivus est γέλιθος producto iota, ut ἄγλις ἄγλιθος, quod ipsum quoque in libris interdum δ pro θ habet. Recte γέλιθες in epigr. Crinagoræ ap. Suidam s. v. Γέλιθες et in Anth. Pal. 6, 232 : Καὶ πότιμοι γέλιθες, ubi margo codicis γέλιθες eodem fere errore quo γελγηθεῖν scriptum est in glossa Hesychii, de qua s. v. Γέλιθ dictum. Γέλιθες ex Pselli versibus politicis citat Koen. ad Greg. Cor. p. 243. Adde Bekk. Anecd. p. 327, 16. G. DINDORF.]

[Γελοπολιεύ. Γελοποώλης. Γελοπόωλις. V. Γελοποωλίαν.]

[Γέλος. V. Γέλιγ.]

[Γέλεα, τέλεα, Hesych. Conf. Γελέων.]

[Γελέας, δ, Geleas, n. pr. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44 : Γελέα Δαμοκρίτου Τεγεάτη. G. DINDORF.]

Γελεῖν, Hesychio λάμπειν, ἀνθεῖν [ἀθεῖν G. Martinius], forsā a γέλα.

[Γελενος, ἀσφοδελός, νάρκισσος, Hesych.]

[Γελέων, οντος, δ, Geleon, Ionis filius ap. Herodot. 5, 66, ubi libri aliquot Τελέοντος, ut ap. Eurip. in Ione 1579 in omnibus scriptum est Τελέων, quod ipsum quoque antiquum nomen proprium est, de quo suo loco plura dicentur. Ab Ionis filio vestustæ tribui Atticæ nomen inditum Γελέοντες, quod Τελέοντες scribitur in deterioribus libris Stephani Byz. s. v. Αἰγυκώρεως et ap. Polluc. 8, 109. In Γελέοντες depravatam ap. Plutarch. V. Solon. c. 23. Sed Γελέοντες dicuntur in marmore Cyziceno ap. Caylum, *Recueil d'Antiq.* vol. 2, p. 207, et in Teis inscriptionibus duabus, de quibus Bœckh. in Museo Cantabr. VIII, p. 611 : « Altera Sherardiana est, in qua habetur ΠΟΥΑΗΗΓΕΛΕΟΝΤΩΝ, altera est ap. Pocock. Inscr. p. 37, 1; cf. ap. Murat. t. 2, p. DCXLIV, 5, sed in utroque exemplari corruptior etiam vox est. Nam Pocockius exhibet, ΠΟΥΑΗΗΕΟΝΤΩΝ, Muratorius, ΠΟΥΑΗΗΕΑΕΟΝΤΩΝ. » Comparandæ autem cum hac scripturæ diversitate sunt Hesychii glossæ, Γέγγει (i. e. τέγγει), βρέχει, Γέλεα, τέλεα, et Τέλιγ vitiose scriptum pro γέλιγ, quod v. G. DINDORF.]

[Γελήνη. V. Γαλήνη.]

[Γελέας, δ, Gelias, legatus Phocænsium, Polyb. 21, 4, 4. Conf. Γελλίας. G. DINDORF.]

[Γελέκη. V. Γελλίειν.]

[Γέλιν, ὄρμιάν (codex ὄρμιάν), Hesych.]

[Γεληνοί. V. Γέλινοί.]

[Γελλαρίς. V. Γαλλαρίας.]

[Γελλίας, δ, Gellias, Agrigentinus, ap. Diod. S. 13, 83, et alios. V. Leopard. Emend. 12, 15. In Τελλίας corruptus ap. Athen. 1, p. 4, A, Suidam et Eustath. Conf. Γελέας. G. DINDORF.]

Γελλίειν, Hesychio γαργαρίζειν [corrige. γαργαλίειν. G. D.] : at Γελλίειν, συνειλήσει. [Idem Γέλλαι, τίλαι. Et, Έλλίτων, τίλων. Et, Γελέκη (literarum series γελλίκη commendat), ελιξ.]

Γελλώ, οὗς, ἡ, Hesychio est δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνά παιδίαι φασὶν ἀρπάζειν, item εἰδωλον Ἐμπούσης. [Apud Hesych. in priore glossa, quæ mutila videtur, scriptum Γελλώ, εἰδωλον Ἐμπούσης τὸ τῶν ἀώρων (codex ἀώρων τῶν) παρθένων : recte in altera Γελλώ. Suidas, Γελλῶς παιδοφιλωτέρα· αὐτὴ ἀώρος ἐτελεύτησε, καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι. Quæ glossa ex Sapphone sumta est. Zenob. Prov. 3, 3 : Γελλῶ (recte Γελλῶς codex Coisl. ap. Montef. p. 608) παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν ἀώρων τελευτησάντων· ἥτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τροφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλῶ γὰρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἀώρος ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτῶν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασιν. Μέννηται ταύτης Σαπφώ. Apud recentiores Græcos Γυλλώ, cuius vocabuli Hebraicam originem in libro apocrypho inventam exponit Mich. Psellus in libro De operatione dæmonum. Γυλλῶ ap. Niceph. Call. 18, 9. Γυλλῶ et accusativus Γυλλῶν in Coteler. Monum. Eccl. vol. 1, p. 149, B. Hæc et alia attulerunt Leo Allatius De opinionibus quibusdam Græcorum c. 3; Coteler. ad l. c. Nomocan., et Ducang. Hinc ductum adjectivum Γυλλόβρωτος, de quo Psellus,

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

A Τὰ γούν συντακέντα τῶν νεογνῶν γυλλόβρωτα αἰ περὶ τὴν λεγῶ ὀνομάζουσιν. G. D. Pluralis Γελοῦδες scriptus est ap. Io. Damascen. vol. 1, p. 473, B, ubi nonnulla de fabula. Fix.]

[Γελοδοτία, ἡλιοδοσία (codex ἡλιοδοσία), Hesych., Occasus solis. Conf. Koen. ad Greg. Cor. p. 231.]

Γελοῖζω, Ridicula s. Jocosa dico, Joco. Plut. Aporphth. Lac. [p. 231, C.] : Συνηγόρου δὲ τινος γελοῖα λέγοντος, οὐ φυλάξῃ, ἔφη, ὡς ξένη, συνεχῶς γελοῖζων, ὅπως μὴ γελοῖοι γένη, ὡς περὶ καὶ οἱ συνεχῶς παλαιότες, παλαισταί; [Pollux 5, 161; 6, 122, 201; 9, 148. Aristarch. ap. Athen. 2, p. 39, E : Σκόπτειν καὶ γελοῖαζεν. Genes. 19, 15; Julian. Cæs. p. 306; Moeris p. 129 : Δημούμενον Ἀττικῶς, γελοῖζοντα Ἑλληνικῶς. Doricam formam aliquam, velut γελοῖαζαι, in Hesychii glossa Γελοῖαζαι, γελοῖαζαι, quæ inter Γελοῖαζος et Γελοῖος media posita est, agnoscere sibi videbatur Is. Vossius.]

[Γελοῖασμα, τὸ, Jocatio. Hesych. s. v. Ψηνά. Wakef.]

Γελοῖασμός, δ, Jocatio, Plutarch. [Jerem. 48, 27 :

B Εἰς γελοῖασμόν ἦν σὺν Ἰσραήλ.]

Γελοῖαστής, δ, Jocator, Facetus. Basil. [vol. 3, p. 72, C] : Εὐτράπελοι καὶ γελοῖασταὶ ἄνθρωποι. [Cf. ibid. p. 99, B.] Gregorius Naz. [p. 703, A] : Ἄντι γελοῖαστοῦ σύννομος, ἀντι καλλωπιστοῦ δυσείμων. Vide et Athen. 83 [i. e. 6, p. 246, C : Πτολεμαῖος δ' ὁ Ἀγλαργῶν ... φησὶ τῷ βασιλεῖ (Philopatori) συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὗς προσαγορεύεσθαι γελοῖαστάς. Pollux 5, 128, 161; 6, 29. Thomas M. p. 207 : Δημούμενος κέλλιον ἢ γελοῖαζων· γελοῖαστής δέ. Hesych. s. vv. Ἰθυμβος, Κυριτοῖ, Φλόαξ. Demostheni p. 23, 15 inferebat Valckenar.]

[Γελοῖαστρια, ἡ, Femina jocosa. Athanas. vol. 1, p. 828 (2, p. 117, D ed. Paris.) : Μετὰ γυναικῶν ἀμελεστέρων καὶ γελοῖαστριῶν. KALL.]

[Γελοῖαίω. V. Γελοῖω.]

[Γελοῖος. V. Γελοῖος.]

[Γελοῖολογία, ἡ, Ridicula sermocinatio. Athanas. vol. 1, p. 408, C : Τὴν τοῦ Σωτάδου μόνου γελοῖολογίαν.]

[Γελοῖομελέω, Jocularia carmina facio. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 7, 719.]

[Γελοῖοποιέω. Argum. Aristoph. Vesp. : Ὁ γέρον ... γελοῖοποιεῖ τὸ δρᾶμα. Schæf. Recte codd. Rav. et Venetus γελοῖοποιεῖ.]

[Γελοῖοποιός, δ, Qui ridicula facit, s. risum ciet. Schol. Venet. Hom. II, B, 226 : Θεραπίης γελοῖοποιός. Sic Bekkeri editio : apud Villos. γελοῖοποιός, quæ si codicis lectio est, γελοῖοποιός potius corrigendum, quod in γελοῖοποιός depravatam ex Etym. Ms. s. v. Γελοῖος memorabimus. Γελοῖοποιός ap. Herodian. Epim. p. 216. G. DINDORF.]

[Γελοῖοαστικός, ἡ, ὄν, Ridicularius, Ridiculosus. Eust. Od. p. 1837, 8 : Τὸ γελοῖοαστικὸν τοῦ Ἰρου ... ἐπεισόδιον. G. DINDORF.]

Γελοῖος, οἶα, οἶον, Ridiculus, Risu dignus. Athen. 6 : Ὑμῖν, φησὶ, πιστεύω, ὅτι τὸ ῥηθὲν γελοῖόν ἐστιν. Plato Symp. : Καὶ τι ἔφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν. Et ut Lat. additur interdum Dictu cum Ridiculus, cum dicimus Ridiculum dictu : sic et εἰπεῖν cum γελοῖότερον addidit Plato Apol. Dicitur autem γελοῖος et de persona : estque γελοῖος, ridiculus, Qui aliquid risu dignum facit aut dicit. [Vid. exempla ap. Ruhnck. ad Tim. p. 66.] || Γελοῖα vertitur aliquando Ludicra,

Jocosa : unde et γελοῖα opposita σπουδαῖος, ut Xenoph. Cyrop. 2, [3, 1]. Sic Isocr. [Ad Demon. p. 8, E] : Περὶ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοῖοις χαίρων. || Interdum et γελοῖον subst. dicitur pro Joco, ut Plut. Polit. Præc. et alibi. [Athen. 6, p. 261, E : Ὄστε πάντας τοὺς κατὰ Κρήτην τούτοις ἀνατιθέναι τὸ γελοῖον. Aristoph. Vesp. 566 : Οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν, οἱ δ' Αἰσώπου τι γελοῖον. Ibid. 1259 : Αἰσώπικόν γελοῖον. Hesych. : Αἰσώπου γελοῖα· οὕτως ἔλεγον τοὺς Αἰσώπου μύθους. Μῆμοι τῶν γελοῖων, Demosth. p. 384; Galen. vol. 4, p. 165; Basil. Schol. in Greg. Naz. p. 110. Γελοῖων ποιητής, Pollux 6, 122.] Quin etiam ut γελοῖον dicitur aliquando Jocus, ita γελοῖος Qui est jocosus, facetus. [Eurip. ap. Athen. 14, p. 613, D : Μισῶ γελοῖους.] Longin. [34] : Ἐνθα μὲν τοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγέλαται. [Similiter γελοῖα, Faceta, et καταγέλαστα, Deridenda, apud Platonem

aliosque sibi opponuntur : vid. Wyttenb. Ep. crit. p. 25.] Suid. tamen γελοῖος proparoxytone vult scribi pro γελωτοποιός. || Γελοῖον etiam vocatur Quod ad ciendum risum aptum est : atque ita videtur et Hom. suo γελοῖον usus esse, Il. B, [215] : Ἄλλ' ἔ, τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι. Bud. ap. Plut. ἔνεκα τοῦ γελοῖου interpr. Risus excitandi gratia. Sic et in VV. LL. πρὸς τὸ γελοῖότερον redditur Ad risum magis concitandum. Γελοῖος, pro Scurra, VV. LL. ex Anthol.; sed cum ω non habente i subscriptum, e Gazæ sententia. [Γελοῖος grammaticorum figmentum est, a γέλως γελῶ derivantium γελοῖος, unde more Bœotico ωι in οι mutato γελοῖος prodire : vid. Etym. M. p. 224, 36. Γελοῖον librarii errore pro γελοῖον legitur in versu Homericō (Il. B, 215) ap. Dion. Hal. vol. 5. p. 408 R. Γελοῖος fingit Eustath. p. 137, 45 : Ἀπὸ τοῦ γέλωος γέλωτος γελῶν ὄφειλεν εἶναι. Conf. p. 206, 3. De accentu autem v. γελοῖος vel γελοῖος magna est veterum magistrorum dissensio. Apollon. De pronom. p. 323 : Οὐκ ἐξωμάλισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. Ὁμοῖος καὶ γελοῖος προπαροξύτονός φρασιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια. Contra ap. Arcad. p. 45, 10, γελοῖος simpliciter inter properispomena enumeratur. Meris p. 109 : Γελοῖον, βαρυτόνως, Ἀττικῶς γελοῖον, προπερισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Quocum consentit Schol. Aristoph. Ran. 6, addito, ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. Contra Etym. M. p. 224, 39, postquam ostendit adjectiva trisyllaba in οῖος properispomena esse, Οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν, inquit, τὸ γελοῖος καὶ ὁμοῖος προπαροξύτονουσιν, οὐκ εἰ· γέλοῖος λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος, γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. Idem discrimen statuit Ammon. p. 36 et a plerisque statui tradit Eustath. p. 205 extr. ex Ἐλιο Dionysio, qui tamen addiderat videri omnino veteres Atticos huiusmodi adjectiva ὁμοῖον, ἑτοῖμον, γελοῖον pronunciasse. In Etym. autem Ms. Trajectino præceptum illud sic invertitur : Γελοῖος προπαροξύτόνως μὲν λέγεται ὁ γελωποιός (sic), προπερισπωμένως δὲ ὁ γέλωτος ἄξιος, quam lectionem sequitur Thom. M. p. 185, nisi quod de neutro genere sic præcipit : Γελοῖον δὲ οὐδετέρως μόνον τὸ γέλωτος ἄξιον. Non minor in codd. scripturæ discrepantia est, modo γέλοῖος modo γελοῖος exhibentibus : vid. Schneid. ad Plat. De rep. vol. 2, p. 14. Ad hæc accedit tertia τόνωσις γελοῖος, cuius memoriam Eustath. servavit p. 906, 51 (ex Philopono), et p. 1967, 24 : Γελοῖος μὲν ὁ καταγέλαστος προπερισπωμένως, γελοῖος δὲ ὀξύτόνως ὁ γελωτοποιός, et iisdem verbis Grammat. ap. Montef. in Bibl. Coisl. p. 470; qui quum pleraque omnia cum Suida communia habeat, non omittendum ap. Suidam non ὀξύτόνως legi, sed προπαροξύτόνως, omninoque vereor ne oxytonum istud γελοῖος recentiorum error sit grammaticorum, qui negligerent ad ultimam vocabuli syllabam retulissent quod antiquior aliquis dixerat primam ὀξύνεσθαι : quomodo Eustathius ipse loquitur p. 205 extr. || Nomen pr. Gelæus. Γελοῖος Γοργύλου in inser. Sicula ap. Murator. vol. 2, p. 642, 1. G. DIND.]

[Γελοῖότης, ἡτος, ἡ, Athen. 11, p. 497, E : Τῆ γελοῖότητι τοῦ ὀνόματος προσπαίξας, Ridiculo significatui. Scott.]

[Γελοῖώδης, ὁ, ἡ, Ridiculus, Jocularis. Epiphan. vol. 1, p. 649, C : Πάντα αὐτοῦ μάταια καὶ γελοῖώδη. Schol. Nicand. Alex. 130, γελοῖώδεις λόγους. KALLI. Γελοῖωδέστατα Tzetz. ad Lycophr. v. 805, p. 794. ANGL. Schol. Aristoph. Vesp. 566 : Αἴσωπος (immo Οἴαγρος v. 579, ubi Niobe Æschyli intelligenda) τραγῳδίας ἐγένετο ὑποκριτῆς γελοῖώδης. G. DIND.]

[Γελοῖωδῶς, Ridicule, Facete. Hesych. p. 584 : Ἀστεῖως, γελοῖωδῶς.]

Γελοῖος, Ridicule, Lucian. [Bis acc. 17, vol. 2, p. 813. Plato De rep. 7, p. 527, A : Λέγουσι μὲν πού μάλ' α γελοῖος τε καὶ ἀναγκαῖος. Γελοῖοτέρως ex Hippocr. p. 156 indicat Schæf.]

[Γελοποιός, V. Γελοισποιός.]

[Γέλως, V. Γέλωος.]

[Γελοῦτρον, ἔλυτρον, ἡγρον λέπυρον, Hesych. Forma Æolica vel Laconica.]

[Γελώω, V. Γελάω.]

[Γελοωμιλία, ἡ, Ridendi societas. Ammian. in Anth. Pal. 9, 573 : Καὶ κλαυωμιλίη καὶ γελοωμιλίη.]

[Γελοῖον, ἀτυχῆς, Hesych. Conf. Βέλλων.]

[Γελοῖνος (?), ὁ Ζεὺς, παρὰ Κρησίν (codex π. κρισίω), Hesych.]

[Γέλων, ὠνος, ὁ, Gelo, n. pr. regis Syracusani, ap. Herodot. 7, 145 aliosque scriptores plurimos. De Gelone, Ætnæ et Hymari filio, conditore Gelæ urbis, vid. Stephan. Byz. s. v. Γέλα. || Γέλων Τληπόωνιδου Πελληγεὺς in inser. Attica ap. Boeckh. vol. 1, p. 232, 32. G. DINDORF.]

[Γελοῖνοι, πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ Γελοῖνου (Γελοῖνου Eustath. ad Dionys. P. 310) τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Ἀγαθόρου ἀδελφοῦ· ὁ οἰκῆτωρ ὁμοφώνως· ὀξύνεται δέ. Apud Herodot. 4, 10, 108, 123, urbis et hominis nomen est Γελοῖνος, gentile autem οἱ Γελοῖνοί. Γελοῖνος inter oxytona est ap. Arcad. p. 66, 7.]

[Γελοῖος, V. Γέλα.]

[Γελοποιός lectio vitiosa. V. Γελοισποιός.]

Γέλωος [Æol. Γέλωος, vid. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 412, p. 221; Kœn. ad Greg. Cor. p. 608], ὠτος, ὁ, Risus : et γέλωος, ὠ, unde accus. γέλων ap. Hom. [Od. Σ, 349 : Γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευξεν· Υ, 8 : Γέλωτα καὶ εὐφροσύνην, ubi alii libri γέλων τε καὶ, Eustath. autem ex suis γέλω τε καὶ affert. Et ibid. 346 codex Harl. Ἀσβεστον γέλω ὄρσε, vulgo γέλων, et in nonnullis libris γέλων. Ex his consequi videtur Homerum γέλω (aut, quæ Buttmani sententia est, Gr. Gr. vol. 2, p. 404, γέλων) et γέλωτα, non γέλων dixisse. Apud Apoll. Rh. 4, 1723 vulgata scriptura ἴσχειν ἐν στήθεσσι γέλω σθένον recte præfertur multorum codd. lectioni γέλων. In indice Steph. addit : « Γέλων, Æol. pro γέλωτα, et Attici interdum. » Æoles γέλων pronunciant, Attici autem poetæ γέλων dixerunt sæpissime, sed, ut videtur, non nisi cogente metro, velut Aristoph. Ran. 45 in fine versus ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, aliique, quorum exempla collegit Pierson. ad Mæridis glossam p. 108, Γέλων Ἀττικῶς, γέλωτα Ἑλληνικῶς. Recte igitur Lobeck. ap. Soph. Ajac. 382, γέλωθ' ὄψ' ἡδονῆς ἄγει, Suidæ scripturam γέλων improbat, quæ ipsa quoque nunc ex cod. Ms. ap. Gaisf. corrigenda est. Γέλωτ' ὄφλειν, non γέλων, consentientibus libris legitur ap. Eurip. Med. 1049, Aristoph. Nub. 1035, pariterque in scriptis prosaicorum γέλωτα longe quam γέλων usitatus est, quod librarii interdum intulerunt, ut Palæphato 31, 6 : Ἴνα τὸν γέλων ἐκφύωσι, ubi recte alii dicat γέλωτα. Γέλων ὀφλισκάνει ex Polyæno 1, 34 indicat Hemst. G. D.] sed et dativ. γέλω ἐκθανον, Od. Σ, [99], Præ risu mortui sunt : ut hyperbole Gall. mourir de rire. Alii autem volunt γέλω per apoc. esse a γέλωτι. [Vid. Eustath. p. 1607, 18; 1697, 17. Recte nunc præfertur γέλω.] Θ, [326] : Ἀσβεστος δ' ἀρ' ἐνώρτο γέλωος μακάρεσσι θεοῖσι. [Plato De rep. 5, p. 473, C, γέλωος ὡσπερ κῦμα ἐκγελῶν.] Alibi autem ὄρτο γέλωος, pro quo in prosa dicitur γέλωος ἐγένετο. Et Od. Σ : Τεύχειν γέλωτα, Risum alicui movere, Risum præbere. Dicit et γέλωτα παρέχειν καὶ εὐφροσύνην [Od. Υ, 8], unde hausit Xenoph. [Cyrop. 2, 2, 5.] γέλωτι εὐφρανέσθαι. Soph. autem [Aj. 382] γέλωτα ἄγειν pro Ridere. Est porro in soluta oratione usitatissimum illud γέλωτα παρέχειν, pro Risum movere, Risum præbere. Xen. Cyrop. 8, [4, 23] : Ὅτι δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὄν γέλωτα παρέχειν. [Et γέλωτα παρέχειν τινι, ut apud Aristoph. Eq. 319.] Sic Lucian. [Contempl. 1, vol. 1, p. 489.] Dicitur etiam, sed rarius, γέλωτα κινῶ, quod ad verbum respondet Latino Risum moveo. [Xenoph. Conviv. 1, 14.] Item γέλωτα παρασκευάζω, Plato. Necnon γέλωτα ποιῶ, Idem [Charmid. p. 155, C. Γέλωτα τιθέναι, Eurip. Ion. 1191 : Γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνους πολύν.] Xen. autem Cyrop. 2, [2, 15] paulo aliter dixit, Γέλωτα περᾶ ποιεῖν ἐμοῦ. [Libri εἰς ἐμοῦ.] Sed et eum, de quo rident, s. quem irrident, et derisui ac ludibrio habent, dicunt γέλωτα ποιεῖσθαι, sed frequentius τιθεσθαι. [Longus 4, 35 : Γέλωτά με ποιοῦμενοι. Antonin. Lib. c. 24 : Ἐποίησε γέλωτα, ubi codex ap. Bast. Ep. Crit. p. 157 recte ἐποίησατο, ut c. 32, γέλωτα ... καὶ παίγνιον ἐποίησατο τὴν κλεμμένην. Poeta ap. Schol. Soph. OEd. Col. 1375 : Γέλων δὲ τὰμὰ ποιοῦνται κόροι. Plato Theæt. p. 166, A : Γέλωτα δὴτα ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Hæc Schæf. Soph. OEd. Col. 903 : Ὄς μὴ ... γέλωος ἐγὼ ξένω γένωμαι τῶδε.] Herodot. [7, 209, coll. 3,

C

D

29], Γελωτά με ἔθει. Sic Γελωτα τίθημι τὴν σωφροσύνην. A Dicitur et ἐν γέλωτι τίθεσθαι, interdum vero ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Et εἰς γέλωτα τρέπω, ad verbum In risum verto: Thuc. 6, [35; Aristoph. Vesp. 1260]: Ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. [Demosth. p. 151, 19: Τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα ἐμβάλοντες.] Pro eod. autem in VV. LL. legitur εἰς γέλωτα φέρω. Apud Xenoph. Cyrop. 2, [2, 14], γέλωτα μηχανᾶσθαι, est Arte aliqua risum elicere, q. d. Risum moliri. At κατέχεν γέλωτα Xenoph. [Cyrop. 2, 2, 5], quod est ad verbum Risum continere. Aristoph. autem [Ran. 45] γέλωτα ἀποσοβῆσαι pro Risum compescere, dixit: ad verbum Risum abigere. Γέλωτα καταναλῆσαι τιος vide in Κατανάλειω. Demosth. [p. 47, 6, coll. p. 428, 22] minus usitata loquendi formula dixit, Ἐπεὶ νῦν γε γέλωσ ἐστ' ὡς χροῖμεθα τοῖς πράγμασι: ut si Gall. dicamus, *C'est pour rire*, vel, *C'est une moquerie, comme nous manions les affaires*. [Γέλωσ, Res risu et contemptu digna. Demosth. p. 185, 18: Πλείων ἐστὶ γέλωσ τοῦ μηδενός· 435, 15: Ἐφ' οἷς δὲ σὺ ἐκείνους ἔχρινες, γέλωσ. SEAGER. Plut. Mor. p. 1075, D: Πολλὸς ἂν εἴη γέλωσ ἡμῶν... προσεύχεται. Vid. Valck. ad Ioann. Chrysost. p. xx. Ἐν γέλωτι, Per risum, Plut. Mor. p. 124, D. Ἐπὶ γέλωτι, Ridiculi caussa, Herodot. 9, 82; Aristoph. Ran. 404, ubi ἐπὶ γέλωτι κατ' εὐτελείᾳ.] Γέλωσ Σαρδόνιος, Risus Sardonius, vide ap. Erasm. Proverb. [Veterum opiniones exponit Schol. Plat. De rep. 1, p. 337, A. || Αἰάντειος γέλωσ Zenob. 1, 43, proverbio ex Sophoclis Ajace ducto, v. 301. || Γέλωσ Μεγαρχικός, Aristoph. Vesp. 57, ubi v. Schol. et Hesych. et Suid. s. v. Γέλωσ. || Γέλωσ συγκροτούσιος, Suid. et Paræmiographi.] At γέλωσ πλατῆς, Synesio [Ep. 50, p. 188, C] Risus effusus. [Herodian. p. 476 ed. Piers. (p. 471 ed. Lobeck.)]: Γέλωσ πλατῆς, οὐχὶ πολλὸς ἐρεῖς, cuius præcepti vim Lobeckius optime explicuit, allatis utriusque formulæ exemplis. Γέλωσ πλατῆς Aristoph. Ach. 1125.] Γέλωσ transfertur etiam ad maris serenitatem: de qua metaph. lege Eust. [p. 1574, 29. Oppian. Hal. 4, 334: Κύματος ἀκροτάτω γέλωσ ὅθι χέρσον ἀμείβει. || Pluralem numerum Γέλωτες ex Simplic. p. 124 indicat Wakef. Adde Æschin. De f. leg. p. 42, 43: Ἐφ' οἷς γέλωτες οὐχ ὅτι τυχόντες ἐγένοντο. Aristot. De part. anim. 3, 10: Σημαίνει καὶ τὸ περὶ τοὺς γέλωτας συμβαῖνον. || Γέλωτος ἀγαλματίων, ab Lyeurgo dedicatum, ex Sosibio memorat Plutarch. V. Lyc. c. 25. Idem V. Cleomen. c. 9: Ἐστὶ δὲ Λακεδαιμονίους οὐ φόβου μόνον, ἀλλὰ καὶ ... Γέλωτος καὶ τοιοῦτων ἄλλων παθημάτων ἱερά. G. DIND.]

Γελωτίνος, Hesychio καταγέλαστος.
Γελωτοποιῶ, Risum cieo, s. excito, Dictis aut factis risum capto. Utiur Xen. Symp. Et Plato De rep. 10, [p. 606, C]: Ὁ γὰρ τῷ λόγῳ αὐ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλομένης γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότε αὐ ἀνίης. Bud. γελωτοποιεῖν interpr. etiam Agere Scurram, vel Scurriliter agere [ap. Xenoph. Conv. 3, 11: Ἐπὶ τῷ γελωτοποιεῖν μέγα φρονεῖς]: quam signif. habere puto in Plut. Polit. Præc. [p. 803, C], ubi de jocis loquitur: Μάλιστα γὰρ εὐδοκίμει τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμειψίας καὶ ἀπαντήσεις: τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιούντος ἐστὶ. [Schol. Arist. Pluti 1130, γέλωτα ποιεῖν, ubi Suidas γελωτοποιεῖν. Argum. Aristoph. Nub. : Ὁ πρεσβύτερος διδασκόμενος τινα τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα. Conf. Γελωτοποιεῖω. || Γελωτοποιητέον ex Clem. Alex. p. 196 indicat Kall.]

Γελωτοποιία, ἡ, Artificium excitandi risu, Xenoph. [Conviv. 4, 50. Pollux 9, 148. Γ. κωμική Lucian. De salt. 68, vol. 2, p. 305. Galen. vol. 4, p. 165: Τοῦτο μὲν οὖν εἰς γελωτοποιίαν τοῖς γράφουσι τοὺς μίμους τῶν γελωτῶν ἀφείσθω. Etym. M. p. 218, 15, γελωτοποιίας. G. D. Io. Chrys. t. 6, p. 963, 32. Climac. p. 209, 32: Παρρησία, γελ., εὐτραπέλια. HASE.]

[Γελωτοποιικός, ἡ, ὄν, Risum faciens, nonnisi ex adverbio γελωτοποιικῶς cognitum est ap. Polluc. 9, 149.]

Γελωτοποιός, ὁ, q. d. Risus artifex, Qui Risum ciet, Qui facit aut dicit, quibus risum eliciat; ut Philippus γελωτοποιός in Symp. Xenoph. [1, 11] et Athen. [4, p. 130, C] γελωτοποιός Μανδραγόνης, qui a Bud. exp. Scurra. Idem γελωτοποιός reddit Festivum acroama, e Cic. [Polyb. 31, 4, 8; Diodor. Sic. 22, 63. || Adjectivum est in loco Æschyli ap. Athen. 1, p. 17, C: Βέλος γελωτοποιῶν, τὴν κάκοσμον οὐράνην.]

[Γελωτοπόνος, ὁ, i. q. Γελωτοποιός, Theodor. Prodr. in *Notices et Extr.* vol. 8, 2, p. 195: Καὶ τε γελωτοπόνουσι παρέξω καὶ τε μίμοισι. Boisson.]

[Γελωτῶν in loco Platonico Phædri p. 230, A, pro γελωτῶν scriptum est ap. Procl. in Plat. Alcib. vol. 2, p. 10, librarii haud dubie errore. Nam vol. 2, p. 6 legitur γελωτῶν.]

[Γελωτουργός, ὁ, Qui risum ciet, Scurra. Constant. Man. Chron. p. 103 (513). KALL.]

[Gelotophye, nomen herbæ, i. q. βατράχιον. Apulei. De Herb. c. 8.]

[Gelotophyllis, nomen herbæ, ap. Plin. 34, 17.]

Γεμίξω, Impleo, Onus impono. [Æsch. Ag. 443: Σποδοῦ γεμίξων λέβητας. Eurip. Cycl. 503: Γεμισθεὶς ποτὶ σέλιμα γαστροὺς ἄκρας.] Ioann. 2, [7]: Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, Implete hydrias aqua. Eadem signif. et in aliquot aliis Evang. locis. [Schol. Eurip. Hipp. 123: Τὴν ὑδρίαν γεμίξεν. Pausan. 3, 13, 3: Γεμιζούση τῇ θυγατρὶ ὕδωρ συντυγόντες, ubi male Kuhh. κομιζούση. Suidas: Γεμίξω, γενικῆ· ἐστὶ δὲ καὶ αἰτιατικῆ τὸ ἀντὶ. Epict. Diss. 2, 20, 30: Γεμίσας παροψίδα δξυγάρου. Meleager in Anth. Pal. 12, 85: Κωμάξω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθεῖς. Achill. Tat. 1, 6: Τῶν τῆς κόρης προσώπων γεμισθεῖς. Themist. Or. 23, p. 293, D: Βίου χρήζοντες καὶ τοῦ γεμίξασθαι τὴν γαστέρα. P. æteritum Γεγεμισμένος, Cumulatus, G. DIND.]

Γέμισμα, τὸ, q. d. Impletio, vel potius Implementum. [Hesych. s. v. Γέμος.]

[Γεμιστός, ἡ, ὄν, Impletus, Fartus. Athen. 9, p. 381, A: Ἀσφάκτου γεμιστοῦ χοίρου.]

[Γέμμα, τὸ, i. q. Γάμμα, quod v. || Æol. pro Εἶμα. Hesych.: Γέμματα, ἱμάτια. Idem, Γῆμα, ἱμάτιον.]

Γέμος, [τὸ], Plenitudo, VV. LL. e Plin. et Colum. Hesychio γέμισμα, πλήρωμα. [Æsch. Agam. 1221: Σπλάγγ', ἐπρίκτιστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες.]

[Γεμπός, κοῖλος, Hesych. Idem, Γεννόν, κοῖλον.]

[Γεμπύλους, τοὺς ἰχθύς, τὰς πηλαμύδας, Hesych.]

Γέμω, Plenius sum, Onustus sum. Xen. [O. 8, 12,] de navi oneraria: Γέμει φορτίων ὅσα ναυκλήρος κέρδους ἔνεκα ἀγεται. [Aristot. Probl. 23, 3: Τὰ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι, quod infra dicit ἄγειν πλέον.]

Dio Chrys. vol. 1, p. 623: Οἱ σφόδρα γέμοντες τῶν ναυκλήρων, Qui naves nimis onustas habent. SCHEID.

Antiatic. p. 86, 30: Γέμειν τὴν ναῦν μόνον φασι δεῖν λέγειν, τὰ δ' ἄλλα μετὰ λέγειν· ἐλέγχει δ' αὐτοὺς Εὐθύουλος Εἰρήνη. Posidon. ap. Athen. 4, p. 176, B: Ὅνους ἐφεκλόμενοι γέμοντας οἴνου καὶ βρωμάτων παντοδαπῶν· ubi argutatur Casaubonus. G. D.] Et hanc quidem

propriam esse signif. existimo, sequendo eos, qui γόμος hinc derivant: de aliis tamen multis dici γέμειν, ostendent quæ sequuntur exempla. [Hesychius: Γέμειν (codex γεμῖν), κύειν. Eurip. ap. Eustath. p. 1640, 60; 1681, 41: Γέμουσαν κύματος θεοσπόρου.] Xen. K. A. 4, [6, 17]: Οἱ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato [De rep. 9, p. 573, A]: Θυμιαμάτων γέμουσαι, καὶ μύρων, καὶ στεφανῶν. [Soph. OEd. T. 4: Πόλις δ' ἡμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ἡμοῦ δὲ παϊάνων τε καὶ στεναγμάτων. Polyb. 4, 65, 2: Γέμοντος τοῦ στρατοπέδου πάντων τῶν ἐπιτηδίων. Nam sic Schweigh. librorum scripturam γενόμενος correxit.] Idem in Apol. [p. 26, D]: Ἀναξαγόρου βιβλία τοῦ Κλαζομενίου γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur et de rebus animi, ut Plut.: Ταῖς ἐλπίσι διεσθαρμένοι, καὶ γέμοντες ἀνοήτου θράσους. Sed et πολλῶν ἀμαρτημάτων γέμοντες dixit Isocr. [Æsch. Ag. 613: Τοῖσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων. Soph. Philoct. 876: Βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων. Plato De legg. 1, p. 649, D: Θρασύτητος γέμοντας Gorg. p. 525, A: Ἀσυμμετρίας τε καὶ ἀσυχρότητος γέμουσαν τὴν ψυχὴν. Γέμων θυμοῦ βήτωρ, Pollux 4, 21, et quæ sunt similia plurima in scriptis rhetorum et sophistarum. Cum dativo Dionys. comicus ap. Athen. 9, p. 405, D: Ἐξ ἀντλίας ἤχοντα καὶ γέμοντ' ἐτι φορητικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίας· nisi hic ἀγωνίας scribendum. Carcinus ap. Diodor. S. 5, 5: Σικελίαν ... πυρὸς γέμουσαν βρύμασιν δυσμεθόλοις. Cum accusativo conjunxerunt infimæ ætatis scriptores. Ioann. Malal. p. 395, 10: Θησαυρὸν γέμοντα τοιαῦτα ζώδια. Ioannes Monach. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 1: Κάλλος ... ὡς θαυμαστὸν, ὡς γνῶσιν γέμον. Ibid. p. 24: Ἐν ἀλκαστρῶ γέμοντι ὄζος. Lemma epigr. Anth. Pal. 5, 35:

D

Γέμον ἀναίδειαν, et 117 : Γέμον ἀσέβειαν. || Γέμοντι ἰστίῳ πλεῖν, Plenis velis navigare, Pollux 1, 107.

|| Forma Ionica Γεμέωσι ap. Etym. M. p. 224, 50 : Γεμέωσι δὲ παστάδες γεμῶμεν γεμῆτε γεμῶσι, καὶ πλεονασμῶ ποιητικῶ τοῦ ε γεμῶσιν. Οὕτως Ἡρωδιανός. G. D.] [Γεναρίδων lectio vitii suspecta. V. Γαλλαρίας.]

[Γεναρῆω, Generationi præssum. Jamblich. De myster. p. 177. M.]

Γενάρης, ὁ, Generis princeps, Gentis et familiae auctor, A quo gens, i. e. familia aliqua, originem et initium sumpsit, Generis alicujus proauctor, ut Suet. Claud. vocat Γενάρηαι τῶν αὐτῆς οἰκῶν, Nobilium posteritati familiarum proauctores. Bud. Γενάρηαι, ἀρχαῖοι γένους, πρόγονοι, οἱ ἀνω πατέρες, ῥίζαι τοῦ γένους, πηγαὶ τοῦ γένους, προπάτορες, Polluci [3, 19] synon. Et Γενάρηος, ὁ, Idem, VV. LL. [Frequens Solis epitheton, ut in jurejurando Philippi regis apud Diod. Sic. Exc. Vat. p. 116 Mai. Callimach. fr. 36 : Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρηαι. Lycophro 1307; Hymn. Orph. 12, 8; 81, 3. Philo vol. 2, p. 527, 46; Joseph. vol. 1, p. 42; Schol. Aristoph. Nub. 567; Constant. Manass. Chron. p. 6, 7, 8, 10, 132; Eustathius, alique recentiores sæpissime. Conf. interp. ad Hesychii glossam Γενάρηου, πατρός, unde fortasse Γενάρηος in VV. LL. illatum fuit. || Γενάρηος ap. Apollodor. 2, 1, 4, p. 116, ubi Heyn. γενεάρχην ex Heraclide Alleg. Hom. c. 22, p. 439, memorat. Sed in loco Apoll. codex Metell. γενάρηος. Eadem var. lect. ap. Heliodor. 4, p. 148, ubi vid. Coraes. Julian. p. 292, a Wakef. cit. : Τοῖς γενεάρχαις θεοῖς. Menander Protect. p. 322, 15 : Τοὺς γενεάρχας Περσαρμενίων. Et p. 410, 18. G. D.]

[Γεναρῆα, ἡ, Generis principatus. Constant. Man. Chron. p. 9, 47, 85. Boisson. Γενεαρῆα ap. Georg. Cedr. p. 4, B : Ταῖς ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Ἰακωβὸς εἰκοσιτὸο γενεαρῆαις. KALL. Phot. Bibl. p. 29, 11 : Τῆς Περσικῆς γενεαρῆαις ἀφήρησις. FIX.]

[Γεναρῆος, ἡ, ὄν, Principalis. Basil. M. vol. 3, p. 464, C : Ὃταν τὴν γενεαρῆικὴν παραλάβωμεν ἰδιότητα. Bast. Eustath. Opusc. p. 264, 19 : Ἐπιγονῆς ἐπιθεῖσθαι γενεαρῆικῆς. || Γενεαρῆα, Prædia a majoribus accepta ex Nov. Justin. 21, 2, in Edicto 3, c. 1, 2, affert Ducang.]

[Γενάρηος. V. Γενάρηος.]

Γενάς, Nobilis, VV. LL. sed sine ullo testimonio. [Corruptum fortasse ex Γενάδας vel ex genitivo plurali effictum, qui interdum vitioso accentu γεννάδων tanquam a γεννάς scribitur. G. DIXDORF.]

Γενεά, ἡ, Genus, Progenies. II. Y, [241] : Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐρομαι εἶναι. Od. O, [225] : Γενεῆν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. [II. Φ, 187 : Γενεῆν Διὸς εὐρομαι εἶναι.] Xenoph. : Τίς γενεάν; Quo ortus genere? [Cypor. 1, 1, 6 : Τίς ποτε ὄν γενεάν καὶ ποῖαν τινὰ φύσιν ἔχων. Epigr. ap. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 279 : Κῆς γενεάν Βρόταχος. Γενεῆς μεγάλης, Generosus. Gl.] Philo V. M. : Καταλείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεάν καὶ πατρῶν οἶκον, Genus suum. Plut. [V. Timol. c. 34] : Χρήματα καὶ γενεῆς ἀποδιδόντες, Familiam et liberos, Bud. [Æschyl. Agam. 1572 : Ἄλλην γενεάν τρίβειν θανάτου. Soph. Aj. 202 : Γενεῆς γθονίων ἀπ' Ἐρεθιδῶν (de quo loco v. infra s. Γενεῆς) 637 : Ἐκ πατρῶας γενεῆς. Eurip. Hec. 472 : Τιτάνων γενεάν. Æschyl. Pers. 912 : Πεσοῦν γενεῆ. Pind. Ol. 9, 92 : Ὀρφάνων γενεῆς. Ἐχειν γενεῆς, Habere liberos, Polyb. 20, 6, 6. Dionys. H. A. R. 2, 15 : Ἀπασαν ἄρρενα γενεάν ἐκτρέφειν. 6, 84 : Διδόντες ἡμῖν σώματα καὶ ψυχὰς καὶ γενεῆς τὰς ἑαυτῶν. Apud Herodot. 3, 122 : Τῆς δὲ ἀνθρωπίνης λεγομένης γενεῆς Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος, opposita cogitatur ἡ μυθικὴ γενεά, Tempus fabulosum, non historicum. || Generatio, Genitura. II. Z, [146] : Οἷη περ φύλλων γενεῆ, τοιῆδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent δπλοτερος γενεῆ, Od. T, [184], Natu minor : et γενεῆ νεώτατος, II. [H, 153] eod. modo, quo γένει νεώτερος [s. v. Γένος] ex Eod. habebimus. Et [II. I, 161] γενεῆ προγενέστερος, i. e. γενέσει. [Γενεῆφι II. I, 158; Ξ, 112; Φ, 439.] Et ἀπὸ γενεῆς, Ab ortu. [Herodot. 3, 33 : Ἐκ γενεῆς νοῦσον μεγάλην λέγεται ἔχειν. 4, 23 : Ἐκ γενεῆς φαλακροί, ubi alii libri γενετῆς. Ἀπὸ γενεῆς Polyb. 6, 19, 2; Ælian. N. A. 2, 46.] || Exp. etiam Ætas, Seculum : quod temporis spatium Eust. [p. 97, 10, 30] triginta annis includit,

A secutus forsā Herod. 2, [142] : Τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτη εἰσί· et Plutarch. De def. orac. [p. 415, E et alios, de quibus Wesseling. ad Herodot. 2, 142 et ad Diodor. vol. 1, p. 28, 67], qui γενεάν et ipse triginta annorum facit, quod jam pater esse possit, qui triginta annos natus sit, ut docet Camer. II. A, [250] : Τῷ δ' [Nestori] ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθιάθ'. [Sæpe hoc versu usi sunt grammatici, in his Hesychius, qui addit, Τὴν δὲ γενεάν ὑπέρστανται ἔτων οἱ μὲν κ', οἱ δὲ κέ, οἱ δὲ λ', ubi vid. Alberti.] Demosth. : Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεῆς, Nostro seculo, Nostra memoria, Bud. Thuc. 2, [68] : Ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς πιεζόμενοι, Multis ætatibus. Philo : Τοσαύταις ὑστερον γενεαῖς. Plut. [V. Num. c. 1] : Μετὰ τρεῖς γενεῆς. Et ap. Lucian. [Hermet. 67, vol. 1, p. 808] : Ἐς γενεῆς ἄλλας. [Ab historicis γενεαὶ sæpe dicuntur successiones regum, nulla habita numeri annorum, per quos quisque regnavit, ratione : quod plurimis exemplis ostendit Dodwell. in Dissertat. de ætate Dionys. Hal. vol. 1, p. XLVI et seqq. ed. Reisk.] Fuerunt etiam qui facerent τὴν γενεάν annorum septenum, quasi ἡλικίαν : et ante secundam γενεάν, i. e. ante annos quatuordecim, dicerent medicos sanguinem mittere prohibere. Cam. [Schol. Lips. ad Hom. II. Δ, 101 septem notiones v. γενεὰ ponit, ἡλικία, εὐγένεια, ἔκγονος, πατρίς, χρόνος ὠρισμένος, φύσις, ἐνιαιυτὸς παρὰ τοῖς νεωτέροις; et similiter in alio Schol. ib. 60. Εὐγένειαν interpretantur grammatici in locis qualis est Hom. II. Δ, 785 : Γενεῆ μὲν ὑπέτερος ἐστὶν Ἀχιλλεύς. Exempla h. v. ex Patribus v. ap. Suicer.]

[Γενεά. V. Γενεά.]

Γενεαλογεῶ, Generis seriem deduco, Seriem generis memoro, Cam. Herodot. [2, 146] : Γενεαλογεῖσσι αὐτῶν τὴν γένειν. Et, Γενεαλογήσας ἑαυτὸν ap. Eund. [2, 143], Sui generis originem recensens. [Idem 6, 53 : Ταῦτα μὲν νυν... γεγενεήλογηται. Plato Tim. p. 23, B : Τὰ νυν δὴ γενεαλογηθέντα.] Sic [Plato Tim. p. 22, A : Περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν. Xenoph. Symp. 4, 51 : Γενεαλογεῖσσι τὴν συγγένειαν.] Γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς, Justin.; γενεαλογεῖσσι τὸν Λυκούργον, Plut. [c. 2.] Cum gen. etiam constr. ut γενεαλογεῖ Θαύμαντος, A Thaumante genus duco. Et Athen. [7, p. 296] : Ἀθηρόνος καὶ Ἀλικυόνος αὐτὸν γενεαλογεῖ, Ex Anthedone et Alcyone genitum tradit, Bud. [Etym. M. p. 772, 50 : Στησίχορος δὲ Τυφωέα γενεαλογεῖ Ἡρας. Et sic sæpissime grammatici. Addito εἶναι Pausan. 5, 14, 9 : Γενεαλογεῖ δὲ ἐν τῷ ἕμῳ νεώτατον παῖδων Διὸς Καϊρὸν εἶναι. G. D.] Sic, Ἄφ' οὗ αὐτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, A quo se maternum genus ducere prædicabat. Metaph. capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis seriem deducere : ut Lucian. dixit γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, et ὀρχησιν γενεαλογεῖν. [De salt. 34 et 7, vol. 2, p. 287, 271.]

[Γενεαλόγημα, τὸ, Generis recensio. Eustath. p. 18, 29 : Ἴνα καὶ πιθανὸν εἴη τὸ θεῖον γενεαλόγημα.]

Γενεαλογία, ἡ, Genealogia, Recensio generis, Series generis, Cam. [Γενεαλογίαι, sive potius Γενεαλογίαι, liber Hecatei. Polyb. 9, 2, 1 : Γενεαλογίαι καὶ μῦθοι. Dion. H. A. R. 1, 11, et LXX aliquoties. Γενεαλογία scriptum ap. Hesych. s. v. Γενεῶς.]

D Γενεαλογικὸς, ἡ, ὄν, Ad generis recensioem pertinens : ut γενεαλογικὸι ὕμνοι, Qui canunt alicujus genealogiam. Philo V. M. 2 : Ἐστὶν ὄν τοῦ ἱστορικοῦ τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικόν, Partim in generis per seriem deductione. [Polyb. 9, 1, 4 : Γενεαλογικὸς τρόπος τῆς ἱστορίας.]

Γενεαλόγος, ὁ, Qui originem et genus alicujus narrat, Genealogiæ scriptor, ut Bud. ap. Laert. interpr. [Dion. H. A. R. 1, 13 : Γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. Scott. Etym. M. p. 479, 48 : Ὁ γενεαλόγος Σιμωνίδης.]

[Γενεάρχης. Γενεαρῆα. Γενεαρῆικός. V. Γενεαρῆος.]

[Γενεάτης. V. Γενεά.]

[Γενεῆτις. V. Γενεῆτις.]

[Γενεῆθεν, Inde ab initio, Antiquitus. Arat. 260. Perses in Anth. Pal. 7, 445 : Ἀγραυλοὶ γενεῆθεν ὀρετύποι.]

[Γενεθλειος. V. Γενεθλιος.]

Γενέθλη, ἡ, Genus. Od. N, [130] : Τοὶ πέρ τοι ἐμῆς ἔξεσι [ἔξ εἰσὶ] γενέθλης. [Od. Δ, 232 : Ἡ γὰρ Παιήνοδος εἰσι γενέθλης.] II. B, [857] : Ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη,

Argenti ortus, Origo. Apoll. Rh. 2, [521]: Τοὶ γὰρ Λυκάωνες εἰσι γενέθλιος. Soph. El. [226]: Ὡ φίλα γενέθλια, i. e. γενεά. [Hom. II. E, 270: Τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλιη, Sex equorum stirps, ubi libri aliquot γενέθλιος. Empedocle. ap. Plut. Mor. p. 1111, F: Οὐδέ τις (ἔστιν) οὐλομένη θανάτοιο γενέθλιη. In Epigr. Anth. Pal. 9, 474: Ἐπεὶ Διὸς ἔσσι γενέθλιη, Planudes γενέθλιος. Coluth. 250: Καὶ εἰ Διὸς ἔσσι γενέθλιος. Ἐκ γενέθλιος, A prima aetate. Dion. P. 1044: Ἐκ δὲ γενέθλιος νηπίαχοι τόξοισι ... μέλονται. || Ἄετας, Tempus. Orpian. Hal. 5, 459: Οὐ τι παλαιόν, ἐφ' ἡμετέρη δὲ γενέθλιη. || Γενέθλιη, forma, ut videtur, fictitia in Etym. M. 404, 17.]

[Γενέθλιος. V. Γενέθλιος.]

[Γενέθλιος, Diem natalem celebri. Appian. B. C. 4, 134: Βρούτων ἐν Σάμῳ γενέθλιοντά φασὶ παρὰ τὸν πότον ... Scott. Chrys. Combef. p. 108, 9: Καθολικῶς γενέθλιοντες, Universali festo celebrantes nat. HASE.]

Γενέθλιος, ἡ, ὄν, Ad natalem diem pertinens; ut λόγος. [Hoc probat Thom. M. p. 186 improbat γενεσιακός. Ἀπελλᾶ γενεθλιακός inscripta Aristidis oratio decima. Leonidas Alex. in Anth. Pal. 6, 321; 9, 353: Γενέθλιακαῖσιν ἐν ὄραις, Die natali.] Item i. q. γενεθλιολόγος. Genethliacos Gellius etiam [14, 1] vocat; alii Planetarios et Venerarios. [Galen. vol. 11, p. 10, B: Μάντιες καλοῦνται οἱ τε ἱεροσκόποι ... καὶ γενεθλιακοὶ προσαγορευόμενοι. FIX.]

[Γενέθλιος, E natalibus vaticinor. Strabo 16, p. 739; Origen. C. Cels. 1, p. 28. Greg. Nyss. t. 1, p. 912, B, D.]

Γενέθλιαλογία, ἡ, Prædictio e natali die, Natalitia prædicta, Notationes e sideribus natalitiis, Cic. [Joseph. vol. 1, p. 894: Ἦν δὲ καὶ γενεθλιαλογία Τιβέριος τὰ μάλιστα προσκείμενος. Diodor. Tars. ap. Phot. Bibl. p. 208, 21; Theodoret. vol. 1, p. 18; 4, p. 699; Suidas s. v. Γενέθλια. Genethliologia apud Vitruv. 9, 6, 2, p. 255. Quam formam ex Porphy. Epist. Aneb. p. penult. M. et scriptore De rerum repertoribus in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 545, indicat Boisson.]

[Γενέθλιαλογία, i. q. Γενέθλιαλογία. Pæan. Metaphr. Eutrop. 7, 13. Bast.]

[Γενέθλιαλογικός, ἡ, ὄν. Γενεθλιαλογική (sub. τέχνη), Ars divinandis e natali die, Orig. Philoc. 23, p. 77. SEAGER. Proclus Paraphr. in Ptol. p. 11, 20. KALL. Philo. vol. 1, p. 466, 42: Γενεθλιαλογικῆς ἀποστάς τὸ πρῶτον. WAKEF. Conf. Mangei ibid. ad p. 464, 5, ubi var. lect. γενεθλιακῆν. G. D. Γενεθλιαλογική ἐπιστήμη Jamblich. De myster. p. 167. M. Eus. Præp. ev. p. 293, D; 294, A. Philop. De cr. mundi p. 177, 13: Τῆς γενεθλιαλογικῆς μεθόδου. Ib. p. 282, 24: Τὰς γενεθλιαλογικὰς τερατολογίας. HASE.]

Γενέθλιος, s. Γενεθλιολόγος [hoc ap. Hesych. s. v. Ἀστρολόγος], ὁ, Qui notationes et prædictiones facit e natali die. Bud. e Cic. [Hierocles ap. Phot. Bibl. p. 172, 8, et p. 461, 23, τὴν τῶν γενεθλιαλόγων ἀνάγκην. FIX. Nemes. c. 36: Πᾶσα μὲν μαντεία, μάλιστα δὲ ἡ τῶν καλουμένων γενεθλιαλόγων. Cf. Eus. Præp. ev. p. 202, A; Porph. Vita Plot. p. 10, B; Philop. De cr. m. p. 178, 16. HASE.]

Γενέθλιος, ἄδος, ἡ, i. q. γενέθλιος. Nonnus [Io. p. 115, 2]: Ὀμματα γενεθλιαῖα εἶχεν ὀμίχλην, Natalitia.

Γενεθλιός, ἰα, ἰον, Natalis, Natalitius. Ex epigr. [Diodori Sard. in Anth. Pal. 6, 243: Γενεθλιόσιος θυηπολίας. Leonid. Alex. ibid. 325: Δῶρα γενεθλιόσια.]

[Γενεθλιολόγος. V. Γενεθλιολόγος.]

Γενέθλιος, ὁ, ἡ [et ἰα, ἰον. Lycophr. 1194: Πρὸς γενεθλιαν πλάκα]. Natalis, Natalitius; ἡμέρα, Natalis dies, Cic. in Epicuri Testam. [Ammonius p. 35: Ἐν ἡ ἑκάστος ἡμέρα ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. Γενέθλιον ἡμέρα, Crinagor. 6, 261. Γενέθλιος ἡριγένεια, Leonid. Alex. ibid. 9, 353]: βίβλος, Epigr.; ἀρχή, Nonn. [Idem Ioann. p. 103, 21: Γενέθλια πῆματα κόσμου.] Item θεοὶ ap. Plat. de LL. 8, [5, p. 729, C; 9, p. 879, D; Æsch. S. c. Th. 639. Dionys. Hal. ex cod. restituit Schæfer. Melet. p. 52, ubi γενεθλιός, omisso θεοῖς, legebatur. Pindar. Pyth. 4, 299: Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέρους.] Ap. Eur. vero Or. [89]: Ἐξ οὐπερ αἶμα γενέθλιον κατήνυσεν, exp. μητρῶον, Sanguinem, quo natus est. [Γενέθλιοι ἀραὶ, Æsch. Choeph. 912]. Γενέθλιος, ἡ, Natalis, sub. ἡμέρα, ut ap. Lat. sub. dies. Philo V. M.

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

A 1: Ζητούντες γὰρ ἐκ πολλοῦ τίς ἄρα ἡ τοῦ κόσμου γενέθλιος, Quis esset mundi natalis. [Plut. Mor. p. 717, B: Τὴν Σωκράτους ἀγαθόντες γενέθλιον.] Et Γενέθλια, τὰ, Natalitia, Cic., i. e. Convivia solennia in honorem natalis. Lucian. [Herm. 11, vol. 1, p. 750]: Γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, Cum filia natalitia daret. Idem Macr. [2, vol. 3, p. 209]: Τὴν γε τῶν σῶν γενεθλιῶν ἡμέραν. [Achill. Tat. 5, 3, p. 104: Γενεθλιῶν ἀγειν ἡμέραν, ubi aliquot libri γενεθλιῶν.] Sic dicitur etiam ἡ Χριστοῦ πανήγυρις, quæ et θεοφάνια, VV. LL. e Naz. [Antiattic. p. 86, 18: Γενέθλιον ἡμέραν ἀζιούσιν αἰεὶ λέγειν, οὐ γενέθλια οὐδὲ γενέσια. Εὐριπίδης Ἴωνι, Ἡρόδοτος τετάρτη (26). Eurip. Ion. 653: Θύσαι γενέθλια· 805: Προθύσων γενέθλια. Plato Alcib. 1, p. 121, B: Βασιλέως γενέθλια θύει καὶ εορτάζει ἡ Ἄσια. (Γενέθλιον ἀποθέωσιν θύουσιν Ἐπιφάνει, Clem. Al. Strom. 3, p. 511.) Γενέθλια autem et Γενέσια quid differant s. v. Γενέσια dicitur. || Γενέθλιος, Ion. Γενεθλιός, Procl. Hymn. 2, 8: Εἰς γενεθλιῶν ἀκτὴν κάππεσον. Ex orac. ap. Euseb. P. E. p. 238, B, cit. Hemsterh. || Γενέθλιον Hesych. p. 813 γέννημα, p. 814 τέκνον interpretatur tanquam substantivum. Quod Kustero Γενέθλιον scribendum videbatur. || Γενέθλιον, nomen loci. Pausan. 2, 32, 9: Καταβαίνουσι δὲ ἐπὶ τὸν πρὸς τῇ Κελενδέρει καλουμένην λιμένα χωρίον ἐστὶν ὁ Γενέθλιον ὀνομάζουσι, τεχθῆναι Θησέα ἐνταῦθα λέγοντες· 8, 7, 2: Ἔστι δὲ ἡ Δεινὴ κατὰ τὸ Γενέθλιον καλούμενον τῆς Ἀργολίδος. G. DINDORF.]

[Γενέθλιος, ὁ, Genethlius, Proti filius. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 315. Alii ibid. p. 317, 332, 382, 396. Genethlius Palæstinus, sophista, de quo Suidas s. h. v. G. DINDORF.]

[Γενεθλιώμα, τὸ, i. q. γενέθλιη. Schol. Hesiodi Theog. 459: Κίον ἄν ἕκαστα σῶν γενεθλιωμάτων καὶ μίξαι τὸ θῆλυ τῷ ἀρρενι. SCHNEID. Eadem verba in Etym. M. p. 540, 8. G. DINDORF.]

Γενέθλιον, τὸ, Progenies, Γέννημα. Opp. Cyn. 3: Ὀμίλον σαρκοφάγων θηρῶν καὶ γαυλιόδοντα γένεθλια. Soph. El. [129]: Ὡ γενέθλια [at hic metrum postulat γενέθλια, quod nunc legitur, deleto πατέρων] γενναίων πατέρων. [Æsch. Agam. 913: Ἀθήδας γενέθλιον. Choeph. 258: Ἄετοῦ γένεθλια. Epigr. in Append. ad Anth. Pal. 239: Μητέρι τῇ πάντων Πείῃ, τεκέων τε γενέθλιον. || Origo. Æsch. Suppl. 290: Ὅπως γένεθλιον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν.]

[Γενειάσκω. V. Γενειάσκω.]

Γενειάς, ἄδος, ἡ, Lanugo prima, qua genæ vestiuntur, Barba prima. Interdum et generaliter pro Barba. Theocr. [2, 78]: Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρη μὲν ἐλγυρόσσια γενειάς. Naz.: Σὺ πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας. Soph. Tr. [13]: Δασκίου γενειάδος, Densæ barbæ. [Philostr. p. 889: Τὴν γενειάδα ὑπανεστρακῶς, de Philoctetæ barba horridiore. Photius Lex. p. 109, 15: Ἰουλιζών, ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος. Thomas M. p. 767: Πώγων καὶ ὑπὴν δοκιμώτερα ἢ γένειον. Τὸ δὲ γένειος κοινόν.] || Γενειάδες, Pili ipsius barbæ; ut, Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, Od. II, [176]. Sed hic legitur et θειράδες, cum tamen alioqui θειράδες sint Pili capitis. || Γενειάς exp. et Mentum. [Æschyl. ap. Etym. M. p. 250, 4: Δαῦλος δ' ὑπὴν καὶ γενειάδες πυθμῆν. Eurip. Phœn. 1390: Ἀφρῶ διάθροχοι γενειάδος. De equis Quint. Sm. 4, 548: Χαλινὰ γενειάσιν ἀφρίζοντες. || Gena. Eurip. Med. 709: Ἄλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος. Hec. 344: Μη σου προσθίγω γενειάδος. Iph. T. 1366: Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων. Orph. Arg. 881: Δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας. || Γενειάδας, τὰς, a Γενεά, vico Corinthio, memorat Steph. Byz. V. Τενέα.]

[Γενειάς, ἄδος, ἡ, adject., Ad mentum (γένειον) pertinens. Ita vocatur deligationis species ap. Galen. De fasciis vol. 12, p. 476, F: Τῶν ἐπινεμήσεων ἡ μὲν τις λέγεται εὐθεῖα ... ἡ δὲ παρεῖας, ἡ δὲ γενειάς. Sic p. 480, A; 481, F; 482, A (φορβέα), et 510, F, ubi ejus descriptio. Adde Oribas. p. 104 Mai. Et Lorum maxillare equi, Poll. 1, 147. FIX.]

Γενειάσκω, Barbam emittere incipio; ut Xen. Cyrop. 4, [6, 5]: Παις ἄρτι γενειάσκων, Cui prima lanugo erumpit: qui a Virg. sic describitur, Ora puer prima signans intonsa juventa. [Plato Conviv. p. 181, D; Philostr. p. 114; 262; Aristid. Quint. p. 77; Schol. Pind. Nem. 5, 10. WAKEF.]

Γενειαστήρ, ἦρος, δ, Pollux [1, 147], exp. Lorum A circa mentum equorum. [Ὁ δὲ περὶ τὰς γένους γενειαστήρ, γενειάς. Libri meliores omittunt γενειαστήρ.]

[Γενειάτης. Γενειάτις. V. Γενειήτης.]

Γενειάω, ἄσω, Barbatus sum, Barbam gesto. [Aristoph. Eccl. 145 : Ἦ μοι μὴ γενεῖν κρείττον ἦν.] Aristot. [De gener. anim. 2, 7] : Τὸς δὲ μὴ γενεῖν, ἀλλ' εὐνοῦχίας διατελεῖν ὄντας. Et Theocr. [14, 28], εἰς ἀνδρα γενεῖων. Opp. autem ἀγένειος huic γενεῖων. [Hippocr. p. 240, 56 : Εὐνοῦχοι ... οὐτε ἡβῶσιν οὐτε γενεῖωσιν. Xenoph. Anab. 2, 6, 28 : Παιδικὰ εἶγε ... ἀγένειος γενεῖωντα. Scott.] Γενειάζω, i. q. γενεῖω, vel γενειάζω. Od. Σ, [175] : Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεῖσαντα ἴδῃαι· ubi Eustath. dicit incertum esse an hujus γενεῖσαντα praesens sit γενειάω, an hujus deriv. γενειάζω. [Ap. Hom. γενεῖσαντα est a praesenti γενειάω. Nam γενειάζω, γενειάσω α brevi pronunciantur: vid. Etym. p. 737, 26. Flaccus in Anth. Pal. 12, 12, et Epigr. inc. in App. 125 : Ἄρτι γενειάζων, quod ap. Theocr. 11, 9 Dorice ἄρτι γενειάζων. Praeteritum γενεῖσθαι ex Philemone comico affert Antiattic. p. 87.]

Γενειήτης, δ, Barbatus, Lucian. [Sacrif. 11, vol. 1, p. 535. Add. Bis acc. 28, vol. 2, p. 826; Rhet. praec. 23, vol. 3, p. 24] : Οἱ δ' οὐκ οἶδ' ὅπου ἰδόντες, γενειήτην μὲν τὸν Δία ἀναπλάττουσι, παῖδα δ' ἐς αἰὲν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην. Et γενειήτων τραγῶν, Epigr. [Antipatri in Anth. Pal. 11, 158. Callim. H. in Dian. 90. Theocr. 17, 33 : Γενειήταν Διὸς υἱόν, quod interpres Latinus reddidit, Progenitorem. Corrupte Hesych. : Γενειήτης, πωγωνίας, et Ioann. Malal. p. 282, 16, γενήτης. G. D. Sequentia ex Indice.] Ion. pro γενειάτης, cuius Fem. Γενειάτις. Legitur et sine τ Γενειάτις ap. Athen. [7, p. 324, F; 325, C.] Dicit enim ἄβι τὴν τρίγλην a Sophrone vocari γενεῖτιν, quoniam αὐτὸ γένειον ἔχουσαι ἡδονίαι εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων. Lat. Mullos barbatus dicunt. [Corrupte ap. Hesych. Γεγωῦτας, τρίγλας, οἱ δὲ τραγῶν.]

[Γενειολάβος, δ, ἡ, Mentum prehensens. Σφενδόνη, Cocchii Chirurg. p. 28. KALL.]

[Γενειόλης, δ, similiter ut φαινόλης formatum ex Herodiano memorat Eustath. p. 1684, 32. Videtur Barbatum significare. G. DINDORF.]

Γένειον, τὸ, Mentum. Od. Α, [582] : Ἐσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλεξε γενεῖω. Xen. Σ. [4, 28] : Πρὶν ἂν τὸ γένειον τῆ κεφαλῇ ὁμοίως κομῆσης. Plut. Camillo [c. 22] : Ἦψατο τοῦ γενείου καὶ κατῆγε τὴν ὑπὲρ ἡν. || Alicubi exp. et γνάθος, Maxilla, Mala. [V. Muncker. ad Anton. Lib. p. 148. SCHEFFER. Nicand. Ther. 52 : Πουλυόδοσι καταψηγθεῖσα γενεῖος. De dentibus ipsis dixit Antipater Thess. in Anth. Pal. 7, 531 : Ἀφροῖεν κοναθηδὸν ἐπιπρόουσα γένειον. SCHNEID.] || Barba. Homer. II. Θ, [371] : Ἦ οἱ γούνατ' ἔκουσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου· X, [74] : Ἄλλ' ὅτε δὴ πολὺν τε κάρη, πολὺν τε γένειον, Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες καταμένοιο γέροντος. Ubi tamen pro Mento accipere videtur Eustath. [p. 1257, 57], quippe qui in h. l. ex Aelio Dionysio annotet, γένεια esse Pilos, at γένειον Locum, in quo illi sunt. Sed et Od. II, [176] : Κυάναει δ' ἐγένοντο εἰσεράδες, s. γενειάδες, ἀμφὶ γένειον, vulgo interpr. Barba, ubi malim reddere Mentum. [Aesch. Sept. c. Th. 666 : Οὐτ' ἐρηθίσαντά πω οὐτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος.] Dicitur autem et de brutis, unde λῖς ἡ γένειος, item πόρδαλις ἡ γένειος. Sic Lucian. quoque γένειον leonis dixit in Cynico [c. 14], sicut πώγων in Philopon. [Aristoph. Av. 901 : Τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν γένειον ἐστὶ καὶ κέρατα. Conf. Eustath. p. 718, 47; 1015, 55.] Ceterum observandum est γένεια plur. saepe inveniri pro γένειον, sing. Barba. Paus. Eliac. 1 : Ἐστὶ δὲ ἀγαλμα Διὸς οὐκ ἔχον πω γένεια οὐδ' αὐτό. Plut. Phoc. : Γένειον ἀψάμενος· Cic. [c. 45] : Τῆ ἀριστερῆ τῶν γενείων ἀπτόμενος. Idem [V. Anton. c. 1] : Καὶ ὡς εὐρεσθαι μελλῶν κατέβρεχε τὰ γένεια. Sic et alibi passim. [Theocrit. 6, 36 : Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια. Philostr. p. 715 : Γένεια μὲν γὰρ αὐτῶ ἀπαλὰ ἐκφύεσθαι καὶ εἶν ἐπαγγελία βοστρύχων. || In opp. artis manus ad mentum admota notat imaginem philosophi. Visc. Mus. Ptocl. t. 1, p. 98.]

[Γενειοσυλλεκτάδης, δ, Barbam colligens, alens. Athen. 4, p. 157, B : Οὐδαίς ὑμῶν, ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι, ἰχθὺν ἐσθίει. SCHNEID.]

[Γενεολογία. V. Γενεαλογία.]

[Γενεός. V. Γενής.]

[Γενέση, ἡ, Genesa, urbs Laconica. Τὸ ἐθνικὸν, inquit Steph. Byz., Γενεσαῖος, ὡς Τεμεσαῖος· ἀμεινον δὲ διὰ τὴν χώραν Τεμεσαῖος.]

Γενέσια, τὰ, γενέθλια, Dies festus natalitius, ut Bud. interpr. Math. 14, [6] : Γενεσίος δὲ ἀγομένιος τοῦ Ἡρώδου. Item ap. Herodot. [4, 26, ubi de ritu funerum ap. Isedonas, Παις δὲ πατρὶ τοῦτο ποιεῖ, κατάπερ οἱ Ἕλληνας τὰ γενέσια. Phrynich. p. 103 : Γενέσια, οὐκ ὀρθῶς τίθεται ἐπὶ τῆς γενεθλίου ἡμέρας. Γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτὴ· λέγειν οὖν δεῖ τὰς γενεθλίου ἡμέρας ἢ γενέθλια· ubi Lobeckius : « Eodem modo ap. Suidam, Etymologum et Gramm. Ms. in Bibl. Coisl. p. 470 (adde Schol. Plat. p. 388) : Γενέθλια ἢ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιροῦτώσα τοῦ τεχθέντος ἑορτὴ, γενέσια ἢ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιροῦτώσα τοῦ τεχθέντος μνήμη, nisi quod in Etym. in secundo articulo τοῦ τεχθέντος omittitur. Hic satis apparet ἑορτὴν dici viventis natalem, μνήμην mortuorum memoriam die eorum natali vel emortuali celebratam, neque necesse aut in Suida τοῦ τεθνεώτος pro τεχθέντος (cum Nunnesio) scribere, aut illud in Etym. interserere. (Recte Nunnesius. Fugit Lobeckium τοῦ τεθνεώτος legi ap. Schol. Platonis. G. D.) Deinde Athenis communiter feriae denicales nomen habere γενέσια, ut tradit Lex. Rhet. p. 231 : Γενέσια, ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίους πενθήμερος, οἱ δὲ νεκῦσια· quae eadem in Hesycho leguntur, sed pro πενθήμερος hic πάνδημος exstat, quod alii in πάνδημος (et recte quidem. G. D.), alii in πάνδημος mutant, adspirante Antiattic. p. 86, 20 : Γενέσια· οὐσης τε ἑορτῆς δημοτελοῦς Ἀθηναίαι, Βοηδρομιώνος πέμπτης, γενέσια καλουμένης, καθότι φησὶ Φιλόχορος καὶ Σόλων ἐν τοῖς ἄξιοις, καὶ τῆς τοῦ ὀνόματος χρήσεως οὐσης Ἑλληνικῆς, τί κωλύει μὴ μόνον ἐπὶ τῆς δημοτελοῦς ἑορτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐκάστου τάσσεσθαι; cfr. Bastii Append. Ep. crit. p. 16. Sed veteribus Graecis religioni fuisse videtur nomen ferale τῶν γενεσιῶν ad natalitiorum solemnitatem transferre, neque praeter Philonem, Josephum, Alciphronem (3, 18 et 55) et Dionem Cassium 47, 18; 56, 46; 67, 2; 77, 2, quisquam antiquior eo nomine abusus videtur. » Apud Platon. Alcib. 1, p. 121, B, pro γενέθλια libri aliquot, in quibus Clarkianus, γενέσια praebent: quam non dubitandum est librarii culpam esse. Singularis numeri Γενέσιον, Nativitas, exempla vid. ap. Ducang. || Γενέσιος, Genitalis. Plut. Mor. p. 402, A : Θεὸν ... πατῶν καὶ γενέσιον καὶ φιλόδηρον. Γενέσιος Ποσειδῶν et Γενέσιον nomen loci ap. Pausan. 2, 38, 4 : Ἐστὶ δὲ ἐκ Λέρνης καὶ ἑτέρα παρ' αὐτὴν ὁδὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ χωρίον δὲ Γενέσιον ὀνομάζουσι· πρὸς θάλασση δὲ τοῦ γενεσίου Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστίν. G. DINDORF.]

Γενεσιακός, ἡ, ὄν, i. q. γενεθλιακός, ut λόγος, Bud. [Vide locum Thomae M. s. v. Γενεθλιακός citatum.]

[Γενεσιαλόγος, i. q. γενεθλιακός, Artemidor. 2, 69. V. Lobeck. ad Phryn. p. 697. In Gl. Γενεσιολόγος. In Γενεσιλόγος corruptum ap. Pseudo-Callisthen. in Fabricii B. G. vol. 14, p. 149 indicat Boisson.]

Γενεσιάρχης, δ, Ortus s. Originis auctor ac princeps. Sapient. 13, [3] : Ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἐκτίσεν αὐτὰς, i. e. Deus. Areth. : Ὁ πάντων γενεσιάρχης θεός. [Theodot. Epit. p. 792, B Sylb. Eus. De laud. Const. p. 641, A; Epiph. Panar. p. 781, C.]

[Γενεσιλόγος. Γενεσιολόγος. V. Γενεσιολόγος.]

[Γενέσιον, τὸ, et Γενέσιος, δ. V. Γενέσια.]

[Γενεσιουργέω, Ortus s. Originis auctor sum, Procreo. Epiph. Panar. vol. 1, p. 243, D : Ἐγενεσιούργησαν τὸν ἐπὶ γῆς φανέντα Ἰησοῦν. Irenaeus p. 57; Didym. De Trin. 2, p. 76; Cosmas Indicopl. in Montef. Collect. Patr. vol. 2, p. 128; Hesych. s. v. Αἰεγενεταίων.]

[Γενεσιουργία, ἡ, Procreatio. Iamblich. in Villosis. Anecd. vol. 2, p. 222; Hesych. s. v. Γένεσις Κύπρου. WAKEF. Eus. Dem. ev. p. 179, D : Τῆς ἀρρήτου γενεσιουργίας, Generationis ineffabilis; cf. ib. p. 213, C; Contra Marc. p. 6, A; p. 73, A; Praep. ev. p. 322, C; Epiph. Panar. p. 849, B; Philop. De cr. mundi p. 277, 5. Herm. Trism. p. 17, 29 : Γενάρχα τῆς γενεσιουργίας. HASE.]

Γενεσιουργός, δ, ἡ, Ortus s. originis auctor ac causa, Dionys. Areop. [Iamblich. V. P. c. 32 : Παθήματα γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ. Simplic. ad Epictet. p. 71 :

Δύναμις γενεσιουργός. SCHNEID. Iamblich. Protr. 3 (p. 30 Kiessl.), Φύσιν γενεσιουργόν. Clemens Alex. p. 222; Theodoret. vol. 4, p. 353. WAKEF. Frequens ap. Proclum aliosque Neoplatonicos vocabulum. Sic γενεσιουργός λήθη, de qua Creuzer. ad Procl. in Alcib. vol. 1, p. 7; γ. ζωή, γενεσιουργόν πάθος, alia.]

Γένεσις, εως, ή, Origo, Ortus. II. Ξ, [201]: Ωκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. [Hesych.: Γένεσιν, πατέρα ἢ μητέρα (ubi Alberti similia aliunde attulit, ut Nicand. Ther. 741: Ἴπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν· Elian. N. A. 1, 28: Ἴππος ἐρριμμένος σφηκῶν γένεσις ἐστίν· 2, 22: Ταῖς ἀφάις ὁ πηλὸς γένεσις ἐστίν). Herodot. 2, 146: Ἀπ' οὗ δὲ ἐπίθοντο χρόνου ἀπὸ τούτου γενεσηλόγουσι αὐτῶν τὴν γένεσιν. Duali numero τοῖν γενεσέων Plato Phaedone p. 71, E.] Plato Timæo: Ταύτην δὲ γενέσεως κόσμου μάλιστ' ἀν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονιμῶν ἀποδεχόμενος. Pro quo Cic. De univ.: Hæc nimirum gignendi mundi causa iustissima. Plato l. c.: Γενέσεως ἔχων ἀρχὴν οὐδεμίαν· pro quo itidem Cic.: Nullo generatus ortu. Plato l. c.: Τί τὸ ὄν μὲν αἰὲ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχων; pro quo itidem Cic.: Quid est quod semper sit, neque ullum habet ortum? Ibid. Περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως, idem Cic. interpr.: De deorum natura ortuque mundi. [Definitionem Aristotelis et alior. v. apud Creuzer. ad Procl. Inst. theol. p. 74 seq. «Γένεσις a philosophis Ægyptiis ponebatur de creatione et origine universi. Certe Hodius, qui hinc illustrat inscriptionem libri i Mosis in versione Alexandrina (cf. Gen. 2, 4, et Deyling. Obs. sacr. P. 3, p. 183) e scholiis in Ptolemæum attulit hæc verba: Περὶ τῶς εἰώθασι λέγειν γένεσιν Αἰγύπτιοι κόσμου. Et sane sic vocabulo usi sunt, præter Iamblichum de mysteriis, Clemens Alex. Str. 4, p. 538, A: Ἡμέρας ἐπτά, δι' ὅσων ἡ γένεσις τελειοῦται· 6, p. 653, D; 683, C; 698, B; 7, p. 719, A; Josephus Hypomnest. c. 28, p. 265 Fabric.: Τὴν γένεσιν τοῦδε τοῦ παντός· Philo De opific. mund. t. 1, p. 3, 7, ubi Mosen dicit scripsisse τὴν γένεσιν mundi; p. 5, 34; 9, 25; 11, 38; 15, 37; 18, 2; 40, 45; 41, 39, et De legum allegg. 2, p. 66, 12. Unde idem De opif. mund. p. 21, 36, septimum diem dignum esse ait, qui nominetur τοῦ κόσμου γενέθλιος. Quin ipsas res creatas nomine γένεσις Philo significavit De legum alleg. 2, p. 81, 29; 3, p. 88, 40. At, ut taceam, scholia illa perquam exigui esse pretii, jam Plato in Timæo nomen γένεσις dixit eodem modo, ut p. 27, A, τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως· p. 29, C, τῆς τοῦ παντός γενέσεως· p. 48, A, ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις· ibid. B, τῆς οὐρανοῦ γενέσεως, et sæpius: quare nec Plutarchum peccasse putaverim, quum De Is. et Osir. c. 36 scripsit: Ἀρχὴ καὶ γένεσις οὐσα πάντων ἐξ ἀρχῆς· quanquam naturam h. l. sic appellari non diffitendum est, ita ut γένεσις sit γενέταιρα, non κτίσις.» Struz. De dial. Mac. et Al. p. 99. Aristoph. Av. 691: Φύσιν οἰωνῶν γένεσιν τε θεῶν. Soph. Trach. 380: Πατὴρ μὲν οὐσα γένεσιν Ἐδρότου ποτέ. Eurip. ap. Porphyr. De abstin. 4, 19: Φεύγω γένεσιν βροτῶν. Xenoph. De rep. Lac. 2, 1: Ἐπεὶ καὶ περὶ γενέσεως ἐζηγῆμαι, βούλομαι καὶ τὴν παιδείαν ἐκατέρωθεν σαφηνίσαι. Idem Mem. 3, 5, 10: Τὴν Ἐρεθθῆος τροφήν καὶ γένεσιν. Et sic alibi γένεσις, τροφή, παιδεία conjuncta: vid. Wyttēb. Misc. doct. 2, p. 267 sq.] || Metaph. etiam de inanimatis rebus dicitur in ead. signif., ut Plato De rep. 2, [p. 359, A]: Καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσιν τε καὶ οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης, Hanc esse originem justitiæ. Philo De mundo: Ἔσται ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Sic γένεσις πολέμου, et πολιτικῶν γένεσις, Plato De rep. [Plutarch. V. Themist. c. 19: Τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχὴν γένεσιν εἶναι δημοκρατίας. Γένεσις de caussa morbi Elian. ap. Suid. s. v. Γένεσις. Ἀνέμων γένεσις ἐν τοῖς λιμνάζουσι τόποις τῆς γῆς, Aristot. Meteor. 1, 3.] || Γένεσις est etiam Idipsum, quod ortum est; sic enim ap. Plat. Tim., Ὅτι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cic. reddidit, Quantum enim ad id, quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. || Genitura, Nativitas. Epigr. [Lucilli in Anth. Pal. 11, 164]: Εἶπεν ἐλληθῆναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἐκαστοῦ Τὴν γένεσιν διαθείς Ἄδλος ὁ ἀστρολόγος, Quum ordinasset et digessisset genituram s. ortum suum. Genituram enim

eo sensu Suetonius dixit, Gellius et Jul. Firm. [Lucill. ibid. 183: Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθὼν Κρόνον Ἡλιόδωρος. V. Salmas. De ann. climact. p. 87. Suidas, Γένεσις, λέγεται καὶ ἡ εἰμαρμένη, idemque εἰμαρμένη interpretatur γένεσις. Mæris p. 109: Γενετολλίδα, τὴν μοῖραν, Ἀττικῶς, γένεσιν Ἑλληνικῶς, ubi Sallier. Diodori Tars. locum affert ap. Phot. Bibl. p. 212, 7: Τὴν ἀνατροπὴν τῆς γενέσεως ἦτοι τῆς εἰμαρμένης, et Ioann. Chrys. in Paul. p. 253: Γένεσιν λέγω καὶ εἰμαρμένην. Alia indicavit Ducang. || Παιδοπόρον γένεσιν, Genitalia muliebria, Philipp. Thess. in Anth. Pal. 9, 311. Pythagoricum vocabuli usum explicat Porphyr. V. P. 43, p. 76: Μηδ' ἐσθίειν ὅσα μὴ θέμις, γένεσιν, αἰψήσιν, ἀρχὴν... γένεσιν δὲ (ἐλεγε) τοὺς διδύμους καὶ αἰδοῖα. || Ludicram h. v. etymologiam, quam Wyttēb. a Stoicis excogitatam esse conjiciebat, memorat Plutarch. Moral. p. 566, A: Γένεσιν, ἣν οὕτως ὀνομάσθαι νεῦσιν ἐπὶ γῆν οὐσαν, et iisdem fere verbis in fragm. περὶ ψυχῆς, repetitam ab Eust. p. 107, 8. In codd. γένεσις sæpissime c. γέννησις permutatur.]

[Γενετάρχης, ὁ, Generis (humani) princeps et auctor. Epitheton dei ap. Aretham p. 967. M.]

Γενέτειρα, ἡ, Genitrix. [Euripides (?) apud Sext. Empir. Adv. Math. 10, 5, 315, p. 685: Αἰθέρα καὶ Γαίαν πάντων γενέτειραν αἰεῖω. Hymn. Orph. 2, 1; 54, 2, et γενέτειραι χαρμοσύνης 59, 4. Oppian. Cyn. 2, 356. Pindar. Nem. 7, 3, γενέτειρα τέκνων. || Filia, in versu Euphorionis ap. Plutarch. Moral. p. 677, A: Παρ' Ἀσωποῦ γενετείρη, Apud Asopi filiam, i. e. Nemeam. Nam quod ex Turn. et Vule. affert παρ' Ἀσωπὸν γενετείρα, vel eadem dativo casu, ex conjectura viri docti profectum videtur. G. DINDORF.]

Γενετή, ἡ, Ortus, Nativitas: unde frequens illa phrasis ἐκ γενετῆς, Ab ortu, Bud. interpr. [Il. Ω, 535: Πηλεῖ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς.] Od. Ξ, [5]: Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκα· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς. [Ap. Herodot. 4, 23, Φαλακροὶ ἐκ γενετῆς γινόμενοι, libri nonnulli γενετῆς: sed ἐκ γενετῆς legitur 3, 33.] Aristot. Eth. 6, [13; add. 7, 15; 8, 14]: Ταῦτα δὲ ἔχομεν ἐκ γενετῆς, i. e. φύσει, ut ibid. et in Probl. identidem. Lucian. [Halc. 5, vol. 1, p. 181]: Πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς. [Polyb. 3, 20, 4: Φρονεῖν ἐκ γενετῆς. Athen. 4, p. 160, D: Ὁ ἐκ γενετῆς σε ἡ μήτηρ κέκληκε. Diodori exempla collegit Wessel. vol. 1, p. 28, 32. Ἀπὸ γενετῆς Iamblich. V. P. 171, p. 360. G. DINDORF.]

Γενετήρ, ἦρος, ὁ, Genitor. Aristot. [De mundo c. 5 med.]: Τοῦ πάντων γενετήρος κόσμου. Oppian. K. 3, [339]: Ὅμοῦ δὲ φέρουσι διπλοῦν μεμορογμένον ἄθος, Μητέρα μὲν βίνοισι, προσώποις δ' αὐτὴν γενετήρα. [Hymn. Orph. 6, 5: Ἀεὶ γενετήρες ἀπάντων. Agathias in Procem. Anthol. 114: Νέης γενετῆρες αἰοῖδης. Γενετῆρες, Parentes. Musæus 125: Μῆνιν ἐμῶν ἀπόπειπε πολυκτεάων γενετῆρων.]

[Γενετήριος, ἰα, ἰον, Procreans. Synes. Hymn. 2, 41, p. 317. SCHNEID. Simile est γενετήσιος in epigr. Anth. Pal. 15, 12: Ὡτα δὲ κρηρῶ ἀσφαλῆως κλεισῆς προφυγεῖν γενετήσιον ὄρυθν.]

Γενέτης, ὁ, Genitor, πατήρ, Hesych. ut Plutarch. De Soer. genio [p. 593 ex Hom. Il. H, 53], θεῶν γενετῶν· nisi eo in l. ad versum explendum melius legatur αἰεγενετῶν, quod aliud significat. || Γενέτης est item ἔκγονος, ut Hesych. exp.; unde ap. Soph. [OEd. T. 470], ὁ Διὸς γενέτας. [Seqq. ex Indice.] Γενέτας, ab Hesych. exp. ἔκγονος, Gnatus, Nepos, signif. tamen potius Genitor, Pater, ut et ipse Hesych. paulo ante γενέταν exposuerat πατέρα, Dor. pro γενέτην. [Utraque Hesychii interpretatio recte habet. Γενέτης, Pater, ap. Eurip. Orest. 1010: Εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν. Orph. Arg. 152: Ἀμφιδάμας δ' Ἀλίου παῖς ἦλθε· πέμψε γὰρ αὐτὸν Ἰφθίμος γενέτης. Γενέτα πάτερ ap. Eurip. Troad. 1288, ut γενέτωρ πατήρ ab eodem dicitur. || Γενέτης, Filius, ap. Soph. OEd. T. 470: Ὁ Διὸς γενέτας. Eurip. Ion. 916: Ὁ ἐμὸς γενέτας. || Γενέται θεοὶ, Æschyl. Suppl. 77: Ἀλλὰ θεοὶ γενέται κλέει· εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες. Eurip. Ion. 1149: Θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, quos Musgr. eosdem esse monet qui alio nomine θεοὶ τριτοπάτωρ dicuntur, de quibus plura dicuntur s. y. Τριτοπάτωρ. Γενέτης et γέννητης confusa v. s. h. v. Γενέτης inter nomina in

ετης ap. Herodian. Epimer. p. 165. G. DINDORF.] A
 [Γενετήσιος, δ, ή, i. q. γεννητικός. V. Γενετήριος.]
 [Γενετίας, άδος, ή, inter epitheta Minervae est ap.
 scriptorem a Creuzero editum in Melet. 1, p. 22, ubi
 cod. Monac. γενετυλίδος Ἀθηνᾶς. G. DINDORF.]

[Γενετικός. V. Γεννητικός.]

[Γενετίς lectio vitiosa pro γένεσις in lib. Sap. 7, 12.]

[Γενετή. V. Γενέθλη.]

Γενετυλλίς, ίδος, ή, Ortus et generationis antistes
 dea : ή τής γενέσεως έφορος, ut ap. Aristoph. N. [52]
 Schol. exp., seu, ut Suid. [et similiter Schol. Rav.
 Thesm. 130] : Δαίμων περί τήν Ἀφροδίτην γενέσεως αί-
 τιος, από τής γενέσεως τών παιδών· vel ή περί τήν Ἀρ-
 τεμιν τών τοκετῶν έφορος. Aristoph. [Th. 130] : Ως ήδὲ
 τὸ μέλος, ὃ πότιναι γενετυλλίδες. [V. Pausan. 1, 1, 5 ;
 Bergl. ad Alciph. 3, 11; Hesychius, Γενετυλλίς... έστι
 δὲ ξενική ή θεός. Καί έορτή τών γυναικῶν. Quae postrema
 ad locum Aristoph. Lys. 2 spectare videntur, Ἄλλ' εἴ-
 τις εἰς Βακχεῖον αὐτάς εκάλεσεν... ή πὶ Κωλιάδ', ή 'ς Γε-
 νετυλλίδος. Ἀθηνᾶ (?) Γενετυλλίς v. s. v. Γενετίας. Parum
 accurate Mæris, Γενετυλλίδα, τήν μοῖραν, Ἀττικῶς· B
 γένεσιν Ἑλληνικῶς. In codd. interdum γενετυλίς.]

Γενέτωρ, ορος, δ, Genitor. [Eurip. Ion. 136 : Φοῖβός
 μοι γενέτωρ πατήρ· Or. 986 : Γενέτορας έμέθεν δόμων.
 Γενέτορας ή έπιτρόπος, Archytas ap. Stob. App. p. 46.
 Herodot. 8, 137 : Τοῦ Ἀλεξάνδρου έβδομος γενέτωρ.]
 Aristot. De mundo [c. 6 init.] : Σωτήρ όντως άπάντων
 έστὶ καί γενέτωρ. [|| Genetor, Lycaonis filius. Apol-
 odor. 3, 8, 1, 3, p. 301.]

[Γενή, ή, Genus. Etym. M. p. 225, 23 : Από τῶ γενῶ
 γενή, ὡς άπειλῶ άπειλή, εἰλῶ εἰλή, ὠνῶ ὠνή. Καλλιμάχος
 « Τήν δὲ γενήν οὐκ οἶδα.»]

Γενής, ίδος, ή. Γενήδα Hesych. exp. άζίνην, πέλεκυν,
 Securim, qua signif. Tragici γένυν dicunt. [Sophocl.
 Antig. 249 : Οὔτε του γενήδος ήν πλήγμ' οὐ δικέλλης
 εκβολή. Hesych. : Γενός, είδος τι πέλέκος· ubi Kust. :
 « Male pro γενής » Lexicon. cod. reg. Paris. 177
 fol. 74 recto apud Osann. : Γένις γένιδος, γεωργικόν
 εργαλείον, τὸ τζαπίον.]

[Γένημα scriptura vitiosa pro γέννημα, quod v.]

[Γένης, ητος, δ, Genes, fl. V. Γενήτης.]

[Γενηταίος. V. Γενήτης.]

Γενήτης, δ, Genetes, promontorium Ponticum,
 male Γενέτης scriptum in codd. Strab. 12, p. 548.
 Steph. Byz. : Γενήτης, λιμήν καί ποταμός. Ἀπολλώνιος
 (Rh. 2, 348) άκραν Γενηταίαν φησί. Σοφοκλής (Scho-
 liastam dicit Apollonii) ποταμόν Γένητά φησιν. Έστιν
 οὖν εκ τής Γένητος γενικής Γενηταίος καί Γενηταία άκρα,
 καί τὸ Γενήτης εκ τής Γένητος, ὡς τής Οιδίποδος Οιδι-
 πόδης καί τρίποδος τριπόδης· Ἡρωδιανός δὲ ὡς τὸ σελή-
 ναία, άμαξία, φησί. || Γενήτης scriptura dubia pro
 γεννήτης, quod v.]

[Γενητικός. V. Γεννητικός.]

Γεντός, ή, όν, Qui ortum habet, Qui gignitur aut
 genitus est. Plato Tim. [p. 28, B] : Πάντα δὲ τὰ τοιαῦ-
 τα, αἰσθητά· τὰ δὲ αἰσθητά δέξη περιληπτά μετά αἰσθή-
 σεως, γινόμενα καί γενητά εφάνη. Quod Cic. De univ.
 ita vertit, Omnia autem talia sensum movent : sensus
 autem moventia quae sunt, eadem in opinatione con-
 sidunt, quae ortum habere gignique diximus. Et paulo
 ante, Εἰς τὸ γεγονός γενητῶ παραδείγματι προσχρώμενος. D
 [In locis Platonis nunc ex aliis codd. γεννητά et γεν-
 ητῶ restitutum. Quae perpetua est librorum et in
 hac voce et in compositis άγένητος et άγέννητος flu-
 ctuatio. Differunt haec sic, ut γενητόν, quod a γί-
 γεσθαι derivatur, significet Id quod quocunque
 modo ortum est et originem habet, oppositum τῶ
 αἰδίῳ, quod principium nullum habet, sed omni
 tempore fuit (vid. Aristot. De caelo 1, 10) : γενητόν
 autem, a γενῶν, est τὸ γεννηθέν, Genitum, generatione
 procreatum. Aristoteli, ubi de γενητῶ et άγένητῶ dis-
 putat, in libro 1 De caelo c. 10 et seqq., et Diodoro
 Tars. ap. Phot. Bibl. p. 208 et seqq. γενητός et άγέν-
 ητος pro vulgatis γεννητός et άγέννητος locis pluribus
 est restitutum ex codd. Eadem in exemplis ab Wessel.
 ad Diodor. 1, 6, p. 10, 53 allatis, ubi γενητά et
 φθαρτά et άγέννητα et άφθαρτα sibi opponuntur, prae-
 ferenda esse Aristotelis disputatio ostendit. G. D.]

[Γένθιος et Γενθίων. V. Γέντιος.]

Γενιάς, εκγονος, Hesych. si mendo carent exem-

plaria. [Proxime ad verum accedit Kusteri conje-
 ctura, Hesychium, quum in aliquo scriptore repe-
 risset γενεᾶς ὄν, quod recte exponas εκγονος, i. e. ge-
 nere aliquo ortus, interpretationem, quae uon nisi toti
 phrasi convenit, parti ejus γενεᾶς (nam sic legen-
 dum) tribuisse. Refertur enim haec glossa, ni fallor,
 ad Soph. Ajax. 202 : Γενεᾶς χθονίων άπ' Ἐρεχθειδῶν.
 G. DINDORF.]

Γενικός, ή, όν, Generalis : ut άρεταί τέσσαρες apud
 Suid. [Schol. Dionys. Thrac. p. 878 Bekk. Hesych. : Γε-
 νικόν, τὸ καθόλου περιεκτικόν, ubi Soping. Iamblich. cit.
 V. P. p. 74 Arc. : Τὸ γενικόν τῶν πόνων. Luc. De salt. 34 :
 Τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. Dionys. Hal.
 vol. 5, p. 7, 1 Reisk. : Αἱ γενικώταται διαφοραί. Clemens
 Al. p. 158 : Τὰ πάθη τὰ γενικώτατα. Γενικός άνθρωπος,
 Homo in genere, Sext. Emp. Adv. Math. 4, 17,
 p. 334.] || Item genitivus, ut πτώσις, Genitivus casus
 ap. Grammat. Pro γενικός autem, quod exp. Gene-
 rosus, scr. potius γεννικός a γέννα, de quo paulo post.
 At Γενικαί, Hesych. exp. γενεαί. [Hoc ex Γενικαί,
 γενναίαι, depravatam esse animadvertit Normann.
 || Γενικόν, Nativum, Gl. Apud Dion. Hal. A. R. 4,
 14, φυλαί γενικαί sunt Tribus distinctae per gentes.
 Γενική γραφή, Genealogia, Esdr. 3, 5, 61. Γενικά
 άμαρτήματα, ap. Herodian. 6, 1 : Δεδοικία μη άρα ήλι-
 κία άμαρτήματα ύπηρετούσης άδείας τε καί εξουσίας εἰς τι
 τῶν γενικῶν άμαρτημάτων εξοκειλη, Inhonesti amores
 esse videntur, ut paulo post αἰσχραί έπιθυμιαί. ||
 Apud scriptores Byzantinos Γενικόν est Αεrarium pub-
 licum et Γενικός s. λογοθέτης γενικός et δ άπό γενικῶν
 Αεrarii praefectus : vid. Ducang. s. h. v. et Glossar.
 ad Georg. Cedren.]

Γενικοφανής, δ ή, Genitivo similis. VV. LL.

Γενικός, Generaliter. [Galen. vol. 9, p. 270 : Γενικός
 λεγόμενόν τε καί νοούμενον. Eustath. p. 47, 37, γενικός
 καί άδιορίστος.] Apud Suid. vero pro γενικός exp. γεν-
 ναίως, ισχυρῶς, emendandum γεννικός. [M. Anton. 8,
 55 : Γενικός μὲν ή κακία οὐδὲν βλάπτει... ή δὲ κατὰ
 μέρος... cf. Greg. Nyss. t. 2, p. 632, A, et Chrys. t. 4,
 p. 526, 23, ubi opponitur ιδιικός. Hasz.]

[Γένιος lectio corrupta. V. Γέντιος.]

Γέννα, ή, [Gen. γέννας ap. Αesch. Ag. 1477 et Isæum
 infra afferendum], Progenies, Genus, Cam. e Xen. [Cy-
 rop. 1, 1, 6 : Τίς ποτε ὦν γένναν, ubi nunc recte legitur
 γενεάν ex aliis libris. Propria enim haec vox poeta-
 rum est, non a quibusvis scriptoribus prosaicis usur-
 pata, et primum significat Genus, Originem, ut ap.
 Αesch. Prom. 892 : Μήτε τῶν πλοῦτῶν διαθρυπτομένων
 μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων. Pindar. Pyth. 4, 178 :
 Εἰπέ γένναν. Deinde, Progeniem, Prolem. Αesch.
 Prom. 164 : Δάμναται οὐρανίου γένναν. Eur. Med. 428 :
 Ἀρσένων γέννα· Phoen. 828 : Γένναν ὀδοτοφυή. Ari-
 stoph. Av. 1063 : Παμφύλων γένναν θηρῶν. Pindar.
 Ol. 7, 40 : Εὐρυσθενεῖ γέννα. Lycoph. 644 : Ἀρνης παλαιά
 γέννα. Αesch. S. c. Th. 748 : Θνήσκοντα γέννας άτερ,
 Sine prole. || Pro gente s. familia, quae phratría pars
 trigesima fuit, dixerat Isæus. Nam sic intelligenda
 videntur verba ejus a Polluce allata 3, 6 : « Έκ τής
 Ἀναζώνος καί Πολυκράτου (Πολυράτου?) γέννας.» || Or-
 tus. Aretæus p. 43, D : Κατὰ κορυφήν, ένθα ή τῶ πύου
 γέννα· ibid. p. 52, E : Χρόνια οὖν άποστάσεις, έλκεα,
 λίθων γέννα. Apud Patres Χριστοῦ γέννα, Christi na-
 tivitas. Vid. locos a Ducang. citatos. Epigr. in Anth.
 Pal. 9, 592, inscriptum : Εἰς ασπίδα περιέχουσιν τήν
 γένναν τῶ σωτήρος. Γέννα producto α in carmine Do-
 rico dixisse videtur Eurip. Hec. 160 : Τίς άμύνει μοι ;
 ποία γέννα ; ποία δὲ πόλις ; ubi Porson. γενεά corrige-
 bat, et in Iph. Taur. 154 : Οἱμοι φρούδος γέννα. Γέν-
 νην autem in versu Parmenidis ap. Peyron. p. 57 :
 Τίνα γάρ γέννην διζήτεαι αὐτοῦ, ex γενεήν corruptum
 esse arbitror. G. D. || Ortus lunæ. Theophylactus
 in Matth. c. 27 : Οὐδέποτε γάρ τεσσαρεσκαίδεκαταῖς
 οὔσης τής σελήνης εκλειψις γίνεται ήλιού, άλλ' όταν ή λε-
 γομένη γέννα εἴη. Codex reg. 1067 fol. 12 : Καθ' εκά-
 στην πρόσον σελήνης, ήν τινες γένναν καλοῦσιν. Ducang.
 Adde Geopon. 12, 28, 3.]

Γεννάδας, δ, Generosus : γενναίος, ευγενής. Aristot.
 Eth. 1, 10 : Γεννάδας ὦν καί μεγαλόψυχος. Lucian. [De
 calumn. 20, vol. 3, p. 161] : Γεννάδας έστὶ καί άδαμάν-
 τινον τείχος τής ψυχής προβεβλημένος. Naz. : Περί ταῦτα

τολμηρός και γεννάδας. || Ingenuus. Aristoph. Ran. [179]: Χρηστός εἶ και γεννάδας. Quæ verba sunt heri servum collaudantis ob egregium obsequium, ac si diceret, Frugis bonæ es, et probus vir. Bud. [Plato Phædro p. 243, C: Γεννάδας και πρός τὸ ἦθος. Maccab. 2, 12, 42: Ὁ γεννάδας Ἰούδας. Clemens Al. p. 293. Julian. p. 97, D: Ἀκατάπληκτος και γεννάδας. Γεννάδιον ἵππων ex Polemon. Physiogn. p. 304 indicat Weigel. quod γενναδῶν scribendum. G. DINDORF.]

[Γεννάδιος, δ, Gennadius, n. pr. chirurgi in Epigr. Palladæ Anth. Pal. 11, 280: Ἡ τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας. Frequens ap. scriptt. Christianos nomen.]

[Γενναίω, Fortem me gero. Schol. Eur. Hipp. 206: Ῥῶν γὰρ μάλλον οἴσεις τὴν νόσον γενναίωσα, quod alius Schol. dicit οἴσεις μετὰ γενναίωτης. Quod ex Suida affert Schneid.: Τὴν λεοντὴν ἐνόου, ἴσον τῷ γενναίω, id γενναίω potius scribendum. G. DINN.]

[Γενναίθυμος, δ, ἦ, Generoso animo. Constant. Man. Chron. p. 117, A. Boisson.]

[Γενναιοκάρδιος, δ, ἦ, Generoso corde, Magnanimus. Constant. Man. Chron. p. 42, C. Boisson.]

[Γενναιοπρεπῶς, Ut ingenuum decet. Aristoph. Pac. 987: Ἀπόφηνον ὄλην σαυτὴν γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς.]

Γενναίος, [αἰα, αἰον, et γενναίος, δ, ἦ, ap. Eurip. Hec. 592: Ἀγγελθεῖσά μοι γενναίος, metri caussa. Compar. Γενναίωτερος. Superl. Γενναιώτατος, nisi quod Eustath. p. 1441, 16, Γενναίωστατος ex Dinolochō affert. G. D.], i. e. προγονικός, seu, secundum antiquos, συγγενής και ἐμφοτός. [Photius Quæst. ad Amphil. p. 232 ed. Mai.: Σκόπει δὲ και τὸ γενναίον, ὅπως τὸν τε συγγενῆ δηλοῖ και τὸν ἀγαθόν, ἀλλὰ και τὸν εὐγενῆ και τὸν ἀνδρείον οὐκ ἔλαττον. G. D.] Sic enim Eustath. exp. II. E, [253]: Οὐ γὰρ μοι γενναίον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. [Utiur h. I. Schol. Pind. Pyth. 8, 63: Φυῶ τὸ γενναίον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα, quod interpretatur τὸ συγγενές ἐκ πατέρων προθύμημα. At hic quidem τὸ γενναίον λῆμα nihil aliud significat quam Nobilem, generosum animum, ingentium autem notio e verbis φυῶ ἐκ πατέρων accedit. Homeri vero locum etsi ipsum quoque ita interpretari licet, ut γενναίον sit Honestum, generoso homini conveniens, tamen veterum quoque grammaticorum sententia locum habere potest. Aristot., ubi de animalium moribus agit, H. A. 1, 1, p. 488, 18: Εὐγενές μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους, γενναίον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως. Quam differentiam pluribus exponit Dio Chr. vol. 1, p. 456. Ex illo Schneid. citat Probl. 10, 36, p. 894, 30: Ἐστὶ δὲ ὡς ἔχει τὸ θῆλυ πρὸς τὸ ἄρρεν, οὕτως αὐτοῦ τοῦ θῆλεος ἡ παρθένος πρὸς τὴν γυναῖκα· ἡ μὲν γὰρ ἡδὴ γενναία, ἡ δὲ οὐ, ubi γενναία idem est quod τέλειος, Consummata, quæ ad justam magnitudinem pervenit.] || Ingenuus, [Nobilis, Magnanimus, Præclarus, Egregius]. Plato de Rep. 2, [p. 361, B]: Ἄνδρα ἀπλοῦν και γενναίον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα, Simplicem et ingenuum. [Ἀνὴρ γενναίος, φίλος γ, γυνὴ γενναία, et similia ubique obvia. Trita Platoni alisque formula ὁ γενναῖος, O præclare: vid. Ruhnk. ad Tim. p. 67. Etiam tragicis, ut Soph. Phil. 801, 1510. Interdum cum ironia quadam, ut ap. Dion. Hal. A. R. 7, 46. Longin. De subl. 15, 8: Οὐδὲ ἐκεῖνο μαθεῖν οἱ γενναῖοι δύνανται. Γενναία ψυχὴ ap. Eurip. Suppl. 1030. Γενναίον ἔπος Soph. Phil. 1402. Γενναῖοι λόγοι Eurip. Heracl. 538, ut γενναῖ' ἐλέγας ap. eund. Iph. Aul. 504, et γενναία τὰδ' εἶπας Heracl. 465. Γενναίον ῥῆμα ap. Aristoph. Ran. 97: Γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὐροῖς ἐτι ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάχοι· quo referenda Phrynichi glossa in Bekk. Anecd. p. 32, 6: Γενναῖον ῥῆμα· οἷον ἄδρον και ὑψηλόν, και γενναῖος, σοφός. Γενναῖος θεός, Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 348, 4: Τὸν δὲ γενναῖον (θεόν) Ἡλιοπολίται τιμῶσιν ἐν Διὸς ἰδρυσάμενοι μορφήν τινα λέοντος.] || Nobili et generosa stirpe ortus. Thuc. 2, [97]: Τοῖς παραδυναστεύουσι τε και γενναῖοις Ὀδρουσῶν. Sic γενναῖον ἄνδρα ap. Lycios vocari scribit Eust. [p. 545 extr.] non τὸν ἰσχυρόν, sed τὸν ἀπὸ γένους, και μὴ τυχόντα και ἀφανῆ. [Plato Theæt. p. 174, E: Γενναῖός τις ἐπὶ τὰ πᾶσι πλουσίους ἔχων ἀποφῆναι· Theag. p. 128, A: Τῶν νέων τοὺς γενναῖοτάτους τε και πλουσιωτάτους. Xenoph. De rep. Ath. 1, 2: Οἱ πένητες και ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων και τῶν πλουσίων. Eurip.]

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

El. 26: Μὴ τῶ τέχνα γενναῖω τέκοι· Med. 409: Ἐκ γενναίων δόμων. Soph. OEd. T. 1469: Ἴθ' ὃ γονῆ γενναῖε, quocum Heindorf. comparabat Plat. Sophist. p. 231, B: Ἡ γένει γενναία σοφιστική. Quo referenda sunt, γενναῖος σκύλας, ap. Plat. [De rep. 2, p. 375, A; Xen. Cyrop. 1, 4, 15. Γενναῖος κύων apud Plat. ibid. E, et ap. Xenoph. 21]. Γενναῖος ἔχθος, ap. Plut. [Moral. p. 667, C.] Γενναῖος ἵππος, ap. Herodian. [2, 9, 6.] Γενναία σταφυλή, γενναία σῦκα, ap. Plat. Legg. 8, [p. 844, E. Γενναία κρέα, Dio Chrys. vol. 1, p. 236, ubi Reisk. similia ex aliis Dionis locis attulit, γενναῖαι ἀμπελοὶ, γενναῖον ἱερεῖον. Conf. Niclas. ad Geopon. vol. 1, p. 368.]

|| Generosus, i. e. Strenuus. Herodian. 2, [9, 2]: Γενναῖος και θυμοειδής· 4, [9, 5]: Γενναῖοτάτους και μεγίστους ἥρωας ἐμιμῶτο· 1, [17, 22]: Νεανίαν γενναῖον και ἀκμαστήν. [Κατὰ χεῖρα γενναῖος, Manu strenuus ap. Dion. H. A. R. 3, 13, aliisque locis.] Quo pertinet Thuc. 1, [c. 136]: Γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, Esse animi magni et fortis. Et γενναῖον neutr. subst. positum: ut [ap. Soph. OEd. Col. 569: Τὸ σὸν γενναῖον, Generositas tua, et ibid. 1042. Xenoph. Ages. 4, 5: Σὺν τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν] τὸ τῶν πόνων γενναῖον, Laborum tolerantia, ut quidem Polit. ap. Herodian. [2, 14] vertit. [Τὸ γενναῖον i. q. γενναῖος, Generoso animo, Fortiter, Soph. OEd. Col. 1640, quod μετὰ γενναίου λήματος dicit Eurip. Hipp. 206.] || Validus, Vehemens: ἰσχυρός: [Apollodor. 1, 9, 20, 1: Γενναῖος δὲ ὢν οὗτος τοὺς προσηγόντας ξένους ἠγάχαζε πυκτεῦεν και τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῆρει. Herodian. 4, 7, 12, ponderosa signa militaria dicit μόλις ὑπὸ τῶν γενναῖοτάτων στρατιωτῶν φερόμενα] ut δόη, Soph. Aj. [938: Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δόη. Æschyl. ap. Longin. c. 3, in oratione Boreæ: Νῦν δ' οὐ κέκραγά πῶ τὸ γενναῖον μέλος. Xen. H. Gr. 5, 4, 17: Πολλὰ μὲν γὰρ και ἄλλα γενναία ἐποίησεν (δ ἄνεμος), ἀτὰρ και... ὄνοος κατεκρήμυσεν αὐτοῖς σκεῦεσι, ubi margo Steph. βίατα ex glossemate. De terræ motu Philostr. p. 274: Σεισμῶ γενναῖο προσπεσόντος. Γενναῖόν τε και διάτορον βρυχᾶσθαι, Ælian. N. A. 9, 1.] Τελεῖται μεγίστων και γενναίων, Herodian. 3, [1, 14]. Συντόνω σπουδῆ και γενναῖος πόνοισι ap. Eund. [2, 11, 2. Eurip. Herc. 357: Γενναῖων δ' ἀρεταὶ πόνων τοῖς θανοῦσιν ἀγάλα. Ælian. N. A. 16, 4: Στόμα ἔχει (cela avis) γενναῖον δεινῶς, Os permagnum. Plut. V. Lys. c. 1: Πάγωνα καθεμένου γενναῖον, Profundam barbam. Χώρα γενναῖοτάτη, Regio fertilissima, Uberrima, Polyb. 4, 45, 7. Et sic alia plurima γενναία dicuntur, quæ in genere suo eximia sunt sive vi, robore, magnitudine, multitudine, sive alia quacunque ratione.] Sic γενναῖος λόγος, Hermog. ||

Γενναῖος, Generose, Fortiter. Herodian. 3 [immo 12, 6, 11]: Τοῖς πραττομένοις γενναῖος ἀντιστῆ. Athen. 12: Γενναῖος ἐτελεῦτησεν. [Frequentissimus adverbii hujus usus est iisdem signif. quæ de adjectivo expositæ sunt. Æschyl. Ag. 1198: Καὶ πῶς ἂν ὄρκος, πῆγμα γενναῖος παγῆν, παιώνιον γένοιτο. Eur. Ion. 935: Συστενάξιν... γενναῖος φίλους. Arist. Eq. 511: Γενναῖος πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ. Julian. p. 125. C a Wakef. cit.: Μάλα γενναῖος ἐπιλαθόμενον ὢν εὐ πάθοι, Penitus oblitum. Γενναῖος βλέπτειν Paulus Æg. p. 50, 36. Compar. ap. Platon. Theæt. p. 166, C: Γενναῖωτερος ἐπ' αὐτὸ ἐλθόν. Superl. Polyb. 9, 25, 5: Γενναῖοτάτα κεκοινωνηκότας ἑαυτοῖς πραγμάτων. Ap. Eur. Cycl. 652: Γενναῖοτάτα ὀθεῖτε, Vehementissime trudite. G. D. Eubul. ap. Athen. 14, p. 622, E: Τοῖσδε γενναῖος διασπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη. Superl. Γενναῖοτάτα δὲ βοηθοῦσι και ἀντιδοτοῖ, Dioscor. vol. 2, p. 10 Spr. Sic γενναῖος ap. Galenum persæpe de medicamento rum efficacitate, ut De simpl. med. fac. vol. 10, p. 595, C: Πάνθ' ὅσα ῥύπτει γενναῖος. Fix. || Γενναῖος, δ, Gennæus, n. pr. in inser. ap. Bæckh. G. DINDORF.]

Γενναῖότης, ἦτος, ἦ, Generositas. Eurip. Phœn. [1694]: Γενναῖότης σοι, μωρία δ' ἐνεστί τις. Polyb.: Διὰ τὸ πλῆθος και γενναῖότητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plin. Virtute et multitudine oppidanorum. [Polyb. 1, 59, 7: Διὰ τὴν τῶν προεστώτων ἀνδρῶν εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίαν και γενναῖότητα. De fortitudine ibid. 36, 7: Διὰ τὴν γενναῖότητα και τόλμαν τῶν ἀνδρῶν. De fertilitate agri Xenoph. Cyrop. 8, 3, 38: Ἦδη δὲ ποτε (τὸ γῆδιον) ὑπὸ γενναῖότητος και διπλάσια ἀπέδωκεν ὢν ἐλαθεν. Polyb. 3, 44, 8: Ἡ τῆς χώρας γενναῖότης. G. DINN.]

Γενναῖότης, ἦτος, ἦ, Generositas. Eurip. Phœn. [1694]: Γενναῖότης σοι, μωρία δ' ἐνεστί τις. Polyb.: Διὰ τὸ πλῆθος και γενναῖότητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plin. Virtute et multitudine oppidanorum. [Polyb. 1, 59, 7: Διὰ τὴν τῶν προεστώτων ἀνδρῶν εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίαν και γενναῖότητα. De fortitudine ibid. 36, 7: Διὰ τὴν γενναῖότητα και τόλμαν τῶν ἀνδρῶν. De fertilitate agri Xenoph. Cyrop. 8, 3, 38: Ἦδη δὲ ποτε (τὸ γῆδιον) ὑπὸ γενναῖότητος και διπλάσια ἀπέδωκεν ὢν ἐλαθεν. Polyb. 3, 44, 8: Ἡ τῆς χώρας γενναῖότης. G. DINN.]

[Γενναίωφρων, ονος, δ, ή, Qui nobili animo est. Eustath. Opusc. p. 176, 12: Καὶ σκορπίου κέντρον ἀρβέν ἀγενές τι φρονεῖν ἀναγκάζει τὸν γενναίωφρονα. G. DIND.]

[Γενναίωφυρος, δ, ή, Qui nobili animo est. Eustath. Opusc. p. 178, 72. G. DINDORF.]

[Γενναίος, ίδος, ή, i. q. Γενετολλίς. Pausan. 1, 1, 5, postquam Genetyllidas memoravit, Δοκῶ δὲ καὶ Φωκαεῦσι τοῖς ἐν Ἰωνίᾳ θεὰς ἀς καλοῦσι Γενναίους εἶναι ταῖς ἐπὶ Κωλιάδι τὰς αὐτάς.]

[Γενναίως. V. Γενναίος.]

Γενάρχη, δ, A quo progenies initium sumpsit. Sic γενάρχηαι dicuntur Adam et Eva ab OEcum. et Aretha, Bud. [Suidas, Γενάρχου, πατρός. Conf. Γενάρχης.]

Γέννας, ου, δ, Avunculus, Frater matris, Hesych. [Conf. Νέννος.]

Γεννάω, Genero, Gigno. [Soph. El. 1412; Eurip. Iph. T. 360, 499: Ὁ γεννήσας πατήρ.] Plato Symp. [p. 206, D]: Ὅταν μὲν καλῶ προσπέλαζῃ τὸ κοῦν, ἱλεῶν τε δὴ γίγνεται, καὶ εὐφραϊνόμενον διαχεῖται, καὶ τίχεται τε καὶ γεννᾷ. [Et figurate in Legg. 2, p. 673, D: Τὸ δ' ἀνθρώπινον αἰσθησὶν λαθὼν τοῦ ῥυθμοῦ ἐγέννησέ τε ὄρχησιν καὶ ἔτεκα.] Theophr. [v. Schneid. vol. 4, p. 595]: Τὸ δὲ πῦρ γεννᾷν πέφυκε. Pro quo Cic. In igne inest procreandi vis et causa gignendi. Plut.: Τὸν γεννήσαντα μέμφεσθαι καὶ τὴν τεκοῦσαν. [V. Moral. p. 951, D.] Xenoph. [Mem. 2, 1, 27]: Εἰδοῦσα τοὺς γεννήσαντάς σε, Tuos parentes. [Γεννήσαντες, ἐκθρέβαντες, παιδεύσαντες, Plato in Critone p. 38, C. V. Lennep. ad Phalar. p. 272.] De mulieribus etiam dictum reperitur, ut Luc. 1, [13]: Ἐλισαβὲθ γεννήσει υἱὸν σοι. [Lucian. De sacrif. 6, vol. 1, p. 531: Περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἀνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὑμιλίαις ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννήσαι. V. Bern. ad Thom. M. p. 187.] Sic γεννήσασα dicitur Genitrix. [Insolentius Soph. Aj. 1077: Ἄλλ' ἄνδρα χρῆ, κὰν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν κὰν ἀπὸ μικροῦ κακοῦ, Si magno corpore a natura praeditus sit: qua constructione saepissime φύειν dicitur, ut φύειν φρένας, νοῦν, et similia. || Praegnantia significatione γεννᾷν dicitur pro γεννητὸν λέγειν. Thomas M. p. 187: Γεννᾷ ἄνθρωπος παῖδα· καὶ γεννᾷ ὁ Ἰδάτων τὸν οὐρανὸν, ἀντὶ τοῦ γεννητὸν λέγει, ubi Hemsterh. praeter alia Aristotelis locos attulit, ut in libro De caelo 2, 1, p. 283, 31: Διὰ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἄλλως λέγοντων καὶ γεννῶντων αὐτὸν (τὸν οὐρανὸν). G. D.] || Metaph. quoque, ut Lat. Pario, Isocr. Panath.: Πόλις τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιοῦτους ἄνδρας. Plato Epist. [3, p. 315, C]: Βλάβην ἤδονη καὶ λύπην γεννᾷ. [Longin. De subl. 7, 2: Ἐπαίρεται ἡ ψυχὴ... ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἤκουσε. Theodoret. vol. 5, p. 10: Ὁ ταῦτα γεννήσας, Qui hanc doctrinam invenit. || De praeterito γεγέννηκα v. Has. ad Leon. Diac. p. 62 ed. Bonn. Lucian. Charid. 19, vol. 3, p. 630: Καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ἐπηγάγετο παρὰ φύσιν. Γενῶμαι pass. Nascor. [Xenophanes ap. Euseb. Praep. ev. 13, p. 678, D: Ἄλλα βροτοὶ δοκεῖσαι θεοὺς γεννᾶσθαι. Fix. Herodot. 6, 69: Ὅτε αὐτῷ σὺ ἠγγέλλῃς γεγεννημένους. Sic Schaf.: libri γεγεννημένους.] Ἄμα τῷ γεννηθῆναι, Simul atque natum sit, ut Cic. e Plat. vertit, p. 52 Lex. Cic. Sic Ἐγεννήθη Τελαμώνιος, Isocr. [Evag. 7, p. 192, ubi nunc ex libro Urb. legitur Τελαμώνιος μὲν Αἴας καὶ Τεῦκρος ἐγενέσθην.] Athen. 7, [p. 294, E]: Τίχεται δὲ ὁ γαλεὸς τὰ πλείστα τρία, καὶ εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ στόμα, καὶ πάλιν ἀφίησι. Med. etiam, ut Plato Tim.: Εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο· pro quo Cic. Hunc perfecte beatum Deum procreavit. [Annotarunt hunc aor. Pollux 3, 10 et Thom. M. p. 416. Lycophro 177: Τυρῶνα γεννᾷται πατήρ. Theodoret. vol. 4, p. 609: Τοῦ τὴν κόρην φύσαντος καὶ τῆς γεννησαμένης.]

Γέννημα, τὸ, Quod natum s. procreatum est, Progenies. Quod editur et enatum est: ut Bud. ap. Gennad. interpr.: Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶ γέννημα τῆς φύσεως αὐτοῦ, ὡς περὶ τὸ γέννημα τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καλοῦμεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ. || Γεννήματα, Liberi, Plato de LL. 250, alibi Bud. [Soph. OEd. T. 1167: Τῶν Λαίου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων· Antig. 627: Παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα.] Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum, i. e. Genus, Bud. ex Eccles. [Velut Sirac. 10, 18: Οὐκ ἔκτισται ἀνθρώποις ὑπερρηγνία, οὐδὲ ὄργη θυμοῦ γεννήμασι γυναικῶν. Γεννήματα Ἱερουσαλήμ, Cives Hierosolymitani, Maccab. 1, 1, 40. Ducas Hist. Byz.

p. 97, B: Σμυρναῖος γέννημα καὶ θρέμμα, Smyrnae natus et educatus.] || Γεννήματα Bud. interpr. etiam Fructus, et foetus terrae, ac enascentia germina, sicque appellari ait Fruges, et Vina a Chione Ep. 24. Polyb. 3, [87, 1. Add. 1, 71, 1; 79, 6]: Στρατοπεδεύσας ἐν χώρᾳ πρὸς πάντα τὰ γεννήματα διαφερούση. [Phrynich. p. 286 Lob: Γεννήματα πολλοῦ ἀκούου τὴν λέξιν τιθεμένην ἐπὶ τῶν καρπῶν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα ἀρχαίαν καὶ δόκιμον οὔσαν· χρῆ οὖν ἀντὶ τοῦ γεννήματα καρποῦς λέγειν ξηρούς καὶ ὑγρούς. Γεννήματα de fructibus dixerunt Polybius, Diodorus, et recentiores scriptores plurimi: vid. Lobeck. ad I. Phrynichi, Ducangii Glossar., Lexica V. et N. T. et Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 265. Τὰ ἠλοημένα γεννήματα, Fruges tribulis extritae, Schol. Ven. II. N, 588. Figuratae γεννήματα δικαιοσύνης, Fructus justitiae, Hosea 10, 12, et ap. Paul. Ad Corinth. 2, 9, 10. Γεννήματα τῶν ἔργων, Jesaias 3, 10. Themistius Or. 1, p. 2, D, (et similiter Or. 6, p. 78, C): Τὸν θεὸν οὐ τὰδε πάντα ἔργα τε καὶ γεννήματα· Or. 4, p. 55, B: Κωνσταντίνου ἐστὶ γέννημα καὶ θρέμμα ἢ γερουσία. De libris, Marin. V. Procli c. 23, p. 18: Ἐξεστὶ δὲ... καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ γεννήμασιν ἐντυχεῖν. Procopius Gaz. Ep. 49: Τὰ χρυσᾶ σου γεννήματα. Paulus Aegin. p. 1, 20: Οὐτε γὰρ τὰ ἐμὰ παρεθέμην γεννήματα, πλὴν ὀλίγων δὴ τιῶν, ὅσα περ ἐν τοῖς τῆς τέχνης ἔργοις εἰδὼν τε καὶ ἐπέρασα. In eodem genere scriptorum γέννημα non raro ad quamvis causarum effectus translatum reperitur. Schol. Aristoph. Vesp. 457: Ὁ καπνὸς γέννημα τοῦ σέλacos. || Γέννημα significatione activa, Quod procreat. Plato Soph. p. 266, D: Ὁμοιωμάτων τιῶν γέννημα. Singulari modo γέννηματα Jovis cum Io consuetudo dicitur ab Aesch. Prom. 850: Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, ἐπαρῶν ἀταρβεί χειρὶ καὶ θυγῶν μόνον· ἐπὶ νοῦμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων τέξεις κελαιβὸν Ἐπαφρον· ubi Valcken. ad Phaen. p. 243 non debet corrigere cum Peyraredo. || In codd. saepe simplici v γέννημα scribitur. Vid. Albert. ad Hesych. vol. 1, p. 813. G. DINDORF.]

[Γεννηματίω, Germino. Aq. Psalm. 91, 15: Γεννηματίζοντες. Greg. Nyss. Antirrh. 28, p. 192. KALL.]

Γεννηματικός, ή, ὄν, Generativus. VV. LL. [Joseph. B. J. 4, 8, vol. 2, p. 298: Γεννηματικὸν ὕδωρ, ubi codex Bigotii γεννητικόν.]

[Γεννησιουργός, δημιουργός, Hesych. Usitatum est γενεσιουργός.]

Γέννησις, ειως, ή, Generatio, Procreatio. [Dor. γέννασις. Eurip. Iph. A. 1065: Ὁ Μουσαῖν εἰδὼς γεννάσεις.] Plato Symp. [p. 209, D]: Τίμιος δὲ παρ' ἡμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. [Ibid. p. 206, E: Τῆς γεννησεως καὶ τοῦ τόκου. In codd. γέννησις et γενεσις permutantur, ut ap. Lucian. De salt. 44, vol. 2, p. 294. Vitiosa scriptura γέννησις est, ut in Etym. M. p. 225, 28.]

[Γεννηταγέννητος, δ, ή, Genitoingenitus. Theodoret. vol. 5, p. 1001: Εἰ μία θεότης ἐστὶν, ἀγέννητος δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ πατρός, γεννητὴ δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ υἱοῦ, γεννηταγέννητός ἐστὶν ἢ θεότης. Eadem forma ap. Athanas. vol. 2, p. 511, C; alia ap. Greg. Naz. p. 531, D ed. Bened.: Εἴπερ οὐσία θεοῦ τὸ ἀγέννητον, ἢ ἢ τις καινὴ μίξις γεννητοαγέννητον, ubi margo Bill. γέννητα γέννητον. G. DINDORF.]

Γεννήτειρα, ή, Genetrix. [Gl. Creatrix, Procreatix. Dorothe. p. 773, C. HASE.]

Γεννητή, ή, Generatio, Procreatio. VV. LL. Sed perperam pro γενετή. Nam γεννητή significat Generata, Procreata.

[Γεννήτης, δ.] Γενῆται, οί, Qui ejusdem generis et familiae sunt, Gentiles, Bud., οί τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, s. οί ἐξ αἵματος συγγενεῖς, ut Suid. ex Isaeo docet. || Γενῆται etiam in Atheniensium Rep. dicebantur Qui ejusdem γένους essent: τέσσαρες, inquit J. Poll. 8, [111], ἦσαν αἱ φυλαὶ· εἰς τρία μέρη ἐκάστη διηρεῖτο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριετής, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· ἐκάστου δὲ ἔθνος γένη τριακοντα, εἰς ἀνδρῶν τοσοῦτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οί μετέχοντες τοῦ γένους γενῆται. Hos postea [non postea, sed πρότερον, prius] δημογλακτας etiam nominatos fuisse e Philochoro tradit Suidas, ap. quem notandum est h. v. scribi cum duobus vv. [Iidem etiam ὄργεῶνες dicti: de quo v. s. v. Ὀργεῶν. In codd. perpetua est

[Γεννηματίω, Germino. Aq. Psalm. 91, 15: Γεννηματίζοντες. Greg. Nyss. Antirrh. 28, p. 192. KALL.]

Γεννηματικός, ή, ὄν, Generativus. VV. LL. [Joseph. B. J. 4, 8, vol. 2, p. 298: Γεννηματικὸν ὕδωρ, ubi codex Bigotii γεννητικόν.]

[Γεννησιουργός, δημιουργός, Hesych. Usitatum est γενεσιουργός.]

Γέννησις, ειως, ή, Generatio, Procreatio. [Dor. γέννασις. Eurip. Iph. A. 1065: Ὁ Μουσαῖν εἰδὼς γεννάσεις.] Plato Symp. [p. 209, D]: Τίμιος δὲ παρ' ἡμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. [Ibid. p. 206, E: Τῆς γεννησεως καὶ τοῦ τόκου. In codd. γέννησις et γενεσις permutantur, ut ap. Lucian. De salt. 44, vol. 2, p. 294. Vitiosa scriptura γέννησις est, ut in Etym. M. p. 225, 28.]

[Γεννηταγέννητος, δ, ή, Genitoingenitus. Theodoret. vol. 5, p. 1001: Εἰ μία θεότης ἐστὶν, ἀγέννητος δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ πατρός, γεννητὴ δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ υἱοῦ, γεννηταγέννητός ἐστὶν ἢ θεότης. Eadem forma ap. Athanas. vol. 2, p. 511, C; alia ap. Greg. Naz. p. 531, D ed. Bened.: Εἴπερ οὐσία θεοῦ τὸ ἀγέννητον, ἢ ἢ τις καινὴ μίξις γεννητοαγέννητον, ubi margo Bill. γέννητα γέννητον. G. DINDORF.]

Γεννήτειρα, ή, Genetrix. [Gl. Creatrix, Procreatix. Dorothe. p. 773, C. HASE.]

Γεννητή, ή, Generatio, Procreatio. VV. LL. Sed perperam pro γενετή. Nam γεννητή significat Generata, Procreata.

[Γεννήτης, δ.] Γενῆται, οί, Qui ejusdem generis et familiae sunt, Gentiles, Bud., οί τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, s. οί ἐξ αἵματος συγγενεῖς, ut Suid. ex Isaeo docet. || Γενῆται etiam in Atheniensium Rep. dicebantur Qui ejusdem γένους essent: τέσσαρες, inquit J. Poll. 8, [111], ἦσαν αἱ φυλαὶ· εἰς τρία μέρη ἐκάστη διηρεῖτο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριετής, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· ἐκάστου δὲ ἔθνος γένη τριακοντα, εἰς ἀνδρῶν τοσοῦτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οί μετέχοντες τοῦ γένους γενῆται. Hos postea [non postea, sed πρότερον, prius] δημογλακτας etiam nominatos fuisse e Philochoro tradit Suidas, ap. quem notandum est h. v. scribi cum duobus vv. [Iidem etiam ὄργεῶνες dicti: de quo v. s. v. Ὀργεῶν. In codd. perpetua est

[Γεννηματίω, Germino. Aq. Psalm. 91, 15: Γεννηματίζοντες. Greg. Nyss. Antirrh. 28, p. 192. KALL.]

Γεννηματικός, ή, ὄν, Generativus. VV. LL. [Joseph. B. J. 4, 8, vol. 2, p. 298: Γεννηματικὸν ὕδωρ, ubi codex Bigotii γεννητικόν.]

[Γεννησιουργός, δημιουργός, Hesych. Usitatum est γενεσιουργός.]

Γέννησις, ειως, ή, Generatio, Procreatio. [Dor. γέννασις. Eurip. Iph. A. 1065: Ὁ Μουσαῖν εἰδὼς γεννάσεις.] Plato Symp. [p. 209, D]: Τίμιος δὲ παρ' ἡμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. [Ibid. p. 206, E: Τῆς γεννησεως καὶ τοῦ τόκου. In codd. γέννησις et γενεσις permutantur, ut ap. Lucian. De salt. 44, vol. 2, p. 294. Vitiosa scriptura γέννησις est, ut in Etym. M. p. 225, 28.]

[Γεννηταγέννητος, δ, ή, Genitoingenitus. Theodoret. vol. 5, p. 1001: Εἰ μία θεότης ἐστὶν, ἀγέννητος δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ πατρός, γεννητὴ δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ υἱοῦ, γεννηταγέννητός ἐστὶν ἢ θεότης. Eadem forma ap. Athanas. vol. 2, p. 511, C; alia ap. Greg. Naz. p. 531, D ed. Bened.: Εἴπερ οὐσία θεοῦ τὸ ἀγέννητον, ἢ ἢ τις καινὴ μίξις γεννητοαγέννητον, ubi margo Bill. γέννητα γέννητον. G. DINDORF.]

Γεννήτειρα, ή, Genetrix. [Gl. Creatrix, Procreatix. Dorothe. p. 773, C. HASE.]

Γεννητή, ή, Generatio, Procreatio. VV. LL. Sed perperam pro γενετή. Nam γεννητή significat Generata, Procreata.

[Γεννήτης, δ.] Γενῆται, οί, Qui ejusdem generis et familiae sunt, Gentiles, Bud., οί τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, s. οί ἐξ αἵματος συγγενεῖς, ut Suid. ex Isaeo docet. || Γενῆται etiam in Atheniensium Rep. dicebantur Qui ejusdem γένους essent: τέσσαρες, inquit J. Poll. 8, [111], ἦσαν αἱ φυλαὶ· εἰς τρία μέρη ἐκάστη διηρεῖτο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριετής, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· ἐκάστου δὲ ἔθνος γένη τριακοντα, εἰς ἀνδρῶν τοσοῦτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οί μετέχοντες τοῦ γένους γενῆται. Hos postea [non postea, sed πρότερον, prius] δημογλακτας etiam nominatos fuisse e Philochoro tradit Suidas, ap. quem notandum est h. v. scribi cum duobus vv. [Iidem etiam ὄργεῶνες dicti: de quo v. s. v. Ὀργεῶν. In codd. perpetua est

[Γεννηματίω, Germino. Aq. Psalm. 91, 15: Γεννηματίζοντες. Greg. Nyss. Antirrh. 28, p. 192. KALL.]

Γεννηματικός, ή, ὄν, Generativus. VV. LL. [Joseph. B. J. 4, 8, vol. 2, p. 298: Γεννηματικὸν ὕδωρ, ubi codex Bigotii γεννητικόν.]

[Γεννησιουργός, δημιουργός, Hesych. Usitatum est γενεσιουργός.]

Γέννησις, ειως, ή, Generatio, Procreatio. [Dor. γέννασις. Eurip. Iph. A. 1065: Ὁ Μουσαῖν εἰδὼς γεννάσεις.] Plato Symp. [p. 209, D]: Τίμιος δὲ παρ' ἡμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. [Ibid. p. 206, E: Τῆς γεννησεως καὶ τοῦ τόκου. In codd. γέννησις et γενεσις permutantur, ut ap. Lucian. De salt. 44, vol. 2, p. 294. Vitiosa scriptura γέννησις est, ut in Etym. M. p. 225, 28.]

[Γεννηταγέννητος, δ, ή, Genitoingenitus. Theodoret. vol. 5, p. 1001: Εἰ μία θεότης ἐστὶν, ἀγέννητος δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ πατρός, γεννητὴ δὲ ἐστὶν ἢ τοῦ υἱοῦ, γεννηταγέννητός ἐστὶν ἢ θεότης. Eadem forma ap. Athanas. vol. 2, p. 511, C; alia ap. Greg. Naz. p. 531, D ed. Bened.: Εἴπερ οὐσία θεοῦ τὸ ἀγέννητον, ἢ ἢ τις καινὴ μίξις γεννητοαγέννητον, ubi margo Bill. γέννητα γέννητον. G. DINDORF.]

Γεννήτειρα, ή, Genetrix. [Gl. Creatrix, Procreatix. Dorothe. p. 773, C. HASE.]

fluctuatio inter γεννῆται vel γενῆται et γεννηταί (quod frequentissimum) vel γενηταί: v. Taylor. ad Demosth. p. 1365; Piers. ad Moer. p. 107. Quorum unum verum est habendum γεννῆται, ut ap. Hesych. et in Lex. Rhet. scriptum p. 227, 9; 231, 23: derivatur enim a γέννα. V. Schœmann. ad Isæum p. 355. In loco Philemonis (vel Menandri) ex Colace, quem Schol. ad Hippocr. Jusjur. p. 1, 6 affert, Ἄλλ' οὐδὲ γεννητὴν δύναμαι εὐρεῖν οὐδένα τῶν τοσοῦτων καὶ ἀπειλημμαι μόνος, recte emendatum est γεννητὴν δύναμ' εὐρεῖν οὐδένα ὄντων τοσοῦτων καὶ περιελημμαι μόνος, nisi quod γεννητὴν scribendum erat. Γενῆται qui scripserunt a γένος derivarunt, quo pacto γενέται potius dicendum fuisse monuit Schœmann. l. c. Quod autem Stephanus, præeunte Budæo, ex Suida refert Isæum γεννητάς dixisse simpliciter pro Consanguineis eamque significationem ab altera segregat, duplicem admisit errorem, a quo cavere sibi poterat inspecto Harpocratore, qui ita scribit: Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου τοὺς συγγενεῖς γεννητάς ὀνόμασεν· οὐχ οἱ συγγενεῖς μόντοι ἀπλῶς καὶ οἱ ἐξ αἵματος γεννῆται τε καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐκαλοῦντο, ἀλλ' οἱ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ καλούμενα γένη κατανεμηθέντες. Quorum verborum sensus hic est, Isæum generali nomine συγγενεῖς vocasse qui proprie γεννῆται Athenis dici solerent. Legitur autem Isæi locus p. 66, 13: Ἐγγεγραφὸς εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φράτορας, quod in aliis ejusdem orationis locis εἰς τοὺς γεννήτας καὶ φράτορας dixit: vid. p. 64, 35; 65, 2; 68, 3. Utrumque conjunxit Plato De legg. 9, p. 878, D: Τὸς γεννήτας καὶ τοὺς συγγενεῖς. Ceterum in Harpocr. verbis cavendum ne quis transposito articulo συγγενεῖς τοὺς γεννήτας corrigat, quod in hujusmodi locis plerumque faciunt critici: vid. præfat. meam ad Demosth. vol. 1, p. x, cui adde Lex. Rhet. p. 221, 26: Ὁ δὲ Βάταλος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς παλαιαῖς μαλακός, ubi Βάταλος et μαλακός non sunt transponenda. G. DINDORF.]

Γεννητής, ὁ, Generator. Bud. e Cic. γεννηταί, Parentes, idem Bud. e Plat. [De legg. 11, p. 928, D: Διαφοραὶ πατέρων τε πρὸς αὐτῶν παῖδας γίνονται καὶ παιδῶν πρὸς γεννητάς μείζους ἢ χρεῶν, ubi vitiosus accentus scribitur γεννήτας, ut in Critone p. 51, E: Ὅτι τε γεννηταῖς οὖσιν ἡμῖν οὐ παύεται καὶ ὅτι τροφῆσαι· ubi libri aliquot γενέταις. Sic in Jurejur. Hippocr. p. 1, 6, vulgo ἴσα γενέτησι ἐμοῖσι, pro antiqua lectione γεννητῆσι, quam monstrat Scholiastæ annotatio quamvis γεννήτας et γεννητάς confundentis. Soph. OEd. T. 1015: Παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφην. Aristot. Eth. Nic. 3, 7: Τὸν ἄνθρωπον οὐ φατέον ἀρχὴν εἶναι οὐδὲ γεννητὴν τῶν πράξεων ὡσπερ καὶ τέκνων. G. DINDORF.]

Γεννητικός, ἡ, ὄν, Generandi vim habens, Cui gignendi vis inest, Genitalis: ut περίττωμα τὸ γεννητικὸν τοῦ σπέρματος ap. Alex. Aphr., Excrementum gignendi seminis vim habens: vel etiam Fœcundum seminis, Plin. Item δύναμις [ap. Aristot. De anima 2, 4: Ἐπεὶ δ' ἡ αὐτὴ δύναμις τῆς ψυχῆς θρεπτικὴ καὶ γεννητικὴ. Suid. s. v. γεννητικῆ], Facultas generandi, s. Vis genitrix. [Et omisso δύναμις, Γεννητικὴ τοῦ σπέρματος, Clem. Al. Str. 3, p. 549. Arist. H. A. 5, 14: Ἀρχεται δὲ φέρειν τὸ σπέρμα περὶ τὰ δις ἐπτὰ ἔτη, γεννητικὸς δὲ περὶ τὰ τρις ἐπτὰ· ibid. c. 2: Ἐχει μὲν ὄργανα πάντα τὰ ἄρρενα πρὸς τὴν πρᾶξιν τὴν γεννητικὴν. Γεννητικὸν μῦριον Diodor. Sic. 1, 88. Γεννητικὴ ὥρα Aristot. Probl. 10, 65, p. 898, 8. Hippocr. p. 404, 47: Χολέρης γεννητικῆ. Athen. 1, p. 32, E: Οἶνος αἵματος γεννητικὸς. Didym. De trin. c. 2 indicat Routh. In codd. interdum γεννητικός scriptum: ut ap. Alex. Trall. 1, p. 203 et in cod. Paris. Schol. Apoll. Rh. 2, 4. Suidas Γεννητικὸν, ἡ γέννησις, ubi Kust. edit. γεννητικὸν convenienter literarum ordini. G. D. De seminarum in Ægypto cognomine Γεννητικῆ Caillaud Voyage vol. 4, p. 29 sqq. et Reuven's, Lettres à M. Lefronne 2, p. 36. HASE.]

[] Adverb. Γεννητικῶς, Epiphani. vol. 1, p. 970, B: Οὐκέτι γεννητικῶς ἀχθέντος, ἀλλὰ κτιστικῶς, Non generando, sed procreando. Athan. vol. 2, p. 476, A indicat Kall. Conf. s. v. Γεννητῶς.]

[Γεννητογεννήτος. V. Γεννηταγεννήτος.]
Γεννητός, ἡ, ὄν, Generatus, Genitus. Plato de LL. 1 [immo 11, p. 923, E], cui opp. ποιητός, Adoptivus. [Plutarch. Mor. p. 880, B: Ἠσιόδος βουλούμενος τοῖς

A γεννητοῖς θεοῖς πατέρα συστήσαι.] Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Inter natos e mulieribus, Naz. de Ioann. Bapt. [Γεννατός χρόνος, opp. τῷ ἀγεννάτῳ s. αἰδῖω χρόνῳ, ap. Timæum Loer. p. 97, D. G. D.] || Accipitur etiam in ea signif., qua Latin. Mortalis. Lucian. Icarom. [2, vol. 2, p. 753]: Καὶ πῶς ἐγωγε γεννητός αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυνάμην ὑπερνεφεαῖῳ ἀνδρὶ; [Dionys. H. A. R. 5, 29: Ἀντὶ τοῦ γεννητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν καταλιπεῖν, ubi cod. Vat. θνητοῦ.] At τὸ γεννητὸν, i. q. γένεσις, ap. Philon. De mundo, VV. LL. [In codd. sæpissime confusa sunt γενητός et γεννητός, quæ accurate distinguuntur a Patribus ecclesiæ: vid. locos ab Suicero allatos, et quæ s. v. Γενητός dicta sunt.]

[Γεννήτρια, ἡ, Creatrix, Procreatrix, Gloss. Ex Achmet. Onirocr. c. 235, p. 209, indicat Dahler, ex Andrea Cret. p. 18 et 204 Kall., ex Constant. Or. ad Cœt. 6, p. 681 Lobeck. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 35, 4: Δικομήτρα, οἷον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν.]

Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato de LL. 10 [immo 9, p. 878, A]: Γεννήτορα αὐτοῖς καὶ ἐστιοῦχον· 9, [p. 869, A]: Τῶν γεννητόρων [τολμήσαι] κτεῖναι τινα. [Æschyl. Suppl. 206: Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι. Eurip. Hipp. 683: Ὁ γεννήτωρ ἐμός. Plutarch. Mor. p. 880, B; Basil. M. vol. 1, p. 311, A; 312, C. G. DINDORF.]

Γεννητῶς, q. d. Genite, In modum geniti s. generati. Naz.: Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον προῖον μὲν ἐκ πατρὸς, οὐχ υἱικῶς δὲ, οὐ γὰρ γεννητῶς, ἀλλ' ἐκπορευόντως. [Basil. M. vol. 1, p. 245; 252. Angl. Nicol. Methon. Refut. Procli p. 15: Οὐ μὴν ὁ πατὴρ παράγει τὸν υἱὸν ἢ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ παράγει τὸν μὲν γεννητικῶς, τὸ δὲ ἐκπορευτικῶς, φυσικῶς ἀμφῶν, ubi fortasse præstat quod in alio codice est γεννητῶς... ἐκπορευτῶς. G. DINDORF.]

Γεννικός, ἡ, ὄν, Generosus, γενναῖος. Plato Phædro [p. 279, A]: Ἥθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. Pro quo Cicero, Ad virtutem major indoles. Vide p. 6 mei Lex. Cic. [Plato Theæt. p. 144, D: Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα. Aristoph. Eq. 457: Ὡ γεννικώτατον κρέας ψυχῆν τ' ἀριστε πάντων. Alia attulit Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 9. || Magnus, Eximius, Præstans. Antiphan. ap. Athen. 11, p. 485, B: Γεννικὴ τὸ μέγεθος κοίλη λεπαστῆ. Alciphro 3, 5: Δεῖπνον δὲ ἡμῖν ἠντρεπίσται γεννικόν. In codd. interdum γενικός scriptum.]

Γεννικός, Generose, Strenue, Fortiter, Ingenuè. [Aristoph. Lys. 1071: Χωρεῖν ἀντικρυς, ὡσπερ οἰκαδ' εἰς ἑαυτῶν, γεννικῶς. Antiphan. ap. Athen. 7, p. 302, F: Τάττειν τε γεννικῶς παρασκευάζεται πλευρὰν μετ' αὐτῶν, Lucian. Contempl. 14, vol. 1, p. 510: Γεννικός καὶ αὐτοὺς καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπόμενε.]

[Γεννογενάρχης, ἡ, Quæ generis principem genuit. Anon. Hymn. in Virg. 4. BAST.]

[Γεννοδότειρα, ἡ, Prolem dans, Genitrix, epitheton Veneris in Hymn. Orph. 54, 12.]

[Γεννόθεος, ἡ, Deipara. Anon. Hymn. in Virg. 4.]

[Γεννός, Hesychius: Γεννοί, οἱ γυμνοσορισταί. Γεννόν, ἀρχαῖον. (Conf. Ἔννος.) Γεννόν, κοῖλον. (Conf. Γεμπός.)

[Γέννου, Κύπριοι. Καὶ λάβε. (Γέντο, εἶλαβεν, comparat Kust.) Καὶ κάθιζε, Hesych.]

[Γενόα, ἡ, Genua, urbs Liguriæ. Gentile Γενοάτης.

Steph. Byz. Apud Strabonem aliosque geographos Γένουα. Gentile Γενοῦίτης ex Niceta Choniote memorat Berkel.]

[Γενοαῖοι, οἱ, Genoæi, ἔθνος Μολοσσίας, ἀπὸ Γενοῦ ἀρχόντος αὐτῶν. Ριανὸς τετάρτη Θεσσαλικῶν, Steph. Byz.]

[Γενογηθῆς, ἡ, Γενογηθέα γουνὸν (quod interpr. vertit, Propaginem genus humanum recreantem), Anon. Hymn. in Virg. 4. BAST.]

Γένος, τὸ, [Dualis in duobus locis Platonicis est, Politici p. 260, B et De rep. 8, p. 547, B, libris inter τῶν γένεε, γένεε, γένη variantibus. Vera scriptura γένη est vel γένει, γένεε autem ab librariis positum, ut τῶ πόλεε pro τῶ πόλη vel πόλει in verbis Æschinis Socratici ap. Aristid. vol. 2, p. 222, 6, ex Chærobosco in Bekk. Anecd. p. 1130, 1190, 1205 corrigendis, et alibi. V. ad Isoer. Paneg. p. 6. G. D.], Genus, Progenies. II. Δ, [58]: Καὶ γὰρ θεὸς εἴμι· γένος δὲ μοι ἔθνην ὄθεν σοι. Od. Ω, [507]: Μὴ τι κατασχύνειν πατέρων γένος· [Eurip. Bacch. 265: Ἐχρίονος δ' ὢν παῖς κατασχύνεις γένος.] Ξ, [199]: Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεταί. [Ibid. 113:] Πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθῶν καὶ ἐγὼ γένος εὐχο-

μαί εἶναι. E, [895]: Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστὶ, ἐμοὶ δὲ τε γείνατο μήτηρ. Thucyd. 1, [126]: Ἐναγείεις καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος ἀπ' ἐκεῖνων, Illi scelerati et piaculares deae vocati sunt, atque adeo ipsorum stirps. [Demosth. p. 363, 23: Εὐγεσθε αὐτὸν ἐξὸλης ποιεῖν καὶ γένος καὶ οἰκίαν· p. 642, 15: Κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας, h. e. Descendentes et ascendentes s. collaterales, quo sensu γένος et συγγένεια quoque distingui solent. Isæus p. 72, 30: Κίρωνος θυγάτηρ ἢ ἀδελφὸς ἐγγυτέρω τοῦ γένους ἐστὶ; ὄχιλον γὰρ ὅτι θυγάτηρ ἢ μὲν γὰρ ἐξ ἐκείνου γέγονεν, ὁ δὲ μετ' ἐκείνου. Θυγατρὸς δὲ παῖδας, ἢ ἀδελφός; παῖδες δὲ θυγατρὸς γένος γὰρ, ἀλλ' οὐχὶ συγγένεια τούτ' ἐστίν. G. D.] Aristot. Rhet. 1: Γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, Prima inter cives familia. [Μειράκια ἀπὸ γένους, Adolescentes nobiles, Plut. V. Rom. c. 21, et οἱ ἀπὸ γένους, Nobiles, ibid. WAREF. GLOSS.: Ὁ ἀπὸ γένους, Generosus.] At Γένει ὑστερος, Minor natu, Bud. ex H. Γ, [215]. Xenoph. Hist. Gr. 4, [2, 9]: Ἀριστοδῆμον τοῦ γένους ὄντα, Aristodemum agnatum. Polyb.: Τῶν ἄλλων εἰ τις ἀπὸ γένους ὑπάρχει, Si propinquus aliquis adsit, ut Turn. interpretatur. [Ἐν γένει. Soph. OEd. T. 1016: Ὁδοῦναι ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει. Ibid. 1430: Τοῖς ἐν γένει. Eur. Alc. 903: Ἐμοὶ τις ἦν ἐν γένει. Ἐξω γένους, Soph. Ant. 660.] Herodian. 1, [13, 3]: Ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος, Nos autem sanguis tuus. Isæus: Αἰσθόμενος δὲ καὶ οὗτος, ὅτι περὶ τοῦ γένους ἐλεγχθήσεται, Cum persentisceret ea, quæ de gentilitate probanda susceperat. Οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, s. οἱ ἐγγύτατα γένει ὄντες, Qui proximo gradu aliquem contingunt. Demosth. [p. 1051, 5]: Γένει οὖσα ἐγγυτάτω Ἀγνία τῷ Ἐξοῖου [ἐξ Οἴου], Cui proximi gradus gentilitas cum Hagnia Exocæ filio intercedebat. [Æsch. Suppl. 388: Νόμιμ' πόλεως φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι. Hi etiam dicuntur οἱ ἀγγίχιστα τοῦ γένους ὄντες. Cui contr. οἱ ἀπωτέρω γένει ὄντες. Demosth. [p. 1083, 8]: Λεώστρατος δὲ οὗτοι γένει τε ἀπωτέρω ἐστὶ. Sic apud Eund.: Ἡ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκην, Aut propinquitate, aut e testamento, Aut unde agnati, aut secundum tabulas. Bud. [Γένει πολίτης, Civis nascendi jure. Demosth. p. 628, 8: Ἄ δ' οὐδ' ἡμῖν τοῖς γένει πολίταις ἐστίν, οὐδ' ἐκεῖνω (τῷ ποιητῷ πολίτη) δεῖν οἰομαί γενέσθαι παρὰ τοὺς νόμους. Γένει υἱός, orpos. υἱῷ ποιητῷ, filio adoptivo. Demosth. p. 1081, 7: Οὗτοι δὲ οὔτε γένει τοῦ τετελευτηκότος υἱός ὄν οὐτ' εἰσποιηθεὶς κατὰ τοὺς νόμους· 1088, 7: Ἐπειδὴ δ' οὔτε γένει ἦν αὐτῷ υἱός οὐδεὶς οὐτ' ἐποιήσατο ζῶν. || Γένος, Gradus propinquitatis. Isæus p. 48, 41: Κατὰ γὰρ τὸ αὐτὸ γένος ἂν ἡμφισβήται, ἀνευθὺς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλων· p. 83, 3: Ὁ δὲ νόμος περὶ ἀδελφοῦ χρημάτων πρῶτον ἀδελφοῖς τε καὶ ἀδελφίδοις πεποιήκε τὴν κληρονομίαν, ἂν ὧσιν ἑμοπάτορες· τούτω γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος γένος ἐστίν· ... δευτέρον ἀδελφῶς ... καλεῖ ... ἐὰν δὲ μὴ ὧσι, τρίτω γένει δίδωσι τὴν ἀγγιστεῖαν, ἀνευθὺς. G. D.] || Exp. etiam Natio. Synes. Ep. 61: Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. [Papyrus Musei Paris. (Journal des Savants, juin 1833, p. 330): Τὸ γένος Σύρος ἀπὸ Βαμβύκης. G. D.] Herodian. 1, [8, 2]: Ἄνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, Italicum hominem. Plutarch.: Τὸ γένος ἐξ Ὀρεοῦ πόλεως, Orei civis. [Æschyl. Suppl. 274: Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεθα. Ibid. 536: Δι' ἃς τοῖς γένος εὐχόμεθ' εἶναι γὰρ ἀπὸ τῶσδ' ἔνοικοι. Soph. Philoct. 239: Ἐγὼ γένος μὲν εἶμι τῆς περιρρότου Σκύρου. Herodot. 1, 6: Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττω, ubi libri deteriores τὸ γένος. Ποδοπῶς τὸ γένος Aristoph. Pac. 187 et Av. 108. Βάρβαροι γένος, ibid. 1700. Nicol. Damasc. p. 426 (18 Orell). Ἐν Πέρσας, ὅθεν ἦν γένος. Palæphatō 6, 2: Τὸ γένος ἀνὴρ Φοινῆς, et 11, 1: Θετταλὸς τὸ γένος ex codd. restituendum pro vulgato τῷ γένει. Diog. L. 5, 3: Ἐρμῖαν γένει Βιθυνὸν ὄντα. Lucian. Tragodop. 265: Σύροι μὲν ἐσμεν ἐκ Δαμασκού τῷ γένει. G. D.] || Metaph. etiam capitur [et periphraσι inseruit]: ut Plato Epist. 3: Τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Pro quo Cicero alibi philosophorum Familiam dicit, alibi Gentem, alibi Nationem. Plato Timæo, Ἀμφότερα τὰ τῶν αἰτίων γένη: pro quo Cicero De universo Utrumque causarum genus. Huc ferri etiam potest apud eund. Platonem ibid. τὸ θνητὸν γένος, Mortalium genus, Cicero. interpr. [Soph. Philoct. 178: Ὡ δούσανα γένη βροτῶν. Ἀνθρώπων γένος Aristox. ap. Athen. 12, p. 546, A.

A Δαιμόνων γένος Æsch. Sept. 236. Θεῶν γένος Soph. Aj. 398; Aristoph. Thesm. 312. Γυναικῶν γένος Æsch. Sept. 188; 256. Βοῶν γένος εὐρυμετώπων Hom. Od. γ, 212. Ἰππέων γένος, Equi, Soph. Antig. 342: Γᾶν ... ἰππέω γένει πολεῖον. Πολιῶν γένος ἀδάμαντος, Adamas, Hesiod. Theog. 161. Apud Demosth. p. 1098, 7: Κολύει γὰρ πάντα ταῦτα τὸ τῶν διαμαρτυριῶν γένος. Γένος, Gens, pars nationis (ἔθνους). Herodot. 1, 101: Δηιάκης μὲν νῦν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε ... ἐστὶ δὲ Μηδῶν τούτων γένει, Βουσαί, Παρητακηνοὶ κ. τ. ἔ. Ibid. 56: Εὐρίσκει Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους προέχοντας, τοὺς μὲν τοῦ Δωρικοῦ γένους, τοὺς δὲ τοῦ Ἰωνικοῦ· 2, 164: Ἐστὶ δὲ Αἰγυπτίων ἑπτὰ γένη· καὶ τούτων οἱ μὲν ἱερεῖς, οἱ δὲ μάχιμοι κ. τ. ἔ. || Est etiam artis vocab.; cui correspondet εἶδος. [Theophr. H. P. 6, 12: Ἐστὶν αὐτῶν εἶδη καὶ γένη πλείω, ἃ δεῖ διαίρειν καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον εἶδει καὶ τοῖς ὅλοις γένει. Longin. Fragm. 3, 11: Διαφέρει εἶδος καὶ γένος, ἢ γένος μὲν ἐστὶ τὸ πρωτότυπον, εἰς εἶδη διαίρεθῆναι δυνάμενον, εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διηρημένον, οἷον εἰ τις λέγοι ζῶον γένος, εἶδη δὲ αὐτοῦ ἀνθρώπων, ἵππων καὶ τὰ λοιπά. Idem De sublim. 22, 3: Ἐν τῷ γένει τούτῳ, ut Latini in hoc genere. G. D.] Quo pertinet γένει διαφέρειν, Genere differre. Et ap. Aristid.: Ὡς διελῆσθαι γένει, Ut generatim distinguam. Et ap. Plut. de Pr. Frig. [p. 954, D]: Πᾶσα γῆ τῷ γένει στυφεῖν καὶ ψύχειν πέφυκε, Omne terræ genus. Et κατὰ γένος, Generatim, Per generis complexum. [Γένη, Elementa. Plato Tim. p. 81 extr.: Τεττάρων ὄντων γενῶν ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρός, ὕδατος τε καὶ ἀέρος. Conf. ibid. p. 54, B; 81, B, et Wytenb. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 283.] || Sexus. Pylot. Symp. p. 248 [p. 189, E] τρίτον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγονον vocat. Bud. [Dionys. H. A. R. 4, 15: Ἐκέλευσε ... νόμισμα τι συνεισφέρειν, ἕτερον μὲν τι τοὺς ἀνδρας, ἕτερον δὲ τι τὰς γυναῖκας, ἄλλο δὲ τι τοὺς ἀνήθους. Ἐξ οὗ ... φανερός ὁ τῶν ἀνθρώπων ἀριθμὸς ἐγένετο κατὰ γένη τε καὶ καθ' ἡλικίαν. || Homines. Himer. Or. 2, 19, p. 398: Τῆ μὲν (πόλει) ἀρεῖς ... τοῦδ' ἀρος, αὐτὸ δὲ τὸ γένος εἰς τὰς τριῆρεις ἐνθέμενος.] || Γένη, Liberi. Bud. ex Hermog.: Ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη τὰ φιλάτα. [Proles, Herodot. 3, 159: Ἴνα σφι γένηα ὑπογίγηται. Dionys. A. R. 3, 47: Ὁ προσβύτερος αὐτοῦ τῶν παίδων γένος οὐδὲν καταλιπὼν ἐμφανὲς ἀποθνήσκει.] At quid in Atheniensium Rep. γένος esset, vide in Γεννήτης. || Γένος, ut collectivum, interdum cum plurali construitur. Ælian. N. A. 6, 61: Ἐπαύουσι γοῦν τὸ τῶν ἐλεφάντων γένος. Idem 3, 16: Οὕτω δὲ ἐστὶν ἀκόλαστον τὸ τῶν περδίκων γένος, ubi duo codd. εἰσιν. Philostr. p. 694: Κυκλώπων γένος οὐδαμῶς τῆς γῆς φόντες. Γένος, οἱ ... ap. Pindar. Pyth. 4, 90. G. DINDORF.] Γενούστης, δ, i. q. γενήτης [immo γεννήτης aut γεννητής], συγγενής, ἔκγονος, ut Suid. exp. Plato Philebo [p. 30, E]: Νοῦς ἐστὶ γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος. Ibid. vero dicit etiam, Μεμνήμεθα δὲ ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν συγγενής. Notandum autem ap. Suid. scribi cum vv. [Vocabulum a Platone fictum propter etymologiam, ut plurima hujusmodi in Cratylō, in quibus sola soni similitudo spectatur, ratio grammatica negligitur. Simplicii v. recte scribitur ap. Hessych. (cujus codex γένους τῆς), Etym. M. p. 226, 24, in Lex. Rhet. p. 231, 28 et in scholl. Platonis. G. DINDORF.] [Γέντα, Genta, πόλις Ἰνδική, τῆς ἐκτὸς Γάγγου· τὸ ἔθνικόν Γενταῖος, Steph. Byz.] [Γεντελισταί, οἱ ἐργάζοντες (εὐρτάζοντες vel ὀργιάζοντες Kuster.) καὶ παίζοντες, Hessych.] [Γέντερ, ἢ, κοιλία, Hessych. Est Latinum Venter cum digamma Æolico.] Γεντιανή, ἢ, Gentiana, herba insignis amaritudinis: denominata a Gentide s. Gentio inventore, teste Diosc. 3, 3. Plin. 25, 7. Rursum Diosc. 2, 12 dicit γεντιανῆς ῥίζης, Gentianæ radicis. [Γεντιανῆ producto a sexies in senariis Damocratis ap. Galen. vol. 13, p. 789 (bis), 894, 900, 926 (bis): qua mensura septimo quoque loco uti poterat poeta, p. 902: Μήκωνος, ὀπίου, γεντιανῆς καὶ βαλσάμου, si kai omittere vellet. G. DIND.] [Γεντιανός, δ, Gentianus, nomen Latinum in inscr. et Græcis et Latinis alibi obviū: v. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 1, quod Γεντιανῶ inscriptum est, si recte

conjecerunt viri docti. Nam in cod. est γαιτιανῶ, quod proprius accedit ad Photii lectionem (Bibl. p. 99, 16), ubi cod. Ven. πρὸς γαιτιανῶν, Hoescheli editio γαιτιανῶν, in interpretatione autem *Gentianum*. Toupius Emend. vol. 4, p. 411, Γεντιλιανῶ, Gentilianum Amelium intelligens, de quo v. ipsum ad Longin. p. 521. G. DINDORF.]

[Γέντιμος, ἄκρον τοῦ ἀλιευτικοῦ καλάμου, Extrema pars arundinis piscatoriae, vitiosa glossa Hesychii a Musuro omissa. Infra, Γέρσυμον, ἄκρον ἀλιευτικοῦ καλάμου. De quo dicitur s. v. Κέρσυμον.]

[Γέντιος. V. Γεντίος.]

[Γέντιοι, οἰκίοι. Γέντιος, ὕπνος, Hesych.]

[Γέντιος, πόλις Τρωάδος, κτίσμα τινὸς τῶν Αἰνείου παίδων· οἱ οἰκοῦντες Γέντιοι, Steph. Byz.]

[Γέντιος, ὁ, Gentius, rex Illyrici, in codd. Polybii, Diodori, Appiani, aliorum, modo sic modo Γένθιος scriptus. Γέντιος tamen in cod. Vat. Polybii ap. Maum p. 431, et *Gentius* apud Livium. GENTIOR numus ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 158. Γένιον corrupte codd. Athenæi 14, p. 615, A, quod ex epitome repetit Eustath. p. 1015, 61 et comparat cum Εὐγένιος. Γενθίωνα sive, ut in codd. est, Τενθίωνα in loco Polybii ap. Athen. 10, p. 440, A; Γενθίωνα vel γαιτιῶνα codd. Georg. Syncelli p. 267, D (509, 6), ubi Γενθίωνα correxi. G. DINDORF.]

Γέντο, significat ἐλαβεν, s. ἀνέλαβεν [ut interpr. Hesych.], ex εἴλετο. Π. Θ., [43; N, 25, 241; Σ, 476, 477]: Γέντο δ' ἱμάσθηλν Χρυσείην, εὐτυκτον. [Contractum ex εἴλετο, quod digamma habuit, ut κέντο ex κέλετο. || Γέντο i. q. ἐγένετο. V. Γίγνομαι. || Corrupte ap. Moschum 3, 29: Αἶ τε καθ' ὕλαν Κρανίδες ὠδύραντο καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.]

[Γέντον, τὸ κρέας, Arcad. p. 123, 22, ex cod. Havn. emendatus: nam codd. Paris. γόντον. Thracibus tribuit Eustath. p. 918, 29; 1854, 33. G. D.] Γέντα Hesychio κρέα, σπλάγγνα, Carnes, Viscera. Nicander Al. [62, 569]: Ἀθλαίνει καὶ γέντα σός. Sic Callim. [ap. Suid. s. vv. Γέντα et Μέλδοντες, fr. 309]: Γέντα βοδὸς μέλδοντες. Ubi exp. etiam Artus, μέλη. [Hesych.: Γαῖντα, σπλάγγνα.]

Γένυς, Hesychio πέλεκυς, quod et γένυς. [Quod ipsum recte restituunt editores. Sic ap. eund. Πυρσαῖς γένυσι pro γένυσι, ex Eurip. Phoen. 32.]

Γένυς, υος, ἡ, [Dativus γένυι in γένυ corruptus in codd. Pindari Ol. 13, 121: in γένυ et γένυι ap. Eurip. Ion. 1427: Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρόσω γένυι (alii libri γένυ), ubi Porson. Δράκοντες μαρμαίροντες παγχρόσω γένυ, egregie, nisi quod non animadvertit παγχρόσω γένυι restituendum esse. Genitivi plur. γένυων forma contracta γένων utuntur Pind. Pyth. 4, 401: Ἄπο ξανθῶν γένυων, et Æschyl. Sept. c. Th. 122: Γένυων ἱππεῖων. De quo dixit Buttm. Gr. Gr. vol. 2, p. 391. G. D.], Mentum. [Hom. Od. A, 320: Πρὶν σφωιν ὑπὸ κροτάροισιν ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσοι τε γένυς εὐανθέϊ λάγγη.] Eur. Phoen. [63]: Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. [Androm. 1181: Ὡ φίλιον στόμα καὶ γένυ.] Et ap. Theocr. [14, 69] Canities eis γένυν ἔρπει. || Aristot. autem [H. A. 1, c. 11] superiorem σιαγόνα, Maxillam s. Malam, nominat γένυιον, inferiorem autem γένυν. In Physiogn. tamen [et Aret. p. 4] legitur ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς, Cam. Sed et τὴν κάτωθεν γένυν ad differentiam alibi dicit, ut quum scribit, Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῷα τὴν κάτωθεν γένυν. Ex Ægineta item ἡ κάτω γένυς pro Maxilla affertur: et rursus ex Aristot. De anim. 3, [cap. 7]: Ἡ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, pro Quae maxillae cum faucibus coeunt. Apoll. Rh. 2, [83]: Καὶ γένυες κτύπεον, Maxillae, seu, ut alii, Mandibulae. [Hippocratis locum v. s. v. Γνάθος.] Xen. [Cyneg. 5, 10] γένυν lepori etiam tribuit: recubat enim lepus, ut ille scribit, ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθείς. [Hom. Il. A, 416, de apro: Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσι γένυσσιν. Eur. Phoen. 1389: Κάπροι θήγοντες ἀγρίαν γένυν. De equabus idem Here. fur. 384: Φοινιαῖσι φάνταις ἀγρίαν ἐθάζον κάθαιμα σῖτα γένυσι. Galen. De part. 1 citat Gatak.: Κομιδῆ συμκρὸν χοῖρον ἀμύνεσθαι ταῖς γένυσιν ἐπιχειροῦντα, γυμναῖς τῶν μεγάλων ὀδόντων. Clemens Alex. p. 262: Ζύρεσθαί τε καὶ ἀποτίλλεσθαι τὰς γένυς πῶς οὐ γυναικείον;]

|| Acies, ut acies gladii. Epigr. 6 [Pauli Sil. in

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

Anth. Pal. 6, 81): Καὶ ξιφείων ἐξεκόλαψε γένυς. Sed et Securis s. Bipennis, et Gladius, Hesych. Sic παγχάλκων γένυων, Soph. El. [197] de Bipenni intelligitur. Supplicor autem hanc esse hujus metaph. rationem, nec enim dubito, quin præcedat altera signif. propriaque dici debeat, quod ut γένυες, maxillae, mandendo absumunt et profligant, ita et ferrum ictus inferendo. [Soph. Phil. 1205: Ξίφος, εἴ ποθεν, ἡ γένυν, ἡ βελέων τι προπέμφατε. Γένυς γαλκοῦ Oppian. Hal. 1, 68. Γένυν θηκτοῖο σιδήρου ibid. 354. De hamo 3, 539: Αὐταῖς δ' ἀγκίστροιο περιστρέφεται γενύεσσιν. De forcipis dentibus Nicand. Al. 50: Γενύεσσι πυράργης. Γένυς producto propter metrum ὁ bis dixit Eurip., El. 1214: Βοῶν δ' ἐλασσε τάνδε πρὸς γένυν ἐμὴν τιθεῖσα χεῖρας, et in fragm. Meleagri ap. Macrob. Sat. 5, 18: Γένυν ἐπαλλ' Ἀγκαῖος, οἱ δὲ Θεστίου. De quo dixi in præf. ad Poet. scen. p. XII. G. DINDORF.]

[Γεωιδῆς, ὁ, ἡ, Terrens. Timæus Loer. p. 101, A. ANGL. Aristot. H. A. 5, 28, p. 555, 28: Ἐκδύνοσιν ἐκ τοῦ γεωιδῶς τοῦ περιέχοντος ἀκρίδες μικραὶ καὶ μέλαναι, ubi var. lect. γαιωιδῶς. Γεωιδῆ scribitur ap. Plut. Mor. p. 430, E.]

[Γεώλορα. V. Γεώλοφος.]

[Γεόμαντις, εως, ὁ, Qui e terra vaticinatur, ex loco Varronis ap. Serv. ad Virg. Æn. 3, 359, indicat Schneid., ubi literis Latinis scribitur *geomantis*.]

[Γεομέτρης, Γεοπονέω, Γεοπονία, Gl. Quae γεω — potius scribenda.]

[Γεοῦχος. V. Γαιήχος.]

[Γεοφάνειον. V. Γεωφάνιον.]

[Γεώω, In terram verto. Diodor. Sic. 3, 40: Μεγάλης τινὸς γενομένης ἀμπότειας ἐγεώθη τοῦ κόλπου πᾶς ὁ τόπος. Quod in libris pluribus in ἐγενήθη corruptum. Ioann. Damasc. Orthod. fidei 3, 15, p. 235, ab Suic. cit.: Οὐ γεωθέντος τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τῇ τῆς θεότητος ὑπερφουεῖ δυνάμει συνισταμένου πρὸς τὸ ἀδιάχυτον. Cyrill. Al. in Collect. ad Genes. 3, 17: Κατηραμένη ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Ἀδάμ, ἡ σὰρξ ἐστὶ γεωθέντος νοῦ, Mentis terrenae factae. Cf. Γαῖώω.]

[Γεράδας, ὁ, Geradas, Spartanus. Plutarch. V. Lycurgi c. 15. Γεραδάτας ap. eund. Moral. p. 228, B. Et Γεράνδας, τις τῶν ἀσπίων Σπαρτιατῶν, in V. Pelopidae c. 25, ubi recte Γεράδαν corrigi videtur. G. D.]

Γεράδος, Hesychio αἰγιαλός, Littus. [V. Χεράς.]

Γεράζω, Præmio dono, vel Honoro. [Hesych.: Γεράζεται, τιμᾶται. Etym. M. p. 8, 4.]

Γεραῖος, ἄ, ὄν, Senex vir, Homero sæpe. [Il. P, 561: Γεραῖὸ παλαιγενές.] Et Γεραῖά, Senex mulier, Anus, ap. Eund. [Il. Z, 87: Ξυνάγουσα γεραῖάς (et similiter 270, 287), quod grammatici quidam interpretabantur, Honorem aut munus habentes: unde ap. Hesych. et alios, Γεραῖάς, ἐντίμους γυναικῆς καὶ γέρας τι ἐχούσας. Alii γεραῖάς scribebant, ut ex scholiis cognoscitur: inani utriusque subtilitate usi.] Unde compar. γεραῖτερος, superl. γεραῖτατος, pro γεραῖότερος et γεραῖότατος. Utuntur autem τῷ γεραῖτερος Xenoph. [Cyp. 5, 1, 6: Ἡμῶν ὁ γεραῖτερος, ubi liber Budensis γεραῖτατος. Polux 2, 13: Τοὺς δὲ γέροντας καὶ γεραῖτερούς ὁ Ξενοφῶν εἶπε. Cyp. 1, 2, 13: Ἐπειδὴν δὲ τὰ πέντε καὶ εἰκοσὶν ἔτη διατελέσωσιν (ἐν τοῖς τελείοις ἀνδράσιν), εἶσαν μὲν ἂν οὗτοι πλείον τι ἢ πενήκοντα ἔτη γεγονότες ἀπὸ γενεᾶς· ἐξέρχονται δὲ τῆνικαῦτα εἰς τοὺς γεραῖτερούς ὄντας τε καὶ καλούμενους. Οἱ βουλευόντες γεραῖτεροί, Senatores, ibid. 1, 5, 5] et Aristoph. [Eq. 1004, 1301; Lys. 1126; Eccl. 473. Æschyl. Eum. 852; Soph. OEd. C. 1294; Hippocrat. Prognost. p. 45, 44: Μᾶλλον δὲ γίνονται καὶ ἐλάσσονι χρόνῳ αἱ τοιαῦτα ἀποστάσεις τοῖσι νεωτέροισι τριήκοντα ἐτέων... τοῖσι δὲ γεραῖτεροῖσι ἤσσον· ad quem I. Galen. vol. 8, p. 677: Οὐ τοὺς γέροντας ἀπλῶς εἶπεν, ἀλλὰ τοῖσι τριάκοντα ἔτεσι παραβάλλων γεραῖτερούς ὀνόμαζε τοὺς τούτων πρεσβυτέρους. Sic sæpius in illo libro. Γεραῖότερον, fortasse librarii errore, legitur ap. Antiphont. p. 125, 41. Superl. ap. Aristoph. Ach. 286: Ὡ χαρνεῶν γεραῖτατοι. Theocr. 15, 139: Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραῖτατος εἰκασι παίδων· ubi alii libri γεραῖτερος. Ap. Dionys. H. A. R. 6, 25 vulgo Ἰκετηρίας ἀναλαβόντες ἐκ τῶν πόλεων οἱ γεραῖτατοι, sed cod. Vat. γεραῖτεροι.] || Γεραῖός, Senilis; ut [σῶμα Soph. OEd. C. 200], χεῖρ Eur. [Hec. 64. || Antiquus. Æschyl. Ag. 710: Πριάμου πόλις γεραῖά. || Γεραῖός

correpta diphthongo dixit Eurip. Hec. 64 : Γεραιῆς χειρὸς προσλαζόμεναι, quod γεραῖς scriptum ap. Eustath. p. 249, 39; et in Hipp. 170 : Ἄλλ' ἤδε τροφὸς γεραῖα πρὸ θυρῶν, comparandum illud cum παλαιός, quod παλῆος pronunciat in initio senarii Eurip. El. 497 et Damocratis ap. Galen. vol. 13, p. 821, 862, 863 et in epigr. quodam. G. D.] Et Γερὰς, Senex, Honoratus : Epigr. [Nescio quod epigramma dicat Phaniae versui in Anth. Pal. 6, 299 γεραῖα a Brunckio illatum : codex recte γεραροῦ. Soph. OEd. C. 238 : Γερὰν πατέρα τὸνδ' ἐμὸν. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D : Καὶ γεραῖον πύργονα. Quod plantæ nomen est. Conf. Γερωντοπόγων.]

[Γεραιόφλιος, ὁ, Veteri s. rugoso cortice circumdatus. Philipp. in Anth. Pal. 6, 102, γεραϊόφλοια τὰ σῦκα.]

[Γεραιόφρων, ὁ, ἡ, Seniliter sentiens. Æsch. Suppl. 361 : Σὺ δὲ παρ' ὀφειγόνου μάθε γεραϊόφρων. Sic G. Burges. Libri γεραφρόνων. Simile est Παλαιόφρων. G. D.]

[Γεραιράδες. V. Γεραρός.]

[Γεραιραὶ lectio vitiosa. V. Γεραρός.]

Γεραῖω, Præmio dono, Muneror honoris causa, Orno. Od. Ξ, [441] : Ὅτι με τοῖον ἔδον' ἀγαθοῖσι γεραῖραις. [437] : Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσει γεραῖραι. Xen. Cyrop. 8, [1, 13] : Τούτους καὶ δούροις, καὶ ἀρχαῖς καὶ ἔδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιεν. [Eurip. El. 712 : Χοροὶ Ἀτρέως ἐγέραιον οἴκου. Suppl. 553 : Τίμιος γεραῖραιται. Aristoph. Th. 961 : Ἔνος Ὀλυμπίων θεῶν μέλπε καὶ γεραῖραις φωνῇ. Plutarch. V. Galbæ c. 22 : Τιμῶν τεθνηκότα καὶ γεραῖραιν δημοσίοις ἐναγισμοῖς. Alia constructione, de administratione sacrorum, ap. Demosth. p. 1371 : Τὰ Θεοῖνα καὶ τὰ Ἰοδάχεια γεραῖραι τῷ Διονύσῳ. Aoristum annotavit Hesych. : Γέρηρα, ἐτίμησα (codex γερέρα, ἐτίμιον, ἐτίμησα, et inferius, Γεῖρηρα, ἐτίμητο). Ἐγέραρεν Pind. Ol. 5, 11; Nem. 5, 15. Ἐγέρηραμεν in Epigr. Anth. Plan. 4, 183.]

[Γεραιστίας. V. Γεραιστός.]

[Γεραιστίν, τὸ, Geræstium, χωρίον Ἀρκαδίας, παρὰ τὸ γέρας, ὅτι τίμιόν ἐστι, διὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Δία σπαργανωθῆναι, Etym. M. p. 227, 43.]

[Γεραιστός. V. Γεραιστός et Γεράστιος.]

Γεραιστός, ὁ, Geræstus, Jovis filius, memoratus a Steph. Byz. s. h. v. Geræstum, Mygdonis filium, ex Thegenis Macedonicis memorat idem s. v. Περθενοπόλις. Γεραῖστος, Cyclops, non aliunde cognitus quam ex Apollodoro 3, 15, 8, 5, p. 377, ubi var. lect. γερέστου et γεράστου. || Nomen promontorii et oppidi Eubœæ, ap. Hom. Od. Γ, 177 (Ἔς δὲ Γεραιστὸν ἐννύχια κατὰγοντο), Thucyd. 3, 3, geographos aliosque scriptores plurimos : vid. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 682. Promontorium masculino genere dixit Apoll. Rh. 3, 1244 : Δενδρήνετα Γεραιστὸν, feminino ἡ Γεραιστός Tzetzæ ad Lycophr. 156. Quo genere urbis quoque nomen effertur ap. Strabon. 10, p. 446 in codd. plerisque : duo tantum libri τὸν Γεραιστὸν, quod legit epitomes auctor p. 129 ed. Huds. : Ὁ δὲ Γεραιστός ἀρσενικόν. Alia forma Γεραστός est. Etym. M. p. 227, 46 : Γεραστός γεραστοῦ διαφέρει γέραστος μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ γέρας, ὁ ἐντίμος, Γεραστός δὲ ἀρωπῆριον ἄμα καὶ ἐπίγειον Εὐβοίας. Quibus tamen in verbis, nisi grammaticus accentum compositi ἀγέραστος spectavit, mira est perversitas. Nam adjectivum illud ipsum quoque oxytonum esse ratio postulat, scribiturque hoc accentu p. 8, 7. Nomen loci Γεραστός ex Libanii Orat. p. 243 (vol. 4, p. 65, 7), et Gerastus ex Martiano Cap. 6, p. 213 ed. Grot. memorat Wass. ad Thucyd. 3, 3, eamque formam ap. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 4, et Strabonem libri plurimi iidemque optimi, aliquot etiam ap. Demosth. p. 49 et 445, præbent. Γεραστίας pro Γεραιστίας ed. Ald. Eurip. Or. 993. Librarii vero error Γεραστοῦ est ap. Procop. B. G. 4, 22, p. 629, B, ut ap. Hesych. in cod. Γεραστός (hoc accentu) scriptum pro Γεραιστός. Γεραῖστος proparoxytonum scribitur ap. Dicæarch. Stat. Gr. 22, 34, et in libris quibusdam Demosth. p. 445. || Adject. gentile ap. Steph. Byz. est Γεραιστός, ἴα, ἰον, ut Γεραιστίας ἡσόν in I. Euripidis, et duarum terminationum ap. eundem Cycl. 295 : Γεραιστῖοί τε καταφυγαί. Aristoph. Eq. 561 : Ὁ Γεραιστῖε παῖ Κρόνου, Mercurium dicens, cujus insigne

A apud Geræstios templum erat. Γεραιστία, τὰ, Geræstia, festum Neptuno sacratum, memoratur ab Schol. Pind. Ol. 13, 159. Femininum Γεραιστῖς non nisi ex Steph. Byz. innotuit. Aliorsum pertinent nymphae Geræstiades in Etym. M. p. 227, 39 : Γεραιστῖάδες· οὕτω νόμῳ καλοῦνται ἐν Γορτόνῃ τῆς Κρήτης, ὅτι τὸν Δία τρέφουσαι ἐγέραιον. G. DINDORF.]

[Γεραῖτερος. V. Γεραῖος.]

Γεραῖω, pro γεραῖω dici videtur : nam Schol. Nicandri Al. 396, τῆθι γεραῖόμενα [cod. Medic. γεραῖόμενα] μνίσιοι, exp. κοσμοῦμενα βρύοις : addens tamen et alias exp., nimirum αὐξάνόμενα, νηρόμενα, ἀγρευόμενα. [Interpretatio ἀγρευόμενα respicere videtur ad variam lectionem ἀγρευόμενα vel χειρῖόμενα. Hinc γεραῖστος, Piscator, ap. Hesych. SCHNEID.]

[Γεραῖός. V. Γεραῖός.]

Γεράνα, ἡ, Gerana, regina Pygmæorum in gruem conversa : de qua Athen. 9, p. 393, E ex Boei vel Boeus Ornithogonia, et Elian. N. A. 15, 29. Apud Apostol., qui Eliani verba repetit 18, 70, Γεράνη. G. DINDORF.]

[Γεράνας. V. Γεράδας.]

Γεράνδρουν, τὸ, Arbor annosa, ut Prov. : Γεράνδρουν μεταφυτεύμενον. [Zenob. 3, 1 : Γεράνδρουν (γεράνδρουν Diogenian. 3, 77 et Apostol. 6, 5) μεταφυτεύειν, ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· παρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηθηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκαμάζοντων ἔργα.] Utiur Theophr. [H. P. 2, 7, 2; 3, 12, 9; 13, 4. Et 5, 9, 1 : Χείρους δὲ καὶ οἱ τῶν πρεσβυτέρων τῶν νέων καὶ μάλιστα οἱ τῶν γερανδρῶν] et Plutarch. [Moral. p. 796, A.] Julian. Ep. ad Liban. [7, p. 400, D] : Ἦν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρουν, οὐδὲ σαπρόν. [Seqq. ex Indice.] Γεράνδρους Hesychio αἱ παλαιὰ δρύες· qui etiam addit, γεράνδρα nominari τὰ παλαιὰ δένδρα. [Figurate de puella Aristæn. 2, 1, p. 130 : Δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρῶναις τὴν ὄραν τρυγᾶν· μετ' ὀλίγον ἔσται γεράνδρουν. Γεράνδρουν correpto u dixerunt Crinagoras in Anth. Pal. 6, 253 : Γερανδρούου ἀρκεύθου, et Erycius 9, 233 : Αὐὰ τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρα· producto propter metrum Apoll. Rh. 1, 1118 : Πρώχην γεράνδρουν· τὸ μὲν...]

C In codd. interdum γεράνδριον scribitur : vid. var. lect. ad Aristæn. et Apoll. locos. Alteram formam Γεράνδρος præter Hesychium annotavit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 27.]

Γεράνεια, sive Γερανία, ἡ, Gerania, montis et urbis nomen : cujus civis Γερανεύς dicitur, et Γερανειάτης. Steph. Byz. [Γεράνεια, πόλις Φρυγίας. Ἔστι καὶ ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορινθίου· ... τὸ πρωτότυπον Γεράνη, ἐξ ἧς Γεράνεια (de quo genere pluribus dixit s. v. Ἀγάμη)· τὸ θητικὸν Γερανεύς, ἡ Γερανειάτης (cod. Voss. γερανειώτης) τῷ τύπῳ τῆς χώρας. De monte dixit Etym. M. p. 228, 20, allato Euphorionis loco, Καὶ δὲ θηρῆς Γερανεῖης. Γερανίας et Γερανίαν Pausan. 1, 40, 1, et 43, 8, cui diphthongus restituenda. Γεράνεϊαν ap. Lysiam p. 195, 20. Apud Diod. 19, 54 libri præter unum omnes Γερανίας, sed Γεράνεϊαν 11, 80 cuncti. || Hesych. Γερανεῖδαι, οἱ τὴν Φωκικὴν οἰκοῦντες. G. D.]

[Γερανειάτης. Γερανεῖδης. V. Γεράνεια.]

[Γεράνειον. V. Γεράνος.]

[Γερανεύς. V. Γεράνεια.]

D [Γεράνθραι, αἱ, Geranthræ, urbs Laconica, de qua Steph. Byz. : Παισανίας τρίτω. Ὁ πολίτης Γερανθρώτης, ὡς ὁ αὐτὸς Παισανίας. Apud Pausan. 3, 21, 7 et 22, 6 urbis nomen scribitur Γερόνθραι, gentile autem Γερανθράται 3, 2, 6. G. DIND.]

[Γερανία. V. Γεράνεια.]

[Γερανίας, ου, ὁ, Qui collo longo est ut grus. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 15 : Γερανίας· τὸν ἔχοντα μακρὸν καὶ γερανῶδη τράχηλον.]

[Γερανίω. Γερανίωσιν, Gruunt, Gl.]

[Γεράνιον. V. Γεράνος. [|| Nomen loci prope Cpolin, ap. Annam Comn. p. 376, A, et Codin. p. 31 ed. Meurs. G. DIND.]

[Γεράνιος, ἡ. V. Γεράνος.]

[Γερανία, ἴδος, ἡ, ἐπίδεσμις, Fasciæ genus. V. Galen. vol. 12, p. 491, E, 494, D, 495, A, 496, C, 511, B, C, in quib. ll. varietate ejus species explicantur. Fix. Paul. Ægin. 6, 99, p. 216, 46.]

[Γερανίτης. V. Γεράνος.]

[Γερανοβοτία, ἡ, Grex gruum pascentium. Plato

Politico p. 264, C: Καὶ μὴν χηνοβοτίας γε καὶ γερανοβοτίας (cod. Bodl. bis ... βοτίας) ... πέπυσαι καὶ πιστεύεις εἶναι. Γερανοβοτία, Pollux 9, 16. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 521.]

[Γερανογέρων inter synonyma Geranii est ap. Diosc. 3, 131.]

[Γερανομαχία, ἡ, Gruum pugna. Strabo 2, p. 70: Ἀνεκαίνισαν δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαλίων γερανομαχίαν.]

[Γερανοπόδιον inter synonyma Lychnidis coronariæ est ap. Dioscor. 3, 114.]

Γέρανος, a Cyrenæis vocatur ὁ ὄμβρος, Imber: παρὰ τὸ τὴν ἔραν, i. e. τὴν γῆν, βραίνειν, ut Etym. [p. 227, 51] tradit ex Herennio Philone. [Addit Etym.: Φησὶ δὲ τὴν δευτέραν δασύνεσθαι. Ergo Γέρανος.]

Γέρανος, ἡ [Etym. M. p. 227 extr.: Ἔστι δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ γέρανος. Masculinum οἱ γέρανοι in codd. nonnullis Aristot. H. A. 5, 2, p. 539, 31; 8, 12, p. 597, 4: sed librorum errore. Σὺν τοῖς γεράνοις Fab. Æsop. 147. Apud Theophr. De sign. 3, 2, p. 794, γέρανοι πετόμενοι: sed ibid. 4, 3, p. 798, πετόμεναι. Eadem varietas ap. Ælian. N. A. 7, 7. In Callimachi versu ap. Apollon. Lex. Hom. s. v. Ὀψείοντες, Οἱ κεν βρωσεῖοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον, comparatio quidem a gruibus ducta est, sed οἱ βρωσεῖοντες non sunt grues, quod videbatur Toupio in Add. ad Theophr. p. 395, sed qui cum gruibus comparantur. G. D.], Grus [Hom. Il. Γ, 3: Κλαγγὴ γεράνων ... αἰετ' ἐπεῖ...], avis vigilans et prudens: unde, Γέρανοι λίθους καταπεποικυῖται, Proverb. de providis hominibus: quoniam grues, cum tempestates præagiunt, lapillis se saburrant, ut a ventis non abripiantur vel deiciantur: qua de re Suid. ex Aristoph. Schol. [ad Av. 1137]; Plin. [12, 23, 30,] ex Aristot. [H. A. 8, 12.] || Γέρανος θαλαττία, Grus marina, Piscis quidam, Ælian. [N. A. 15, 9, non θαλαττία, sed θαλάττιος: piscis enim nomen masculinum est, unde in eodem capite ὁ γέρανος οὗτος et αἱ πτηναὶ γέρανοι sibi opponuntur.] || Est etiam εἶδος ὀρχήσεως, Genus saltationis s. choreæ, J. Poll. 4, c. 20, [101. Memoratur etiam ab aliis grammaticis, Hesychio, Suida, Etym. M. p. 228, 1, et Lucian. De salt. c. 34, vol. 2, p. 288]: quam Thesæa primum cum suis ducibus saltasse scribit circa Deliam aram, representantem imaginem exitus e labyrintho. [Conf. Plut. V. Thes. c. 21.] Saltabant autem eam κατὰ πλῆθος ἕκαστος ἐφ' ἑκάστῳ κατὰ στίχον, τὰ ἄκρα ἑκατέρωθεν τῶν ἡγεμόνων ἐχόντων. Procul dubio vero γέρανος dicta est, quod volantium gruum similitudinem haberet. Inde Γερανοουλκός, ὁ, dicitur ὁ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Δῆλῳ ἐξάρχων, Hesych.: quoniam sc. trahit sequentes sese: ut et in gruum agmine dux trahere ceteras videtur, quæ et præeuntium tergoribus colla imponere solentur. || Γέρανος dicitur etiam Scenica quædam machina ἐκ μεταίωρου καταφερομένη ἐφ' ἀρπαγῆ σώματος: velut illa, qua Aurora utitur in rapiendo Memnone, J. Poll. 4, c. 19, [130], ut Etymologo quoque γέρανος est ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ἀρπαξ [κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ μηχανοποιῦ, ἐξ οὗ ὁ ἐσκευασμένος ὑποκριτὴς τραγωδῶς, quod ὑποκριτικῶς τραγωδῆϊ corrigendum est et Lex. Rhet. p. 232, 7.] Sed et Aliæ machinæ, subvehendis attollendisque oneribus comparatæ, γέρανοι vocantur, itemque Grues. [Athenæus in Mathem. vett. p. 10: Ἡ δὲ λεγομένη γέρανος ἐν τούτῳ (axem carchesii dicit) πῆγνυται. G. D.] Sic Bud. Annot. in Pand. Tympanum, inquit, rota est, quæ a calcantibus versatur: qualem passim videmus in ea machina, qua saxa subvehuntur in magnificis ædificationibus. Gr. dicitur Γεράνιον, Grus: quo vocab. etiam lingua vulgari appellatur. Vitruv. 10, 18 [13, 3, p. 297 Schneid.] corvum demolitorem, a Diade inventum, et Gr. κόρακα dictum, a nonnullis Gruem appellari tradit. [|| Γεράνειον, Tolleno. Etym. M. p. 510, 50: Κηλόνειον, τὸ ἀνανεῖον καὶ κατανεῖον ξύλον, ἢ ξύλινος ἀντήλη, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γεράνειον. Τὸ κοινῶς γεράνιον Moschop. Σχεδ. p. 57. Leonis et Codini exempla indicat Ducang. || Γεράγιον, Aculeum, Aculeus, Gl.] Hesych. vero γέρανον esse dicit ὄργανον ξύλινον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφίτοισι τὰ ἀλφίτα, Pilam ligneam, in qua farina pinsatur s. tunditur. Etym. quoque [et Lex. Rhet.] hujus signifi-

meminit, qui etiam addit, hinc τὰ ἀλφίτα vocari Γεράνεια [γεράνια Lex. Rhet.]. Eustath. vero [p. 1017, 19] γεράνειον a quibusdam dici tradit τὸ ὕδρον. [Theophrast. H. P. 1, 6, 5: Πλὴν εἰ ὄλωσ ἔνια μὴ ἔχει (βίζας), καθάπερ ὕδρον, μύκης, πέζις, γεράνειον. Quem locum Athen. affert 2, p. 61, F. Et paullo post p. 62, A, ubi de tuberibus agit, iterum ex Theophr. (1, 6, 9): Τὸ ὕδρον, ὃ καλοῦσιν τινες γεράνειον, καὶ εἰ τι ἄλλο ὑπόγειον, lectione inepta ex loco superiore, ut videtur, illata, in quo ὕδρον et γεράνειον ut diversa ponuntur. Rectius igitur ap. Theophr. legitur ὃ καλοῦσιν τινες ἀσχίον. Athenæum sequitur Eustath. l. c. G. D.] || Γεράνιον dicitur etiam Herba quædam, quoniam ἐπ' ἄκρων τῶν μασχαλῶν ἔχει ἐξοχὰς τινὰς ἀνανεουκυίας ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς βράμφεσι, Diosc. 3, 131, ut Plin. quoque 26, 11 tradit inter geranii folia in cacuminibus capitula esse gruum. Ab Hesych. hæc herba dicitur γεράνιος, ἡ. || Est a gruibus denominatus et Γερανίτης λίθος. Ita enim Plin. 37, 11: Ab animalibus cognominantur, Carcinias, marini cancri colore: et a gruis collo, Geranites: Hieracites, accipitris. || Γεράνη, Hesychio ἐντιμος, sed addit ab aliis exp. γέρανος, Grus, ut et Ælio Dionysio ap. Eust. [p. 231, 35] γέρανη est ἡ θήλεια γέρανος. || Etym. τὴν γέρανον avem dictam vult quasi γήρευνον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἐρευνᾶν σπέρματα: est enim σπερμολόγος hæc avis. [Conf. Eustath. p. 371, 42.]

[Γέρανος, τόπος. V. Γεράνιος.]

[Γερανοουλκός. V. Γέρανος.]

[Γερανόφθαλμος, ὁ, ἡ, Gruis oculos habens. Schol. Oppian. Hal. 1, 386. WAKEF.]

[Γεράντες (Favorino Γεραντας), Αἰθίοπας, Hesych. Γεράμαντες Is. Vossius. Γαρίμαντες comparat Alberti.]

[Γερανώδης, ὁ, ἡ, Gruiformis. Phrynich. s. v. Γερανίας indicatus.]

[Γεράνωρ, ὄρος, ὁ, Geranor, Laco. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 25. Nisi Γεράνωρ scribendum. G. DINN.]

[Γεραός, V. Γεραῖός.]

[Γεράχος, ὁ, ἡ, Venerandus, fictum ab Schol. Hom. Il. K, 430 vocabulum propter etymologiam v. ἀγέρωχος. Indicat Schæf.]

[Γεραράδες. V. Γεραρός.]

Γεραρός, [ἄ, ὄν], Honorandus, Venerandus, Augustus. Il. Γ, [170]: Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕτω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰοικε. [211]: Ἄμφω δ' ἐζομένω, γεραρότερος ἦεν Ὀδυσσεύς. Γερανώτερος, Præstantior, Vetustior, VV. LL. perperam pro γεραρ. [Γεραρός, Venerandus vel ætate, ut senes, vel dignitate, ut parentes, reges, sacerdotes. De senibus Æschyl. Agam. 722: Εὐφρολόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπιχάρτον· Eur. Suppl. 42: Ἰκετεύω σε, γεραῖα, γεραρῶν ἐκ στομάτων· Apoll. Rh. 1, 683: Εὐτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες, κουρότεροι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἔκησθε· Plutarch. V. Alex. c. 26: Ἄνῆρ πολὺς εὐ μάλα τὴν κόμην καὶ γεραρός τὸ εἶδος· Clem. Alex. p. 263: Γεραρᾶ πολλῶ· Heliodor. 7, 7, p. 264: Ὡφθη (ὁ προεσβύτης) γεραρός τε καὶ ἱεροπρεπής· Epigr. in Anth. Plan. 5, 359: Νίκησας γεραροῦς ὄν νεὸς ἐν σοφίῃ. De parentibus Quint. Sm. 9, 90: Γεραρῶν τοκίων· 10, 40: Γεραροῖς πατέρεςσι. Γεραραὶ, αἱ, Sacerdotes feminae Dionysi sacra administrantes. Hesych.: Γεραραὶ, ἱέρειαι κοινῶς· ἰδίως δὲ αἱ τῶ Διονύσω τῷ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῷ ἀριθμῷ δεκατέσσαρες. Pravo accentu γεράραι in codd. Pollucis 8, 103, ubi in libris editis est περὶ γεραρῶν. Cum Hesychio consentit Lex. Rhet. p. 231, 32, nisi quod Γεραραὶ scriptum exhibet, mirum et forma et accentu vocabulum, nec multo melius Γεραῖραι in Etym. M. p. 227, 36: Γεραῖραι, παρὰ Ἀθηναίους γυναῖκες τινες ἱεραὶ, ἃς ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσαριθμούς τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ γεραῖρειν τὸν θεόν. Οὕτω Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς. Harpocratio Γεραραὶ. Apud Demosth. p. 1369, 1372 vulgo γεραρᾶς, pauci libri γεραῖρας, alii γεραράς, quod unice probandum, simulque tollendum simile vitium in iurejurando sacerdotum illarum p. 1371: Τὰ Ἰοβάχθεια γεραῖρω τῷ Διονύσω κατὰ τὰ πάτρια, quod γεραρῶ scribi oportet. Nam Γεραρᾶς, quod grammatici quidam etiam locis Homericis Il. Z, 87, 270 pro γεραῖρας inferebant, propter etymologiam a verbo γεραῖρω, aut librarii aut grammatici finxerunt. De

D

[Γέργης, δ, Gergis, Arizi filius, Persa, ap. Herodot. 7, 82. G. DINDORF.]

[Γέργυρας, νεκροί, Hesych.]

[Γέργυρα. V. Γόργυρα.]

Γέρδιος, δ, Suidæ ὑφάντης, Textor: qui etiam addit sua ætate dictum fuisse Γερδία. Apud Hesych. scriptum oxytonos Γερδός, expositumque itidem ὑφάντης. [Ex Pselli Grammat. Ms. Cangius v. Γέρδιος adfert, Γέρδιος, δ ὑφάντης. Sic et Gloss. Gr. Lat.; similiter Cyrill. Lex. Ms., Suid. et Etym. M. Γέρδιος cum accentu in antepen. Vid. Ducang. in utroque Glossario. Glossæ Mss. in Cantica S. Ἐρήθου, γερδίας. Suidas et Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras p. 434): Γήωρας ... Γέρδης δ ὑφάντης. ALBERTI. Glossar. vetus: Scapi, κανόνες γερδιακοί, καὶ χάρτου τόμοι. Lucilius apud Nonium usus *gerdii* voce. SOPHOCLES. Gl. Γεροποιόν, Textrinum. Leg. Γερδοποιεῖον. Secundum Schneid. est ab Æolico ἔρδιω, pro ἔργω. ANGL. Γερδίαί, αἱ, Textrices, Γερδίαί, Γέρδειος, Γερδιακός, vid. ap. Ducang.]

[Γερεα, τά. V. Γερας.]

Γερεαί, αἱ, Primariæ atque honoratioræ matronæ, Hom.: Mulieres Baccho sacrificantes, Demosth. Ita VV. LL.; sed perperam pro γεραία, ut Hesych. et Suid. habent. [De locis Demosth. v. s. v. Γεραρός.]

[Γερεῖτις, ἡ, Gereatis, cognomen Hyblæ urbis bis a Pausania memoratum 5, 23, 6. Apud alios Γαλειώτις. V. Γαλειώτης. G. DINDORF.]

[Γερέθω a grammaticis fictum. V. Ἀγερέθω.]

Γέρην, Hesychio ἔντιμος. [V. Γέρανος.]

[Γέρην, πόλις ἢ κώμη Λέσβου, ἀπὸ Γέρηνος τοῦ Ποσειδῶνος. Καὶ θηλυκῶς Γερηνίς, Steph. Byz.]

Γερήνιος, δ, Nestoris epith., Il. B, [336]: Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ. Exp. a nonnullis ἔντιμος, γέρον· παρὰ τὸ γέρας. Alii vero [et recte] Γερήνιον dictum volunt a Gerena s. Gereno oppido, in quo profugus fuit educatus: unde et Hesiod. [in Catalog. mul.]: Κτεῖνε δὲ Νηληϊὸς ταλασίφρονος υἱέας ἑσθλοὺς Ἐνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ Ξείνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιος [ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος]. Et rursum, Νέστωρ οἷος ἀλυσεν ἐν ἀνθεμῶντι Γερήνω. [Hæc ex Steph. Byz., qui addit: Ἐξ ἧς εὐθείας τῆς ἢ Γέρηνος τὸ Γερηνεύς, ὡς Ἄλιος Ἀλιεύς· καὶ ἐξ αὐτῆς Γερηνία καὶ Γερήνιος.] Plura super hac re Eustath. et Strabo [8, p. 340, 360. Idem p. 353: Τὰ Γέρηννα, ἢ τὴν Γερηνίαν· ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται. Et p. 340: Οἱ δ' οὖν ἐκ τῆς κοίτης Ἡλιδος ... γνωρίσματα δεικνύντες Γέρανον (Γέρηνον Eustath. ad l. Hom.) τόπον καὶ Γέροντα ποταμὸν καὶ ἄλλον Γερήνιον (codd. plures γεράνιον), εἶτ' ἀπὸ τούτων ἐπιθέτως Γερήνιον εἰρησθαι πιστούμενοι τὸν Νέστορα. Γερήνη, ἡ, ap. Etym. M. p. 227, 49, Schol. Hom. Od. Γ, 68.]

[Γέρης, ἦτος, δ, Geres, Boeotus, ap. Strab. 14, p. 633, Pausan. 7, 3, 6. || Alius ap. Aristoph. Eccl. 932. Unde Γερητοθεδῶροι, Homines quales Geres et Theodorus, Ach. 605.]

[Γερητηρία, ἐπώλεια, Hesych. Hoc est ἐρρητηρία cum digammo. Conf. Γερρῶ.]

[Γερηφορία, ἡ, Honor. Dionys. H. A. R. 2, 10: Ἐν τε ἀρχαῖς καὶ γερηφορία.]

[Γερηδάρες lectio corrupta. V. Γεραρός.]

[Γερθυρέον, ἱλαρὸν, Hesych. qui eodem modo γερθρὸν explicat.]

[Γέρννα. V. Γέρννα.]

[Γέρνθοι. V. Γάλνθοι.]

[Γέρνιος. V. Γόρινος.]

[Γερμᾶνες. V. Γαρμᾶνες.]

[Γερμᾶνία, ἡ, Germania, Γερμᾶνοι, οἱ, Germani, Γερμᾶνικός, ἡ, ὄν, Germanicus, ap. Strab. aliosque geographos et historicos. Et Γερμᾶνός, nom. pr.]

[Γερμανίεα, ἡ, Germanicea, πόλις Εὐφρατησίας ... δ πολίτης Γερμανικεύς, Steph. Byz. Inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 245: Ἰούλιος Ἀριστόμαχος (ἀγωνοθέτης) Γερμανικίων. Sed GERMANIKION in simili inscr. vol. 1, p. 392. G. DIND.]

[Γερμᾶνιοι, οἱ, Germanii, gens Persica. Herodot. 1, 125.]

[Γερμᾶνολέτης, δ, Germanorum occisor. Orac. Sibyll. 14, 45.]

[Γέρμη, ἡ, Germa, πόλις Ἑλλησποντία, πλησίον Κυζίκου, ἢν Ἡρωδιανὸς Ἀσίας φησὶν· δ πολίτης Γερμᾶνός καὶ Γερμῆνῆ, Steph. Byz., ubi vid. Holsten. et

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

Eckhel. D. N. vol. 2, p. 455. Diversum ab hoc Γερμῆνῆ vocabulum videtur quod Arcad. memorat p. 111, 17: Τὰ διὰ τοῦ ἡνῆ ... βαρύνεται ... τὸ δὲ γεμῆνῆ ἢ συνήθεια δέξιναι. G. DINDORF.]

[Γερωάκται, οἱ δήμαρχοι, παρὰ Λάκωσιν, Hesych. Ubi Salmas. propter literarum seriem Γερωάκται.]

[Γεροδοσία, ἡ, Honoris distributio. Ioann. Monach. in Boisson. Aned. vol. 4, p. 358.]

[Γεροία. V. Γερας.]

[Γερότας. V. Γεροντίας.]

[Γεροκόμος. V. Γηροκόμος.]

[Γέρον. V. Γέρρον.]

Γερονταγωγέω, Senem duco. [Soph. OEd. C. 348: Δύσμορος πλανωμένη γερονταγωγέη.] Γερονταγωγέω κἀναπαίδευσεν πάλιν, Aristoph. [Eq. 1099], Instituire et mores seniles formare, Bud. [Versus ex Sophoclis Peleo sumtus: vid. Clem. Al. p. 748, Schol. Ar. Nub. 1419.] Plutarch. Polit. præc. [p. 524, C]: Πρὸς χάριν ἑαυτὸν γερονταγωγῶν, Componens se ad gratiam populi aucupandam, Bud. [Idem V. Nicia c. 2: Ἰσχυρὸν μὲν γὰρ δ Κλέων μέγα, Γερονταγωγῶν κἀναμισθαρεῖν διδούς.]

Γερονταγωγός, δ, Qui senem instituit, s. erudit.

[Γεροντάριον, τὸ, Senecio. Gl.]

[Γεροντέιον, τὸ, Geronteum, mons Arcadiæ. Pausan. 8, 16, 1; 22, 1. G. DINDORF.]

Γερόντειος, α, ὄν, Senilis, unde παλαιστραί, Pollux [2, 13, ubi liber Falckenb. Ἀντιφάνει] ex Aristoph., Seniles palæstræ, s. Senum palæstræ, quas et γερονταϊαίς vocat. [Illud γερονταϊαί παλαιστραί, quod verba γερόντειαι παλαιστραί proxime antecedit, a pluribus codd. abest. || Gerontea, nomen herbæ, ap. Apulei. De herb. c. 75.]

[Γεροντεύω, Senator sum. Inscr. Murat. Lacon. p. 66. SCHNEID. Corsin. Not. Gr. p. 13. SCHÆF. Γεροντεύεσθαι Hesych. s. v. Γηρωπίζεται.]

[Γεροντία. V. Γερούσια.]

[Gerontia, insula maris Ægei. Plin. H. N. 4, 12.]

[Γεροντιάδης, δ, Gerontiadēs, Theodori filius, in inscr. Reines. p. 285. G. DINDORF.]

Γερονταϊός, αἶα, αἰὼν, poet. Senilis. [V. Γερόντειος. Eustath. Opusc. p. 343, 83: Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐκείνου γερονταϊαίαν ἐν νεότητι φρόνησιν.]

Γεροντίας, οὐ, δ, Patruus [immo Avus paternus], ap. Laced. Vid. Eustath. [p. 971, 23. Schol. Lips. II. Ξ, 118: Ὁ τοῦ πατρὸς πατὴρ γεροντίας, ἢ δὲ μάμμη τῆθη. Hesych.: Γεροίταν, πάππον. Κρήτες. Γεροντίας, πάππος. Cum priore glossa editores contulerunt aliam ejusdem, Γερόλας, ἴσις (Ierūs Heringa). Σοφοκλῆς Διχμαλώτοις, ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροῖδαν ἢ γεροῦντος λέγει. Sed γεροίτας vel γεροντίας parum apte cum Γερόλας comparantur. Quamobrem sic potius corrigendum esse suspicatus sum, ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροῖδαν λέγει. Γέρυς et Γερότας ex Hesych. infra afferetur. G. D.]

Γεροντιάω, Senium et delirium recipio, Bud. Malim, Senile desiderium recipio. Diog. L. Platone 139 [3, 18]: Οἱ λόγοι σου γεροντιάωσι.

[Γεροντίω, Senesco. Γεροντίων οἶνος, Vetus vinum, Alex. Trall. 9, p. 524. SCHNEID. Et « 8, p. 140: Οἶνον δὲ ... ἱερουλίζοντα, lego γεροντίζοντα. » Auctor Lexici Gr. Lat. olim Askeviani. ANGL.]

Γεροντικός, ἡ, ὄν, Senilis; usitatus quam γερόντειος, ut ἡλικία, et λουτρά, Plato De LL. 6, [p. 761, C. Γεροντικὴ εὐλάβεια, Plutarch. V. Bruti c. 12. Γεροντικὸν γυμνάσιον, Strabo 14, p. 649. Σῶμα γεροντικόν, Vietum, Gl. Τὸ γεροντικόν, Senatus, ap. Polyb. 6, 51, 2, recte scriptum in cod. Paris. Vulgo γερόντιον. || Apud Byzantinos Γεροντικόν, τὸ, s. Γεροντικὸν βιβλίον est Commentarius dictionum factorumque sanctorum monachorum, ejusmodi γεροντικά, quæ παραδείσου seu βίβλου τῶν ἁγίων γερόντων inscriptionem interdum gerunt, etiamnum supersunt. Vid. Ducang. et Coteler. ad Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 795. G. DIND.]

Γεροντικῶς, Seniliter. [Aristoph. Vesp. 1127; Plutarch. Moral. p. 639, B.]

Γερόντιον, τὸ, Senecio, Aristoph. Nub. [788; Eq. 42; Ach. 992. Hippocr. p. 1276, 38; Xenoph. Anab. 6, 3, 22. Γερόντια Γραμμά Polyb. 35, 6, 2. Psellus De dæm. p. 89. || Γερόντιον lectio vitiosa pro γεροντικόν. V. Γεροντικός.]

[Γερόντιος, δ, Gerontius, n. pr. presbyteri in synodo Nicæna ap. Phot. Bibl. p. 13, et aliorum. Frequens in Libanii epistolis, 452, 548, 699, al.]

[Γεροντογράφος, Senex vetula, comica compositio Scythæ ap. Aristoph. Th. 1199. Ejusdemmodi est γεροντοπόγιστο ibid. 1123. Passov. Hæc in aliis libris recte divisim scribuntur γέροντο γράφω et γέροντο πύγιστο. G. DINDORF.]

[Γεροντοδιδάκταλος, δ, Senis præceptor. Apud Plat. Euthyd. [p. 272, C], Qui docet senes discipulos. [Ex Platone Pollux 2, 13.] Et Varronis Satyra hoc nomine ap. Nonium v. Lautus.

[Γεροντοειδής, δ, η, Senis similis. Eust. p. 1923, 60.]

[Γεροντοκομείον, τό, Locus in quo curantur senes, s. cura senum geritur: In quo senes tractantur, VV. LL. [Justinian. Cod. 1, 3, 46, 1. G. DINDORF.]

[Γεροντοκόμικα. Schol. Plat. p. 59 (314 Bekk.): Ἡλικὴ ἤλικα τέρπε, γέρον δὲ τε τέρπε γέροντα, ὡς φησι καὶ ὁ Ξενοφῶν γεροντοκόμικα. Repetit hæc Favorin. s. v. Ἡλικα, omisso vitioso γεροντοκόμικα. Apud Xenoph. hæc sententia non legitur.]

[Γεροντοκόμος, δ, Qui senes curat. Schol. Plat. p. 51 (377). SCHNEID. Justinian. Cod. 1, 3, 46, 1: Ἡ βρεφοτρόφος, ἡ γεροντοκόμος, ἡ ἀπλῶς τῶν εὐσεβῶν πράξεων διοικητὴς. G. DINDORF.]

[Γεροντομανία, ἡ, Senum delirium, titulus fabulæ Anaxandridis ap. Aristot. Rhet. 3, 11, Athen. 13, p. 570, D. ANGL.]

[Γεροντόπαις, αἰδός, δ, Senex filius. Eustath. Opusc. p. 49, 45: Τῷ δὲ ἀεὶ ἐφήκεν ἀναψέχειν τοὺς τοῦ θεοῦ γεροντόπαιδας.]

[Γεροντοποιεῖω, Hesych. (?) WAKEF.]

[Γεροντοπόγων, ὅ, Herba est quæ inter saxa gignitur, longa barba, foliis instar capillorum prælongis, flore luteo, qui in volucres barbularum evanescit, quas pueri Barbas dei nuncupant. Lacte manat et radice amara est, coque a tragopogone differt. GORRÆUS in Defin. med. Γεροντοπόγων ubi legerit Gorræus nescitur. Γεραὸν πόγωνα ex loco Nicandri indicavimus s. v. Γεραῖός.]

[Γερόντος, V. Γέροντος.]

[Γερόνιον, τό, Geranium, urbs Italiae. Apud Quadratam Γερονία. Gentile Γερονινός (corr. Γερονίνος ex cod. Vratisl.). Hæc Steph. Byz.]

[Γερούς, V. Γερούς.]

[Γερούσια, ἡ, Senatus. [Eurip. Rhes. 401: Γερούσια Φρυγῶν: 936: Ἐκτορος πρεσβευτῶν] αἱ τε μυρία γερούσιαι. De Senatu Spartanorum Demosth. p. 489, 19: Ἐπειδὴν τις εἰς τὴν καλούμενην γερούσιαν ἐγκριθῆ. Pausan. 3, 11, 2: Τῆς γερούσιας βουλευτήριον.] Plutarch. [Mor. p. 789: Τὴν ἐν Λακεδαίμονι παραζευθεῖσαν ἀριστοκρατίαν τοὺς βασιλεῦσιν ὁ Πύθιος πρεσβυγενέας, ὁ δὲ Λυκούργος ἀντικρυς γερούσιαν ὠνόμασεν.] Ἡ δὲ Ῥωμαίων σύγκλητος ἄχρι νῦν γερούσια καλεῖται. [In libris V. T. et ap. Josephum γερούσια synedrium magnum dicitur. Inscr. Magnes. ap. Cuper. Lettre de crit. p. 281: Φιλοσόφιστος γερούσια καὶ οἱ νέοι.] Γερούα, Hesychio γεροντία, vel potius γεροντία. [Addit Hesychius: Ἦν γὰρ σύστημα γεροντῶν. Recte autem Kuster. Γερονία scribit.] Γερονία, Laconibus et Cretensibus est γεροντία, teste Hesych. Ap. Aristoph. quoque Lys. [980] pro γερωγία, quod in vulg. Edd. legitur, quidam reponunt γεροντία: Πᾶ τῶν Ἀσανθῶν ἐστὶν ἡ γερωγία Ἡτοι πρωτάνιες; λῶ τι μυθία νέοι. Quo in l. illud γεροντία, s. γερωγία, idem esse videtur quod γερούσια, Senatus, Seniorum concilium. [Laconice ἡ γερούσια, secundum usitatum in talibus consuetudinem, dicebatur γερωγία vel digamma Æolico interposito, γερωγία. Aristophanis autem in loco prætulerim γερωγία, quoniam editiones exhibent γερωγία: alias placuisset γερωγία. VALCK. Ep. ad Rœv. p. LXXII. Alterutrum etiam Hesychio restituendum pro γεροντία. In eadem glossa quod legitur, παρὰ Λάκωσι καὶ Λακεδαίμονι καὶ Κρησὶ, Meursius corrigebat Λακεδαίμονι καὶ Κρησὶ, Meursius mutato, quos ipsos quoque γερούσιαν habuisse ex Aristot. Polit. 2, 11, constare. || Alia forma est γεροντία, ἡ, cujus duo exempla sunt in Glossis Hesychii supra apposis. Xenoph. De rep. Lac. 10, 1: Τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας, et plurali numero ap. Nicol. Damasc. p. 156 Orell.]

[Γερούσιάζω, Senator sum. Nicet. Annal. 15, 8.] [Γερούσιακός, ἡ, ὄν, Senatorius. Chandler. Inscr. 20, Χρήμασι γ. ANGL.]

[Γερούσιαστής, δ, Senator, Polyb. [7, 9, 1 et 4, de senatoribus Carthaginensibus. Josephum p. 164, 21 cit. Wakef. Inscr. ap. Bœekh. vol. 2, p. 74: Ἐρέντιος Ἡρακλιανὸς γερούσιαστής Φιλιπποπολείτης. G. DIND.]

[Γερούσιος, ἰα, ἰον, Ad senes pertinens, vel Qui est senum. Item, Qui senes decet. Item, Qui senibus pro honorario datur. Vide Eust. et cet. Schol. de γερούσιος οἶνος [Il. Δ, 259; Od. N, 8], et γερούσιος ὄρκος [Il. X, 119], ap. Hom.]

[Γέρρα, ἡ, Gerra, oppidum Chaldæorum. Gentile Γεραῖος, αἶα, αἶον, et femin. Γεραῖα. Hæc Steph. Byz. Est oppidum Arabiae a Chaldæis e Babylonia profugis habitatum: vid. Strab. 16, p. 766. Adjectivo profugis habitatum: Strabonem utuntur Nicand. Al. 107, 244; Diodor. S. 3, 41, alii; Γεραῖοι Maecab. 2, 13, 24. || Γέρρα, τὰ, Gerra, locus Ægypti inferioris, ap. Strab. 1, p. 50; 16, p. 760: Τὰ καλούμενα γέρρα.

Apud Ptolem. Γέρρον. Originem nominis explicat Schol. Luciani Anach. c. 32: Γέρρον Δημοσθένης ἐπὶ τῶν σκηνῶν καὶ τῶν περιφραγμάτων (τέθεικεν) ... Καὶ παρ' Αἰγυπτίους δὲ τὸ κατὰ τὸ Πηλοῦσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματά ἐστιν ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρέθουσι. G. DINDORF.]

[Γεράδιον, τό, Γεράδια Suida ut et Hesychio στρωτηρίδια, Storeæ e vimine aut junco. [Γεραῖος, Γεραῖα, Γεραῖος, V. Γέρρα.] [Γερίος, V. Γέρος.]

[Γερόδερμον, τό, Gl. Gr. Lat. Γεράδερμον, Segestrum. Et Lat. Gr. Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διαθήρα πλοίου, διαθήρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est γερόδερμον: vid. Coraes ad Plut. V. Crassi p. 428. ANGL.]

[Γέρρον, τό, Scutum Persicum e vimine textum: Ælio enim Dionysio ap. Eust. [p. 1924, 3] γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσίνου. Apud Xen. K. II. crebro occurrit h. v., ut p. 25 [2, 1, 21]: Θώραξ γὰρ περὶ τὰ στέρα ἀρμόζων ἐκάστω ἐσται, γέρρον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὁ πάντες εἰθίσιμθα φορεῖν· μάχιρα δὲ ἡ σάγχρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidemque p. 24 [2, 1, 9]: Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίς δὲ ἡ σάγχρις εἰς τὴν δεξιάν. Et p. 3 [1, 2, 9]: Γέρρον καὶ παλὰ δύο. At p. 71 [4, 2, 22]: Οἱ τὰ τῶν ἰππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodot. quoque [7, 61; 9, 61, al.] Arrian. et Plut. [V. Arist. c. 17; sed V. Æmil. c. 32, Θώρακι γέρρα] de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant e vimine textæ crates, quibus clypeorum s. scutorum loco utebantur: unde et generalius quidam exp. ἀσπίς, θυρεὸς, πρόβλημα. Eust. hujus γέρρου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον, οὐκ ὀρθογώνιον. [Phrynich. Bekk. p. 33, 25: Γέρρα δύο σημαίνει, τὰς τε πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ οἷας αἱ Ἀμαζόνες γράφονται ἔχουσαι, καὶ περιφραγμάτων πρόβλημα πλεκτά.] Per κατάχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκεπάσμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocr., qui a Dem. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύματα. Or. p. Ctes. [p. 284, 24]:

Τοὺς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξείργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Idem assert hæc verba ex Eiusdem Or. in Neæram [p. 1375, 19]: Τὴν ψῆφον δίδοναι προσίοντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα ἀναίρειν; exp., πρὶν ἀναίρειν τὰ περιφραγμάτα. Strabo quoque [7, p. 294] Ligneas laminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concaemeratis currus teguntur, γέρρα appellat: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν ἔτυπτον τὰς βύρσας τὰς περιτεταμένας τοῖς γέρροις τῶν ἀρμαξῶν, ὥστ' ἀποτελεῖσθαι φόφον ἐξαισίον. [Idem 4, p. 197: Τοὺς δ' οἴκους ἐκ πανίδων καὶ γέρρων ἔχουσι μεγάλους.] Hesychio γέρρα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παύρων ἐργαστήρια: item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα: ut ap. Suid. γέρρα δασέων βοῶν ὠμοθόνα: item πάντα τὰ σκεπάσματα: præterea αἱ σκηναὶ: ut Eust. quoque γέρρα e Pausania exp. σκηνώματα et περιφραγμάτα, at ex Æl. Dionysio περιπεραγμένοι τόποι. [Schol. Plat. p. 94 (322): Τὰ σκεπάσματα πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον: τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσματά τινα καὶ Περσικὰ οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. Οἱ δὲ γέρρα τὰς σκη-

[Γερόδερμον, τό, Gl. Gr. Lat. Γεράδερμον, Segestrum. Et Lat. Gr. Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διαθήρα πλοίου, διαθήρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est γερόδερμον: vid. Coraes ad Plut. V. Crassi p. 428. ANGL.]

[Γέρρον, τό, Scutum Persicum e vimine textum: Ælio enim Dionysio ap. Eust. [p. 1924, 3] γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσίνου. Apud Xen. K. II. crebro occurrit h. v., ut p. 25 [2, 1, 21]: Θώραξ γὰρ περὶ τὰ στέρα ἀρμόζων ἐκάστω ἐσται, γέρρον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὁ πάντες εἰθίσιμθα φορεῖν· μάχιρα δὲ ἡ σάγχρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidemque p. 24 [2, 1, 9]: Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίς δὲ ἡ σάγχρις εἰς τὴν δεξιάν. Et p. 3 [1, 2, 9]: Γέρρον καὶ παλὰ δύο. At p. 71 [4, 2, 22]: Οἱ τὰ τῶν ἰππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodot. quoque [7, 61; 9, 61, al.] Arrian. et Plut. [V. Arist. c. 17; sed V. Æmil. c. 32, Θώρακι γέρρα] de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant e vimine textæ crates, quibus clypeorum s. scutorum loco utebantur: unde et generalius quidam exp. ἀσπίς, θυρεὸς, πρόβλημα. Eust. hujus γέρρου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον, οὐκ ὀρθογώνιον. [Phrynich. Bekk. p. 33, 25: Γέρρα δύο σημαίνει, τὰς τε πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ οἷας αἱ Ἀμαζόνες γράφονται ἔχουσαι, καὶ περιφραγμάτων πρόβλημα πλεκτά.] Per κατάχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκεπάσμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocr., qui a Dem. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύματα. Or. p. Ctes. [p. 284, 24]:

Τοὺς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξείργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Idem assert hæc verba ex Eiusdem Or. in Neæram [p. 1375, 19]: Τὴν ψῆφον δίδοναι προσίοντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα ἀναίρειν; exp., πρὶν ἀναίρειν τὰ περιφραγμάτα. Strabo quoque [7, p. 294] Ligneas laminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concaemeratis currus teguntur, γέρρα appellat: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν ἔτυπτον τὰς βύρσας τὰς περιτεταμένας τοῖς γέρροις τῶν ἀρμαξῶν, ὥστ' ἀποτελεῖσθαι φόφον ἐξαισίον. [Idem 4, p. 197: Τοὺς δ' οἴκους ἐκ πανίδων καὶ γέρρων ἔχουσι μεγάλους.] Hesychio γέρρα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παύρων ἐργαστήρια: item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα: ut ap. Suid. γέρρα δασέων βοῶν ὠμοθόνα: item πάντα τὰ σκεπάσματα: præterea αἱ σκηναὶ: ut Eust. quoque γέρρα e Pausania exp. σκηνώματα et περιφραγμάτα, at ex Æl. Dionysio περιπεραγμένοι τόποι. [Schol. Plat. p. 94 (322): Τὰ σκεπάσματα πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον: τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσματά τινα καὶ Περσικὰ οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. Οἱ δὲ γέρρα τὰς σκη-

[Γερόδερμον, τό, Gl. Gr. Lat. Γεράδερμον, Segestrum. Et Lat. Gr. Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διαθήρα πλοίου, διαθήρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est γερόδερμον: vid. Coraes ad Plut. V. Crassi p. 428. ANGL.]

[Γέρρον, τό, Scutum Persicum e vimine textum: Ælio enim Dionysio ap. Eust. [p. 1924, 3] γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσίνου. Apud Xen. K. II. crebro occurrit h. v., ut p. 25 [2, 1, 21]: Θώραξ γὰρ περὶ τὰ στέρα ἀρμόζων ἐκάστω ἐσται, γέρρον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὁ πάντες εἰθίσιμθα φορεῖν· μάχιρα δὲ ἡ σάγχρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidemque p. 24 [2, 1, 9]: Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίς δὲ ἡ σάγχρις εἰς τὴν δεξιάν. Et p. 3 [1, 2, 9]: Γέρρον καὶ παλὰ δύο. At p. 71 [4, 2, 22]: Οἱ τὰ τῶν ἰππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodot. quoque [7, 61; 9, 61, al.] Arrian. et Plut. [V. Arist. c. 17; sed V. Æmil. c. 32, Θώρακι γέρρα] de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant e vimine textæ crates, quibus clypeorum s. scutorum loco utebantur: unde et generalius quidam exp. ἀσπίς, θυρεὸς, πρόβλημα. Eust. hujus γέρρου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον, οὐκ ὀρθογώνιον. [Phrynich. Bekk. p. 33, 25: Γέρρα δύο σημαίνει, τὰς τε πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ οἷας αἱ Ἀμαζόνες γράφονται ἔχουσαι, καὶ περιφραγμάτων πρόβλημα πλεκτά.] Per κατάχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκεπάσμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocr., qui a Dem. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύματα. Or. p. Ctes. [p. 284, 24]:

Τοὺς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξείργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Idem assert hæc verba ex Eiusdem Or. in Neæram [p. 1375, 19]: Τὴν ψῆφον δίδοναι προσίοντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα ἀναίρειν; exp., πρὶν ἀναίρειν τὰ περιφραγμάτα. Strabo quoque [7, p. 294] Ligneas laminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concaemeratis currus teguntur, γέρρα appellat: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν ἔτυπτον τὰς βύρσας τὰς περιτεταμένας τοῖς γέρροις τῶν ἀρμαξῶν, ὥστ' ἀποτελεῖσθαι φόφον ἐξαισίον. [Idem 4, p. 197: Τοὺς δ' οἴκους ἐκ πανίδων καὶ γέρρων ἔχουσι μεγάλους.] Hesychio γέρρα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παύρων ἐργαστήρια: item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα: ut ap. Suid. γέρρα δασέων βοῶν ὠμοθόνα: item πάντα τὰ σκεπάσματα: præterea αἱ σκηναὶ: ut Eust. quoque γέρρα e Pausania exp. σκηνώματα et περιφραγμάτα, at ex Æl. Dionysio περιπεραγμένοι τόποι. [Schol. Plat. p. 94 (322): Τὰ σκεπάσματα πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον: τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσματά τινα καὶ Περσικὰ οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. Οἱ δὲ γέρρα τὰς σκη-

[Γερόδερμον, τό, Gl. Gr. Lat. Γεράδερμον, Segestrum. Et Lat. Gr. Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διαθήρα πλοίου, διαθήρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est γερόδερμον: vid. Coraes ad Plut. V. Crassi p. 428. ANGL.]

[Γέρρον, τό, Scutum Persicum e vimine textum: Ælio enim Dionysio ap. Eust. [p. 1924, 3] γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσίνου. Apud Xen. K. II. crebro occurrit h. v., ut p. 25 [2, 1, 21]: Θώραξ γὰρ περὶ τὰ στέρα ἀρμόζων ἐκάστω ἐσται, γέρρον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὁ πάντες εἰθίσιμθα φορεῖν· μάχιρα δὲ ἡ σάγχρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidemque p. 24 [2, 1, 9]: Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίς δὲ ἡ σάγχρις εἰς τὴν δεξιάν. Et p. 3 [1, 2, 9]: Γέρρον καὶ παλὰ δύο. At p. 71 [4, 2, 22]: Οἱ τὰ τῶν ἰππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodot. quoque [7, 61; 9, 61, al.] Arrian. et Plut. [V. Arist. c. 17; sed V. Æmil. c. 32, Θώρακι γέρρα] de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant e vimine textæ crates, quibus clypeorum s. scutorum loco utebantur: unde et generalius quidam exp. ἀσπίς, θυρεὸς, πρόβλημα. Eust. hujus γέρρου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον, οὐκ ὀρθογώνιον. [Phrynich. Bekk. p. 33, 25: Γέρρα δύο σημαίνει, τὰς τε πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ οἷας αἱ Ἀμαζόνες γράφονται ἔχουσαι, καὶ περιφραγμάτων πρόβλημα πλεκτά.] Per κατάχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκεπάσμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocr., qui a Dem. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύματα. Or. p. Ctes. [p. 284, 24]:

Τοὺς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξείργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Idem assert hæc verba ex Eiusdem Or. in Neæram [p. 1375, 19]: Τὴν ψῆφον δίδοναι προσίοντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα ἀναίρειν; exp., πρὶν ἀναίρειν τὰ περιφραγμάτα. Strabo quoque [7, p. 294] Ligneas laminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concaemeratis currus teguntur, γέρρα appellat: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν ἔτυπτον τὰς βύρσας τὰς περιτεταμένας τοῖς γέρροις τῶν ἀρμαξῶν, ὥστ' ἀποτελεῖσθαι φόφον ἐξαισίον. [Idem 4, p. 197: Τοὺς δ' οἴκους ἐκ πανίδων καὶ γέρρων ἔχουσι μεγάλους.] Hesychio γέρρα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παύρων ἐργαστήρια: item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα: ut ap. Suid. γέρρα δασέων βοῶν ὠμοθόνα: item πάντα τὰ σκεπάσματα: præterea αἱ σκηναὶ: ut Eust. quoque γέρρα e Pausania exp. σκηνώματα et περιφραγμάτα, at ex Æl. Dionysio περιπεραγμένοι τόποι. [Schol. Plat. p. 94 (322): Τὰ σκεπάσματα πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον: τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσματά τινα καὶ Περσικὰ οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. Οἱ δὲ γέρρα τὰς σκη-

[Γερόδερμον, τό, Gl. Gr. Lat. Γεράδερμον, Segestrum. Et Lat. Gr. Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διαθήρα πλοίου, διαθήρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est γερόδερμον: vid. Coraes ad Plut. V. Crassi p. 428. ANGL.]

[Γέρρον, τό, Scutum Persicum e vimine textum: Ælio enim Dionysio ap. Eust. [p. 1924, 3] γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσίνου. Apud Xen. K. II. crebro occurrit h. v., ut p. 25 [2, 1, 21]: Θώραξ γὰρ περὶ τὰ στέρα ἀρμόζων ἐκάστω ἐσται, γέρρον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὁ πάντες εἰθίσιμθα φορεῖν· μάχιρα δὲ ἡ σάγχρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidemque p. 24 [2, 1, 9]: Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίς δὲ ἡ σάγχρις εἰς τὴν δεξιάν. Et p. 3 [1, 2, 9]: Γέρρον καὶ παλὰ δύο. At p. 71 [4, 2, 22]: Οἱ τὰ τῶν ἰππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodot. quoque [7, 61; 9, 61, al.] Arrian. et Plut. [V. Arist. c. 17; sed V. Æmil. c. 32, Θώρακι γέρρα] de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant e vimine textæ crates, quibus clypeorum s. scutorum loco utebantur: unde et generalius quidam exp. ἀσπίς, θυρεὸς, πρόβλημα. Eust. hujus γέρρου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον, οὐκ ὀρθογώνιον. [Phrynich. Bekk. p. 33, 25: Γέρρα δύο σημαίνει, τὰς τε πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ οἷας αἱ Ἀμαζόνες γράφονται ἔχουσαι, καὶ περιφραγμάτων πρόβλημα πλεκτά.] Per κατάχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκεπάσμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocr., qui a Dem. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύματα. Or. p. Ctes. [p. 284, 24]:

Τοὺς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξείργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Idem assert hæc verba ex Eiusdem Or. in Neæram [p. 1375, 19]: Τὴν ψῆφον δίδοναι προσίοντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα ἀναίρειν; exp., πρὶν ἀναίρειν τὰ περιφραγμάτα. Strabo quoque [7, p. 294] Ligneas laminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concaemeratis currus teguntur, γέρρα appellat: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν ἔτυπτον τὰς βύρσας τὰς περιτεταμένας τοῖς γέρροις τῶν ἀρμαξῶν, ὥστ' ἀποτελεῖσθαι φόφον ἐξαισίον. [Idem 4, p. 197: Τοὺς δ' οἴκους ἐκ πανίδων καὶ γέρρων ἔχουσι μεγάλους.] Hesychio γέρρα sunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παύρων ἐργαστήρια: item τὰ δερμάτινα σκεπάσματα: ut ap. Suid. γέρρα δασέων βοῶν ὠμοθόνα: item πάντα τὰ σκεπάσματα: præterea αἱ σκηναὶ: ut Eust. quoque γέρρα e Pausania exp. σκηνώματα et περιφραγμάτα, at ex Æl. Dionysio περιπεραγμένοι τόποι. [Schol. Plat. p. 94 (322): Τὰ σκεπάσματα πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον: τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσματά τινα καὶ Περσικὰ οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. Οἱ δὲ γέρρα τὰς σκη-

[Γερόδερμον, τό, Gl. Gr. Lat. Γεράδερμον, Segestrum. Et Lat. Gr. Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διαθήρα πλοίου, διαθήρα. Istud γεράδερμον vocabulum est nihili. Vera lectio est γερόδερμον: vid. Coraes ad Plut. V. Crassi p. 428. ANGL.]

[Γέρρον, τό, Scutum Persicum e vimine textum: Ælio enim Dionysio ap. Eust. [p. 1924, 3] γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσίνου. Apud Xen. K. II. crebro occurrit h. v., ut p. 25 [2, 1, 21]: Θώραξ γὰρ περὶ τὰ στέρα ἀρμόζων ἐκάστω ἐσται, γέρρον δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ὁ πάντες εἰθίσιμθα φορεῖν· μάχιρα δὲ ἡ σάγχρις ἐν τῇ δεξιᾷ. Itidemque p. 24 [2, 1, 9]: Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίς δὲ ἡ σάγχρις εἰς τὴν δεξιάν. Et p. 3 [1, 2, 9]: Γέρρον καὶ παλὰ δύο. At p. 71 [4, 2, 22]: Οἱ τὰ τῶν ἰππέων γέρρα καὶ τὰς κοπίδας ἔχοντες. Apud Herodot. quoque [7, 61; 9, 61, al.] Arrian. et Plut. [V. Arist. c. 17; sed V. Æmil. c. 32, Θώρακι γέρρα] de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant e vimine textæ crates, quibus clypeorum s. scutorum loco utebantur: unde et generalius quidam exp. ἀσπίς, θυρεὸς, πρόβλημα. Eust. hujus γέρρου σχῆμα dicit fuisse τετράγωνον, οὐκ ὀρθογώνιον. [Phrynich. Bekk. p. 33, 25: Γέρρα δύο σημαίνει, τὰς τε πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ οἷας αἱ Ἀμαζόνες γράφονται ἔχουσαι, καὶ περιφραγμάτων πρόβλημα πλεκτά.] Per κατάχρησιν autem γέρρον nominatur ἅπαν σκεπάσμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocr., qui a Dem. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύματα. Or. p. Ctes. [p. 284, 24]:

Τοὺς τε ἐκ τῶν σκηνῶν, τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἐξείργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Idem assert hæc verba ex Eiusdem Or. in Neæram [p. 1375, 19]: Τὴν ψῆφον δίδοναι προσίοντι τῷ δήμῳ πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα ἀναίρειν; exp., πρὶν ἀναίρειν τὰ περιφραγμάτα. Strabo quoque [7, p. 294] Ligneas laminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concaemeratis currus teguntur, γέρρα appellat: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσιν

νάς φασί. Pluribus hoc explicat Schol. Luciani Anach. c. 32, qui postquam de Γέρροις, nomine loci Ægyptii, dixit quæ s. v. Γέρρα apposui, ita pergit: Καί Αριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μολοῦ τροπικῶς παρελάβε τὴν λέξιν. Ibidem Pherecratis ex Ἀγρίοις verba afferuntur, Γέρροις ἀποσταυροῦνται, quibuscum comparanda Suidæ glossa, Γέρρον (edd. vett. γερροῖν) ἀπὸ σταυροῦ φησὶν Εὐπολίς, quod ἐπὶ corrig. ex Etym. M. p. 228, 57. Κριοῦς, γέρρα et κλιμακας conjungit Dion. Hal. A. R. 6, 92. G. D.] || Idem Lexicogr. γέρρα vocari tradunt a Comicis τὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μόρια. Suid. ap. Siculos γέρρα vocari ait τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα. Hesych. vero et Γέρρας ea nominari inuit: ut ap. Festum quoque fem. Gerra in superiore signif. legitur, nimirum pro Vimineæ crates. [Femininam formam h. v. etiam Alciphroni intulit Bergler. 3, 36: Σαρίσσας καὶ καταπέλτας καὶ γέρρας, ubi libri δέρρας. Sed hic probabilius γέρρα scribetur, quod ipsum quoque Bergl. proposuit. Significationem autem quam ex comicis memorat H. Steph. Schol. Lucian. l. c. exemplo Epicharmi confirmat, quem γερραναξία dixisse ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Quod ex Γέρρα Νάξια depravatam. Proverb. Append. Vat. 1, 40, p. 266: Γέρρα Νάξια (vulgo γέρρ' ἀμαξιαία) γέρρα Σικελοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα αἰδοῖα. ἦν δὲ ἐν τῇ Σικελικῇ Νάξω (vulgo Μάξω) τέμενος ἐπιθαλάσσιον Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνεκείτο. || Sagitta. Schol. Luciani l. c.: Ἀλκμάν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Quo significatu recentiores grammaticos h. v. uti observatum est. Sic Pseudo-Herodian. in Epimer. p. 12 γέρρον interpretatur κοντάριον, Schol. Luc. Dial. mort. 14, vol. 1, 395, μικρὰ ἀκόντια reddit verbis τὰ γέρρα. Favorin. γέρρα, τὰ κοντάρια, ex Theodoro Prodr. affert. || Latini nugas et ineptias gerras dicunt, quod e Græco vocabuli usu explicare student Festus, Nonius Marc., Schol. Terentii p. 49 ed. Mai. qui etiam Piscem nullius saporis, non aptum cibis, Gerram dici ait, quem Gerrem et Gericulam vocat Plinius. || In codd. interdum γέρον scriptum. Unde Etym. Gud. p. 124, 1: Γέρον, οὐδετέρως τὸ παλαιόν ἢ τὸ σπλον. G. DIND.]

[Γέρρος, ὄ, Gerrhus, fl. Scythiæ ap. Herodot. 4, 19, 47, 56; et nomen regionis illius, ibid. c. 53: Μέχρι Γέρρου χώρου, ubi var. lect. γερρέου et γερρέων. Adject. gentile ap. Steph. Byz. Γέρριος, ἴα, ἰον: sed ap. Herodot. 4, 71, ἐν Γέρροις. G. DIND.]

Γερροφόρος, ὄ. Γερροφόροι dicuntur οἱ τὰ γέρρα, ἤτοι ξυλίας καὶ ποδήρεις ἀσπίδας φοροῦντες. teste Suida. [Plato Lach. p. 191, B; Xenoph. Anab. 1, 8, 9; OEcon. 4, 5; Strabo 7, p. 306.]

[Γερροχελώνη, ἡ, Testudo viminea, nomen machinæ, ap. Philon. in Mathem. vett. p. 96, 100. Et p. 99: Ποιοῦνται δὲ αἱ γερροχελῶναι ἐκ τῶν πλεχθέντων γέρρων, ἀνωθεν εἰς ὀξείαν γωνίαν συγκλεισθέντα προσάλληλα (corr. συγκλεισθέντων πρὸς ἀλληλα), ὁσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῶν πρόσθεν· εἴτα βυσσῶν περιτεθεισῶν καὶ δοκίδων, κάτωθεν μὲν ἐκ τῶν πλαγιῶν τετραγώνων συμπαιγισῶν, ἐνδοθεν δὲ στερογγύλων ὑποτεθεισῶν, οὐ χαλεπῶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν προσφέρονται, διὰ τὸ μὴδὲ βάρους ἔχειν πολὺ. G. DIND.]

[Γερρῶ, ἀπόλωλα, Hesych. Videtur ἔρρω esse cum digammo. Herodian. Περί μ. λ. p. 43, 16, ubi de verbo ἔρρω agit: Τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν, ἔχοντα κοινὰ, ἱμέρρω, οἰκτέρρω, ὀλοφύρρω. G. DIND.]

[Γέρσιμον. V. Κέρσιμον.]

[Γερτῶς, οὔντος, Gertus, oppidum Phœbatidis in Dassaretia. Polyb. 5, 108, 2. Sed ibid. § 8, Γερῶντα, ubi aliquot libri γερῶντα. G. DIND.]

[Γέρυλλος, ὄ, Geryllus. Inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 603: Ἀριστὶς Γερύλλου. G. DIND.]

[Γερυνία. V. Γερῶνιον.]

[Γέρυκος. V. Γύρινος.]

Γέρρος, et Γερτάς, Hesychio γέρων, Senex. [Conf. Γερωντίας.]

[Γερῶα. V. Γερουσία.]

[Γερῶάται. V. Γερῶάται.]

[Γερῶία. V. Γερουσία.]

Γέρων, ὄντος, ὄ, [Eustath. p. 279, 40 ex Aristophane grammatico: Τὴν γέρων γέροντος γενικὴν ἀνάγοντες (οἱ Αἰτωλοὶ) εἰς εὐθείαν γράφουσιν αὐτῷ, Μιλῆσιος καὶ

Α ταῖς συναρχαίαις καὶ τοῖς γερόντοις· ... τὸ δ' αὐτὸ φησὶ φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθήμασι. Conf. Κορν. ad Greg. Cor. p. 592, i. q. γεραιός, Senex vir [paullo minus quam presbύτης: vide locum Aristonis περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀσκήσεως ἄχρι γήρωος, quem ex Alexione affert Ammon. p. 36; et Polluc. 2, 4]. Hom. Od. Δ, [485]: Ταῦτα μὲν οὔτω δὴ τελείω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. [Il. I, 36, 258: Ἡμῶν νέοι ἤδὲ γέροντες, et alibi sæpissime, adjuncta interdum notione dignitatis viri principis, senatorii, sacerdotis, ducis (unde a grammaticis sæpe redditur vocc. ἐντιμοὶ et ἀριστεῖς: vid. Eustath. p. 167, 14; et Heyn. vol. 4, p. 270, 606, 620): interdum imbecillitatis senilis. Eurip. Andr. 678: Γέρων γέρων εἶ. Aristoph. Eq. 1349: Οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμεν καὶ γέρων. Soph. Antig. 287: Ἄνους τε καὶ γέρων ἄμα.] Plato De rep. 2, [p. 378, C]: Καὶ γέρονται καὶ γρανσι καὶ presbυτέροις γιγνομένοις. [Γέρων πατήρ Eur. Hec. 711. Γέρων πόσις ib. 422. Παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων El. 287, ut γέρων παλαιός ap. Pausan. 8, 11, 2, γέρων ἐς τὸ ὑστατον Lucian. Hermet. 9, vol. 1, p. 748, γ. ἐς τὸ ἔσχατον ap. eund. Herc. 1, vol. 3, p. 82, quod uno verbo ἔσχατογέρων dicitur. Γέροντι ποδὶ Eur. Orest. 456. Γέροντα χροῖτα Hec. 406. De animalibus, ut γέρων ἵππος ap. Soph. El. 25; γέρον ἀλώπηξ, βοῦς, πῖθηκος ap. Suidam s. v. Γέρων. Aristot. H. A. 8, 30: Οἱ γέροντες τῶν ἰχθύων.] Et de rebus inanibus [i. q. παλαιός, vetus], ut γαλακός [Simonid. in Anth. Pal. 6, 52], θεσμός, VV. LL. [Soph. OEd. Col. 1259, γέρων πίνος. Theocr. 7, 17, γέρων πέπλος, et 21, 12 γέρων λέμβος. De vino Eubul. ap. Athen. 1, p. 28, F: Ἡ Λέσθιον γέροντα νεκταροσταγῆ. Long. 3, 16: Οἴνου γέροντος. De pappo cardui dictum v. s. Πάππος. Γέρων λόγος, Vetus dictum, Æsch. Agam. 750. || Γέρων, ut Latinum Major, quo priores ejusdem vel familiæ vel nominis a sequentibus distinguuntur. Plut. Mor. p. 330, E: Ἀντίγονος ὁ γέρων, ubi Wyttenb. alia exempla indicat, p. 360, C; 506, D; V. Pelopidæ c. 2.] || Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans e Senat. 24; Paus. 66 [3, 5, 2]; vel ex 28. Vide Plut. Lyc. 13, 17, 18 [capp. 5, 6, 26 et 29]; Ages. 196 [c. 4]. Herodot. quoque 28 ponit [6, 57]: Καὶ παρῖζειν βουλευοῦσι τοῖσι γέρονσι, εἰοῦσι δυῶν δέουσι τριήκοντα. [|| Apud scriptores Christianos Γέροντες Episcopi vocantur et Monachi. Utriusque usus exempla vid. ap. Ducang.] Ceterum varie ridiculus est in variis hujus nominis etymis Etym. [p. 226, 27], cum vicina et rationi maxime consentanea sit hæc una, a γέρας, ob honorem, qui senectuti defertur. [Quam sequitur Eustath. p. 477, 45.] Nec enim Plut. 570 [Moral. p. 789, E, assentiri possum contra γέρας a γέρων deducenti. [Quum masculinum γέρων sæpe adjectivi locum obtineat, poetae interdum etiam neutro γέρον, τὸ, usi sunt, contra canonem Schol. Apollon. De synt. p. 387 ed. Bekk. Hom. Od. X, 184: Σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη, ubi Eustath. Æschyli ex perdita fabula verba affert: Ὡς λέγει γέρον γράμμα, et ex Sophocle, Γέροντα βουλευεῖς, quem locum in mente videtur habuisse Etym. M. p. 227, 10, ubi γέροντα πράγματα (nam sic pro πράγμα legendum) memorantur. G. D.] || Γέρων, Colus, e qua suspendi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Pollux [7, 73: Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' ὃ ἐκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο.] ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κίονιον, χεῖρας Ἐρμού τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπὶ πρῶτον, ἀφ' ὃ καὶ τούνομα. Hujus usus exemplum hoc affert e Pherecratis Μυρμηκανθρώποις, Ἄλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἰστὸν ποιεῖ [corr. ποιεῖ. G. D.], Ἐφ' [ap. Polluc. ἀφ'] ὃ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, e qua suspensum erat linum, in telam convertit. [Pollux 10, 176: Τὸν ἰστὸν τῶν ταῦτα (λίνου, στυππεῖον, κἀνναθον) ἐργαζομένων γέροντα (ἀν εἰποις). Herodes in Mimiambris ap. Stob. Flor. 78, 6: Ἡ κροσίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται. Ex his satis apparet male γέρον genere neutro scribi ap. Eustath. p. 1923, qui postquam de neutro adjectivi γέρων egerat, sic pergit: Πασανίας δὲ λέγει ὅτι γέρον ξύλον στυλίδι παραπλήσιον ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν γλυπτὴν καὶ χεῖρας ὡς Ἐρμού τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματο, φησὶ, τὰ νηθόμενα στυππεῖα τὸ

Β τὰς συναρχαίαις καὶ τοῖς γερόντοις· ... τὸ δ' αὐτὸ φησὶ φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθήμασι. Conf. Κορν. ad Greg. Cor. p. 592, i. q. γεραιός, Senex vir [paullo minus quam presbύτης: vide locum Aristonis περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀσκήσεως ἄχρι γήρωος, quem ex Alexione affert Ammon. p. 36; et Polluc. 2, 4]. Hom. Od. Δ, [485]: Ταῦτα μὲν οὔτω δὴ τελείω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. [Il. I, 36, 258: Ἡμῶν νέοι ἤδὲ γέροντες, et alibi sæpissime, adjuncta interdum notione dignitatis viri principis, senatorii, sacerdotis, ducis (unde a grammaticis sæpe redditur vocc. ἐντιμοὶ et ἀριστεῖς: vid. Eustath. p. 167, 14; et Heyn. vol. 4, p. 270, 606, 620): interdum imbecillitatis senilis. Eurip. Andr. 678: Γέρων γέρων εἶ. Aristoph. Eq. 1349: Οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμεν καὶ γέρων. Soph. Antig. 287: Ἄνους τε καὶ γέρων ἄμα.] Plato De rep. 2, [p. 378, C]: Καὶ γέρονται καὶ γρανσι καὶ presbυτέροις γιγνομένοις. [Γέρων πατήρ Eur. Hec. 711. Γέρων πόσις ib. 422. Παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων El. 287, ut γέρον παλαιός ap. Pausan. 8, 11, 2, γέρων ἐς τὸ ὑστατον Lucian. Hermet. 9, vol. 1, p. 748, γ. ἐς τὸ ἔσχατον ap. eund. Herc. 1, vol. 3, p. 82, quod uno verbo ἔσχατογέρων dicitur. Γέροντι ποδὶ Eur. Orest. 456. Γέροντα χροῖτα Hec. 406. De animalibus, ut γέρον ἵππος ap. Soph. El. 25; γέρον ἀλώπηξ, βοῦς, πῖθηκος ap. Suidam s. v. Γέρων. Aristot. H. A. 8, 30: Οἱ γέροντες τῶν ἰχθύων.] Et de rebus inanibus [i. q. παλαιός, vetus], ut γαλακός [Simonid. in Anth. Pal. 6, 52], θεσμός, VV. LL. [Soph. OEd. Col. 1259, γέρων πίνος. Theocr. 7, 17, γέρον πέπλος, et 21, 12 γέρων λέμβος. De vino Eubul. ap. Athen. 1, p. 28, F: Ἡ Λέσθιον γέροντα νεκταροσταγῆ. Long. 3, 16: Οἴνου γέροντος. De pappo cardui dictum v. s. Πάππος. Γέρων λόγος, Vetus dictum, Æsch. Agam. 750. || Γέρων, ut Latinum Major, quo priores ejusdem vel familiæ vel nominis a sequentibus distinguuntur. Plut. Mor. p. 330, E: Ἀντίγονος ὁ γέρων, ubi Wyttenb. alia exempla indicat, p. 360, C; 506, D; V. Pelopidæ c. 2.] || Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans e Senat. 24; Paus. 66 [3, 5, 2]; vel ex 28. Vide Plut. Lyc. 13, 17, 18 [capp. 5, 6, 26 et 29]; Ages. 196 [c. 4]. Herodot. quoque 28 ponit [6, 57]: Καὶ παρῖζειν βουλευοῦσι τοῖσι γέρονσι, εἰοῦσι δυῶν δέουσι τριήκοντα. [|| Apud scriptores Christianos Γέροντες Episcopi vocantur et Monachi. Utriusque usus exempla vid. ap. Ducang.] Ceterum varie ridiculus est in variis hujus nominis etymis Etym. [p. 226, 27], cum vicina et rationi maxime consentanea sit hæc una, a γέρας, ob honorem, qui senectuti defertur. [Quam sequitur Eustath. p. 477, 45.] Nec enim Plut. 570 [Moral. p. 789, E, assentiri possum contra γέρας a γέρων deducenti. [Quum masculinum γέρων sæpe adjectivi locum obtineat, poetae interdum etiam neutro γέρον, τὸ, usi sunt, contra canonem Schol. Apollon. De synt. p. 387 ed. Bekk. Hom. Od. X, 184: Σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη, ubi Eustath. Æschyli ex perdita fabula verba affert: Ὡς λέγει γέρον γράμμα, et ex Sophocle, Γέροντα βουλευεῖς, quem locum in mente videtur habuisse Etym. M. p. 227, 10, ubi γέροντα πράγματα (nam sic pro πράγμα legendum) memorantur. G. D.] || Γέρων, Colus, e qua suspendi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Pollux [7, 73: Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' ὃ ἐκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο.] ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κίονιον, χεῖρας Ἐρμού τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπὶ πρῶτον, ἀφ' ὃ καὶ τούνομα. Hujus usus exemplum hoc affert e Pherecratis Μυρμηκανθρώποις, Ἄλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἰστὸν ποιεῖ [corr. ποιεῖ. G. D.], Ἐφ' [ap. Polluc. ἀφ'] ὃ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, e qua suspensum erat linum, in telam convertit. [Pollux 10, 176: Τὸν ἰστὸν τῶν ταῦτα (λίνου, στυππεῖον, κἀνναθον) ἐργαζομένων γέροντα (ἀν εἰποις). Herodes in Mimiambris ap. Stob. Flor. 78, 6: Ἡ κροσίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται. Ex his satis apparet male γέρον genere neutro scribi ap. Eustath. p. 1923, qui postquam de neutro adjectivi γέρων egerat, sic pergit: Πασανίας δὲ λέγει ὅτι γέρον ξύλον στυλίδι παραπλήσιον ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν γλυπτὴν καὶ χεῖρας ὡς Ἐρμού τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματο, φησὶ, τὰ νηθόμενα στυππεῖα τὸ

Γ τὰς συναρχαίαις καὶ τοῖς γερόντοις· ... τὸ δ' αὐτὸ φησὶ φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθήμασι. Conf. Κορν. ad Greg. Cor. p. 592, i. q. γεραιός, Senex vir [paullo minus quam presbύτης: vide locum Aristonis περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀσκήσεως ἄχρι γήρωος, quem ex Alexione affert Ammon. p. 36; et Polluc. 2, 4]. Hom. Od. Δ, [485]: Ταῦτα μὲν οὔτω δὴ τελείω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. [Il. I, 36, 258: Ἡμῶν νέοι ἤδὲ γέροντες, et alibi sæpissime, adjuncta interdum notione dignitatis viri principis, senatorii, sacerdotis, ducis (unde a grammaticis sæpe redditur vocc. ἐντιμοὶ et ἀριστεῖς: vid. Eustath. p. 167, 14; et Heyn. vol. 4, p. 270, 606, 620): interdum imbecillitatis senilis. Eurip. Andr. 678: Γέρων γέρων εἶ. Aristoph. Eq. 1349: Οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμεν καὶ γέρων. Soph. Antig. 287: Ἄνους τε καὶ γέρων ἄμα.] Plato De rep. 2, [p. 378, C]: Καὶ γέρονται καὶ γρανσι καὶ presbυτέροις γιγνομένοις. [Γέρων πατήρ Eur. Hec. 711. Γέρων πόσις ib. 422. Παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων El. 287, ut γέρον παλαιός ap. Pausan. 8, 11, 2, γέρων ἐς τὸ ὑστατον Lucian. Hermet. 9, vol. 1, p. 748, γ. ἐς τὸ ἔσχατον ap. eund. Herc. 1, vol. 3, p. 82, quod uno verbo ἔσχατογέρων dicitur. Γέροντι ποδὶ Eur. Orest. 456. Γέροντα χροῖτα Hec. 406. De animalibus, ut γέρον ἵππος ap. Soph. El. 25; γέρον ἀλώπηξ, βοῦς, πῖθηκος ap. Suidam s. v. Γέρων. Aristot. H. A. 8, 30: Οἱ γέροντες τῶν ἰχθύων.] Et de rebus inanibus [i. q. παλαιός, vetus], ut γαλακός [Simonid. in Anth. Pal. 6, 52], θεσμός, VV. LL. [Soph. OEd. Col. 1259, γέρων πίνος. Theocr. 7, 17, γέρον πέπλος, et 21, 12 γέρων λέμβος. De vino Eubul. ap. Athen. 1, p. 28, F: Ἡ Λέσθιον γέροντα νεκταροσταγῆ. Long. 3, 16: Οἴνου γέροντος. De pappo cardui dictum v. s. Πάππος. Γέρων λόγος, Vetus dictum, Æsch. Agam. 750. || Γέρων, ut Latinum Major, quo priores ejusdem vel familiæ vel nominis a sequentibus distinguuntur. Plut. Mor. p. 330, E: Ἀντίγονος ὁ γέρων, ubi Wyttenb. alia exempla indicat, p. 360, C; 506, D; V. Pelopidæ c. 2.] || Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans e Senat. 24; Paus. 66 [3, 5, 2]; vel ex 28. Vide Plut. Lyc. 13, 17, 18 [capp. 5, 6, 26 et 29]; Ages. 196 [c. 4]. Herodot. quoque 28 ponit [6, 57]: Καὶ παρῖζειν βουλευοῦσι τοῖσι γέρονσι, εἰοῦσι δυῶν δέουσι τριήκοντα. [|| Apud scriptores Christianos Γέροντες Episcopi vocantur et Monachi. Utriusque usus exempla vid. ap. Ducang.] Ceterum varie ridiculus est in variis hujus nominis etymis Etym. [p. 226, 27], cum vicina et rationi maxime consentanea sit hæc una, a γέρας, ob honorem, qui senectuti defertur. [Quam sequitur Eustath. p. 477, 45.] Nec enim Plut. 570 [Moral. p. 789, E, assentiri possum contra γέρας a γέρων deducenti. [Quum masculinum γέρων sæpe adjectivi locum obtineat, poetae interdum etiam neutro γέρον, τὸ, usi sunt, contra canonem Schol. Apollon. De synt. p. 387 ed. Bekk. Hom. Od. X, 184: Σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη, ubi Eustath. Æschyli ex perdita fabula verba affert: Ὡς λέγει γέρον γράμμα, et ex Sophocle, Γέροντα βουλευεῖς, quem locum in mente videtur habuisse Etym. M. p. 227, 10, ubi γέροντα πράγματα (nam sic pro πράγμα legendum) memorantur. G. D.] || Γέρων, Colus, e qua suspendi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Pollux [7, 73: Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' ὃ ἐκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο.] ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κίονιον, χεῖρας Ἐρμού τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπὶ πρῶτον, ἀφ' ὃ καὶ τούνομα. Hujus usus exemplum hoc affert e Pherecratis Μυρμηκανθρώποις, Ἄλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἰστὸν ποιεῖ [corr. ποιεῖ. G. D.], Ἐφ' [ap. Polluc. ἀφ'] ὃ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, e qua suspensum erat linum, in telam convertit. [Pollux 10, 176: Τὸν ἰστὸν τῶν ταῦτα (λίνου, στυππεῖον, κἀνναθον) ἐργαζομένων γέροντα (ἀν εἰποις). Herodes in Mimiambris ap. Stob. Flor. 78, 6: Ἡ κροσίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται. Ex his satis apparet male γέρον genere neutro scribi ap. Eustath. p. 1923, qui postquam de neutro adjectivi γέρων egerat, sic pergit: Πασανίας δὲ λέγει ὅτι γέρον ξύλον στυλίδι παραπλήσιον ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν γλυπτὴν καὶ χεῖρας ὡς Ἐρμού τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματο, φησὶ, τὰ νηθόμενα στυππεῖα τὸ

Δ τὰς συναρχαίαις καὶ τοῖς γερόντοις· ... τὸ δ' αὐτὸ φησὶ φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθήμασι. Conf. Κορν. ad Greg. Cor. p. 592, i. q. γεραιός, Senex vir [paullo minus quam presbύτης: vide locum Aristonis περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀσκήσεως ἄχρι γήρωος, quem ex Alexione affert Ammon. p. 36; et Polluc. 2, 4]. Hom. Od. Δ, [485]: Ταῦτα μὲν οὔτω δὴ τελείω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. [Il. I, 36, 258: Ἡμῶν νέοι ἤδὲ γέροντες, et alibi sæpissime, adjuncta interdum notione dignitatis viri principis, senatorii, sacerdotis, ducis (unde a grammaticis sæpe redditur vocc. ἐντιμοὶ et ἀριστεῖς: vid. Eustath. p. 167, 14; et Heyn. vol. 4, p. 270, 606, 620): interdum imbecillitatis senilis. Eurip. Andr. 678: Γέρων γέρων εἶ. Aristoph. Eq. 1349: Οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμεν καὶ γέρων. Soph. Antig. 287: Ἄνους τε καὶ γέρων ἄμα.] Plato De rep. 2, [p. 378, C]: Καὶ γέρονται καὶ γρανσι καὶ presbυτέροις γιγνομένοις. [Γέρων πατήρ Eur. Hec. 711. Γέρων πόσις ib. 422. Παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων El. 287, ut γέρον παλαιός ap. Pausan. 8, 11, 2, γέρων ἐς τὸ ὑστατον Lucian. Hermet. 9, vol. 1, p. 748, γ. ἐς τὸ ἔσχατον ap. eund. Herc. 1, vol. 3, p. 82, quod uno verbo ἔσχατογέρων dicitur. Γέροντι ποδὶ Eur. Orest. 456. Γέροντα χροῖτα Hec. 406. De animalibus, ut γέρον ἵππος ap. Soph. El. 25; γέρον ἀλώπηξ, βοῦς, πῖθηκος ap. Suidam s. v. Γέρων. Aristot. H. A. 8, 30: Οἱ γέροντες τῶν ἰχθύων.] Et de rebus inanibus [i. q. παλαιός, vetus], ut γαλακός [Simonid. in Anth. Pal. 6, 52], θεσμός, VV. LL. [Soph. OEd. Col. 1259, γέρων πίνος. Theocr. 7, 17, γέρον πέπλος, et 21, 12 γέρων λέμβος. De vino Eubul. ap. Athen. 1, p. 28, F: Ἡ Λέσθιον γέροντα νεκταροσταγῆ. Long. 3, 16: Οἴνου γέροντος. De pappo cardui dictum v. s. Πάππος. Γέρων λόγος, Vetus dictum, Æsch. Agam. 750. || Γέρων, ut Latinum Major, quo priores ejusdem vel familiæ vel nominis a sequentibus distinguuntur. Plut. Mor. p. 330, E: Ἀντίγονος ὁ γέρων, ubi Wyttenb. alia exempla indicat, p. 360, C; 506, D; V. Pelopidæ c. 2.] || Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans e Senat. 24; Paus. 66 [3, 5, 2]; vel ex 28. Vide Plut. Lyc. 13, 17, 18 [capp. 5, 6, 26 et 29]; Ages. 196 [c. 4]. Herodot. quoque 28 ponit [6, 57]: Καὶ παρῖζειν βουλευοῦσι τοῖσι γέρονσι, εἰοῦσι δυῶν δέουσι τριήκοντα. [|| Apud scriptores Christianos Γέροντες Episcopi vocantur et Monachi. Utriusque usus exempla vid. ap. Ducang.] Ceterum varie ridiculus est in variis hujus nominis etymis Etym. [p. 226, 27], cum vicina et rationi maxime consentanea sit hæc una, a γέρας, ob honorem, qui senectuti defertur. [Quam sequitur Eustath. p. 477, 45.] Nec enim Plut. 570 [Moral. p. 789, E, assentiri possum contra γέρας a γέρων deducenti. [Quum masculinum γέρων sæpe adjectivi locum obtineat, poetae interdum etiam neutro γέρον, τὸ, usi sunt, contra canonem Schol. Apollon. De synt. p. 387 ed. Bekk. Hom. Od. X, 184: Σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη, ubi Eustath. Æschyli ex perdita fabula verba affert: Ὡς λέγει γέρον γράμμα, et ex Sophocle, Γέροντα βουλευεῖς, quem locum in mente videtur habuisse Etym. M. p. 227, 10, ubi γέροντα πράγματα (nam sic pro πράγμα legendum) memorantur. G. D.] || Γέρων, Colus, e qua suspendi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Pollux [7, 73: Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' ὃ ἐκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο.] ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κίονιον, χεῖρας Ἐρμού τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπὶ πρῶτον, ἀφ' ὃ καὶ τούνομα. Hujus usus exemplum hoc affert e Pherecratis Μυρμηκανθρώποις, Ἄλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἰστὸν ποιεῖ [corr. ποιεῖ. G. D.], Ἐφ' [ap. Polluc. ἀφ'] ὃ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, e qua suspensum erat linum, in telam convertit. [Pollux 10, 176: Τὸν ἰστὸν τῶν ταῦτα (λίνου, στυππεῖον, κἀνναθον) ἐργαζομένων γέροντα (ἀν εἰποις). Herodes in Mimiambris ap. Stob. Flor. 78, 6: Ἡ κροσίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται. Ex his satis apparet male γέρον genere neutro scribi ap. Eustath. p. 1923, qui postquam de neutro adjectivi γέρων egerat, sic pergit: Πασανίας δὲ λέγει ὅτι γέρον ξύλον στυλίδι παραπλήσιον ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν γλυπτὴν καὶ χεῖρας ὡς Ἐρμού τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματο, φησὶ, τὰ νηθόμενα στυππεῖα τὸ

μέντοι γέρον τὸ ἐν δυσὶ ρ κ. τ. ζ. || Γέρον, δ, Geron, nomen fluvii Elidis ap. Strabon. 8, p. 340. || Γέρον, δ, Geron, n. pr. virile Aristophani restitui Eccles. 848, pro vulgato γέρον : ubi per temporum rationem etiam de Πέρων cogitari licet, quod Th. Bergkii mihi proposuit, collato Antiphani loco ap. Athen. 15, p. 689, 690. Γέρον Ἀρίστωνος Ἀγκυλῆθεν est in inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 490. G. DINDORF.]

[Γερωνία. V. Γερουσία.]

[Γερωνίδες, Vipiones. Gl.]

[Γερώνιον. V. Γρῶνος.]

[Γερωνία lectio vitiosa. V. Γερουσία.]

[Γεσάται. V. Γαισάται.]

[Γέσιος, δ, Gesius, medicus celeberrimus, de quo vid. s. v. Γέα et Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 352. In epigrammatis Palladae Alexandr. metrum ubique Γέσιος postulat. Et sic scriptum hoc nomen ap. Liban. Ep. 867, p. 406; 1032, p. 480 (ubi cod. Med. γεσίου); 1149, p. 550. G. DINDORF.]

[Γέσκων, s. Γίσκων, υνος, δ, Gesco, nomen Poeni apud Polyb. 1, 66, 68, 69, 70, 79; 36, 1, 8. Γίσκων B ap. Plutarch. V. Fabii c. 15. Γέσκων in V. Timol. c. 30. Conf. Wessel. ad Diodor. 16, 81. G. DINDORF.]

[Γέσμα. V. Γεῦμα.]

[Γέσιος. V. Γέσιος.]

[Γέστα. V. Γαστραία.]

[Γεστία, ἔνδυσις, μέλη, ἱμάτια, Hesych.]

[Γεστρα, στολή, Hesych.]

[Γετηνός. V. Γετία.]

[Γέται, οί, Getæ, populus Thraciæ, de quo præter alios copiose egit Strabo libro septimo. De formis vocabuli Steph. Byz. : Γετία, ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἐθνικόν, οὗ τὸ κέριον... Ἔστι καὶ θηλυκῶς Γέτης (corrigitur Γέτις vel Γέτη)· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. Idem possessivum Γετικὸς, ἡ, ὄν, memorat, ut Κρίτωνος Γετικά. Arrianum autem Γετηνὸς dixisse. Sophocles Triptol. ap. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 9, 30 : Καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἀργεὶ τανῦν. Ἡ Γετικὴ, Getarum terra, Lucian. Icarom. 16, vol. 2, p. 771. || Γέτας, nomen servile. Helladius ap. Phot. Bibl. p. 532, 37; Schol. Arist. Ach. 242; Procl. in Alcib. vol. 2, p. 149. Galen. vol. 5, p. 29 : Τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμωδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις, Δάοις τε τισὶ καὶ Γέταις. Ὡς Γέτα in fragm. Menandri ap. Justin. De monarch. p. 40, B. Τὸν παῖδά σου τὸν Γέταν, Epist. Soer. 14, p. 19. Strabo 7, p. 304, ubi de Dacis et Getis agit : Ἀφ' οὗ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δαῦροι. G. DINDORF.]

[Γέτις, ἐλπὶς, Hesych.]

[Γέτορι, ἔτος. Γέτος, ἐνιαυτός, Hesych. In priorè glossa Musurus male ἔτει. Corrigenendum enim Γέτορ, forma Laconica. Γέτος Alberti ex γ' ἔτος coaluisse suspicatur. Cujusmodi errorem s. v. Γάμμορος notavimus. G. DINDORF.]

Γευθμός, δ, Gustus, Gustatus, ap. Nicand. [Al. 398 : Τὴν (πόσιν) ἤτοι γευθμῶ μὲν ἰσαιομένην μάθη νάρδιον 468 : Γευθμός ἰχθυόεις.]

[Γεῖλοφα. V. Γεῖλοφος.]

Γεῦμα, τὸ, Gustus : et q. d. Gustamentum. Eur. Cycl. [150] : Ἡ γὰρ γεῦμα τὴν ὄνην καλεῖ, Gustus emptionem provocat, Camer. interpr., qui et addit γεῦμα esse proprie Specimen potus venalis. [Philostr. De vit. Soph. p. 557, F : Ἰκανὰ ταῦτά που δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνθοσμῖαν τὸ γεῦμα. Idem De vit. Apoll. 6, 12 : Μῆτε γεῦμα παρέχειν μῆτε δαίγμα. Eubulus dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, ap. Athen. 11, p. 499. VALCK. ad Herodot. 7, 48. Cum altero Philostrati loco comparandus Philochor. ap. Athen. 15, p. 693, E : Ἀκράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δαίγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ. Plut. De puer. educ. p. 8, C : Ἐκ παραδρομῆς μαθεῖν ὥσπερ εἰ γεύματος ἔνεκεν. Ephipp. ap. Athen. 9, p. 380, F : Γεύματα οἴνων.] Apud Hippocrat. autem Epidem. 1, Γεύματα videntur dici Quæ gustantur [i. e. Cibi] : Ἀπόσιντοι πάντων γευματίων διετέλεον. [P. 940, H, aliisque locis, ut p. 1020, D : Κουλίην οὐκ ἐνεδέχτο οὐδὲ τοῖσι γεύμασι ἐστάναι. || Cœna. Schol. Hom. Od. M, 439 : Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκρατοῦντο ἐνδον τὰ δοῦρα ἕως τοῦ γεύματος. Et infra : Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γεύματος. Eustath. p. 1432, 6 : Δεῖπνον

τὸ πρῶτον ἐμβρωμα, ἄριστον δὲ τὸ κοινῶς λεγόμενον γεῦμα. Alia exempla vide ap. Ducang. Eadem significatione Γεῦσθαι et Γευματίζειν dicitur, quæ v. || Alia forma Γεῦσμα, Ioann. Chrys. Hom. 134, vol. 5, p. 861 : Γεῦσμα δεδωκότες τῆς ἀναστάσεως. SEAGER. Hesych. Γέσμα, γεῦμα. Γεῦμα, γεῦσις, ἔδεσμα. In γέμα corruptum ap. Neogræcos.]

Γευματίζω, Gusto. [Ex Favorino. Manuel Moschop. in Lexico Philostrati ap. Ducang. : Ἀριστῶ τὸ γευματίζω (Prandeo), ἐξ οὗ ἄριστον τὸ γεῦμα.]

Γεῦσις, εως, ἡ, Gustus, Gustatus, [Sapor]. Aristot. Eth. 3, [13] : Τῆς γὰρ γεύσεως ἐστὶν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν [χυμῶν. Pollux 2, 104 : Γλώσσα γεύσεως γνώμων, διακρίνουσα τοὺς χυμούς· 104 : Τὸ δὲ πλεόν ἢ γλώσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει, κατὰ τὸ πρὸς τῇ φάρυγγι μέρος, ὃ γεῦσιν καὶ κεφαλίνην ὀνομάζουσι. Dicæarch. in Creuz. Melet. 3, p. 181 : Τὰ ἐκ τῆς γῆς γινόμενα ἀτίμητα καὶ πρῶτα τῇ γεύσει. Γεῦσις τοῦ οἴνου Daniel. 5, 2. Ξένη γεῦσις, Cibus insolitus, Sap. Sal. 16, 2. Figurate, Γεῦσιν τῆς τῶν Ἰουδαίων εὐτολμίας εἰληφῶς Maccab. 2, 13, 18. Γεῦσις πικρὰ, ἀλμυρὰ, Sapor amarus, salsus, Geopon. 5, 7, 3. Οἰνώδης, 7, 15, 4.]

[Γευσιστράτη, ἡ, Geusistrata, n. pr. mulieris apud Aristoph. Eccl. 49. G. DINDORF.]

[Γεῦσμα. V. Γεῦμα.]

[Γευστέον. V. Γεῦω.]

Γευστήριον, τὸ, q. d. Gustatorium [Gl.], Gustandi instrumentum : vel, ut alii interpretantur, Indicium gustus. Dicitur et de poculo, quo vinum degustatur : κόγχην ἐμφορῆ γευστηρίοις, Pherecrat. ap. Athen. 11, [p. 481, C]. Usus est et Aristoph. Vid. Polluc. [6, 99; 10, 75, 172.]

[Γεύστης, δ, Gustator. Inscr. Chia ap. Boeckh. vol. 2, p. 201, 8 : Γεῦστου Ἀυσίου, Lysia libationem gustante. Unde compositum Προγεύστης. G. DINDORF.]

[Γευστίδιον, Gustatorium. Γευστρίδιον, Cupillum. Γευστρίον, Gustatorium. Gl. Cf. Salmas. Hist. Aug. p. 253, C.]

Γευστικός, ἡ, ὄν, Gustatorius : ut γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod. [et Moschop. Collect. voc. Attic. s. v. Νοῦς.] Gustatoria facultas. Et γευστικὸν νεῦρον ex eod. in Probl. 2, [p. 328, 6 Sylb. Τὸ γευστικὸν αἰσθητήριον Aristot. De anima 3, 10. Γευστικὴν αἴσθησιν Dionys. De comp. verb. 12, p. 138 Schæf. Adv. Γευστικῶς Schol. Ven. II. E, 661 et Suidas s. v. Μαυμώσσα, quod interpretantur γευστικῶς ἔχουσα.]

Γευστός, ἡ, ὄν, q. d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis : i. e. Qui percipi s. sentiri gustu potest. [Aristot. De anima 3, 10 : Τὸ δὲ γευστόν ἐστιν ἄπτόν τι. Vid. Dionysii et Moschopuli locos s. v. Γευστικός indicatos.] Item Quem gustare et quo uti pro cibo possumus. [Basil. t. 1, p. 972, D.]

[Γευστρίδιον. V. Γευστίδιον.]

[Γευστρίνην, γάλλον, Hesych.]

[Γευστρίον. V. Γευστίδιον.]

[Γευστρὶς, Meraria. Gl. Saporatorium addit Dositheus Ms.]

[Γεῦω.] Γεῦομαι, σομαι, [Præteritum Γέγευμαι : ap. Theocrit. 14, 51 Γεῦμεθα pro γεγεῦμεθα, de quo recte judicat Buttmann. Gr. vol. 1, p. 325], Gusto, Degusto : putarunt autem quidam etymologi γεῦσιν, verbale hinc factum, dici quasi δεῦσιν. Thuc. 2, [50] : Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἄπτεται... ἢ οὐ προσήει, ἢ γευσάμενα διεσθίρειτο. Cum gen. sæpe jungitur : Soph. [Aj. 844] : Γεῦσθαι πανδήμου στρατοῦ, pro Deglutire universum exercitum. [Thucyd. 2, 70 : Ὅ τε σίτος ἐπελελοίπει... καὶ τινες καὶ ἀλλήλων ἐγγέυντο. Nam sic meliores libri : alii ἐγεύοντο.] Plato, Γεῦσθαι τῆς διαίτης. [Cum accusativo. Antig. Caryst. c. 20 : Αἰγολέθρον, δ τῶν μὲν ἐγγυρίων αἰγῶν οὐδεμία γεύεται. Leonid. in Anth. Pal. 6, 120 : Θηλείης ἔρσης ἰκμάδα γευσόμενος. Quam constructionem versui corrupto ap. Aristot. Poet. 22, p. 1458, 10, inferebat Tyrwhitt : Οὐκ ἂν γευσάμενος τὸν ἐκείνου ἐλλέβορον, ubi libri γεράμενος, γ' ἐράμενος, γ' ἐρώμενος. Suidas, Γεῦομαι, αἰτιατικῇ. || Apud recentiores Græcos Γεῦσθαι est Prandere, Cœnare : v. Ducang. et quæ s. v. Γεῦμα dicta.] || Metaph. item pro Experire, Bud. e Plat. De LL. 204, 245, 246 [e. c. τῶν νόμων, 6, p. 752, C]. Sic γεύσασθαι ἀρχῆς, Herodot. [4, 147.] Et γεῦσθαι πένθους

Eur. [Alc. 1072]. Sic Lucian. [Nigrin. c. 28]: Γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνους κακῶν. Frequens est autem et ap. Hom., ut γεύεσθαι ἀκωκῆς δοῦρος, Il. Φ, [61]; γεύεσθαι οἴστου, Od. Φ, [98]; γεύεσθαι χειρῶν, Υ, [181]. Apud Pind. autem Pyth. [9, 61]: Γεύεται δ' ἀλκῆς ἀπειράντου. [Ἀέθλων Pyth. 10, 11. Στεφάνων Isth. 1, 29. Πόνων Nem. 6, 41; Eurip. Herc. fur. 1353. Ἀρετῶν Pind. Nem. 3, 74. Κέαρ ὕμων γεύεται, Isthm. 4, 25. Epigr. in Anth. Pal. Append. 238: Μήπω γευσάμενος ἤτης ὄλισθον ἐς Ἄδου. Antiphil. in Anth. Pal. 7, 379: Χοῖμα μέστου γευόμενον πελάγους. Aristoph. Ran. 462: Οὐ μὴ διατρέψαις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας; Plato De rep. 2, p. 358, E: Ἐπειδὴν ἀλλήλους ἀδικοῦσι τε καὶ ἀδικῶνται καὶ ἀμφοτέρων γεύονται. || Antiattic. p. 87, 31: Γεύεσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ὡς ἐν τῷ βίῳ, γεύεται μύρων. Εὐριπίδης Κύκλωπι. In Cyclope Euripidis tantum abest ut γεύεσθαι idem sit quod ὀσφραίνεσθαι, ut diserte distinguantur hæc verba v. 155, ubi Sileno, qui dulci delinitus meri odore ὀσφραίνομαι dixerat, respondet Ulixes, Γεύσαι νυν, ὡς ἂν μὴ λόγῳ παινῆς μόνον.] Sed et cum gen. pers., Il. Υ, [258]: Γευσάμεθ' ἀλλήλων χαλκῆραον ἐγχειρήσιν, Experiamur alter alterum, i. e. alter alterius robur et vires. [Sensu obscæno Æschyl. in fragm. (224) fabulæ satyricæ, Τοξοτίδων, Νέας γυναικὸς οὐ με μὴ λάθη φλέγων ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ἦ γεγευμένη.]

|| At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato De rep. 7, [p. 537, A]: Γευστέον αἰμάτος ὡσπερ τοὺς σκύλακας, [Γεύσαι semper significat Gustum dare, eximie rei vendendæ: vid. Eubuli fragm. ap. Athen. 1, p. 28, F, et Casaub. p. 66. Firmus Cæsar. Epist. 27: Γεύσας ἡμῶν Ἀττικῶν μέλιτος. Polyæn. 1, 1 in Mss.: Οἴνου τοὺς πολεμίους γεύων. Valck. ad Herodot. 7, 48.] Et cum accus. Eur. Cycl. [149]: Βούλει σε γεύσω πρότον ἄκρατον μέθυ; Metaph. autem Plut. [Compar. Lycurgi c. Numa c. 1]: Δούλους ἐγευσε τιμῆς ἐλευθερίας. [Plato De legg. 1, p. 634, A: Ἐπιτηδεύματα... ἃ γεύονται τῶν ἡδονῶν καὶ οὐ φεύγοντα αὐτάς... Anthipp. ap. Athen. 9, p. 404, C: Γεύσω δ', ἐὰν βούλη, σὲ τῶν εὐρημένων. Iamblich. V. P. 5, p. 16 (52): Γεύσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοὺς πατριώτας.] || Sed et pro γεύομαι intrans. ex Herodoto 7, [48] affertur, Γαυκὴν γεύσας τὸν αἰῶνα [ὁ θεός. At hoc in loco γεύσας activam habet significationem, intellectu ἡμᾶς vel τοὺς ἀνθρώπους.]

[Γεφρούς, Gephrus, oppidum Cælesyriæ ap. Polyb. 5, 70, 12, ubi accusativ. Γεφρούν.]

Γέφυρα, de qua nunc agetur, post alia a γῆ derivata locum habere posset: sive id etymum, quo dicitur esse quasi γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, s. id quod a γῆ et φρω̄ ducit, sequamur. Sed quam tutum sit hæc sequi, aliorum esto iudicium.

Γέφυρα, ἡ, [forma Bœotica Βέφυρα: quam Strattidi restitui pro βλέφυρα. V. s. Βλέφυρα. Γέφυρα correpto u dixit scriptor epigr. in Anth. Pal. App. 223: Ἀδρεόλου γέφυραν στήσατο τῆν τε ταφῆν, et alius in inscr. ap. Orell. Inscr. Latin. vol. 1, p. 347: quibus exemplis non abutendum est ad defendendam δὲ particulam, quam e versu Strattidis eieci. G. D.], Pons. Dicitur autem proprie γέφυρα (si Herodiano Gramm. ap. Eust. [p. 1235, 23] credimus), γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, i. e. Terra super aquam. Etym. quoque [p. 229, 8] huius derivationis mentionem facit: Ἡ ἐφ' ὑγρῶ γῆ, inquit, quasi γέφυρα τις οἶσα. Sed affertur et alia ab Eod., et quidem priorem locum ap. eum habens: sc. a γῆ et φρω̄, ut sit quasi γῆφυρα i. e. ἡ τῆ γῆ φυραθεῖσα. Quibus verbis subiungitur, καὶ ἐφ' ὑγρῶ τόπω κειμένη. In meo autem vet. Lex. additur, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν. Communis porro est huius nominis γέφυρα usus prosæ scriptoribus cum poetis. Il. E, [87]: Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον, ποταμῶ πλῆθοντι εἰκῶς Χειμάρρῳ, ὅστ' ὄκα βέων ἐκέδασσε γέφυρας. Τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμῆναι ἰσχανόωσιν. [Ubi γέφυραι aggeres potius significat, quem usum vocabuli etiam in verbis γεφροῦν et ἀπογεφροῦν observare licet. Isthmum Corinthiacum Pindarus Nem. 6, 67 γέφυραν πόντου vocat, et γέφυραν ποτιάδα Isthm. 4, 34.] Apud Plut. Quæst. Rom. [p. 307, E, et V. C. Gracchi c. 17]: Ἡ ξυλὴν γέφυρα. Legitur sæpe ζευγνύειν γέφυραν, eique opp. λύειν s. διαλύειν. [Herodot. 4, 85: Κατ' ὁ δὲ ἐξευκτο

A ἡ γέφυρα: ibid. 97: Σὺ νῦν γέφυραν (male alii libri γεφύρην, quanquam γεφύρη Ionicum esse ait Eustath. p. 933, 29) ταύτην ἕα κατὰ χώραν ἐστάναι.] Herodian. 7, [2, 1]: Τότε τοίνυν τὴν γέφυραν ζεύσας, ἐμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβῆσθαι. Apud Eund. legimus, Ἀύσαντας τὴν γέφυραν. Apud Thuc. [1, 137]: Τὴν γεφροῦν διάλυσιν. || Γέφυραι ap. Hom. sunt etiam intervalla et semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quas ultro citroque commeare licet, ut VV. LL. annotant ex Eust. in Il. Δ, [371: Ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Conf. Θ, 378; Λ, 160; Υ, 427. Uno in loc. Θ, 549 pars librorum singularem numerum præbet, Ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρη: sed recte alii γεφύρας.] || Γέφυρα est item nomen urbis Bœotiæ, quæ et Tanagra [et Græca et Pœmandria] vocata fuit. Affert autem aliquam illius appellationis rationem Etym. [p. 228 extr.: Ὅτι ἐν σχεδία κώμη κατοικοῦντες καὶ ἐν τῇ πέραν γῆ τοῦ Ἀσωποῦ διὰ τοῦ χειμῶνος ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίαις γεφύραις ἐχρῶντο.] Qui ex ea est, dicitur Γεφυραῖος. [Herodot. 5, 56—62. Strabo 9, p. 404.] Apud Eund. Etym. leges Γεφυρεῖς esse δῆμον Ἀττικὸν, unde Γεφυραία Δημήτηρ, de qua plura ap. eum vide. Sed in meo vet. Lex. Γεφυραία Δημήτηρ non ab illo nomine Γεφυρεῖς, sed a Γέφυρα, quod est urbis nomen, appellata esse traditur. [Quod eodem redit. Attica enim gens illa a Gephyraeis Bœoticis originem ducebat: vid. Herodot. 5, 57. Peculiaris ei erat Cereris Achaicæ cultus, de quo Herodot. ibid. 61. Ioannes Lyd. De mens. p. 118: Ὅτι ποτιφικῆς οἱ ἀρχιερεῖς παρὰ Ρωμαιοῖς ἐλέγοντο, καθάπερ ἐν Ἀθήναις τὸ πάλαι Γεφυραῖοι πάντες οἱ περὶ τὰ πάτρια ἱερά ἐξηγήται καὶ ἀρχιερεῖς (διοικηταὶ τῶν ὄλων) ὀνομάζοντο, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλάδιῳ. Ibid. p. 254: Γεφυραῖος ἀρχιερεὺς ἡ θεουργός. G. DINDORF.]

[Γεφυρεργάτης, ὁ, Qui pontem construit. Tzet. Chil. 2, 82. ELBERLING.]

[Γεφυριασμός. V. Γεφυρισμός.]

Γεφυρίζω, est proprie E ponte scommata in aliquem s. aliquos jacio, Sedens in ponte, inde aliquem dicitur peto vel scommatis insector. De quo more dicam in Γεφυριστής. Accipitur autem generaliter γεφυρίζω pro scommata in aliquem jacio s. Probra, Derideo, Cavillor, Subsanno. Plutarch. [Sulla 6]: Ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσεγεχθῆναι τραγύτερον, ὅτι τῆν Μέτελλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδορήσαν· [13]: Εἶτε θυμῶ τὰ σκόμματα φέρων καὶ τὰς βομολοχίας, αἷς αὐτὸν τε καὶ τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐκάστοτε γεφυρίζων καὶ κατορχούμενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος Ἀριστίων. Affertur vero et e Polyb. [quem Suidas memoriæ errore pro alio eoque seriore scriptore nominat] exemplum usus verbi huius, a Suida, quem consulit. [Πολλὰ κατὰ Σύλλου γεφυρίζων καὶ ἐπιχειροῦν ὁ Ἀριστίων: unde Dioni Cassio p. 51, 77, Πυρριχίζων καὶ γελοιοποιῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, Ruhnk. apud Wytttenb. ad Plut. De S. N. V. p. 71 restituebat γεφυρίζων.]

[Γεφύριον, τὸ, Ponticulus. Ælian. V. H. 8, 14: Ἐαυτὸν... ἐρριψε κατὰ τινος γεφυρίου. SCHÆF.]

[Γεφύρια ξύλα, Pontilia ligna. Ioann. Lyd. De mens. p. 118. G. DINDORF.]

D Γεφυρίς, ἴδος, ἡ, Extranea, Peregrina. Vid. Suid.: quem si sequaris, fuerit hoc nomen γεφυρίς deductum a Γέφυρα, quod est urbis nomen. Hesych. autem scribit, Γεφυρίς, πόρνη τις ἐπὶ γεφύρας. Quod autem subiungit, videtur hoc γεφυρίς cum nomine γεφυριστής confundere, ut docebo paulo post, quum de hoc agam.

Γεφυρισμός, Actio illa jaciendi scommata, et deridendi. Sed affertur hoc nomen et cum α scriptum, Γεφυριασμός, ex eo libro [Thomæ M. s. v. Σκώμμα] in quo Atticæ voces annotantur, diciturque significare σκώμμα, et additur, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν ἥτοι ἐμμετρα ἢ δόξα μέτρων, διασυρμὸς τινῶν ἐχόντων. Habes autem hæc ipsa et apud Ammon. v. Σκώμμα [p. 128. Cum his consentit Etym. Ms. Traject. ap. Segaar. in Epist. ad Valck. p. 10, nisi quod γεφυρισμός et γεφυρισμοῦ exhibet, quæ vera lectio est. Strabo 9, p. 400: Ὁ Κηφισὸς... βέων διὰ τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Γέφυρα καὶ οἱ Γεφυρισμοί.]

Γεφυριστής, ὁ, Qui scommata e ponte jactit in ali-

καὶ καλλίκαρπα, ubi libri plures γεωλόφια.] Philo De mundo : Οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, ψάμμους γεωλόφους ἀνιμῶσι, Qui circa litora interdum ludibundi arenam cumulant altiuscule, Bud. Diosc. 3, 17 : Φύεται ἐν ἐλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. 27, 12 : Invenitur in aquosis collibus. Et idem Diosc. 3, 53 : Φύεται ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις. Huc pertinet γεωλόφος ἀμαξία ap. Naz. in Ep. [8.] Substantive etiam in ead. signif. capitur, sc. pro Colle s. Tumulo. Philo l. c. : Χθαμαλά ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεωλόφοι πάντες ἰσόπεδοι, Collesque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. [Dionys. A. R. 5, 38 : Ἐπὶ γεωλόφου τινός. V. Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 363. Et forma neutrali Γεώλοφον, τὸ, Theocrit. 1, 13; 5, 101 : Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. Procop. Hist. p. 648, B : Ἦν γέ τι γεώλοφον ἐνταῦθα βραχύ.] || Metaph. vero ap. vett. dicebatur de Homine crasso et ἀναισθήτω, ut ex Ælio Dionys. Eust. [p. 962, 22] tradit : Οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τὸς μεγαλοσωμάτους. [|| De duabus aliis formis, Γεώλοφος et Γήλοφος, priorem memorat Herodian. Epimer. p. 15, alteram infra afferemus. Tertiam quandam præbet Hesychii glossa : Γεωλόφας, ἡ γεωλόφα, ὄρη· τινὲς δὲ ὄρη γεώδη. Lex. Rhet. p. 232, 9 : Γεώλοφα ἢ γεώλοφα, ὄρη γεώδη. Rectius utroque Ætym. M. p. 229, 25 : Γεώλοφα, ἡ γεώλοφα, ὄρη· τινὲς ὄρη γεώδη.]

Γεωμετρέω, Terram dimetior. Item Geometricæ metior. Xen. Symp. [6, 8] : Ἄλλ' εἰπέ μοι πόσους φύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει; ταῦτα γὰρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Et pass., ut Γεωμετρομένη πρὸς αὐτῶν. Item Geometriæ præcepta disco, s. calleo. Quo pertinet illud : Ἦρτο αὐτὸν εἰ γεωμετρήσειεν, εἰ μουσικῆς ἐπακίχοις. [Πῶς Πλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν αἰεὶ γεωμετρεῖν quærit Plutarch. Sympos. 8, 2, p. 718.]

Γεωμέτρης, ὁ, Qui terram s. terræ spatia et fines metitur, Geometra, ut Lat. etiam vocant. At Decempedator, Agrimensor, et Finitor, quibus vv. quidam reddunt, specialiora sunt et agrorum propria. Plut. [Mor. p. 765, A] : Γεωμέτραι παισίν, οὕτω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μνηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθούς οὐσίας εἶδη, πλάττοντες ἀπτά καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, προτείνουσι.

[Femin. Γεωμέτρης, Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 70 : Καλῶς αὐτὴν καὶ κεκανονισμένους ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρης φύσις. BOISSONAD.]

Γεωμετρία, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi scientia. [Herodot. 2, 109 : Δοκέει δὲ μοι ἐνθεῦτεν (ex Ægypto) γεωμετρὴν εὐρεθῆσα ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν.] Lucian. [Nigrin. c. 2] : Πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων. [Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 91. SCHÆF. Γεωμετρία Plato Menon. p. 76, A. Manetho 4, 129 : Ἐν τῇ γεωμετρίᾳ καὶ ἐν τελετῇσιν ἀρίστους. WAKER. Γεωμετρία μελιτῶν Ælian. N. A. 5, 11, ubi vid. Jacobs. p. 179. G. D. Reuven's Lettre à M. Letronne 3, p. 61 : Ὁ προκεχειρισμένος πρὸς τῇ γεωμετρίᾳ, Le proposé à l'arpentage. HASE.]

Γεωμετρικός, ἡ, ὄν, Ad geometram s. geometriam pertinens. Aristot. Ethic. 5, [7] : Ἀναλογία γεωμετρική. [Γεωμετρικὰ προβλήματα Plut. V. Romuli c. 12.] Et γεωμετρική, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Geometrica ars. [Nicomach. com. ap. Athen. 7, [p. 291, B] : Γεωμετρικὴ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τίς; || Γεωμετρικός est etiam Geometriæ peritus. Plut. de Socr. Genio [p. 579, B] : Δεόμενοι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λύσαι χρησμὸν αὐτοῖς. [Plut. V. Marcell. c. 17 : Οὐ παυσόμεθα πρὸς τὸν γεωμετρικὸν τοῦτον Βριάρεων πολεμοῦντες;]

Γεωμετρικῶς, Pro portione, ut ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. e Plut. [Mor. p. 643, B] : Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. [Strabonis locum v. s. Γεωγραφικός. Γεωμετρικώτατα, Pollux 4, 160. Cicero ad Attic. 12, 5 : Tu me γεωμετρικῶς refelleras. G. DINDORF.]

[Γεωμέτρης. V. Γεωμέτρης.]

[Γεωμέτρον, τὸ, Pollux 4, 166.]

Γεωμιγής, ὁ, ἡ, Terræ mixtus, Terrenus. [Plut. Mor. p. 893, B : Πνεύματος γεωμιγῶς πεπυρομένου. Strabo 12, p. 571 : Συλομιγῆς τι καὶ γεωμιγῆς.]

[Γεωμορέω, Agriculturae do operam. Theodot. ap. Eus. Præp. ev. p. 427, D : Καὶ αὐτὸν μὲν ... γεωμο-

ρεῖν, τοὺς δὲ υἱοὺς αὐτοῦ ... ποιμαίνειν. Artap. ap. eund. p. 429, D : Ἀτάκτως τῶν Αἰγυπτίων γεωμοροῦντων, διὰ τὸ τὴν χώραν ἀδιαίρετον εἶναι. HASE.]

Γεωμορία, ἡ, Agricultura, VV. LL. [Ex epigr. Addæi in Anthol. Pal. 6, 258 : Καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν (γεωμορίην Suidas), ubi Jacobs. interpretatur Messem. Arvum significat ap. Oppian. Cyn. 4, 434 : Ἐν δ' ἄρα τῆσι γεωμορίῃσιν ἐλαύνειν. Nicand. Al. 10 : Πιστάτην ἐδάσαντο γεωμορίην ἡπίερον.]

[Γεωμορικός, ἡ, ὄν, Ad agri s. agrorum distributionem pertinens. Dionys. A. R. 10, 39 : Τὸν γεωμορικὸν νόμον εἰσφερόντων, Legem agrariam.]

Γεωμόριον, τὸ, Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μόριον, Hesycho. [Γεωμόριον Suidas et Gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 185, 1, interpretantur γεώργιον, Suidas alato Addæi loco quem s. v. Γεωμορία apposuimus.]

Γεωμόρος, ὁ, ἡ, Colonus : Γεωμόροι, inquit Bud., Coloni, inter quos ager dividitur. [Οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι, ἡ μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, ut interpretatur Hesycho. s. v. Γαμόροι. Κληροῦχοι, Timæus p. 67.]

Plato de LL. 8, [p. 843, B] : Μηδεὶς γὰρ ἐκὼν κινεῖτω γῆς ὄριον γειτόνων· ὅς δ' ἂν κινήσῃ, μνηστέω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις. [Add. 5, p. 737, E; 11, p. 919, D; Dionys. A. R. 10, 39; Etym. M. p. 686, 31, ubi pravo accentu Ἰταλῶν γεωμόροι.] Callim. H. in Jov. [74] :

Σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, i. e. ὁ γεωργός, Schol. [|| Γεωμόροι, Latifundiorum possessores, ad rem publicam gerendam admissi. De Samiis, Thucyd. 8, 21. De Syraecusanis, ubi Dorica forma Γαμόροι dicebantur, huc retulimus quæ Steph. in Indice dixit.]

Γάμοροι [immo Γαμόροι], Hesycho οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι, s. μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς [ut ap. Æsch. Suppl. 613 : Τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων, de civibus Argivis], s. οἱ ἀπὸ τῶν ἐργείων τιμημάτων [κτημάτων Ruhnk. ad Tim. p. 68] τὰ κοινὰ διέποντες. Syraecusis γάμοροι [γαμόροι] fuerunt Pars quædam civitatis aut tribus, ut Herodot. docet 7,

p. 275 [155]. Ibi enim tradit τοὺς γαμόρους καλεσμένους τῶν Συρηκουσίων, ἐκπεσόντας ὑπὸ τε τοῦ δήμου καὶ τῶν σφετέρων δούλων, κατῆχθαι ὑπὸ Γέλωνος. [Forma vulgari Γεωμόροι ap. Dionys. A. R. 6, 62, Diodor. Sic. in Excerpt. vol. 2, p. 549, 67, ubi vid. Vales. Marmor. Pario apud Bœckh. vol. 2, p. 296, 52, EN ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΣ ΔΕ ΤΩΝ ΟΜΟΡΩΝ ΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ, recte restituitur ΓΕΩΜΟΡΩΝ.]

Idem forsant sunt, qui Athenis olim γεωργοί, aut κληροῦχοι, Agricola vel Coloni. [In veteri Atheniensium republica tres populi ordines distinguebantur, Εὐπατρίδαι, Γεωμόροι, Δημοιοργοί, memorati a Polluce 8, 111, ex instituto Thesei, de quo vid. Plutarch. in ej. vita c. 25. || Γεωμόροι, οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ διδόντες πρὸς ἕκαστον, Schol. Thucyd. 8, 21. Quales ap. Romanos sunt Decemviri agris dividendis. Dionys. A. R. 9, 52 : Τοὺς γεωμόρους ἀποδεικνύει. || Βοὸς γεωμόρου, Bovis terram dividens, h. e. aratoris, Apoll. Rh. 1, 1214. Γεώμορον τέχνην insc. Coreyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 36. || De forma Γεωμόρος v. suo loco. G. DINDORF.]

[Γεῶν. V. Γηών.]

[Γεῶνα. V. Γρονάς.]

Γεωνόμος, ὁ, Qui terram distribuit, ὁ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διατιμώμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν, Hesycho. [Dio Cass. p. 38, 5; 150, 26, 35; 501, 99. || Alia forma Γεωνόμης, quam explicat Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 14 : Ὁ διανεμὸν ἐν ταῖς ἀποικίαις ἕκαστω τὸν κλῆρον.]

[Γεώπεδον, τό.] Γεώποδες, οἱ, Agricola, Valla ap. Herod. [7, 28] : Αὐτῶ δὲ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπόδων ἐστὶ βίος. Ubi Bud. suspicatur leg. γεωπόνων. In antiquis vero libris pro eo γεωπέδων scribitur. [Seqq. ex Indice.] Γεώπους, ὁδος, ὁ, Agricola. Herod. : Ἀπὸ γεωπόδων μοι βίος ἐστὶ, Ex agricolis mihi vita suppetit, VV. LL. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro γεωπόνων. [Libri plures γεωπέδων, pauciores γεωπόνων, quæ vera lectio est. Γεώπεδον inter composita cum γέα memoratur ab Herodiano Epimer. p. 15. G. DINDORF.]

Γεωπείνης, [Γεωπείνας, τοὺς γῆς πεινῶντας, Greg. Cor. de dial. Ionica p. 518. Γεωπείνης ap. Herodian. Epimer. p. 15,] ὁ, Terram esuriens, i. e. ὀλίγην γῆν ἔχων, Cui amplius ager non est, ut Etym. [p. 223, 31]

et Suidas ap. Herodot. [2, 6; 8, 111] exp. [Aliam etymologiam sequitur Etym. Ms. Sorbon. ap. Bast. ad l. Greg. p. 519: Γεωπείναι, παρὰ τὸ γῆς πένεσθαι. Aristid. vol. 1, p. 191: Ἐνὸς ἀνδρός δόξης ἐξαρτώμενοι, ... ὡς περ τινὲς γεωπείναι.] || Præterea i. q. γεωπό- νος, ὁ γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος, ut idem Suidas declarat: et Eustath. [p. 222, 40] ὁ περὶ γῆν πονούμενος. [Male intellexit Suidam, qui postquam voc. γεωπείνης explicuit, similis vocis γεωπόνας interpretationem addidit, ὁ γῆν πονῶν (nam sic recte emendatum in ed. Aldina) καὶ ἐργαζόμενος, neque Eustathii verborum sensus hic est ut γεωπείνην quemvis agricolam ege- num pariter atque copiosum dicere liceat. G. DIND.]

Γεωπονέω, Terram colo. [Philo vol. 2, p. 457, 16: Οἱ μὲν γεωπονῶντες, οἱ δὲ τέχνας μετιόντες. WAKEF. Adde vol. 1, p. 212, 51; vol. 2, p. 450, 39. Schol. Soph. Antig. 346; Eustath. Opusc. p. 150, 9; Georg. Pachym. H. Mich. Pal. p. 41, C. Male γεοπονεῖν apud Philon. vol. 1, p. 450, 34. G. DINDORF.]

Γεωπονία, ἡ, Agricultura. Phocyl. [13, 149]: Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακρὰί τοι ἀρουραί. [Georg. Pachym. H. Mich. Pal. p. 40, A: Ἐκ γεωπονίας συνήγον (πλοῦτον). G. DINDORF.]

Γεωπονικός, ἡ, ὄν, Ad agriculturam spectans; γεω- πονικά, i. q. γεωργικά, Commentarii rei rusticæ. [Supersunt Γεωπονικά a Cassiano Basso ex antiquioribus de re rustica scriptoribus collecta.]

Γεωπόνος, ὁ, Qui in terra colenda laborat, Agri- cola. [Philipp. in Anth. Pal. 9, 742; Agath. ibid. 6, 72. Philo Jud. vol. 1, p. 20, 46; 617, 42; vol. 2, p. 429, 16. Conf. Γαπόνος, Γεοπόνος, Γηπόνος.]

Γεωπός, ὁ γεωργός, Suidas. [Fort. ex Γεωπόνος cor- ruptum. KUST.]

[Γεώπους vox nihili. V. Γεώπεδον.]

Γεωργέω, Agrum colo, Agricolor: in qua signif. casum non habet. Dem. De cor.: Γεωργοῦσι καὶ βο- σχήματα νέμουσι. Plut. Alex.: Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀρ- χασίους. Herodian. 2, [4, 13]: Ἐδῶκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis concessit. [Andocid. p. 12, 28: Τῶν ἐν τῇ γῇ γεωροῦντων. Dio Cass. p. 171, 99: Χωρίον τι ἐκλεξάμενος καὶ ἐν αὐτῷ γεωργῶν.]

|| Cum casu autem generali signif. pro Colo. Dem. [p. 239]: Κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. 7, [4, 9]: Πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωροῦντας. 6, [4, 11]: Κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώ- ραν γεωργεῖν. [Dio Cass. p. 46, 28: Τὸ χωρίον ἐγεώρ- ητο (ἐγεγεώρητο).] Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. ap. Theophyl. Ep. 32: Ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωροῦμεν. Et pass. γεωροῦμένη γῆ, Terra, quæ co- litur. [Γεωργεῖν ἐλαίαν, Geopon. 9, 2, 6. Γεωροῦμέ- νου οἴνου ibid. 6, 7, 2. Utrumque apud Dion. Cass. p. 595, 77: Οὐκ ἐλαίον, οὐκ οἶνον γεωροῦσιν. Λίμνην γεωργεῖν, Pisces alere, Antiphani ap. Athen. 7, p. 304, A, ubi vulgo Παρὰ λίμνην γὰρ γεωργῶν τυγχάνω legi- tur, restitui deleto παρὰ. G. D. Γεωργεῖν fluvii dicuntur terram irrigantes. Heliod. 2, 28, p. 93: Ὁ Νεῖ- λος ... τῇ παρῶν γεωργεῖ τὰς ἀρούρας. Philostr. Ep. 62, p. 944: Τίς γὰρ οὕτω τυφλὸς ποταμὸς, ὡς σὴν γῆν μὴ γεωργεῖν; Imag. 1, 11, p. 781: Τὰς δὲ Ἡλιάδας γεωργῆσαι αὐτίκα (ὁ Ἡριδανός).] || Transfertur hinc ad alia, et signif. Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρπού- μι, Messem facio, Fructum capio. Huc referri pot- est illud apud Theodor. H. E. 4, [vol. 3, p. 979]: Ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάρβας, Ex- colere, In Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil.: Τὴν ἀσέβειαν φιλοπονῶς γεωργησάντων, Qui studiose coluerunt et amplificaverunt. Greg.: Οὐδὲ τὴν ἀπολλύου- σαν καὶ φρονίμους ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil.: Ἡσυχία, ἣν πολλὰ καὶ ἀφθονον γεωροῦμεν, Quam colimus et qua fruimur in secessu. Idem, Στάχυν ὄριμον ἐαυτοῖς γεωργήσατε, Metite et eo fruimini. [Γεωργεῖν ἐκκλησίαν, Ecclesiam colere, Ioann. Chrys. vol. 5, p. 111: Θεία χάρις ταύτην γεωργεῖ τὴν ἐκκλη- σίαν. Γεωργεῖν ψυχὴν, Excolere animum, Idem vol. 1, p. 43. Surc. Georg. Pisid. Hexaem. 202 de deo, καὶ πῦρ γεωργῶν (secundans) καὶ κατασπείρων ὕδωρ.] Hippocrat. ad Demag. [p. 1284, 39]: Τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίῃ ἀλογιστῆι γεωργήσας, Temporibus vite per stultitiam et incuriam fruens, non alium inde fructum legens: Τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλο-

γίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes eque fame et penuria lucrum captan- tes, dicit Καταπραγματεύεσθαι τὰς ἐνδείας καὶ γεωρ- γεῖν τὰς συμφορὰς, Ἐ calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. 309, 749. [Heliodor. 5, 7, p. 232, facere. Vide Bud. 309, 749. [Heliodor. 5, 7, p. 232, γεωργεῖν τέχνην, Exercere artem. Demosth. p. 442, ὁ: Τοιούτοις λόγοις ... σὺ τὰ τῶν προγόνων ἔργα συλῆσας ... εἶτα γεωργεῖς ἐκ τούτων καὶ σεμνὸς γέγονας. Plutarch. Mor. p. 776, B: Φιλίαν τιμᾶν καὶ μετιέναι καὶ προσ- δέχεσθαι καὶ γεωργεῖν. Isidor. Pelus., Θάνατον τῷ Χρι- στῷ καὶ σταυρὸν ἐγεώρησαν, affert Suicer.] || Res etiam aliqua γεωργεῖν τι dicitur. Gregorius in Basili- um: Ποτὸν νηφάλιον καὶ ἀφθονον, ὁ γεωροῦσι πηγάι μὴδὲν πονούμενος, i. e., ut Bud. exp., ἐκφέρεται ποῖοσι, Enasci faciunt et quasi producut. Idem de apibus, Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον, i. e., ut idem Bud. exp., φιλοπονῶ, θερίζει. [Liban. vol. 4, p. 618, 19: Ὅρθον τρηχλὺν, θύμον γεωροῦντα καὶ σφακόν. Achill. Tat. 2, 14, p. 37, 16: Ἡ δὲ τοῦ πυρὸς αἰθάλη τὸ φυτὸν γεωργεῖ.]

Γεωργήμα, τὸ, Terræ s. Agri cultura. Plato De LL. 2: Τακτὰ δὲ τὰ ἄλλα ἀν εἴη γεωργήματα, καὶ πᾶσα ἡ διαίτα. [Suidas s. v. Προσπαταλεύσω, Πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι τὰ αὐτῶν γεωργήματα. HEMST. Epiph. Pan- nar. p. 458, A: Ἐκρίζουν πάντα τὰ τῶν ἀθροῦπων γεωρ- γήματα, Quæ hominum labore consita sunt. Vita Nili p. 70, 34: Δόκιμον γεώργ. Cf. Chrys. t. 6, p. 913, 32, et Eus. Præp. ev. p. 599, A, ubi iteratur locus Plat- tonis. HASE.]

[Γεώργης, ὁ Ἡρακλῆς, Hesych. Γεώργης aut Γεώργης hariolatur Is. Vossius, propter literarum seriem.]

Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ, Qui coli potest. [Aristot. Probl. 20; 5: Ἐν γεωργήσιμῳ, sub. γῆ. SCHNEID. Γεωργήσι- μος τόπος Polyb. 1, 56, 4; χώρα 1, 6, 4. Γεωργήσιμα χωρία Etym. M. p. 751, 24.]

[Γεωργήτρια, ἡ, Cultrix, Gl.]

Γεωργία, ἡ, Terræ s. Agri cultura. Plato Symp. [p. 186, E]: Ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστική καὶ γεωργία. Isocr. Areop. [p. 146, A]: Ἐπήμνον ταῖς ἐνδείαις, τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μισθώσσει παραδίδόντες. [Ibid. p. 149, D: Τοὺς ὑποδείστερον πράττοντας ἐπὶ τὰς γεωργίας καὶ τὰς ἐμπορίας ἔτρεπον.] Lucian. [Prom. c. 14]: Ἰὴν πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro Cultura qualibet ponitur: ut Plato Epi- nom. [p. 975, B]: Ἡ χώρας ζυμπάσης γεωργία. Thuc. 1, [11]: Πρὸς γεωργίαν Χερρόνησου τραπόμενοι, Ad col- lendam Cherronesum. [Philostr. p. 674: Κἄν ἀγροῦ- σω τι τῶν κατὰ γεωργίαν. SCHÆF.] Quo pertinet, quod metaph. Greg. dixit, Ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστὶν, Pravi cultus animi. || Exp. etiam simpl. Ager; ut ap. Plat. de LL. 5, ἐν γεωργίαις, In agris. Et ap. Dem. [p. 386, 8]: Γεωργίαι παμπληθεῖς. [Agrum cultum etiam in locis Isocratis priore et Luciani supra allatis significat. Aristot. H. A. 6, 37: Ἐνιοι τῶν μὴ μεγάλας γεωργίας ἐργαζομένων. Idem Polit. 1, 11: Εἶτα περὶ γεωργίας, καὶ ταύτης ἡδὴ ψιλῆς τε καὶ πεφυτευμένης.]

Γεωργικός, ἡ, ὄν, Qui ad agricolam s. ad rem rus- ticam pertinet, Rusticus. Theophr. C. P. 4, 8, γεωρ- γικά ταῦτα. Ubi Gaza, Hæc opera agriculturæ dele- ganda. Sic Aristoph. [Pac. 552], γεωργικὰ σκεῦη, Rustica instrumenta. Apud Plat. [Min. p. 316, E], γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, s. agrorum. [Gl. Γεωργικός νόμος, Agraria lex.] Apud Eund. γεωρ- γικοί πόνοι, et γεωργικός βίος. [Aristoph. Pac. 589: Πᾶσιν ὅποσοι βίον ἐτρέβομεν γεωργικόν.] Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. [Plato De LL. 10, p. 889, B; Aristot. Polit. 1, 8.] Et γεωργικά sub. συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re rustica; ut Οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράμματα ἀδελφοί, Athen. 14, [p. 649, D. Similiter in Geopon. 10, 65, 1; 73, 1. Antiphon- tem ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν citat Athen. 14, p. 650, E. Dionysii et Æschylidis Γεωργικά ibid. p. 648, F; 650, D. Democriti librum Περὶ γεωργίας ἢ Γεωργικῶν memorat Diogen. L. 9, 48, a Menagio emendatus: nam libri γεωμετρικῶν, quæ vocabula etiam in loco Platonis Min. p. 316, E, permutata sunt. Dorionem ἐν Γεωργικῷ citat Athen. 3, p. 78, A. Γεωργικά μέλη,

et Suidas ap. Herodot. [2, 6; 8, 111] exp. [Aliam etymologiam sequitur Etym. Ms. Sorbon. ap. Bast. ad l. Greg. p. 519: Γεωπείναι, παρὰ τὸ γῆς πένεσθαι. Aristid. vol. 1, p. 191: Ἐνὸς ἀνδρός δόξης ἐξαρτώμενοι, ... ὡς περ τινὲς γεωπείναι.] || Præterea i. q. γεωπό- νος, ὁ γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος, ut idem Suidas declarat: et Eustath. [p. 222, 40] ὁ περὶ γῆν πονούμενος. [Male intellexit Suidam, qui postquam voc. γεωπείνης explicuit, similis vocis γεωπόνας interpretationem addidit, ὁ γῆν πονῶν (nam sic recte emendatum in ed. Aldina) καὶ ἐργαζόμενος, neque Eustathii verborum sensus hic est ut γεωπείνην quemvis agricolam ege- num pariter atque copiosum dicere liceat. G. DIND.]

Γεωπονέω, Terram colo. [Philo vol. 2, p. 457, 16: Οἱ μὲν γεωπονῶντες, οἱ δὲ τέχνας μετιόντες. WAKEF. Adde vol. 1, p. 212, 51; vol. 2, p. 450, 39. Schol. Soph. Antig. 346; Eustath. Opusc. p. 150, 9; Georg. Pachym. H. Mich. Pal. p. 41, C. Male γεοπονεῖν apud Philon. vol. 1, p. 450, 34. G. DINDORF.]

Γεωπονία, ἡ, Agricultura. Phocyl. [13, 149]: Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακρὰί τοι ἀρουραί. [Georg. Pachym. H. Mich. Pal. p. 40, A: Ἐκ γεωπονίας συνήγον (πλοῦτον). G. DINDORF.]

Γεωπονικός, ἡ, ὄν, Ad agriculturam spectans; γεω- πονικά, i. q. γεωργικά, Commentarii rei rusticæ. [Supersunt Γεωπονικά a Cassiano Basso ex antiquioribus de re rustica scriptoribus collecta.]

Γεωπόνος, ὁ, Qui in terra colenda laborat, Agri- cola. [Philipp. in Anth. Pal. 9, 742; Agath. ibid. 6, 72. Philo Jud. vol. 1, p. 20, 46; 617, 42; vol. 2, p. 429, 16. Conf. Γαπόνος, Γεοπόνος, Γηπόνος.]

Γεωπός, ὁ γεωργός, Suidas. [Fort. ex Γεωπόνος cor- ruptum. KUST.]

[Γεώπους vox nihili. V. Γεώπεδον.]

Γεωργέω, Agrum colo, Agricolor: in qua signif. casum non habet. Dem. De cor.: Γεωργοῦσι καὶ βο- σχήματα νέμουσι. Plut. Alex.: Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀρ- χασίους. Herodian. 2, [4, 13]: Ἐδῶκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis concessit. [Andocid. p. 12, 28: Τῶν ἐν τῇ γῇ γεωροῦντων. Dio Cass. p. 171, 99: Χωρίον τι ἐκλεξάμενος καὶ ἐν αὐτῷ γεωργῶν.]

|| Cum casu autem generali signif. pro Colo. Dem. [p. 239]: Κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. 7, [4, 9]: Πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωροῦντας. 6, [4, 11]: Κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώ- ραν γεωργεῖν. [Dio Cass. p. 46, 28: Τὸ χωρίον ἐγεώρ- ητο (ἐγεγεώρητο).] Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. ap. Theophyl. Ep. 32: Ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωροῦμεν. Et pass. γεωροῦμένη γῆ, Terra, quæ co- litur. [Γεωργεῖν ἐλαίαν, Geopon. 9, 2, 6. Γεωροῦμέ- νου οἴνου ibid. 6, 7, 2. Utrumque apud Dion. Cass. p. 595, 77: Οὐκ ἐλαίον, οὐκ οἶνον γεωροῦσιν. Λίμνην γεωργεῖν, Pisces alere, Antiphani ap. Athen. 7, p. 304, A, ubi vulgo Παρὰ λίμνην γὰρ γεωργῶν τυγχάνω legi- tur, restitui deleto παρὰ. G. D. Γεωργεῖν fluvii dicuntur terram irrigantes. Heliod. 2, 28, p. 93: Ὁ Νεῖ- λος ... τῇ παρῶν γεωργεῖ τὰς ἀρούρας. Philostr. Ep. 62, p. 944: Τίς γὰρ οὕτω τυφλὸς ποταμὸς, ὡς σὴν γῆν μὴ γεωργεῖν; Imag. 1, 11, p. 781: Τὰς δὲ Ἡλιάδας γεωργῆσαι αὐτίκα (ὁ Ἡριδανός).] || Transfertur hinc ad alia, et signif. Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρπού- μι, Messem facio, Fructum capio. Huc referri pot- est illud apud Theodor. H. E. 4, [vol. 3, p. 979]: Ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάρβας, Ex- colere, In Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil.: Τὴν ἀσέβειαν φιλοπονῶς γεωργησάντων, Qui studiose coluerunt et amplificaverunt. Greg.: Οὐδὲ τὴν ἀπολλύου- σαν καὶ φρονίμους ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil.: Ἡσυχία, ἣν πολλὰ καὶ ἀφθονον γεωροῦμεν, Quam colimus et qua fruimur in secessu. Idem, Στάχυν ὄριμον ἐαυτοῖς γεωργήσατε, Metite et eo fruimini. [Γεωργεῖν ἐκκλησίαν, Ecclesiam colere, Ioann. Chrys. vol. 5, p. 111: Θεία χάρις ταύτην γεωργεῖ τὴν ἐκκλη- σίαν. Γεωργεῖν ψυχὴν, Excolere animum, Idem vol. 1, p. 43. Surc. Georg. Pisid. Hexaem. 202 de deo, καὶ πῦρ γεωργῶν (secundans) καὶ κατασπείρων ὕδωρ.] Hippocrat. ad Demag. [p. 1284, 39]: Τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίῃ ἀλογιστῆι γεωργήσας, Temporibus vite per stultitiam et incuriam fruens, non alium inde fructum legens: Τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλο-

Proclus ap. Phot. Bibl. p. 322, 36.] || Γεωργικός est etiam Rei rusticæ peritus : unde γεωργικώτατος, Rei rusticæ scientissimus. Sed ap. Plut. [Mor. p. 268, B] γεωργικός dicitur Janus, pro Rusticis favens, s. Qui rure delectatur, Ruris studiosus : Πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μάλλον ἢ πολεμικόν. [Adde Xenoph. Mem. 1, 1, 7. || Adverbium Γεωργικῶς annotavit Pollux 7, 141. Utitur eo Clemens Al. p. 325.]

Γεώργιον, τὸ, Veru actum, Arvum, Seges. [Pollux 1, 221.] Bud. e Parab. Solom. [24, 5, 30.] Sic Greg. De nat. Dom. : Πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exp. etiam Fructus, in Vita Lucae 1010 : Πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ταύτης τί τὸ γεώργιον ; [Theagen. ap. Schol. Pind. Nem. 3, 21 : Ἦν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Strabo 14, p. 671 : Γεώργια μέγιστα. Dionys. A. R. 1, 37. Sæpe ap. Philonem. Sirac. 27, 6 : Γεώργιον ξύλου (Culturam arboris) ἐκφαίνει ὁ καρπὸς αὐτοῦ.]

[Γεώργιος, ὁ, Georgius, nomen pr. frequentissimum ap. medii ævi Græcos.]

Γεωργίτης, Hesychio γεωργός. [Prolegom. τῶν στάσεων in Walzii Rhett. vol. 7, 1, p. 45, 12 : Αὐτίκα γὰρ ὁ γεωργίτης τὰ μερικὰ πράττων ἀεὶ τὰ καθόλου, φασίν, οὐ περιεργάζεται. G. DINDORF.]

Γεωργός, ὁ, Agricola. [Aristoph. Pac. 296 : Ὁ γεωργὸς κάμποροι καὶ τέκτονες καὶ δημιουργοί. Γεωργὸς γῆς Philo vol. 1, p. 329, 12 ex Genes. 9, 20. Aristid. vol. 1, p. 322, 5 : Ἀνθρώπων γεωργῶ, ubi 2 codd. γεωργίω. Γεωργός ὄγλος, Agreste vulgus, Dion. A. R. 10, 54. Γεωργὸς fabula Aristophanis inscripta fuit, Γεωργός Menandri. Γεωργῶν βοιδίον, Boum aratorum, Aristoph. Ach. 1036. G. D. || Vinitor, Ælian. N. A. 7, 28. (Add. Aristæn. 1, 3, p. 14.) Curator arborum, Philostr. p. 78 : Πολλὰ δὲ μοι ἀπὸ δένδρων φύεται, ὧν γεωργοὶ αἶδε αἱ χεῖρες. WAKEF. Figurata Proclus Archiep. Or. 3, vol. 9, p. 624 ed. Galland. : Ἐορτή ἐστὶ λύπης λήθη, φροντίδων ὕπνος, χαρᾶς γεωργός, φαιδρότητος πρόξενος, ubi χορηγός corrigat Lobeck. Aglaoph. p. 684. In libris sacris et scriptis Patrum γεωργός Deus et γεωργοὶ Ministri ecclesiæ. V. Suicer. G. DINDORF.]

Γεωργῶδης, ὁ, ἡ, Ad agricolam pertinens. Plut. Pol. Præc., κατὰ δὲ τὸ γεωργῶδες, Mores agriculturalum. [Non in Pol. Præc., sed in libro De puer. educ. p. 8, B, loco manifeste corrupto.]

[Γεώρες. V. Γεῶραι.]

[Γεωρῆτιδες. V. Γεωρῆτες.]

Γεωρῆχέω, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρῆχων ap. Herodot. [4, 200] Bud. exp. [Ælian. N. A. 16, 15. Clem. Alex. p. 242 : Τὸ χρυσίον καὶ τοὺς λίθους γεωρῆχούσι· p. 577 : Τὸν μεταλλεύμενον καὶ γεωρῆχόμενον πλοῦτον. WAKEF.]

[Γεωρῆχία, ἡ, Terræ fossio. Ælian. N. A. 6, 43, μυρμηκῶν γεωρῆχία. Eustath. p. 148, 20 : Ἐπιχειρήσαι ταῖς γεωρῆχίαις. WAKEF.]

Γεωρῆχος [immo Γεωρῆχος], ὁ, ἡ, Qui terram fodit, suffossor. [Strabo 3, p. 144 : Τῶν γεωρῆχων λαγυδέων, ubi deteriores libri γεωρῆχων. Hesychn. Σκάλοψ, ... ζῆον γεωρῆχον· ubi Salmas. « Quod male γεωρῆχίδες appellant. » In Gl. Γεωρῆτιδες, Talpa. Quod Ducang. Γεωρῆτιδες corrigat. Salmas. autem in Exerc. Plin. p. 200, Γεωρῆχίδες.]

[Γεωρῆχία, ἡ, Terræ scissio, Agricultura. Maximus περὶ καταρχ. 499 : Εἰσορῶν κερδέεσσαν ἐπιφραδέως πο- νέεσθαι ἀμφὶ γεωρῆχίᾳ.]

Γεωτόμος, ὁ, ἡ, Qui terram scindit, Agricola, Qui terram findit aratro, Epigr. [in Anth. Pal. 9, 741 : Γεωτόμος εἶλεν ἀροτρον. Bianor ibid. 10, 101 : Τὸ γεωτόμον ὄπλον ἐρέσει.]

[Γεωτραγία, ἡ, Terræ esus. Hippocr. p. 513, 19 : Ἦν δὲ τοῦ παιδίου ἤδη αὐξανόμενον λίθος γένηται ἀπὸ γεωτραγίας. Scott. Quod γῆς τρώξιν dixit Aristot. Eth. Nic. 7, 6.]

Γεωφάνιον, τὸ, Locus in quo metallum, ut Suid. exp. Hesychio autem μέταλλον τῆς κεραμίτιδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. [Γεωφάνιον etiam ap. Harpocr. Γεωφανεῖον in Lex. Rhet. p. 232, 12. Explicatus Etym. M. p. 229, 21 : Γεωφανεῖον (corr. Γεωφάνειον), χωρίον ἐστὶν ἐν ᾧ γῆς εἶναι μέταλλον· ἡ δὲ γῆ ἦν ξανθοτέρα, πεποιημένη τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς γραφάς. Τάχα δὲ ἡ υἱίλος ἐστὶν ἢ μέταλλον γῆς κεραμίτιδος, ἢ τινος ἄλλης ἐργασίας. Di-

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

narchi oratio contra Polyuctum fuit περὶ τοῦ γεωφάνιου, memorata a Dionys. in V. Dinarchi vol. 5, p. 65 Reisk. Conf. Boeckh. in Comment. Acad. Boruss. A. 1815, p. 99. De Samio Harpocr. : περὶ δὲ τοῦ ἐν Σάμῳ γεωφάνιου ὃν τρόπον ἐξευρέθη, Ἐφόρος. Τὰ ἐν Σάμῳ μέταλλα, τὰ καλούμενα γεωφάνεια, memorat Pollux 7, 99. || Alia forma Γεωφανῆ ap. Theophr. De lapid. 61, p. 702 : Τῶν δὲ μεταλλευτῶν τὰ ἐν τοῖς γεωφανεῖσι ἐτι λοιπά· ubi Schneid. γεωφανίους conjicit parum probabiliter. G. D.] || At Nicandri Schol. [Al. 149] Herbam, quæ Nicandro Phyllis dicitur et aliis μελιφύλλιον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat.

[Γεωφύλαξ, ακος, ὁ, Terræ custos. Suidas s. v. Γεώρες.]

[Γεωχάρης, ὁ, ἡ, Qui terra gaudet. Julian. Or. 5, p. 175, D : Τῆς γογγυλίδος τὸ γεωχαρὲς ὡς χθόνιον ἐπι- τάττει παρατεῖσθαι. Eustath. p. 550 extr. : Τὸ τῶν συῶν οὐ μόνον γεωχαρὲς, ἀλλὰ καὶ ἄλλως οὐκ εὐγενές. Δαιμόνια γεωχαρῆ idem p. 1384, 13. WAKEF. Add. Eust. Opusc. p. 302, 40.]

[Γῆ, ἡ, Terra. De h. v. et quinque ejus formis, Γαῖα Γαίη Γέα Γῆ Δᾶ, dictum s. Γαῖα et Γέα, ubi non prætermitti debebat tragicos etiam in trimetris Dorica uti declinatione γαῖας γαῖα, secus atque Aristophanes comicus, qui quamvis tragicum imitatus sermonem γαίης dixit. Dorici Δᾶ (de quo add. ποποὶ δᾶ ex Æsch. Agam. 1072, 1076) formam vulgarem nescio quo auctore annotavit Hesychn. Δᾶ, γῆ. G. D.]

[Γῆβοσκον, τὸ, inter synonyma allii ap. Dioscor. 2, 182. Boisson.]

[Γηγᾶσιος, ὁ, Gegasius, Jovis filius, ap. Pseudo-Plutarch. De flux. p. 992 Wyt. G. DINDORF.]

[Γηγῆλιξ (Γηγῆλιξ Is. Voss.), γῆλιγρος, ὁ ἄγριος μῦς, Mus agrestis, Hesychn.]

[Γῆγειον lectio corrupta. V. Γῆθειον.]

Γηγενέτης, ὁ, ἡ, γηγενής. [Timotheus ap.] Plut. Apophth. [p. 177, B] : Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἀργυρον αἰνεῖς. [Eur. Ion. 1465 : Γηγενέτας δόμος· Phæn. 130 : Γίγαντι γηγενέτα.]

C Γηγενής, ὁ, ἡ, [Οἱ Δωριεῖς Γαγενής λέγουσιν, ὡς φησιν Ἡρωδιανός, Etym. M. p. 229, 54], E terra natus s. ortus : Cui genus e terra est. Athen. 2, [p. 60, F] : Φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι. [Γηγενής βολβός Xenarch. ibid. 2, p. 63, F. HEMST.] Eo modo γηγενεῖς Suidas vocat Adam et Evam e terra factos. Γηγενεῖς peculiariter dicuntur etiam Gigantes illi terræ filii. [Cæli e Terra filii. De quibus Apollod. 1, 6, ubi vid. quæ Heyn. collegit, vol. 2, p. 28.] Γηγενής στρατὸς γιγάντων, Terra edita moles gigantum, ut Actius interpr. ap. Sophocl. [Tr. 1058.] Callim. L. P. [8] : Φέρουσα τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων. [Βριαρούς γηγενεῖς mures dicit Eust. Opusc. p. 313, 10.] Aristoph. Nub. [853] : Ταῦτ' ἐμαθεῖς τὰ δεξιά εἰσω παρελθὼν ἀρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς. [Herodot. 8, 55 : Ἐρεχθῆος τοῦ γηγενέος λεγομένου εἶναι. Argus γηγενής, Acusilaus ap. Apollod. 2, 1, 3, p. 114, ubi Heyn. : « Argum γηγενῆ appellat etiam Æschyl. Prom. 570 et Suppl. 311, uti nec minus ibid. 258 Pelasgus γηγενής communi antiquissimorum hominum vocabulo, quo ignotam vel obscuram originem declararent. » Aristot. Polit. 2, 8 : Τοὺς πρώτους, εἴτε γηγενεῖς ἦσαν εἴτ' ἐκ φθορᾶς τινος ἦσαν.] Et γηγενεῖ φυσήματι [ex Aristoph. Ran. 825] Suid. exp. μεγάλη ὥστε σεισμὸν ποιεῖν, quod antiqua opinio esset, ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σειεσθαι τὴν γῆν. [Γηγενές πῦρ, Strabo 13, p. 628. HEMST.] || Γηγενής eidem Suidæ est et ὁ ὠχρὸς καὶ νεκρώδης. [In l. Aristoph. Nub. supra alato. Γηγενεῖς homiæ contentim dicuntur, ut apud Latinos Terræ filii. Alexis ap. Eustath. p. 962, 33 : Βῶλος, ἀροτρον, γηγενής ἄνθρωπος. Hesychn. s. h. v. : Κατὰ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι νοοῦνται γηγενεῖς, καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἐπὶ (ἀπὸ Kust.) γῆς ἔχοντες.] Item ὁ τὰ γῆνα φρονῶν, seu, ut Hesychn., ὁ γῆνα ἐργαζόμενος καὶ ἀμαρτάνων. [Method. Conviv. Virg. p. 119, D : Μακρὰν ἀποκίσθαι κακίας καὶ τῶν γηγενῶν πράξεων. G. DIND.]

D [Γηγυρίδαι, οἰκτροί, Miseri, Hesychn.]

[Γῆδειρα cum derivatis. V. Γάδειρα.]

Γῆδιον, τὸ, Agellus, Fundus exiguus. [Aristoph. ap. Stob. Flor. 55, 7 : Οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῶ τούτῳ ἐν τῷ

γηθίω. Xenoph. Cyrop. 8, [3, 15]: Αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον, οὐ μὲν τοι πονηρὸν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιοτάτον. Lucian. [Timon. c. 31, vol. 1, p. 144]: Σκάπτει πλησίον ὄρεϊνόν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. [Philostr. p. 84: Καὶ οὐδὲ τὰ γήδιά μοι ὑπελίπετο. Idem p. 663: Ἐν τοῦτ' ἐκ πολλῶν γήδιον. SCHÆF. Γήδιον grammatici dubitabant utrum a γῆ vel γαῖα an a γέα esset derivandum: de quo v. quæ ex Didymo affert Etym. M. p. 230, 3. Γήδιον qui cum iota subscripto proferebant, a γέα derivabant γείδιον, quod per ἑκτασιν Atticam literæ ε in η γήδιον scribi, ut εἰκαζον ἤκαζον. Vera scriptura γήδιον est a γῆ. Apollon. De adverb. p. 566, 12: Τὸ γήδιον ὑποκοριζόμενον ἐφύλαξεν τὸ η τοῦ γῆ. G. DINDORF.]

[Γηθαλέος, α, ον, Lætabundus. Andromach. apud Galen. vol. 13, p. 876: Πνεύοντας ἀγοίς ἐπὶ κοῖτον ἐτόιμος γηθαλέος.]

Γῆθεν, E terra. [Æschyl. Eum. 904: Γῆθεν ἐκ τε ποντίας δρόσου. Sept. c. Th. 24: Στένει πόλισμα γῆθεν. Eurip. Ion. 269, Troad. 1106. Josephi, Luciani, Galeni, Artemidori exempla indicat Lobeck. ad Phryn. p. 93. Eustath. Opusc. p. 316, 40: Προσεκτέον δὲ μᾶλλον τοῦ Χαιρωνεῖ· ἀνθρωπικώτερον γὰρ φέγγεται καὶ γῆθεν λαλεῖ.]

[Γηθεύς, εἰς, ὅ, Gethus, nomen canis ap. Xenoph. De ven. 7, 5, ubi cod. Par. τηθεύς. G. DINDORF.]

Γηθίω, ἦσω, Gaudeo, Lætor. Od. O, [165]: Οἱ δὲ ἰδόντες γῆθησαν. Sic alibi sæpe ἰδὼν γῆθησεν. Et Il. A, [255] Γηθήσκει et κεχαρῆσθαι pro eod. Interdum autem dat. additur, ut Hesiod. [Scut. 116], μύθῳ γηθήσας. [Maneth. 3, 105: Καὶ πλούτῳ γηθεύοντας ἀεὶ, ubi cod. γηθεύοντας.] Sed et accus. jungitur, Il. I, [77]: Τίς ἀν τάδε γηθήσειεν; Interdum autem cum accus., qui regitur a præp. κατὰ sub., ut Θ, [559]: Γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν. [Γάθησεν et Γέγαθε Pind. Pyth. 4, 218; Nem. 3, 56. Γαθεῖσι Theocrit. 9, 36.] Hæc autem præp. alicubi additur cum accus. θυμῶν, ut N, [416]: Γηθήσεν κατὰ θυμῶν. Est autem aliquis usus et in prosa præteriti γέγηθα [quod significationem præsentis habet], per sync. e γεγήθηκα, unde γεγηθῆς ap. Dem. [p. 332]: Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέροις εὐτυχίμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθῆς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. [Soph. Phil. 1021: Σὺ μὲν γέγηθας ζῶν. El. 1231: Γεγηθῆς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἀπο. Eurip. Cycl. 167: Ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μάλιστα. Aristoph. Eq. 1317, Pac. 335, Th. 510. Plusquamperf. Ἐγεγήθει ex Libanio vol. 1, p. 806, C, indicat Hemst.] || Γῆθω etiam dicitur barytone [Hesych.: Γῆθω, χαίρειν. Hom. Il. Ξ, 140 libri nonnulli male γῆθω ἐνὶ στήθεσσι, ubi recte αἰὶ γῆθω. Γῆθω, γῆθοντι et γῆθουσα in Hymn. Orph. 77, 10; 15, 10; 54, 16: sed γηθοῦσα 48, 7. Eustath. p. 670, 61: Τὸ δὲ γῆθω οὐ πάνυ σύνηθες. Ambiguam est Æschyli exemplum Choeph. 772: Ἄνωχ' ὅσον τάχιστα γαθοῦση φρενί, in quo notanda Dorica forma. G. D.]: unde est γηθόμενος, ut tradit Eust. [p. 972, 14 et in Gl. Γῆθωμαι, Gallesco. Ex Oppian. Hal. 2, 261, ubi cod. Paris. γηθομένη præbuit pro vulgato γηθούνη, et Quint. Sm. 14, 92: Γηθομένων κῆρ, affert Schneid. Crinag. in Anth. Pal. 6, 261: Γηθομένη φρενί. Sextus Emp. p. 710: Ἦδονται καὶ γῆθονται πρὸς τοὺς ἐπαίνους. Joseph. Genes. p. 20, B: Ὁ δὲ γηθόμενος ποδὶ κατ' αὐγένα πατήσας αὐτόν. G. D.] || A Γηθίω Doricum Γεγαθίω Epicharm. ap. Athen. 4, p. 183, C. Hemst. Epicharmi verba sunt, Ἄ δὲ γεγαθει πυκινῶν κρεγμῶν ἀροαζόμενα, in quibus duo apographa γεγῆθη vel γεγάθη, Schweigh. γεγάθει. Aut hoc aut γεγάθει verum videtur. G. DINDORF.]

[Γηθία, ἦθη, Mores, Hesych. Γῆθεα Albert.]
Γῆθος, τὸ, Gaudium. Γῆθους, χαρᾶς, Hesych. [Sext. Emp. p. 710: Τέρψις καὶ γῆθος. Plut. Mor. p. 1102, A, 1103, A; Vit. Agesil. c. 29. Hemst. Hymn. Orph. 44, 7: Φέρων πολλὸ γῆθος ἄπασιν. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 42, 6; Pseudo-Herodian. Epimer. p. 239.]

Γηθούνη, ἦ, Gaudium. Il. Φ, [390]: Ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ γηθούνη. [N, 29: Γηθούνη δὲ θάλασσα δίστατο, ubi var. lect. γηθούνη adjectivum, de quo vid. Eustath. p. 918, 45.] Et plural. γηθούνησι, Apoll. Rh. [2, 878; 4, 620. || Gethosyne, n. pr. ap. Polyæn. 8, 50. G. DINDORF.]

Γηθόσυνος, [η, ον, et ὅ, ἦ], Lætus, Lætabundus:

A ut γηθόσυνοι θεράποντες, Il. H, [122]. Alicubi [Il. Δ, 272; Σ, 557] additur κῆρ, alicubi [Il. N, 82] dat. χάρμη. [Femin. Od. A, 540: Ψυχὴ ... γηθούνη. Apoll. Rh. 1, 784: Γυναικες γηθόσυναι. Γηθόσυνος, ἦ, Thallus in Anth. Pal. 6, 235: Γηθόσυνος ... λοιβάς. Forma Dorica Γαθόσυνος in Etym. Gud. p. 124, 59.]

[De Epidauriis Acesium s. Telesphorum Athenas mittentibus, Boeckh. Inscr. gr. 1, p. 479: Γηθόσυνοι πέμπουσι.]

Γηθόσυνος, Læte, Lætabunde. [Suidas et Zonaras p. 436: Γηθόσυνος, μετὰ χαρᾶς. Hippocr. Epist. p. 1285, 46, γηθόσυνος πάνυ. Gregor. Naz. vol. 2, p. 42. B: Γηθόσυνος ὕμνοις σε ... γεραίρειν. Ioann. Dam. V. Barlaami in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 337: Γηθόσυνος πορεύοιτο. G. DINDORF.]

[Γῆθουσα, ἦ, Gethussa, oppidum Libyæ. Τὸ ἐθνικὸν Γηθουσαῖος ... ἢ Γηθούσσιος ... ἢ Γηθουσίτης, διὰ τὸ ἐπιχώριον, Steph. Byz. Quæ omnia simplici σ scribuntur ap. Suidam et Zonar. p. 435.]

[Γῆθου, τὸ, i. q. γῆθουον. Psellus in versibus polit. ap. Casaub. Anim. in Athen. p. 143 et Titz. ad Moschop. p. 57: Κόκαλον δὲ ὁ στρόβηλος· τὸ δὲ κρόμμυον γῆθου. Zonaras p. 435: Γῆτειον ... λέγεται καὶ γῆθου γῆθουον. G. DINDORF.]

[Γηθουλῆς. V. Γῆθουον.]

Γῆθουον, sive Γῆτειον, τὸ, est φυτὸν quoddam simile ampelopraso, Eust. p. 1155, ubi ipsum numerat inter comp. e γῆ, ejusque etym. esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀναθεῖν, s. τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν δρῦσθαι· addit etiam, vocari et Γηθουλῆδα sive Γαθουλῆδα et Ἐπιθουλῆδα. Etym. [p. 230, 22] γῆτειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quasi ἐκ γῆς ἔτειον, utpote αὐτότετες ἐκ τῆς γῆς ὄν: qui et ipse prioris γῆθουον meminit. [Ap. Suidam duas de v. γῆτειον glossas alia forma præcedit, Γῆσεια, κρόμμυα: quæ nisi librarii error est, glossa grammatici in Append. ad Philem. p. 297 ed. Osann.: Γῆσειον οὐκ ἔρεις, ἀλλὰ κῆτειον, fortasse sic est corrigenda: Γῆσειον οὐκ ἔρεις, ἀλλὰ γῆτειον. G. D.] Theophrasto H. P. 7, 4, γῆτειον est κρόμμυον quoddam ἀκέφαλον καὶ ὡσπερ αὐγένα μακρὸν ἔχον· quod dicit ἐπιτερεσθαι πολλὰκις ὡσπερ τὸ πράσον, διὸ καὶ σπειρεσθαι, οὐ φυτεύεσθαι. Unde Plin. 19, 6, loquens et ipse de cepis, Gethyum pene sine capite est: cervicis tantum longæ, et ideo totum in fronde: sæpiusque resecat ut porrum: ideo et illud serunt, non deponunt. Epænetus tamen in Opsartyticῶ, Athen. [9, p. 371, E.] τὰ κεφαλῶτὰ vocari ait γηθουλῆδας [codex Ven. τηθουλῆδας, epitome τηθουλῆδας ἢ γηθουλῆδας]: ubi Didymus dicit τὰ γῆθουα esse θμοια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, eademque ἐπιθουλῆδας etiam nominari. Porro legitur γῆτειον ap. Aristoph. dicentem Ran. [622], Πλὴν πράσῳ μὴ τύπτε τοῦτον, μήτε γητειῶ νέφ. Apud Eund. et γῆθουον, Ἰῶν δὲ γηθούων βίζας ἐχούσας σκοροδόμητον (forsan σκοροδομήτητον [σκοροδομήτητον Τουρπίου]) φῶσιν. Tertium γηθουλῆς ap. Epicharm. Philoctete: Ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γηθουλῆδας [immo γαθουλῆδας, ut cod. Venet. Athen. l. c.] δύο. Et ap. Athen. 9, [l. c.] Polemon dicit se vidisse γηθουλῆδα οὐκ ἐλάττω γογγυλῆδος καὶ τῆς στρογγυλῆς βαφανίδος: et τὴν Λητῶ κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κητῆσαι γηθουλῆδος. [Mæris p. 115: Γηθουλῆς Ἀττικῶς· ἀμπελοπράσον Ἑλληνικῶς. Seqq. s. Γαθ...] Γαθουλῆς, i. q. γηθουλῆς s. ἐπιθουλῆς: derivatum ex γῆθουον, teste Eust. qui ipsum esse dicit θμοιον ἀμπελοπράσῳ: innuens cepæ genus esse: ut ap. Nicandr. quoque Schol. γηθουλῆδας esse dicit εἶδος κρομμύων, alius νέον κρόμμυον, Al. [431]: Ἐν δὲ τε νάπειαν, βάρανόν θ' ἄλις, ἐν δὲ τε λεπτάς Ἀμμυγα κρομμύων γαθουλῆδας· sed addit prior Schol. posse eo nom. accipi etiam τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς βίζας τῶν κρομμύων, vel τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα ἀγρίοφρυτα. Γαιθουλῆδα, Hesychio ἀμπελοπράσα.

Γῆτειον ap. Hesych. et sine diphthongo scriptum γῆτεια: quæ esse dicit κρόμμυα, ἢ καὶ γῆθουα καλοῦνται. Etym. [p. 230, 24] cum diphthongo scr. tradit. [Et recte quidem, ut poetarum loci ostendunt. Aristoph. Eq. 674: Γῆτει' ὄσ' ἦν. Anaxandrid. ap. Athen. 4, p. 131, E: Πράσα, γῆτεια (corr. γῆτειον), κρόμμυα, φουστῆ. Alexis ibid. p. 170, B: Ὁρίγανον γῆτειον σκόροδον θύμον, ubi Pollux (6, 66) γῆτειον ἄνισον (h. e. γῆτειον ἄνησον) θύμον. Speciosior est alius ejusdem

poeta versus in fragm. ibidem allato : Οὐ σκόροδον ἄ σίριον οὐχὶ γήτειον Οὐ βολβόν, ubi Schweigh. γήτειον, Dobraeus vero οὐχὶ βολβόν, οὐ γήτειον. Meleager in Anth. Pal. 7, 195 : Δῶρα δὲ σοὶ γήτειον ἀειθαλές... || Γήτος, τό. Etym. M. p. 230, 28 : Γένος γένειον, βρένθος βρένθειον... οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς γίνεται γήτος καὶ γήτειον. Quod etymologiae caussa fictum haberi poterit, donec certior hujus formae testis afferatur quam Moeris p. 111 : Γήτη Ἀττικῶς· κρόμμια Ἑλληνικῶς, ubi γήτεια corrigitur. G. DINDORF.]

[Γήθω. V. Γήθω.]

Γήνιος, ὁ, ἡ, [et η, ον,] et Γήϊος, Terrenus. [Phrynich. p. 97 : Γήϊνον λεπτέον διὰ τοῦ η, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ε γένιον· ad quem I. Lobeck. : « Γένιος nusquam locorum vidi, sed γήνιος ubique apud antiquissimos pariter ut recentissimos reperitur, Plat. Leg. 6, p. 778, D ; 10, p. 895, C ; Plutarchum, Dion. Cass., Themistium Or. 21, p. 261, C ; Heliodor. 3, 16, al. Ap. Eunap. V. Aedes. p. 57 : Τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκτητα χρήματα, praestat ἐπίκτηρα, ut in Themist. l. c. γήϊνον καὶ ἐπίκτηρον. » Hermes ap. Stob. Ecl. Ph. vol. 1, p. 776 : Νῦν ἐν γήϊνῳ σώματι. Simonid. Περὶ γυναικ. 21, p. 411 Gaisf. : Τὴν δὲ (γυναικῶν) πλάσαντες γήϊνην Ὀλύμπιοι. Πλίνθων γήϊνων Xenoph. Anab. 7, 8, 14. Γήϊνος εἰκὼν Clem. Al. p. 79. Ἐρμῆς ἐν ποσὶ γήϊνος Nicænet. in Anth. Plan. 4, 191. Γήϊνον φρόνημα Theodoret. vol. 2, p. 298, 1406. Apud Hesych. s. v. Γηγενῶν Musurus γήϊνα, codex γεινὰ, quod γείνα esse potest. || Formam Γήϊος, quam diserte agnoscit Arcad. p. 40, 24, Stephanus haud dubie ex epigr. Theonis sumsit in Append. Anth. Pal. 39 : Αἰθέριον τε νόον φορέειν, οὐ γήϊον ἔμπης, ubi Brunck. γήϊνον edidit tacite, ex cod. ut suspicatur Jacobs. || Adverb. Γήϊως ex Athau. vol. 1, p. 517 indicat Kall. Zonaras p. 436 : Γήϊως, φθαρτῶς. G. DINDORF.]

[Γήϊος. V. Γήϊος.]

Γήτης, ὁ, Agricola, Rusticus, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός, Hesych. [Steph. Byz. Γῆ... ἀπ' οὗ καὶ γηίτης ὁ αὐτόχθων καὶ γῆν οἰκῶν. Hesych. : Γαῖται, γεωργοί, quod fort. Γαῖται scribendum forma Dorica. G. DINDORF.] Et contr. Γήτης, Soph. Tr. [32] : Οὐδὲ κείνός ποτε γήτης ἔπος ἀρουραν ἔκτοπον λαθῶν, σπεύρων μόνον προσεῖδε. [Ubi vulgo γήτης : sed γηίτης antiquus cod. Laur.]

[Γηφαγείω. V. Γηφαγείω.]

Γήνιος seu Γάινιος, ὁ, Dor., Qui terram quatit s. concutit. [V. Γάινιος.]

Γηλεχῆς, ὁ, ἡ, Cui humi lectus est, Humi cubans : i. q. χαμαιεύνης ap. Hom., ut Callim. Schol. docet in H. in Del. [286] : Γηλεχῆες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος, de Dodonæis, i. e. χαμαικοῖται. Hesych. [Male Γηλοχῆες ap. Etym. M. p. 230, 1.]

[Γηλιᾶσθαι, κατέχεσθαι. Γηλουμένους, συνειλημμένους. Γηλιώμενοι, κατεγόμενοι. Γήνεσθαι, κατέχεσθαι, Hesych. In quibus glossis verbi ἡλοῦν cum digammo pronunciati vestigia agnoscere sibi videbatur Alberti.]

[Γηλιγρός. V. Γηγιγῆλις.]

[Γῆλοι. V. Γῆλός.]

Γήλοφος, ὁ, Tumulus e terra exurgens, Colliculus, i. q. γεώλοφος. [Quod vide. Xenoph. Anab. 1, 5, 8 : Κατὰ πρᾶνους γηλόφου· 4, 4, 1 : Λεῖους γηλόφους. Γήλορον, τό, Schol. min. II. Ψ, 116 : Τὰ κρημνώδη καὶ γήλοφα. Γήλοφοι τόποι, Clivosi loci, Geopon. 5, 2, 15, p. 320. Γήλοφος γῆ, 3, 1, 9, p. 220.]

[Γῆλδς, ἔθνος, οὗ μέμνηται Ἀσίνιος Κουαδράτος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν· ὀξύνεται δὲ, Stephan. Byz. Ad quem I. Holsten. : « Γελαῖοι Cedreno (immo Γηλαῖοι, p. 154, B), ubi male interpretantur ἀγελαῖοι. Γῆλοι Bardesani Syro ap. Euseb. P. E. 6, 10, p. 275, et mulieres eorum Γῆλισσαι. Cæsario Dial. 2 Interrog. 109, quem tamen sua ex Bardesane hausisse certum est, non Γῆλοι, sed Γῆλαι dicuntur. Videntur autem iidem, qui Dionysio P. appellantur Γῆλοι v. 1019 : Γῆλοι τε Μάρδοι τε καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί. » (Ubi var. lect. γηροί, γῆροι, γηροί.) « Ex Theophane, Pompeii comite, Strabo 11, p. 503 (cf. 508, 510) inter Amazones et Albanos prodit habitasse Γήλας καὶ Λήλας Σκύθας, contra quam ap. Plutarch. V. Pomp. c. 35 Γελαί καὶ Λῆλας extant, qui Γελοὶ Ptolemæo, Gelæ sunt Plinio, qui negat a Cadusiis fuisse diversos. » BERNHARDY. Γῆλοι καὶ Μάρδοι epitome Strabonis p. 406 Cor.]

[Γῆμα. V. Γέμμα.]

[Γημετρία. V. Γαμετρία.]

[Γημήτηρ fingunt grammatici. V. Δημήτηρ.]

[Γήνεια, ὅσα ἐκ τῆς γῆς ὠφέλιμα, Hesych.]

[Γήνεσθαι. V. Γηλιᾶσθαι.]

[Γῆρας. V. Γειώραι.]

[Γῆρῶς. V. Γαιῶρος.]

[Γῆρῶς, Terram s. Fundos possideo. Herodot. 7, 190 : Ἀμεινοκλεί... γῆρῶντι περὶ Σηπιάδα· ubi var. lect. ναυηγῶντι.]

[Γῆπαιδες, οἱ, apud Menandrum Protectorem, Proprium aliosque scriptores Gepidæ, gens Gothica, dicuntur, nomine barbaro in Græcam speciem flexo. Etym. M. p. 230, 21 (Zonaras p. 434) : Γῆπαιδες οἱ λεγόμενοι Λογγίβαροί· ὁνομαζοῦντο Γετίπαιδες, οἱ Γετῶν παῖδες. Interdum Γῆπέδες scriptum, ut ap. Georg. Cedr. 342, D, Constantin. De adm. imp. p. 78, F. Γίπαιδες ap. Ioann. Lyd. De magistr. Rom. 3, 32. Γίπαιδες olim ap. Agathiam, nunc ex cod. emendatum. Numero sing. Γῆπαις ap. Theophylact. Sim. p. 155, aliosque. Γῆπαιδα regem dicit Eustath. Opusc. p. 201, 35. Γῆπέδον nomen loci in fragm. Ms. ap. Leon. Allat. ad Georg. Acropolit. p. 241 : Σίριμιον ἢ νῦν Οὐγγρία, πρώην δὲ Γῆπέδον. Sed cod. Leidens. ap. Creuzer. in Ann. Vindob. vol. 62, append. p. 24, postrema verba sic exhibet : Οἱ δὲ Οὐγγροὶ οὗτοι ἐλέγοντο τὸ παλαιὸν Γῆπαιδες. Quam lectionem jam ex Banduri annot. in Constant. De them. p. 11 cognitam habebamus. Miro modo hujus gentis nomen ad Eretheum, Atticum terrigenam, transfertur in Herodiani Epimer. p. 14 : Γῆπαιδες, ἔθνος, οἱ καὶ Ἐρεθίδες ὀνομαζοῦνται· φασὶ δὲ τούτους ἀπὸ τῶν Γίγαντας. G. D.]

[Γηπαιδικός, ὁ, Gepidicus, cognomen Justiniani ap. Agathiam p. 21, 15 Nieb. G. DINDORF.]

Γηπάτταλος, ὁ, Paxillus terræ. Lucian. Lex. [c. 2] : Σκόροδά τε εἶρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορούξας. Ubi Raphanos intelligere videtur : quoniam eorum radices oblongæ sunt, et formam paxillorum s. clavorum ligneorum imitantur : vel generalius alias etiam quasvis radices intelligit oblongas : sunt enim eæ veluti paxilli in terram depacti. Sed fictum joco h. v. existimo, ut in illo Dialogo alia multa.

Γῆπέδον, τό, Ager, Fundus, Solum, Bud. ap. Aristot. Polit. 2, p. 108 [c. 5] seu, ut Eustath. [p. 436, 437], τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας, ὡς κηπίδιον, Quod soli adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli : οἰκόπεδον vero Destructurarum ædium area. Plato De LL. 5, [p. 741, B] : Τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον ὄν ἔλαχεν οἰκοπέδων ἢ γῆπέδων. [Conf. Γάπεδον. Lex. Rhet. p. 227, 22 : Γῆπέδα, τὰ οἰκόπεδα. Sed Phrynich. Bekk. p. 32, 1 : Διαφέρει γῆπέδον οἰκοπέδου· οἰκοπέδον γὰρ οἰκίας καταρριμμένης ἐδαφος, γῆπέδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα, ὡς Κηπία.]

[Γηπετής, ὁ, ἡ, In terram delapsus. Eurip. Phœn. 672 : Γαπετεῖς δικῶν ὀδόντας.]

[Γηπονέω, Terram s. Agrum colo. Eurip. Rhes. 75 forma Dorica : Φρυγῶν ἀρούρας ἐκμάθωσι γαπονεῖν. Cyrill. C. Julian. p. 350, C : Τὸ γηπονεῖν ἦν ἐντρίβες αὐτοῖς.]

Γηπονία, ἡ, Agricultura, γεωπονία. [Cyrill. C. Julian. p. 350, C. Scott. Themist. Or. p. 422, 29 ; 424, 19, 25 ed. m. G. D. Heliod. 10, 6 extr. de bobus : Τοὺς γηπονία συνεργούς. HASE.]

[Γηπονικῶς, Adverb. a Γηπονικός, Ad agri culturam pertinens. Eustath. p. 742, 23 : Ὅ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν τετρησθαι τὸν οὐρανὸν φάμενος ἄλλως γηπονικῶς ἑτεραπεύσατο. SCOTT.]

[Γηπόνιον, τό, i. q. γεώργιον. Basil. Seleue. p. 11, 18 ed. Comm. : Οὐ (τοῦ παραδείσου) φυτουργός ὁ δημιουργός ἐξαιρέτω γηπονίῳ γεωργήσας τὸ δῶρον ἐξαιρέτων οἰκιστῶν τῶν πλασθέντων χαρίζομενος. M.]

[Γηπόνιον, τό, nomen plantæ. Demetr. Hieracosph. p. 113 : Γηπόνιον λειώσας βάλει μέσον τοῦ κρέως· et paullo ante : Φύλλα ναρδοστάχους καὶ γηπονίου ἴσα τρίψας· et κόκκοι γ. pluribus locis : v. p. 28 (ubi male γηπόνου), 52, 105, 112. Σηπόνιον ibid. p. 39. G. D.]

Γηπόνος, ὁ, Agricola, γεωργός, γεωμόρος, Hesych. i. q. γεωπόνος, et γηπόνος supra. [Eurip. Suppl. 420 : Γαπόνος δ' ἀνὴρ πένης, ubi aliquot libri γηπόνος. Sed tragicos non nisi Dorica forma usos esse certum ha-

beri potest. Eandem illi legem sequuntur in Γαμόρος, Γαπετής, Γαποναί, Γάποτας, Γατόμος, sed η servant in γηγενής et γηγενέτης. Themist. Or. p. 423, 17 ed. m.: Ἴνα μηδεὶς φθείρη τὰ γηπόνων ἔργα. G. D. Heliod. 5, 22: Ὅτε ἀρότρου βοῦν ἐλευθεροὶ γηπόνος, pro, Ἄμφι βουλυτόν. HASE.]

[Γήποτος, ὁ, ἡ, A terra bibendus. Æsch. Pers. 621: Δαρειὸν ἀγκαλεῖσθε, γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τοῖσδε νερέτεροις θεοῖς. Γάποτος χύσις et Γάποτοι χοαὶ idem in Choeph. 97, 164. G. DINDORF.]

[Γηραγάθη, ἡ, Geragatha. Γηραγάθης γηροκομεῖον, sic dictum ab Agatha, Petri patricii filia, ap. Anon. in Antiq. Cpol. p. 36, A ed. Band. G. DINDORF.]

Γηραιός, ὁ, ὄν, Senex. Hesiod. [Op. 376]: Γηραιὸς δὲ θάνατος. [Æsch. Suppl. 606: Ἄλλ' ὡς ἂν ἠθέσσαιμι γηραῖά φρονέ. Eurip. Alcest. 60: Γηραιὸς θανεῖν.] Plato De rep. 2: Γηραιὸι τελευτῶντες. Utitur et Xenoph. [Ages. 11, 15] et Theophr. [Ex Thucydide et Antiphonte Pollux 2, 13. Βίος γηραῖόν μέτρον, inscr. ab Leakio edita, Travels in the Morea, vol. 3, n. 38. Γηραῖο πούς ap. Eur. Alc. 614, Andr. 547; Basil. Seleuc. p. 67, 6. Comparativus γηραιότερος ap. Eustath. p. 1905, 40. || Alia forma Γηραός, ut Γεραῖός et Γεραός. Epigr. in Anth. Pal. Append. 147: Γηραός Ἰππομέδων.]

Γηραλέος, α, ὄν, apud poetas i. q. γηραῖός: [Æsch. Pers. 171: Σύμβουλοι λόγου τοῦδὲ μοι γένεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα, ubi γηραλέα trisyllabum est pronunciantum, γηραλῆ, ut γηραλοὶ in tetrametro ionico Anacreontis ap. Stob. Flor. 117, 13: Χαρίεσσα δ' οὐκέτι ἦθη πάρα, γηραλοὶ δ' ὀδόντες, et ἀργαλέη ibidem: Αἰδῶ γὰρ ἐστὶ δεινὸς μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτόν, ubi cod. A. ἀργαλή i. e. ἀργαλή, ut ap. Hesiod. Op. 638: Ἄσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλή. G. D. Pind. Pyth. 4, 216: Γηραλέων γλεφάρων. Orpian. Cyn. 2, 351: Τοκῆας γηραλέους.] Quod tamen et ex Philone affert Bud. [Iren. 3, 4, p. 203 Grab. ROUTH. De accentu v. Herodian. Περί μ. λ. p. 4, 6.] Et Γεραλέος Hesych. [cum interpr. γέροντα ἢ ἀσθενῆ. Conf. Γεροκόμος s. v. Γηροκόμος. || Tertia forma fortasse fuit Γηράλιος, in duabus glossis Hesychii, Γηράλιον, δριμύ, μέλαν. Γηράλιος, γέρον, γερόθησις (γεροθήης Musur.): ubi Γηραλέον et Γηραλέος corrigitur, præeunte partim Cyrillo, qui Γηραλέον per μέλαν et παλαιὸν interpretatur. Γηράλιος si recte habet, comparari potest ηραλέος et ηραλίος. G. DINDORF.]

Γηράμα, τὸ, q. d. Senescentia. [Γηράματα ἀκάνθης, Senium cardui, i. q. πάππος ἀκάνθης, ap. Schol. Arati 921. || Corrupte Hesych. Γηράμων, γράζα, ubi γράζα corrigitur.]

[Γηράναι. V. Γηράσκω.]

Γηράνιον, τὸ, Hesychio γῆρας [codex γῆραν], Senecta s. Senectus, Senium.

[Γηρανσις, εως, q. d. Senescentia. Aristot. Nat. Ausc. 3, 1, p. 201, 19; et Metaph. 10, 9, p. 1065, 20: Ἄλλας, γηρανσις, ἀδρυνσις. || Alia forma Γηρασις. Ammon. p. 37: Γῆρας μὲν ἐστὶν ἡ τελευταία ἡλικία, γῆρασις δὲ ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις. Μήποτε οὖν ταύτη καὶ γῆραν τοῦ γηράσκου διαφέρει. Suidas: Ῥυσά, ἡ μάρανσις, ἡ γῆρασις.]

[Γηραός. V. Γηραιός.]

Γῆρας, ατος, τὸ, Senectus. [Hac declinatione fortasse nonnisi infimæ ætatis scriptores usi sunt, ut Georg. Cedr. vol. 1, p. 369, D: Τετριχωμένω τῷ προσώπῳ γῆρατι, comparanda illa cum γέρατα pro γέρα, velut γέρατα θεοπροπέη apud Nicetam Paphlag. Or. in Ioann. Evang. p. 358, C. Ionica declinatio est γῆρας γῆραος γῆραῖ, usitata epicis aliisque poetis non Atticis. Sic Archiloch. apud Hephaest. c. 5, p. 30: Ὅμοιος κακοῦ δὲ γῆραος καθαίρει. Pindar. Ol. 8, 94: Γῆραος ἀντιπαλόν. Nem. 7, 146: Λιπαρῶ γῆραῖ. Attica γῆρας γῆραος γῆρα, ut in locis plurimis tragicorum, nonnullis etiam Ionicorum poetarum. Theognis 174: Καὶ γῆραος πολιοῦ. Hom. Od. A, 135, et Ψ, 283: Γῆρα ὑπὸ λιπαρῶ, a Wolfio γῆρα ὑπο scriptum. Apoll. Rh. 1, 253 in line versus, Ὀλοῦ ὑπὸ γῆρα. 2, 200: Ἀδρανὴ γῆρα τε. Herodoto 6, 24 γῆραῖ editores restituit: nam codd. γῆρα. G. D.] Il. I, [446]: Γῆρας ἀποξύσας, θῆσειν νέον ἠβωνόντα. Et ἐπὶ γῆραος οὐδῶ Hom. aliquoties [ut Il. X 60, Ω, 487; Od. O, 246, et plurimi post

A Homerum scriptores, qui interdum Ionicas utriusque vocabuli formas retinent, ut Plato De rep. 1, p. 328, E: Ὁ δὲ ἐπὶ γῆραος οὐδῶ φατικὸν εἶναι οἱ ποιηταὶ, ubi codd. nonnulli γῆραος. Sed Atticum ἐπὶ γῆραος οὐδῶ recte restitutum est Menandro ap. Stob. Flor. 107, 2: Οἰκτρότατόν ἐστι πείραν ἐπὶ γῆραος οὐδῶ, ubi vulgo γῆραος οὐδῶ, codd. Gaisfordi γῆρας οὐδῶ. Lycurg. C. Leocr. p. 153, 5: Ἐπὶ γῆραος οὐδῶ περιφθειρομένου. Ex Hyperide Pollux 2, 15, ubi male οὐδῶ. Dio Cass. 57, 24: Ἐν πύλαις ἤδη γῆραος ἦν. G. D.] Xenoph. De rep. Lac. [10, 2]: Διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκαμάζοντων βρώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, inquit Bud., cum in tabem æger e febre hectica incidit, ita ut similis sit seni jam debili et arido. [Ἐπὶ γῆραος, In senectute. Aristoph. Eq. 524: Ἐπὶ γῆραος, οὐ γὰρ ἐφ' ἡθῆς. Clearch. ap. Athen. 6, p. 256, E: Σκληρῶς ἐβίωσαν ἐπὶ γῆραος. Aristot. Eth. Nic. 1, 10. Λευκὸν γῆρας Soph. Aj. 624. Πολὺν γῆρας Eur. Suppl. 170 et alibi. Αἰγύπτιον γῆρας Sophocles, de quo v. s. Αἰγύπτιος, τὸ τῆς λήθης γῆρας, Obliviosa senectus. Galen. vol. 8, p. 68: Ἀμα μὲν παιδιῶν οὐκ ἀμυσοῦν παλίων, ἀμα δὲ εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν, ὑπομνήματα ἑαυτῶ παρασκευαζόμενος. Quo dicto Platonis etiam alii scriptores utuntur: vid. Toup. Emend. vol. 1, p. 385. Aristot. Polit. 2, 9, p. 1270, 40: Ἔστι γὰρ, ὡς περ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. De rebus inanibus. Aristot. Poet. c. 21: Ὅμοιος ἔχει ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον· ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἐσπέραν γῆρας ἡμέρας. Æsch. Sept. c. Th. 682: Οὐκ ἐστὶ γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. Γῆρα, Sero. Soph. Antig. 1353: Μεγάλοι δὲ λόγοι... γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.] Γῆρας ὄφεις ἐκδύνουσι, Herodot. [immo Aristot. H. A. 5, 17: Ἐκδύνουσι δὲ τὸ κέλυφος τοῦ ἔαρος, ὡς περ οἱ ὄφεις τὸ καλούμενον γῆρας. Conf. 8, 17], Serpentes exuunt senectutem. Redditur et Spodium e Plin. Sic autem et Aristot. τῷ γῆρας utitur. [Antyllus in Matthæi Medic. p. 336: Ἐλαιον, ἐν τῷ γῆρας ὄφεις ἐγκαθίψεται. Dio Cass. p. 981, 24: Τὸ γῆρας διὰ ταῦθ' οἱ ὄφεις ἐκδύεσθαι, ad quem I. Reimar.: «Ad hominem translatum usurpat Lucian. Dial. Mort. 5, 5, vol. 1, p. 346: Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὡς περ ἰστέως ἀνηθησάτω. Hinc γῆρας ipsa anguim membrana, apud Hesych. ὄφεις δέρμα. Vide eund. et Etym. M. in σύφαρ. Et sic senecta vel senectus Latinis membranam senectutem significat.» Viros senes, τὸ γῆρας ἀποβαλόντας, in scenam produxit Aristoph. in fabula Γῆρας inscripta: v. Athen. 3, p. 109, F. Eo pertinet etiam locutio τὸ γῆρας ἐκδύναι, qua chorus senum utitur in Pace 336: Ἦδομαι... μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς ἐκφυγὸν τὴν ἀσπίδα. Φωλάδων ἀπεδύσατο γῆρας Nicand. Ther. 31. Theodoret. vol. 1, p. 748: Ἀποδύεται τὸ γῆρας τῆς ἀμαρτίας. Γῆρας παλαιὸν ἀμαρτίας idem vol. 3, p. 434. G. D.] Quamvis autem a γέρας deduci constet, sicut et γέρον, Aristot. tamen de Gen. Anim. 5, [3, p. 783, 7], hoc nom. indicari γερον τὶ tradit, nimirum inde deducens. [Isid. Pelus. Ep. 3, 54: Εἰ οὐδὲ εἰς γῆρας βαλὺ ἐληλακῶς παλινωδῖαν ἄδεις, πότε μετανοήσεις; αἰδέσθητι κἂν τοῦνομα τοῦ γῆρους, ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ γῆς ἔραν. Vide tamen an non sit leg. γῆν ὄραν. GATAK.] || Γῆρας, τὸ, quoque multa derivata habet, cum quibus videlicet componitur, cum tamen alioqui illius per se positi nullum exemplum afferatur. [Eustath. p. 1354, 2: Ἰστέον ὅτι τοῦ κνέφας γενικὴ πρὸς ἀναλογίαν οὐκ εὐρηταί, κνέφους δὲ κεῖται παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (291) ὡς ἀπὸ τοῦ κνέφας πρὸς ἀναλογίαν τοῦ γῆραος γῆραος, οὐ κοινότερον τὸ γῆρας γῆραος· p. 782, 14: Ἰδας καὶ ὕδος καὶ γῆρας καὶ γῆραος. (Add. Etym. M. p. 93, 8; 284, 33; 639, 4.) Videtur hæc forma frequentata fuisse Macedonibus et Alexandrinis, Saltem Ps. 91, 14, omnes codices consentiunt in lectione γῆραῖ, atque hanc ipsam formam pro γῆρα exhibet cod. Alex. Gen. 15, 15, et 1 Paral. 29, 28 idemque et Cottonianus Gen. 21, 7 et 25, 8, plurimi denique et optimi codices Luc. 1, 36. Eodem modo Reg. 3, 14, 4 genitivus γῆραος extat pro γῆραος, quam formam reperimus in cod. Alex. Ps. 70, 9 γῆραος habet ed. Rom. sed Complut. et Ven. γῆραος. STURZ. Γῆραος Memno ap. Phot. Bibl. p. 239, 39; Eutecn. ad Nicand. Ther. 128, p. 324. SCHÆF. Γῆραος Georgid.

in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 23. Γῆραι Theodoret. vol. 1, p. 1393, ubi cod. γῆρας; Nicetas Paphl. Or. in Andream p. 343, A; Gregor. Presb. in Combefis. Hist. Monothel. p. 565, D. Et sic sæpius ap. medii ævi scriptores: unde librarii interdum intulerunt in scriptores antiquiores. Vid. var. lect. ad Aristot. H. A. 5, 20; Lucian. Macrob. 23, vol. 3, p. 225. Schol. Hom. II. Γ, 150: Γῆραι γράφεται καὶ γῆρει ὡς οὐδεὶ. Manethoni 1, 47 γῆροις, quo alibi utitur, recte restitutum pro γῆρους. G. DINDORF.]

[Γῆρασις. V. Γῆρανσις.]

Γηράσκω, Senesco, et Γηράω, άσω: utitur autem Hom. utroque. Sic et Γηράσκειν Xenoph. Cyneq. [12, 1] et γηρᾶν Cyrop. 4, [1, 8]. Γηρώντος άνδρός, Plut. Timol., Senis. Et γεγηρακότα pro Exoletis s. Obsoletis, VV. LL. [Γηράσκοντα Hom. II. B, 663; γερασκέμεν Od. Δ, 210; γήρασκε II. P, 325. De piro Od. H, 120: Ὀρχνη ἐπ' ὄρχνη γηράσκει. Ὁ γηράσκων χρόνος Æsch. Prom. 981; Eum. 286. Γεγήρακα. Soph. OEd. Col. 727: Τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος. Eur. Ion. 1392: Ὡς οὐ γεγήρακ' ἐκ τινος θεηλάτου. || Γηράσκουμαι forma media ex uno cognitum est loco Hesiodi ap. Plut. Mor. p. 415 C: Ἐρεῖς δ' ἐλάζουσι δ κέραζ γηράσκειται, Triplicatam cervi ætatem corvus consequitur. Discrimen quoddam inter γηράσκω et γηράω statuit Ammon., cuius verba s. v. Γῆρανσις attuli. || Γηράω. Hom. II. P, 197; H, 148: Ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα. Od. Ξ, 67: Αὐτόθ' ἐγήρα. Plutarch. Comp. Cimon. c. Lucullo 1: Ἐν ἡ γῆρᾶ μὲν τὸ χειρόν, ἐπακμάζει δὲ τὸ ἀμειών. Futurum plerumque est γηράσομαι. Critias ap. Athen. 13, p. 600, E: Οὐ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται. Καταγηράσομαι ap. Aristoph. Eq. 1308. Activa forma Plato De rep. 3, p. 393, E: Ἐν Ἀργεῖ ἐφη γηράσειν μετὰ οὐ. Simonid. ap. Stob. Flor. 98, 29: Οὐτε γὰρ ἐλπιδ' ἔχω γηρασέμεν: nam sic ex cod. A, qui γῆρας ἔμεν præbet, corrigendum quod vulgo legitur γηρασέμεν, nisi γηρασκέμεν potius scribendum cum Butt. Gr. vol. 2, p. 97. Liban. vol. 3, p. 212, 13: Ὅτι καὶ γηράσεις καὶ ἄρξεις. Aoristi primi ἐγήρασα non minus rara apud antiquiores scriptores exempla sunt quam aoristi ἀπέδρασα. Γηράσασαν dixit Herodot. 7, 114; κατεγήρασαν 2, 146. Ἐγήρασαν, significatione activa, Æsch. Suppl. 894: Οὐ γὰρ μ' ἔθροψαν οὐδ' ἐγήρασαν (οὐδὲ γήρασαν cod. Med.) τροσφῆ. Γηράσαι, in libris γηράσαι scriptum, Xenoph. Memor. 3, 12, 8, nisi hic γηράναι corrigendum, quem alterum aoristum probant Atticistæ. Mæris p. 115: Γηράναι καὶ καταγηράναι, Ἀττικῶς γηράσαι καὶ καταγηράσαι, Ἐλληνικῶς. Thomas M. p. 192: Γηράναι καὶ καταγηράναι ἀρχαιότερον· οἱ δ' ὕστερον γηράσαι καὶ καταγηράσαι. Et γηράναι per γηράσαι interpretantur Hesychius et Suidas. Quibus in locis grammaticorum vitiosus accentus γηράναι, qui etiam in Sophoclis codd. reperitur OEd. Col. 870, emendandus est ex Thoma M. Γηράναι recte ap. Æsch. Choeph. 908. Namque Buttmannus, qui similitudine aoristi ἀποδράναι inductus γηράναι probat, veteres grammaticos adversos habet, quorum sententiam exponit Etym. M. p. 230, 50: Γηράς· λέγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ γηράσας κατὰ συγκοπὴν γηράς· οὐκ ἔστι δὲ ἐντελής ἡ κλίσις· ἀπὸ τοῦ γηρῶ γίνεται γῆρημι· (hoc præsens etiam ab Schol. Hom. II. P, 197, Æschyli Choeph. 908, et, qui ἄρρητον ἐνεστώτα dicit, Eustathio fingitur p. 1101, 63; 1490, 37; 1900, 9) ἡ μετοχὴ γηράς, ὡς περ ἴσθημι· στάς· τὸ ἀπαρέμφατον γηράναι, ὡς ἴσάναι· ἡ γενικὴ γηράντος, ὡς ἴσάντος· οἶον, Γηράντων άνδρῶν· καὶ ἡ δοτικὴ (ap. Hesiod. Op. 188), Γηράντεσσι τοκεῦσι, ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσι· ἡ αἰτιατικὴ, Γηράντας τιμᾶν. Indubitata autem hujus aoristi exempla præterquam de infinitivo et de participio masculino in versu Homeri II. P, 197: Ὁ δ' ἄρα ὄ παιδὶ ὄπασσε γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἐνέσει πατρός ἐγήρα, et locis poetarum ab Etym. allatis, nulla videntur exstare. Valde incerta enim Buttmanni opinio est, qui ἐγήρα in versibus Homericis et κατεγήρα ap. Herodot. 6, 72 non quod vulgo putatur imperfecti, sed aoristi esse arbitrat et Herodoteum κατεγήρασαν non ad κατεγήρασα, sed ad κατεγήραν refert: cui opinioni cavendum est ne quis auctoritatem grammaticorum veterum accedere opinetur ἐγήρα per ἐγήρασε interpretantium, ut HETHE. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

A sychius fecit. Hoc enim quomodo intelligendum sit Schol. Venetus annotatione ad II. H, 148 ostendit: Ἐγήρα) ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν ἔταξεν. Neque hoc concedendum putamus Buttmanno, si ap. Xenophontem γηράσαι in γηράναι mutetur, Herodoto pari jure γήρασαν (debebat potius γηράσαν) pro γηράσασαν restitui posse. Probabile est enim diversam in hoc aoristo infinitivi et participii rationem fuisse et ut veteres βιώναι et βιώσας quam βιώσαι et βιώσας dicere maluerunt, sic eosdem γηράναι et γηράσας usurpasse, abstinuisse autem ab infinitivo γηράσαι. Ex quo sequitur προγηράσαι, quod προγηράσαι scribi debebat, apud Lucian. Rhet. præc. 10, vol. 3, p. 11, quanquam fortasse non est in προγηράναι mutandum, tamen a participii γηράσαντες exemplis Lucianeis non plus præsidii habere quam ab subjunctivo γηράσῃ, quo utitur Ver. Hist. 1, 23, vol. 2, p. 88. Itaque γηράς participium poetis relinquendum erit idque masculino tantum genere. Feminina enim forma γηράσα de hoc aoristo non magis, ut opinor, usitata fuit quam de similibus βροντάς, γελάς, ἀποκλάς. G. D.] Γηράναι pro γηράσαι, Hesych. Unde et γηράντεσσι quidam formant ap. Hesiod. Sed Eustath. tradit posse et γηράς esse pro γηράσας per syncopen. Vide eum et Hesych. [Ionicam quandam participii formam Γηρείς affert Etym. M. l. c.: Ἔστι δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας (γηράω)· τὸ γηράς ὡς περ τὸ πιμπλάς· οἶον πιμπλῶ πιμπλάς καὶ πιμπλεῖς, οὕτως καὶ γηρῶ γηράς καὶ γηρείς. Ἡ μετοχὴ, Γηρείς ἐν οἰκείουσιν (οἰκίουσιν Sylb.). Ἡ γενικὴ γηρέντος ὡς περ τιθέντος. Ξενοφῶν (corr. Ξενοφάνης cum Sylb.) οἶον, Ἄνδρος γηρέντος πολλὸν ἀφαιρότερος. Sed nihili est γηρέω quod ex Schol. Nicand. Th. 356 affert Wakef., ubi cod. Gott. recte γηρώντος pro vulgato γηροῦντος. G. D.] Γεγηρανωμένος, Senio confectus, VV. LL.; sed sine exemplo. [Scriptura vitiosa pro γεγηρ....] At Γεγηρανωμένος Hesych. esse dicit κεκαυμένον, ἡτονηκότα τῷ σώματι. Γεγνωμένοι, ex Hippocrat. afferunt eadem VV. LL. pro ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι, Viribus defecti et invalidi, velutque depositi. Sed id non minus quam præcedens suspectum est.

C [Γῆραια, ἡ, Gereia, πόλις Ἰνδικῆ, τελοῦσα ὑπὸ Δηριάδῃ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, πρὸς Διόνυσον πολεμοῦντι. Τὸ ἔθνητικὸν Γηρειάτης (Mss. γερείτης), Steph. Byz. Memoratur a Dionys. in Bassaricis ap. Steph. s. v. Γάζος, Γῆρειαν Ῥοδόνην τε. In Hesychii glossa Γηρεῖν ποίους si Schowius ποίους recte in πόλις mutat, fortasse Γῆραια corrigendum. G. DINDORF.]

Γῆρειον, τὸ, i. q. γῆραμα, ap. Arat. [921]; nam Schol. γῆρειον, ubi poeta Pappum vocat λευκῆς γῆρειον ἀκάνθης, exp. γῆραμα. Sic autem Nicander Al. [126] γῆρεια πάππου. [Idem Ther. 329. Male Γῆρια apud Hesych.]

[Γῆρειον, τόπος, nomen loci. Suid.]

[Γῆρειος, ὁ, ἡ, Senilis, adjectivum afferre videtur Suidas, qui γῆρειον ἔτος interpretatur τὸ παλαιόν. G. DINDORF.]

[Γηρέω. V. Γηράσκω.]

[Γῆρημι. V. Γηράσκω.]

[Γηρίνειος. V. Γηρουίνειος.]

D Γῆρις, Pollen, VV. LL. perperam pro γύρις. [Γηροβαρεῖς olim ap. Ælian. N. A. 6, 61 lectum in γῆρα βαρεῖς mutatum est librorum auctoritate et Æliani ipsius, qui aliquoties γῆρα βερὺς dixit. G. D.] [Γηροβοσκέον, τὸ, Locus in quo senes aluntur. Herodian. Epimer. cuius verba s. v. Γηροβοσκέω affero. G. DINDORF.]

Γηροβοσκέω, In senectute alo. Bud. 822. [Eur. Alc. 666, Med. 1033.] Et pass. Γηροβοσκῶμαι [Aristoph. Ach. 678], Plut. [Mor. p. 786, B.] Sed scribitur et γηροβοσκῶμαι cum ω in secunda. Omnia enim hæc comp. inveniri et cum ω scripta in secunda syllaba sciendum est: sed ap. Sophocle. γηροβοσκός scriptum est cum ο, et quidem ita poscente versu: ubi tamen Schol. altero etiam modo scribi admonet; esse enim γηροβοσκός a γῆρος, at γηροβοσκός a genitivo γῆρος, cuius nominativus γῆρας. [Conf. Eustath. p. 600, 13. Herodian. Epimer. p. 205: Τὰ παρὰ τὸ γῆρας συγχεῖμενα καὶ μέσον ἔχοντα τὸ ω μέγα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράζονται, οἷον γηρωκόμος γηροβοσκός γηρωκομῆιον γη-

ροδοσκείον καὶ τὰ ὅμοια. Recte Apollon. De pronom. p. 3: Τὸ α τῶν οὐδετέρων ο γίνεται, γηροκόμος, κρεοπόλης. Diversa miscet Etym. M. p. 230, 38: Τὰ παρὰ Ἀττικῶν γενικῶν σύνθετα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ὅσον ἡρωφόρος, κερωφόρος, γηρωκόμος. Composita cum γῆρας literam ο habere poetarum exempla ostendunt, inter quæ nullum est quod Apollonii præcepto adverteretur, non pauca quæ alterius grammatici opinionem evertant. Itaque γηροδοσκός, γηρωκόμος et reliqua librariis sunt imputanda, quorum exemplum fieri potest ut indocti infimæ ætatis scriptores sint secuti. In Lucianum, Plutarchum, Josephum, Libanium, ex quibus locos nonnullos attulit Lobeck. ad Phryn. p. 692, hujus erroris suspicio non cadit. G. D.]

Γηροδοσκία, ἡ, Actio illa nutriendi [senes], Plut. [Moral. p. 111, E: Γηροδοσκίας ἐστερήθησαν. Τὰς γηροκομίας καὶ γηροδοσκίας Theo in Walz. Rhet. vol. 1, p. 249, 14. Γηροδοσκίαν ex Alexide affert Pollux, ubi γηροδοσκίαν corrigitur. G. DINDORF.]

Γηροδοσκός, ὁ, ἡ, Qui aliquem in senectute alit: [Soph. Aj. 570. Eurip. Phœn. 1445: Ὁ γηροδοσκῶν ματρός] ut liberi, qui parentes senes alunt, dicuntur γηροδοσκοῖ α Xen. OEc. [17, 12 et 19]. Item, Τῆ μητρὶ ἀποδοῦναι γηροδοσκούς χάριτας, Dionys. H. dixit, q. d. Gratiam altricem senectutis referre. [A. R. 8, 47. Et γηροδοσκός ἐλπιδας ibid. 51.]

Γηροκομείον, τὸ, Locus, in quo senes aluntur. [Zonaras p. 435: Γηροκομείον, μέγα, de qua scriptura v. s. Γηροδοσκείω, et exempla a Ducangio indicata.]

Γηροκομείω, Alicujus curam in senectute gero, etc. Greg. [Epist. 50, p. 811]: Ἀλλὰ τίς γηροκομῆσαι τὸν σὸν Γρηγόριον; Idem pass., Ὡς ὑπερβαλλόντως γεγηροκόμημα. [Callimach. Epigr. 54; Lucian. Tox. 22, vol. 2, p. 53; Aristid. vol. 1, p. 568; Agathias p. 95, 5 Nieb. Γηροκομείν ap. Max. Tyr. vol. 1, p. 76. Apud Liban. vol. 4, p. 746, 19, codicem Monac. 96 γηροκομείν præbere monet Jacobs.]

Γηροκομία, ἡ, Actio illa alendi [senes. Joseph. Ant. Jud. 5, 9, 4. Plut. V. Cat. maj. c. 5; Mor. p. 583, C. Theo s. v. γηροδοσκία citatus.]

Γηροκομικός, ἡ, ὄν, Ad illam pertinens. Peculiariter autem γηροκομικὸν μέρος τῆς τέχνης, medicinæ, Galeno [vol. 6, p. 146] Pars ea, quæ de tuenda senum valetudine tractat.

[Γηροκομίτης, ὁ, Qui propter senectutem alitur, Egenus senex. Tzetz. Chil. 11, 27: Τὸν Τζέτζην δ' οὐχ ἀρμόδιον ζῆν ὡς γηροκομίτην.]

Γηροκόμος, ὁ, ἡ, Qui curam alicujus in ejus senectute gerit, Aliquem in senectute alens, et ei necessaria subministrans; licet Hesych. simpl. exp. γηροτρόφος. [Hesiod. Th. 604; Alciph. 3, 16; Joseph. A. Jud. 1, 13, 3. ANGL. Greg. Naz. Epist. 47, p. 808: Τοῦ υἱοῦ Νικοβούλου περιεγόμεθα, ὃν καὶ γηροκόμον καὶ νοσοκόμον γινώσκωμεν. STRONG. Oppian. Hal. 5, 85: Φροντίσαι γηροκόμοισιν. || Alia forma Γεροκόμος ap. Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1394: Τὰ εἰς ὧν ὀνόματα προηγούμενα λέξεως ἐν τῇ συνθέσει τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο· σπάνια δὲ τὰ παραδείγματα, ὅσον λέων λεοπαρδός, γέρον γεροκόμος. Quocum comparari potest γεραλέος. De quo v. s. Γηραλέος. G. DINDORF.]

[Γηράλας. V. Γεροντίας.]

Γηρός. Γηροί, γεώλοφοι (codex γεωλόφοι), Hesych. Quæ significatio vocabuli ἡρία est.]

[Γῆρος. V. Γῆρας.]

Γηροτροφεῖον, τὸ, Locus in quo senes aluntur. [Suidas s. v. Γηροκομείον. Anon. Antiq. Cpol. p. 51, C ed. Band. G. D. || Γηροτρόφιον i. q. Γηροτροφία. Leo Imp. Vita Chrys. p. 269, 10: Τῆς οἰκείας γονῆς ἀπολαμβάνων τὸ γηροτρόφιον. HASE.]

Γηροτροφέω, Isocr. i. q. Γηροδοσκῶ. [Lysias p. 133 extr.: Ὑπὸ τῶν παίδων γηροτροφηθέντες.] Item, Καὶ ὅσον γηροτροφῶν αὐτοῦ τὴν πρεσβυτικὴν ἀσθένειαν, Galen. pro Tanquam senem jamque exanguem alens. Vide Bud. 822. [Meleag. in Anth. Pal. 7, 419: Πρέσβυν ἐγηροτρόφει. Isocr. Plat. p. 305, E: Τοὺς γονέας αὐτῶν ἀναξίως γηροτροφούμενους. Demosth. Epitaph. p. 1399, 17: Γονεῖς οἱ τούτων γηροτροφήσονται. Philo vol. 2, p. 200, 35.]

Γηροτροφία, ἡ, Actio illa alendi [senes], ap. Plut. [Moral. p. 579, E. Schol. Aristoph. Nub. 1419.]

[Γηροτρόφιον. V. Γηροτροφεῖον.]

Γηροτρόφος, ὁ, ἡ, Senectutis altor, Plut. i. q. γηροδοσκός. [Mor. p. 477, B, et Plato De rep. 1, p. 330, uterque ex Pindaro, Γηροτρόφος συναραεὶ ἐλπεί. Eurip. Alc. 671: Φίλον γηροτρόφον. Longus 3, 9: Τοιοῦτου γηροτρόφου εὐτυχίσαντος.]

Γηρουγέω. Γηρουγείται Hesych. exp. ὑπὸ γῆρας ὀχεῖται: item γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει.

[Γηροπορεύω, Senem porto. Plut. Mor. p. 983, B, de alcyone, Ὅταν δὲ διὰ γῆρας ἀσθενῆς ὁ ἀρρην γένηται συνέπεσθαι καὶ βαρὺς, ὑπολαβοῦσα γηροπορεῖ καὶ γηροτροπεῖ.]

[Γηρυόννη, ἡ, Voce nota, epitheton Ἥροδος, apud Theocr. Syr. 6: Κούρας γηρυόνας.]

[Γηρύμμα, τὸ, Sonitus, Vox. Æschyl. Eum. 569: Σάλπιγξ ὑπέριτον γήρυμα φανέτω στρατῶ. Plutarch. Mor. p. 973, A: Τοῖς αὐτοφύεσι καὶ τοῖς αὐτοδιδάκτοις γηρύμασι: p. 975, A: Ἐπὶ τε φωνὰς καὶ γηρύματα. HEMSTERN.]

[Γηρυόνειος, ὁ, ἡ, Geryoneus. Τὰς Γηρυονείους βοῦς et τῶν Γηρυονείων ταύρων Tzetz. ad Lyc. 45, 47. Suidas, Γηρινείος (Γηρινείος Zonaras p. 434) βοῦς. Corr. Γηρυόνειος ex Herodiani Epimer. p. 15. Idem, Γηρυόνεια δένδρα (de quibus v. Philostr. p. 190), καὶ Γηρυόνειον νῆμα (μῆμα Favor.). || Alia forma Γηρυόνειος restituenda epigrammati ap. Aristot. p. 843, 28: Γηρυονέας ἀγέλας, ubi Γηρυονείας legitur. G. DIND.]

[Γηρυονείος. V. Γηρυῶν.]

[Γηρυονηίς, ἰδος, ἡ, Geryoneis, carmen Stesichori inscriptum fuisse ex Pausania lectione colligitur quamvis corrupta 8, 3, 2: Στῆσίχορος ἐν γηρυόνι διί, quod alii in Γηρυονηίδι, alii in Γηρυονίδι mutant. Ap. Athen. 11, p. 499, E, libri ἐν γηρυονίδῃ, nisi quod apographum Palat. γηρυονίδι, ut in Schol. Apoll. Rh. legitur 1, 212. G. DINDORF.]

[Γηρυόνης. V. Γηρυῶν.]

Γῆρος, υος, ἡ, [Sonitus,] Vox, φωνή. II. Δ, [437]: Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἔα γῆρος, Nec una vox. Plut. Orac. Pyth. [p. 397, C]: Οὐ γὰρ ἐστὶ θεοῦ ἡ γῆρος οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γυναικός. [Soph. OEd. R. 187: Στονέσσα τε γῆρος δμαυλος. Eur. Rhes. 294: Γῆρον οὐχ Ἑλληνικὴν. Ibid. 549: Πολυχορδοτάτα γῆρου. Ibid. 609: Φθέγγματος συνήθη γῆρον. Fragm. Erechth. ap. Stob. Flor. 55, 4: Δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρον.]

[Γῆρῶσσω etymologiae causa fingitur in Etym. M. p. 511, 37.]

[Γηρυτάτης, ὁ, Gerytades, n. pr. a γῆρειν factum, quo inscripta fuit Aristophanis comœdia perdita.]

Γηρύω, Sono, Loquor, Dico: ut Hesych. quoque γηρύοντες exp. φωνούντες, λέγοντες. [Pind. Ol. 2, 158: Κόρακες ὡς ἀκραντα γαρεύον. Pyth. 4, 166: Γάρουον τοιαῦτα.] Idem et pass. γηρεύεσθαι affert pro φθέγγεσθαι, λέγειν: quo Hesiod. Op. [257] usus est: Ἀδτικά παρ Διὶ πατρὶ καθέζομένη Κρονίῳνι, Γῆρῦετ' ἀνθρώπων ἀδικον νόον. [Eur. Hipp. 213: Οὐ μὴ παρ' ὄλῳ τάδε γηρύσει. Γηρύσασθαι ibid. 1074; El. 1327. Ἐγηρύθην signifi. activa ap. Æsch. Suppl. 460: Ἀέζον τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔση.] Γαρύεν, Dor. ap. Pind. [Ol. 1, 5,] pro γηρύειν, Canere. [Nem. 3, 55: Γλυκὺ τι γαρεύμεν. Isthm. 1, 48: Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς αἴσαν.] E Theocr. vero [1, 136] γαρύσαντο affertur pro Garriant, Garriendo decertent. [Y in aoristo et futuro ubique longum est, in præsentī et imperfecto ancipitem mensuram habet. In versibus dactylicis plerumque breve ante syllabam brevem, ut in loco Hesiodi Γῆρῦετ' ἀνθρώπων, longum autem ante longam, ut in Orph. Arg. 430 γηρυούσης, et 1266 γηρύουσι. Æsch. Prom. 78: Ὅμοια μορφή γλῶσσά σου γηρύεται. Aristoph. Datal. ap. Galen. Glossar. p. 406: Τίς τοῦτο τῶν ζυνηγόρων γηρύεται; Nam hæc probabilior est corruptæ scripturæ τερεύεται vel τερεύεται emendatio Brunckii quam quæ Dobræo placuit τερατεύεται. Idem Pac. 805: Πικροτάτην ὅπα γηρύσαντος ἤκουσα. Hesych.: Ὅπα γηρύοντες, φωνὴν φθεγγόμενοι. G. DINDORF.]

[Γηρυῶν, ὄνος, ὁ, Geryon. Nam hoc accentu scribendum: vid. Arcad. p. 15, 27, et Etym. M. p. 231, 13. Æsch. Agam. 870: Τρισώματός τ' ἂν Γηρυῶν δ δεύτερος. G. D.] Dictus est ὁ Γηρυῶν παρὰ τὴν γῆρον, ut volunt nonnulli: qui Γηρυόνης quoque et Γηρυονείος

nominatur. [V. Etym. M. l. c.] Fingitur autem is Gigas quidam Τρικέφαλος s. Τρίκρανος, ab Hercule peremptus. Latine itidem Geryon dicitur, Geryones et Geryoneus : a poetis Tricorpor et Triplex. [Γηρυονεύς fortasse non nisi in casibus obliquis formæ epicæ dictum fuit, ut Γηρυονῆι ap. Hesiod. Th. 309, Γηρυονῆα 287, 982 : unde grammatici Græci quique eos sequitur Varro De L. L. 9, 51 nominativum Γηρυονεύς finxerunt, ap. hunc in *Geryonius* corruptum. Usitatissima nominis forma Γηρυόνης est, qua grammatici quoque toties utuntur ut parum probabile videatur Scholiastam Apoll. Rh. 4, 1397 Γηρυονεύς scripsisse. Γηρυόνα κύνες Pind. Isthm. 1, 13. Γηρυόνα vocativ. Idem fragm. 49. Γηρυόνης et reliqui casus ap. Pausan. 3, 16, 5; 4, 36, 3; 5, 19, 1; 10, 17, 15. Γηρυόνεω et Γηρυόνεα ap. Herodot. 4, 8, ubi var. lect. γηρυόνεω et γηρυόνην. Suidas et Zon. p. 434 : Γηρυόνης κύριον. Γηρυόνος κύριον, quod Γηρυόν, όνος, corrigendum videtur. Herodian. Epimer. p. 15 : Γηρυόνης κύριον, ubi cod. A γηρυόνος. Γηρυόνης Ephippi comœdia ap. Athen. 8, p. 346, F, 365, C; 9, p. 370, C. Aristophani Ach. 1082 : Γηρυόνη τετραπύλω, ex Suida Γηρυόνη restituendum. Apud Strabon. 3, p. 148 meliores libri γηρυόνος, deteriores γηρυόνου, quod legitur ibid. p. 150 et 5, p. 230, 245; Γηρυόνης p. 169. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 147, 32 Γηρυόνη, sed cod. Venet. γηρυόνι. Ejusdem in codd. Latinis discrepantiæ exempla collegit Oudendorp. ad Appulei. vol. 1, p. 208. G. DINDORF.]

[Γηρωδοσκέω et reliqua hujus generis composita v. s. Γηρο...]

[Γηρωπίζετα, γεροντεύεται, Hesych.]

[Γήσιον. V. Γήθιον.]

[Γήταυρος, ό, avis genus. Orneosoph. p. 244 : Τόος δέ πελαργός, τός γηταύρος. Rursum : Η πελαργός, ή γηταύρος. Forte *Ardea stellaris*. Vid. Gloss. med. Latin. in *Butor*. DUCANG.]

[Γήτιον. V. Γήθιον.]

[Γήτης. V. Γήτιος.]

[Γητικά· παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολαῖς ποτήρια οὕτω καλούμενα, Hesych.]

[Γήτιον. V. Γήθιον.]

[Γητομέω, Terram scindo s. findo, Apoll. Rh. 2, [1006] de Chalybum gente ferrum eruente : Σιδηροφόρον στυφελὴν γθόνα γατομέοντες, ubi perissologia est. [Dorica forma etiam Lycophro utitur 268, 1396.]

[Γητόμος, ό, ή, Qui terram scindit s. findit. [Γατόμος δίκηλα Æschylus ap. Steph. Byz. s. v. Ἄδιοι. Ὁ γατόμος Πάρμις ap. Antiphil. Byz. in Anth. Pal. 6, 95. Γατόμος βούς ap. Hesych. s. v. Ἰμήγας.]

[Γηραγίω, Terra vescor. Aristot. in Etym. M. p. 222, 9. WAKEF. Ibi γηραγῶν bis scriptum est.]

[Γηφάγος, ό, Qui terra vescitur, πένης, άπορος, ως τὰς ἐκ τῆς γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι τροφῆς ἀμοιρῶντα, Hesych. [et partim Lex. Rhet. p. 232, 17,] e Callim. [Conf. Γαφάγας.]

[Γήφυτον. V. Γάρφυτον.]

[Γήχυτον, τὸ, Gorr. ap. Hipp. e Galen. [Glossar. p. 452] interpr. Exterior pars terræ, quæ mollis est et minime lapidosa, τὸ ἀπαλὸν τῆς γῆς. Hesych.]

[Γήων, ό, Geon. Hesych. : Γαιῶν, ποταμός, παρ' Ἑλλήσι Νείλος. In libris V. T. et scriptis Patrum tres reperiuntur hujus nominis formæ, Γήων Γεῶν Γαιῶν, de quibus v. Hesychii interp. G. DINDORF.]

[Γηώρης. V. Γειώρηι.]

[Γία, άνη, Hesych. Id est ia cum digammo.]

[Γίαι, δδύναι, Hesych. Id Alberto Æolicum videbatur pro iaí. Ἀλγία truncatum esse putabat Ruhnk. Ep. crit. p. 135.]

[Γίαρης, έαρ, Hesych. Γίαρης, έαρως, Guyetus. Conf. Γίαρ.]

[Γιγασία, ή γῆ, Hesych. Qua cum glossa Γάλας et Γς ap. eund. comparantur.]

[Γιγάμαι. V. Γιλιγάμαι.]

[Γίγανταῖος, αἶα, αἶον, et Γίγανταῖος, α, on, Gigantæus s. Giganteus, Qui vel qualis Gigantum est : ut *Γιγανταῖαις* χερσίν Epigr. [Philippi in Anth. Pal. 9, 708. Sed cod. Palat. recte *γίγανταῖαις*.] Et Ovid. : Gigantei prælia belli. [Γιγάντειον μὲρμολύκειον Lucian. Philops. 23, vol. 3, p. 51. Herachian. episcop. Cal-

ched. ap. Phot. Bibl. p. 65, 3 : Ἀνατρέπει δὲ τὸ παρὰ τοῖς Μανιχαῖσις καλούμενον εὐαγγέλιον καὶ τὴν Γιγάντειον βίβλον καὶ τοὺς θησαυροὺς.] Ap. Suid. et *Γιγανταῖον* ὄνομα : quod exp. μέγξ. [Idem *γίγανταῖον* ὄνομα alicunde attulit s. v. Ὑπερφερές. *Γιγανταῖος* ex fab. Æsop. 380 ed. Cor. indicat Lobbeck. Legitur etiam ap. Hesych., Suidam (et gramm. Bekk. Anecd. p. 322) s. v. Ἀβραμιαῖος, et Herodian. Epimer. p. 13. *Γιγανταῖου* Κελτοῦ ap. Annam Comn. 13, p. 395, A. G. DINDORF.]

[Γιγαντία, ή, Bellum Gigantum. Philostr. p. 518 : Ὁ δὲ οὕτω τι μεγαλοφωνίας ἐπὶ μείζον ἤλασεν, ως καὶ γίγαντιαν ξυθεῖναι. WAKEF. || Lycia. V. Γίγας.]

[Γιγανταῖος. V. Γιγανταῖος.]

[Γιγαντίας, άδος, ή, Gigantias, carmen Dionysii, quod sæpe citat Steph. Byz. velut in Δωδώνη, circa fin. : Δ. ἐν ἁ Γιγαντιάδος. G. DINDORF.]

[Γιγαντιάω, Gigantes imitor, Gigantum similis sum : corporis sc. immani mole vel feritate : fera enim et άγρια φύλα τῶν Γιγάντων fuere. Suid. *Γιγαντιά* exp. τὰ τῶν Γιγάντων φρονεῖ, in hoc Pisidis senario, de Choroce [1, 30], *Γιγαντιά* δὲ καὶ τυραννήσαι θέλει. [Zachar. Disput. p. 477, A.]

[Γιγαντικός, ή, όν, Ad gigantes pertinens. Eus. Pæp. ev. p. 186, C : Τὰ τε παρ' Ἑλλήσιν ἄδόμενα γίγαντικά τινα καὶ τιτανικά. HASE. Giganticus. Anna Comn. 13, p. 398, A : Βραχιόνων γίγαντικῶν. G. D.]

[Γιγάντιος, α, on, Gigantius. Orig. C. Cels. p. 231 (?) citant Angl. Adde Joseph. Genes. p. 11, B : Γιγάντιον μέγεθος. G. DINDORF.]

[Γιγαντίς, ίδος, ή, Gigantis, antiquum nomen Arcadiæ ap. Steph. Byz. s. v. Ἀρχὰς et Eustath. ad Dion. P. 414. G. DINDORF.]

[Γιγαντογενής, ό, ή, Giganteus. Georg. Cedren. vol. 1, p. 365, A : Γυνή τις ἐκ τῆς Κιλικίας γίγαντογενής ὑπερέγουσα τῇ ἡλικίᾳ πάντα ἄνθρωπον τέλειον πῆχυν ἕνα' unde corrig. Ioann. Malal. p. 412, 5. G. DIND.]

[Γιγαντοκτίστος, ό, ή, A gigantibus conditus. Constant. Man. Chron. p. 114, A : Πύργον γίγαντοκτίστον. Nam sic cod. Allatii pro vulg. *γίγαντόχαρτον*. Boiss.]

[Γιγαντολέτης et Γιγαντολέτωρ, ορος, ό, Jupiter dicitur quod perdidit et extinxerit Gigantas : ac Minerva vocatur Γιγαντολέτις, Gigantum perditrix : quia Jovi in delendis exitioque dandis Gigantibus open tulit, utpote dea bellicosa et fortis. Dicitur et Γιγαντολέτωρ, Suida teste, ή τὸς Γιγαντας ὀλοῦσα. [Jupiter Γιγαντολέτης ap. scriptorem Philopatridis c. 4, vol. 3, p. 589. Apollo in Anth. Pal. 9, 525, 4. Bacchus ibid. 524, 4. Ζεὺς γίγαντολέτωρ ap. Lucian. Timon. 4, vol. 1, p. 107. Minerva γίγαντολέτις Philopat. c. 8, p. 593.]

[Γιγαντομαχία, ή, Pugna s. Bellum Gigantum. Plato De rep. 2, [p. 378, C. Adde Sophist. p. 246, A. Diodor. 13, 82; Artemidor. 4, 47; Plut. V. Anton. c. 60. Sic inscripta Hegemonis Thasii parodia ap. Athen. 9, p. 407, A; 15, p. 699, A, et Claudiani carmen in cod. Matrit. ap. Iriart. p. 219-222. G. D.]

[Γιγαντομίμητος, ό, ή, Gigantes imitans. Georg. Syncell. p. 79, A : Γιγαντομιμήτου καὶ ἀποστατικῆς τυραννίδος. G. DINDORF.]

[Γιγαντοπάλαμος, ό, ή, Gigantum pugnos habens, Robustus. Constant. Man. Chron. p. 115, B : Καὶ τὸν γίγαντοπάλαμον ως βρέφος συλλαμβάνει p. 127, D : Ἀνὴρ γίγαντοπάλαμος, ὀξύχειρ, ἀνδροφόντης, ut recte scriptum in cod. Allatii. Vulgo utrobique *γίγαντοπόλ...* Indicavit Boisson.]

[Γιγαντοράιστος, ό, ή, Gigantes perdens. Lycophr. 63 : Γιγαντοράιστοις ἄρδισιν τετρωμένου.]

[Γιγαντόσωμος, ό, ή, Qui corpore giganteo est. Constant. Man. Chron. p. 127, D : Ἄνδρας γ. KALL.]

[Γιγαντοφθόρος, ό, ή, Gigantes perdens. Schol. cod. Paris. Lycophr. 63. G. DINDORF.]

[Γιγαντοφόνος, ό, ή, Gigantes occidens. Eurip. Herc. f. 1192 : Ἐπὶ δόρυ γίγαντοφόνον. Ζεὺς, Nonn. Dion. 1, 516. WAKEF.]

[Γιγαντοφόντις, ή, Gigantum peremtrix. Phurnut. c. 20, p. 189 : Καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας δὲ μάχῃ παραδίδοται ἠριστευκία ή Ἀθηνᾶ καὶ γίγαντοφόντις ἐπονομάζεται κατὰ τοιοῦτον λόγον. Quæ repetit Eudoc. Viol. p. 5.]

[Γιγαντόχαρτος. V. Γιγαντόκτιστος.]

[Γιγαντόχειρ, δ, Manus giganteas habens. Constant. A Man. Chron. p. 106, D. Boisson.]

Γιγαντώδης, δ, ή, Gigantum similis, Qualis est Gigantum. Philo V. M. 1, [vol. 2, p. 117, 33] : Έωρων άπειρους τὸ πλῆθος περιμηκεστάτους Γιγαντας, ή Γιγαντώδεις τὰς τῶν σωμάτων υπερβολὰς ἐν τῇ μεγέθει καὶ βίωμας, Enormi facie magnitudinis et roboris ad Gigantes accedentes. Itidem ap. Suid. [et Zonar. p. 437, 5. Eunap. p. 116 ed. Nieb.] : Έδόκει γὰρ τὸ τὸ σῶμα Γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης. [Γιγαντώδης ψυχῆ, Sirac. 23, 4. Γιγαντοειδής ex Diog. L. 2, 239 (2) citat Boisson.]

[Γιγαρτα, τὰ, Gigarta. V. Γιγαρτων.]

[Γιγάρτιον, τὸ, Vinaceus, id est, Semen uvæ, Acinum. Gl. Perperam editum est Γιγάρτιον. ANGL.]

[Γιγαρτίς, σταφίς, Hesych.]

Γιγαρτων, τὸ, Acini vinacei lignum s. nucleus, i. e. Quod in acino vinaceo lignosum, osseumve aut lapidosum est, ut in cerasis, prunis, olivis. [Aristoph. Pac. 634 : Ὄν άνευ γιγαρτων καὶ φιλιῶν τὰς ισχάδας. Ceus poeta (Simonides, ut videtur) ap. Athen. 1, p. 32, C : Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γιγαρτων. Αποτίσεις χοῖρε γιγαρτων proverb. ap. Suidam.] Athen. 14, [p. 663, E, ex Artemidoro] : Έξελε μετὰ τοῦ βοτρυοῦ προ τοῦ γιγαρτων ἐξαρπάζειναι. Sic Geop. 4, [7, 1] Democritus docet quomodo Ἀγιγαρτων σταφυλήν τινες ποιῶσι [Theophr. C. P. 5, 5, 1 : Ἀγιγαρτων ποιῶσι τοὺς βότρους ἐξαιροῦντες τὴν μήτραν, ἀφ' ἧς γίνεται τὸ γιγαρτων. Conf. ib. 3, 14, 6], ut et Colum. ap. Plin. 17, 21, cujusnam uvæ acini nihil intus ligni habituri sint. Ubi nota acinum dici ipsam veluti bacam uvaceam s. pomulum : ut et 15, 24 : Acinorum quoque, inquit, magna est differentia : primum inter uvas ipsas callo, teneritate, crassitudine, interiore ligno in aliis parvo, in aliis etiam gemino, qui minime feraces musti : plurimum vero sufferunt hederæ sambucique acini : etiam figura punici, angulosi quippe soli : totisque succus et caro est iis præcipue, quibus parvulum inest ligni. Rursum Democritus, Geop. l. c., tradit, quomodo κάρπον καὶ κεράσιον fiat ἀγιγαρτων. [Apuleius in Geopon. 6, 11, 3 : Πᾶσαν βῆχα δμαλῶς πατήσαντες ἀνασυρέτωσαν τὰ στέμματα, τουτέστι τὰ γιγαρτα· ad quem l. Niclas : « Sic mox 13, 1. Sunt hæc loca memorabilia ad verum significatum vocis γιγαρτων descendum. Στέμματα quid sint docet Galen. De fac. alim. 2, 9, vol. 6, p. 341 : Τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς, ἐπειδὴν ἐν τοῖς ληνοῖς ἐκθλιβῆ πᾶς ὁ χυλὸς αὐτῶν. Hæc proprie esse voluit vinacea s. vinaceos. Γιγαρτων contra Galenus ibid. dicit esse partem acini ab carne ejusque humore et membranaceo tegumento diversam, h. e. granum illud solidum, s. semen uvæ. ... Γιγαρτων vero non semper grana modo et semina designare, sed totam quoque uvarum expressarum massam, non solum hinc discimus, sed persuadet etiam Pallad. 12, 20, 4, cui uvæ excrementa sunt, quæ Græci γιγαρτα vocant. Ubi Schættgen. recte vidit hæc excrementa plura et majora esse debere quam sola semina. Sunt nimirum στέμματα.»]

|| Dicitur etiam τὸ γυναικίον αἰδοῖον, ut Schol. quidam Aristoph. annotat Ach. [275] : Τὴν Στρυμοδώρου Θράτταν ἐκ τοῦ Φελλέως Μέσην λαβόντα καταγιγαρτίζου· sed ibi assentior potius alteri Schol., qui exp. κατὰ τῶν γιγαρτων βαλεῖν καὶ διαμηρῖσαι· dicens et ipse γιγαρτα esse τὰ τῆς σταφυλῆς ὀστώδη· exp. idem καταγιγαρτίζου etiam καταθλίψαι, in modum τῶν γιγαρτων : diciturque ex consequente signif. συνουσιάζου, ἵνα ἀπὸ τῶν γιγαρτων τὸ μόριον ἢ πεπλασμένον. [In loco Schol. vitiosum ὀσπρωῶδη Steph. recte mutat in ὀστώδη. V. Theophr. C. P. 5, 18, 4. || Femininam formam γιγαρτα non legi præterquam in Chronograph. Ms. in append. ad Ducæ Hist. p. 198 : Βοτάνας, χλόας, βίβας, γιγαρτας, ἀκοόδρουα, ubi haud dubie γιγαρτα est corrigendum. i. G. DINDORF.]

[Γιγαρτων, τὸ, Gigartum, oppidum ad montem Libanum, Strabo 16, p. 755, Gigarta ap. Plin. H. N. 5, 20, 17. In Notitia Eccles. prov. Phœnicia γιγαρτα κόμη.]

[Γιγαρτώ, ὄψ, ή, n. pr. Mænadis ap. Nonn. Dion. 21, 77; 30, 223; 33, 15 et 52. || Gigartha fons in insula Samo ap. Plin. H. N. 5, 31, 37, cui Gigarto restituendum videtur. G. DINDORF.]

[Γιγαρτώδης, δ, ή, Plenus γιγαρτων, Multa habens γιγαρτα, vel Similis γιγαρτοις, Proxime accedens ad γιγαρτα. [Theod. Jes. 1, 25, ubi Procop. : Τὸ γιγαρτώδες ἐν τοῖς ληνοῖς.]

Γιγᾶς, αντος, δ, [Vocativ. γίγα ap. Const. Man. Chron. p. 55 Meurs. SCHÆF.], Gigas, Immanis inusitataque proceritatis homo : quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Jovem ipsum oppugnare ausos. Od. H. [205] : Κύκλωπες τε καὶ ἀγρια φύλα γιγάντων· K. [120] : Οὐκ ἀνδρῶσιν εὐκοῦτες, ἀλλὰ γίγασιν. Et Athen. 6, μέγα χρῆμα γιγάντων· ut Hesiod. quoque Theog. [185] : Μεγάλους τε γιγαντας. Dicuntur porro Γιγάντες κατὰ τὸ ἐκ γῆς ἰέναι, ut etymologi [Ety. M. p. 231, 20] tradunt, assentiente ipsis Orpheo, ἱεροῦ λόγου lib. 8 : Ὀὐκ καλέουσι Γιγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν, Οὐνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανοῖο. [Apoll. Rh. 3, 1054 : Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὄλκας ἀνασταχῶσι Γιγαντας. Eur. Phœn. 129 : Γιγαντι γηγενέτα· 1138 : Γ. γηγενῆς· Herc. f. 176 : Τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γιγασιν πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλην, ubi Matthiæ jure reprehendit Musgravius, qui Γιγασιν pro adjectivo positum acceperat. Γιγάντες, Cratini junioris comœdia. Γιγάντων νῆσος (Pithecussæ) Lycophr. 688. Γιγαντες homines quivis proceritate corporis et robore insignes non raro dicuntur in libris V. T. et scriptorum ecclesiasticorum. Vid. interpr. ad Hesychii glossam : Γιγαντος, μεγάλου, ισχυροῦ, υπερρουσῆς, et Suicerum.] Alioquin Γιγάντες dicuntur etiam Lyciæ incolæ, et Γιγαντία ipsa Lycia ab ipsis nominatur, test. Ety. et Hesych. [Lex. Rhet. p. 232, 19. i. Producto contra morem veterum i in Orac. Sibyll. 1, p. 93 : Γιγαντες σκολοῖ· 2, p. 276 : Ἠθέ τε γιγάντων. G. DINDORF.]

[Γίγγη, ή, Ginge, Parysatidis ancilla. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 44, 11.]

Γιγγίδιον, τὸ, Gingidium, Herbula ex olerum genere, sylvestri pastinacæ similis, sed tenuior, et amariore radice, ut inter alia tradit Diosc. 2, 167, ubi et λεπίδιον vocari annotat. Idem ex eo refert Plin. 20, 5. [Galen. vol. 13, p. 166; Aetius fol. 6, b, 34. Tordylium Syriacum, Daucus Gingidium Linn. Artedia Squammata Rauw. Glossæ : Γινγίδιον· Crepulium. Schol. Nic. Al. 429 : Κίχουρα ἡμεῖς μὲν γιγγικίδια, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κίχουρα, ubi recte alius Schol. γογγύλια pro γιγγ.]

[Γιγγιλισμός lectio vitiosa. V. Γιγγιλισμός.]

[Γιγγίς, ἴδος, ή, Rapa. Alex. Trall. 8, p. 140; 9, p. 323, 326.]

[Γίγγις, Γιγγίδος, ὄνομα κύριον, Suidas. Conf. Γιγγίς.]

[Γιγγάριον, τὸ, Tibiæ species. Antiatic. p. 88, 4 : Γιγγάρια· οἱ ἀλλήται λέγουσι γένος ὀργάνων.]

Γιγγαρος, δ, teste Poll. 4, [82] fuit μικρὸς τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μονοδίξ πρόσφορος, Tibia parvula, Ægyptia, accommoda monodiis. Non multum absimilis est ap. eundem [76] ὁ γίγγρας. [Ap. Poll. libri nonnulli νίγγαρος vel νίγγαροι, quem librarii errorem esse ad sectionem proximam, ubi νίγγαροι memorantur, aberrantis vere monet Jungerm. De quo nunc eo minus dubitari potest postquam Antiaticista glossa de v. Γιγγάριον vulgatam scripturam confirmavit. G. DINDORF.]

[Γιγγλίαν, κάλυμμα κεφαλῆς ἐρεοῦν τι (codex ἐροῦντες), Capitis tegumentum laneum quoddam, Hesych.]

[Γιγγλίω, Minor. Antiatic. p. 88, 5 : Γιγγλίω τὸ ἀπειλεῖν οἱ ἰδιῶται λέγουσιν.]

[Γιγγιλισμός, δ.] Γιγγιλισμός, δ, Hesychio γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, Titillatio, Risus manu excitatus : qui et γαργαλιῶν attulerat pro γαργαλιεσθαι et ἤδεσθαι. At Γιγγιλισμοῖς idem exp. κίχλισμοῖς. Ap. Suid. Γιγγιλισμός [γιγγιλισμός scriptum ap. Zon. p. 436 et ap. Herodian. Epim. p. 13] καὶ κίχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός. [Γιγγιλισμός librarii error est. Recte γιγγιλισμός etiam ap. Cyrillum. In loco Hesychii prava fertur interpunctio γαργαλισμός ἀπὸ χειρῶν, γέλως. || Aliam signif. memorat Eust. p. 1880, 62 : Πανσανίας δὲ καὶ γιγγιλισμὸν γένος λέγει φιλήματος· quam Hesych. recte vocabulo Γιγγιλμος tribuit. G. DINDORF.]

Γιγγίλος, δ, Nanus, Pumilio, Hesych. Infra Γίννος. [V. ὀγνός.]

[Γιγγυμαῖος, Cardinalis, Gloss.]

Γιγαρτώδης, δ, ή, Plenus γιγαρτων, Multa habens γιγαρτα, vel Similis γιγαρτοις, Proxime accedens ad γιγαρτα. [Theod. Jes. 1, 25, ubi Procop. : Τὸ γιγαρτώδες ἐν τοῖς ληνοῖς.]

Γιγᾶς, αντος, δ, [Vocativ. γίγα ap. Const. Man. Chron. p. 55 Meurs. SCHÆF.], Gigas, Immanis inusitataque proceritatis homo : quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Jovem ipsum oppugnare ausos. Od. H. [205] : Κύκλωπες τε καὶ ἀγρια φύλα γιγάντων· K. [120] : Οὐκ ἀνδρῶσιν εὐκοῦτες, ἀλλὰ γίγασιν. Et Athen. 6, μέγα χρῆμα γιγάντων· ut Hesiod. quoque Theog. [185] : Μεγάλους τε γιγαντας. Dicuntur porro Γιγάντες κατὰ τὸ ἐκ γῆς ἰέναι, ut etymologi [Ety. M. p. 231, 20] tradunt, assentiente ipsis Orpheo, ἱεροῦ λόγου lib. 8 : Ὀὐκ καλέουσι Γιγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν, Οὐνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανοῖο. [Apoll. Rh. 3, 1054 : Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὄλκας ἀνασταχῶσι Γιγαντας. Eur. Phœn. 129 : Γιγαντι γηγενέτα· 1138 : Γ. γηγενῆς· Herc. f. 176 : Τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γιγασιν πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλην, ubi Matthiæ jure reprehendit Musgravius, qui Γιγασιν pro adjectivo positum acceperat. Γιγάντες, Cratini junioris comœdia. Γιγάντων νῆσος (Pithecussæ) Lycophr. 688. Γιγαντες homines quivis proceritate corporis et robore insignes non raro dicuntur in libris V. T. et scriptorum ecclesiasticorum. Vid. interpr. ad Hesychii glossam : Γιγαντος, μεγάλου, ισχυροῦ, υπερρουσῆς, et Suicerum.] Alioquin Γιγάντες dicuntur etiam Lyciæ incolæ, et Γιγαντία ipsa Lycia ab ipsis nominatur, test. Ety. et Hesych. [Lex. Rhet. p. 232, 19. i. Producto contra morem veterum i in Orac. Sibyll. 1, p. 93 : Γιγαντες σκολοῖ· 2, p. 276 : Ἠθέ τε γιγάντων. G. DINDORF.]

[Γίγγη, ή, Ginge, Parysatidis ancilla. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 44, 11.]

Γιγγίδιον, τὸ, Gingidium, Herbula ex olerum genere, sylvestri pastinacæ similis, sed tenuior, et amariore radice, ut inter alia tradit Diosc. 2, 167, ubi et λεπίδιον vocari annotat. Idem ex eo refert Plin. 20, 5. [Galen. vol. 13, p. 166; Aetius fol. 6, b, 34. Tordylium Syriacum, Daucus Gingidium Linn. Artedia Squammata Rauw. Glossæ : Γινγίδιον· Crepulium. Schol. Nic. Al. 429 : Κίχουρα ἡμεῖς μὲν γιγγικίδια, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κίχουρα, ubi recte alius Schol. γογγύλια pro γιγγ.]

[Γιγγιλισμός lectio vitiosa. V. Γιγγιλισμός.]

[Γιγγίς, ἴδος, ή, Rapa. Alex. Trall. 8, p. 140; 9, p. 323, 326.]

[Γίγγις, Γιγγίδος, ὄνομα κύριον, Suidas. Conf. Γιγγίς.]

[Γιγγάριον, τὸ, Tibiæ species. Antiatic. p. 88, 4 : Γιγγάρια· οἱ ἀλλήται λέγουσι γένος ὀργάνων.]

Γιγγαρος, δ, teste Poll. 4, [82] fuit μικρὸς τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μονοδίξ πρόσφορος, Tibia parvula, Ægyptia, accommoda monodiis. Non multum absimilis est ap. eundem [76] ὁ γίγγρας. [Ap. Poll. libri nonnulli νίγγαρος vel νίγγαροι, quem librarii errorem esse ad sectionem proximam, ubi νίγγαροι memorantur, aberrantis vere monet Jungerm. De quo nunc eo minus dubitari potest postquam Antiaticista glossa de v. Γιγγάριον vulgatam scripturam confirmavit. G. DINDORF.]

[Γιγγλίαν, κάλυμμα κεφαλῆς ἐρεοῦν τι (codex ἐροῦντες), Capitis tegumentum laneum quoddam, Hesych.]

[Γιγγλίω, Minor. Antiatic. p. 88, 5 : Γιγγλίω τὸ ἀπειλεῖν οἱ ἰδιῶται λέγουσιν.]

[Γιγγιλισμός, δ.] Γιγγιλισμός, δ, Hesychio γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, Titillatio, Risus manu excitatus : qui et γαργαλιῶν attulerat pro γαργαλιεσθαι et ἤδεσθαι. At Γιγγιλισμοῖς idem exp. κίχλισμοῖς. Ap. Suid. Γιγγιλισμός [γιγγιλισμός scriptum ap. Zon. p. 436 et ap. Herodian. Epim. p. 13] καὶ κίχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός. [Γιγγιλισμός librarii error est. Recte γιγγιλισμός etiam ap. Cyrillum. In loco Hesychii prava fertur interpunctio γαργαλισμός ἀπὸ χειρῶν, γέλως. || Aliam signif. memorat Eust. p. 1880, 62 : Πανσανίας δὲ καὶ γιγγιλισμὸν γένος λέγει φιλήματος· quam Hesych. recte vocabulo Γιγγιλμος tribuit. G. DINDORF.]

Γιγγίλος, δ, Nanus, Pumilio, Hesych. Infra Γίννος. [V. ὀγνός.]

[Γιγγυμαῖος, Cardinalis, Gloss.]

A. Ag. 646 Z. p. 117. Th. 424.

[Γιγγλυμώω. V. Γίγγλυμος.]

[Γιγγλυμώω, τὸ, Cardo parvus. Tzetz. Chil. 2, 122: Κάτοπτρα ... κινούμενα λεπτοί τε καὶ τισι γιγγλυμώω.]

Γιγγλυμώω, δ, ή, Figuram habens γιγγλυμώω, Similis τοῖς γιγγλυμώω. Hippocr. De fract. 8, [p. 751, C]: Τοῦ γὰρ βραχίονος τὸ γιγγλυμώω ἐν τῇ τοῦ πήχους βαθμίδι, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐρεῖδον, ἰθυωρίην ποιεῖ τοῖσιν ὀστέοισιν τοῦ πήχους καὶ τοῦ βραχίονος. Ubi Gal. annotat τὸ γιγγλυμώω τοῦ βραχίονος nominari τὸ κάτω πέρας, δ διαρρῶται πρὸς τὸν πήχυν, ἐπειδὴ καὶ οἱ γιγγλυμώω τὰ μὲν τινὰ κοῖλα, τὰ δὲ ἐξεχόντα κεκτημένοι, τοῖς μὲν κοίλοις ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τῶν πλησιαζόντων, τοῖς δὲ ὑπερέχουσιν εἰς τὰς ἐκείνων ἐμβαίνουσι κοιλότητας. [Vid. Cocch. Chirurg. p. 142. Adverb. Γιγγλυμώω ex Galeno vol. 4, p. 10 indicat Weigel. Adde Oribas. p. 153, 28: Ἐπεὶ δὲ γιγγλυμώω οἱ σπόνδυλοι σύγχεινται. G. DINDBORF.]

[Γίγγλυμος, δ: nam hoc accentu scribendum. V. canonem Arcad. p. 61, 15. G. D.] Γίγγλυμος Hesychio [Lex. Rhet. p. 232, 22 et Etym. M. p. 231, 30, ubi γίγγλυμος] ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν, Cardo portæ, qui cum ipsa porta vertitur: vel potius Ferramenta illa duo, quæ per commissuram inter se coeuntia clavo trajecto portam sustinent, et in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. [Γιγγλυμώω (vulgo γιγγλυμώω) πολυστροφώω, Cardine versatilior, ap. Suid. s. v. Διονυσίων. Hesychius autem addit: Καὶ ἐπὶ τοῦ θώρακος οἱ στροφοί, qua signifi. dixit Xenoph. De re eq. 12, 6: Τοῦ μὲν οὖν θώρακος τὸ κοιλῶν ταύτη ἀφαιρέτων ἀντὶ δὲ τούτου πτέρυγες ἐν γιγγλυμώω προσθεταί...] Inde ad διαρρῶσιν transfertur. Γίγγλυμος enim, s. γίγγλυμος, inquit Gorr., dicitur tertia species διαρρῶσεως, per quam ossa sese invicem ingredientia, ita secum conjunguntur, ut unius caput in alterius cavitatem condatur, et vicissim hujus caput in illius sinum excipiat. Est enim hæc διαρρῶσις plerisque ostiorum cardinibus similis, in quibus ferramenti utriusque, quod proprie Gr. γίγγλυμος appellatur, tum ejus, quod parieti infixum est, tum alterius, quod ostio adhæret, pectines mutuo implexu sese subeunt. In quibus vero ostiis clavus crassior parieti affixus ostii verticillum subit, non γίγγλυμος, sed verius γόμφωσις dicitur. Plura autem ossa in corpore τῷ γιγγλυμώω connectuntur, ut cubitus cum brachio, crus cum tibia, tibia cum astragalo, astragalus cum pterna, vertebrae similiter invicem. Sic sane Hippocr. De LL. in Hom. [p. 411, 11]: Τῷ δὲ δικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον, ή κνήμη καλεομένη, ὅσον ἐν γιγγλυμώω ἐνήρμωσται. [Conf. Cocch. Chirurg. p. 142.] Notandum porro et per simpl. γ reperiri Γίγγλυμοι, itemque Γιγγλυμώω, pro γίγγλυμοι et γιγγλυμώω: ut ap. Aristot. H. A. 4, 4 [p. 529, 32 nunc ex libris nonnullis correctum]: Τὰ δὲ δίθυρα, sub. κογχύλια, τὴν μήκωνα ἔχει, ἐν τῷ γιγγλυμώω: quod Gaza vertit, Ad partem, quæ mutuo testarum complexu continetur. Similiter ap. Suid. γίγγλυμοι in Ms. etiam exemplari unico γ et proparoxytonos. [Ap. Aristot. De anima 3, 10, p. 433, 22: Νῦν δὲ ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἶπεν τὸ κινῶν ὀργανικῶς, ὅπου ἀρχὴ καὶ τελευτὴ τὸ αὐτὸ, ὅσον ὁ γιγγλυμώω, var. lect. γιγγλυμώω, γιγγλυμώω, γιγγλυμώω, γιγγλυμώω. Γιγγλυμώω vitiosum ex Josephi A. Jud. 3, 5 affert Hemst. Ap. Polluc. 10, 22 γιγγλυμώω et γιγγυλίην.]

Rursum γιγγλυμώω Hesychio φιλήματος εἶδος: pro quo Eustath. [p. 1880, 62] e Pausania habet γιγγλυμώω. Sunt qui e Catullo interpr. Oscula columbatim data. [Veram esse Hesychii et Etym. M. lectionem ex Photii glossa colligi potest p. 245, 22: Μανδάλωτον, εἶδος φιλήματος, ὡς γιγγλυμώω (corr. γιγγλυμώω) καὶ ὀράπετον καὶ ἔτερα. || Femininæ formæ exemplum Schneid. citat ex Apollodori Poliore. in Math. vet. p. 41, τὰς γιγγλυμώω, ubi libros Mss. τοὺς γιγγλυμώω habere, de quo nihil annotatum in ed. Paris. G. D.]

[Γιγγλυμώω.] A Γιγγλυμώω est et verb. Γιγγλυμώωσθαι, quo Hippocr. utitur De artic. [p. 810, A]: Ἐν δὲ τῷ ἐπέκεινα ἐν ἄρθροισι γεγιγγλυμώωται πρὸς ἀλλήλους οἱ σπόνδυλοι. Ubi Gal. rursum annotat, γεγιγγλυμώωσθαι dici τοὺς σπονδύλους πρὸς ἀλλήλους, quoniam τέτταρας ἀποφύσεις ἔχοντες εἰσδιὰρρῶνται: ταῖς δύο μὲν γὰρ ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τοῦ πλησιαζόντος σπονδύλου, ταῖς δύο δὲ ἐπιβαίνουσι κατὰ ἄτερα· παραπλήσια δὲ πῶς ἐστὶ καὶ ή τῶν

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

A γιγγλυμώω παρασκευή. In Lex. quoque Hippocrat. [p. 452] γεγιγγλυμώωται, ita enim reponendum pro γιγγλυμώω, quod in vulg. Edd. legitur, exp. ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγγλυμώω. [Codd. γεγιγγλυμώω et γιγγλυμώω. Recte Steph.] Gorr. interpr. Per ginglymon juncti sunt: Galen. vero, Structuram habent ginglymo similem: ut ostendat in iis non verum esse ginglymum, quia non sit in eodem mutuo ossium duorum ingressus, inquit idem Gorr.

[Γιγγλυμώω, δ, ή. V. Γίγγλυμος.]

[Γιγγλυμώω, ή, Ginglymota, urbs Phœnicia, quam ex Hecateo memorat Steph. Byz. G. DINDBORF.]

[Γιγγλυμώω, ή, ὄν, Cardinibus consertus. Philo in Math. vet. p. 91: Γιγγλυμώωται σανίδας συγκλειόμενας καλωδίαις. Hemst. Apollod. Poliore. ibid. p. 41: Προτέχισμα ξύλινον γιγγλυμώωτον. Corrige. γιγγλυμώωτον. || Γιγγλυμώωτον osculandi modum quendam dictum esse annotavit Photius, cujus verba s. v. Γίγγλυμος posui. G. DINDBORF.]

[Γίγγροι, οἱ, Gingi, gens Libyca, ap. Agathem. 2, 5, p. 40.]

[Γίγγρα. V. Γίγγρας.]

[Γιγγραίνος. V. Γίγγρας.]

[Γιγγρανῶω vox nihili. V. Γίγγρας.]

[Γιγγραντῶω, ή, ὄν.] Γιγγραντῶω μέλη dicuntur Carmina quæ ad gingras cantantur. Axionicus ap. Athen. 4, [p. 175, B]: Οὕτω γὰρ ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου Ἀμφω νοσοῦσιν, ὥστε τὰλλ' αὐτοῖς δοκεῖν εἶναι μέλη γιγγραντῶω καὶ κακὸν μέγα. Ubi γιγγραντῶω μέλη dicit eo pene sensu, quo dicitur Καρικὴ μούσα, et Καρικὰ αὐλήματα, de cantu et tibiæ modulis, qui ob stridulum lugubremque et querulum sonum molestiores auribus sunt, non aliter ac illa carmina, quæ γίγγρας s. γίγγροι decantabantur, tibiæ genere stridulo et lugubri, ut jam dicitur [s. v. Γίγγρας].

Γίγγρας, δ, dictus fuit αὐλίσκος τις γούδη καὶ θρηνητικὴν φωνὴν ἀφίει: Parvula quædam tibia lamentabilem flebilemque emittens vocem, teste Poll. 4, [76], ubi dicit Phœnicum quidem eam esse inventum, Caricæ autem musæ πρόσφορον, denominatum vero esse ab Adonide, quem Γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque ap. Athen. 14, [p. 618], γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab Eod. 4, [p. 174, F], eadem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam. Ibi enim quum dixisset Phœnices χρῆσασθαι αὐλοῖς σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος ὅζῳ καὶ γοερὸν φθεγγομένους: sed et Caras iisdem usos fuisse ἐν τοῖς θρήνοις: subjungit mox: Ὀνομάζονται δὲ οἱ αὐλοὶ γίγγροι, ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων: τὸν γὰρ Ἄδωνιν Γίγγρον καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοινίκες. Addit etiam, τῶν γίγγρων meminisse Amphiphem in Ἰατρῶω, et Amphidem in Dithyrambo. In Amphidis tamen loco, quem solum citat, non γίγγρος est, sed γίγγρας. Ἐγὼ δὲ, inquit, τὸν γίγγραν [libri γίγγραν τε, quod γίγγραν γε corrigendum, nisi vera est lectio apographi Florentini γίγγραν] τὸν σοφώτατον. Et rursum: Τίς δ' ἐστ' ὁ γίγγρας; καὶ νῦν ἐξεύρημά τι [... δ ... Ἀθήνησιν ... κατακεχρημένον] ἐν συμποσίοις ἥδιστον [ἥδη ὅστιν]. Veruntamen γίγγρος illud mendo carere, ex Hesych. patet: qui et ipse tradit

D γιγγρῶν s. γίγγρον, esse αὐλήμα τι et εἶδος αὐλοῦ. Idem Hesych. habet et Γιγγραῖαι pro γίγγραι s. γίγγροι: eoque auctore γιγγραῖαι sunt αὐλοὶ μικροί, ἐν οἷς πρῶτον μανθάνουσι. Eust. vero γιγγραῖους habet pro illo, quod Athen. γίγγρους. Sic enim scribit, p. 1157, [40]: Ξενοφῶν [sic etiam ap. Athen. cujus verba hic exscripsit Eustath. sed non legitur hoc ap. Xenophonem] δὲ ἱστορεῖ γιγγραῖους αὐλοῦ σπιθαμιαίου παρὰ Φοινίκην, ὅζῳ καὶ γοερὸν φθεγγομένους, οἷς καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο: ή δὲ χρῆσις τοῖς γίγγροις ἐκ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων, ὃν Γίγγρον ἐκάλουσιν οἱ Φοινίκες. Ubi etiam nota eum Γίγγρον habere pro Γίγγρον, quod Athenæi codd. [Γίγγραν dicit Pollux 4, 76.] || Rursum Γιγγραῖαι, ut refert J. Poll. [4, 102], fuit quoddam πρὸς αὐλὸν ὄργανον, ἐπώνυμον τοῦ αὐλήματος. Et Tibia igitur, et Cantilena quæ ea canitur, et Saltatio quæ ad cantum ejus desaltatur, γίγγρας nominatur. Ceterum a γίγγρα, Tibia, est verbum Γιγγραῖνω, Tibia illa, quæ gingras dicitur, cano: ut Athen. 4, [p. 174]: Γιγγραῖνωσι [at hic cod. Ven. recte γιγγραῖνωσι, alii libri

γίγγραίνουσι. Edd. veteres γίγγραίνουσι, margo cod. A Paris. γίγγραίνουσι] γὰρ οἱ Φοινίκης, h. e. τοῖς γίγγραϊς χροῖνται. [Immo sequitur ἐχροῖντο ap. Athen.]

[Γίγγρασμός, ὁ.] Ab eodem Γίγγραίνω [quod Steph. male finxit] est et aliud verbale, Γίγγρασμός, quod Hesycho. exp. ἦχος: signif. tamen potius Cantum s. Sonnum exiguam illius tibiae stridulum et lugubrem. Forsitan ab iisdem gingris est Lat. v. Gingrire, idem cum τῷ γίγγραίνω signif. Festo tamen auctore, Gingrire anserum vocis proprium est: indeque genus quoddam tibiaram exiguarum Gingriarum: cui et Gingrinator est tibicen.

[Γίγγρας. V. Γίγγρας.]

[Γίγγρα: nam hoc accentu scribendum. Theognost. in Bekk. Anecd. p. 1358: Τὸ γίγγρα ἐπιφώνημα τι ὃν ἐν καταμωχίσει λεγόμενον, εἰ ὀξύνεται, οὐκ ἀποπον· ἀπαραχημάτιστον γὰρ ἐστίν. G. D.] Γίγγρα Hesychio ἐπιφώνημα τι ἐπὶ καταμωχίσει λεγόμενον: pro quo Eustath. [p. 1880 extr.] e Rhet. Lex. habet Γίγγρα. Indeque secundum quosdam Γίγρων dicitur quidam ἀφροδιτακὸς δαίμων, qui et Marti videtur fuisse διάκονος τῆς μοιχείας, Eustath. [l. c., sed Γίγρων p. 1599, 1. Hesycho.: Γίγρων, οἱ δὲ Γίγρων. Πάτακος ἐπιτραπέζιος. Οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα. Ad quem Alb. ex Cyrillo affert: Γίγρων, δαίμων τις· περὶ τὴν Ἀφροδίτην ἢ ἱστορία. Conf. s. v. Γίγρωνος.]

[Γίγγραϊ. Γίγγραϊ. Γίγγρας. V. Γίγγρας.]

[Γίγγρα, κύριον ὄνομα, Zonaras p. 437. Simile et fort. Zonaræ quoque restituendum nomen est Γίγγρας, quod supra ex Suida attuli. G. DINDORF.]

Γίγλωφ, Avena. Vulg. Lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro αἰγίλωφ.

[Γίγλωμος et derivata. V. Γίγλωμο...]

[Γίγνομαι et reliquæ ejusdem stirpis formæ.] Γείνω, Gigno, Procreo. Sed cum hoc γείνω [quod grammatici fingunt, ut Etym. M. p. 229, 16, aliisque in locis] inusitatum sit, ab ejus media voce Γείνομαι deductum ἐγεινάμην in frequenti usu est, idque ap. utrosque scriptt.: nec tantum de viro dicitur, sed et de muliere: unde sunt qui et Pario interpr. Exempla e multis pauca sunt hæc. Il. E., [800]: Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδείδης. Od. O., [242]: Γείνατο δ' Ἀντιφάτην. De matre autem dictum, Il. E., [896]: Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσι, ἐμοὶ δὲ σε γείνατο μήτηρ. A., [280]: Θεὰ δὲ σε γείνατο μήτηρ, ubi abundat μήτηρ. Hesiod. [Erg. 769]: Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. [Æsch. Eum. 736: Μήτηρ γὰρ οὕτως ἐστίν ἢ μ' ἐγεινάτο. Soph. El. 261. De patria Eur. Phœn. 1003: Πατρίδος ἢ μ' ἐγεινάτο. Hesycho.: Γειναμένη, ἐνεγκχημένη· ἢ πατρὶς, ἀφ' ἧς ὑπάρχει. Dionys. A. R. 6, 9: Πόλει τῇ γειναμένη.] Xenoph. autem de utroque parente simul dixit in Apol. Socr. [20]: Οὐδὲ σὺ πέπεικάς σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Sed Ap. [1, 4, 7], τὰς γειναμένας ἀπελάσσει Matres: Ἐμψῶσαι δὲ ταῖς γειναμένας ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. [Eur. Troad. 825: Ἄ σὲ γειναμένα. Ap. Herodot. 4, 10, ἢ γειναμένη, Mater; 1, 120, οἱ γεινάμενοι, Parentes. Αἱ γεινάμεναι, Puerperæ, ap. Aristot. H. A. 7, 2: Ἰκμάς τσαυτῆ ὄση ταῖς γειναμένας ὑπολείπειται μετὰ τὴν κάθαρσιν. || Γείνασθαι significatione passiva dictum librorum error est, qui formas γείνασθαι et γεινάμενος non raro permutarunt cum γενέσθαι γενόμενος γείνεσθαι γεινόμενος γεινόμενος: v. var. lect. ad Hesiod. Th. 202 et exempla Jacobsii ad Ælian. N. A. p. 3, et Lobeckii ad Phryn. p. 320, inter quæ unum memorabile est Suidæ, qui γειναμέναις per γεννηθείσαις interpretatur in v. Platonis in Anth. Pal. 7, 99, ubi codex Palat. et Diogen. L. 3, 30 recte γεινομένης. Apud Dionys. H. A. R. 1, 63: Ὅτε ἐγεινάμην, codex Vat. ἐγινόμην. || Æolicam formam Ἐγεννάμην annotarunt Greg. Cor. p. 587 alique gramm. G. D.] At vero γείνεσθαι et γεινόμενος, quæ signif. Gigni, Nasci, et Qui gignitur, Qui nascitur, solis poetis [epicis] usitata esse arbitror. Od. O., [312]: Τῷ μὴ γείνεσθαι ὄφελον. Il. Y., [128]: Ὅσσα οἱ αἴσα Γεινομένην ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. [Sc. 88]: Γεινόμεθ', οὔτε φρένας ἐναλίχιοι οὔτε νόημα. Idem [Op. 179]: Ἐδ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι· sed hic γεινόμενοι pro γενόμενοι, Nati, ut illic γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα accipi aiunt. [Theocr. 17, 75: Γεινόμενον τὰ πρότω, et Callim. in Dian. 23. Idem in

Dei. 214: Γείνεο γείνεο, κόῦρε. || Imperite nonnulli Γείνεσθαι signif. activa dictum acceperunt in loco Homericō Od. Δ, 208: Ὡς τε Κρονίων ὄλβον ἐπιπλώσει γαιέοντι τε γεινομένω τε. Alienior etiam locus est Od. Y, 202: Ἐπὴν δὲ γείνεαι αὐτός, ubi γείνεαι (pro γείνηαι) est ab aoristo γείνασθαι. Γείνεσθαι autem recte jam ab aliis monitum est nonnisi forma differre a γίνεσθαι et γίγνεσθαι. G. DINDORF.]

Γέγα, Natus sum: interdum et simpl. pro Sum: unde γεγάς particip.; utraque solis poetis [epicis et lyricis] in usu. Apoll. Rh. 2, [1164]: Κασίγνητοι γεγάσι. Od. Δ, [112]: Νέον γεγάωτ' ἐνὶ οἴκῳ. Et infin. Dor. γεγάμεν. Item Ἐκεγέγα, unde ἐκεγεγάτην ap. [Hom. Od. K, 138.] Apoll. Rh. [1, 56]; ἐκεγεγάς, [2, 1225]: Μακάρων σχεδὸν ἐκεγεγάστας. Hesiod. [Op. 254]: Διὸς ἐκεγεγάται, pro γεγαυία ἐκ Διὸς· sic et in ceteris exemplis. [Pind. Ol. 9, 164: Τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν. Ἐκεγεγάμεν Hom. Il. E., 248.] Varie autem hoc γέγα formarunt Gramm. Aliqui enim ita: γείνω, γενῶ, γέγακα, med. autem γέγονα: deinde per sync. et pleon. τοῦ α, γέγα. Alii sic: γείνω, γενῶ, γέγακα et per sync. γέγα. Sunt et qui altius repetentes hujus γέγα originem, volunt a γῶ prorsus inusitato, e quo esse aiunt ipsum γείνω, fieri γέγηκα, unde sit γέγα Ion., eod. modo, quo βέβα α βέβηκα. [Ad similitudinem Homericæ γεγάσι (Od. Δ, 325; E, 35 et al.) factum est γεγάτε producta, quæ corripri debet, syllaba penultima in Batrach. 143: Οἱ τινες ἐν βατραχίοισιν (βραχάχοισιν) ἀριστῆες γεγάτε, et in epigr. Homericō ap. Herodot. V. Hom. c. 35: Τότων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκεγεγάτε. De quo rectius quam alii judicat Buttman. Gr. vol. 2, p. 96. G. D. Seqq. ex Indice.] Γῶ inusitatum thema, e quo præter. med. γέγα apud poetas. Inde et subjunct. præter. perf. act. γεγάκω [ᾶ], Hesychio γεγενημένος ὤ. [Pind. Ol. 6, 83: Φοίβου γὰρ αὐτὸν πᾶ γεγάκειν πατρός. || Obsoletam aoristi formam Hesychoi glossa continere videtur, Ἐγαν, ἐγένετο, ubi Musurus scripsit Ἐγαν. G. DINDORF.] Γεγῶς, ut ἐστὼς pro ἐσταῶς: Sophocl. [Aj. 1289]: Ἐκ βαρβάρου μητρὸς γεγῶς, E barbara matre natus. Sic γεγῶσα pro γεγαῶσα. [Γεγῶς et Γεγῶσα et singulari et plurali numero frequentissimum apud Euripidem: rarius ap. comicos. Semel ap. Aristoph. Lys. 641: Ἐπτά μὲν ἔτη γεγῶσα. Antiphanes, tragicum imitans sermonem, ap. Athen. 3, p. 112, C: Πῶς γὰρ ἂν τις εὐγενὴς γεγῶς κ. τ. ἔ. Neutrius generis exempla, nisi si quod critici finxerunt, non memini videre præterquam quod Herodian. Epimer. p. 240 præcipit: Τὰ μετοχικὰ οὐδέτερα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράρονται, τὸ τετυπὸς... καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ ἐστὼς βεβῶς γεγῶς καὶ τεθνεῶς. G. DINDORF.]

¶ Γίγνομαι, et Γίνομαι, sed esse γίγνομαι rationi magis consentaneum, Heraclid. ap. Eust. [p. 1064, 2; 1173, 52 et 1722, 55: ... πατρίστο ἂν ὁμοίως καὶ τὸ γίνεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πάντα, οἷς οἱ μὲν παλαιοὶ ἐν δυσὶ γάμμα ἐχροῖντο, γίγνομαι λέγοντες καὶ γιγνόμενος. Mæris p. 108: Γίγνεται Ἀττικῶς, γίγνεται Ἑλληνικῶς.] docet, scribens, ut e μένω fit μέμνω per duplicationem, deinde μέμνω Ion. per metath. τοῦ ε in ι: sic e γένω esse γέγνω, e quo fieri γίγνω, unde γίγνομαι, γενήσομαι, γεγένημαι, ἐγενήθην, tanquam a γενάομαι, quod inusitatum est. Aor. 2 med. ἐγενόμην. Præter. med. γέγονα, tanquam a γείνω. Signif. autem Nascor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, et alia, quæ ordine persequar. [In codd. scriptorum inde ab Homero usque ad infimorum temporum libros summa est inconstantia in exhibendis formis γίγνεσθαι et γίνεσθαι, pariterque γιγνώσκειν et γινώσκειν, nec veteres ipsi satis sibi constitisse videntur, quantum ex antiquis monumentis colligi potest, in quibus non solum γίγνεσθαι, sed etiam γίνεσθαι reperitur: velut γίγηται in inscr. Attica ol. 114 ap. Bœckh. vol. 1, p. 141, et ἐπιγινόμενοι ap. Chandler. Inscr. ant. 1, p. 8. Antiquiores tamen esse et proprias Ionice dialecti formas γίνεσθαι et γινώσκειν vix dubitari potest, quum in vetustis Homericorum carminum exemplaribus constans hæc videatur fuisse scriptura: de qua non obscurum Eustathii testimonium est p. 1064, 2: Τὸ δὲ γίνωσκε καὶ ἀπλῶς τὸ γινώσκειν οἱ μὲν ὕστερον Ἀττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασίν, ὡς καὶ ὁ κοινὸς δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ

γίνεσθαι γίγνεσθαι. Ὀμηρος μέντοι ἀρχαιώτερον ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δεύτερον γάμμα ἔστι δὲ ὁμοῦς ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφρονότερον τὸ τοῦ Ὀμήρου. Quamobrem formas illas poetis epicis non solum non eximendas esse arbitramur, quod in Homero fecit Wolfius, sed restituendas potius sicubi ab librariis sunt obscuratae, quod, si omnem exemplorum copiam perlustramus, saepe quibusdam, raro in omnibus esse codicibus factum animadvertimus: de quo dixerunt Wernick. ad Tryphiod. p. 449 et Bernhard. ad Dionys. P. p. 622. Eandem legem reliqui quoque dialecti Ionicæ scriptores secuti esse videntur. Et apud Herodotum quidem γίνεσθαι aliquoties, nusquam γίγνεσθαι legitur. In libris Hippocrateis utriusque reperiuntur formæ exempla, quæ ad eandem omnia normam conformatum iri speramus codicibus et pluribus et accuratius excussis. Doricæ dialecti pauciora supersunt monumenta quam de quibus certi quid in alterutram partem statuere liceat. Apud Pindarum γίγνεσθαι et γινώσκειν, codicibus tamen sibi non constantibus, nunc scribitur: apud Theocritum γίνεσθαι et γινώσκειν. Impeditior de scriptoribus Atticis quæstio est, quorum a codicibus vetustioribus Ionicæ formæ non raro plus auctoritatis habent quam quas grammatici Atticas esse perhibent γίγνεσθαι et γινώσκειν. Sic Aristophanis codex Ravennas et Euripidis Vaticanus 909 locis tantum non omnibus optimique libri Thucydidis sæpissime γίνεσθαι et γινώσκειν exhibent. Contraria Platoniorum codicum ratio est, quorum duo antiquissimi, Clarkianus et Parisinus 1807, Atticas formas pene constanter conservarunt. Recte igitur facere videntur qui grammaticorum sequentes auctoritatem γίγνεσθαι et γινώσκειν Atticis veteribus ubique restituunt, alteram autem formam recentioris dialecti Atticæ auctoribus relinquunt, quorum alii, velut Aristoteles et Theophrastus, si quid fallaci codicum auctoritati est tribuendum, simplici potius quam duplici γ̄ usi, alii veteres Atticos esse imitati videntur, ut Polybius et Appianus, quorum in codd. melioribus γίγνεσθαι plerumque scribi ab Schweigh. annotatum est ad illum vol. 5, p. 132, ad hunc vol. 3, p. 141. Ceterum γίνεσθαι et γινώσκειν in libris vetustissimis sæpe per diphthongum scribuntur, ut ΓΙΝΕΣΚΑ in codice Ægyptiaco Hom. H. Ω, 563, ΓΙΝΕΤΑΙ in tabula Iliaca et in volum. Hercul. Oxonii editis vol. 2, p. 33 et 38, ΓΙΝΟΜΕΝΟΝ p. 35; γεινώμεθα in Papyro Taurinensi ap. Peyron. part. 2, p. 35; καταγεινωμένοις ap. Letronn. Recherches p. s. à l'hist. de l'Ég. p. 391, 14. Γίγνεται ap. Æsch. Suppl. 793 cod. Med. || Ad reliqua tempora quod attinet, præterita Γέγονα et Γεγένημαι, aoristus secundus Ἐγενόμην et futurum Γεγήσομαι apud omnis generis scriptores sunt usitatissima. Tertiæ personæ Γεγόνασι formam Alexandrinam γέγοναν ex inser. columnæ sub imperio Trajani positæ in Montef. Diar. Ital. p. 125 indicat Sturz. Paulo in Ep. ad Rom. 16, 7 pro γεγόνασιν restituta ex cod. Alex., et Annæ Comn. ex cod. Coisl. est restituenda p. 125, C, 133, C. Infinitivi Γεγονέναι forma Dorica Γεγόνειν est in decreto Agrigentinarum ap. Gruter. 401, 13. Tertia aoristi persona Ἐγένετο syncopen admittit, de qua Steph. in Indice: « Ἐγένετο, per sync. pro ἐγένετο, a γίνομαι. Γέντο Ion. demito augmento et per sync. exempto e pro ἐγένετο dicitur: ut cum Hesiod. Theog. 196 [199] τὴν Ἀφροδίτην δεικτὶ Κυπρογενῆ nominari, ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. » Adde ibid. 283: Γένθ', ὁ δ' ἄορ'... 705: Τόσσος δούπος ἐγένετο θεῶν... Pind. Pyth. 3, 153: Αἰὼν δ' ἀσφαλῆς οὐκ ἐγένετο. In ἐγένετο mutatum in codd. plerisque ibid. 6, 28. Theocr. 1, 88: Ὅτι οὐ πρᾶγος αὐτὸς ἐγένετο. Apoll. Rh. 1, 1141; 4, 1427. (Diversum ab hoc est Γέντο i. q. ἔλετο, de quo v. s. Γέντο.) Γεγέσκητο Hom. Od. A, 208: Ἐμοὶ δ' ἄχος δῆδ' ἀνέσκητο κηρόθι μᾶλλον. || Aoristi primi Ἐγενάμην aliquem apud Dorienses Græcos usum fuisse suspicamus, quum γενάμενος dixerit Archimedes locis a Buttmano indicatis p. 48, 28, 35, 38; p. 127, 23. Sæpius in scriptoribus mediæ ævi legitur, ut Ioann. Malal. p. 109, 19; 114, 21; 122, 16; 354, 17; 362, 5, et Georg. Syncell., ejus locos collegi ad p. 475, 20. Poetica quædam hujus aor. forma est ap. Callim. In

A Cer. 58: Γεῖνατο (Fiebat) δ' ἄ θεῶς, ut Buttman. opinatur; mihi vero Callimachus non de aor. γένεσθαι cogitasse, sed usitato omnibus scriptoribus aorists γεινασθαι mutata significatione pro γενέσθαι esse usuo videtur, ut in Orac. Sibyll. 1, p. 37: Ἐἴπας, γεινάσθω, καὶ ἐγείνατο, metri causa dictam est pro Γενεθῆτω καὶ ἐγένετο, quod in primo Geneseos capite legitur. || Aoristi formæ passivæ Ἐγενήθην vix ulla sunt in veterum Atticorum libris exempla præter ἐξεγενήθη ap. Platon. Philebo p. 62, F, et, si vere conjecit Stephanus, Leg. 12, p. 961, B, τῷ γενηθέντι, ubi libri γενηθέντι. Ibid. 8, p. 840, D, γεννηθέντες nunc ex codd. restitutum pro γενηθέντες. Recte igitur Phrynich. præcipit p. 108: Γενηθῆναι παρὰ Ἐπιγράμω, καὶ ἔστι Δώριον· ἀλλ' ὁ ἀττικίζων Γενέσθαι λεγέτω, in eandemque sententiam Thomas M. p. 189, non refutandi illi versionis Alexandrinæ, Machonis, Polybii, Diodori, Dionysii et similibus auctoritate scriptorum, quorum locos Lobeckius attulit, duobus augendos exemplis Philemonis in Compar. Menand. et Philem. p. 361: Φύσει γὰρ οὐδέεις δούλος ἐγενήθη ποτέ· et p. 360: Σὺ μὴ γενηθῆς τῆς δίκης προηγέτης. Γενηθείη ex Hippocr. p. 1208, D affert Lobeck. in Add. De Doriensibus quod dicit Phrynichus, confirmatur exemplo Archytæ p. 674 ed. Gal., ubi γεναθῆμεν legitur. Æolica infinitivi forma ΓΕΝΗΘΗΝ est in lapide Calchedon. ap. Cayl. Recueil d'Antiq. vol. 2, tab. 56, 11. || Futuri forma Dorica Γεγησοῦμαι Lysidi Epist. ad Hipparch. p. 53 restituta est ex cod. Ciz. Γεγήσομαι conjunctivo interdum utuntur cadentis Græcitatibus scriptores, qui etiam ἔσομαι et alia multa hujusmodi sibi indulserunt. Procop. De B. P. p. 125, C (vol. 1, p. 220, 10 ed. m.): Ὁ γ' ὅπως τὴν χώραν ἀπὸ τῶν ἐνοχλοῦντων ἀφουρήσασιν... ἀλλ' ὅπως... κύριοι τῶν ἡμετέρων γενήσονται· quanquam hujusmodi loci plerique facile possunt corrigi restituendo futuro. Γεγήσονται legebatur olim ap. Demosth. p. 505. Γεγήσασθαι, quod Lobeck. ad Phryn. p. 721 ex Io. Geom. H. in Deip. 1, 37 affert, Χαίρε γενησάμενη γενεῆν ὑπερούσιον οὐα, non huc referendum, sed pro γενησάμενη dictum videtur. Nihil autem est γενέσθαι in Orac. Sibyll. 14, 138, ubi scrib. videtur: Ἀνὴρ... ἀφ' Ἑλλήνων γένος αἵης. || Futurum primum passivi Γεγηθήσομαι in uno inventum est loco Platonis Parmen. p. 141, E: Τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται οὐ τοῦ ἔπειτα τοῦ μέλλοντος; et paullo post: Οὐτ' ἔστιν οὐτ' ἔπειτα γενήσεται οὐτε γενηθήσεται οὐτ' ἔσται· ubi quum non appareat quomodo formæ illæ, quæ significatione non magis differunt quam ἐγενέμην et ἐγενήθην, conjungi tanquam diversorum temporum notæ potuerint, valde probabilis Schleiermacheri conj. est γεγενήσεται. G. D.]

Γίγνομαι, Nascor, Orior: cui signif. primum do locum ob Γενομαι præcedens, quod hanc eand. habet. Od. Ξ, [141]: Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμεν καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί· Θ, [553]: Ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Hesiod. Op. [173]: Ἀλλ' ἢ πρόσθε θανείν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. [Æschyl. Eum. 349: Γεγνομέναισι λάχρη τάδ' ἐφ' ἅμιν ἐκράνθη.] Hac quoque in signif. prosa aor. 2 med. et præter. med. frequentius quam alia tempora usurpat. [Herodot. 1, 133: Ἡμέρη... τῇ ἑκαστος ἐγένετο· 8, 22: Ἀπ' ἡμέων γεγόναστε.] Isocr. Ad Phil. [p. 109, E]: Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας. [Idem p. 88, E: Ἀπ' ἐκείνου γεγονότας. Paus. 1, 7, 2: Ἐγεγόναι δὲ (ὁ ἀδελφός) ἐκ Φιλίππου τῇ Βερενίκῃ. Polyb. 6, 46, 6: Τὸν Λυκαῦργον μόνον τῶν γεγονότων (solum hominum) τὰ συνέχοντα τεθεωρηθέναι.] Plato Ep. 9: Ἐκαστος ἡμῶν οὐχ αὐτῷ μόνω γέγονεν, pro quibus Cic. dixit, Non nobis solum nati sumus. Ap. Eund. idem Cic. γίγνεσθαι vertit non solum Nasci, sed etiam Oriri, Gigni: ut videbis in meo Cic. Lex. Plut. [Mor. p. 109, F]: Ἀλλ' οἷσι οὐ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; alioqui τῷ γίγνεσθαι opp. potius ἀπολλύσθαι vel φθείρεσθαι. Plato Timæo, Γεγόμενον καὶ ἀπολλύμενον, Cic. interpr. Quod gignitur et interit. Aristot. Eth. 2: Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται. Plato etiam comp. usus est: in Epitaph.: Γεγόμενον χρημάτων καὶ παιδῶν καὶ διαφθειρομένων, Cic. interpr. Et nascentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis; γίγνεσθαι

τυράννου πατρός, Natum esse tyranno patre, VV. LL. A
 Sæpe et cum annorum numero, ut [ap. Herodot. 1, 119 : Έστεα τρία καὶ δέκα κου μάλιστα γεγονόσι.] γεγονόσι ἐτῆ εἴκοσι, Xenoph., Natus annos viginti. [Æschin. C. Timarch. p. 7, 36 : Πολλὸν ἀριθμὸν χρόνου γεγονόσιν.] Isocr., Γεγονός μὲν ἐτῆ τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν. Apud Eund. Panath. [p. 233, B] cum gen., si mendo caret locus, Ἡγοῦμαι γὰρ, οὐχ ἀριόττειν, οὐτε τοῖς ἔτεσι τοῖς ἐννεήκοντα καὶ τέτταρσιν, ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγονόσι. [Recte cod. Urb. ἀγώ. Thom. M. p. 183 : Γέγονα ἐτῆ τοσαῦτα κάλλιον ἢ γέγονα ἐτῶν, ubi interpr. genitivi exempla indicant ex Luciani Macrobr. c. 15, 17, 18, 23; Ælian. V. H. 3, 19. In postremo loco Luciani vetustus cod. Flor. accusativum præbet, Ἰσοκράτης ἐξ καὶ ἐννεήκοντα ἐτῆ γεγονόσι, quem non improbabile est etiam alibi ab librariis in genitivum esse mutatum. G. D.] Et cum numero ordinativo, γεγονόσι τριακοστὸν ἔτος, Naz. [Lucian. Macrobr. c. 22 : Τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονόσι ἤρξατο συγγράφειν.] Sæpe vero et c. adv., ut γίγνεσθαι καλῶς, pro honesto loco nasci, vel Claris parentibus nasci, s. Claros natales habere. Demosth. [p. 138g] : Ἐπειδὴ δὲ γεγενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδευθῆαι σωφρονῶς καὶ βεβιωκέναι φιλοτιμίως συμβέβηκεν αὐτοῖς κ. τ. λ. [Aristoph. Eq. 218 : Γέγονας κακῶς, ἀγόραιοι εἰ. Plato Theat. p. 173, B : Εὖ δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει.] Sic γεγονέναι βέλτιον ἄλλων Isocrati, pro Nobiliori genere natum esse quam ceteri. [Lysias p. 153, 15 : Κάκιστον γεγονέναι.] Jungitur autem adv. et in alia signif., ut paulo post docebo.

Γίνομαι, Sum, Fio : unde γέγονα, Fui vel Factus sum. Aristoph. [Pl. 346] : Γέγονας δ' ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; Itane factus es dives? Sæpe autem pro Sum. [Ejusmodi locis γίγνεσθαι non simpliciter pro εἶναι positum est, sed significat Fieri ut aliquid sit, ut ap. Herodot. 7, 11 : Καλὸν ὧν προπεπονητότας ἡμέας τιμωρέειν ἢδὲ γίνεται, ubi Wessel. ut γίνεται pro ἐστὶ positum esse ostenderet, male usus est alio ejusdem libri loco cap. 51.] In seqq. autem exemplis pro loco reddi vel hac vel illa v. potest. Demosthen. [p. 25] : Ὡστε δὲ ὧν ἐκ χρηστῶν φῶλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξεων ἐκ φάουλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι. [p. 17] : Ἴνα... φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται. Thuc. : Ἰσοπαλῆς ἢ μάχη γίγνεται. [5, 26] : Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέρους πράγματα, pro Interesse. Xenoph. Cyrop. init. : Ἐννοια ποθ' ἡμῖν ἐγενήθη [ἐγένετο], periphr. pro ἐνενοήσαμεν. Observanda est autem et constr.; ut Plutarch. Publ. : Ἐπιτρέπω τῷ πολεμῶν δικαστῇ γενέσθαι. Id. Comp. Lyc. et Num. extr. : Ἐκεῖνο μὲν τοι τῷ Νομῶν μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει, τὸ ξένω καὶ μεταπέμπω γενέσθαι. [Cum participio. Soph. Aj. 589 : Μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένη; Philoct. 773 : Μὴ σαυτὸν θ' ἄμα καμὲ... κτείνας γένη. Thucyd. 3, 68 : Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο. Plato Sophist. p. 217, C : Μὴ τοῖνον... ἀπαρνηθεὶς γένη; Leg. 2, p. 670, B : Ὅσοι προσάδειν... γηγῆνασι διηναγασμένοι. 5, p. 737, C : Ὅγκος δὲ πλήθους ἱκανὸς οὐκ ἄλλως ὀρθῶς γίγνοιτ' ἂν λεγθεὶς. Xen. Mem. 4, 3, 8 : Ὅταν (ὁ ἥλιος) αὐτὸν πάλιν ἀπὸ πῶν γένηται. Aristid. vol. 1, p. 51 : Ὡσπερ τὰ πρῶτα ἔδοξας, οὕτω καὶ τὰ δεύτερα εἰσακούσας γενοῦ. Et similiter cum substantivis et adjectivis, ut φυγάδα γίγνεσθαι, ἀνάρπαστον γ., κωλυτὴν γ., μηνυτὴν γ., de quibus Duk. ad Thucyd. 3, 23, Hoogveen. ad Viger. p. 231. Πάντα, Παντοδαπὸν, Παντοῖον γίγνεσθαι, In omnes formas se vertere, v. sub adjectivis illis. Τίς γένομαι; Quis fiam? s. Quid me fiet? Lucian. Dial. mer. 9, vol. 3, p. 303 : Τίς γένομαι; πῶς ἂν με ἢ γῆ καταπίοι; Aristen. 1, 28 : Τί πράξω; τίς γένομαι; Thomas M. p. 858. Frequentius neutro genere, Τί γένομαι; ut ap. Æschyl. Sept. 297; et in Eum. 789, 818 : Τί βέξω; γένομαι; ubi τί ex præcedentibus repetendum. Theocrit. 15, 51 : Ἀδίστα Γοργοί, τί γενόμεθα; Et in oratione obliqua, apud Æschyl. Prom. 905 : Οὐδ' ἔγω τίς ἂν γανοίμαν. Thuc. 2, 52, ejusque imitator Procop. Hist. p. 585, B : Οὐκ ἔχοντες ὅ τι γίγνεται. Conf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 811. || Γίγνεσθαι de tempore dicitur quod fit, i. e. procedit, transit. Herodot. 2, 2 : Ὡς γὰρ διετῆς χρόνος ἐγγόνεε ταῦτα τῶ ποιμένι πρόησσοντι. 1, 113 : Ὡς δὲ τρίτῃ ἡμέρῃ τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο. Plato Phæd.

p. 108, C : Ἐως ἂν δὴ τινες χρόνοι γένωνται, ὧν ἐξελθόντων... ubi Heindorf. Diodori locum comparat 20, 109 : Ἐπειτα χρόνου γενομένου καὶ τῶν ἔργων ἤδη συντέλειαν λαθόντων. Lysias p. 109, 9 : Πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 51 : Ἐπεὶ δὲ πορευόμενος οὕτως ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια τῶν Σύρων, quod recte interpretatur Schneid. : Interjectis diebus, qui quidem ad hoc iter faciendum erant necessarij. Dio Cass. 39, 65 : Οὐκ ἐξὸν ἐκ τῶν νόμων, πρὶν πρώτῃν ὥραν γενέσθαι, ἐν τῷ δήμῳ τι χρηματισθῆναι. Conf. Διαγίγνομαι, Ἐκγίγνομαι, Προγίγνομαι. || Γίγνεσθαι de numeris qui collecti summam efficiunt. Aristophan. Vesp. 660 : Τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἔργος δισχιλία γίγνεται ἡμῖν ἀπὸ τούτων νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς... ἐξ ἡλιασίαν... γίγνεται ἡμῖν ἑκατὸν δῆπου καὶ πενήκοντα τάλαντα. Demosth. p. 914, 14 : Τῶν μὲν γὰρ ἑκατὸν εἴκοσι στατήρων γίγνεται τρισχιλία τριακοσία ἐξήκοντα (δραχμαί)... τὸ δὲ σύμπαν κεφάλαιον γίγνεται τόσον καὶ τόσον. || Apud Dialecticos τὸ γιγνόμενον Id quod ex præmissis colligitur. Epictet. Diss. 4, 1, 61, p. 544 : Εἰ γὰρ ὑποτάσσομεν κακῶς... ἀνάγκη καὶ τὸ γενομένον ἐξ αὐτῶν ἐπενεχθῆναι κακῶς. || Γίγνεσθαι τραγωδῶς, i. e. tragœdias in scenam produci. Æschin. C. Ctesiph. p. 59, 23 : Γίνομέων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγωδῶν. p. 75, 26 : Μελλόντων ὡσπερ νυνὶ τῶν τραγωδῶν γίνεσθαι. Ibid. p. 58, 32 : Τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, codd. plur. γιγνομένων.]

Interdum vero et cum præpos., ut e Dem. Οἱ ἐν δυνάμει γιγόμενοι, Qui sunt in imperio. [Xen. Anab. 1, 9, 1 : Ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι, Qui cum Cyro consueverant.] Ex eod. : Οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῷ γεγεννημένοι, Ex eod. : Γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. Thucyd. : Γενομένοι ἐπ' ἀμφοτέρα ταῖς γνώμης. [De his omnibus v. s. Ἐπί.] Γίνονται μεθ' ἡμῶν, Dem. [Xen. H. Gr. 5, 2, 14 : Μετ' ἐκείνων γίγνεσθαι.] Γίνομαι σοι δι' ἐχθρας, Aristoph. [Ran. 1412], Sum tibi inimicus. Cum ead. præp. Ἐγεγόνει τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς, Plut. Fabio [de his aliisque hujusmodi locutionibus v. s. Διά]; Solone, [Pompej. 27; Anton. 52] : Ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι. quod exp. etiam verbo motus, In spem adduci. Sed ap. Æschin. C. Ctes. [p. 75, 20] : Γίνεσθαι τὴν διάνοιαν ἐν τῷ θεάτρῳ. [Quod dativo casu dicitur in locutione simili p. 80, 26 : Προσέλθετε δὴ τῇ διανοίᾳ καὶ εἰς τὴν στοὰν τὴν ποικίλην.] Sciendum est autem pro loco varie verti h. v. habita ratione præpositionis, cui adjungitur, ut Theophr. C. P. 3 : Γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, Ignis igni adjicitur. Et γίνεσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ, 2 Rom. 7, [3] quidam interpr. Jungi alii viro. [Zonaras Anab. vol. 1, p. 169, 1 : Ἐντεταμένους λάβρα, εἰ πάθοι τι παρ' Ἀντωνίου αὐτὸς, αὐτίκα τὴν Μαριὰμ ἀνελεῖν, ἵνα μὴ τεθνηκότος αὐτοῦ ἑτέρῳ διὰ τὴν ὀρασιότητα γένηται. Et p. 189 de Glaphyra, Κάκεινον δὲ τὴν ζωὴν μεταλλάξαντος Ἀρχελάῳ γίνεται. DUCANG.] At γίνεσθαι ἀπὸ τινος, ut infra dicitur, Ab aliquo disjungi : γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Thuc., Aliis inniti, In aliis spem collocare. Et γενομένος cum ἐν interdum vertitur Constitutus. Sed et sine præp. aliam atque aliam int. admittit, pro loco, ut, Γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, Nomen urbi inditum est, vel datum est. Xenoph. Cyrop. 7, [4, 2] : Πιστὰ δ' ἡξίου γενέσθαι, Fidem sibi dari. || Frequenter autem redditur γίνεσθαι et verbo Accidere, s. Evenire, aut Contingere, aliisque hujusmodi : ut, Τί γέγονε; Quid accidit? Xenoph. Hell. 5, [2, 33] : Πρὶν τὰ νῦν πεπραγμένα γενέσθαι. Apud Isocr. Archid. [p. 124, A] nove, mihi quidem certe, cum ὥστε, sicut Lat., Accidit ut, vel Contigit ut, Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μεῖζω δυναμὶν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι... τι θαυμαστὸν κ. τ. λ. [Xenoph. Cyrop. 8, 2, 2 : Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήμασιν εὐεργετῆιν. Hist. Gr. 5, 3, 10 : Οὐδ' ἂν γενέσθαι ὥστε ἄμα ἀμφοτέρους τοὺς βασιλέας ἐξω Σπάρτης εἶναι.] Cum infin. ap. eund. Isocr. : Γίγνεται μοι τοῦτο ποιεῖν. [Sæpissime in formula optandi, ut ap. Aristoph. fr. 163 : Εἰ γὰρ ποτ' ἐμοὶ... γένοιτο σκάψαι. Xenarch. ap. Athen. 10, p. 440, E : Ἐμοὶ γένοιτο... ἐλευθερον πισῶσαν οἶνον ἀποθανεῖν.] Aristot. autem De mundo, Ἠρὸς ἀγαθῶ γίνεσθαι, Commode cedere, Feliciter evenire. Redditur et aliis verbis : ut ἐγένετο φόβος [ap. Xenoph. Cyrop.

5, 2, 32, ubi meliores libri *ἐνεγένετο*], *Obortus est timor*: γενομένης φήμης, *Quum ortus esset rumor*; vel, *Quum rumor increbuisset*. [Τὸ γιγνόμενον, *Id quod res est, Verum*. Plato *Theæt.* p. 161, B: Τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' αἰεὶ παρὰ τοῦ ἐμοῦ προσδιαλεγόμενου· ubi Heindorfius *Luciani exempla indicat Timon.* 24: Αὐτὰ που σχεδὸν φησὶ τὰ γιγνόμενα· *Hermotim.* 3: Αὐτὸ ἐφησθα τὸ γιγνόμενον.] *Γίνομαι* πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τούτο, *Versor in hac re, Incumbo in hanc rem, Occupatus sum hac in re.* *Demosth.* [p. 287, 41]: *Γίνομαι* πρὸς τῷ σκοπεῖν. *Plut. Artax.*: Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, et *Γενομένη* περὶ τὴν παιδίαν. *Ex Isocr.* [*Herodoto* 2, 83]: *Γενομένοι* ἐν ποιήσει, *In poesi versati.* *Hermog.*, *γίνομαι* ἐν τούτοις. *Isocrat.* [*Nicocl.* p. 29, A]: *Γίνεσθαι* περὶ τὸ συμβουλεύειν. *Plato*, *γίνεσθαι* περὶ παιδείαν. *Affertur autem et cum ἐπὶ e Dem.* [p. 21, 19]: *Γίνεσθαι* ἐπὶ πράγμασι. [*Plato De Leg.* 7, p. 799, C: Πρὸς τούτῳ δὴ νῦν γενομένοι τῷ λόγῳ· *Phaedro* p. 263, B: Πρὸς ἐκάστῳ γιγνόμενον μὴ λαμβάνειν, ἀλλ' ὁσέως αἰσθάνεσθαι. *Philostr.* p. 252: Τὸν γὰρ καιρὸν τούτου καὶ οἱ *Γυμνοὶ* πρὸς *ἱεροῖς* γίγνονται· p. 675: Πρὸς θήραν συὸν τε καὶ ἐλάφῳν γιγνόμενος, ubi alii libri *θήρα*, recte. *Agatharch.* ap. *Phot.* p. 450, 10: Ἐπὶ μὲν γὰρ τέτταρας ἡμέρας πρὸς ταῖς θήραις γίνονται. *Memno* *ibid.* p. 228, 11: Πρὸς τῷ τελευτᾷ γεγονῶς, *Quum morti proximus esset.* || *Ev.* *Plato Leg.* 1, p. 635: *Γιγνόμενοι* ἐν ταῖς ἡδοναῖς, ubi *vid. Ast.* p. 47. || *Ἐπὶ*. *Cum genit.* *Dio Cass.* 43, 48: Ἐπὶ τῆς διοικήσεως ἐγένοντο, *Ararium administrarunt.* *Cum dativo.* *Demosth.* p. 533, 4: Ἐάν ἐπὶ συμφοραῖς τινῶν γεγονότων ὀνομαστὶ μνησθῶ. || *Περὶ*. *Diodor.* 11, 75: *Περὶ* τὰς παρασκευὰς ἐγένοντο, ubi *vid. Wesseling.* *Ibid.* 14, 26, *Περὶ* τὰς ὁδοπορίας ἐγένοντο *ex Stephani conjectura legitur: libri ἐπὶ.*] *Contrariam autem signif. habet cum præpos. ἀπὸ, ut, Γενομένος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων, Plut. Themist.* [c. 19], *Quum in illis negotiis occupatus esse desiisset.* *Idem* [*Moral.* p. 40, D]: Ὄταν γενομένοι καθ' αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. [*Herodot.* 2, 78: Ἐπεὶ ἀπὸ δείπνου γέγονται. *Polybii* (1, 7 et 24; 3, 100), *Diodori*, *Plutarchi*, *Josephi*, *Æliani*, aliorum, *exempla collegerunt Leopard.* *Em.* 7, 1; *Wessel.* *ad Diodor.* 2, 13, p. 128, 18; *Jacobs.* *ad Achill. Tat.* p. 422. *Interdum in ἐπὶ corruptum: vid. var. lect. ad Polyb.* 3, 100; *Ælian.* *N. A.* 17, 5.] *At cum gen. pers. Ἀπό τινος γενομένος, Ab aliquo disjunctus.* [|| *Cum præp. ἐκ.* *Γίνεσθαι* ἐξ ἀνθρώπων, *Mori.* *Pausan.* 4, 26, 6: unde *eidem* 3, 21, 5, ubi legitur *Τὸν* θηρεύσαντα ἀλιεῖα γενέσθαι λέγοντας ἐξ ἀνθρώπων, *Kuhnius* recte restituit ἀνθρώπων. *Memno* ap. *Phot.* *Bibl.* p. 228, 31.] *Γίνομαι* sæpe et *verbis motum signif. redditur, Venio, Pervenio, Accedo, etc.* *ut Herodot.* [1, 189]: Ἐπεὶ ἐγένετο [ἐγένετο] ἐπὶ Γόνδῃ ποταμῷ, *Ubi venit vel pervenit.* *Idem*, Ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ. *Sic autem et Gall. dicitur, Quand il fut là, pro Quand il fut venu là.* *Thuc.*: Ἐγένοντο πρὸς τῷ ἰσθμῷ. [4, 83: Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασιδίου ἐπὶ τῇ ἐσβολῇ τῆς Λύγκου.] *Lucian.*: *Γενομένος ἐν Λαυμάκῳ.* *Idem* *Caucaso* [c. 19]: Ὅπταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. *Cebes Theb.* [p. 80 *Cor.*]: Πρὸς ἱατρὸν γίνεσθαι, *pro παραγίνεσθαι.* *Io.* 6, 21: Καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον, *Pervenit ad regionem.* [*Fab. Æsop.* 380 *Fur.*: Ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἀλση γίνεται.] *Redditur autem et aliis verbis in aliis loquendi genm., ut Γίνομαι* πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, *Plut. Fabio*, [V. *Pericl.* 6, et al. sæpe], *Veniunt in potestatem, vel Rediguntur in potestatem.* *Sic Chrysost.*: Ἀτείστος πόλις βραδίως ἂν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο. *Plut. Rom.* [c. 7]: *Γενομένοι* ἐν αἰτία πρὸς σε, *In crimen adducti*; *Solone* [c. 14]: Ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, *pro In spem adducor.* *E Thuc.*, γίγνεται ὠφέλεια, *Mittitur subsidium.* [7, 69: Ἦγε τὸν πεζὸν πρὸς τὴν θάλασσαν ... ὅπως ὅτι μεγίστη τοῖς ἐν ταῖς ναυσὶν ὠφέλεια ἐς τὸ θαρσεῖν γίγνοιτο.] *Redditur γίνομαι verbo motus et in hoc loquendi genere, γενομένος ἐν αὐτῷ, sc. Ad se reversus.* [*Ex Act. Ap.* 12, 11. *Iisdem verbis Charito* 3, 9, qui καθ' αὐτὸν γενομένος dixit 4, 5. *Polyb.* 1, 49, 8: Ταχὺ δ' ἐν αὐτῷ γενομένος καὶ νοήσας ... *Soph. Phil.* 950: Ἀλλὰ νῦν ἐπ' ἐν σαυτῷ γενοῦ, ubi alii libri *σαυτοῦ,*

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

quod ipsum quoque dici poterat. *Idem* *OEdip. Col.* 651: Ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται. *Plato Phædro* p. 250, A: Ἐκπλήττονται καὶ οὐκέθ' αὐτῶν γίγνονται. *Cum præp. πρὸς.* *Plut. V. Anton.* c. 32: Ὁ δὲ Πομπήιος ἀκούσας καὶ πρὸς αὐτῷ γενομένος βραχὺν χρόνον. || *Γίνεσθαι ἐφ' αὐτοῦ, Solum esse.* *Æschin.* *De f. leg.* p. 33, 4: Ἐπεὶ δ' ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενομένα.] *Sed et Hom.* τῷ γίνομαι *motus signif. dedit: Il. Δ.* [382]: Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὄγοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, i. e. προώδυσαν, *Eust. Et Σ.* [525]: Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. *De quo in Προγίνομαι.*

Γίνομαι cum adv., ut, Γίνεται σοι καλῶς, Bene tecum agitur; contra γίνεται σοι κακῶς, Dem., Male tecum agitur. [*Herodot.* 1, 8: Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, aliisque in locis, quos imitatur *Procopius. G. DIND.*] *Et pro his, quæ ap. Cic.* [*Tusc.* 5, 35] *dicit Timotheus Platonem alloquens, Vestræ quidem cænæ non solum in præsentia, sed etiam postero die jucundæ, legitur ap. Athen.* [10, p. 419, D]: Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραία καλῶς γίνονται· ap. *Plut.* *autem* [*Moral.* p. 686, B]: Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὐριον ἡδέως γίνονται. [*Ἠδέως s. Καλῶς γίνεσθαι sapius ap. Plut. legitur, cujus locos v. ap. Wyttēb.* vol. 6, p. 789, 825, ex quibus unum appono, in quo præcedit Πῶς γέγονεν; *Moral.* p. 189, B. *Insolentius Aristophon* ap. *Athen.* 13, p. 559, D: Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γῆμας δεύτερος θνητῶν, ubi probabilis est *Jacobsii* emendatio γ' ὀλοῖθ'. *Plutarcho V. Lycurgi* c. 11, ubi olim *legabatur, Τῷ* Δουκούργῳ ... *χαλεπῶς γενέσθαι τοὺς εὐπόρους, nunc ex libris restitutum χαλεπούς. G. DIND.]* *Τί γέγονεν* sequente ὅτι *mira quadam phrasi dicitur. Io.* 14, 22: Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; *pro Quid est cur, vel Quid causæ est cur etc.* *Sic autem Lat. Quid factum est quod, dixerunt Petronius et Martialis.*

Γίνεσθαι cum gen. pers. Servum esse exp. a Bud. ap. *Dem.* [p. 953, 15]: Ἐδῶκε Σατύρῳ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, αὐτοῦ ποτὲ γενομένην. [*Xenoph. Cyrop.* 1, 2, 15: Τῶν γεραντέρων γίνονται, *In ordinem senatorum recipiuntur.* *Aristoph. Nub.* 107: Τούτων γενοῦ μοι. *Dio Cass.* 36, 11: Τῆς βουλῆς γεγονῶς, *Senator factus.* 42, 15: Τοῦ Πομπηίου γεγονῶτες, *Qui sub Pompeio militaverant.* 41, 11: Τῶν Συλλείων ἐγεγονέι, *Syllanas partes secutus erat.* 61, 14: Τῆς ἐπιθυμίας γίνεσθαι, *Cupiditati morem gerere.* Ἐλπίδος γίνεσθαι *Plut. V. Timol.* c. 3; *Phoc.* c. 23: quod ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι dicit in *V. Solon.* c. 14. Τοῦ πλείονος γίνεσθαι, *Plus cupere.* *Eustath.* *ad Dionys.* P. p. 68, 23: Σὺ δὲ που καὶ τόκου ζήτησιν ἡμῖν ἐπιγράφεις καὶ οὕτω γίνῃ τοῦ πλείονος, quocum *Bernhard.* apte comparat *Demosth.* p. 982: Μῆτε συγγνώμης μὴδ' ἄλλου μηδενός εἰσιν ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος. Τῆς φυσικῆς θεωρίας γίνεσθαι, *Physicis studiis se dedere, Diog. L.* 1, 23. *Eunap.* p. 17: Ὁ Ἀλύπιος .. ἀφείξ ἅπασαν φιλόσοφον ἐρώτησιν, τοῦ δὲ θεάτρον γενομένος· *ad quem l. Boisson.* p. 194: «*Sensum esse puto, se ad theatralē ostentationem componens.* *Synes. Dion.* p. 40, A: Κἂν γὰρ οὐ προσποιῆται, πάνυ τοῦ θεάτρον γίνεται καὶ χάριτος.» *Maximus Conf.* vol. 1, p. 144: Γενομένα τοῖνον καὶ ἡμεῖς τῆς τῶν γεγραμμένων ἐννοίας. *Insolentius Basil. Seleuc. V. Theclæ* 1, p. 266, D: Γενομένα δὲ τῆς τοῦ βασιλικῷ γυναικοῦ σωτηρίας, ubi *editor αἰτίοι addebat. G. DINDORF.]*

Τὰ γιγνόμενα, *Quæ proveniunt, Proventus, Fructus.* *Thuc.* [6, 54]: Τῶν γενομένων εἰκοστὴν πρᾶσσόμενοι. *Plutarch. Solone* [c. 13, coll. 24]: Ἐγεώργου ἐκείνοις ἕκτα τῶν γενομένων τελοῦντες. *Interdum dicitur τὸ γιγνόμενον cum ἐκ, ut τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου.* [*Demosth.* p. 1046, 16: Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἐσχατίας γιγνόμενων.]

Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, et τὸ γιγνόμενον τίμημα [ap. *Demosth.* p. 726, 25], *item οἱ γιγνόμενοι τόκοι, Legitimæ usuræ et civiles.* [*Thucyd.* 5, 49: Τὸ τε αὐτῶν μέρος ἀφιέναι τοῦ ἀργυρίου καὶ ὁ τῷ θεῷ γίγνεται αὐτοῖ ὑπὲρ ἐκείνων ἐκτίσειν. *Pausan.* 6, 6, 6: Τὸ μὲν τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου γιγνόμενον ἐξέτισεν. *Γίνεσθαι* τινε *vel εἰς τινα sæpe de hereditate dicitur, quæ jure ad aliquem devenit.* *Isæus* p. 84, 27: Ἀνεψιῶ πάις, ὃ μόνω κατὰ τοὺς νόμους ἐγένετο ἢ κληρονομία· p. 41, 38: Τῆς προικὸς εἰς αὐτὸν γιγνόμενης, εἴ τι ἐπαθεν ἢ γυνὴ πρὶν

γενέσθαι παίδας αὐτῆ. G. D.] Denique γιγνώμενον pro προσῆχον et ἀριόζον, unde et οὐ γιγνώμεναι ἐλπιδες [ap. Lucian. Nigrin. 20] pro Absurdis expectationibus, vide ap. Bud. 54, 203. Et γιγνώμενη τιμή, 137. [Γιγνώμενη χάρις ap. Demosthen. p. 992, 2 : Οὐ δικαίαν οὐδὲ γιγνώμενην χάριν ἀξιώσουσι κομίζεσθαι.]

[Γιγνῶν. V. Γιγνῶν.]

Γιγνώσκω. Γινώσκω vel Γινώσκω (de qua scriptura diversitate dicam infra, ubi agam et de hujus verbi derivatione a Νοῦ), Præter. ἐγνώκα, Fut. γνώσομαι, Præt. pass. ἐγνώσμαι, [aor. 1 ἐγνώσθην] : quæ sunt tanquam a Γινώ : (unde etiam aor. 1 ἐγνώσα : cujus particip. legitur ap. Herodot. : Ἄλλον γνώσας Κροίσον. Sed ex Hesych. videri potius legendum ἀλλογνώσας, docebo post Ἀλλογνώσας. [In loco Herodoti 1, 85 ἀλλογνώσας contractum ex ἀλλογνώσας. Aoristi ἐγνώσα usus in scriptis veterum nullus est præterquam apud Iones in composito Ἀναγινώσκειν, ubi Persuadere significat : quod vide. Ab Galeno vol. 16, p. 223 ed. Kuhn., ἵνα προγνώσῃς non magis scribi potuit quam quæ eodem in libro leguntur activæ formæ verbi ἰσθῆναι exempla. Librariorum errores quosdam indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 735. || Aor. 1 mediū ap. Maneth. legitur 2, 51, sed non sine vitii suspitione : Οἶδε μὲν ἐν πραπίδεσιν ἀριφραδέες τελέθουσιν γνώσασθαι κύκλοι. Γνωσώμεθα pro γνωσώμεθα est ap. Theophrast. Nonn. vol. 1, p. 212. G. D.) At vero aor. 2 est ἐγνων, unde etiam γνώθι in imperat. ; item γνώθην in optativo, et γνώ in conjunctivo tanquam a Γινώμι [quod fingunt grammatici cum futuro γνώσω, ut Etym. M. p. 237, 20 ; 311, 57]. Monosyll. γνώ non solum est conjunctivi modi (et tum existimatur potius debere scribi γνώ cum i subscripto, præsertim in tertia persona), sed invenitur et pro ἐγνω. Affertur enim ex Hesiodo [Th. 551], Γνώ β', οὐδ' ἠγνώσῃς. Γινώω pleonasmō τοῦ ω dictum volunt pro γνώ in subjunctivi tempore præsentis : Od. Ξ, [118] : Εἰπέ μοι, αἴκε ποθὶ γνώω. Alioqui et thema esse dicitur [ab Etym. M. p. 312, 8] futuri γνώσω, et ceterorum, quæ inde formantur, temporum ; sed inusitatum id est, quippe pro quo γινώσκω usurpari solet, quod et ipsum inde derivatum est. [Aoristi 2 optativi γνώθην forma depravata est γνώην, eximenda Æschylo Suppl. 215, ubi συγγνώη, nec ferenda in locis Galeni et Dionis Chrys., quos Lobeck. affert ad Phryn. p. 347. Quanquam vitium hoc satis antiquum est, velut ap. Hom. Il. Ω, 688, ubi codex ab Joanne Bankesio ex Ægypto in Angliam translatus ἰσαν præbet, alii nonnulli γνώη. De plurali Mœris p. 112 : Γνοῖμεν Ἀττικῶς γνώθιμεν Ἑλληνικῶς. Et sic συγγνώιμεν Soph. Antig. 926, γνώθιμεν Idem in Philoct. 325, Plato Leg. 1, p. 639 extr. : sed γνώθισαν Demosth. p. 897, 7. Γνώθην corrupte in Orph. Argon. 1211. Particip. γνώσας, ut ap. Aristoph. Nub. 812, Eurip. Phœn. 23. In casibus obliquis et nomin. plurali ab librariis interdum per ω scribitur vitiose ut γνώντες ap. Theophrast. Institut. vol. 1, p. 208 ; Theodoret. vol. 5, p. 1039. || Aoristi 2 mediū unus testis Æschylus est in Suppl. 216 : Συγγνωίτο δὴτα καὶ παρασταίη πρόφρων. G. D.]

Γινώσκω, Lat. Nosco, detracta priore syllaba, item Cognosco, Novi. [Hom. Il. Θ, 176 : Γινώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων νίτην. Æschyl. Prom. 104 : Αἴσαν φέρειν ὡς ῥῆστα, γινώσκονθ' ὅτι τὸ τῆς ἀνάγκης ἐστ' ἀδῆρτον σθένος. 51 : Ἐγνώκα, τοῖσδε κούδεν ἀντειπεῖν ἔχω. Eurip. Med. 935 : Κάμοι τὰδ' ἐστὶ λόστα, γινώσκω καλῶς. Cum casibus conjuncti legitima hujus verbi constructio cum accusativo est : genitivo duobus in locis junxit Homer. Od. Φ, 36 : Οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων. Ψ, 109 : Ἡ μάλα νοῦι γνωσώμεθ' ἀλλήλων καὶ λώιον. Alia ratio tertii exempli est Il. Δ, 357 : Ὡς γνώω χωμένοιο, ubi χωμένοιο genitivus absolutus est : qua constructione etiam Attici utuntur. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 18 : Ἐπεὶ μέντοι ἔγνω καὶ μάλα ἀτοπα ἐμοῦ ποιούντος. Plato Apol. p. 27, A : Ἄρα γνώσεται ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζομένου.] Alicubi et pro Agnosco. Od. Α, [389] : Ἐγνώ δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν. Xenoph. Cyrop. 8, [7, 3] : Ἐμοὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν : ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Cic. ap. Democritum, Οὗτις με ἐγνώκα, vertit, Non me quisquam agnovit. Idem illud

Apollinis celeberrimum dictum, Γνώθι σαυτὸν, vertit, Nosce te. [Lex. Rhet. p. 233, 13 : Γνώθι σαυτὸν, ἀπόφθεγμα. Οἱ δὲ Χελωνός φασιν. Ἐρμιππος δὲ Δελφὸν εὐνοῦργόν φησιν εἰρηκέναι τὸ γνώθι σαυτὸν καὶ ἐν τῷ ναῶ ἐπιγράψαι. Χαμαιλέον δὲ Θαλοῦ φησιν εἶναι τὴν γνώμην ταύτην.] Apud Plat. autem in Gorg. diversis modis verbum hoc reddit, ut videbis p. 6 mei Cic. Lex. Ibi autem animadvertit simul diversas hujus verbi γινώσκω constr. sc. Ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαίμονεῖ ; et cum participio, Ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκεις φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Et, Γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα, Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 7.] Habet vero et aliam cum hac ead. parte orationis, nimirum cum participio, constructionem, quom dicitur ab Aristoph. Plut. [944] : Γινώσκω ἤττων ὄν, pro Cognosco me inferiorem esse. Ubi reddi etiam potest Intellego ; Animadverto. Tale est ap. eund. Comicum. [N. 912] : Χρυσῶ πάττων μ' οὐ γινώσκεις, Non cognoscis te conspergere me auro ; vel, Non intelligis, animadvertis Quidam interpr. etiam, Non sentis. Apud Lucian. [Deor. dial. 22, 2] : Πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἐρμῆν. eod. modo quo dicitur ἴσθι ἔχων. Itidem cum participio passivo, ut Ἐγνώσαν ἀποπεμπόμενοι, Thuc. [1, 102], Cognoverunt se dimitti. Dicitur et, Οὐ γινώσκω σε τίς εἶ, ut si dicas Latine, Non cognosco te, vel, Non novi te quis sis : ut Terent. dixit, Scin' me in quibus sim gaudiis ? Item, Neque ejus patrem se scire qui fuerit. Sed et alia voce sequente quam τίς : ut Il. X, [10] : Οὐδέ νύ πώ με Ἐγnows ὡς θεός εἰμι. E, [85] : Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνώης ποτέροισι μετείη. Apud Eund. aliquoties legimus γινώσκεις adjecto dativo φρεσὶ. Interdum hoc verbum vel Cognosco vel Intellego reddi potest, uti dixi, sed alicubi non utrumque itidem admittit, verum hoc posterius duntaxat, veluti cum Thuc. scribit [1, 86] : Τὸς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γινώσκω. [Apollon. De synt. p. 339, 8, ubi de locutione ἀπὸ τῆς σήμερον agit : Ἐπεὶ πῶς γινώσκει (quid affinitatis habet) τὸ σήμερον τὸ τῆς ἄρθρον καὶ θηλυκὸν καὶ γενικῆς πτώσεως καὶ ἐνικόν, τῶν ἐπιρρημάτων οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφανίζοντων ; et paullo post : Καὶ ἀνάπαλιν δὲ οὐ γινώσκει τὴν παράθεσιν τῆς προθέσεως κατ' ἰδίαν. Theophil. Institut. vol. 1, p. 564 : Κοινατικὰ δὲ οἱ ἐκ πόρνης μητρὸς τεχθέντες ἀδελφοὶ προβάλλονται πρὸς ἀλλήλους δίκαια, ὡς περ καὶ πρὸς πάντα τὸν ἀπὸ μητρὸς αὐτοῖς γινωσκόμενον συγγενῆ. G. DIND.]

Γινώσκω, Censeo, Existimo, Judico, Statuo, Sentio. [Herodot. 1, 74 : Ἀλυάττα ἐγνώσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγει. 1, 78 : Οἱ Τελμησέες τὰδε ἐγνώσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδοκίμον εἶναι Κροίσω.] Isocr. Archid. [p. 122, A] : Τὸ τοῖνον μακτεῖον ἐγνώ τότε ἡμετέρων εἶναι τὴν Μεσσηνίην. Xen. [Mem. 2, 6, 35] : Ἐγνώκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, εὐ ποιῶν, Viri virtutem esse censes, existimas, judicas : nam hic ἐγνώκας est pro γινώσκεις, itidemque particip. Ἐγνώκως pro γινώσκων, Censens, Judicans, Existimans, Sentiens, Statuens, quas interpr. ei dat Bud. in isto Demosth. loco [p. 118] : Τὸν χρόνον κερδῶναι τοῦτον ὃν ἄλλος ἀπολλυταί, ἕκαστος ἐγνώκως, ὡς γέ μοι δοκεῖ, οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν, οὐδὲ πράττων. Affert etiam e Plut. hoc partic. ἐγνώκως pro Certus, Cui certum est et decretum aliquid facere : Μάχης μὲν ἐγνώκως ἀπέχεσθαι. [Ita Vit. Pomp. c. 10 ; V. Anton. c. 37.] Sic Ἐγνώκασι aut Ἐγνώσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, Decreverunt hoc non facere, vel Statuerunt, vel, Statuerunt hoc sibi faciendum non esse. [Æsch. Sept. 650 : Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνώθι τίνα πέμπειν δοκεῖς. 652 : Σὺ δ' αὐτὸς γνώθι ναυκληρεῖν πόλιν. Soph. Ajac. 677 : Ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνώσμεσθα σωφρονεῖν ; Antig. 1089 : Ἴνα γνώω τρέψειν τὴν γλώσσαν ἡσυχοτέρων, Ut discat, quod alibi dicitur ἴν' εἰδῆ.] Nonnunquam cum adverbio jungitur, ut ἀρβῶς γινώσκεις, Bene sentire ; et contra κακῶς γινώσκεις, Male sentire. Sæpe vero οὕτω γινώσκω, Ita sentio, Hæc est mea sententia. Xen. Cyrop. 4, [4, 2] : Ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω γινώσκω : εἰ δὲ ἄλλος τις ὅρῃ ἀμεινον, λεγέτω. (Apud Thuc. Οὕτω γνώεις, pro Quom hoc decrevisset, vel statuisset.) Interdum additur περί cum suo gen. ; diciturque, Οὕτω γινώσκω περί τούτου, s. τούτων. [Thucyd. 2, 22 : Ὅρθως γινώσκεις περί τοῦ μὴ ἐπεξείναι.] Xenophontii autem familiare est οὕτω

γινώσκω sequente ως cum participio : ut Cyrop. 2, [3, 6] : Γίνωσκε οὕτως ως ἐμοῦ ἀγωνισμένου. Sed in hujusmodi Il. paulo aliam interpr. poscere videtur. Bud. totum illum Xen. locum affert, qui ita scriptus extat : Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνισμένου, καὶ, ὁποῖός τις ἂν ᾧ κατὰ τὴν ἀξίαν, τιμᾶσθαι ἀξιώσαντος, οὕτως, ἔφη, ᾧ Κύρε, γίνωσκε, ubi vertit, Compertum omnino hoc habe, Certum habe, me sic acturum. Simile est hoc Luciani in Dialogo qui Πλούτων, ἢ κατὰ Μενίππου inscribitur, [2] : Οὕτω γινώσκετε ως οὐδὲ παυσόμενοι. Et sequente participii praesentis nominativo, ap. Eund. in Scytha [c. 7] : Οὕτω τοῖνον γίνωσκε ως εὐδαιμονέστατος ὢν. (Scribo autem diverse ap. unum eundemque auctorem hoc verbum, prout diversam ap. eum scripturam invenio.) [|| Γινώσκω χάριν, Habeo gratiam. Dio Cass. p. 75, 68 : Ὁρῶν μᾶλλον λαβόντες ἢ χάριν αὐτοῖς, ὅτι μὴ ἐκείνους ἐφθειραν, γνόντες. Ago gratias, ibid. 39, 9, p. 194, 60 : Ὁ Κικέρων χάριν τῆ τε βουλῆ καὶ τῶ δήμῳ... καὶ κατὰ τὸ συνέδριον καὶ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω. 44, 19, p. 393, 22 : Προσῆλθέ τις αὐτῷ ως καὶ χάριν τινὰ γινώσκων. Xenophon Ephes. 3, 5 : Πολλὴν γνώσα χάριν αὐτὸν ἀποπέμπει, quocum Bast. Ep. crit. p. 174 Philostrati et Charitonis exempla comparavit, in quibus unum Charitonis est quod articulum additum habet p. 78, 3 ed. Lips., γινώσκω τὴν χάριν. Theodoret. vol. 5, p. 974 : Χάριν τοῖς ἐπινοήσασιν γινώσκει ὁ θεός. Atticista in Villosis. Anecd. vol. 2, p. 80 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐχαριστῶ σοι, ἔγω σοι χάριν, γινώσκω σοι χάριν, οἰδᾶ σοι χάριν καὶ εἰσομαι σοι χάριν ἐπὶ μελλόντος. (Adde ἐπίσταμαι γ.) G. D.] Venio ad γινώσκω cum per, cujus constr. paulo ante facta fuit a me obiter mentio. Dicitur οὕτω γινώσκω περὶ τούτου vel τούτων : item τοῦτο vel ταῦτα γινώσκω περὶ τούτου : interdum quidem eadem signif., interdum vero diversa. Nam περὶ τούτων οὕτω γινώσκω cum ap. alios, tum ap. Xen. [saepius, ut Cyrop. 1, 1, 3,] sonat, Ita sentio de his rebus, Haec mea est de hisce rebus sententia s. opinio. Eademque signif. dixit Lucian. initio libelli De sacrific. : Καὶ ἂ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, Quae sit eorum opinio de ipsis, Quae sentiant de ipsis. Ubi gen. αὐτῶν de re dicitur, sicut τούτων ap. Xen. At vero in hoc ejusd. Luciani loco in Prom. [c. 4] : Ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, signif. illam minime admittit verbum ἔγνωκε : sed Ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἔγνωκε reddendum est Iniqua de me statuit, vel potius In me, vel, Iniquum in me iudicium tulit. Bud. ἔγνωσαν eand. constr. habens, vertit Pronuntiarunt, in isto Dem. loco : Οἱ δίκασται δὲ ἀκούσαντες, εἰς οὐδὲ ἐφῆκε, ταῦτα καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῶ διαιτητῆ περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, Judices porro, ad quos provocaris, cum causam cognovissent, eadem ipsi cum arbitris compromissariis istius amicis, cum ipsoque sorte dato arbitro, pronuntiarunt, litemque homini talentis decem aestimarunt. [Isæus p. 70, 37 : Δῆλον... ἐξ ὧν αἱ γυναῖκες αἱ τῶν δημοτῶν περὶ αὐτῆς ἔγνωσκον. || Pro καταγινώσκω, Condemno, ap. Aeschyl. Suppl. 8 : Οὕτω ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.]

Γινώσκω observavi in quadam signif. ap. solum Plutarch. ex omnibus profanis scriptt.; sed eam antea ap. Matth. me vidisse meminera : 1 fin. : Καὶ οὐκ ἐγίνωσκον αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον. Atque ut hic vir dicitur mulierem γινώσκω, i. e. Cognoscere, pro Cum ea consuetudinem habere, ita vicissim a Luca mulier virum γινώσκω : 1, [34] : Εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἀγγελοῦ, Πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω. Hunc autem usum verbo γινώσκω existimantur exemplo Hebraeorum, qui itidem 77 hac de re honeste usurpant. Sed Plut. unde accepisse dicemus? Vereor certe ne Graecum etiam loquendi genus fuisse dicendum sit : qua de re tamen ἐπέγω, et ad Plutarchi exempla venio. Ita igitur in Alex. [21] : Οὕτε τούτων ἐθίγεν (sc. τῶν γυναικῶν), οὕτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης, s. Βαρσίνης. Itidemque in Eumene, non procul ab initio : Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρώτην ἐν Ἀσία γνούς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν ἔσγεν Ἡρακλέα, κ. τ. λ. Itidemque in Vita Pompeii p. 1166 meae Ed. [c. 36] : Ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀπέπεμπε. [V. Wetsten.

ad Matth. 1, 25; Gatak. Stil. N. T. p. 74, E, F. Ego reperi ap. Heraclidem De politijs; nam loquens de Cephaleniis, ait Promnesi filium solitum γινώσκωιν κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι, p. 508 Edit. 1618 cum Aeliano connexa. Anon. ap. Angl. Hesych. : Γινῶναι, κρίναι, καὶ τὸ συνουσίασαι. Lex. Rhet. p. 233, 19 : Γινῶναι, κρίναι· καὶ ἐπὶ τῆ συνουσία. Menander ap. Hermog. De inv. 4, p. 74 : Ἐπειτα φοιτῶν καὶ κολακεύων μητέρα ἔγνω με. Philostr. Heroic. p. 863 : Μίαν δὲ αὐτῶν τὴν πρεσβυτάτην ἦν ἀπορρήτω γνούς ἔρωτι, ubi Jacobs. p. 583 citat Heliodor. 1, 8, p. 22 : Εἰ δὲ με γνώσεται τις αἰσχροῖς. Ceterum eadem significatione Latini verbo cognoscere utuntur. G. DINDORF.]

[Γινώσκω i. q. Γνωρίζω, Notum facio. Pindar. Ol. 13, 3 : Τριστολυμπιονίκων ἐπαινεῖων ὄκον ἄμερον ἀστοῖς, ξένοισι δὲ θεράποντα, γινώσσομαι τὰν ὀλίβαν Κόρινθον· ubi Schol. : Γινώσσομαι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον. Ibid. 6, 150 : Ὅτρουνον ἐταίρους πρῶτον μὲν Ἦραν παρθενίαν κελადῆσαι, γινῶναι τ' ἐπειτ' ἀρχαίον ὄνειδος... εἰ φεύγομεν. Schol. : Γινῶναι, ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι. G. DINDORF.]

[Γινῶναι ap. rhet. interdum videtur esse, Excogitare argumenta persuadendo idonea, quod pertinet ad Inventionem. Philostr. Vit. Soph. 1, 15, de Antiphonte : Ἰκανώτατος ἀνθρώπων ἐδόξεν εἰπεῖν τε καὶ γινῶναι· cf. Plut. p. 832, E, de eodem : Ἔστι δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβῆς... καὶ δεινὸς περὶ τὴν εὐρεσιν. HASE.]

Pass. Γινώσκομαι, Noscor, Cognoscor. Xen. Ἑλλ. 5, [3, 9] : Θετταλῶν γε ἵπποις γνωσθῆναι τῷ Ἀγχασιπόλει βουλόμενοι. Aristoph. N. [918] : Γνωσθήσαι ποτ' Ἀθηναίους ὅσα διδάσκει τοὺς ἀνοήτους. Vide et Γνωσθῆναι pro Innotescere, in Γνώσις. Herodian. 4, [6, 3] : Οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κἂν μετρίως ἐκείνῳ γνωσθέντων, Nec quisquam superfuit ex iis qui levem modo cum Geta notitiam habuissent. Res autem aliqua dicitur etiam ἐγνώσθαι, quae constituta est s. decreta. Thuc. 3, [36] : Ὡμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνώσθαι. [Demosth. p. 903, 11 : Τὴν οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίκαιαν κυρίαν ἔγνω εἶναι.] Sic particip. Ἐγνωσμένος, Decretus, Statutus. Lucian. [Abdicat. c. 11] : Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις. Apud Eund. [Nigrin. c. 3] : Ἐγνωσμένον ἐστὶ στέλλεσθαι. Bud. Ἐγνωσμένην vertit Judicatam, in isto Isoer. loco in Archid. [p. 121, E] : Καίτοι πῶς ἂν περὶ τοῦ δικαίου κρίσιν ἀκριβεστέραν ταύτης εὔροιμεν, τῆς ὑπὸ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης, ἐν δὲ ταῖς ἡμετέραις δυσπραξίαις γεγεννημένης; Sed inveniri sciendum est hoc participium in activa etiam signif., ap. Dem. [p. 303] : Ἐκ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου παραδείγματος, ὁμολόγηκε νυνὶ ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ' ὑπὲρ Φιλίππου, pro ὑπάρχειν ἐγνωστότας [quod codex unus prebet] : quem passivæ vocis usum rarissimum esse arbitror.

Γινώσκω, et Γινώσκομαι, alicubi, contra alibi Γινώσκω et Γινώσκομαι scripta inveniuntur. [V. quae s. v. Γίγνομαι dicta sunt.] De hac autem scriptura diversitate ita Eust. [p. 1064, 2] : Attici, inquit, cum uno et altero γ dicunt γινώσκωιν : sicut etiam Comicus declarat : eod. modo quo γίνεσθαι, γίγνεσθαι. Hom. tamen ἀρχαϊκώτερον in neutro duplex γ agnoscit, cum alioqui sit ἀκριβεστέρον illud quo usi sunt illius posteri, ut vicissim εὐφρονότερον quo ipse est usus. Quibus addit, ex Heraclide, a verbo Νοῶν fieri Νοῖσκω, et per synæresin Νώσκω, et addito Æolice γ, Γνώσκω (quia et pro Νοῶν Æoles dicunt Γνωῶν : unde cum privativa particula, verb. Ἄγνωῶ) : e Γνώσκω autem omnino per reduplicationem fieri Γινώσκω. De additio autem γ vide plura ibid. Quin etiam γνώμη dici pro νόμη ibid. traditur. [Orio Etym. p. 42, 17 : Γινώσκω, νοῶ νοῖσκω καὶ τροπή τοῦ ο εἰς ω καὶ ἀποβολῆ τοῦ ι νόσκω καὶ κατὰ Ἠπειρώτας γινώσκω, καὶ πλεονασμῶ τοῦ γ καὶ διπλασιασμῶ γινώσκω. In Orae. Sibyll. 1, p. 79 ἐγίνωσκον correpto i legitur, Γνωστούς δ' οὐκ ἐγίνωσκον, quod corrigendum esse dicere, si melioris hi versus essent poetæ. G. DINDORF.]

[Γιγρί. Γιγρών. V. Γιγγρί.]

[Γίγων, Γιγών, Γιγῶν. V. Γιγγρί. Γίγνωνος.]

[Γίγνωνος, ἢ, Gignonus, oppidum in confinio Macedoniae et Thraciae, ap. Herodot. 7, 123; Thucyd. 1, 61. De gentili Steph. Byz. : Ὁ πολίτης Γίγνωνος (sic

Γυωνία πέτρα, Apollod. 3, 3, Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. p. 148, 33) ἀπὸ Γύωνος τοῦ Αἰθιοπίων βασιλέως, ὃν ἤττησε Διόνυσος. Ἀρτεμίδωρος δ' Ἐφέσιος Γυωνίδα ταύτην φησί. Paullo aliter Etym. M. p. 231, 27: Γυωνίς, ἄκρα μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Πελλάνης. Καὶ Γισγὸν ἐντεῦθεν ὁ Διόνυσος εἰρηται.]

[Γισγῆ, ὄνομα κύριον, Suidas et Zonar. p. 437. Γισγῆ Herodian. Epimer. p. 13. Γισγῆ Reg. 4, 4].

[Γίζι, ἡ, Gizi, species cassiae. Galen. De antid. 1, 13, vol. 13, p. 885: Κασσία καλουμένη μὲν ὑπὸ τῶν κομιζόντων αὐτὴν ὀνόματι βαρβαρικῶ δισυλλάβῳ, τὴν μὲν πρώτην συλλαβὴν ἐκ τοῦ γ καὶ ἰ ἔχοντι, τὴν δὲ δευτέραν ἐκ τοῦ ζ καὶ ἰ. Ἡ γίζι ibid. p. 887. Γίζι apud Synes. De febr. p. 46. Γίζιρ vel ζιγίρ ap. Dioscor. 1, 12. Γίζιρ ap. Neophytum. V. Salmas. Ex. Plin. p. 920. G. DINDORF.]

[Γιδδία. V. Γαθυνία.]

[Γίλαμος, ὁ, Gilgamos, rex Babyloniae, ap. Aelian. N. A. 12, 21, ubi var. lect. γίλαμος et τίλαμος.]

[Γίλις, Gilgils, colonia Mauritaniae, ap. Agathem. 2, 14, p. 55.]

[Γίλδα, ἡ, Gilda, oppidum Libyae. Gentile Γιλδίτης ap. Alexandr. in Libycis. Steph. Byz. Σίλδα male ap. Ptolem. 4, 13. Gilda ap. Melam 3, 10, 6; Antonin. p. 23. G. DINDORF.]

[Γιλγάμβαι, οἱ, Giligambæ, populus Libyae. Steph. Byz. ex Herodoto 4, 169, ubi nunc Γιλγάμμαι legitur cum var. lect. τιλγάμμαι et γιλγάμμαι.]

[Γίλλικα. V. Ἄλλικα.]

[Γίλλοβρωτος. V. Γελλώ.]

[Γίλλος, ὁ, Gillus, Tarentinus, ap. Herodot. 4, 138. Idem, ut videtur Wesselingio, qui ab Appuleio memoratur Florid. p. 351. || Simi filius ap. Niciam in Anth. Pal. 9, 315. G. DINDORF.]

[Γίλλω. V. Γελλώ.]

[Γίλλος, ἐτερόφθαλμος, Hesych. Est Ἰλλός cum digamma.]

[Γιμάσαι. V. Γίσι.]

[Γιμβάσαι, ζεύγανα, Hesych. Γιμβάσαι Is. Voss. De quo v. s. Ἰμβας.]

[Γίν. V. Ἰ.]

[Γινδάνες, οἱ, Gindanes, populus Libyae. Herodot. 4, 176, ubi codd. praeter unum omnes γινδάνες, et Steph. Byz. G. DINDORF.]

[Γινδάραι, Gindara, κώμη πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Γινδαρεὺς. Κουαδρᾶτος δὲ Γινδάρους ἐφη, Steph. Byz. Γινδάρους, ἡ, πόλις ap. Strabon. 16, p. 751, Ptolem. 5, 15, Io. Malal. p. 452, 60 (ubi codex γινδαρουπόλεως) et Stephanum ipsum s. v. Κύρρος, ubi Σινδάρους librarii error est pariter ac τίνδαρος in codd. quibusdam Strabonis. Gentile ap. Plin. 5, 33 est Gindare-nus, unde Stephano Γινδαρηνοὺς vel saltem Γινδαρίους restituit Bek el.]

[Γινίς. V. Γινίς.]

[Γίνος. V. Ὀγνος.]

[Γίνομαι. V. Ἰγνομαι.]

[Γινώσκω. V. Ἰγνώσκω.]

[Γίζαι, χωρῆσαι, Hesych.]

[Γίο. V. Ὀβ.]

[Γίπον, εἶπον, Hesych. ubi dubium est utrum εἶπον aoristus verbi εἶπειν sit an pro ἴπον scriptum Muscipulam significet, quae Kusteri conjectura est.]

[Γίρ. V. Γεῖρ.]

[Γίργις, ἡ, Girgis, urbs Africae, ap. Procop. De aedif. 6, 4, p. 113, B. Γεργίς ap. Ptolem. 4, 3, ubi cod. Coisl. γίργις. G. DINDORF.]

[Γίσι, ἴμας, καὶ γῆ, καὶ ἰσχάς, Hesych. Ἰσχάς Salmas. recte videtur in ἰσχός mutare, ut Γίσι idem sit quod ἴσι. Cum prima autem interpretatione duae aliae glossae sunt comparandae, Γιμάσαι (codex γίμασαι), σιαγόνες, et Ἰμάσαι ... μαστίξαι, unde apparet σιαγόνες non vocabuli Γιμάσαι, sed alius glossae explicationem esse. Conf. s. v. Ἰμάσσω. G. DINDORF.]

[Γίσι inter synonyma equiseti ap. Dioscor. 4, 46. G. DINDORF.]

[Γισάμεναι, εἰδέναι, Hesych. Εἰδέναι fort. ex εἰδύια corruptum. G. DINDORF.]

[Γίσας, φθείρας, Hesych. Ergo idem quod φθίσας.]

[Γισγόν, ἴσον, Hesych. An Γίσιον pro ἴσιον, quod infra pro ἴσον. Vel Γίσφον pro ἴσον. ALBERTI.]

[Γίσιον, μικρὸν τεῖχος, Hesych. Est Γεῖσιον.]

[Γίσκιον. V. Γέσκιον.]

[Γίσσα. V. Γεῖσιον.]

[Γιστία, ἐσχάρα, Hesych. Codex ἐσχάτη. Correctum ex alia glossa, Ἰστία, ἐσχάρα.]

[Γιστία, ἰστουργοί, Hesych. Conf. Ἰστία.]

[Γιστιῶ, παύσομαι, Hesych. An πορεύσομαι? Infra

Ἰστιῶ, ἐξιώ. Ἰστέον, πορευτέον. ALBERTI.]

[Γισχάλα, τὰ, Gischala, urbs Galilæae, ap. Joseph. vol. 2, p. 7, 18, 208 et alibi. Zonar. p. 437: Γισχάλα καὶ Γισχάλα, ὀνόματα τόπων. Suidas solum Γισχάλα, ὄνομα τόπου, habet. G. DINDORF.]

Γισγόν, pro ἰσγόν [codex ἡσυχόν] dici tradit Hesych. [Conf. Βισχόν.] Itemque Γίττα pro ἰτέα [codex ἐτέα] Pleonasmus igitur in his est τοῦ γ, ut et in aliis.

[Γιτιάδας, α, ὁ, Gitiadas, Laco, poeta et faber ærarius. Pausan. 3, 17, 2; 18, 8.]

[Γίττα, ἡ, Gitta, urbs Palestinæ, ap. Polyb. 16, 41, 4. Gentile Γιτταῖος. Steph. Byz. Γέτταν cum var. lect. γίταν Joseph. vol. 1, p. 278. Γέτταν 493, ubi plerique Mss. γίττην, et 343. Γιττάν 498. Γέττης 312, 315, 333, 336, 352, 505. Γιτθῶν χωρίον 734. Τῶ Γιττῶν βασιλεῖ 343. Γιτθᾶ vol. 2, p. 95 cum var. lect. γιθθᾶ, γιθθᾶ. Γίττων κώμης Justin. Mart. p. 59, A. In libris V. T. Γᾶθ s. Γεθ.]

[Γίττων, ὁ, Gitton. ΓΙΤΤΑ[N] ΔΙΟΝ[ΥΣ]ΙΟΝ in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 309, ubi Bœckh. Γεῖττων posuit. G. DINDORF.]

[Γιγθίς. V. Γίργις.]

[Γλαγγάζω. V. Κλαγγάζω.]

Γλαγέας, Hesych. exp. γεγαλακτωμένας. [Ex loco Homericō de quo dicitur s. v. Περιγλαγής.]

[Γλαγγέριος, ὁ, ἡ, Lactis colorem habens, i. q. Γαλακτόχρους. Tzetz. Posth. 527. Alia forma Γλαγγόχρους ibid. 380, ubi alii libri γλαγγόχρους.]

[Γλαγγερὸς, ἁ, ὄν, Lacteus. [Leonid. in Anth. Pal. 6, 154, δῶμα γλαγγερὸν, Lacte abundans. Γλαγγερὸν δέμας equi ap. Orpian. Cyn. 1, 200. Zonar. p. 438: Γλαγγερὸς, λευκός· ἐκ τῆς γάλακτος γενικῆς γλάκος καὶ γλάγος, quibus l. poetæ additur, de quo v. s. Κλαγγερὸς.]

[Γλαγγερὸς i. q. Κλαγγερὸς, quod v.]

[Γλαγγίς. V. Γλαγγέας. Εὐγλαγγίς. Περιγλαγγίς.]

[Γλαγγάζω. V. Κλαγγάζω.]

[Γλαγγέας, εσσα, εν, [Lacteus, Lacte plenus. Dioscorid. in Anth. Pal. 5, 56: Μαζοὶ γλαγγέστες. Γλαγγέστες ὀπὸν Nicand. Ther. 923. Γλαγγέας σκάρρος Orpian. Hal. 4, 113. Γλαγγέσσα μύξα θαλασσαῖη 3, 376. Γλαγγέστες εἶσρος Cyn. 4, 368. WAKEF.]

[Γλαγγοπήξ, ἦγος. Leonid. in Anth. Pal. 6, 35, γαυλοὺς γλαγγοπήγας, Mulctras in quibus lac coagular.]

[Γλάγος, τὸ, dicunt poetæ pro γάλα, ut Il. B. [471]: Γλάγος ἀγγεα δέσει. [Νέον γλάγος Nicand. Al. 262. Γλάγος Orph. Lith. 662; Nicand. Al. 385, 423. Hesych.: Γλάγος, γάλα. Κλαγγός (κλάγος Valcken. ad Theocr. Adon. p. 351), γάλα, Κρήτες.]

[Γλαγγότροφος, ὁ, ἡ, Lacte nutritus. Lycophro 1260: Τέκνων γλαγγότροφων.]

[Γλαγγόφορος, ὁ, ἡ, Lac ferens. Marcell. Sid. De pisc. 100: Γλαγγόφορος τεύχουσι φάλην μετὰ δαίτη τιθήνας, syllaba prima producta, ut in Γλαγγόχορος ap. Tzetzam. Neque enim opus videtur ut γλακτοφόρος scribatur. G. DINDORF.]

[Γλαγγόφρων lectio corrupta in Orph. Lith. 304: Ἦντε παρθενικὴ γλαγγόφρονα χερσὶν ἐλοῦσα ἠΐθεον στέρνην προσπίσσειται ἡμερόντι. Musgrav. ἀγανόφρονα.]

[Γλαγγόχορος. V. Γλαγγέριος.]

[Γλαγγόν in Epigr. [Anth. Pal. 9, 384, 23] de semine pro Lactescens, et Nondum satis adultum, VV. LL. [Alia forma ap. Hesych.: Γλακῶντες, μεστοὶ γάλακτος.]

Γλάζω. Γλάζει Hesychio περὶσσεσται, κέκραγε, Alas explicatas quatit, Clamat s. Vociferatur. [Pindar. ap. Schol. Theocr. 1, 1: Τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζει. Conf. Κλάζω.]

Γλαῖνος, ὁ. Γλαῖνοι Hesychio τὰ λαμπρόσματα τῶν περιπεφαλαίων, ὅσιν ἀστέρες· pro quo Etym. [p. 232, 40] Γλαῖνοι. [Conf. Γλήνεα.] At Γλαῖσμοι Hesychio rursum λόφοι. [Idem γληγόν τὸ παικίδιον dici annotavit s. v. Γλήνη.]

[Γλακάζω. V. Κλαγγάζω.]

[Γλακερός. V. Γλακερός et Κλακερός.]
 [Γλακκόν, γαλαθηνόν, Hesych.]
 [Γλακτοδοτέω. V. Γαλαδοτέω.]
 [Γλακτοφάγος. Γλακτοφόρος. Γλακτόχρους. V. Γαλακτο ...]

[Γλακῶντες. V. Γλαγῶν.]
 Γλάματα, Hesychio ἀστράγαλοι, Tali. || Verum et Γλάμα pro λήμη dici putatur : indeque esse v. Γλαμάω, ut λημάω a λήμη.

[Γλάμμα, τὸ, grammatici fingunt propter derivationem v. γράμμα a γλάπτω. V. Etym. M. p. 233, 46; 240, 39; Moschopul. p. 18 ed. Titz. G. DINDORF.]

Γλαμάω, Laboro vitio illo oculorum, quod glamæ s. gramiae dicitur : h. e. Laboro pituita oculorum. Festo enim Gramiæ, vitia oculorum, quas alii Glammas vocant. Et Nonio Gramiæ, oculorum pituitæ : unde Gramiosi oculi. Hesych. γλαμῶν exp. λημῶν : et γλαμῶντες itidem λημῶντες : recte ; nam et ἡ λήμη signif. Oculorum sordes et pituitam. [Moeris p. 111 : Γλαμῶσα Ἀττικῶς· (γλημῶσα καὶ inserit Pierson.) λημῶσα κοινόν, ἀμφοτέρων. Grammat. in Append. ad Philemon. p. 298 ed. Osann. : Γλαμῶν, ἀλλ' οὐ λημῶν. Γλαμῶν et γλημῶν codd. Pollucis 2, 65, ubi ex Platone affertur, et 4, 185. Hesych. : Γλαμυζῖαν, γλαμῶν, λημῶν, ubi codex γλαμῶν, λημῶν.]

[Γλαμία, πόλις. Κρήτες, Hesych.]
 [Γλαμός, μύξα, Hesych. Conf. Γλάμυξος.]
 [Γλάμπτειν, πίνειν (πεινεῖν codex), Hesych. Γλάπτειν Is. Voss. Conf. Λάπτω.]

[Γλαμυζία. Γλάμυξος. Γλαμυρός. V. Γλαμώδης.]
 [Γλαμῶς. V. Γλαμῶτος.]

[Γλαμῶδης, ὁ, ἡ.] Ut λημῶδης a λήμη dicitur, ita et Γλαμῶδης a γλάμα, de Gramioso et lippo, i. e. Eo, qui oculorum sordibus ac pituita laborat : qui et Γλαμυρός ac Γλάμων nominatur. Quorum posteriore utitur Aristoph. teste Suida : qui e Ran. [588] affert Ἀρχεδήμος ὁ γλάμων, exp. ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δῦγρους αὐτοῦς ἔχων. Utitur Idem Eccles. [254] : Νεοκλείδης ὁ γλάμων· ubi Schol. itidem exp. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν, Gramiosus Neoclesides, s. Lippus. [Lysias p. 142, 5 : Παρ' Ἀρχεδήμου τῷ γλάμωνι. Γλήμων in loco Eupolidis ap. Schol. Aristoph. Vesp. 897 : Τὴν πανδοκτεῦριαν γὰρ ἀνὴρ ὁ γλήμων ἔχει· sed librarii errore. Corrigendum enim, ἀνὴρ ὁ γλάμων. G. D.] Prius autem Γλαμυρός legitur in proverbiali illo hemistichio ap. Schol. Hom. H. Ψ [Ω, 192] : Ἐν τυφλῶν πόλει γλαμυρός βασιλεύει. In caecorum urbe lippus rex est. Utitur Hippocr. quoque Γυν. 2, [p. 641, 11] dicens ὀφθαλμοὶ γλαμυροὶ pro γλημῶδεις καὶ ὑγροὶ, ut Gal. exp. Lex. Hippocr. : Καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσαντες· ibid. [p. 642, 50] : Οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ, γλαμυροὶ. [Et in notis libri 1, p. 636, 22 : Ἐάν δακρῶν καὶ γλαμυρός ἢ ὁ ὀφθαλμός.] Etym. [p. 232, 45] : Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες exp. ὑγρὸν καὶ καιόμενον δακρῶδες ὄμμα· exp. tamen γλαμυρῶδες etiam ἐνυγροβίους. Suid. [Schol. Aristoph. Ran. 596] Sophoclem de avibus quoque dixisse scribit γλαμυρὸς κατὰ φορβάν : quod videtur exp. ἀκαθάρτους. Porro pro γλάμων s. γλαμῶδης aut γλαμυρός, dicitur et Γλάμυξος, ὁ, ἡ, quod ap. Etym. [p. 232, 42] legitur, annotantem, γλάμυξα ὄμματα nominari, ὧν οἱ κανθοὶ ψωρῶδεις, Quorum anguli scabri sunt, s. scabra lippitudine laborant. Indeque γλαμυζῖαν dici τὸ γλαμῶν, q. e. λημῶν, Lippire : vel etiam ψωροφθαλμῶν. Ap. Hesych. legitur, Γλαμυζῖαν, γλάμαν, λήμαν [cod. γλαμῶν, λημῶν. Recte igitur infinitivi restituuntur. Zonar. p. 442 : Γλαμυζῖαν, τὸ λημῶν] : sed perperam forsitan pro γλαμυζῖαν, γλαμῶν, λημῶν quanquam et γλαμυζῖα dici potest pro γλάμα s. λήμη. Infra hæc per η scripta habebis, nimirum γλήμη, γλημῶδης, et similia.

[Γλάμων. V. Γλαμῶδης.]
 Γλανίς, ὁ, Hesychio ἀργός, Iners : qui et Γλανοὶ affert pro ἀργεῖοι, Inutiles. Sed addit, esse etiam Piscis genus : qui γλάνης potius dicitur paroxytonos, ut Athen., Suid., Aristoph. Dicit enim Athen. 7, [p. 311, F.] τὸν λάτον esse παραπλήσιον τῷ κατὰ τὸν Ἴστρον γινόμενῳ γλάνιδι. [Γλάνιδας ibid. p. 312, A, ex Archippo. Γλάνιδος in fragm. Ephippi p. 322, D : sed γλάνιδος ex Mnesimacho 9, p. 403, B. Γλάνιες Matro 4,

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. II.

A p. 136, C, quod Marcello Sid. est restituendum v. 11 pro γλάνες. Γλάνις Aristot. H. A. p. 504, 17; 506, 8; 602, 22; 608, 33 et cum var. lect. γλανίς et γλανής p. 621, 21. Γλάνιος (v. l. γλάνεως), τοῦ, 568, 22. Γλάνει (v. l. γλανί, γλανεῖ) 490, 4. Γλάνεις, οἱ, 568, 22. Γλανίων (v. l. γλανιών, γλανέων) 568, 26; (v. l. τοῦ γλάνιος, τῶν γλανέων) 568, 15. Antiatic. p. 88, 6 : Γλάνιν τὸν ἰχθύν· οὐκ ἄλλοι (ἀργοὶ?) μόνον λέγονται. In λάνις corruptum in libris Eliani N. A. 12, 14. Ὁ γλάνις ὁ ἀρρηγὴν et ἡ θήλειαν in loco Aristotelis postremo p. 621, 21. Ταῖς γλάνισι et αἱ γλάνεις ap. Pausan. 4, 34, 2. Ceterum Hesych. in fine glossæ addit οἱ δὲ, γλανεός. In Gloss. Γλάνιος, Silurus. Quæ fortasse verior quam γλανεός scriptura est : v. locum Stephani Byz. infra afferendum. G. D.] Aristoph. vero per jocum γλάνιδα s. γλάνιν esse dicit ἀδελφὸν τοῦ Βάκιδος γεραίτερον, ludens in καταλήξει horum duorum nomm. [Γλάνιδος Eq. 1004, 1097; ὁ Γλάνι 1035.] Meminit Plin. quoque Glanidis inter pisces astutiores, dicens eum aversos mordere hamos, nec devorare, sed esca spoliare.

[Γλάνις, ὁ, Glanis, nomen fluvii. Steph. Byz. : Γλάνις, ποταμὸς Κόμης, ὡς Λυκόφρων (718)· Γλάνις δὲ βεῖθοροι δέξεται τέγγων γθόνα (ubi cod. Paris. γλάνις τε)· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς γλάνις, ὁ (καὶ addit Berkel.) καλούμενος γλάνιος. Ἔστι καὶ Ἰβηρίας ποταμὸς. Ἔστι καὶ Ἰταλίας τρίτος ποταμὸς περὶ τὸν Ἰβηριν ποταμόν. Italicum Glanin, qui per Etruriam et agrum Clusinum fluit, memorat Appian. Bell. civ. 1, 89. Ap. Strabon. 5, p. 235 Κλάνις. G. DINDORF.]

Γλανός, ὁ, dicitur ἡ βαινα, Hyæna, teste Aristot. H. A. 8, 5 [p. 594, 31, ubi γλάνος. Hac significatione γάνος, quod ap. Aristot. præbet cod. Vat., a Phrygibus et Bithynis dictum memorat Hesych.]

Γλάξ, teste Etym. [p. 232, 38], est βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικῆς [γάλακτος ποιητικῆς ap. Zonar. p. 439], dictum κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ γάλα, quasi γάλαξ : est enim αὐξητικὴ γάλακτος ταῖς ἐσθίουσαις. [Arcad. p. 125, 5 : Γλάξ βοτάνη γαλακτοποιός.] A Diosc. 4, 141, γλάξ nominatur hæc herba, itemque a Plin. 27, 9, si tamen non γλάξ potius scripsisse putandi sunt : præsertim cum Plin. antiquitus Eugalacton eam vocatam fuisse scribat, addatque, coqui in sorbitione similaginis, ad excitandam ubertatem lactis : quemadmodum Diosc. quoque tradit eam ἐψομένην μετὰ ἀλεύρου κριθίνου, καὶ ἄλως, καὶ ἐλαίου, καὶ βροφηθεῖσαν, γάλα σθεννύμενον ἀνακαλεῖσθαι. [Idem vitium ap. Hesych. : Γλαῦξ ... καὶ φυτὸν, Galen. vol. 13, p. 166 et Zopyr. in Matthæi Medicis p. 354. G. D. Τὰ εἰς ξ μονοσύλλαβα μὴ μετὰ τοῦ γ ἔχοντα τὸ α συνεσταλμένον διὰ τοῦ κ κλίνεται· ὁρᾶξ δρακός, σάρξ σαρκός, πτάξ πτακός· σημαίνει τὴν πτήσιν· πράξ πρακός, πάξ πακός· ἀναλόγως ἄρα τὸ πλάξ πλακός, παραλόγως δὲ τὸ γλάξ γλακός· ἔστι δὲ βοτάνη γάλακτος αὐξητικὴ, gramm. cod. Barocc. 76. CRAMER. Conf. Dracon. p. 19, 80.]

[Γλάπτω. V. Γλάψω.]
 [Γλάρις, ἴδος, ἡ.] Γλαρίδες et λείαι, ap. Soph. in Priamo, οἰκοδόμου σκευή, teste Poll. 10, c. 31, [§ 147; 7, 118]. Etymologo quoque [p. 233, 5] et Lex. meo vet. [Zonaræ p. 440] γλαρίς est λιθοξοῖδον ἐργαλεῖον κοιλαντικὸν τῶν λίθων, a γλάπτω, τὸ κοιλαιῶν, per sync. pro Γλαφυρίς. Exp. tamen Etym. etiam σμίλη, εἴνη, ὄρυγμα, afferens e Callim. : Καὶ γλαρίδες, σταφυλὴ τε, καθιεμένη τε μολιβδία. Lat. Cælum dicunt s. Scalprum, quia eo scalpuntur et poliuntur lapides. [Hesych. : Γλαρίς, ὄρος. Heinsius τόρος.]

[Γλάρος, ὁ, i. q. Λάρος, Larus. Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 278 : «Insulæ Deli promontorium aliquod incolæ Γλαρόποδα vocant ab ave γλάρω, quam in Gallia Provincia Gabian dici annotat Tournefort Voyage vol. 1, p. 375. Nomen Γλάρος Lari hodiernum apud Græcos annotavit etiam Forskal p. vii.» G. D. Hieracosoph. p. 96, B : Γλάρων νεοττοῦς. HASE.]

[Γλάσσα. V. Γλώσσα.]
 [Γλάσσω, μωρός, ἀνούστατος, Stultus, Insipidus. Zonaræ p. 439 et Psellus ap. Ducang. Conf. s. v. Γράσος.]

[Γλαυγανίκαι, οἱ, Glauganicae, gens Indica, ap. Arrian. Exp. Al. 5, 20, 3 : Ὄνομα δὲ ἦν τῷ ἔθνει Γλαυγανίκαι (alii codd. γλαυκανίκαι), ὡς λέγει Ἀριστοβούλος· ὡς δὲ Πτολεμαῖος, Γλαῦσαι. G. DIND.]

Eust. fit mentio [p. 1279, 18. Soph. OEd. Col. 701 : Γλαυκῆς παιδοτρόφου φύλλον ελαίας. Eurip. Iph. T. 1101 : Γλαυκῆς θαλλὸν ἱρὸν ελαίας, ut *Glaucam olivam* dixit Catull. 20, 9. Γλαυκῶ τῆς ελαίας στέμματι Himerio 3, 6, p. 434, restituit Jacobs. ad Anth. vol. 9, p. 375 pro ἰδέας. Γλαυκῆς ὀπίρας (ἀμπέλου) Soph. Trach. 703, quod Schol. interpretatur τὸν νέον οἶνον, διὰ τὴν λαμπρότητα. Marcus in Anth. Pal. 9, 87 : Ἀμπελος ἀντέλει γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων. Γλαυκὴν γλόην Eurip. Suppl. 258. Quibus in locis omnibus γλαυκός Viridis s. Viridantis significationem habet.]

[Γλαυκός, ὄ, Glaucus, piscis, nomine a colore ducto, ap. Aristot. 2, 17, Athen. 7, p. 295, qui Epicharmi Atticorumque comicorum locos apposuit, et alios scriptores : vid. Schneid. Hist. Pisc. p. 68, 37, qui duas species distinguit. || Glaucus, n. pr. viro- rum plurimorum. Antiquissimæ memoriæ sunt Glaucus, Hippolochi filius, ap. Hom. Il. Z, 119, Herodot. 1, 147; Minois, Priami, Sisyphi filii et Anthedonius piscator in deum marinum mutatus, apud mythographos. A Glaucō Anthedonio Γλαύκου πῆ- δημα nomen impositum est loco Bœotiae, de quo Pausan. 9, 22, 6. Obscuræ originis proverbium Γλαύκου τέγγη ap. Platon. Phædon. p. 108, D, ubi ex Schol. annotatione apparet inter veteres grammatikos ne hoc quidem constitisse quis ex tot hujus nominis hominibus originem ei dederit. E reliquis memoramus Glaucum Leptinis filium ap. Archiloch. fr. 11; statuarium Chiuræ ap. Herodot. 1, 125; Acarnanem ap. Polyb. 28, 9, 1. || Fluvius Colchidis : Strabo 12, p. 498, 500. Alius prope Patras : vid. Pausan. 7, 18, 2 et Leakii *Travels in the Morea* vol. 2, p. 123. || Portus Lyciæ, ap. Strab. 14, p. 651. || Γλαύκου ὄμιος, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρος φησιν, ἀπὸ Γλαύκου ἥρωος ὁ δημότης Γλαυκὸδήμιος (Γλαυκὸδήμιος Salmas.), Steph. Byz. || Γλαύκου νῆσος, insula maris Ægæi, ap. Pausan. 6, 10, 3. *Glaucconnesus* ap. Plin. H. N. 4, 12, 22. || Γλαυκός, nomen equi Junonis, ap. Schol. Vict. Il. Δ, 27. || Γλαυκός, i. q. Γλαυξ, quod v. || De discrimine accentus nominis appellativi γλαυκός et proprii Γλαυκός v. Eustath. p. 906, 42. G. DINDORF.]

Γλαυκότης, ητος, ἦ, Glaucus color s. Cæsius, Aristot. [Plutarch. V. Sull. c. 2] : Γλαυκότης ὀμμάτων. [Aristot. De generat. anim. 5, 1, p. 779, 10 : Τοῦ δὲ γλαυκότερα καὶ μὴ χροὸν ἀλλήν ἴσχειν αἰτίον ἐστὶ ἀσθενέστερα τὰ μόρια τῶν νέων, ἀσθενέεια δὲ τις ἢ γλαυκότης. Acta Max. Confess. vol. 1, p. LIII. Eustath. p. 1452, 1. G. DINDORF.]

[Γλαυκοφεγγής, ὄ, ἦ, Cæruleum splendorem præbens. Nicet. Eugen. 8, 110 : Σελήνη γλαυκοφεγγής. Theodor. Prodr. Epist. p. 92. Boisson.]

[Γλαυκὸφθαλμός, ὄ, ἦ, Cæsius oculos habens. Dioscor. 1, 179 : Γλαυκὸφθαλμῶν παιδῶν μελαίνει τὰς κόρας. Etym. M. p. 233, 31. Tzetz. Posth. 658. G. D. Procl. in Ptol. p. 203, 17 : Εὐεκτικὸς, γλαυκὸφθαλμῶς. HASE.]

[Γλαυκοφροβιδας, ἴππους εὐγενεῖς, Hesych.]

[Γλαυκὸφωτός, ὄ, ἦ, i. q. Γλαυκοφεγγής. Constant. Man. Chron. p. 3, D : Σελήνης ἢ γλαυκὸφωτός καὶ φασσφόρος σφαῖρα. p. 67, C. Boisson.]

[Γλαυκοχαίτης, ὄ, Cæsius capillos habens, ap. Damm. in Lex. Hom. nescio unde sumpsum. Ex Chærobosco in cod. Barocc. 50 fol. 200 annotavit Cramer.]

[Γλαυκὸχρῶς, ὄ, ἦ, Glaucicolor. Pind. Ol. 3, 22 : Γλαυκὸχροα κόσμον ελαίας. De oculis Constant. Man. Chron. p. 61, D : Τὴν γὰρ ἐτέραν κόρην ἔτυγεν ἔχων μελαιναν, γλαυκὸχρῶν δὲ τὴν ἀλλήν. Cujusmodi homines heteroglaucos dicit Aristoteles. G. DINDORF.]

[Γλαυκῶ. Γλαυκόμεναι κόραι ap. Hippocr. p. 102, G, Pupillæ cæsiæ et quæ glaucum colorem adeptæ sunt, et in vitii oculorum ex internis injuriis annuerantur, cum crystallini humoris fit in glaucum ac cæsiuum permutatio, eo densato ac concreto, aut humorum affluxu obtenebrato : γλαυκῶσιν enim intelligere videtur. P. 1133, C : Ἐγλαυκώθη ἢ ὄψις, Oculorum acies cæsia reddebatur, ubi glaucedine offensos oculos significare videtur. FOES. Verba γλαυκῶ et γλαυκῶ memorat Etym. M. p. 233, 24.]

Γλαυκώδης, ὄ, ἦ, Noctuæ speciem gerens, Gaza.

[Aristot. H. A. 2, 12 : Οἱ γλαυκῶδεις τῶν ὀρνίθων, i. e. quæ sunt e genere noctuarum.]

Γλαυκῶμα, τὸ, seu Γλαυκῶσις, εως, ἦ, Glaucedo, ut vulgus vocat, Glaucoma Plinio, Vitium in oculo, cum præter naturam glaucescit. Vel, ut alii definiunt, Transmutatio humoris crystallini in glaucum. Vide Gorr. e Gal., Rufo [p. 162 ed. Matth.], Ægin. [3, 22; Theophan. Nonn. vol. 1, p. 258], etc. [Γλαυκῶμα Aristot. p. 780, 16. Γλαυκῶσις ap. Hippocr. p. 1248, H, et Galen. vol. 4, p. 537. Aetium p. 133, b, 18 citat Weigel.]

[Γλαυκῶν, ωνος, ὄ, Glaucō, n. pr. virile frequentissimum. Glaucō, Leagri pater, ap. Herodot. 9, 75. Aristonius filius ap. Platon. in libris De republ. Γλαυκός, ὄ ἐξ Οἴου, et Γλαυκῶν fratres apud Demosth. p. 1051, 13. Et alii alibi. G. DINDORF.]

[Γλαυκωνίδης, ὄ, Glaucōnides, Atheniensis. Diog. L. 2, 30. G. DINDORF.]

Γλαυκῶπις, ὄ, i. q. γλαυκῶψ. [Etym. p. 545, 55; Eustath. p. 1389, 2. Fictum, ut videtur, a grammaticis propter femin. γλαυκῶπις. G. DINDORF.]

Γλαυκῶπιον, τὸ, Antiqua appellatio arcis Athenarum, aut etiam cujusvis generaliter, propter Minervam dictam γλαυκῶπιν, Eustath. [p. 1451 extr. Minervam hujus vocabuli etymologiam tradit Etym. M. p. 233, 28 : Γλαυκῶπιον, τὴν ἀκρόπολιν οἱ ἀρχαῖοι ἢ τὸ ἐν ἀκρόπολει τῆς Ἀθηνῶν ἱερὸν ἀπὸ Γλαύκου τινος αὐτόχθονος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κατοικήσαντος] quibus paullo inferius aliam addit signif., ubi γλαυκῶπιδος nomen nonnullis derivasse ait ἀπὸ τοῦ Γλαυκῶπιου (γλαυκῶπιου Ald.) ὄρους, ὃ Λυκαβητὸς καλεῖται. In his primūm Γλαυκῶπιον et Γλαυκῶπιου corrigendum, quod postremo in loco præbet Etym. Gud. p. 126, 5; deinde Γλαύκου ex Γλαυκῶπιου corruptum esse ostendit Steph. Byz. s. v. Ἀλαλομένιον : Ἐκ τοῦ Ἀλαλομενέως δὲ καὶ Ἀθηναῖδος τῆς Ἱπποβοῦτου Γλαυκῶπιος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκῶπιον καὶ γλαυκῶπις. Quæ fabula fortasse inter mendaces de Glaucopio Atheniensi narrationes illas fuit, quas Apollodorum exagitasse novimus ex Strab. 7, p. 299. Veram autem nominis originem præter Eustathium etiam Etym. M. testatur p. 547, 5 : Καὶ γὰρ ἢ γλαυκῶπις οὐκ ἀπὸ τοῦ «H τὰ κρηστινὰ γλαυκῶπιον ἔξει,» ἀλλ' ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς καταπλήξεως. Ignoti ista verba poetæ in Scholio Veneto Il. E, 422 sic sunt scripta, ἢ τ' ἀκρην τινὰ γλαυκῶπις ἔξει, in schol. minoribus, ἢ τ' ἀκρῆς θίνα γλαυκῶπιον ἔξει, unde fortasse corrigendum, «H τ' ἀκρην παρὰ θίνα κατὰ Γλαυκῶπιον ἔξει. De Lycabetto quod tradit Etym. M. lucem accipit ab Ameliasagoræ narratione ap. Antig. Caryst. c. 12. Γλαυκῶπιον de templo Minervæ Sigeensi dixerat Alcæus, cujus in versibus ap. Strabon. 13, p. 600 : Ἀληκτορὶν ἐς γλαυκῶπιδὸν ἱερὸν, scribendum videtur Ἀλικροτον (aut ἀνάκτορον) ἐς Γλαυκῶπιον. G. DINDORF.]

Γλαυκῶπις, ἴδος, ἦ, Minerva, ap. Hom. passim, Cæsius oculos habens. [Il. A, 206 : Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Et sæpius omisso deæ nomine, ut Il. Θ, 373 : Ἔσται μὲν ὅτ' ἂν αὐτὴ φιλῆν γλαυκῶπιδα εἴπῃ. Et 420 : Ὀρρ' εἰδῆς, γλαυκῶπι. Γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην est in H. in Apoll. 323, in Cer. 8, quod rectius γλαυκῶπιν Ἀθήνην scribi videtur in Od. A, 156, H. in Apoll. 314. G. D.] Ita enim Cic. Cæsius oculos Minervæ, cæruleos Neptuni. Dixit tamen auctor obsceni carminis, Minerva flavo lumine est, Venus pæto. Quidam de oculis terribilibus voluerunt intelligi, aut etiam terribilem ipsam signif., earum ferarum more, quæ glaucos habent oculos, præsertim vero leonum et draconum. Sic et Hesych. dicit φοβερὰ ἐν τῷ ὄρασθαι : addens tamen et λαμπροφθαλμός, item εὐφθαλμός. [Diversas vett. grammaticorum interpretationes memorant Etym. M. p. 233, 31, Eustath. p. 86, 35. Verissima est Hesychii λαμπροφθαλμός. G. D.] Diod. S. autem [1, 12] ita dictam scribit ob cæli colorem glaucum, quod mihi videtur optime cum etymo Lat. vocis convenire, quod Cæsiuum a Cælum deducit, ut Cæsiuum dicatur quasi Cælium. [Pind. Nem. 7, 141 : Κόραν γλαυκῶπιδα. Raro apud poetas Atticos. Soph. OEd. Col. 706 : Ἀ γλαυκῶπις Ἀθήνα. Aristoph. Thesm. 318 : Καὶ σὺ παρχρατὲς κόρα Γλαυκῶπι χροσλόγη πόλιν Οἰκοῦσα περιμάχητον, εἰθὲ δεῦρο. Nam sic versus illi sunt digerendi.

|| Epitheton Junonis in Anth. Pal. 9, 189 : Τέμενος γλαυκώπιδος Ἥρης. || Lunam, quae γλαυκή dicitur in locis poetarum s. h. v. indicatis, γλαυκώπιν vocavit Empedocles. Plut. Mor. p. 934, C : Πρὸς ἑὸν λαμβάνει χροάν κυανοειδῆ καὶ χαροπὴν, ἀφ' ἧς δὴ καὶ μάλιστα γλαυκώπιν αὐτὴν οἱ ποιηταὶ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀνακαλοῦνται. Empedoclis versum, Ὅσον μήνης γλαυκώπιδος ἐπλετο εὖρος, imitatur Eurip. ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 1280 : Γλαυκώπις τε στρέφεται μήνη, et Nonn. Dion. 5, 70 : Γλαυκώπιδι Μήνη. Γλαυκώπις γαλήνη Paul. Sil. Ecphr. S. Soph. 1, 161; 2, 507. Audacius Euphorio ap. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 864 γλαυκώπιν εἰλαίαν dixit, quocum comparandi poetarum loci s. v. Γλαυκός et Γλαυκός indicati. Γλαυκώπιδες σταφυλαὶ Eustath. Opusc. p. 309, 40. G. D. De Minervae cognomento γλαυκώπις docte scripto peculiari egit C. G. Lucas, Bonnæ 1831.]

Γλαυκώπις, δ, ἡ, i. q. γλαυκώψ, ut τὰ γλαυκωπά τῶν θηρίων, Eust. [Idem p. 86 extr. : Τὸ γλαυκωπὸν ὠκειώται τῇ Ἀθηνᾷ, et in Opusc. p. 309, 7 : Διὰ τὸ τοῦ χροίματος ὅμοιον καὶ ὡς ἂν εἴποι τις γλαυκωπὸν. Conf. Γλαυκώπιον. || Γλαυκώπιος, Glaucopus, n. pr. in loco Steph. B. s. v. Γλαυκώπιον allato, Γλαυκωπὸς scribendum erit, si canonem Arcadii sequimur p. 67, 17, qui nullum hujusmodi nomen oxytonum agnoscere videtur præter Αἰσώπος. G. DINDORF.]

[Γλαυκώσις. V. Γλαυκώμα.]

Γλαυκώψ, ὄψος, δ, Cujus caesii sunt oculi, ut γλαυκώψες δράκοντες. [Ap. Eustath. p. 86, 38 ex Pind. Ol. 6, 76. Idem γλαυκώψα ὄψιν dixit Pyth. 4, 443. Epitheton Minervae est in hymno Orph. 31, 14 et in versu poetae ap. Julian. Or. 4, p. 149, B : Ἰκετο δ' ἐς Πυθῶ καὶ ἐς γλαυκώψα Προνοίην, quae repetit Eustath. l. c. ubi de Ἀθηνᾷ Προνοία agit.]

Γλαῦνος, δ, teste Poll. 7, [48], εἶδος χιτῶνος. [Duo codd. κεραυνός male. Scribendum autem γλαυνός : vid. Arcad. p. 64, 6. G. DINDORF.]

Γλαῦξ, κός, ἡ, [de accentu Schol. Aristoph. Vesp. 1081 : Τὸ γλαῦξ ὄνομα, Εὐφρόνιός φησιν, Ἄττικοι μὲν περισπωσιν (hoc etiam Arcad. docet p. 125, 6, a Gœtting. emendatus ad Theodos. p. 236, coll. Etym. M. p. 36, 55), οἱ δὲ Δωριεῖς ὀξύνουσιν. Eustath. p. 1451, 62 : Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γλαῦξ περισπᾶται, οἱ καὶ ὀξύνουσαι μὲν λέγουσι τὸ γλαῦξ πλὴν Δωρικῶς. Γλαῦξ inter μονήρη est ap. Herodian. p. 41, 21. Nullum enim præter hoc extare vocabulum monosyllabum feminini generis in αυξ. Alia forma Γλαῦκος ap. Zenodot. in Valck. Animadv. ad Ammon. p. 230 : Γλαῦκος καὶ πέρδιξ κακαβάζει, quocum Valck. αἶγα comparat, quod proxime præcedit, Αἶξ ἢ αἶγα μηκάται : cujus tamen ratio paullo alia est. Rectius a Kœnio ad Greg. Cor. p. 592 ἀρπαγος pro ἀρπαξ dictum comparatur. Ἡ γλαῦκα in Schol. Lips. Hom. Il. A, 195, p. 20, 19. G. D.], Ulula, Noctua; ut in proverbio Γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, Noctuas Athenas. [Vid. Hesych. et Paræmiographos. Aristoph. Av. 301 : Τίς γλαῦκ' Ἀθηνᾶς ἤγαγε; De duobus aliis proverbii, Γλαῦξ ἐν πόλει et Γλαῦξ ἐπτατο vel ἑπταται, vide eosdem grammaticos. Photius Lex. p. 586, 1 : Τὴν γλαῦκα τωθάζουσι, παροιμία.] || Genus numismatis noctuam impressam habentis. [Hesych. : Γλαῦξ, νόμισμα Ἀθηνῆσι τετραδράχμων. Γλαῦκες Λαυρωτικαί, numi noctua insignes ex argento Lauriotico cusi, Aristoph. Av. 1106.] Sunt qui a γλαύσσω, sunt qui a γλαυκός, quod ab illo γλαύσσω deduci diximus, derivandum putent. [Vid. Etym. M. p. 233, 10, 37.] || Herba quaedam ap. Diosc. [4, 141], Eugalacton etiam dicta, quod lactis copiam præbeat. [Rectius γλάξ : quod vide.] || Saltationis genus quoddam, Hesych. [et Athen. 14, p. 629, F. || Γλαῦξ, piscis nomen, ex Alex. Trall. 7, p. 323 indicat Struvius : nisi γλαῦκα male pro γλαῦκον legitur. G. DINDORF.]

Γλαυρόν, Hesychio σεμνόν, Grave.

[Γλαῦσαι. V. Γλαυγαίνικαι.]

Γλαυσόν, Hesychio λαμπρόν, θρασύν, ἱταμόν. [Γλαυκόν ap. Etym. M. p. 233, 25. Sed p. 234, 14 : Γλαυσόν, λαμπρόν.]

Γλαύσσω, Cerno, Intueor, θεωρῶ et ἀθρῶ, Eustath. [p. 86 et sq.] Hesychio autem est Splendo, λάμπω, item φαίνω : sed nullum affertur ullius harum signiff.

exemplum. Etym. [p. 233, 19] habet et Γλαύουσι pro λάμπουσι : sed pro illo Lex. meum vet. scribit γλαύουσι [sic etiam Cyrillus et Zonaras p. 442], afferens hunc versum [Apoll. Rh. 1, 1281] : Ἐκ περάτης ἀνιούσα, διαγλαύουσι δ' ἀταρποί. [Γλαύουσι scriptum in Etym. M. p. 233, 22; 234, 3, 14, et duplex σ diserte probatur p. 537, 20. Aoristi exemplum est p. 234, 15, γλαῦζον, ἐπιλαμψον. Conf. Διαγλαύσσω et Ὑπογλαύσσω.]

[Γλαῦ. V. Γλαύσσω.]

[Γλαφῆς fictum a grammaticis. V. Γλυφῆς.]

[Γλάφυ, τὸ, Antrum, Spelunca, Caverna. Hesiod. [Op. 531, de quo vid. Etym. M. p. 233 extr. et Schol. Orpian. Hal. 1, 559] : Γλάφυ πετρῆεν, Cavernam petrosam. Idem enim Caverna a cavando dicta videri possit, i. e. ἀπὸ τοῦ γλάφειν.]

[Γλαφύρα, ἡ, Glaphyra, meretrix, Archelai Cappadociae regis mater ap. Dion. Cass. 49, 32, p. 592, 69, Martialem 11, 21. Archelai filia, Alexandri conjux, ap. Joseph. vol. 1, p. 785, 803, 866 et alibi. Sinnenae mater ap. Appian. Bell. civ. 5, 7, ubi in codd. oxytonum est. G. DINDORF.]

[Γλαφύραι, αἱ, Glaphyræ, oppidum Thessaliæ, ex uno cognitum loco Homeri Il. B, 712, ubi οἱ ἀκριβέστεροι, ut ait Eustath., non Γλαφυράς scribebant, quod in libris plerisque omnibus est, sed Γλαφύρας. Arcad. p. 101, 14 : Τὸ δὲ γλαφυρὰ ὀξύνεται εἴτε ὄνομα πόλεως εἴη εἴτε ἐπιθετικόν· quocum comparetur simile præceptum de v. Γλυκέρα. Nomen autem loco inditum esse ἀπὸ Γλαφύρα υἱοῦ Μάγνητος κτίσαντος Steph. Byz. tradit, cujus in verbis alii libri Γλαφύρου. Utraque forma utitur Eustath. et Steph. ipse s. v. Βοίδη, ubi Bæbum memorat τὸν Γλαφύρου τοῦ τὰς Γλαφυράς κτίσαντος. Gentile Γλαφυρέως fortasse a Steph. fictum. || Κώμη Κιλικίας, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα στάδια πρὸς δύσιν, Steph. Byz. G. DINDORF.]

[Γλαφύρας, δ, Glaphyras. V. Γλαφυραί.]

[Γλαφύρια, ἡ, Elegantia, Venustas, Concinnitas. [Plut. V. Poplic. c. 16 : Οὐ τοσοῦτον ἔσχον γλαφυρίας (οἱ κίονες)· Pyrrh. c. 8 : Τὰς ἄλλας γλαφυρίας· Moral. p. 1065, D : Τῆς γλαφυρίας καὶ πιθανότητος.]

[Γλαφυρίς fictum a grammaticis etymologiae causa. V. Γλαρίς.]

[Γλαφυρολύτεια, ἡ, Apte s. eleganter solvens, explicans. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 3, 1 : Βίβλιον εἰς πραπίδεςσι γλαφυρολύτειραν Ὀμήρου... τολυπεύσας.]

Γλαφύρος, ἄ, ὄν, Cavus, Profundus; ut νῆες, πέτρα, Hom. [De navibus sæpissime ap. Hom., ut Il. B, 454 : Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσιν· 516 : Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχέωντο. De ampla spelunca Il. Σ, 402 : Ἐν σπηὶ γλαφυρῶ, et Hesiod. Theog. 297. De portu Od. M, 305 : Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῶ εὐεργέα νῆα. Γλαφυρὴ φόρμιγξ ibid. Θ, 257, P, 262 et alibi. Γλαφυρὰ ἄρματα Pind. Nem. 9, 28. Tryphiod. 65 : Γλαφυροῖσιν ἐπὶ στήθεσσιν· 198 : Γλαφυροῖο διὰ ζυλόχοιο· 533 : Γλαφυρῆς ἀπὸ γαστέρος. De terra cava Agathias in Anth. Pal. 7, 578 : Γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς σκορπίος.] || Scitus, Elegans, Venustus, q. d. Scite et eleganter sculptus, vel Cui elegans quaedam sculptura inest, et perpolitā. Ap. Plut., inquit Bud., γλαφυρός est Scitus et elegans, item Concinnus et varietate oblectans. Et Lautus ap. Eudem, ut [V. Marii c. 3] ἀστεῖος καὶ γλαφυρός βίος. Sed et γλαφυρόν puerum vocat Scite et eleganter formatum. [V. Lycurgi c. 17 : Ἴσχνά μὲν, εὐειδῆ δὲ καὶ γλαφυρὰ γίνεταί τὰ τέκνα.] Cum hac autem signif. convenire videtur, quod alibi idem affert ex Aristot. De animal. 9, [c. 38] : Εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρότατοι καὶ λαγαρότατοι καὶ τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, interpr. Araneorum autem iis, qui elegantissima facie sunt et corpore strigosissimo, etiam maxime artifices. Apud Eund. [ib. c. 39] γλαφυρότατον interpr. Lautissimum, Ἄλλο δ' ἐστὶ τρίτον γένος καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρότατον. Lucian. autem [Deor. dial. 20, 11] cum μειδιᾶν junxit scribens, Καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε. [Add. Rh. præc. 12.] Id. [Deor. d. 7, 4] : Μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Greg. ad Orationis elegantiam transtulit, in Epitaph. ad Gorg. [3] : Τὸ περὶ τὴν λέξιν γλαφυρόν καὶ κομψὸν διαπτύσαντες. Ubi Politum sermonem reddo, et aptissime ita reddi existimo, quod ita servetur Gr. metaph. Sed et Politam elegantiam dicunt Lat., quod loquendi genus

ad cand. metaph. facit. || Ceterum Aristot. De part. anim. 3, [c. 1] γλαφυρόν vocat etiam Aptum et appositum, Bud. interpr., scribens avibus quibusdam βύγχος esse γλαφυρόν πρὸς τὰς συλλογὰς τῶν καρπῶν καὶ τὰς συλλήψεις τῶν ζωδάρων. [Rarior hujus voc. apud veteres Atticos usus est. In tragicis exemplum nullum reperitur, unum ap. Aristoph. Av. 1272 : ὦ κλεινότατ' ὦ σοφώτατ' ὦ γλαφυρότατε. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 22 : Γλαφυρὰ κωμωδία, ἢ εὐτράπελος καὶ εὐρύθμος καὶ χάριτος μετέχουσα μεθ' ἡδονῆς. Καὶ γλαφυρὸς δ' εὐτράπελος καὶ χαρίεις. Antiatic. p. 87, 19 : Γλαφυρώτατον, τὸν χαριέστατον. Longe frequentius Aristoteles, Plutarchus alique recentiores γλαφυρὰ dixerunt. Quæ affabre, perite facta, elaborata, polita, elegantia, amœna, festiva sunt : quæ notionēs omnes facile a verbo γλάφειν, unde γλαφυρὸς ductum est, derivantur. Recte igitur, quanquam ordine non satis commodo, Hesych. has signif. ponit : Γλαφυρὸς, ἀνθηρὸς, λαμπρὸς, τερπνὸς, κοῖλος, ἡδὺς, βαθύς : (nam κοῖλος et βαθύς prima poni debebant) et eodem fere modo Etym. M. p. 233, 43. Γλαφυρὰ χεῖρ, Perita manus artificis, in Theocriti epigr. in Anth. Pal. 6, 337. Γλαφυροὶ πόδες, Venusti pedes, Aristot. H. A. 4, 11. De favis crabronum ibid. 5, 23 : Γλαφυρώτερον δὲ πολλῶν τὸ τῶν ἀνθηρῶν ἐστὶν ἢ τὸ τῶν σφηκῶν κηρίον. Et similiter 5, 15. Plutarch. V. Marcelli c. 21 de Syracusis a Marcello artis operibus ornata, Οὐδ' ἦν ἐν αὐτῇ (πρότερον) τὸ χάριεν τοῦτο καὶ γλαφυρὸν καὶ ἀγαπώμενον. Γλαφυρὸς λειμών, Amœnum pratium, Longus 1, 4. Ἰχθύων ἐμβαμμάτια γλαφυρὰ, i. e. laute apparatus, Anthippus ap. Athen. 9, p. 404, C. Τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων (bonam fortunam) εἰς ἐμπάλιν τρέπειν Nemesis dicitur a Numenio in Exc. Ioannis Philad. V. *Histoire de l'Acad.* vol. 7, p. 289. Sæpissime ad mentem refertur. Aristot. Polit. 2, 12 : Τῆ δ' ἀκριβείᾳ τῶν νόμων ἐστὶ γλαφυρώτερος (δ' Χαρώνδας) καὶ τῶν νῦν νομοθετῶν. Macho ap. Athen. 13, p. 579, B : Βουλόμενος εἶναι γλαφυρὸς ἀστειὸς θ' ἄμα. Alciphro 3, 65 : Προσπαῖσαι γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος. Plut. V. Marcelli c. 14 : Ποικιλόντες τῷ γλαφυρῷ γεωμετρίαν. Ἐλευθέριοι καὶ καὶ γλαφυρὰ διατρέχειν ap. eund. V. Cimon. c. 13. Γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις Dionys. De compos. verb. c. 23, p. 170, 5 Reisk. Γλαφυρὰ καὶ θεατρικὴ ἁρμονία idem De admir. vi Dem. c. 40, p. 1075, 8. Γλαφυρὰ inscribuntur Cyrilli Alex. commentaria in Pentateuchum. Steph. Byz. s. v. Τάρρα, de Lucio Tarrhæo, φέρεται δὲ τοῦτου ... τεχνικὰ γλαφυρώτατα. G. DINDORF.]

[Γλαφυρός, δ, Glaphyrus, n. pr. tibicinis ap. Antipatr. in Anth. Pal. 9, 266, ubi cod. Pal. γλαφυρῷ, alii libri γλαφύρω aut γλαφύρα. Glaphyrus ap. Juvenal. 6, 77. G. DINDORF.]

[Γλαφυρότης, ητος, ἢ, i. q. γλαφυρία. Philo vol. 1, p. 170, 6 : Καθάπερ τινὰ ὀδμὴν ἡδέϊαν ἐκ τῆς περὶ τὴν θεωρίαν γλαφυρότητος ἐπιπέμπων τῇ ψυχῇ. WAKEF. Lucian. Demosth. c. 6, vol. 3, p. 496 : Αἱ τῶν παραβολῶν γλαφυρότητες. Demetr. Phal. 270. G. D. Philo 1, p. 521, 36 : Γεωμετρία ... γλαφυρότητι συνεχῶς θεωρίας δικαιοσύνης ζῆλον ἐμποιῆσει. Jos. Ant. Jud. 12, 2, 8 : Τῆς ποικιλίας τῶν ἔργων καὶ γλαφυρότητος θέαν. HASE.]

[Γλαφύρωμα, τὸ, Excavatio. Eustath. Op. p. 291, 23 : Οἱ μὲν γὰρ τρώονται ... τῷ τείχει πελάσαντες καὶ συσχεύσαντες γλύφειν ... ἔργου ἤπτοντο ἐγκρατῶς, οἷα ἐπισπέργοντες τὸ γλαφύρωμα, ὡς ἂν καθυποδύντες αὐτὸ ἐμβαθύνωσι.]

Γλαφυρὸς, Scite, Eleganter, Venuste. [Alexis ap. Athen. 3, p. 107, D : Ταῦτ' (cibos dicit) οἰκονομήσω καὶ γλαφυρῶς καὶ ποικίλως. Aristot. Polit. 2, 10 : Ἡ Κρητικὴ πολιτεία ... ἤττον γλαφυρῶς (ἔχει). Inscr. Maced. ap. Bœckh. vol. 2, p. 62 : Γλαφυρῶς βιώσαντι ἀνδρὶ, μουσικῷ, χορηστῷ. G. D.] Γλαφυρωτέρως, Aristot. De anima 1, [2] : Δημόκριτος δὲ καὶ γλαφυρωτέρως εἴρηκεν. [Γλαφυρωτάτως. Tzetz. Chil. 6, 40.]

Γλάφω, vel Γλάπτω, Cavō, Excavo, Fodio. Item Sculpto. Hesiod. Sc. [431] : Πλευράς τε καὶ ὄμους Οὐρῆ μαστιγιῶν, ποσσὶ γλάφει· ubi exp. Fodit. Hesych. certe vult γλάφει esse γλύφει, item ὀρύσσει et κοιλιάίνει. [Præterito γέγλαμμαι utitur Etym. M. p. 233, 51. Hesychius : Γέγλανται, κεκοιλανται. Γλάφαι (cod. γλαῦψαι), κοιλᾶναι, γλύψαι, ἐκτριψαι, σκαλεῦσαι, βαθύναι.]

[Γλαχώ. Γλάχων. V. Βλήχων.]

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

A [Γλείνος. V. Γλῖνος.]

Γλευκαγωγὸς βύρσα, ap. Poll. 7, [192] pro Utre cōriaceo, in quo vehitur mustum. [Ἴσως δ' ἂν καὶ βύρσαν (βύρσαν recte delet Jungerm.) γλευκαγωγὸν τινὰ φαίης· ἐπιπρασκον δ' οὗτοι τὸ γλεῦκος, ἐφ' ἀμάξων εἰς τὴν ἀγορὰν κομιζόντες (Ms. Jung. γλευκαγωγὸς δ' τὸ γλεῦκος ἐφ' ἀμάξης ἄγων καὶ πιπράσκων). Φερεκράτης δ' εἴρηκεν ἐν Ἄγριοις βύρσας (Ms. Jung. βύρσης : quod si verum est, γλευκαγωγῷ scribendum) γλευκαγωγούς.]

[Γλευκάζω, Eustath. ad Dionys. P. 575 (?). WAKEF. Alia forma Γλευκίζω, ex composito Ἐκγλευκίζω cognita. Eam Hesychio inferebat Heinsius, Γλευκίσας, (ὑπὸ τοῦ addit Musur.) γλεῦκος γενόμενος ἐκλυτος καὶ παρειμένος ἀπὸ τῶν οἴνων, reposito γλευκίσας. Quod non probandum videtur. G. DINDORF.]

[Γλεύκη, ἢ, i. q. γλυκῆτης, Dulcedo. Schol. Nicand. Al. 171 : Ἀγλεύκη ... ἐσπερημένην γλεύκης, ὅ ἐστι γλυκῆτος. WAKEF.]

[Γλευκίζω. V. Γλευκάζω.]

Γλεύκινον μύρον, q. d. Musteum unguentum, Diosc. [1, 67 ; Galen. vol. 13, p. 859.] Item γλεύκινον ἔλαιον, q. d. Musteum oleum, i. e. expressum antequam olivæ calcetur. VV. LL. [Oleum gleucinum Colum. 12, 53, Plinius H. N. 15, 7, 7 ; 23, 4, 46. Οἶνον γλεύκινον Galen. vol. 4, p. 371 extr. G. DINDORF.]

[Γλεύκινον, obscuræ signif. vox ap. Paul. Sil. Ecphr. S. Soph. 1, 253 : Ὡν ὑπὸ πέζαν κίονες ἰδούσαντο κάρηατα δέσμια χαλκῷ, γλεύκια, χρυσεότευκτα.]

[Γλευκοπότης, δ, Musti potor. Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 44 ; Apollonid. in Planud. 4, 235.]

Γλεύκος, τὸ, Mustum. Theophyl. Ep. 44 : Ἰσγάδες πολλαὶ καὶ γλεῦκος καὶ μελιττότα [μελιττόττα] καὶ πόπανα. [Lex. Rhet. p. 227, 19 : Γλεύκος ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς ληνοῦ ἀπόσταγμα, αὐτομάτως καταρρέον ἀπὸ τῆς σταφυλῆς· ἐστὶ δὲ τοῦτο γλυκῆτατον καὶ λιπαρώτατον. Similiter sed brevius Hesych. et Etym. M. p. 234, 8. Geopon. 19, 9, p. 1232 : Γλεύκος γλυκός. Nicand. Al. 184, 299. Iobus 32, 19 : Ἄσκος γλεύκος ζέων δεδεμένος. Γλεύκος ἐξ οἴνου Polyæn. 4, 32, p. 358. Eust. p. 1385 : Τὸ γλυκὸν ἐκ τοῦ γλεύκος. Figurata τῆς ἡλικίας τὸ γλεῦκος, Juvenilis fervor, Clem. Alex. p. 178 ab Hemst. cit. Conf. s. v. Γλυκός.]

C [Γλεύξιος. V. Γλύξιος.]

Γλέφαρον, τὸ, Palpebra. Γλέφαρα Eustath. [p. 1534, 63] Dorice pro βλέφαρα dici tradit. Hesych. vero exp. non solum βλέφαρα, sed etiam ὀφθαλμοί. [Pindar. Ol. 3, 21, aliisque in locis.]

[Γλήκων. V. Γλήχων.]

[Γλημάω. V. Γλαμάω.]

Γλήμη, ἢ, pleonasmo τοῦ γ pro λήμη, ut γιστὸς et γιτέα pro ἰστὸς et ἰτέα. Signif. autem Lippitudo, Glama s. Gramia, Vitium oculorum quum pituita laborant et sordidi sunt. Unde Γλημώδης, Gramiosus, Lippus [Galen. Gloss. Hippocrat. p. 452 : Γλαυροὶ, γλημώδεις καὶ ὕγραοι] : et verb. Γλημάω, Gramiosus sum, Lippio. Dicitur pro his et γλάμα, et γλαμώδης, et γλαμάω : quæ Dor. esse videntur : licet Hippocr., qui Ion. lingua scripsit, utatur adj. γλαυρὸς derivato e γλάμη, idemque cum γλάμων s. γλαμώδης signif. [Γλημίον, τὸ, Gramiola. Hippocr. Passov.]

[Γλήμων. V. Γλαμώδης.]

D [Γλήν, ἢ, per apocopen pro γλήνη dixit Hermetianax ap. Herodian. Περί μ. λέξ. p. 16, 14 : Δερκόμενος πρὸς κῆμα, μόνη δὲ οἱ ἐφλέγετο γλήν. G. DINDORF.]

[Γληνεός. V. Γλήνος.]

Γλήνη, ἢ, [inter barytona ap. Herodian. Περί μ. λέξ. p. 16, 32] Pupilla oculi : ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη, ut volunt nonnulli : secundum Poll. vero est ἡ τῆς κόρης αὐγὴ, 2, [70] : Ὀμμάτων δὲ, τὸ μὲν ἐν μέσῳ μέλανι, κόρη· ἢ ἡ αὐγὴ, γλήνη· quæ exp. optime convenit etymo : nam παρὰ τὸ γλαύσειν derivant, q. e. λάμπειν : alii παρὰ τὴν αἰγλήν, τὴν λαμπρότητα. [Rufus p. 25 : Γλήνη τὸ εἶδωλον τὸ ἐν τῇ ὄψει φαινόμενον. A κόρη distinguitur ibid. p. 48. WEICEL. Hom. II. Ξ, 494 : Ἐκ δ' ὡσε γλήνην. Soph. OEd. T. 1277 : Φοίνια δ' ὀμοῦ γλήνην γένει· ἔτεγγον.] Interdum pro Toto oculo accipitur : ut Od. I, [389] : Πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εἶσεν αὐτῆ Γλήνης καιομένης. [Locutionem ἀπεσβέσθαι τὴν γλήνην memorat Pollux 4, 178. Nicand. Ther. 373 : Ἀμφίσθαιναν ... γλήναισιν ἀμυδρόν.] Sunt

Γλίσχευμαι, Parcus et restrictus sum, Tenax sum et γλίσχος : more nimirum τῶν μικρολογουμένων, Bud. Eustath. [Marc. Anton. 5, 5 : Γογγύζειν καὶ γλίσχευεσθαι καὶ κολακεύειν. Scriptor ap. Suid. s. v. Διονυσίων σκωμμάτων : Βωμολογεῖων καὶ πέρπερα γλίσχευόμενος. Eust. Opusc. p. 55, 11 : (Διάλεκτος) περὶ λέξεις γλίσχευεται. Prov. Vat. App. 4, 48; Georg. Pach. Mich. Pal. p. 9, C; 205, C. G. DINDORF.]

[Γλίσχος, ἡ, ἰ. q. γλίσχροτης. Ἄτυχον interpretatur schol. Arist. Pac. 193.]

[Γλίσχοειδής, ὁ, ἡ, Viscosus, Glutinosus. Lex. Neophyti in Notices des Mss. vol. 11, 2, p. 250 : Ὁ γλίσχοειδής καὶ ἀζουγγώδης τοῦ λουτροῦ πηλός. Boisson.]

[Γλίσχρολογέομαι, Minuta dissero. Philo vol. 1, p. 526, 33 : Περὶ μικρὰ μέντοι σοφίσματα τριβόμενοι καὶ γλίσχρολογούμενοι. WAKEF.]

[Γλίσχρολογία, ἡ, ἰ. q. μικρολογία. Philo vol. 1, p. 698, 40 : Μὴ δεῖν τὰ τοιαῦτα εἰς τὰς ζητήσεις εἰσάγειν· γλίσχρολογίαν γὰρ μᾶλλον ἢ ὠφελείαν τινα ἐμφαίνειν. WAKEF. Cum αἰσχρολογία confusum in codd. Diogen. L. 2, 30.]

Γλίσχος, α, ον, Lentus, Viscosus, Tenax. Hesychio et Etym. κολλώδης : ut Etym. rursus γλίσχρον dici annotat ἱατρικῶς τὸ ἐχέκολλον καὶ μὴ διασπόμενον, Glutinis modo coherens nec distrahi se sinens. Unde et Gorr. γλίσχρον, inquit, Glutinosum : dicitur et de solidis corporibus et de humoribus. In solidis quidem, est Id, quod fractu contumax est, humore se multo, et qui tensioni cedit, terrenas partes glutinante, sicut in salice et coriis. Huic contr. est τὸ κραῦρον, quod plerique Friabile interpr. In humoribus vero, dicitur Quod, quidquid tetigerit, huic ægre dissolubile adhæret, vel Quod, dum trahitur aut tollitur, continuitatem longissime servat, ut oleum, mel et adeps. Huic Galen. Meth. Med. 11 scribit opp. τὸ ρυπτικόν, quasi Detersivum dicas. Hippocrat. De nat. hom. : Τὸ φλέγμα γλίσχροτάτον ἐστὶ, καὶ βίᾳ μάλιστα ἀγεται μετὰ χολῆν μελαιναν· nam ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν τῷ σώματι ἐνεόντων χυμῶν γλίσχροτάτον, teste eod. Hippocr. ibid. [Id. De nat. pueri p. 236, 16 : Συνεχὲς γενόμενον ἅτε γλίσχρον ἐόν. Heraclid. Pont. ap.] Athen. 2, [p. 65, E] : Τῶν ἐχόντων δλιχμόν τι καὶ γλίσχρον· de eduliis. Et ap. Plat. Crat., Γλίσχρα δλιχά. [Theophr. H. P. 3, 14, 1 : Ξύλον εὖνον καὶ γλίσχρον· 17, 5 : Ξύλον ἐπεστραμμένον, γλίσχρον. Ibid. : Ρίζας παχείας... καὶ γλίσχρας· 6, 18, 11 : Μήτε πείραιν μήτε γλίσχραν γῆν. Γλίσχρα υγρότης, Aristot. H. A. 3, 11 : Ἐχει δὲ πᾶσα θρῖξ υγρότητα πρὸς τῇ ρίζῃ γλίσχραν. Plut. Mor. p. 683, D : Ἀσθενῆ υγρότητα καὶ γλίσχραν. Galen. vol. 13, p. 33 : Τί γὰρ ἐστὶ γλίσχρον τοῦλαιον, ἢ ἐστὶ λεῖον, ἢ ἐστὶ στύδιον, ἢ ὑγρόν, ἢ ὠχρόν, ἢ λιπαρόν, ἢ δλισηρόν, ἢ δυσζήραντον ἐπαλειφόμενον τοῖς σώμασιν. G. D.] ||

Exp. et Lubricus : ut γλίσχρος quoque ab Hesych. δλισηρότης. || Etymologo [p. 234, 29] et Hesych. est etiam φειδωλός, σκνιφός, Parcus : quo signif. Lat. quoque Tenacem hominem dicunt, qui pecunias nonnisi coactus e manibus dimittit. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 33, 22 : Γλίσχος, ὁ φιλάργυρος· κολλώδης γὰρ τίς ἐστὶ καὶ ὁ φιλάργυρος, ἀλλ' οὐχ ἀπλοῦς.] Sic sane dicitur γλίσχροτερος περὶ τὰς δωρεάς. [Dicitur autem non solum de eo qui dandi parcus, sed etiam qui accipiendi cupidus est ideoque petendo instat et importunum se gerit. Aristoph. Ach. 452 : ὦ θυμὲ... νῦν δὴ γενοῦ γλίσχος προσαιτῶν λιπαρῶν τε. Lucian. Rhet. præc. 24, vol. 3, p. 26 : Συνῆν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. Euphro ap. Athen. 9, p. 378, E : Προσέρχῃ ὁ γέρων· ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει. Schol. Pind. Pyth. 7, 1 : Διχυθεὶς ὁ Κροίσος ἐπ' αὐτῷ (Megaclem dicit, qui venia sibi data e regia Croesi quantum luberet auri secum asportandi ridiculis modis abusus erat) γέλωτι ἐπὶ τε τῇ ὄψει καὶ τῷ γλίσχρῳ.] Nec de homine solum in hac signif. γλίσχος dicitur, sed de re etiam : at tunc Lat. Parcus potius aut Strictus quam Tenax redditur. Plut. Lycurgo [c. 17] : Γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ἐστὶ τὸ δεῖπνον Pericle [c. 36] : Φύσει δαπανηρὸς ὢν χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀριθείαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. Ubi tamen et γλίσχος habent quidam codd. [recte.] At γλίσχραι τέχναι e Luciano [Fugit. 13, vol. 3, p. 372] affertur pro Artes parum suppeditantes ad victum,

Artes jejuna; ut et ap. Suid. [ex Plutarchi V. Sullæ c. 15] : Χωρίων γλίσχρον καὶ μὴδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. [Plut. V. Flamin. c. 4 : Τόπους γλίσχρους καὶ σπειρομένους πονηρῶς. Tenuis, Exilis, Parvus. Plut. Mor. p. 794, F : Γλίσχρα καὶ διακονικά, Villia et servilia. Demosth. p. 689, 25 : Δημοσίᾳ δ' ἡμεῖς ἀ μὲν οἰκοδομεῖτε καὶ κονίετε ὡς μικρὰ καὶ γλίσχρα αἰσχύνῃ λέγειν. Γλίσχροι πυρετοί, Lentæ febres, ap. Hippocrat. p. 1135, H, quas alibi βληχροῦς πυρετοῦς dicit. Sæpissime autem γλίσχος de disputationibus jejunis et nimis subtilibus dicitur. Eo sensu μικρὰ καὶ γλίσχρα προσβλήματα ap. Plut. Mor. p. 43, A, γλίσχραι διοσιότητες p. 381, D, γλίσχραι πείσεις, γλίσχροι λόγοι et quæ sunt similia, de quibus dixit Wyttenb. vol. 6, p. 269. G. D.] || Ab Hesych. exp. etiam λίαν ῥυπαρός, Valde sordidus : ut ab Etym. quoque πάνυ ῥυπαρός. [Hæc interpretatio non debebat tanquam diversa a superiore φειδωλός et σκνιφός poni.] || Etymologo est et ὁ λίγνος καὶ ἐπιθυμῶν ἐφυβρίστως : quasi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑπὲρ τὸ δέον. Exp. ab eo et ἀτυχής : ut γλίσχρων quoque ap. Aristoph. a nonnullis accipitur pro ἐπίπνος, Ἄρμνος. Notandum porro est, alicubi reperiri et γλίσχρος, oxytonus, itidemque Γλίσχρός. [Sæpe sic in codd. scribitur, sed vitiose et contra præceptum Arcadii p. 74, 2. G. D.] Sed eam scripturam superiori esse præferendam minime censeo, cum illa non ap. Eust. solum et Etym. extet, sed reperitur etiam in Codd. Suidæ et Lex. mei vet. [|| Γλίσχος oleris nomen est ap. Theophrast. H. P. 7, 5, 3 : Γογγυλις, θριδάξ, γλίσχος, ubi quum cod. Med. γλίσχροι præbeat, Schneid. καὶ θλωσ οἱ λίσχροι conjicit, comparata Hesychii glossa, Λίσχροι, τὰ στροφικά τῶν σπερμάτων. Idem tamen grammaticus etiam λίσχρος (codex λίσχρος) annotavit, quod φειδωλός, σκνιφός, interpretatur : ut nihil caussæ sit eur Theophrasto litera γ detrahatur. || Duas alias signif. affert Hesych. : Γλίσχραι (codex γλίσχραι), κνήμαι, et Γλίσχρον (codex γλίσχρον), ἐνήλατον, quibus in glossis Kust. κνήμαι et ἐνήλατον eadem utrumque signif. dictum accipit, Tibia s. Radius rotæ, et similem comparat gl. Ἀεχίρρα, ἐνήλατα. G. DINDORF.]

[Γλίσχροτης, ητος, ἡ.] A Γλίσχος significante Viscosus est Γλίσχροτης, Viscositas, Lentor tenacitasque glutinosa. In qua signif. ap. Galen. et medicos in primis reperitur. V. Γλίσχος. || A Γλίσχος significante Tenax, Parcus est subst. Γλίσχροτης, Tenacitas, Parcitas. Alioqui signif. etiam Viscositas, Lentor : s. Lubricitas : in qua signif. Athen. 5, [p. 194, B] dicit : Ὡς πάντας ἀναστάντας κυλίεσθαι λουομένους τῷ μύρῳ, καὶ διὰ τὴν γλίσχροτητα καταπίπτοντας γέλωτα παρέχειν· oleum enim et unguenta inde confecta, sunt γλίσχρα, Naturæ viscosæ, effusaque alicubi, eum locum lubricum reddunt, ut facillime in eo lapsent vestigia. [Aristot. H. A. 3, 11 : Ἐνεστι δ' ἐν τοῖς δέρμασι πᾶσι γλίσχροτης μυζώδης. Et sic rursus 5, 15. Plut. Mor. p. 641, E : Τὸ κῆμα τῇ γλίσχροτητι (immundis navium parietibus) προσπίπτον οὐ βραδίως ἀπολύεται. Alciphro 3, 61 : Ρύμματα καὶ νίτρον... χθιζίνου ζωμοῦ... τὴν γλίσχροτητα ἀποκαθαίρων. || Tenacitas, Parcitas. Aristot. Polit. 7, 5 : Ἐλκοντας ἐφ' ἑκατέραν τοῦ βίου τὴν ὑπερβολὴν, τοὺς μὲν ἐπὶ τὴν γλίσχροτητα, τοὺς δὲ ἐπὶ τὴν τρυφήν. Plut. Mor. p. 125, E : Μικρολογία καὶ γλίσχροτης ἐνίους ἀναγκάσει... ἐμπίπλασθαι παρ' ἑτέροις τῶν πολυτελέων καὶ ἀπολαύειν· quæ voce. etiam in V. Them. c. 5 sunt conjuncta, ut μικρός καὶ γλίσχος, de quo supra dictum. Γλίσχροτης καὶ πλεονεξία Athen. 1, p. 7, E.]

[Γλίσχρολόγος, ὁ, ἡ.] A superiore Γλίσχος, Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax, comp. Γλίσχρολόγος, et Biliosus et Lentus : ut ap. Hippocr. Epidem. 4, [p. 1131, G] : Ἡ γαστήρ δίδει πολλὰ γλίσχρολόγα. [Et διαχώρησις γλίσχρολόγος ibid. p. 1132, G.] Nisi potius leg. Γλίσχρολόγος, ut Erot. habet in suo Lex., qui exp. μετὰ τίνος κολλώδους ἐπαφῆς παρατετηρημένα τὴν χροίαν ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον.

Γλίσχρώδης, ὁ, ἡ, Assimilis τοῖς γλίσχοις, Lentus tenaxque et viscosus in modum eorum, quæ γλίσχρα nominantur. Hippocr. De vulner. in cap. [p. 911, E] : Τὸ φλεγμαῖνον ἐκτέθηκην ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλίσχρώδες γίνε-

ται. Vide et Βλαχῶδες. [Epirhan. vol. 1, p. 604, B : A
Τὸ γλίχομαι τοῦ τοῦ. Routh.]

[Γλίχρων, ωνος, δ.] A γλίχρος, quod signif. ὁ γλί-
χος et ὁ λαίμαργος deriv. Γλίχρων. Expr. enim ἐπιθυ-
μητής, unaque cum γλίχρος derivatur a γλίχομαι,
Appeto. Aristoph. Pac. [193, Mercurius] : Ὁ δειλα-
κρίων, πῶς ἤλθες; [Trygæus] : Ὁ γλίχρων. Ibi tamen
Schol., quum exposuisset ἐπιθυμητὰ, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι,
subjungit γλίχρονας dici solere τοὺς ἀτυχεῖς : et Γλι-
σγρίαν, τὴν ἀτυχίαν : hoc vero in l. γλίχρων signif.
ἐπίπονος, Ærumnose. Sic sane γλίχρος ab Ætym. expr.
ἀτυχῆς, Infortunatus, Infelix, Miser. At Ach. [450] :
Ὁ θῆμ', ἔρξες γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων, Πολλῶν δεόμενος
σκευαρίων· νῦν δὲ γενεὴ Γλίχρος, προσαιτιῶν, λιπαρῶν
ἔ· Ἐυραπίδην, paulo aliam signif. habet a superiori-
bus : ibi enim a Schol. et Suida exp. ταπεινός, κόλαξ :
ut sit Is, qui ad miserias et inopiam redactus, aliis
sese insinuat, et adherens eis adulatur.

Γλίχρος, Tenaciter, s. More eorum, quæ viscosa
et glutinosa sunt. Quo modo accipiendum videtur in
hoc ap. Suidam l. : Ἄλλ' ἐγὼ τις ἄρα δυσπαλάλατος
ἦν ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ γλίχρος ἐτι εἰχόμενός τῆς αὐτῆς
ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς ἔναρ πλουτήσας. [Plato Criton.
p. 53, E : Γλίχρος ἐπιθυμῶν ζῆν. Phrynich. in Bekk.
Anecd. p. 32, 8 : Γλίχρος προθυμῶσθαι, ὡς λιπαρῶς
καὶ παραμονίμως.] Alioqui signif. etiam Lubrice, ὀλι-
σθηρῶς, ut Hesych. et Suid. exp. || Tenaciter, Parce,
Tenuiter. Arrian. ap. Suid. : Τὰ ἐπιτήδεια γλίχρος τῆ
στρατιᾷ ἐπορίζοντο, i. e. φειδομένως. [Plato De rep. 8,
p. 553, C : Γλίχρος καὶ κατὰ μικρὸν φειδομένως καὶ
ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται.] Sic Plut. Alcib.
[c. 25] : Γλίχρος χορηγούντα θλίβειν καὶ ἀποκναίειν
ἀτρέμια. Et Camillo [c. 27 coll. 31] : Τῶν σιτίων γλί-
χρος καὶ μόλις αὐτοῖς διαρκούντων. Et Solone : Χώρα
τοῖς γεωργούσι γλίχρος διαρκούσα, Ager cultoribus
suis tenuem admodum et parcum præbens victum :
nisi malis interpr. Vix, Ægre : de qua signif. mox
dicetur. Sic aliquis γλίχρος ζῆν dicitur pro Tenuiter
et parce vivere : cui opp. τρυφᾶν. Aristot. Polit. 2 :
Συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυ-
φᾶν ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίχρος. Signif. etiam
Vix, Difficulter, Ægre : ut Plut. : Οὐδὲν εὖρεν πλέον
οικήματος ἐνὸς γλίχρος ἕνα δέξασθαι δυναμένου : nisi
malis Vix et tenuiter, Nonnisi parce. Pro Ægre et
Gravate accipi potest in hoc ejusdem l. [V. Pomp.
c. 69] : Ἀρξάμενος δὲ Πομπηίου καταλέγειν, οἱ μὲν, οὐχ
ὑπήκουον, ὀλίγοι δὲ γλίχρος καὶ ἀπροθύμως συνήσαν.
[|| Putide, Nimia diligentia aut subtilitate. Plato De
rep. 6, p. 487, E : Ἄκουε δ' ὅν τῆς εἰκόνας, ἔν' ἐτι
μᾶλλον ἰδῆς ὡς γλίχρος εἰκάξω. Vid. Heindorf. ad
Cratyl. p. 104 et s. v. Γλίχρος dicta. Philostr.
p. 829 : Μελέττας οὕτω γλίχρος γεγραμμένας, ὧν γε
καὶ προνομαία δήλη· p. 853 : Οὕτω γλίχρος ... ἀράχην
διαπονήσαι.]

[Γλίτις, Glitis, nomen loci. Synodus Sidena ap.
Phot. Bibl. p. 13, 39 : Γερόντιος πρεσβύτερος καὶ ἡγού-
μενος τῶν ἐν Γλίτιδι μοναχῶν. G. DINDORF.]

Γλίττον, τὸ, Sordes ex ablutione manuum, pedum,
aut totius corporis. Eust. enim [p. 1560, 32, ubi
primum γλίττον, deinde γλίττων scriptum,] tradit τὸ
ἀπόλοιμα a quibusdam nominari γλίττον, afferens hæc
e Lexicographo quopiam verba, Γλίττον, ὁ ἐν ταῖς ἐμ-
βάσει γινόμενος ῥύπος. Hesych. vero oxytonos habet
γλιττόν· γλοιόν.

[Γλιχίζω V. Αιχίζω.]

Γλίχομαι, Cupio, Affecto, Appeto, ἐπιθυμῶ. Inter-
dum cum infin. construitur. Isocr. Panath. [p. 265, C] :
Ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμῆσθαι γλιχομένων. Sic Dem.
Phil. 2, [p. 68, 16] : Πάντες μὲν αἰεὶ γλιχονται λέγειν,
ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Et Pro cor. [p. 297, 4] :
Τῆς μὲν εἰς παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερήσαι γλιχεται. Iti-
demque Plut. Numa [c. 13] : Γλιχόμενος ἐξελληνίσαι
τοῦνομα, Cupiens e Græco deducere. [Procop. Anecd.
p. 17, B : Γλιχομένη κύριον τὸν θυγατριδῶν τοῦ Βελι-
σαρίου καταστήσασθαι πλούτου. [Interdum cum accus.
[Plato Hipparcho p. 226, D : Ὀλίγου ἀξία καὶ οὐδενὸς
γλιχονται. Alexis ap. Athen. 3, p. 124, A : Γλιχόμεθα
μὲν τὴν μᾶζαν ἵνα λευκὴ παρῆ. Hippocrat. Ep. p. 1282,
38 : Ἐν νήσοις ἐόντες ἠπειρον γλιχονται.] Philo De mundor
Ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τὴν θλου

διαμονῆν, Cupere et velle universi incolumitatem. Sic
ap. Suid. : Καὶ ταῦτα ἦν ἂ ἐγλίχετο. Aliquando cum
gen. [Herodot. 3, 72 : Τοῦ αὐτοῦ γλιχόμεθα· 4, 152 :
Γλιχόμενοι Αἰγύπτου. Demosth. p. 411, 24 : Τῆς παρ'
ὑμῶν τιμῆς γλιχομένοις.] Aristot. De mundo [c. 5] :
Τῶν ἐναντίων ἢ φύσις γλιχεται, Contraria appetit na-
tura. Sic Aristoph. ap. Ætym. [M. p. 234, 37] : Τί
δῆτα τῶνδε τῶν κακῶν, ὡ παῖ, γλίχει; Diversa constr.
ex Herodoto [2, 102,] affertur, Γλιχομαι περὶ τῆς
ἐλευθερίας, pro Sum studiosus libertatis. [Quod omissio
περὶ dixit 8, 143 : Ἐλευθερίας γλιχόμενοι, ubi alii codd.
ἐλευθερίην σκεπτόμενοι. Similis est constructio verbi
ἀντέχεσθαι ap. Platon. in Philebo p. 49, A : Τῶν ἀρε-
τῶν δ' ἄρ' οὐ σοφίας περὶ τὸ πλῆθος πάντως ἀντεχόμενον...
Paullo alia significatione γλίχεσθαι cum περὶ construxit
Aristot. p. 437, 21 : Οὐκ εὐποροῦντες δὲ πρὸς τέτταρα
(στοιχεῖα τῶν σωμάτων) πέντ' οὐσας (τάς αἰσθήσεις) συ-
νάγειν, γλιχονται περὶ τῆς πέμπτης, Hæsitant de quinta.
G. D.] || Hesych. γλιχεται exp. non solum ἐπιθυμῶ
et προθυμῶμαι, sed etiam παίζω : quo signif. et γλιᾶσθαι
dicitur. [Aoristum annotavit Hesych. : Ἐγλιζάμην·
ἐπεθύμησα· ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. Ex Platone (comico,
ut videtur) Suidas. || Activam formam Γλιχῶ fin-
gunt grammatici, ut Arcad. p. 153, 15, Ætym. M.
p. 516, 11. G. DINDORF.]

Γλιχός, Hesychio est γλίχρος καὶ φειδωλός. Sed ad-
dit ab aliis exponi πολυπράγμων et περιεργός. Sic
Γλιχός.

Γλιχότης, Hesychio est ἀτυχῆς ἢ ἐπίπονος ἢ ἐρωτική.
Itidemque Ætym. [p. 234, 25.] Suspectam tamen ter-
minationem habet. [Zonaras p. 440 : Γλιχουρίς, πο-
νηρά. Fort. Γλιχηρίς vel Γλιχουρίς. G. DINDORF.]

Γλιχῶ, ἡ, Ætymologo [p. 234, 26.] est ἡ φειδωλός
ἢ περιεργός : quo signif. et γλιχός paulo ante. [Zonaras
p. 440 : Γλιχῶ, ἡ φειδωλίνα.]

[Γλιχῶν, ωνος, δ, Glichō, n. pr. ap. Suid. s. v.
Γλιχῶ. Conf. supra p. 288, C : longum : vid. Dra-
con. Strat. p. 117, 4. G. DIND.]

[Γλιωδῆς. V. Γλοιωδῆς.]

[Γλοιῶ. V. Γλοιῶ.]

Γλοιῶζω, Γλοιῶζειν Ætym. [p. 234, 44 et Lex. Rhet.
p. 233, 6] esse dicit τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτη-
ρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι, s. διεγχεῖν. [Pollux 9, 148 :
Εὐτελέστερον τὸ γλοιῶζειν καὶ φορτικώτερον τὸ γλοιῶζειν.]
Hesych. quoque testatur a nonnullis exp. διεγχεῖν :
ipse vero esse dicit τὸ καταφερόμενον εἰς ὑπνον ἐπιμύειν
τοῖς ὄμμασι καὶ κατιλλωπεῖν. Galen. Lex. Hippocr. [p.
452] γλοιῶζειν esse ait τὸ ἐπιμύοντα παραδινεῖν τοὺς
ὄφθαλμούς. Et Γλοιωδῆς huic esse ἀνάλογον, idemque
valere ac si vustactivῶς diceret. Ap. Hesych. vero
legitur Γλοιῶς, pro hoc γλοιωδῶς, exp. itidem vusta-
ctivῶς, More eorum qui vustάζουσιν et nuunt capite
inter dormiendum. [Hoc etiam Galeno restituendum
videtur, ubi codd. non γλοιωδῶς, sed γλοιός præbent.
G. DIND.]

Γλοιῶς, a Sophocle dicitur ἡ κακοήθης ἵππος, Hesych.,
Equa maligno ingenio et prava indole.

Γλοιῶς, Ætymologo [p. 234, 45] ὁ νοθρὸς, qui γλοιῶτα
dici addit τὸν λιπαρὸν, καὶ μοχθηρὸν τῷ ἤθει· ut et
Hesych. rursum γλοιῶτα [codex γλοιητᾶ] exp. κακοήθης,
Malignum, Malis imbutum moribus. [Γλοιῶς γλοιῆτος
inter barytona ap. Herodian. in Mus. philol. Can-
tabr. fasc. 5, p. 246. G. DIND.]

[Γλοιωπαχῆς, δ, ἡ, Strigenti modo crassus. De-
metr. Hieracosoph. p. 66 : Γλοιωπαχεῖ συστάσει. Nam
sic corrig. quod editum est γλουωπαχεῖ. G. D.]

[Γλοιωποιεῖω, Glutinosum facio. Dioscor. Parab. 1,
2 : Ἄγνου σπέρμα σὺν ὄξει καὶ ῥοδίω γλοιωποιηθέν.]

[Γλοιωπότις, ἡ, Sordes trahens. Theodor. in Anth.
Pal. 6, 282 : Τριβάκην γλοιωπότιν χλαμύδα.]

Γλοιός, Hesychio νοθρὸς, ἀσθενής, Segnis, Invali-
dus : item βυπαρδός, Sordidus. Schol. Aristoph. N.
[449], Κίναδος, τρύμη, μάσθλης, εἶρων, γλοιός, annotat
γλοιός idem propemodum valere quod μάσθλης, trans-
latumque esse ab oleo, quod in balneis effusum
concrevit : nam ut id τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαί-
νειν πέφυκε, ita et γλοιὸν hic dici Qui tali præditus est
ingenio ut διολισθαίνειν elabique possit e creditorum
manibus : atque adeo ad suam usque ætatem γλοιός
vocatus fuisse τοὺς τῆ γνώμη σκάζοντας, καὶ μηδὲν στα-

θερὸν φρονούντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἀλλὰ δὲ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἀπίστον. Ad mores itaque translatus γλοιὸν signif. τὸν ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον, Qui mente s. ingenio est lubrico et mutabili: exp. tamen et μαχηρὸν, ut Hesych. supra κακοίθη. Sed affertur et alia exp.: γλοιὸν nimirum dici τὸν βυπαρὸν τοὺς τρόπους, Qui sordidis est moribus: s. τὸν βυπαρὸν καὶ μικρολόγον· quia sc. ὁ βυπαρὸς διὰ τὴν ἀσκησιν σύνεγγυς est τῷ γλοιῷ, i. e. τῷ βύπτῳ τοῦ ἐλαίου. Verum ea exp. a scopō poetæ longius abit: superior magis quadrat. [Nicet. Annal. 10, 6: Καταπύγων καὶ γλοιός. Eustath. Opusc. p. 278, 29: Ἄνῆρ γλοιός μὲν πολιτεύσασθαι, στρυφνός δὲ πονηρεύσασθαι p. 97, 37: Σπίλος θλος ἐκεῖνος (ἀνῆρ), γλοιός μουσαρός, βύπτος ἀνέκλυτος.]

Γλοιός, ὁ, ὁ τοῦ ἐλαίου βύπτος, ut Aristoph. [N. 449] Schol. testatur, Sordes, quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo unctorum cute deradebantur: Gr. alio nom. βύπτος dictæ, teste P. Ægin.: Lat. Strigmenta, et Sordes etiam. Sed et aliæ sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nom. dicuntur. [Lex. Neophyti in *Notices des Mss.* vol. 11, 2, p. 250: Γλοιός, τὸ βειον στέαρ, καὶ ὁ γλισχροειδῆς καὶ ἀξογγώδης τοῦ λουτροῦ πηλός.] Simonid. ap. Athen. 7, [p. 299, C]: Ὁσπερ ἐγγελευς κατὰ γλοιῷ. [Herodot. 3, 112: Ἐν τοῖσι πώγῳσι (τῶν τράγων) εὐρίσκεται ἐγγινόμενον ὄϊον γλοιός ἀπὸ τῆς ὕλης. Teles ap. Stob. Flor. 97, 31, vol. 3, p. 272: Εἰσελθὼν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον τῷ γλοιῷ ἠλείψατο. Geopon. 20, 13, p. 1248: Τρίβας γλοιῷ. Galen. vol. 13, p. 167: Γλοιός μετρίως ἐστὶ μαλακτικός. Pravo accentu τὸν γλοιὸν τοῦ ψυλλίου Synes. De febr. p. 88. Arcad. p. 37, 12: Ὁζύνεται... γλοιός ἐπὶ κόπρου. Pluralis ap. Archestr. Athen. 9, p. 399, E: Γλοιῶν (codex Ven. γλυῶν) καταχύσματα. G. DIND.]

[Γλοιῶν, Lubrico. Gl.] Γλοιῶσθαι, Lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Diosc. 5, 92: Τρίβει [Τρίβει] ἕως οὗ γλοιωθῆ· pro quo paulo post dicit, Ἔως τῆ συστάσει γλοιώδης γένηται.

Γλοιώδης, ὁ, ἡ, Strigmentosus, Strigmentorum similis, Strigmenti modo crassus et glutinosus s. viscosus. [Hippocr. p. 1207, F: Ὑποχωρήσεις γλοιώδεις.] Diosc. 2, 202: Ἄγει δὲ γλοιώδεις κατὰ κοιλίας. Athen. 7: Ὁχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κατ' ἀφίᾳσι γλοιώδεις ἐξ αὐτῶν, ὁ γένόμενον ἐν τῇ ἰδίῳ ζωογονεῖται. Plinio vero auctore, 9, 51, Anguillæ atterunt se scopulis, eaque strigmenta viviscunt. Itidem Theophr. H. P. 5, 5 [5, 4, 1]: Ὑγρότητι καὶ ξηρότητι καὶ τῷ γλοιώδει. [Ἰδὼρ γλοιώδεις Marc. Anton. 8, 24. Σαρκίον γλοιώδεις schol. Theocr. 2, 48. In loco Theophrasti tres codd. γλειώδει. Γλιώδεις Etym. M. p. 234, 41: Τὸ τρυφερὸν καὶ ἀπαλὸν καὶ γλιώδεις. Sed γλοιώδεις Zonar. p. 441. Γλιώδεις ap. Demetr. Hieracosoph. p. 57: sed γλοιώδεις p. 72, 79. Conf. Γλοιοπαχῆς. G. DIND.]

[Γλοιώδεις. Γλοιῶς. V. Γλοιῶζω.]

[Γλουκού. V. Γλουκός.]

[Γλουρεα, χρύσεια. Φρύγες. Γλουρός (γληρός codex), χρυσός, Hesych.]

[Γλουῖς. V. Γλουῖς.]

Γλουτία, τὰ, Naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita; nam perinde ac nates prominent, seseque contingunt: vocantur a quibusdam et διδύμια s. δίδυμοι. Nonnulli vero ea parte, qua conarium contingunt, διδύμια, conario ipso penem representante: altera autem, qua ipsum conarium non est, γλουτία, Clunes natesque, appellant. Hæc inter alia idem Gorr. [Galen. vol. 4, p. 502: Τινὲς τὰ μὲν ἠμιλοῦντα τῷ κωναρίῳ σώματα διδύμια καλοῦσι, τὰ δ' ἐφεξῆς αὐτῶν γλουτία. WEIGEL.]

Γλουτός, ὁ [inter oxytona ap. Arcad. p. 78, 11], Hesychio, Etym. [p. 234, 39] et Suidæ est τὸ τῆς κοτύλης σφαίρωμα, s. τὸ περὶ τὰ ἰσχία σφαίρωμα ut Pollici quoque [2, 184] γλουτοὶ sunt τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχιῶν. [Rufus 1, p. 32: Πυγαὶ δὲ τὰ μετὰ τὴν ὀσφῶν σαρκώδη καὶ ἐφέδρανα, ἐφ' ὧν καθίζομεν· ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσι.] Eæ Lat. Nates s. Clunes sunt: carnes nimirum in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus pulvini vicem præstant. H. [E, 66; N, 651, γλουτὸν κατὰ δεξιόν.] Θ, [338]: Ὡς δ' ἔτε τίς τε κίων σὺς ἀγρίου ἢ λέοντος Ἀπτηται κατόπισθε... Ἰσχία

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

τε γλουτός τε. Herodot. [4, 9]: Ἀπὸ τῶν γλουτέων τὰ ἄνω, quod generalius interpr. Superne femorum tenuis. [Hippocr. p. 761, D: Ἀπωθέειν τὸν γλουτὸν, ὡς μὴ περιέλκηται. Tryphiod. 81: Ἰσχία τε γλουτοῖσιν ὀλισθηροῖσι συνῆψε. Strabo 4, p. 196: Μέχρι αἰδοίων καὶ γλουτῶν. Οἱ ὑπὸ τοὺς γλουτοὺς πόδες equorum ap. Polluc. 1, 193.] Γλουτός, inquit Gorr., dicitur Apophysis externa eademque major ossis femoris, quam et τροχαντῆρα μέγαν appellant. [V. Galen. vol. 4, p. 23; Theophil. Protosp. 1, 23, p. 812.] Ea in femoris superiori cervice exterius apparet, ampla multumque gibbosa. Sic autem dicta est vel a similitudine, quam habet cum natis, vel quod muscoli, quibus nates constant, ei præcipue inserantur. [Τὰ γλουτὰ ap. schol. Theocr. 6, 30 et Thom. M. s. v. Ῥοδοπυζέειν p. 785. Τὰ γλουτὰ Glossæ Mss. et Georgius Sanguinatus ap. Ducang. Quod ap. Zonaram p. 441 duo codd. præbent. G. DIND.]

Γλυζῶ, Glutio, VV. LL.

Γλυκάδιον, τό. Schol. Nicandri [Th. 595] vult ὄζος κατ' εὐφημισμὸν vocari γλυκάδιον, κατ' ἰσχίον, γλυκείαν. [Chærobosc. Ms.: Ἀντίφρασις ἐστὶ λέξις δι' ἐναντίων τὸ ἐναντίον σημαίνουσα, ὡς ἔταν τις τὸν τυφλὸν εἶποι πολυβλέποντα ἢ τὸ ὄζος γλυκάδιον. WALZ. Etym. M. p. 626, 56 (et Zonaras p. 1457): Οἱ δὲ Κυρηναῖοι τὸ ὄζος ἤδός φασι, καὶ ἄλλοι γλυκάδιον. || Alia forma Γλυκείδιον. Zonaras p. 441: Γλυκείδιον, δίφθογγον· γλύκιον δὲ t. Suid.: Γλυκείδιον τὸ γλυκί. Καὶ γλυκί τὸ αὐτό. Theodos. p. 65, 29: Δίφθογγον παραλήγονται... γλυκείδιον, ἀπὸ τῆς γλυκέος γενικῆς. Cum πραξείδιον et λεξείδιον comparat Chærobosc. in cod. Barocc. 50 fol. 125, qui ipse quodque diphthongum diserte probat, et Etym. Gud. p. 126, 51. Eadem signif. Γακούδιον dictum est, quod v. G. DIND.]

[Γλυκάδιος, ὁ, Glycadius, n. pr. viri, cui Nilus libri 1 epistolam 252 scripsit his paucis verbis comprehensam: Γλυκάδιος μὲν τὸ ὄνομα κέκλησαι, ὄζινός δὲ καὶ ἀηδῆς τὸν τρόπον καθέστηκας. G. DIND.]

Γλυκάζω, Dulcesco, Subdulcis sum, ut Diosc. et Athen. [1, p. 26, C], γλυκάζων οἶνος. [Μέλι γλυκάζων Ezech. 3, 3. Ὁζος γλυκάζων Geopon. 6, 15, p. 459. Γλυκάζομαι ibid. 2, 39, 4, p. 189: Γλυκάζονται δὲ οἱ θέρμοι ἀποθροχόμενοι θαλαττίῳ ὕδατι. || Dulciter afficio. Sext. Emp. p. 53: Τὸ μέλι οὐ γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας· p. 78: Ἡ γεῦσις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μελιτος ὅτε μὲν πικράζεται, ὅτε δὲ γλυκάζεται. Et sic ibid. p. 83, 428. HEMST. Item Clem. Al. t. 2, p. 933, 22: Τὸ μέλι γλυκάζει μὲν τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας· et Macar. Grets. p. 170, D: Παντὸς τοῦ κατ' αἴσθησιν γλυκάζοντος γλυκερώτερος. HASE.]

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Edulco e Nonio et Dulco e Sidonio interpr. Xen. OEc. [19, 19]: Ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς. [Theophr. De oron. 34, p. 744: Ἀρώματα... γλυκαίνεται. Moschus 3, 117: Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε (τὸ φάρμακον) κοῦκ ἐγλυκάνθη; Athen. 5, p. 200, B: Κερασθέντων ἐν ταῖς ὑδρίαις καὶ πίθαις πάντες κοσμίως ἐγλυκάνθησαν (apogr. Flor. γλυκασθησαν) οἱ ἐν τῷ σταδίῳ. Geopon. 2, 23, 10: Ἡ ἀλμυρὰ γῆ καὶ γλυκανθεῖσα. Georg. Pach. Andron. p. 96, B: Αὐτὸς τε φάγοι καὶ γλυκανθεῖς τὸν φάρυγγα εὐξαιτο δὲ τὸν γλυκασμὸν καὶ τῷ πέμψαντι. Figure de oratione Dionys. De comp. verb. 15, p. 90, 1: Φωνὰ... γλυκαίνουσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνουσαι. De melopœia Aristox. Elem. 1, p. 23: Συντονωτέρας χρῶνται σχεδὸν οἱ πλείστοι τῶν νῦν τούτου δ' αἰτίον τὸ βούλεσθαι γλυκαίνειν αἰεὶ. Exempla ex V. T. vid. apud Trommium.]

[Γλυκαῖος, αἰα, αἰον, i. q. γλυκός. Synes. De febr. p. 62: Γλυκαίου ὕδατος· p. 190: Ὑδατι θερμῷ καὶ γλυκαίῳ.]

[Γλυκάνισον. V. Ἄνισον.]

Γλυκανσις, εως, ἡ, q. d. Dulcificatio. [Theophr. H. P. 4, 4, 5: Εἰς τὴν γλυκανσιν προβρέγειν τὰ σπέρματα.]

[Γλυκαντικός, ἡ, ὄν, Dulciter afficiens. Μέλι γλυκαντικὸν Ocellus Luc. p. 510. WAKEF. || Adverb. Γλυκαντικῶς ap. Sext. Empir. p. 437, 442, 499, 533.]

[Γλύκας, ὁ, Glycas, n. pr. velut Michaelis Glycæ, scriptoris Byzantini. Alius ap. Cantacuz. Hist. 3, 50, p. 514, C. G. DIND.]

[Γλυκασία, ἡ, Dulcedo. Nilus Ep. 4, 24, p. 474:

Διὰ τῆς ἐπονειδίστου καὶ καταραμένης γλυκασίας. G. D. A
Method. Conviv. virg. p. 76, B ed. Combef. : Τὰ
λοιπὰ δὲ ταύτη νομίζεσθαι προσήκει πικρὰ, ὅποσα δὲ τῆ
ἐμφύτῳ γλυκασία κεκέρσεται τῶν ἀκροδρόων. KALL.]
[Γλυκασίς, ἡ, pro Γλυκασία præbet ap. Method.
Conv. s. Γλυκασία cit. ed. Allat. p. 49, 1 : Τῆ ἐμφύτῳ
γλυκάσει κεκ. HASE.]

Γλυκάσμα, τὸ, sive Γλυκασμὸς, ὁ, Dulcedo, Dulci-
tudo, [Dulce condimentum], VV. LL. Metaph. de
Christo quidam dixit, Ὅξος ποτίζεται καὶ γολὴν βρω-
ματίζεται ὁ γλυκασμὸς. [Nehem. 8, 12 : Πίετε γλυκά-
σματα. Nilus Ep. 3, 318, p. 450 : Τῆς ψαλμοῦδίας ἀμβρο-
σίου γλυκάσματος. Amos. 9, 13 : Ἀποσταλάξει τὰ ὄρη
γλυκασμὸν. Andreas Cret. p. 235 ed. Combef. : Τοῦς
γλυκασμοῦς ὧν ἀποστάζει λόγων. Ioann. Xiphil. in
Matth. Anecd. vol. 2, p. 33. G. DINDORF.]

[Γλυκέα, τὰ, Fella. V. Γλυκός.]

[Γλυκεία, ἡ, i. q. γλυκέρριζος. || Fel. V. Γλυκός.]

[Γλυκείδιον. V. Γλυκάδιον.]

[Γλυκέλαιον, τὸ, Dulce oleum. Galen. vol. 2, p. 398 ;
Xenocr. 104 ; Oribas. p. 22 ed. Matth. WEIGEL. Pau-
lus Ægin. p. 81, 21.]

[Γλυκεοπράτης, ὁ, Dulciarius. Gl.]

[Γλυκέρα, ἡ, Glycera, Thalassidis filia, Harpali
concupina : v. Athen. 13, p. 584—586, 595, 605.
De Menandri et Glyceræ amoribus v. Alciph. 2, 3
et 4. || Dionysii filia, Anth. Plan. 4, 249. Alia in
marm. Elgin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 247 et in
epigr. ap. Murator. p. 1704, 7. De accentu Arcad.
p. 101, 6 : Τὸ δὲ γλυκερὰ ὀξύνεται εἴτε κύριον εἴτε ἐπι-
θετικὸν εἶη. G. DINDORF.]

[Γλυκερία, ἡ, Glyceria, martyr. Theophylact. Hist.
p. 22, C, 144, B. G. DINDORF.]

[Γλυκέριον, ἡ, Glycerium, meretrix Attica. Macho
ap. Athen. 13, p. 582 ; Menander ap. Priscian. 18,
p. 1193, alique. Genere neutro τὸ Μενάνδρου Γλυκέ-
ριον Philostr. Ep. 68, p. 947. G. DINDORF.]

[Γλυκέρριος, ὁ, Glycerius, n. pr. diaconi ap. Basil.
M. vol. 3, p. 258, 259. || Imperator Romanorum,
exeunte seculo quinto. G. DINDORF.]

Γλυκερός, ἄ, ὄν, poet. i. q. γλυκὺς, Dulcis ; ut μέθυ, C
Od. Ξ, [194] ; σίτου, Π. Α, [89]. Metaph. φάος, Od.
P, [41]. Et compar. γλυκερώτερος, Od. I, [28]. Pind.
Pyth. 4, 56 : Νόστου γλυκεροῦ : 9, 19 : Γλυκεραῖς εὐναῖς.
Eurip. Med. 1099 : Τέκνων γλυκερόν βλάστημα. Aristoph.
Lys. 971 : Ποία γλυκερά ; Scythia in Thesm. 1192 :
Ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ' ὡς περ Ἀττικὸς μέλις. Themistius
Or. p. 319, 29 : Οὐκ ἔστι γὰρ, φασί, γλυκερώτερον ἢ
πάντ' εἰδέναι. Sed ap. Cicer. ad Attic. 4, 11 : Οὐδὲν
γλυκύτερον (ἔστιν addit Lambin. ut senarium expleat)
ἢ πᾶν εἰδέναι. LXX Prov. 9, 17 : Ὑδατος γλυκεροῦ.
Ceterum conf. Γλυκερός. G. DINDORF.]

[Γλυκερός, ὁ, Glycerus, n. pr. viri in inser. Marci
Aurelii tempore posita ap. Bœckh. vol. 1, p. 378. G. D.]

[Γλυκεροστάφυλος, ὁ, ἡ, Dulces uvas ferens. Gl. φθι-
νόπωρον, Oppian. Cyn. 1, 465.]

[Γλυκερόχρως, ὁ, ἡ, Qui dulci, gratioso corpore
est. Meleag. in Anth. Pal. 7, 207 : Ἄ γλυκερόχρως
Φανίον.]

[Γλυκέως, Dulciter, adv. a γλυκός. Pollux 4, 24.]

[Γλύκη, ἡ, Glyca, n. pr. Aristoph. Ran. 1343,
1363, Eccles. 43 ; Pherecrat. ap. Athen. 10, p. 430,
E. ὁ G. DINDORF.]

[Γλυκή, ἡ, V. Γλυκός.]

[Γλυκῆρατον, τὸ, Glyceratum, inter synonyma gly-
cyrrhizæ ap. Diosc. 3, 7. Boisson.]

[Γλυκερός, ἄ, ὄν, i. q. γλυκερός. Astrampsych. ap.
Suid. s. v. Γλυκερά : Τρώγων γλυκερὰ πικρίας ἔξεις τρώ-
πους.]

[Γλυκίδιον. V. Γλυκάδιον.]

[Γλυκίζω, Dulcia præbeo. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1,
p. 791, 57 : Πάντας τοὺς θεωμένους καὶ τοὺς συνελθόντας
ἀπὸ τῶν πόλεων ἐγλύκισεν ἐν τῷ θεάτρῳ. HASE.]

Γλυκίνας, Hesychie διὰ γλυκός οἴνου πλακοῦς, Pla-
centa e vino dulci, s. subacta et condita vino dulci,
Apud Athen. 14, [p. 645, D] simpliciter in scriptum
γλυκίνας, ibique e Seleuci Glossis esse dicitur ὁ διὰ
γλυκός καὶ ἐλαίου πλακοῦς, ap. Cretenses.

[Γλυκίνος, ὁ, Glycinus, Metapontinus Pythagoreus.
Iamblich. De V. P. 36, p. 524. G. DINDORF.]

[Γλύκιος, ἰα, ἰον, i. q. γλυκὺς, legebatur ap. Soph.
Phil. 1461 : Νῦν δ' ὁ κρῆναι γλύκιον τε ποτὸν λείπομεν
ὕμῃς, ubi nunc Λύκιον editum est, quam lectionem
scholiasta memorat et codex Flor. monstrat, in quo
litera γ duobus punctis est notata. Accedunt Hesy-
chius, Suidas, Zenobius 4, 99 et gramm. in App.
Vat. 2, 59, pro uno tamen omnes teste numerandi,
qui Λυκίον ποτὸν nomen esse fontis Lemnii perhi-
bent ab Apolline investigati. Aristot. Eth. Eudem.
7, 2, p. 1238, 28 : Ὡς περ ἐπὶ τοῦ πόματος καλοῦσι
γλύκιον, cum vulgata scriptura contulit L. Dindorf.
præf. ad Xenoph. Conviv. et Ages. p. xii.]

[Γλυκίστερος, V. Γλυκός.]

Γλυκισμὸς, ὁ, ap. Athen. [5, p. 200, A] legitur,
Ἐπερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκισμοῦ χρεῖαν, Ut re-
liqua vina dulcescerent, Bud. Sic enim videtur in-
telligendum e seqq. [Angl. corrigunt γλυκασμοῦ,
quum usitata sint formæ γλυκίζω et γλυκαίνω, inusi-
tata γλυκίζω, et ipsum illud γλυκασμὸς alibi legatur,
G. D. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 791, l. 49 : Κρεα-
δοσίας καὶ ἀριστα καὶ γλυκισμοῦς καὶ δίπνα (sic) οὐ διέλι-
πεν ποτῶν. HASE.]

[Γλύκιστος, Γλυκίων. V. Γλυκός.]

Γλύκκα, Hesychie ἡ γλυκότης, Dulcedo. Idem et
Γλυκὸν [immo Γλυκόν] affert pro γλυκὸν, Dulce. [Ac-
cedit ad has tertia glossa quæ duplex x habet, sed
vitii suspecta, Γλυκκείν, de quæ v. s. Γλυκός. G. D.]

Γλυκοίς, εσσα, εν, Dulciusculus, Subdulcis, vel
Dulcis ; ut γλυκόνεντι ποτῶ, Nicander Al. [444], quod
quidam pro Passo accipiunt.

[Γλυκοκάλαμον, τὸ, s. Γλυκοκάλαμον, Loti nomen
ap. recentiores Græcos, ut ap. Zonar. Lex. p. 1324
aliosque quos indicat Ducang. et Salmas. De homon.
hyl. iatr. p. 6.]

[Γλυκοκαλαμὸν, ὄνος, ὁ, Locus loto consitus.
Achmes Onirocr. c. 212. Ducang.]

[Γλυκοποτέω, Dulcia bibo. Hierophilus in Notices
des Mss. vol. 11, 2, p. 224. G. DINDORF.]

[Γλυκορρήμων, ὁ, ἡ, Suaviloquus. Antioch. p. 1049,
D : Πλησιάζουσι τῷ μυροφόρῳ καὶ γλυκορρήμῳ. HASE.]

[Γλυκορρυτος, ὁ, ἡ, Dulcem liquorem manans.
Pseudo-Chrys. Serm. 99, vol. 1, p. 547 : Οὐκ ἀμπελος
αὐτῆ γλυκορρυτον βότρυν ἐγείρωγει. SEAGER.]

[Γλύκος, τὸ, i. q. γλεῦκος, Nicandro inferebat Schneid.
locis s. v. Γλυκός indicatis.]

[Γλυκοτροφέω, Dulces cibos capio. Hierophilus in
Notices des Mss. vol. 11, 2, p. 224. G. DINDORF.]

[Γλυκοφόρος, ὁ, ἡ, Dulcifer. Chrys. vol. 5, p. 729,
11 : Οὐκ ἀμπελος αὐτῆ βότρυν γλυκοφόρον προσεκόμεν.
HASE.]

[Γλυκοφύλλον, τὸ, Glycophyllum. Galen. vol. 13,
p. 968. G. DINDORF.]

[Γλυκόφως, V. Λυκόφως.]

[Γλυκὸν, τὸ, Vinum. || Fel. De utroque v. s. Γλυκός.]

[Γλυκυαχίς, V. Γλυκυηχίς.]

Γλυκὸδακρυς, ὁ, ἡ, Dulce lacrymans, Dulces fun-
dens lacrymas, epith. ἔρωτος, Epigr. [Meleagri in
Anth. Pal. 7, 419 ; 12, 167.]

Γλυκυδερχής, ὁ, ἡ, Dulce videns, aspiciens, s. Dul-
cis aspectu, Hesychie. [Orac. Sibyll. 1, p. 25 : Ἡελίου
γλυκυδερχές φάος. WAKEF.]

[Γλυκὺδωρος, ὁ, ἡ, Dulcia munera dans. Oppian.
Hal. 4, 105 : Νίκης τε γλυκὺδωρον ἔλειν κράτος. Rufin.
in Anth. Pal. 5, 22 : Γλ. Ἐρωος. WAKEF. Method.
p. 428. KALL.]

Γλυκυηχίς, ὁ, ἡ, Dulcisonus. Γλυκυαχίς Epigr.
[Antipatri Thess. in Anth. Pal. 9, 26 : Γλυκυαχέα
Μύρτιν] Dorice.

[Γλυκυθήρατος, ὁ, ἡ, Qui cum dulcedine capitur.
Pseudochrys. t. 7, p. 313, 13 : Ἐχω τι γλυκύτερον
ἀγχιστρον, γλυκυθήρατον δόξαν. HASE.]

[Γλυκυθυμέω, Dulciter afficio. Τὰ γλυκυθυμῶντα,
de cibis, Hierocles Pyth. p. 216 Needh.]

Γλυκυθυμία, ἡ, [ἡδονή· ὡς δὲ ἐνοιε, ἡ ἐπὶ τῷ ζῆν
ἡδονή, Lex. Rhet. p. 233, 9.] Animi suavitas, dulcedo,
i. fere q. θυμηδία, [Plut. Mor. p. 970, B : Πάσης ἀμοι-
ρον γλ. 982, A ; 1104, C.] Synes. Ep. 57 : Οὐκ
ἐστὶ τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλυκυθυμίας ἡσθόμητη, Non am-
plius consuetam in orationibus suavitate sensi. Id.
79 de se loquens : Καὶ τιμῆς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλ.

ἀπολελαυκός, Hilaritatem animi laetitia perfusi, Bud.; et in malam partem pro Deliciis s. Voluptatibus animi Id. [105]: Εἰ μὴ τις εἶη κατεσκευασμένος σύννοος τε καὶ πρὸς ἅπασαν γλ. ἀνένδοτος, Et ulli animi suavitati nunquam cedens. [Ἐγκράτεια τῆς γλ. Iamblich. ap. Stob. Flor. 5, 64.] || In vitio a Plut. ponitur pro Ignavia et inertia, quæ laborem respuit, Bud. [Mor. p. 476, D: Ἡ περὶ τὸ βῆστον αἰεὶ διατρίβουσα καὶ πρὸς τὸ ἥδιστον ἀναχωροῦσα γλ. τῆς ψυχῆς.] Sic a Plat. De LL. p. 22 accipitur. [P. 635, C: Ἐνεκα τῆς γλυκυθυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονάς.] || Animi placiditas et quasi dulcedo; Clementia, Bud. Plut. [Plurali numero Plutarch. vol. 6, p. 900 ed. Wyttenb.: Τρέψας εἰς γλυκυθυμίας.]

Γλυκύθυμος, δ, ἡ, Dulcedine animum afficiens, [Γλυκυθυμίας Ἐρωσ Aristoph. Lys. 551.] i. fere q. θυμηδής. Aristoph. [N. 705]: Ὑπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος θυμῶν, Somnus animo gratus: νῆδυμος ὕπνος, Hom. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effeminat: in malam partem. Lucian. [Hermotim. c. 16]: Ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοι εἰσιν. || Placido et miti animo præditus, Il. Y, [467]: Οὐ γὰρ τι γλυκύθυμος ἀνήρ ἦν, οὐδ' ἀγνόφρων, Ἄλλὰ μάλ' ἐμμεμαῖος.

[Γλυκυκόλαμον. V. Γλυκοκόλαμον.]

Γλυκυκαρπῆος, Fructus mei dulces sunt, Dulces fructus edo. [Theophr. C. P. 2, 3, 7.]

Γλυκυκαρπός, δ, ἡ, Cujus fructus dulcis est, Dulcem fructum gignens.

[Γλυκύκρεως, β, ἡ, Dulcem carnem habens. Sophro ap. Athen. 3, p. 86, E, et Demetr. De eloc. 152: Γλυκύκρεον κορχύλιον. Epitome et duo apographa codicis Ven. γλυκύκρεων.]

[Γλυκυλόγος, δ, ἡ, Dulciloquus. Lexicon Ms. Havn.: Ἡδουπέης, γλυκυλόγος. OSANN. Schol. Eurip. Hec. 129: Ἡδουλόγος, γλυκυλόγος τῷ πλήθει. G. DIND.]

[Γλυκύμαλον. V. Γλυκύμηλον.]

[Γλυκύμαρίς, ἴδος, ἡ, Γλυκυμαρίδες, ostreorum genus quoddam, ap. Xenocrat. De Aquat. 43, 60, 61; ubi vid. Coraes p. 116. Glycomarides ap. Macrob. Saturn. 2, 9. Chamæ glycomerides ap. Plin. 32, 11, 53. Conf. Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 378.]

Γλυκυμελίτης, Dulcis simul et mitis s. Placidus, Dulci quadam benignitate ac clementia præditus: Dulciloquus, VV. LL. [Epitheton Veneris in Hymno Hom. 6, 19.]

[Γλυκύμη. V. Γλυκός.]

Γλυκύμηλον, s. Dor. Γλυκύμαλον, τὸ, dicitur Malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον, a mellea dulcedine appellatum. Apud Theocr. vero [11, 39] Cyclops amasiam suam γλυκύμαλον vocat: dictam alioqui Galateam: Ἴν τὸ φίλον γλυκύμαλον αἶμα κημαυτὸν αἰείδων. Solent enim, ut Schol. annotat, οἱ ἐρώντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, Γλυκύ μου μήλον, qui ibid. e Sapphone quoque affert: Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἀκρω ἐπ' ὄσδω. [Veram lectionem Oïon τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἀκρω ἐπ' ὄσδω servavit schol. Ms. Hermog. Ἡρινὰ γλυκύμηλα dixit Herodot. medicus ap. Oribas. p. 80 ed. Matth.]

[Γλυκύμορφος, δ, ἡ, Dulciformis. Ioann. Gaz. Tab. mund. 2, 273. Cramer.]

[Γλυκυμυθῆος, Dulciloquus sum, Suaviter loquor. Meleager in Anth. Pal. 12, 122: Γλυκυμυθεὶ καίρια.]

[Γλυκύμυθος, δ, ἡ, Dulciloquus. Γλ. ἔπος, Meleager in Anth. Pal. 9, 158.]

[Γλυκύνους, δ, ἡ, Qui hilari animo est. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 232: Γλυκύνουν τε καὶ ἐρωτικὸν ἀνδρα. Quem γλυκύθυμον dixit Adamant. 1, 16, p. 361.]

[Γλυκύνω. Γλυκύνωμαι, Dulcis, Gl. In iisdem Gl. etiam compos. Περιγλυκύνωμαι.]

[Γλυκύζυλον, τὸ, Dulce lignum. Constant. Man. Chron. p. 104, A: Ὁς ὑπελθὼν τῷ βασιλεῖ ὡς σκιάλῃ γλυκύζυλω. Sed codd. Allatii et Fabroti τὸν Μιχαῖλ ὡς σκ. γλυκύζυλον. G. DIND.]

[Γλυκύπαις, αἶδος, δ, ἡ, Dulces s. suaves liberos habens. Meleag. in Anth. Pal. 12, 52: Τὰν γλυκύπαιδα Ῥόδον.]

[Γλυκυπάρθενος, ἡ. Γλυκυπάρθενοι ὤραι, Dulces s. suaves virgines Horæ, Meleag. in Anth. Pal. 9, 16.]

[Γλυκύπαστον, Dulcadium. Gl.]

Γλυκύπικρος, δ, ἡ, q. d. Dulciamarus, Dulciter amarus s. acerbus, Dulcedinem amarori permixtam habens, ut ἔρωσ. [Sappho ap. Hephæst. 7, p. 42: Ἐρωσ... γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρετον. Posidipp. in Anth. Pal. 5, 134; Nonnus Dion. 42, 441; Musæus 166; Plutarch. Mor. p. 681, B. Ibid. p. 522, C: Γλυκύπικρος καὶ ἀκάρτασχος δ' τῆς πολυπραγμοσύνης γαργαλισμός. ANGL. Eustath. Opusc. p. 302, 40: Γυναίκας γεγευμένας ἤδη τοῦ γλυκυπικροῦ. In Gl. Γλυκύπικρον, Dulcadium (Dulcadium). Galen. vol. 13, p. 74: Εἰ γὰρ ἀναμείξας ἀκριβοῦς ἴσον ἀψυθίου καὶ μέλιτος ὄγκον ἐπιθείης τῇ γλώττῃ, γλυκύπικρον, ὥσπερ οἱ ποιηταὶ τὸν ἔρωτα προσαγοροῦσιν, φανερῆται. Idem dictum in mente habuit Plato Phil. p. 46, D: Τὸ δὲ λεγόμενον πικρῶ γλυκὺ μεμιγμένον. G. DIND.]

[Γλυκύπνοος, δ, ἡ, Dulce spirans. Theod. Pr. Ep. p. 102.]

[Γλυκυπότης, δ, Qui dulcia bibit. Philagrius ap. Oribas. p. 60 ed. Matth.]

[Γλυκυρόδιον, τὸ, Dulce (oleum) rosaceum. Rufus p. 222 ed. Matth.: Οἶον μετὰ ῥοδίνου καὶ λεκίθου ὠμῶν ἢ γλυκυροδίνου ἐναφρημένον.]

Γλυκύριζα, ἡ, Dulcis radix. Frutex est ramos spargens bicubitales, foliis lentisci densis, pinguibus, tactuque gummosis, flore hyacinthi, fructu pilularum, platani magnitudinis, asperiore tantum, atque rubescentes lenticulæ valvulas referente, radicibus prælongis, buxæ colore, gentianæ modo flavescens, sapore dulci, quadamtenus subacerbo. Actuario sæpe neutro gen. Γλυκύριζον [Γλυκύριζον Geopon. 7, 24, p. 516 (ubi Niclas. γλυκύριζον ex Paulo Aegin. indicat 7, 3, p. 234), sed γλυκύριζαν 5, 24, p. 373. Demetr. Hieracosoph. p. 49: Γλυκύριζον κόψας. Glycyrrhizon Plin. H. N. 11, 54, 119]: et Galeno 7 τῶν κατὰ τόπους [vol. 13, p. 527] absolute γλυκεία dicitur. Modice humida est, simulque natura humana frigidior. [Seqq. ex Indice.] Dicitur et Γλυκύριζος eadem herba, substantivo βοτάνῃ s. πόα subauditō, ut et in Γλυκεία, quod vide [s. v. Γλυκός. Interdum simplici ρ, ut γλυκυρίζης χυλός ap. Antyll. p. 320, 335 ed. Matth. et postulante metro Damocrat. ap. Galen. vol. 13, p. 894: Ἐρησὺ γλυκυρίζου (vulgo γλυκυρρίζου) χυλαρίου δραχμῶν δύο. G. DIND.]

Γλυκύριζίτης οἶνος, Vinum e glycyrrhiza, glycyrrhizo conditum: de quo Colum. 1, 35.

[Γλυκύριζον. Γλυκύριζος. V. Γλυκύριζα.]

[Γλυκύρροος, δ, ἡ, Dulcifluus, Gl. Constant. Man. Amat. 1, 68: Παραπέμπει πότιμον ἐπὶ τὴν ἐρωμένην, τηρῶν νυμφίον ἑαυτὸν γλυκύρρουον ποντοβάτην. Theodor. Pr. p. 82, 152.]

Γλυκός, εἶα, ὃ, [forma Bæotica γλουκὸς Corinn. ap. Hephæst. c. 16, p. 108. G. DIND.] Dulcis [Hom. Il. A, 598: Γλυκὸ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Eurip. Cycl. 126: Γλυκύτατα κρέα]: ut μέλι, Lucian. [Vit. auct. 19, vol. 1, p. 558]: Τὰ γλυκεία σιτεύεται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et οἶνος, de quo dicam paulo post in Γλυκὸ, Passum. Τὸ γλυκός opp. πικρός. Plut. Ad Col. [p. 1120, E]: Εἰ δὲ γλυκὸ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς δ' θαλάσσιος [Mor. p. 151, C]: Τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκίων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσιμον. [Δριμύς opp. ibid. p. 708, D. Ὁζὺς ap. Hippocr. p. 346, 18. Ἀλμυρὸς in schol. Porphyr. Il. A, 54. Conf. Theophr. C. P. 6, 4, 1, ubi genitiv. γλυκίος in codd. Urb. et Medic. miro errore γλυκίος scriptus est. Γλυκεία ὄσμῃ Aristot. De anima 2, 9.] || Transfertur ad multa, pro Suavi s. jucundo; ut ἡμερος [Il. Γ, 446], αὐτὴ γλυκίων μέλιτος [A, 249], πόλεμος γλυκίων [B, 453. Γλυκίος αἶων, Dulce ævum (juventus), Od. E, 152. Æsch. Agam. 1148: Γλυκίων αἶωνα κλαυμάτων ἄτερ. Prom. 629: Μή μου προκήδου μασσόνως ἢ μοι γλυκὺ. Soph. Aj. 966: Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκός, αὐτῷ δὲ τερπνός. Eurip. Suppl. 1103: Ἀρσένων δὲ μείζονες ψυχῆι, γλυκείαι δ' ἤσσαν ἐς θωπεύματα. Pind. Pyth. 6, 52: Γλυκεία φρήν. Ol. 7, 15: Γλυκὸν καρπὸν φρενός. 1, 175: Γλυκυτέραν... εὐρὼν ὄδον λόγων. De personis plerumque in bonam partem dicitur, ut ap. Soph. OEd. Col. 106: Ὡ γλυκείαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου. Aristoph. Eccl. 124, 241: Ὡ γλυκυτάτη Ἡραξάγορα. Plato Hipparcho p. 227, D: Ἄλλ' ὄρεξ, ὦ γλυκύτατε. Rarius de fatuo, ut ἡδὺς et

D

εὐήθης blande dicitur pro ἡλίθιος. Plato Hipp. maj. p. 288, B: Ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὃ Σώκρατες. Galen. vol. 12, p. 259: Εἰ γὰρ ἡλίθιος εὐήθης, ὁμοίως λέγεται τῇ τε γλυκεῖα καὶ καλλιῖα (καλλιῖα), γλυκεῖαν μὲν τὴν σὺν ὀνομαζόντων ἀνθρώπων, ὅταν εὐήθη (τυθῆ) τοῖς θεοῖς, εὐφημίας ἕνεκα, καλλιῖαν δὲ τὸν πίθηκον. Conf. Γλύκων. G. DIND.]

Γλυκεῖα, ἡ, absolute et sub. subst. dicitur ἡ γλυκὺς ῥίζος, teste Hesych. necnon Theophr. H. P. 9, 13, [2: Γλυκεῖα δὲ καὶ ἡ Σκυθικὴ βίζα· καὶ ἔνιοι δὲ καλοῦσιν αὐτὴν εὐθὺ γλυκεῖαν]: prædulcis enim est, ut Plin. quoque prodidit 25, 8. Ab Hippocr. eadem vocatur Γλυκύμη, ut Gal. Lex. Hippocr. [p. 452] annotavit. [Non legitur nunc apud Hippocr.] Pesychio vero et Γλυκὴ est βοτάνη τις ἐδώδιμος, Herba quædam edulis: si non ead. ac Scythica glycyrrhiza, saltem a prædulci gustu, quem vescentibus præbet, denominata. Idem γλυκὴν exp. etiam τὸ γάλα et τὴν γολῆν, Lac et fel: quorum illud revera, hoc ex adverso sic appellatur, ut in Γλυκέα annotavi. [V. infra. In gl. Hesychii Γλυκὴν correctio est edit. Hagen. Codex Γλυκεῖν, τὸ γάλα· καὶ τὴν γολῆν. Quod Kustero in Γλυκὸν vel Γλυκόν, mihi in Γλυκεῖα vel Γλυκεῖαν mutandum videtur. Helladius ap. Phot. Bibl. p. 535, 8: (Οἱ Ἀθηναῖοι) τὴν γολῆν γλυκεῖαν (ἐκάλουν). Epiphian. vol. 2, p. 485: Τὰς γολῆς γλυκεῖας φασί. Schol. Nicand. Ther. 595. G. DIND.]

Γλυκὺ, Vini dulcis genus. Lat. Passum, et apud Plin. interdum etiam Dulce. [Gl. Dulce, Passum.] Diosc.: Ἐπιδιδόναι οἶνον ἢ γλυκὺ. Idem, Σὺν γλυκεῖ ἢ οἶνῳ γλυκάζονται. [Theophr. C. P. 6, 17, 2: Ἡ σμύρνα... καταβραχεῖσα μελικράτῳ ἢ γλυκεῖ. Neophytus in Glossis iatricis: Ὅταν εὐρῆς ἐπὶ τοῦ ἱατρικοῦ βιβλίου ἀορίστως λεγόμενον γλυκὺ, οὐδὲν ἄλλο λέγει ἢ γλυκὸν οἶνον. Nicand. Al. 386: Πῆτα γλυκὺ νείμειας ἀλυκρότερον δεπέσσιν. Γλυκέος ibid. 179, 205, 367. Γλυκεῖ 142. Quibus in locis Schneid. Γλύκος, γλύκεος, γλύκει scribebat quod idem esset atque γλεύκος, quo Nicander utitur ib. 184, 299. G. D.] At γλυκὺς οἶνος apud Eund. et Athen. [4, p. 131, F, in fragm. Anaxandridis: Οἶνοι... λευκός, γλυκός, αὐθιγενής, ἡδὺς καπνίας] Vinum dulce, generaliore significatione habet, Omnis sc. vini, cui dulcedo aliqua inest, sive nativum sit, sive factitium. [Omisso οἶνος Hippocr. p. 673, 33: Γλυκὸν πινέτω. Aristot. Probl. 21, 19, p. 929, 31: Διὰ τί μετὰ τοῦ ἀλφίτου πινόμενον τὸ γάλα καὶ ὁ γλυκὺς φαίνεται γλυκύτερα;] || Γλυκὺ, Fel, per antiphrasin Plin. et Cæl. Aurel. Chron. 3, 1. [Seqq. ex Indice.] Γλυκέα, τὰ, per antiphr. Fella dicuntur. Cæl. Aurel. [l. c.]: Multa enim contrariæ interpretationis vocabula sumserunt, ut fella, quæ Græci γλυκέα vocant, velut Dulcia, quum sint amarissima. Quibus vv. declarantur hæc Plinii 27, 10: Holosteon sine duritie herba, ex adverso appellata a Græcis, sicuti fel Dulce. [|| Γλυκέα, Ulcera manantia. Ioannes Iatrosophista c. 35 ap. Ducang.: Πρὸς τὰ λεγόμενα γλυκέα, ἃ γίνονται ἐν τῇ κεφαλῇ, ἅτινα καλοῦσιν αἱ γυναῖκες γλυκέα. Constantin. a secretis Ms. lib. 1 ap. eund.: Περὶ τῆς ἀρρωστίας τῆς καλουμένης μελιτώδης, παρὰ δὲ τοῦ κοινοῦ καλουμένη γλυκέα. Et paullo post: Συμβαίνει ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς τραύματα καὶ ἔχει ὅπως μικρὰς ἐξέρχεται ἐξ αὐτῶν υγρότης παχεῖα γλίσγρα ὁμοία τοῦ μελιτος καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη αὐτὴ ἢ νόσος μελιτώδης. Apud Theophan. Nonn. vol. 1, p. 38 codd. γλυκὴ, γλυκὺ, γλύεν: sed γλυκέα p. 308. G. DIND.]

Γλύκιστος, irregularis superl. e γλυκὺς, pro γλυκύτερος, Dulcissimus: ut et compar. pro γλυκύτερος dicitur γλυκίων. H. A. [249]: Μελίτος γλυκίων βέεν ἀυδῆ, Melle dulcior vox. [Γλυκύτερος et γλυκύτερος usitatae quibusvis scriptoribus formæ sunt, ut Pindaro Ol. 1, 30; Pyth. 11, 88; Aristophani Av. 1343. Γλυκίων autem proprium epicorum videtur. Γλύκιστος, de quo Etym. M. p. 234, 50 et Philem. p. 38, legitur apud Ælian. N. A. 3, 57; 12, 46; 14, 13, et περιγλύκιστος 15, 7. Rarioris usus formæ sunt Γλύσσων, de qua HSt. infra, et Γλυκίστερος (comparandum illud cum βραδύστερος, de quo v. s. Βραδύς) in Anthol. Pal. Append. 153: Τῆς δ' ἦν οὐτι γλυκίστερον, ubi in lapide est γλυκειότερον. G. D.] Γλύσσων a γλυκίων pro γλυκύτερος dicitur, ut βράσσων a βραδίων pro βραδύτερος, teste

A Etym. [p. 235, 4]: afferente ex Aristophane [cui Xenophanis nomen substituendum ex Etym. Gud. p. 301, 14, in Ξενοφῶντι corruptum ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 41, 5] γλύσσονα σῦκα, Dulciores ficus.

[Γλυκὺς ἀγκών. V. Ἀγκών. || Γλυκὺς λιμὴν, Dulcis portus, nomen portus Epiri, de quo Strabo 7, p. 324. || Γλυκὺς ποταμὸς ap. Ann. Comn. p. 107, D, 108, A. || Γλυκεῖα, nomen fontis. Pausanias in descriptione Pellena 7, 27, 4: Πίνειν πηγαὶ σφισιν ὑπὸ τὴν πόλιν εἰσὶν ὁ πολλὰ· τὸ δὲ χωρίον ἔνθα αἱ πηγαὶ, Γλυκεῖας ὀνομάζουσι. G. DINDORF.]

[Γλυκὺς, ἑός, ὅ, Glycys, n. pr., ut Ioannes Glycys logotheta ap. Nicephor. Greg. Hist. Byz. p. 119, 120 et alibi. G. DIND.]

Γλυκυσίδη, ἡ, Glycyside: Hesychio οὗτων ποτὸν συντελοῦν πρὸς ἀτόπημά τι τῶν γυναικῶν. Athen. 3, [p. 76, F], e Seleuci Glossis tradit γλυκυσίδην quandam nominari σῦκα τὴν μορφήν μάλιστα εἰκοῦσαν· a cuius esu sibi cavere mulieres διὰ τὸ ποιεῖν ματαῖσμούς· Diosc. et Plin. Pæoniam vocari γλυκυσίδην tradunt, alio nom. πεντόροβον dictam: sed illius rei nullam faciunt mentionem. Hunc vide 25, 4; 27, 10: illum, 3, 157. [Hippocr. p. 265, 55; 660, 40; Rufus p. 109 Matth. Alio nomine παιωνία. Theophr. H. P. 9, 8, 6: Τὴν παιωνίαν, οἱ δὲ γλυκυσίδην καλοῦσι. -- ap. Nicand. Ther. 940 et poet. De vir. herb. 151. G. DIND.]

[Γλύκισμα, τὸ, Dulcedo. Liban. vol. 4, p. 1072, 4: Γλύσσον περιγλυκασμένην τὸ γλύκισμα. SCHNEIDER. Πόπανα per γλύκισματα interpretatur gloss. Aristoph. Plut. 660. SCHÆF. Herodian. Epimer. p. 125: Σησαμῶντες τὰ γλύκισματα.]

Γλυκίστρυνος, ὁ, ἡ, Sapore acerbo simul et dulci præditus, Simul et dulcis et acerbus: ut glycyrrhiza. [Theophr. H. P. 9, 20, 5: Ἡ δὲ τῆς περιόδου βίζα μόνον τῷ γλυκῷ γλυκίστρυνος.]

Γλυκότης, ἡτος, ἡ, Dulcedo: ut οἶνου, Athen. [Herodot. 4, 177: Καρπὸς... γλυκότης (γλυκότητος Eustath.) τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. Theophr. C. P. 6, 9, 4: Ἡ δὲ γλυκότης σπανίως καὶ ἡμισυ εὐδομον. Ibid. 15, 4. Plut. Mor. p. 67, B: Τῇ γλυκότητι τοῦ νοθευτοῦτος ἐπιτείνων τὸ πικρὸν καὶ αὐστηρὸν τῆς νοθεσίας.] Item Schema orationis. [Aristid. Rhet. p. 475 ed. Jebb.: Γλυκότης γίνεται καθολικῶς τραγῆ, κατὰ γνώμην, κατὰ σχῆμα, κατὰ ἀπαγγελίαν. Theocr. 8, 33: Ἄγρια καὶ ποταμοὶ θεῖον γένος, ubi schol.: Γλυκότης τὸ σχῆμα, ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαιρέται. Γλυκότης (τῆς λέξεως) ap. Dionys. De comp. verb. 11, p. 53, 13, Aristid. l. c. p. 509, et in Vit. Sophocl. circa fin. Γλυκότης τῆς ἐρμηνείας Diog. L. 2, 57, ab Hemst. cit.]

Γλυκωτράχλος, ὁ, ἡ, Dulcem cervicem s. Dulce collum habens.

[Γλυκυφαγία, ἡ, Dulcium (ciborum) esus. Alex. Trall. 1, p. 71. STURV.]

Γλυκύφωνος, Cretensibus τὸ ἐρυθρόδανον, Hesych. [Γλυκυφανής, ὁ, ἡ, Qui dulcis videtur. Nilus Ep. 2, 186, p. 216: Οἵτινες μόνον τὰ γλυκυφανῆ καὶ τὴν φάρυγγα τοῦ ἐσθίοντος τραχύνοντα κερᾶτια τῆς ἀμαρτίας κέχτηνται. Boisson.]

D [Γλυκύφογγος, ὁ, ἡ, Dulcisonus. Γλ. γελιδὸν Nicet. Eug. 5, 257. Ἀδύλογοι per γλυκύφογγοι interpretatur schol. Pind. Ol. 6, 162.]

[Γλυκυφραδής, ὁ, ἡ, Dulciloquus. Theod. Hyrt. in Notices des Mss. vol. 6, p. 7.]

Γλυκύφρουροι, Hesychio τὰ ἐν οἴκῳ φρουροῦντες καὶ ἔδον μελίτος ὄντες. Sonat Dulcium custodes. [Immo, Quibus dulce est domi manere. Recte enim Porsonus corrigit ἔδον μένοντες. Cod. μελιόντες. G. DIND.]

[Γλυκύφυτον, τὸ, inter synonyma glycyrrhizæ ap. Diosc. 3, 7. Boisson.]

[Γλυκυφωνέω, Dulciter cano. Theocrit. 15, 146, ubi codd. alii γλυκυφωνεῖ, alii γλυκὺ φωνεῖ, alii γλυκύφωνος.]

[Γλυκυφωνία, ἡ, Dulcedo vocis. Pollux 2, 113; Diodor. Sic. 3, 68; Ioann. Chrys. Hom. 124, vol. 6, p. 979, 19, ab Schaf. citt.]

Γλυκύφωνος, ὁ, ἡ, Cui dulcis est vox, Dulciter canens. Dicitur et de avi. [Pollux 2, 113: Γλυκυφώναν ἀν φράτης, οὐκ ἀν καὶ γλυκύφωνον προσεπιπών. Ex schol. Pind. Ol. 4, 4 citat Boisson. Conf. s. Γλυκυ-

φωνέω. G. DIND. Cat. in Psalm. Corder. t. 1, p. 833, 21: Γλυκύφωνος γὰρ ὁ Κύριος, λέγων. HASE.]

[Γλυκύχυλος, ὁ, ἢ, Dulcem succum habens. Hippocrat. Epist. p. 1278, 44; Xenocr. § 24, 30, 63.]

[Γλυκύχυμος, ὁ, ἢ, Dulcem succum habens. Galen. vol. 13, p. 42: Τὰ τε εὐχυμα καὶ γλυκύχυμα. STRUV. Constant. Man. Chron. p. 90 et var. lect. p. 101. Boisson. German. Epist. in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 462, C: Ἄλμης πέδον γλυκύχυμον. G. D.]

[Γλύκων, ὄνος, ὁ, Hesych. et Etym. M. p. 235, 6, interpr. ὁ εὐθήης, fortasse ex Aristoph. Eccles. 985: Ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων. || Crotoniates olympion. ol. 48 ap. Euseb. p. 147 ed. Mai. || Poeta lyricus, a quo metrum Glyconeum, quod est ex genere choriambico, nomen accepit: vid. Hephæst. 10, p. 56. Glyconis cujusdam epigr. est in Anth. Pal. 10, 124. || Sculptor ap. Clarac. Descript. p. 420, et alii alibi. || Athleta Pergamensis, Antipat. Thessal. in Anth. Pal. 7, 692. Alii ap. Apollinar. ib. 11, 399, et Bœckh. C. I. vol. 1, p. 372, 615 bis, 636, 695; vol. 2, p. 166 bis. || Nomen dei novitii Abonotichitarum ap. Lucian. Alexand. c. 18 aliisque in locis, et in numis, de quibus v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 383. ὁ G. DIND.]

[Γλυκόνειος, εἶς, εἰον, Glyconeus. Τὸ καλούμενον Γλυκόνειον (μέτρον), Hephæstio 10, p. 56 aliique gramm.]

Γλύμμα, τὸ, Sculptura, Cælatura, vel, Quod sculptum est. Pollux [7, 179 ex Eupolide. Polemo in Anth. Pal. 11, 38. Strabo 14, p. 638: Δακτύλιον λίθου καὶ γλύμματος πολυτελοῦς. Τὰ γλύμματα Constant. Man. Chron. p. 99, C. G. DINDORF.]

[Γλυμπείς, οἱ, Glympes, castellum in confinio agri Argivi et Laconici situm ap. Polyb. 5, 20, 4. Dativo casu 4, 36, 4 in codd. scribitur γλύμπειν (debebat γλυμπέειν, si recte habet Γλυμπείς in altero loco), γλυμπέειν (sine accentu cod. Vat.), γλυμπεσεῖ. Simile est Γλυπτία nomen pagi Laconici, a castello illo fortasse non diversi: vid. Leakei Travels in the Morea vol. 3, p. 9. G. DINDORF.]

[Γλύξις, εὖς, ἢ, Γλύτρις vocatur οἶνος ὁ τὸ ἐψήμα ἔχων, Vinum cui sapa admista est, Athen. 1, [p. 31, E, ubi γλύτρις vitium ed. Aldinae est. Codd. recte γλύξις. Phrynich. ap. Diog. L. 4, 20: Οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος, ubi alii codd. γαῦσις, γαυσός, γαῦξις, Suidas autem γλυκός s. v. Ὑπόχυτος. Hesych.: Γλύξις, ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄγνος (ἀγνος Salmas.), ὃν ἐνιοὶ μὲν ἀπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν.] Γλεῦξις, Mustum decoctum, Defrutum. Apud Hesych. exp. οἶνος et ἐψήμα, sed repono οἶνος ἐψήμα ἔχων, vel πολὺ ἐψήμα ἔχων, e Pausania [ap. Eustath. p. 1385, 14].

[Γλυπτία, ἢ, Glyppia, pagus Laconicus. Pausan. 3, 22, 8. Conf. Γλυμπείς. G. DINDORF.]

Γλυπτήρ, ἦρος, ὁ, Sculptor, Epigr. [Julian. Ægypt. in Anth. Pal. 6, 68: Γλυπτήρα σιδήρεον, cultellum calamarium dicens.]

Γλύπτης, ὁ, [Sculptor, Scalptor, Gl. Epigr. in Anth. Plan. 4, 142. Dor. Γλύπτας ibid. 145. Schol. Basilic. vol. 2, p. 473: Τοῦ λίθου τοῦ δοθέντος γλύπτη ἐπὶ τῷ γλύφαι. G. DIND.]

[Γλυπτικός, ἢ, ὄν, Sculptorius. Pollux 7, 209: Γλυπτικὴ σφραγίδων. G. D. Euseb. Pr. ev. p. 29, D: Γλυπτικῆς ἢ ἀνδριαντοποιητικῆς τέχνης. Greg. Nyss. t. 3, p. 244, B: Πεποιημένους (mensas) τῆ γλυπτικῆ. HASE.]

Γλυπτός, ἢ, ὄν, Qui sculpi potest. [Γλυπτόν, Scalpturum, Sculptibile, Gl. Theophr. De Lapid. 5, p. 687: Γλυπτοὶ γὰρ ἐνιοὶ καὶ τορνευτοὶ καὶ πριστοὶ. G. D.] Sed pro sculpto [Posidipp. in Anth. Pal. 5, 194: Οἷά τε λύγδον γλυπτήν. Manuel Chrysol. Epist. p. 122, A ed. Lambec.: Τῶν γλυπτῶν τούτων ἔργων. Paul. Sil. in Anth. Pal. 6, 64: Γλυπτοῖσι ... ἀντροῖς. G. D.] ap. LXX [locis plurimis, ut Deuteron. 7, 5; Jud. 3, 19], cum de idolis dicitur.

[Γλύπτος, ὁ, Glyptus, n. pr. Aἰρ. Γλύπτος in inser. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 408. G. DINDORF.]

[Γλύπτω. Γλύπτουσα lectio vitiosa Ms. Steph. in Eurip. Troad. 1306, metro non minus repugnans quam κρύπτουσα, quod in reliquis codd. est.]

[Γλύσσω. V. Γλυκός.]

[Γλυτός, ὁ, Glytus, n. pr. medici. Galen. vol. 13,

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

p. 858: Ἄλλο ἄκοπον τὸ τοῦ Γλυτοῦ, ὡς Φιλόζενος ὁ γραμματικός. G. DINDORF.]

[Γλύφαινω, i. q. γλύφω. Basil. Seleuc. p. 10, 11: Οὐ σάρκα γλυφαινομένην ἐν μήτρᾳ. G. DIND.]

[Γλύφανος, ὁ, Cælum, Scalprum. Hymn. Hom. in Merc. 41: Γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου αἰῶν' ἐξετόρησεν ... χελώνης. Theocrit. 1, 28: Κισσύβιον ... ἀμφοῖες, νεοτευχῆς, ἐτι γλυφάνοιο ποτόσδον, ad quem l. schol.: Ὡσπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω λίβανος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω γλύφανος, ποιητικῶς. Etym. M. p. 235, 15: Τὸ γλύφον ἐργαλεῖον, ὃ καὶ γλύφανον ὀνόμασε Θεόκριτος. Ex quo colligi non potest grammaticum genere neutro τὸ γλύφανον dictum voluisse. Damocharis in Anth. Pal. 6, 63: Γλύφανον (cod. Pal. γλυφανῶ) καλάμου ... ἀνθετο, Cultrum calamarium. Ex his corrigenda quæ HSt. de hoc v. attulit. G. D.] Γλύφανος, Sculptorius, ut quidam interpr. in Epigr. γλυφάνου καλάμου. At in VV. LL. γλύφανος, Sculptura. [Ex schol. Theocr. l. c. qui γλυφάνοιο per γλυφῆς interpretatur.]

Γλυφεῖον, τὸ, Scalprum. Lucian. [Somn. 13, vol. 1, p. 18]: Καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας. [Γλυφεῖον, Celte, Gl.] Γλύφιον, τὸ, Celte, VV. LL.: sed metuo ne perperam pro γλυφεῖον. [Γλυφίον, Cælum, Gl. || Γλύφιον, ἄντρον τι καὶ ὄρος· ὅθεν νόμφοι γλυφίαι, Etym. M. p. 235, 18. Apud Hesych. Γλυφεῖον ... ὄρος. Quocum comparandum Γλαφυρόν ἄντρον et Γλάφου πετρῆεν: de quibus v. suis locis.]

Γλυφεὺς, εὖς, ὁ, Sculptor, [Sculptor, Gl. Manetho 6, 344: Σφρηγίδων γλυφεῖας. Schol. Hom. II. Ω, 281: Γλύφει ὁ γλυφεύς. WAKEF. Jos. Ant. Jud. 8, 5, 2: Γλυφεῶν παρῆγε θαυμάζειν ἐπιστήμην. HASE.]

Γλυφή, ἢ, Sculptura, Quod insculpitur. Plut. [Mor. p. 985, B]: Ὅθεν ἐποιήσαντο (τὸν δελφίνα) γλυφῆν τῇ σφραγίδι, καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον. [Ibid. p. 174, D: Περιττῶς εἰργασμένα γλυφαῖς τισὶ καὶ τορναῖς. Diodor. 5, 44: Νὰς ... γλυφαῖς φιλοτέχνησι διεληγμένους. Inser. Ægypt. ap. Letronn. Recherches pour servir à l'Histoire de l'Égypte p. 454: Ἐποίησαν τὴν γλυφῆν καὶ τὴν ζωγραφίαν τοῦ στόλου. Alia ap. Gesen. ad Burckh. Itiner. vol. 1, p. 500: Σὺν πάσῃ γλυφῇ καὶ τῇ τεκτονικῶν χειρῶν καθαρουργίᾳ. Exod. 35, 8: Λίθους εἰς τὴν γλυφῆν. Theophil. Instit. vol. 1, p. 337: Μίαις δὲ γλυφῆς ἦσαν οἱ ἐπτὰ (δακτύλιοι), τουτέστιν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶρον χαρακτῆρα. G. D. || Foramen scalpro factum. Scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Καινοπρεπές· Ἐνεῖς μίαν ἀλυσιν ταῖς γλυφαῖς. WAKEF.]

[Γλύφιον. V. Γλυφεῖον.]

[Γλύφιος, ὁ, Glyphius, juvenis Træzenius a Neptuno amatus, Eustath. p. 1665, 56. Rectius autem Γλυφίος scribi videtur paroxytonum secundum canonem Arcad. p. 41, 16. G. DINDORF.]

[Γλύφιος, ἰα, ἰον. Γλυφίαι νόμφοι. V. Γλυφεῖον.]

Γλύφιος, ἰδος, ἢ, ap. Hom. [II. Δ, 122: Γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεύρα. Od. Φ, 419: Ἐλκεν νεύρην γλυφίδας τε.] et Herodot. [8, 128: Τοξεύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελίξαντες καὶ πτερῶσαντες τὸ βυθλίον], Crena, Sagitta incisura, in quam nervus inseritur. [Apoll. Rh. 2, 282; Nonn. Dion. 15, 331. Archias in Anth. Pal. 5, 58: Εἰς με κένωσον πᾶν σὺ βέλος, λοιπὴν μηκέτ' ἀφείς γλυφίδα. Themist. Or. 18, p. 217, B: Περὶ τὴν νεύραν καὶ τὴν γλυφίδα. Sic codex Mediol.; vulgo τὰς γλυφίδας. Idem Or. 23, p. 285, C: Ἀγχοῦ τῶν γλυφίδων τούνομα τοῦ βάλλοντος ἐγχεχαγαγμένον. De sagitta ipsa Eurip. Or. 274: Τόξων πτερῶτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας.] At γλυφίδες καλάμων in Epigr. [Pauli Sil. in Anth. Pal. 6, 64], Cultelli calamorum incisori et velut sculptorii. [Philipp. Thess. ib. 62: Σουλαν δονάκων ἀροβελῶν γλύφίδα. Etym. M. p. 235, 15: Λέγεται γλυφίς καὶ τὸ γλύφον ἐργαλεῖον i. q. γλύφανος. || I. q. ἢ τρίγλυφος ap. Apoll. Rh. 2, 218: Θρηγκὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο λαίνεος χαλκῆσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει, ubi scholl. male interpretantur ἐπὶ χαλκοῖς τορραμασιν, ἢ χαλκοῖς κίονοκράνοισι. Alteram explicationem etiam Etym. M. sequitur p. 235, 13: Ἡ κεφαλή τοῦ κίονος. || Γλυφίδες ... καὶ αἱ θαλάμαι, Latibula, Cavitates, Hesych.]

Γλύφω, Scalpro, Scalpo. [Herodot. 8, 69: Αἶθος δῆς, τῷ τὰς σφρηγίδας γλύφουσι.] Aristoph. [N. 879]: Ἐπλαττεν ἐνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἐγλυφεν. [Plato Hipp. maj.

p. 368, C: Ἐπιστάμενος δακτυλίου γλῶφειν. VALCK. Gl.: Γλῶφει κάλαμον, Temperat. Γλῶφον, Sculpa. Clemens Alex. p. 204: Οἱ γλῶφοντες τοὺς ὀδόντας. Hesych.: Γλῶφαι· ζῦσαι, χαράξαι. Scriptor ap. Suid. s. v. Καινοπρεπές· Γλῶφας (Perforans) μεγάλων δοκῶν τὸ μήκος. WALKER. Strabo 9, p. 410: Ἐρωτα τὸν Πραξιτέλους, ὃν ἐγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ Γλυκέρα. Τόκους γλῶφειν, Usuras in tabulam stilo referre, Palladas in Anth. Pal. 11, 289: Ἄνηρ δανειστὴς τῶν χρόνων γλῶφων τόκους. Unde τοκογλύφος et τοκογλυφεὶν de feneratoribus dicitur. Et Γλῶφωμαι passiv., ut γλῶφεσθαι ἀδύνατος, Qui prae duritie scalpi nequit, Qui scalprum respuit. [Aristot. H. A. 3, 7: Ὅστων τῇ μὲν ἀτρητον, τῇ δὲ τρητόν, καὶ ἀδύνατον γλῶφεσθαι τῶν ὀστέων μόνον. Γεγλῶφθαι Hesych. s. v. Γλυφίδες. Eustath. Opusc. p. 360, 60: Ὅροραὶ θυμῶς διήρηται καὶ γεγλῶφανται. Media forma ap. Plut. V. Syllae c. 3: Γλυφάμενος ἐν δακτυλίῳ φορεῖν εἰκόνα τῆς πράξεως· et Moral. p. 806, D. G. DINDORF.]

[Γλῶνη. V. Γλήνη.]

[Γλῶνος, ὄνομα κύριον, Suidas. Quod aut Γλῶνος aut Γλῶνης scribendum. G. DINDORF.]

[Γλῶξ nominativus inusitatus a γλῶγξ, de quo v. s. Γλωγξ.]

[Γλωρεῖν, χρονίζειν, Hesych.]

[Γλωρίππος, ὄ, Glorippus, Pythagoreus Samius ap. Iambl. V. P. 36, p. 530. G. DINDORF.]

[Γλωρόν, νομόν, Hesych. Itaque idem quod Χλωρόν.]

[Γλῶς, ὄ, Glos, ὄνομα Αἰγυπτίου τινός, Hesych. Quae vera scriptura est, servata etiam ap. Arcad. p. 126, 25 et Etyim. M. p. 741, 53, qui eum inter heroes numerant: depravata apud alios scriptores. Γαῶς enim dux Persarum contra Evagoram vocatur ap. Diodor. 15, 9 et 18, qui Γαῶν et nominativo et genitivo casu scriptus est ibid. c. 3, Γαῶν genitivo c. 19, Γάου 14, 35. Γλῶς ap. Xenoph. Anab. 2, 1, 3 et 4, 24 (et Aeneam Taet. c. 31 extr. p. 102); Γλῶν 1, 4, 16 et 5, 7. Γλῶ τοῦ Καρῶς Clearcho ap. Athen. 6, p. 256, C, Casaub. restituit pro γλοῦτου καρῶς. Rursus Γλῶς ap. Polyæn. 7, 20. Quibus inter se comparatis duas tantum formas probari posse intelligitur, Γλῶς Γλῶν et Γλῶς Γλῶν. Alteram agnoscit Herodian. Περὶ μὲν λέξ. p. 14, 25 (ubi Γλῶς ὁ ληστής) et 36. || Disyllaba ejusdem ut videtur nominis forma est Γλῶης, qui ipse quoque Persa fuit, copiarum Cabadis dux, ap. Procop. B. Pers. p. 22 et 25—27, et Theophan. Chron. p. 125. G. DINDORF.]

Γλῶσσα, et Attice Γλῶττα, ἡ [grammaticorum de etymologia opiniones v. ap. Etyim. M. p. 235, 19 et schol. Dionys. Thrac. p. 740 Bekk. Idem Etyim. M. p. 558, 49: Λαῖφος... παρὰ τὸ λῶπος λάφος καὶ λαῖφος, ὡς γλῶσσα γλάσσα. Atticæ formæ usu, Γλῶττα, injuriam sibi illatam esse queritur litera sigma ap. Lucian. Jud. Voc. c. 11, vol. 1, p. 96]. Lingua: quæ pulcro epitheto ab Eurip. Suppl. [203] dicitur λόγων ἀγγελος. H. A. [249]: Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐτῇ. [Aristoph. Nub. 424: Ἄλλο τι δῆτ' οὐν νομίζεις ἦδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἄπερ ἡμεῖς, τὸ Χάος τοῦτ' ἐστὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτ'·] Isocr. Ad Demon. [p. 11, A]: Πολλοὶς γὰρ ἡ γλῶττα προτρεγεί τῆς διανοίας. [Pindar. Isthm. 5, 105: Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν, Lingua non extra animum, i. e. Verba et animus consentiunt. Contrarium dixit Eurip. versu notissimo Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, quem respiciunt Plato in Theæt. p. 154, D, in Conviv. p. 199, A, aliique quos indicat Valcken. ad l. Eurip.] Apud Herodot. [1, 123] ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, eodem, ut opinor, modo, quo Gall. *dire de bouche*, pleonasmo quodam emphatico. Sic et Thucyd. [7, 10]: Ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον, videlicet ad differentiam eorum, quæ iis, quas ferebant, literis perscripta erant. [Cratin. ap. Suid. s. v. Ἀποστοματίζειν, Ἄλλὰ μὰ Δι' οὐκ οἶδ' ἐγὼ γε γράμματα' οὐδ' ἐπίσταμαι, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς. Philostr. Her. p. 688: Κελεύσαντος ἀπὸ γλώττης αὐτῷ σημαίνειν ὅποσα... διήσθετο γράμματα γὰρ οὐπω εὔρητο· ubi vid. Boisson. p. 448. Basil. M. vol. 3, p. 285, D: Ἀπὸ γλώττης ὁμολογήσαι τὴν χάριν. Similiter ἀπὸ στόματος et ἀπὸ φωνῆς dicitur. Æschyl. Agam. 813: Δίκαια γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοῖ

κλύοντες... ψήφους ἔθεντο, Non ex eo quod dicitur, sed e re ipsa. Γλώσσης χάριν ψεύδεσθαι Hesiod. Op. 707, quod Procul. interpretatur διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον τῆς γλώττης ὁρμήν. Æsch. Choeph. 266: Σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεται τις... γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγεῖλη τάδε, ubi schol. μὴ δυνάμενος ἐχευθεῖν. Athen. 5, p. 217, C: Κατὰ τὸν εἰπόντα ποιητὴν, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν εἴλη, τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει. Clementina Epit. De gestis S. Petri p. 759: Ἐμοῦ δὲ λίαν τῆς ἐκείνου γλώσσης κρεμαμένου, Quum ab ore ejus penderem. G. DINDORF.] At γλώσσας τέμνειν pro παύειν τοὺς λόγους, e Schol. Apoll. Rh. [1, 517] annotatur. [Prava interpretatio loci Homericæ Od. Γ, 332: Ἄλλ' ἀγε τάμνετε μὲν γλώσσας, ubi γλῶσσαι non sunt sermones, sed linguæ victimarum, de quibus paullo post 341: Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον. Aristoph. Pac. 1060 et Av. 1705: Ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται. Alia attulit Nitzsch. ad l. Homeri p. 207. G. DINDORF.] || Aristoph. Vesp. [547]: Πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, Exeute omnem linguam, i. e. omnem dicendi facultatem. [Soph. El. 596: Ἡ πᾶσαν ἴης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν. Idem in fragm. ap. Plut. Mor. p. 89, A: Πολλὴν γλῶσσαν ἐχέας μάτην. Anna Comn. p. 394, C: Σκόπους ἐν διαφόροις ἐξέπεμπε τόποις περιαθρεῖν τὰ περὶ Βασιμῶντον καὶ γλῶτταν αὐτῷ ἐκείθεν κομίσαι, Nuntium afferre: quocum Possinus apte comparat Gallicum *prendre langue des ennemis*. Anonymus Combesii, in Romano juniore n. 10 a Ducangio cit.: Κατασκοπήσαι καὶ κρατῆσαι γλῶσσαν προσέταξε. || De homine facundo (Pericle) Cratinus ap. Aristid. vol. 2, p. 19, 15 et 129, 7: (Σὺ δ') ὦ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων. Aristophan. ap. Steph. Byz. s. v. Βρέττος, Μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν. Herodes Atticus Ἑλλήνων γλῶσσα dicitur ab Rufo sophista ap. Philostr. p. 598 et in inscriptione Regillæ v. 37: Ἡρώδεω γλῶσσαν δὲ τέ μιν καλέουσιν Ἀθηναίων. Æschro ap. Athen. 8, p. 335, D: Πολυχράτης... λόγων τε παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα. Alia hujusmodi vid. apud Wernsdorf. ad Himer. p. 233. || Γλῶττα ταμειῖου, Advocatus fisci. Philostr. V. S. 2, 29, p. 621: Προσφύεστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν ἐπιστεῦθη ἐκ βασιλέως τὴν τοῦ ταμειῖου γλῶτταν. Eunap. p. 101: Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς αὐτῷ καὶ τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε, ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπιστήσας, ὅσαι διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἐρμηνεύονται λόγων. Conf. ibid. p. 500. Theophract. 1, p. 8, B: Βασιλέως δὲ γλῶτταν τὸν Ἰωάννην ἐδείκνυεν, ἀνδρὰ βήτορά τε δεινὸν καὶ νόμων Ῥωμαϊκῶν ἐπιστήμονα, ὅς τὰ βασιλέως προστάγματα τῷ διατόμῳ τῆς εὐγλωττίας ἐμεγαληγόρει βασιλικῆς μεγαλοφροσύνης ἐπάξια. G. D. Τὴν βασιλικὴν γλῶσσαν πεπιστευμένους esse videtur cui arcana imperii et principis, forte etiam aerarii cura, credita erant... Quod genus ministrorum Silentiarios et Cancellarios posterior ætas vocavit. LEICH. Diatr. in Phot. Bibl. p. XLIX.] || Sermo univocæ genti peculiaris, vel potius sermonis forma, γλώσσης χαρακτήρ, Herodot. [1, 57: Τὸν τῆς γλώσσης χαρακτήρα ἔχουσι ἐν φυλακῇ 141: Χαρακτῆρες γλώσσης τέσσαρες.] Lat. itidem Lingua. Gall. autem vel *Langue*, vel *Langage*. H. B. [804]: Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν, Thuc. 3, [94], Maxime ignoto sermone utentes. Plut. [Mor. p. 421, A]: Γλώσσαις δὲ πολλαῖς ἡσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζεν. Sic autem et Lat. Linguam et plur. quoque Linguas dicunt. [Herodot. 1, 57: Ἦντινα γλῶσσαν ἴσαν οἱ Πελασγοί· 6, 29: Περσίδα γλῶσσαν μετεῖς 98: Κατὰ γλῶσσαν τὴν σφετέρην. Thucyd. 3, 112: Γλῶσσαν Δωρίδα ἴεναι. Æsch. Pers. 406: Καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης βόθος ὑπηγνίαζε· Choeph. 564: Γλώσσης αὐτῆν Φωκίδος μιμουμένω. Δωρίς γλῶσσα, Dialectus Dorica, Γλῶσσα Ἰας, Dialectus Ionica, et quæ sunt reliquæ, sæpe ap. grammaticos: v. Fischer. ad Weller. vol. 1, p. 36, 38. Dio Chrys. vol. 1, p. 315: Ἐξὼν αὐτῷ τὰς ἄλλας γλώττας μιγνύει τὰς τῶν Ἑλλήνων, καὶ ποτὲ μὲν αἰολίζει, ποτὲ δὲ δωρίζει, ποτὲ δὲ ἰάζειν. Ἰδιώτις γλῶσσα, Dialectus vulgaris, Anna Comn. p. 51, B. G. D.] || Peregrinum vocabulum, Vocabulum obsoletum, Galen. [in præfat. ad Lex. Hippocr.]: cui tamen in hac exp. non assentior, ut nimis restringente h. v. signif. Sed et a Poll. [2, 109] dissentio ut eam latius extendente,

quum poetica vocabula nominari γλώττας tradit : alioqui enim bona pars Gr. linguae γλωττῶν appellatione comprehendi posset. Nec vero ex Aristoph. I. [Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὀμηρείου γλώττας, τί καλοῦσι κόρυμβά;], quem profert, illa exp. probari videtur. Sed et Aristot. Poet. 42 [22, p. 1458, 22] γλωτταν esse dicit vocab. ξενικόν, Peregrinum, ut interpretatus sum : Ξενικόν δὲ λέγω, γλωτταν καὶ μεταφοράν. Sic et Rhet. 172 et 185 [3, 2 et 3]. Eid. vero Poet. 39 [21, p. 1457, 1] γλώττα est Vocabulum alicujus gentis s. populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen istud σίγυνον [σίγυνον], Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλώττα. [« Et Eustath. (p. 785, 28) dicit κάππα vocari κόππα κατὰ γλώσσαν. » HSt. Ms. Non reprehendendi erant Galenus et Pollux, quibus minime repugnant loci Aristotelici. Significat enim γλώσσα omnino Vocabulum sive propter peregrinitatem sive propter vetustatem inusitatum aut obscurum : quo genere poetæ sæpius quam prosæ orationis scriptores utuntur. Antiattic. p. 87, 12 : Γλώττας, τὰς τῶν ποιητῶν ἢ ἀστίνων ἄλλας ἐξηγούμεθα. Itaque Aristoteles quum γλώσσας eadem atque ξενικά esse ait, non minus recte facit quam Dionys. qui γλώττας et ξένα ἢ πεποιημένα ὀνόματα tanquam diversa ponit De comp. verb. 3, p. 15, 8. Dio Chrys. vol. 1, p. 303 : Ἀσαφῆ τὰ τῶν χρησμῶν ἐστὶ... Ὁμήρῳ μὲν οὖν ἀσφαλὲς ἦν ἴσως πορεύεσθαι παρὰ τὸν Ἀπόλλω εἰς Δελφούς, ἄτε διὰ γλωττῶν ἐπισταμένῳ τὰς φωνάς, εἴπερ ἀπάσας ἠπίστατο, ἀλλὰ μὴ ὀλίγ' ἄττα, ὡς περ οἱ δύο ἢ τρία Περσικά εἰδότες ῥήματα. G. DIND. Γλώσσας λαλεῖν, Linguis peregrinis ideoque ignotis loqui, in Act. Ap. 10, 46; 19, 6; Ep. ad Corinth. 1, 12, 30. Leo Tact. 4, 49 : Γλώσσας διαφόρους λαλεῖν. « Κατὰ γλωτταν γράφειν dicuntur qui ξενικῶς et inusitatis verbis in scribendo utuntur. Lucian. Lexiph. c. 25 : Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλωτταν γράφοντας ποιήματα, ubi interpretres, « Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς παλαιῶν χρόνοις ἦν συνήθη, νῦν δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. » BRUNCK. Diodor. 4, 66 : Τὸ γὰρ ἐνθεάζειν κατὰ γλώσσαν ὑπάρχειν στυλλάειν, ubi vid. Wessel. Philo vol. 1, p. 428, 35 : Αἰθεῖν, ὃ δὴ καλεῖν ἐστὶ κατὰ γλωτταν εἰρημένον. Sæpius sic grammatici, ut Thomas M. s. v. Ἀμυγέπη. G. DIND. Galen. vol. 8, p. 698 : Τὸ δὲ ἀντὶ τῶν φωνῶν γλωτταν εἰπεῖν ἀλλόκοτον ἐστὶν· οὕτω γὰρ ἂν τις εἴποι καὶ βαρεῖας καὶ ὀξείας... γλώττας, ὅταν ὀξείαν ἢ βαρεῖαν... ἐθέλη δηλώσαι φωνήν. Hæc notat Galen. adversus eos qui in Hippocratis loco δασείας γλώττας interpretabantur φωνάς. HEMST.] Ceterum multi, ut ex Athen. discimus, libros Περὶ γλωσσῶν scripserunt, e quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo et Diodorus quidam ἐν Ἰταλικαῖς γλώσσαις, et quidam Hermo ἐν Κρητικαῖς γλώτταις : sed et Philemo Περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. At Galen. magis peculiariter Hippocr. suas habere γλώσσας dixit, earum exp. libello hunc titulum præferente complexus. Ceterum Quintil. [Inst. 1, 1, 35] γλώσσας Linguam secretiorem interpr. qui et Glossemata ead. signif. dicit, interpr. Voces minus usitatas. Quo posteriore vocab. usus est et Varro L. L. 6, [3] : Qui glossemata, inquit, interpretati sunt. [Warton. in Theocr. vol. 1, p. 223 : « De Glossariis et Glossis consule Ducangium Lat. Gloss. Præf. § xxxviii, Maussacum Diss. crit. ad Harpocr. p. 373. Præsertim vero J. A. Ernestium De us. glossar. ap. Hesych. Albert. vol. 1, p. 2. Utraque orta sunt, quum jam Byzantinum cum Romano conjungeretur imperium : quo tempore Glossarum nomen ad universam Gr. Linguam apud Latinos, et universam Latinam ap. Græcos, invicem pertinebat. Quoniam sc. altera alteris erat peregrina, et omne vocab., sive Gr. sive Lat., quod explicabatur, Glossa dicebatur. Hinc nata, sub primis nempe Byzantinis Imp., eo potissimum, quod Latine conderentur Constitutiones Imperiales, Glossaria Græco-Lat., vicissim Latino-Gr. Progressu autem temporis, quum Gr. Lingua magis dominaretur, eademque interea valde deflecteret a primæva puritate, vocabb. Gr., vetera utique minusque nota, cœpere interpr. per ipsa Gr., synonyma nempe magis familiaria, nec raro recentiora. » ANGL.]

Γλώσσα αὐλοῦ, Lingua s. Lingula tibiæ, Theophr. et Diosc., alio nomine γλωσσὶς s. γλωττίς. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32 : Γλώτται αὐλῶν καὶ γλωτται ὑποδημάτων, ἃ γλωττίδας λέγουσιν οἱ ἄμαθεῖς. Idem præcipit in Ecl. p. 229, ad quem I. Lobeck. : « Plato com. ap. Athen. 15, p. 677, B : Καίτοι φορεῖτε γλώσσαν ἐν ὑποδήμασι, ambiguitate ludicra; γλώσσαι αὐλῶν Aristot. De audibil. vol. 2, p. 786, E; Theophrast. H. P. 4, 12; Dioscor. 1, 115; Philostr. Imag. 1, 20, p. 794. V. Musgr. ad Eur. Orest. 147. » Æschin. p. 86, 29 : Οὗ τὴν γλωτταν ἐάν τις ὡς περ τῶν αὐλῶν ἀφέλη. Galen. vol. 4, p. 464, 465. Pollux 2, 108; 4, 70. Γλώττα σάλπιγγος ὀστεινὴ 4, 85. Ὑποδήματος καὶ αὐλοῦ γλώττα ap. Galen. vol. 8, p. 41. G. D.] || Γλώσσαι præterea ab Isæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, ut scribit Pollux [2, 109; 7, 80] : γλώσσας αὐτε ὑποδημάτων intelligi Calceamentorum vincula putat Cam. [Clemens Al. p. 204 : Τῶν γούν φλιάρων καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων... μόνη ἢ γλώσσα περιλείπεται εἰς βλάβην. WAKEF. || Lingua cometæ : vid. loc. Constant. Porphyg. s. Γλωττόμορφος afferendum. || Promontorium in mare excurrens. Ioannes Phocas in Descript. T. S. n. 4 : Καὶ γὰρ ἐκ τοῦ Λιβάνου λεπτόν βραχίον κατερχόμενον γλωσσοειδῶς ἐμφέρεται. DUCANG. Anna Comnena 12, p. 369, A : Κατ' αὐτὴν τὴν γλώσσαν σκοπέα κατέλιπον.]

Γλωσσαλγία, Lingua prurigo, Linguae venenum commoveo, ut quidam exp. Naz. Orat. 2 : Αἰρετικοὶ γλωσσαλγείωσαν, Nugentur, Bilibald. [Poll. 4, 185 : Γλωσσαλγείν· λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ τῶν κατὰ γλωτταν ἐλκῶν.]

Γλωσσαλγία, ἢ, ad verbum, Linguae dolor s. morbus. [Pollux 2, 108; 4, 185.] Capitur vero pro Linguæ prurigne, ut quidam interpr. [Pollux 6, 119 : Γλωσσαλγία διαβρυλῶν τὰ ὄτα], s. Petulantia verborum et loquaci maledicentia, ut Cam. exp. in Eur. Med. [525] : Τὴν σὴν στόμαρρον, ὃ γύναι, γλωσσαλγίαν. [Androm. 690.] Philo V. M. 3 : Γλωσσαλγία καὶ ἀχάλι- νον στόμα, Petulantia linguæ. Gregor. : Τίς ἢ τοσαύτη περὶ τὸν λόγον φιλοτιμία καὶ γλωσσαλγία; Et Galen. pro Nugis. Bud. [Æsop. Fab. 113 : Ἐνιοὶ τῶν ἀπαιδευτῶν τοῖς ἑξὼ δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται. SEAGER. Philo vol. 2, p. 328, 23 : Ὡς μὴ μόνον γλωσσαλγίας ἐν ἀνδρῶν ὄχλῳ γυναικῶν κακηγορεῖν. Ibid. p. 651; Plut. Mor. p. 510, A; Athen. 1, p. 22, E; Clemens Al. p. 200; Liban. vol. 4, p. 142, 22. Eustath. Opusc. p. 85, 64 : Τῶν ἐν κενοῖς γλωσσαλγίῳ. Idem est Γλωσσαργία, ut Κεφαλαγία et Κεφαλαργία.]

[Γλωσσαλγίας, δ, i. q. γλώσσαλγος, Loquax. Polemo Physiogn. 1, 3, p. 186 : Γλωσσαλγίαν ἀνδρα σημαίνει, quem Adamant. γλώσσαλγον dicit.]

[Γλώσσαλγος, δ, ἢ, Loquax. Pollux 6, 119; Adamant. Physiogn. 2, 25, p. 414. ANGL. Philo vol. 2, p. 571, 8 : Τοῦ γλωσσαλγοτάτου μέρους τῆς Ἀλεξανδρείου πόλεως. HASE.]

Γλωσσαργία, ἢ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex Athen. : Διὰ τὴν ἀκαιρὸν σου γλωσσαργίαν. Sed apud Lucian. [Lexiph. c. 19], Σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, Micyllus interpr. Linguae invidiam. [Conf. H. Steph. De dial. Att. p. 56.]

Γλωσσαργος, δ, ἢ, Garrulus, Locutulejus, Blatero, Gellio Linguax, Nugo : στόμαργος, ταχύγλωσσος, Hesych. [Suidas : Γλώσσαργον ἦθος, ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ στωμύλλον. Dio Chrys. vol. 2, p. 229 : Τὴν ἀηδῶνα γλώσσαργόν φασιν οἱ ποιηταί.]

Γλωσσάριον, τὸ, Lingula s. Ligula, Parva lingua. [Galen. vol. 13, p. 238 : Ὑπόγλωσσον ὀνόμασται μὲν οὕτως, ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκροις τοῖς κορύμβοις ποιεῖται γλωσσαρίων.]

Γλώσσασις, ἴδος, δ, ἢ, Qui se lingua vel [ceu] clypeo defendit, Cui lingua clypeus est. Qui se facundia tuetur, Bud. ὃ γλώττη πολεμίζων, ut est in Proverb. [Eustath. p. 1471, 5 : Γλώσσασις ὃ τῆ γλώσση ἐπίσῃ καὶ τινι προβολῇ χρώμενος διὰ τὸ στωμύλλεσθαι ἀναιδέστερα. Falso accentu Γλωσσασιδίας ap. Hesych.]

[Γλώσσημα, τὸ, Glossema, Vox minus usitata, ut interpretatur Quintil. Inst. 1, 8, 15. Marc. Anton. 4, 33 : Αἱ παλαιὴ συνήθεις λέξεις γλωσσήματα νῦν· οὕτως οὖν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν παλαιῶν πολυσυνηθῶν νῦν τρόπον τινὰ γλωσσήματά ἐστίν. || Lingua i. e. Cuspis hastæ.]

Æschyl. ap. Schol. Pind. Nem. 6, 85: Κάμακος δ' εἶσι γλώσσημα διπλοῦν (vulgo διπλάσιον), i. e. αἰχμη διπλασία.

[Γλωσσηματίας, δ, Linguosus. Joseph. Genes. p. 8, D: Ἦδει γὰρ αὐτὸν γλωσσηματίαν καὶ αἰσχιστον. G. D.]

[Γλωσσηματίω. V. Γλωττ.]
Γλωσσηματικός, ἡ, ὄν. Γλωσσηματικὸν Vocabulum, Peregrinum vocabulum, etc., γλώσσα, ut dictum modo fuit. [Schol. Dionys. Thrac. p. 739, 27: Γλωσσηματικὰ λέξεις εἰσὶν αἱ ἐπιχωριάζουσαι, τοῦτέστιν αἱ κατ' ἐκάστην χώραν ἢ πόλιν ἰδιαί τινες λέξεις.] Utuntur autem h. v. non solum Suid. et Aristoph. Schol., verumetiam Dionys. H. in Vita Lysiae [§ 3, p. 457, 5: Ὀνομάτων γλωττηματικῶν καὶ ξένων χρήσει], item ubi de Thuc. agit. [De propr. Thuc. § 2, p. 790, 13: Γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν. Γλωσσηματικὰ ibid. § 3, p. 793, 13. Galen. vol. 12, p. 326: Τροπικοὶς ὀνόμασι καὶ γλωσσηματικοῖς.] Pro quo ap. Eust. [p. 96, 19] legitur γλωσσηματικὸν cum v, sicut et ap. Moschop. [Idem vitium in schol. Aristoph. Av. 1083.] Quamvis autem γλωσσηματικὸν tanquam a γλώσσημα formatum sit, et ap. Lat. Glossema reperitur, e nullo tamen Gr. scriptore γλώσσημα afferitur. [Allatum supra ex Marc. Anton. || Adverb. Γλωσσηματικῶς Timæus p. 2.]

[Γλωσσίδιον, τὸ, Lingula, Parva lingua. Demetr. Hieracosoph. p. 80: Γλωττίδιον μικρόν. G. D. Germina hordei Ligulas dicit Aetius 10, 29: Βόνη ἐστὶ κριθὴ βεβρεγμένη καὶ βλαστήσασα καὶ περριγμένη μετὰ τῶν γλωσσίδιων. SCHNEID. || Lingula tibiae ap. Zenob. Proverb. 5, 65: Γλωσσίδιων τῶν ἐν αὐλοῖς. WAKEF. Sed errore librarii. Nam cod. Rom. recte γλωσσίδων. || Ligula in circulo rotæ. Proculus ad Hesiod. Op. 421, p. 228: Δῆλον ὅτι τὰς ε' παλαιστὰς ἀνάλωσεν εἰς τὰ λεγόμενα γλωσσίδα ἐκάστης ἀψίδος τῆς ἀρμόσεως τῆς ἐς ἀλλήλας.]

Γλωσσίς, ἴδος, ἡ, [Lingula laryngis ap. Galen. vol. 4, p. 465.] Lingula s. Ligula tibiae. Lucian. Hermot. [Harmon. 1, vol. 1, p. 850]: Ἐμπνεῖν εἰς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐκρυδῶς. [Γλωσσίδας αὐλοῦ Phrynichus, cuius verba s. v. Γλωτττα apposuimus, non magis probat quam γλωσσίδας ὑποδημάτων. Γλωσσίς αὐλοῦ Lobeck. indicat ex Theone Sm. Math. 13, p. 94, schol. Aristoph. Ach. 681, Hesych. s. v. Παρεξηλημένος (adde Etym. M. p. 348, 28, Zenob. Proverb. 5, 65) et Eustath. p. 1330; Γλωσσίς σάλπιγγος ex Herone in Spirital. p. 171, 227.] || Γλωττίδας calcis etiam tribuerunt quidam, sed non sine reprehensione. [Gl. Γλωσσίς ὑποδήματος, Lingula.] || Est etiam γλωττίς, Lingulaca avis, dux coturnicium, VV. LL. ex Aristot. De anim. 8, [12. De Iuscinia vel hirundine dictum annotavit Etym. M. p. 23, 48: Ἀηδόνα, φῶδην καὶ (τὴν καὶ?) γλωσσίδα· οἱ δὲ χελιδόνα. G. DINB.]

Γλωσσογράφος, ὁ, s. Γλωττογράφος, ὁρος, ὁ, Qui lingua victum quaerit, Qui linguae ministerio ventrem alit. [Poll. 2, 108; Nicet. Annal. 9, 18.]

Γλωσσογράφος, ὁ, Qui de γλωσσῶν s. Glossematum interpretatione scribit; ut Athen. 3, [p. 114, B; 15, p. 699, E; Harpocrat. s. v. Κύπρασσις (ubi cod. Vratisl. γλωσσογράφος); schol. Apoll. Rh. 3, 114; Etym. M. p. 7, 54; 468, 45, aliique grammatici.]

[Γλωσσοδεξιότητος, ὁ, ἡ, Cui lingua et dextra est abscissa. Acta Maximi Confess. vol. 1, p. lxxxv. G. D.]

Γλωσσοειδής, Linguae similis. Aristot. [H. A. 4, 4]: Ἐχουσι δὲ προβοσκίδας ὡς περ καὶ αἱ μύραι· τοῦτο δ' ἐστὶ γλωττοειδές. [Ibid. 7. Et σαρκίον γλωττοειδές 4, 2. Θυλάκια γλωσσοειδῆ Dioscor. 2, 216.] Bud. Γλωσσοειδής, Lingulatus, Vitruv. Linguae specie et forma. || Linguae et locutuleius, Gell.: Lingulax, Bud. ex Eccles.: Lingualculus, Cam.; qui et Lingulacum a Plauto [Casin. 2, 8, 61] vocari mulierem loquacem, annotat. [Γλωσσοειδής Psalm. 139, 12; Sirac. 8, 4; 9, 23; 25, 22.]

[Γλωσσοειδῶς, Linguae similiter. Ioannes Phocas s. v. Γλώσσα citatus.]

Γλωσσοκάτοχος, Linguam continens: γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt Comparatum ad linguam continendam. Cam. [P. Ægin. 6, 30. SCHNEID. Oribas. p. 10 ed. Mai. G. DINB.]

Γλωσσοκλήμπης, Qui lingua et verbis jactuosus demulcet, ὁ γλώσση κηλῶν καὶ κόμπους, Eust. [p. 1689, 41] ex antiquis Comicis. [Γλωσσοκλήμπης recte Schneid.]

Γλωσσοκομῆιον s. Γλωσσοκόμιον, Ligularum vasculum, Cam. Vasculum ad recondendas tibiærum ligulas s. ligulas. Pollux [2, 108; 7, 153 et 10, 153, ubi Lysippi locum ex Bacchis affert, Αὐτοῖς αὐλοῖς ὄρυξ καὶ γλωττοκομῆιον. De hac et reliquis signif. vid. quæ ex Phrynicho afferentur s. v. Γλωσσόκομον.] Hesych. Item Arcula scriniumque scriptorum, Galen. [V. s. Γλωσσόκομον.] || Est etiam σωλὴν μηχανικός, Quiddam ad fracta ossa accommodatum, eo maxime tempore adhibendum, quo solidari illa incipiunt in ea, quæ πώρωσις dicitur. Cujus descriptio, et quid inter illud ac σωλὴνα intersit, exp. Gal. Comm. 2 Eiz τὸ περὶ ἀγμῶν. Cam. Idem γλωσσόκομον nominari infra dicam. [V. s. Γλωσσόκομον.] || Item pro Muliebris pudendo capitur, VV. LL. ex Epigr. [Seq. ex Indice.] Γλωττοκόμιον Hesychio est non solum ἐν φῶ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας, sed etiam τὸ γυναικῆιον αἰδοῖον. [Etym. M. p. 235, 44: Εἰρηται δὲ καὶ τὸ γυναικῆιον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐθούλου φοινικιστῆν (i. e. αἰσχουρογόν: vid. Toup. Emend. vol. 2, p. 168) σκώπτοντος. Forma Γλωσσόκομιον ex Galeno et Helladio afferetur s. Γλωσσόκομον.]

Γλωσσόκομον s. Γλωττόκομον, τὸ, proprie signif. i. q. γλωττοκομῆιον, Arcula s. Theca tibiærum lingulis reponendis idonea. Gorr. e Galeno de Glosse como instrumento tradens, scribit signif. Arculam, in qua homines recondunt res pretiosas, et quam multi iter facientes portant: esse autem oblongam et angustam. Huc referri potest illud Ioannis de Juda, 12, [6]: Κλέπτης ἦν, καὶ γλωσσόκομον εἶχε· ubi Marsupium s. Nidulum Cam. interpr., alii Loculum. Videtur signif. etiam Loculamentum s. Caveam aut tale quid apud Longin. [44, 5]: Τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι κελούμενοι τρέφονται· ibid.: Οὕτως ἀπασαν δουλείαν, καὶ ἡ δικαιοσύνη, ψυχῆς γλωττόκομον, καὶ κοινὸν δὴ τις ἀπορήναιτο δεσποτήριον. || Hesychio est etiam σωρὸς ξυλίνη τῶν λευφάνων, Loculus; eo sensu, quo Plin. quendam mortuum crematumque, conditum loculo in templo dixit. Quo referendum est illud Theodor. H. E. 3: Ὀλίγων δὲ διελευσῶν ἡμερῶν ὁ τοῦ ἀλάστορος ἐκείνου θάνατος ἐμνησθή, καὶ ἐν γλωσσοκόμῳ κείμενος ἐκομίσθη. || Demum est Machina quædam chirurgica cava et oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus et cruribus fractis accommodata: de qua Oribas. De machin. et Gorr. Defin. Med. Γλωσσοκόμιον id etiam appellatur.

[Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 32, 28: Γλωττοκομῆιον, ἐπὶ μόνου τοῦ τῶν αὐλητικῶν γλωττῶν ἀγγείου· ὕστερον δὲ καὶ εἰς ἑτέραν χρῆσιν κατεσκευάζετο, βιβλίων ἢ ἱματίων ἢ ἀργύρου ἢ ὄνουσιν ἄλλου· καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἀμαθεῖς γλωσσόκομον. Idem in Ecl. p. 98: Γλωσσόκομον, τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν ὑπ' ἀρχαίων εἶχει, διεφθαρμένος δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐχρῆν γὰρ γλωττοκομῆιον λέγειν, ὡς περ ἀμῆλει καὶ οἱ ἀρχαῖοι. Ad quem l. Lobeck.: « Qua ætate hæc novitia scriptura prodire cœperit, ex Pollucis loco 10, 154 colligi licet, Τὸ γλωττοκομῆιον εἶρηκε Λύσιππος ἐν Βάκχαις... οὐ μὴν ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττόκομον (sic enim Nunnes. putat legendum esse pro γλωττοκομῆιον) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐστὶν εὐρεῖν, ὡς ἐν τῷ Τιμοκλέους Βαλανεῖω, Καὶ τὸ γλωττόκομον (sic idem pro γλωττοκομῆιον) βαλανεύεται, καὶ ἐν Ἀπολλοδώρῳ Διαβόλω, Μέγ' ὁ Φορμίων γλωττόκομον, οὐκ ὀφθαλμῶν... Γλωσσόκομον præter Plutarchum, Longinum, Josephum aliosque, quos Sturzium congregavit, usurparunt Arrian. Peripl. p. 159; Hero Spirit. p. 228; id. Autom. p. 255; Socrat. Schol. Hist. Eccl. 1, 17, p. 63. Et Μενεκλῆς Γλωσσόκομῳ citatur Suidæ s. Διαμόνιον... Atticistarum præceptum Galenus et nosse se et contemere, ut medico non admodum necessarium, significat Comm. 2 in Hippocr. De fract. vol. 12, p. 218: Εἰρηται μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (recentioribus scil.) γλωσσόκομον τὸ σκεῦος τοῦτο, εἰς δὲ πολλὰ τῶν χρησίμων γραμμάτων (dele hoc) ἐμβαίνουσιν (ἐμβάλουσιν), πολλὰ δὲ τῶν ἀποθέτων γραμμάτων, ἐνίοι δὲ εἰς ὀδοιπορίας αὐτῶ χρῶνται. Διοίσει δ' οὐδὲν εἶτε γλωσσόκομιον εἶτε γλωσσόκομὸν τις ὀνομάζει αὐτὸ, καθάπερ οὐδὲ

εἰ διὰ τῶν δυοῖν ττ ἢ διὰ τῶν δυοῖν σσ· qui ipse hoc genus laminae chirurgicae in hoc quidem libro γλωττόκομον p. 228 et 247, sed γλωττοκομῆιον vol. 4, p. 468 appellat. » Sturz. De dial. Maced. et Al. p. 155 sq. : « Licet Hesych. in v. Αακηθμὸν dicat, nomen γλωσσόκομον Atticum esse, tamen ut non solum vera praecepisse Phrynicum existimem, verum etiam vocabulum γλωττόκομον referendum putem ad dialectum Maced. s. Alex., efficit, praeter locos versionis Alex., in qua ter legitur, 2 Paral. 24, 8, 10, 11, usus aliorum recentiorum scriptorum, ut Longini, Josephi A. J. 6, 1, 2, ubi § 3 commutatur cum vocabulo ἀγγος, poetae incerti in Anthol. (Pal. 11, 3), ubi γλωσσόκομα sunt soroi, Didymi in Geopon. 4, 15, 9, ubi v. interpp., et Plutarchi, e quo Κυρκ. Obs. in N. T. t. 1, p. 394 locum attulit, quo ostenderet, hos loculos in primis adhibitos fuisse ad recondendam pecuniam. De tali enim γλωσσόκομον usurpatur etiam Io. 12, 6. Quo eodem pertinent verba Germani, patriarchae Constantinopolitani, in Villoisoni Anecd. Gr. t. 2, p. 73 : Γλωσσόκομον εἶρηται τὸ κιβώτιον, ὃ τι ἐπεκόμίζον βιάλλοντες τὰ διδόμενα αὐτοῖς χάριν διατροφῆς τῶν πενήτων καὶ ἐνδυμένηας, ὅτι κατεῖχε τὰς γλώσσας· γλώσσαι γὰρ ἐκλήοντο παρὰ τῶν παλαιῶν τὰ παρ' ἡμῶν νομίσματα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι γλώσσας τοῖς νομίσμασιν ἐνεχάρων. Ceterum mea sententia eo firmatur, quod Hesychius nomen κάμψα (h. e. capsula) interpretatur nomine γλωσσοκομῆιον, pro quo tamen vel γλωσσόκομον vel γλωσσοκόμιον reponendum arbitror propter haec verba Helldii Chrest. (ap. Phot. Bibl. p. 532, 6) : Τὸ γλωσσοκομῆιον κυρίως μὲν ἐστὶ τὸ ἀγγεῖον, ὃ τὰς αὐλητικὰς ὑποδέχεται γλώσσας· οἱ δὲ νῦν καταχρῶμενοι καὶ ἐπὶ τῶν ἕτερα δεχομένων τιθέασιν τὴν λέξιν· καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτόν· οἱ δὲ προσδιατρέφουσι καὶ τὸν τόνον καὶ τὸν χρόνον· δέον γὰρ προπερισπᾶν τὴν παραλήγουσαν μακράν, οὗτοι καὶ συστέλλουσι καὶ προπαροξύνουσιν. » || Forma masculina est in Gloss. : Γλωσσόκομος, Locellus. Γλωσσόκομοι, Luculli, Loculi; et ap. Zonar. p. 442 : Γλωσσόκομος, βλαάντιον ἢ ξυλίνη θήκη.]

[Γλωσσοκοπέω, i. q. γλωσσοτομέω. Zachar. Papa Dial. 3, 32 : Τῶν διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν γλωσσοκοπηθέντων. HASE.]

Γλωσσοκρατέω, Linguam coerceo, Taceo.

[Γλωσσομανία, ἡ, Linguae furor. Tatian. C. Gr. p. 144, A (246, B) : Παραιτησάμενος τὴν ἐντροφὴν τῶν ὁμοίων αὐτῷ γλωσσομανίαν. SCOTT.]

[Γλωσσοπέδη, ἡ, Linguae vinculum. Ioann. Chrys. Hom. 2 in stat. ad Antioch. vol. 6, p. 463 : Ὡσπερ τινὲ γλωσσοπέδῃ τῇ συμφορᾷ κατεχόμενοι, βαθυτάτην παρέχουσιν ἡσχίαν. Conf. ib. vol. 7, p. 42, 37 et p. 175, 18.]

[Γλωσσοπέτρα, ἡ, nomen lapidis propter similitudinem linguae humanae sic vocati, ap. Plin. 37, 10, 59, Isidor. Orig. 6, 14.]

[Γλωσσοποιία, Γλωσσοποιητικῶς. V. Γλωττοποιός.]

[Γλωσσοπύρσευτος, ὁ, ἡ, Qui lingua ignita est. Ioann. Damasc. vol. 1, p. 680, D.]

[Γλωσσοπυρσόμορφος, ὁ, ἡ, Linguae igneae speciem habens. Ioann. Damasc. vol. 1, p. 679, D : Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος πνεύματος χάρις. Conf. Γλωττόμορφος.]

Γλώσσος, Extrema pars puppis, VV. LL.

[Γλωσσός, ἡ, ὄν, Loquax. Arcad. p. 76, 14 : Τὸ γὰρ γλωσσός ὁ λάλος παρὰ τὸ γλῶσσα γέγονε παρωνύμωμος.]

[Γλωσσοτέγνης, ὁ, Ioann. Chrys. vol. 1, p. 124, 265 (?). ANGL.]

Γλωσσότμητος, ὁ, ἡ, Cui lingua amputata s. execta est. [Levit. 22, 22.]

Γλωσσοτομέω, Linguam alicui amputo. Accus. jungitur 2 Maccab. 7, [4 et 4, 10, 19]. Bud. Unde et γλωττοτομηθῆναι, Plutarch. [Mor. p. 849, B], Elinguatum esse, Plaut. [Schol. Aristoph. Nub. 397 : Τροφὸν τινὰ γλωττοτομήσας. Boisson.]

[Γλωσσοτόμητος, i. q. γλωσσότμητος. Justin. Mart. p. 39, D : Ταύτης ἀδελφῆ γλωσσοτόμητος τέτριγε, si tamen lectio sana. HASE.]

[Γλωσσοτομία, ἡ, Linguatio, Elinguatio, Gl.]

[Γλωσσοτρέπιος, ὁ, n. pr. viri ab Alciphronē fictum 3, 69. G. DIND.]

Γλωσσοχαριτέω, Linguam ad gratiam alicujus comparo, Blandior. Proverb. 28, [23] : Ὁ ἐλέγχων ἀν-

Δ θρόπτου ὁδοῦς, χάριτας ἔξει μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦντος. [Γλωσσώδης. V. Γλωσσοειδής.]

[Γλωττα et plura vocabula cum γλωττα composita v. sub formis quae duplex σ habent.]

[Γλωττηματίζω, Lingua instruo. Eustath. Opusc. p. 134, 22 : Ἡ ὄνος μὲν Βαλαάμ γλωττηματίθεισα κατ' ἀνθρώπον ἐπιστροφὴν ἔσχε τὴν ἐξ ἀκροάσεως; Alia significat. ap. Joseph. Genes. p. 9, A, de homine loquace : Ὡς δὲ οὐκ ἐνεδίδου γλωσσηματίζων ὁ ἀλαζών. Conf. Γλωσσηματίας. G. DIND.]

[Γλωττιαῖος, αἶα, αἶον. Athanas. vol. 2, p. 389, A : Τὴν γλωττιαῖαν κλειδα, Linguae clavem. CRAMER.]

[Γλωττίζω, Lingua osculor. Automedon in Anth. Pal. 5, 129.]

Γλωττικός, ἡ, ὄν, Ad linguam pertinens : γλωττικὸν κέντρον, Aculeus ad gustandum accommodatus, VV. LL. [Ex Aristot. De part. anim. 4, 6, p. 683, 21.]

[Γλωττίσμα, τὸ, i. q. γλωττίσμος. Sozom. Hist. Eccl. p. 119, 6 : Γλωττίσματα Ἑλληνικά. HEMST.]

Γλωττίσμος, ὁ, Osculum, quo linguae basiantium se contingunt mutuo; quod Catull. oscula columbatim juncta dixit. VV. LL. ex Epigr. [Philodemi in Anth. Pal. 5, 132 : Ὡ περιάλλων γλωττίσμων.] Videtur esse q. a v. Γλωττίζω.

[Γλωττοδαίδαλος, ὁ, ἡ, Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 435, E : Γλωττοδαϊδάλον τινα πρὸς τῆς φύσεως κτησάμενος εὐστομίαν, Artificiose loquendi facultatem. Ibid. p. 452, F : Γλωττοδαϊδάλον μάχην ἐγείρειν, Artificiosa oratione certare. G. DINDORF.]

[Γλωττοδέσμη, ἡ, Linguae ligatura. Theodor. Prodr. p. 141. STRUV.]

Γλωττοδέψω, Fello, Lingua morigeror : eo sensu quo Sueton. dicit Ore morigerari : γλωττοποιῶ, λεσβιάζω. [Αἰσχροργεῖν interpretatur Etym. M. p. 235, 42.]

[Γλωττόμορφος, ὁ, ἡ, Linguae speciem habens. Constant. Caerim. p. 36, B : Γλωττόμορφοι πυρσόμορφοι, quod p. 37, A, dixit γλώσσαις πυρσόμορφοις. Conf. Γλωσσοπύρσευτος et Γλωσσοπυρσόμορφος. G. DIND.]

Γλωττοποιέω, Lingua patro; αἰσχροργεῖν τῷ στόματι. Bud. ex Aristoph. Lingua morigeror, [Vesp. 1282 :

Γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ εἰσιόνθ' ἐκάστοτε.] ut Suet. Ore morigerari dixit de simili αἰσχροργεῖα.

Γλωττοποιός, ὁ, Qui lingulas tibiaram conficit [ὁ τὰς αὐλητικὰς γλωσσίδας (γλώσσας Etym. M. p. 235, 44) ποιῶν, Hesych.], Lingularum fabricator, Cam. ex Polluce [2, 108; 4, 71; 7, 153, qui ibid. substantivum affert Γλωσσοποιία, ἡ, Lingularum fabricatio, et adverb. Γλωσσοποιητικῶς, More ejus qui lingulas facit.]

[Γλωττοστροφέω, Γλωσσοστροφέω, Linguam agiliter verso, blatero. [Hesych. : Γλωσσοστροφεῖν, περιλαλεῖν καὶ στωμύλλεσθαι, et Etym. M. p. 235, 41, nisi quod γλωττοστροφεῖν ut Zonaras p. 442.] Aristoph. N. [792] : Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθῶν γλωττοστροφεῖν, i. e. ποιῶν ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι, περιλαλεῖν, στωμύλλεσθαι : de linguae enim agilitate et versutia h. v. dicitur. Cam.]

[Γλωττοφόρος, ὁ, ἡ, Lingua praeditus, Disertus. Greg. Nyss. t. 2, p. 1011, D, de picture : Πάντα ἡμῖν ὡς ἐν βιβλίῳ τινὲ γλωττοφόρῳ διὰ χρωμάτων τεχνουργησάμενος. HASE.]

[Γλωχίν, V. Γλωχίς.]

[Γλωχινῶς, Cuspido. Eustath. p. 464 extr. : Οἱ ὄγκοι... γλωχινῶμενοι ἐν τῷ χαλκεύεσθαι. VALEK.]

[Γλωχινωτός, ἡ, ὄν, Cuspidatus. Βέλη γλωχινωτὰ, Paul. Aeg. 6, 88. SCHNEID.]

Γλωχίς, vel Γλωχίν, ἶνος, ἡ, Angulus, Acies, Cuspis. [Soph. Trach. 681 : Πονῶν πλευρὰν πικρὰ γλωχίνι ubi schol. : Γλωχίνι ἀπὸ μέρους τῷ βέλει : γλωχίν γὰρ ἡ ἀκίς, ὃ λέγει Ὀμηρος (Il. Δ, 214) ὄγκον. Nominat. Γλωχίν, non Γλωχίς, etiam ap. Etym. M. p. 235, 50, et Eustath. p. 563, 17.] Hesych. enim γλωχίνα exp. τὴν γωνίαν τοῦ βέλους, item γλῶσσαν καὶ ἄκρον : proprie γλωχίνας nominari addens, τὰς τῶν ἀκίδων ἐσοχὰς καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας. Pollux [1, 137] γλωχίνας esse dicit τὰς πρὸς τῇ ἀκτῇ [ἀκμῇ] προσβολὰς, distinguens ipsas ἀπὸ τῶν ἀκίδων et ὄγκινων : alibi tamen [2, 88,] scribens τὰς ἀκίδας ab Hom. nominari γλωχίνας, a Comicis πώγωνας. Epigr. [Damocharid. in Anth. Pal. 6, 63], Πλατέος γλωχίνα σιδήρου, Lati ferri [quo calami fin-

duntur] cuspidem. Inde et ap. Hom. τρυγλώχινες et τρυγλώχινες οἰστοί. [Simplex γλωχίν apud Homerum uno tantum in loco legitur, Il. Ω, 274, ubi extremam lori jugalis partem significat, Ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν, ad quem l. Eustath. p. 1350, 22: Γλωχίνα δὲ κάμψαι φησὶ τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον καὶ γωνιώσαι αὐτὸ, ὡς ἂν εἴη εὐλυτον ὑστερον διὰ τῆς γυδαίσι λεγομένης δηλείας. Οἱ δὲ γλωχίνα φασὶ τὴν ἐκ τοῦ βυμοῦ καὶ ζυγοῦ γωνίαν, ἐνθα κάμπτεται περὶ τὸν μέσον τοῦ ζυγοῦ ὀμραλὸν τὸ ζυγόμενον· δηλοῖ δὲ, φασὶ, καὶ γλωσσίδα τινά. Schol. min.: Τὴν γωνίαν λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος. Γλωχίνα τριάντης dixit Nonn. Dion. 36, 111. Γλωχίνα κεραίας 1, 193; 34, 152; 36, 192. (Conf. Πολυγλώχιν.) Γλωχίνας κεραίας (lunæ) Tryphiod. 516. Nonn. Io. p. 112, 20: Γρηγαλέη γλωχίνη λιθοβλήτου νιρετοῖο. De angulo terræ Dion. Per. 184 (coll. v. 281): Πυμάτην μὲν ἐπὶ γλωχίνα νέμονται ἀγγυὸν στηλῶν Μαυρουσιδὸς ἐθνεα γαίης. Θαλάττης γλωχίνα παρατεινομένην Agathias Hist. p. 327, 13. Angulus in doctrina Pythagorica γλωχίνας dici ex Heronis Defin. geometr. l. 3 annotavit Schneid. In Geopon. 11, 26, p. 831 γλωχίνες κρόκου sunt fila croci, quæ ex medio flore prominent tanquam cuspidem.] || Γλώχινες, Spicæ vel Aristæ, ut exp. Schol. Hesiod. Sc. [398]: Τῆμος δὲ κέγγροισι περὶ γλώχινες τελέθωσι. Sic enim interper. ea verba, ὅτε δὴ οἱ κέγγροι ἀρχωνται ἀνθήρικας ποιεῖν, ἤγουν στάχυας. Sed quidam Codd. ibi conjunctim habent περιγλώχινες. [Male. Ceterum γλωχίνα et γλώχιν ejusdem esse stirpis vocabula unde γλώσσα factum est, et literarum et significationum similitudo ostendit. Grammatici veteres, quorum sententias exponunt Etym. M. et Eustath. p. 563, 17, alii a γλόφειν s. γλάφειν, alii παρὰ τὸ γωνίαν ἔχειν, quasi γωνιοχίην dicas, derivabant, alii denique a verbo κλῆν· οἰοῦν, inquit Eust., κλωχίν τις ἢ κεκλασμένη, ταῦτόν δ' εἰπεῖν κλάσμα ἔχουσα.]

Γνάθαινα, ἢ, Gnathæna, mulier dicta a Γνάθων, ut a γέτων dicitur γέταινα, a τέκτων τέκταινα. [Hæc ex Eustath. p. 1129, 12.] Est autem meretricis nomen, Athen. [13, p. 558, B; 567, F; 579, 580 ex Anaxila, Timocle, Machone. Aelian. V. H. 12, 13. Vixit autem temporibus Stilponis et Diphili comici, quos amatores habuit. ἄ.]

[Γνάθαινα, ἢ, Gnathænia, et Γναθάνιος, ὁ, Gnathænius, nomina pr. ab Suida memorata. Γναθαινία vulgo legitur in loco Plutarchi s. Γναθαινίον afferendo. G. DINDORF.]

[Γνάθαινιον, ἢ, Gnathænium, meretrix, Gnathænæ ex filia neptis, ap. Athen. 13, p. 581-583, 585. || Sartrix Argolica ap. Plut. V. Æmil. P. c. 8, ubi librorum scriptura Γναθαινίας recte in Γναθαινίου mutatur ex V. Arati c. 54. G. DINDORF.]

[Γνάθιν. V. Γνώθιν.]

[Γναθμός. V. Γνάθος.]

Γνάθος, ἢ, [Γνάθος, ὁ, sicubi legitur, librorum errore legi videtur, ut in Etym. M. p. 155, 21, οἱ γνάθοι, ap. schol. Aristoph. Lys. 445 τοῖς γνάθοις. Τοὺς γνάθους Theodor. Prodr. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 429. Contrario vitio γναθμός femininum legitur in loco poetæ ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 29: Γναθμῶν ἐκ πολίων. G. D.] et Γναθμός, ὁ, Mala, Maxilla. Præcedere autem existimo γναθμός, quo utitur Hom., si sequenda sit formatio, quam affert Etym. [p. 236, 1.] Quam si quis non probat, is contra, cum Herodiano Gramm., γναθμός a γνάθος fieri dicat, interjecto μ. Volunt autem fieri γνάθος a γνάπτω, signif. i. q. γνάπτω: at derivari γνάπτω a κάμπτω dicitur: et ita fiet γναθμός s. γνάθος a κάμπτω, sed non immediate, ut ita loquar. [Hom. Il. N, 671, Π, 605, P, 617: Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος.] Od. Σ, [28]: Χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας Γναθμῶν ἐξελάσαιμι. Il. Π, [405]: Γναθμῶν δεξιτέρων. Apud Eund. proci Penelope rident γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, Od. Υ, [347], q. d. Maxillis alienis. Quod proverbiale dictum mihi videtur optime respondere phrasi Gall. *Un ris emprunté*, ad verbum Risus non noster, sed quem ab alio mutuati sumus. Vox au em Γνάθος reperitur et ipsa ap. veteres scriptores: Hippocr. ἢ κάτω καὶ ἢ ἄνω γνάθος, Inferior et superior mala. Demetr. Phal. [§ 162]: Ὅτι Μηδόχης ὁ βασιλεὺς βοῶν ἔφερον ὄλον ἐν γνάθῳ. Lu-

cian.: Τὰς γνάθους σπυράπτειν. Et in VV. LL. ex eodem ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον [Timon. c. 22], Subrasus malam. Exp. et Subrasus mentum; sed perperam. Ibid. [Eun. c. 10]: Οὐτοσί τὰς γνάθους λείος, ad verbum Malis lævis, i. e. Malas habens læves. Puto autem vocem Lævis locum hic habere, cum ita dixerit Tibull.: Cui lævia fulgent ora. Possumus vero, ut opinor, γνάθους interpretari etiam Genas in hujusmodi locis: cum et genis tribuatur barba; sed malas tamen magis proprie et usitate dicitur vestire barba quam genas. In iisd. LL. γνάθου τοῦ [τῷ] λεπτόν non nominato Auctore, exprimitur Gena, Bucca, Mandibula. Ab Herodoto, ut tradit Cam., γνάθος ponitur etiam pro Inferiore maxilla peculiariter [9, 83: Γνάθος ἔχουσα ὀδόντας μονοφυέας]. Interdum γνάθος pro Ipsi denticibus: Aristoph. Vesp. [370]: Ἄλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, Impinge maxillam tuam, pro Impinge dentes tuos. Citatur et γναθμοῖς ex Epigr. pro Morsibus, Lacerationibus. [Leonid. Tar. in Auth. Pal. 9, 99: Κεῖρε, κάκιστε, γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον. Eur. Med. 1201: Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πύκνινον δάκρυ, γναθμοῖς ἀδελτοῖς φαρμάκων ἀπέρρουν, Oculitis venenorum morsibus. Id. Hippol. 1223: Αἰ δ' ἐνδακοῦσαι (πῶλοι) στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς βία φέρουσιν, ubi alii libri γνάθοις, quo v. Hesychius γναθμοῖ interpretatur. Ἰωὴ γναθμῶν voracium piscatorum in fragm. quod Hesiodo tribuitur ap. Athen. 3, p. 116, A. Longus 4, 11: Γνάθων, οἷα μαθῶν ἐσθίειν ἄνθρωπος καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἂν ἢ γνάθος καὶ γαστήρ. Clemens Al. p. 165: Καὶ μοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος οὐδὲν ἄλλ' ἢ γνάθος εἶναι. G. DINDORF.]

Γνάθοι, Buccæ: Γνάθους φυσᾶν, Buccas inflare, de quo loquendi genere vide in Φυσίγναθος. [Liban. vol. 1, p. 812, B: Παρ' οἷς οὐδὲν ἂν εὐροῖς πλήν γνάθους περυσμηένας: τὰ δ' ἐνδον λιμὸς πολλός. HEMST.]

|| Γνάθος de animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis. Ap. Eur. Alc. [492] dicit Admetus de illis Diomedis Thracis equis, Ὅχι εὐμαρὲς χαλινῶν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Lat. autem dicunt Ori equi fræna injicere. Xen. De art. eq. [6, 8]: Τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερῆς χειρὸς εἰσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι. Vide Ἐτερόγναθος. [Ἴππος τὴν γνάθον ἀκόλαστος, Pollux 1, 198. || Figuratae fauces Propontidis τραχέια πόντου Σαλμυδησία γνάθος dicuntur ab Æsch. Prom. 726. Ap. eundem γνάθος, ut γένος, Aciem ferri significat ibid. 64: Ἀδαμαντίνου σφηνὸς αὐθάδη γνάθον· quemadmodum Hesych. γναθμῶν interpretatur τομώτατον καὶ ἀρετικώτατον, ubi non opus videtur Kusteri correctione διαρετικώτατον. De vi ignis in Choeph. 325: Πυρὸς μελερὰ γνάθος· Prom. 368: Ποταμοὶ πυρὸς δάκρυοντες ἀγρίαις γνάθοις... λευροῖς γύας. Phrynich. ap. Tzetz. ad Lycoph. 433: Παράκτιτον πλάγχθη ὄκεια μάργοις φλόξ ἐδαίνυτο γνάθοις. De impetiginibus corpus absumentibus Æsch. Choeph. 280: Ἀγρίαις γνάθοις λειχίνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν. || Γνάθος, i. q. Γνώθος, quod v. || Ὀνου γνάθος, nomen promontorii, v. s. Ὀνος. G. DINDORF.]

[Γνάθους, θηλείας, ἢ γυναικῆς mire interpretatur Hesychius.]

Γναθῶν, Cædo in malis, maxillas; nam γναθῶν Hesych. exp. εἰς γνάθους τύπτειν. Est autem γναθῶν a γνάθος ita deductum, ut si a maxilla verbum Maxillare formaremus. [Antiattic. p. 87, 8: Γναθοῖ, ἀντὶ τοῦ τῆν γνάθον τύπτει. Φρόνιχος Μονοτρόπω.]

Γνάθων, ὄνος, ὁ, Parasitus, Hesych. Sic a bucca formarunt Lat. Bucconem, sed pro stolido, ut ap. Plaut. exp.: Bardi, blenni, bucones. Ego γνάθωνα existimo dictum Eum, qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα ταῖς γνάθοις: ut quendam ex hujusmodi hominum numero loquentem inducit Antiphanes ap. Athen. [1, p. 8, D]: Μαχάριος ὁ βίος, ᾧ δαί μ' αἰεὶ καινὸν πόρον εὐρίσκειν, ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔγω. Eo autem lubentius hanc significationis vocabuli γνάθων rationem reddo, quod videam respondere nomini ψωμοκόλαξ, quo itidem Parasitus indicatur, Athen. [6, p. 261, 262], ubi et verbum ψωμοκολαεύων. Sed et ipsum κόλαξ a κόλον, signif. τροφή, deductum putatur. Quod autem ad illud loquendi genus attinet, Μάσημα ταῖς γνάθοις ἔγω, memini me et alia eiusd. generis in Comicis ab Athen. citt. ob-

servare. Huc porro pertinet illud Eur. in Autolyco priore, ap. eund. Athen. [10, p. 413, C]: Γνάθου τε δούλος νηδύος θ' ἡσσημένος. || Γνάθων, proprium nom. ejusdam obsonatoris Siculi, ut in VV. LL. e Plut. annotatur. [Moral. p. 707, E: Εἰ δὲ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος τὰ λλότρια δειπνεῖν. Γνάθων parasiti nomen ap. Alciph. 3, 34, Longum 4, 10, 11, et Terentium. *Gnathonium similes* dixit Cicero De amic. c. 25. || Gnatho Dipæensis olympionica ap. Pausan. 6, 7, 8. ἄ G. DINDORF.]

[Γνάθωνος, α, ον, Gnathonicus. Plut. Moral. p. 707, E: Ἀνελευθερον εὐ μάλα καὶ Γνάθωνιον. G. D.]
Γνάθωνίδης, δ, Gnathonides, patronym. ap. Suid.
[Parasiti nomen ap. Lucian. Tim. 45, 48, vol. 1, p. 159, 160.]

[Γναμπτήρ lectio vitiosa ap. Nonn. Dion. 12, 184.]
Γναμπτός, ἡ, ὄν, Inflexus, Incurvus, Flexibilis, et q. d. Curvabilis, ut ἀγχιστροισιν, Od. Δ, 369. Ubi Eust. γναμπτόν eadem ratione appellari tradit, qua alibi περιηγός: quia περιάγεται, i. e. περικλάται, γνάμπτται, quod est κάμπτεται. II. Α, 668, et alibi [Ω, 359; Od. Α, 394; Ν, 398, 430; Φ, 283], γναμπτοῖσι μέλεισιν. [Γναμπτήσι γένουσιν (apri) II. Α, 416. Hesiod. Op. 203: Γναμπτοῖσι... ἀμφ' ὄνυγεςσι. Pind. Isthm. 1, 82: Ἐν γναμπτοῖσι δρόμοις (ἀρμάτων).] Et metaph. γν. νόημα, II. Ω, 41, Animus, qui flecti potest et emolliori oratione. [Seqq. ex Indic.] Γναπτός, Flexus, Flexilis. Hesych. enim γναπτός ἑλικας expr. καμψθέντα ψελλία: afferens etiam γνάπτει pro κάμπτεται. Unde intelligitur eum γνάπτω cum γνάμπτω confundere: cum non solum γνάμψαι expr. κάμψαι, κλάσαι, πείσαι, sed γνάμψεν etiam ἔξεσεν, ἤμυξεν. Veruntamen in Flectendi signif. γνάμπτω potius dicitur: in Carpendi autem, s. Vellicandi aut Radendi, γνάπτω, sine μ. [Γναπτός ἑλικας est ex Hom. II. Σ, 401, ubi nunc recte γναμπτός legitur, quæ perpetua in his formis fluctuatio codicum est. Literam μ quatuor alie Hesychii glossæ habent, Γναμπτά, καμπύλα, πεκτά (?), ὑγρά. Γναμπτήσιν, ἀνακεκλασμέναις, ἐπικαμπέσι. Γναμπτόν, εὐπιστόν, ἔνυγρον. Γναμπτός, χαλινοῦς. Qua postrema cum glossa comparatur alia ejusdem grammatici, Γλαμφοῖ, χαλινοῖ (codex γαληνοῖ) στόματος.]

Γνάμπτω, pro κάμπτω interdum, ut etiam derivatum ab eo tradit Etym. [p. 236, 10], Inflecto, Incurvo: unde et γναμπτόν ἀγχιστρον, de quo habes paulo superius. Vide etiam Ἀναγνάμπτω, [Ἐπιγνάμπτω], et Ὑπογνάμπτω. Hanc autem signif. habet in metaph. etiam, sicut cum Lat. dicitur Flectere animum vel Inflectere, et a Virg. Inflectere sensus. Hinc γναμπτόν νόημα. Ab Hesych. γνάμψαι expr. itidem πείσαι, præcedentibus duabus aliis expp., sc. κλάσαι et πείσαι. An autem κλάσαι in propria, an in metaph. signif. accipiatur dubium esse potest: a Lat. certe Frangere, quod propria signif. est κλάσαι, cum Flectere metaphorico copulari interdum scimus: ut cum dicit Cic. pro Sulla, Flecti animo atque frangi. [II. Ψ, 731: Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. Apoll. Rh. 3, 1248: Κεῖνο δόρυ γνάμψαι (ut Lycophro 1247)· 1349: Γνάμψε δὲ γούνατ' ἔλαφρά. De animo Æsch. Prom. 995: Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδ' ἐμ' ὅσπερ καὶ φράσαι. Oppian. Hal. 5, 574: Νόον γνάμπτουσι σιδήρεον. Apud Thucyd. 3, 58 libri plures γναμφθῆναι ὑμᾶς καὶ μεταγῶναι, unus κναμφθῆναι, sed optimi καμφθῆναι. Hesych.: Ἐγνάμψθη ἑκάμψθη, ἐκλάσθη.] || Sed et pro Flectere, i. e. Flectendo transmittere, citatur ex Apoll. Rh. 2, [349]: Πήβαν ὠκυρόην ποταμὸν ... Γνάμψαντας. [Et ibid. 944, 955, 1010; 4, 301.] || Γνάμπτω, Vellico, Discerpo, Lanio, Soph. [Aj. 1030]: Ἰππικῶν ἐξ ἀντίγων Ἐγνάμπτειτ' αἰὲν, ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον [recte ex aliis libris restitutum ἐνάμπτειτο, de quo v. s. Κνάπτω], i. e. Lanabatur. Sunt tamen et qui Deprimebatur exponi posse censeant: quibus non subscribo. Nicand. Th. [423], γναμπτόμενοι, Schol. ξεόμενοι. [At hoc γναπτόμενοι potius scribendum videri et ap. Hesych. Γνάμψεν, ἔξεσεν, ἤμυξεν, pro vulgato Γνάμψεν, pluribus dicitur s. v. Κνάπτω. Contrario modo codd. γνάπτω interdum præbent pro γνάμπτω, ut γναπτός pro γναμπτός: quæ forma non solum in tribus glossis Hesychii legitur, Γνάπτει, κάμπτεται, Γναψῆναι, κλασθῆναι, καμψθῆναι. Ἐγναψεν, ἔπεισεν, ἔκαμψεν· sed etiam diserte

A probatur tanquam antiquior in Etym. M. p. 236, 10: Γνάμπτω ἐκ τοῦ κάμπτω· σύνθετος δὲ τοῖς παλαιοῖς λέγειν γνάπτω. Ἀνεγνάφθη δὲ ἡ (δὲ οἱ) αἰχμῆ (II. Γ, 348), ἀνευ τοῦ μ· καὶ, Ἐπέγναψεν γὰρ ἅπαντας (II. Β, 14 et al.), ἀνευ τοῦ μ. Quibus in locis omnibus nunc μ insertum legitur. De utraque forma pluribus disputavit Dorrill. in Obs. miscell. vol. 9, p. 118. G. DINDORF.]

[Γνάμψαι. V. Γαμψαί.]

[Γνάμψις, εως, ἡ, Flexio. Etym. M. p. 235, 56: Γνάψος, ἡ παρειά· παρὰ τὴν γνάμψιν καὶ κάμψιν ἢ κλάσιν, ἢ καμψομένη σιαγών. WAKEF.]

[Γνάπτω, Flecto. V. Γνάμπτω. || Vellico. V. Κνάπτω.]

[Γνάπτωρ. V. Κνάπτωρ.]

[Γναπαί, ἀκταί, Oræ. Hesych. Γναμπταί (s. γναπαταί) Kuster.]

[Γναφάδιον. Γναφάλιον. Γναφάλλιον. Γνάφαλλον. Γνάφαλος. Γναφάλοδης. Γναφείον. Γναφεύς. Γναφευτικός. Γναφεύω. Γναφικός. Γνάφος. Γνάφω. Γνάψις. V. s. Κν...]

[Γναφίσκος, δ, Gnaphiscus. Ποσειδῆος Γναφίσκου inser. ap. Boeckh. vol. 2, p. 165, 43. G. DINDORF.]

[Γναῦρος. V. Χνοῦθος.]

[Γνέφαλον. Γνέφαλος. V. Κνάφαλον.]

B [Γνής, ητός, δ, Gnes. Chærob. p. 1188 Bekk.: Γνής Γνητός· Γνήτες δὲ λέγονται οἱ Ῥόδιοι καὶ Ἰγνητες (scr. Ἰγν.) οἱ γνήσιοι Ῥόδιοι, ὡς περ καὶ ἀπὸ τοῦ Κρής Κρητός Ἐγκρηός· Ἐγκρητός. Male Γνής ap. Steph. Byz. qui ipse quoque utramque nominis formam annotavit. Γνής inter oxytona apud Arcad. p. 126, 14. Conf. Ἰγνη. G. DINDORF.]

[Γνησιάζω, Familiariter consuesco. Athanas. vol. 2, p. 175, A. KALL.]

[Γνησιεύω, Legitimus sum. Theod. Stud. Grets. p. 233, C: Τὸς μὲν δυσμενεῖς καταποντίζουσα, τοὺς δὲ γνησιεύοντας διασώζουσα. HASE.]

[Γνησίθεος, δ, Gnesitheus, n. pr. ap. Hesych. s. v. Λάμιον: sed Photius p. 206, 21 Μνησίθεος. G. D.]

[Γνησιόδακτος, δ, ἡ, Vere edoctus. Ioann. Chrys. vol. 8, p. 487. CRAMER.]

[Γνησιοπόθητος, δ, ἡ, Vere dilectus. V. Reisk. ad Constant. De cærim. p. 285. BOISSON.]

C Γνήσιος, α, ον, quod dici puto quasi γονήσιος «vel per syncopen pro γενήσιος.» HSt. Ms. Etym. M. p. 236, 21: Γενήσω γενήσιος ... καὶ κατὰ συγκοπὴν γνήσιος ... ἢ ἀπὸ τοῦ γενητός γενητήσιος ἢ γενήσιος ... καὶ συγκοπῆ γνήσιος.], Originem habens legitimam et minime spuriam. Proprie enim γνήσιος παῖδας dici puto τὸς γόνω γεγονότας παῖδας, ut Demosth. loqui dicitur [s. v. Γόνος. Id. p. 1099, 19: Ἀδύνατόν ἐστιν υἱὸν γνήσιον ἐγκαταλιπεῖν, ἐὰν μὴ γόνω γεγονώς ἢ τινά.] Vide Hom. I. c. [Od. Ξ, 202], Ὑἱες γνήσιοι ἐξ ἀλόγων, in Ἰθαγενής. [II. Δ, 102: Ὑἱε δύο Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον. Eurip. Androm. 639: Νόθοι τε πολλοὶ γνήσιον ἀμεινονες. Lex Solonis ap. Aristoph. Av. 1664: Νόθω δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστεινὸν παῖδων ὄντων γνήσιων.] Sed tamen γνήσιος παῖδας quidam annotant vocatos eos quoque qui legitima adoptione filii essent. [Γνήσιος non nisi τὸς γόνω γεγονότας dici posse et in lege Attica distingui a filiis legitima adoptione (κυρίως κατὰ τὸν θεσμόν) adscitis contra Leocharem demonstrat Dem. p. 1095.] Dicitur et [γνησιὰ θυγάτηρ, ut ap. Isæum p. 71, 36; ἀδελφὸς γνήσιος, Arist. Av. 1660.] γνησιὰ a Xenoph. Uxor legitima, ad differentiam concubinæ. [Cyp. 4, 3, 1: Γυναικῶν τῶν μὲν γνήσιων, τῶν δὲ καὶ παλλακίδων. Γνήσια νομφεύματα, Legitimum matrimonium, Eurip. Andr. 193. Lucian. Amor. 19, vol. 2, p. 419, de Venere: Σὺ γὰρ αὐτῶν (τῶν ἐρωτικῶν λόγων) γνησιωτάτη μήτηρ. || Figurata γνήσιος de libris genuinis dicitur, ut νόθος de spuris s. subditis. Galen. vol. 11, p. 122: Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦδε τοῦ βιβλίου τῶ κατὰ πάντας ὁμολογημένῳ γνησιῶ. Harpocratio s. v. Ἀδηφάγους· Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, iisdemque verbis s. v. Ἀλιβιάδης et alibi. Et sic sæpissime grammatici. || De costis Pollux 2, 181 (et 165): Τῶν δὲ πλευρῶν αἱ μὲν μείζους γνήσιαι, αἱ δὲ ἐλάτους νόθαι, αἱ εἰσιν ὑπὸ τῷ στήθει. || Γνήσιον et νόθον ὕδωρ fluvii, i. e. aqua naturalis et aqua in glaciem mutata, ap. Ælian. N. A. 14, 26, ubi vid. Jacobs. p. 493. G. D.] Exp. et Germanus. [Demosth. p. 118, 24: Ἄλλ' ὅν ὑπὸ γνησιῶν γε ὄντων τῆς Ἑλλάδος (i. e. ὑπὸ ἰθαγενῶν Ἑλλήνων) ἠδικούντο. Scriptor Ἐπιταφίω

D

p. 1390, 9 : Τούτους δὲ γνησίους γόνου τῆς πατρίδος πολίτας εἶναι (non ἐπήλυδας). Γνήσιοι πολῖται: Aristot. Polit. 3, c. 5.] Quo pertinet quod scribit Strabo, Germanos a Romanis vocatos esse quasi γνησίους Γαλάτας, Bud. 998. [Strabo 7, p. 290 : Διὸ δὲ καὶ μοι δοκοῦσι Ῥωμαῖοι τοῦτο αὐτοῖς θέσθαι τοῦνομα, ὡς ἂν γνησίους Γαλάτας φράζειν βουλόμενοι· γνήσιοι γὰρ οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὴν Ῥωμαίων διάλεκτον.] Sic γνήσιος ἀεὶς Aristot., Aquila germana, Vera aquila et incorruptæ originis, Bud. [H. A. 9, 32 : Ἐτι δ' ἄλλο γένος ἐστὶν ἀετῶν οἱ καλούμενοι γνήσιοι· φασὶ δὲ τούτους μόνους καὶ τῶν ἄλλων ὄρνιθων γνησίους εἶναι· τὰ γὰρ ἄλλα γένη μίμικται καὶ μεμιόχεται ὑπ' ἀλλήλων. « Plin. H. N. 10, 3 : Quintum aquilarum genus gnesion vocatur, velut verum solumque incorruptæ originis. » HSt. Ms.] Exp. γνήσιος alicubi etiam Non adulterinus, Non fucatus. [Eurip. Hippol. 309 : Ἡ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγένεατο νόθον, φρονούντα γνήσια. Sophocl. ap. Athen. 12, p. 513, D : Γνήσιου φρονήματος. Pind. Ol. 2, 21 : Γνήσιαις ἐπ' ἀρεταῖς. Isocr. p. 35, D : Ἀρετὰ γνησιώταται καὶ βεβαιόταται. Polyb. 1, 30, 4 : Οἱ γνήσιοι τῶν ἀνδρῶν. Γνήσιον ἀργύριον Pollux 3, 86. Γνήσιοι ἰδρωῖτες, Legitimi sudores, ap. Hippocr. p. 396, 23, ad quem l. Galen. vol. 11, p. 123 : Τὸ δὲ γνήσιοι οὐ κυρίως ἐπ' αὐτῶν λέγοιτ' ἂν· κατὰ γὰρ τὰς τῶν νοσημάτων ἰδέας ἐπιφέρειν εἰώθασι τὴν τοιαύτην προσηγορίαν οἱ δ' ἄλλοι τῶν ἀρίστων ἰατρῶν καὶ αὐτὸς δ' Ἰπποκράτης.] Apud Lucian. autem [Pisc. 46, vol. 1, p. 613] cum gen., Γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, exp. Proprius philosophiæ : ubi tamen alii vocem Germanus retinent. [Suidas s. v. Ὑπόβλητον· Γνήσια τῆς σῆς διανοίας τὰ εἰρημένα. SCHÆF.] Sed et Genuinus, quod τῶ γνήσιος ad verbum respondet, alicubi in ejus interpr. locum habet. [|| Recentiores Græci non raro pro Cognato vel Familiari dixerunt. Anna Comn. p. 401, B : Τὸς γνησιωτάτους τῶν καθ' αἷμα. Οἱ γνησιώτατοι, Proximi cognati, ap. Cinnam. p. 17, D, 104, D. Id. p. 156, B : Διωμιλεῖτο γνησιώτατα, Perfamiliariter. Anna p. 257, A : Γνησιώτερον προσωμίλει. Ξυγγενὲς γὰρ φόβῳ μίσος ap. Philostr. Heroic. p. 720 schol. a Boisson. editus p. 568 interpretatur γνήσιον, et Hesych. : Γνήσιος... ἴδιος, οἰκεῖος. Qua signif. ap. Dion. Hal. A. R. 1, 79 : Εἶδον ἔξω τοῦ γνησίου βεῖθρου τὸν Τιθεριν... ἐκτετραμμένον εἰς τὰ πεδία. || Comparat. Γνησιέστερος ap. Nicet. Eugen. 4, 220. G. DINDORF.]

Γνησιότης, ητος, ῆ, [Germanitas, Gl.] dicitur de eo qui legitimus sit et germanus. [Aristot. Rhet. 1, 5, p. 1360, 35 : Εὐγένεια ἢ ἀπ' ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ γυναικῶν, καὶ γνησιότης ἀπ' ἀμφῶν. G. D. || Suias, in Nov. Justiniani quæ inscribitur Περὶ τρόπων γνησιότητος, De modis faciendi sui et legitimi. Glossæ Basil. : Σοῦον, γνήσιον. DUCANG.]

[Γνησιόχος, ὁ, Gnesiochus. Schol. Apoll. Rh. 2, 351 : Τὴν Μαριανδυνῶν γῆν σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ Βοιωτῷ κατέσχον, ὡς Εὐφορίων (corr. Ἐφορος cum Marxio p. 197) ἱστορεῖ. G. DINDORF.]

[Γνησιππος, ὁ, Gnesippus, n. pr. poetæ, de quo Cratini et aliorum comicorum locos attulit Athen. 14, p. 638. || Atheniensis quidam apud Xenoph. Anab. 7, 3, 28. G. DINDORF.]

Γνησιώς, Germane, Legitime, Non adulterine. [Eurip. Alc. 678 : Ἀπὸ Θεσσαλοῦ πατὴρ γηγῶτα γνησιώς ἐλεύθερον. Isocr. Paneg. p. 45, B : Οὕτω καλῶς καὶ γνησιῶς γεγονάμεν. Demosth. C. Neær. p. 1353 extr. : Τὸς φύσει πολίτας καὶ γνησιῶς μετέγοντας τῆς πόλεως. || Vere, Reapse, Sincere. Demosth. Epist. p. 1482, 14 : Εἰς ταύτην τὴν τάξιν γνησιῶς ἑαυτὸν... δοῦναι. Lysias Epitaph. p. 179, 41 : Ἀποθανόντων δὲ μόνου γνησιῶς τῆς δυστυχίας μετέχουσιν. Polyb. 4, 30, 2 : Οἱ δ' Ἀκαρναῖες τὸ δόγμα γνησιῶς συνεπεκύρωσαν. Diodor. 14, 95 : Συμμικχῆσαι γνησιῶς. || Familiariter. V. Annæ et Cinnami locos s. v. Γνήσιος citt.]

[Γνίδος ἐτ Γνίδιος. V. Κνίδος.]

[Γνίς, γέρανος, Τυρρηνοί, Hesych., ubi Kust. ex serie literarum Γνίς corriggit, Is. Voss. Γινς vel Γνίς.]

[Γνίφων, ὠνος, ὁ, Parcus, Sordidus. Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. fol. 52 recto : Κίμβιες καὶ κυμνοπρίσται καὶ γνίφωνας καὶ σκνιποὶ οἱ μικρὰ προῖεμένοι καὶ δίδόντες. Lucian. Vit. Auct. 23, vol. 1, p. 564 : Τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Γνίφων καὶ κίμβις ex Nicet. Annal. 2, 3 indicat Schneid, Theodor. Metoch.

p. 547 : Δεσπότη γνίφωνι. || Gniphon, n. pr. feneratoris ap. Lucian. Timon. 58, vol. 1, p. 175; Catapl. 17, ibid. p. 639. Alciphro 3, 34 : Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθηνησὶ νεοπλούτων Φεῖδωνός τε εἰσι καὶ Γνίφωνας μιχροπρεπέστεροι. i. haud dubie longum, ut in κνιπὸς et σκνιπὸς. G. DIND.]

[Γνιφονίδης, ὁ, Gniphonides, n. pr. ap. Andocid. p. 3, 17. G. DIND.]

[Γνοῖω. V. Νοῖω.]

[Γνοῦρος. V. Γνύρος.]

[Γνοφάλλον. V. Κνάφαλλον.]

[Γνόφρος. Γνοφερός. Γνοφέω. Γνοφουμηνία. Γνόφος. Γνοφώ. Γνοφώδης. V. s. Δν....]

[Γνοφίας. V. Δνόφος.]

[Γνύα. V. Γνύξ.]

[Γνύθος, τὸ, Cavum, Fovea, Spelunca. Lycophr.

485 : Χαλκωρυχῆσει καὶ τὸν ἐκ βόθρου σπάσει βῶλον, δικέλλη πᾶν μεταλλεύων γνύθος· ubi schol. : Βάθος, καὶ πᾶν κοίλωμα γνύθος καλεῖται. Pro γνύθος autem libri aliquot γνάθος præbent, quam antiquam esse in hoc vocabulo scripturæ diversitatem Hesychii glossa ostendit, qui masculina forma eaque oxytona Γνυθός, ὁ, utitur : Γνάθοι, βόθροι, κοιλώματα, σπήλαια, θαλάμια. Καὶ τὰ ἐν τῷ βαδίζειν προσκόμματα. Ἐνιοὶ Γνυθούς.]

Γνύξ. Addendum his [derivatis a γόνου] censui et adverb. Γνύξ : eo enim significatur ἐπὶ γόνου, s. ἐπὶ τὰ γόνατα (ut exp. Hesych.), i. e. In genu, s. In genua : ut πεσὼν γνύξ, vel ἐριπὼν γνύξ, Lapsus in genu, in genua, Qui cecidit in genua. Adeo ut non dubitem quin γνύξ dictum fuerit quasi γονύξ. [Sic Eustath. p. 550, 25 ; 1214, 37.] Extat autem ap. Hom. istud adverbium, quum alibi, tum II. Y, [417] : Γνύξ δ' ἐριπ' οἰμώξας· quod exp. ἐπὶ γόνου ἔπεσε. Sic E, [309] : Ἐστη γνύξ ἐριπῶν. [Et ap. alios epicos, ut Apollon. Rh. 2, 96 ; 3, 1310 ; 4, 471; Arat. 591, 615.] Apud eund. poetam cum gen., [ib. 357] : Ἡ δὲ, γνύξ ἐριπούσα κασιγνήτωιο φίλοιο, ubi gen. huic adverbio additur, perinde ac si dictum esset πρὸς γόνατα, vel ἐς γόνατα, aut etiam ἐν γόνασι : ut ipse poeta paulo post loquitur, hoc in versu : Ἡ δ' ἐν γόνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη, Μητρὸς ἑῆς. Redditur alioqui γνύξ et aliter, sc. Genu flexo. Sed Flexus in genua potius declaratur adverbio Ὀκλάξ, at prolapsus isto Γνύξ. [Galen. vol. 4, p. 366 : Κατ' ἐκεῖνα μάλιστα τὰ σχήματα τὰ καλούμενα γνύξ τε καὶ οκλάξ. G. DIND.] Ceterum in VV. LL. invenitur nomen Γνύα, pro Poplite : cui subjungitur hoc adv. Γνύξ. Ac posset certe Γνύξ ab illo Γνύα derivatum videri ; sed alibi nusquam nomen istud invenio : verum Ἰγνύα tantum, et Ἰγνύς : adeo ut per errorem hoc vocab., sicut alia quamplurima, in VV. LL. irrepisse crediderim.

Γνυπετός, ap. Hesych. pro ἀργός, vel ἔκλυτος. Γνυπετοὶ ap. eund. exp. ἐκτεταμένοι, et δειλοὶ : item κατηγορεῖς. [Proparoxytonum ap. Etym. M. p. 236, 39 (et in Lex. Rhet. p. 233, 10) : Γνύπετον, ἀργὸν ἢ ἔκλυτον. Γνύπετοι, στυγνοὶ καὶ οἶον νενυμένοι. Καὶ τὸ κατηγορησῆσθαι (κατεγνυπτῆσθαι Lex. Rhet.) βῆμα ταιούτων δηλοῖ. Ἡ ἐκτεταμένοι, δειλοὶ ἄλλοι δὲ κατηγορεῖς. (Conf. Γνυπῶνες.) Γρύπετος, vitiose γονύπετος scriptum, inter proparoxytona trisyllaba ap. Arcad. p. 81, 20. G. D.]

[Γρύπετος. V. Γνυπετός.]

Γνυπέω. Γνυπήσει quum ab Hesych. exponatur γονυπετήσει, a γνύξ originem habere manifestum est.

[Γνυπόω. Γνυπόωμαι, Demissus s. tristis sum. Hesych. : Ἐγνυπωμένον, ταλαίπωρον, κατηγορεῖς. Ἐγνυπόωθη (codex ἐγνυπωσθη)· τρυφᾷ. Καὶ τὸ ἐναντίον. Conf. Καταγνυπόω et Καταγνυπτῶω. Arcad. p. 149, 26 : Γρυπῶ τὸ γονυπετῶ, cui γνυπῶ restituendum ex cod. Havn. G. DIND.]

Γνυπτέω. Γνυπτέω Hesychio est μαλακίεσθαι, sicut et ἀσθενεῖν. [Apud Hesych. hæe interpretationes inverso ordine leguntur.]

Γνύπω. Γνύποντι Hesych. exp. ἀσθενεῖν. [Γνυπῶντι, a γνυπέω s. γνυπόω, Kust.; γνυπῶντι Schneid.] Quin etiam videndum an particip. Γνύων huc pertineat, quod exponit νοθαίνων.

Γνυπῶνες, Hesychio sunt μαλακοί. [Γνυπῶνες, στυγνοὶ, κατηγορεῖς, ἀτολμοὶ, παρειμένοι, καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνου πεπτωκέναι. Conf. Γνυπετός. Γνυπῶνες autem, nisi, quod Schneid. dubitanter conjecit, ex partici-

pio γνωπώντες, a Γνωπῶ, corruptum est, rectius γνωπῶνες scribi videtur, ex canone Arcad. p. 14, 18. G. DIND.]

[Γνύρος, ὁ, Gnyrus. Suidas, Γνύρου Ἀνάχαρσις υἱὸς ἦν Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. Apud Herodot. 4, 76 et Diogen. L. 1, 101 ex eoque ap. Eudociam p. 73, Γνούρου. G. DIND.]

[Γνυφή, ἡ. Γνυφαί, νάπαι, Valles, Hesych.]

[Γνώ. V. Γνώσις.]

[Γνώδαξ. V. Κνώδαξ.]

[Γνώθις, ὁ, Gnothis, Thessalus, ap. Pausan. 5, 24, 4, ubi cod. Paris. γνώθις, Vindob. γᾶθις, Mosq. γυμᾶθις. G. DIND.]

[Γνώθουρις et Γνωτέρα inter synonyma ballotæ ap. Dioscor. 3, 117. BOISSON.]

Γνώμη, τὸ, Id quo aliquid cognoscitur. [Soph. Trach. 593 : Ὄς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχεις ἂν γνώμη μὴ πειρωμένη. Herodot. 7, 52 : Τῶν ἔχοντων γνώμη μέγιστον. Aretæus M. A. 1, 1 : Τὰδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νόσου γνώματα.] Aristot. H. A. 6, 23 : Ἐὰν τέχῃ πρὶν τὸ γνώμη λείπειν. Sed quidam ibi reponunt τὸν γνώμονα pro τὸ γνώμη, quod bis etiam eo in capite legitur in vet. Ald. Ed. Intelligit autem γνώματος s. γνώμονος nomine Dentem ætatis indicem, h. e. Dentem e cuius inspectione et consideratione cognoscitur quot annorum equus sit vel asinus : hos autem γνώμονας esse dicit τετάρτους, Quartos, h. e. Quarta vice natos : Plin. Postremos vocat, quoniam post eos non renascuntur alii : item Immutabiles. Vide librum ejus 11, c. 37. [Recte γνώμη legitur. Hesych. : Γνώμη, τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώριζον τὸν τετραπόδον. Καὶ ὁ κατηρτυκὸς ἤδη λιπογνώμων. Λέγεται δὲ καὶ γνώσις. Photius Lex. p. 226, 1 : Γνώμη καὶ γνώμων ὁ τὸν ὑποζυγίων ὀδούς. Eustath. p. 1404, 61, ex Aristophane grammatico, Ὅτι ἐνίοι τὸν βρῆθέντα ὀδόντα οὐ γνώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γνώμη, ὅσον, Νέα δ' ἐστὶν, οὐχ ἥραξ; καὶ γνώμη ἔχει. Καὶ πάλιν, Γνώμη γοῦν βέβληκεν ὡς οὐσ' ἐπέτεγες. (Comicorum, ut videtur, versus.) Ἔστι δὲ τὸ γνώμη κατὰ τὸ βρώμη βρώμη. Οὕτω γὰρ καὶ ἐκ τοῦ γνώμη τὸ γνώμη. Schol. Luc. Lexiph. 6, vol. 2, p. 330, cit. Schæf. || I. q. Γνώμη, Sententia. Æsch. Ag. 1352 : Κάγω τοιούτου γνώματος κοινῶς ὄν. Eurip. Herc. f. 408 : Ἐν δὲ πάντων γνώμη ταῦτόν ἐμπρέπει. Photius Lex. p. 493, 22 : Ρῶμη τὴν βῶμην, ὡς γνώμη τὴν γνώμη. G. D.]

Γνώμη, Suida teste, dictus Locus quidam extra imperatoris tentorium, veluti forum, ubi legationes et nuntios audiri solitos ait, et fieri alia negotia imperatoria. Sed metuo ne peregrinum sit vocabulum illud, non Græcum. [Est Latinum *Groma* s. *Gruma*. Nonius Marc. : « *Grumæ* sunt loca media, in quæ directæ quatuor congregantur et conveniunt viæ. » Aliam signif. exponit Festus p. 166 : « *Groma* appellatur genus machinulæ cujusdam, quo regiones agri cujusque cognosci possunt, quod genus Græci dicunt γνώμονα. » Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 472 et Schel. ad Hyginum Gromaticum p. 55. G. DIND.]

[Γνωμάτευμα. Γνωματεύειν. V. Γνωματεύω.]

Γνωματεύω. Pro γνωμολογῶ, verbo composito, invenitur et simplex verbum Γνωματεύω, quo tamen an usi sint veteres, mihi dubium est : ap. illum quidem certe gramm. [Eustath.] aliquoties occurrit, ut Comm. in lib. Γ [Iliad.] p. 388 : Ἐνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως, Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθηοντο, Sententiam eloquitur, s. loquitur, Sententiosum dictum profert. [Et γνωματεύειν p. 131, 14.] Apud eundem habetur et hujus verbale Γνωμάτευμα, in illo ipso loco unde asseram infra vocem γνωμικόν. Postquam enim dixit, Πρωτόν ἐστιν ὄδε γνωμικὸν παρὰ τῶ Πουητῆ, καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα ὑπεστηκυῖα γνώμη σοφῆ, subjungit, Ἦγουν γνωμάτευμα καθολικὸν περὶ βιωτικῆς τινος πράγματος. [Et in Opusc. p. 98, 16 : Σοφόν τι χρῆμ' ἀνθρώπος παλαιῆς τοῦ μούσης γνωμάτευμα.] Ubi γνωμάτευμα nihil aliud est quam Dictum sententiosum : perinde ac si a γνωμολογῆω formaretur γνωμολόγημα. [|| Dijudicatio. Zonaras p. 445 : Γνωμάτευμα, διάκρισις, διάγνωσις ἀκριβής ἢ τὸ βούλευμα. Eustath. Opusc. p. 319, 30 : Καὶ τοῦ γνωματεύματος οὐ καταναρχήσεται ἔσσις. Γνώμη per γνωμάτευμα interpretatur Triclin. ad Soph. Antig. 174.] Verum scien-

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

dum est, verbum hoc γνωματεύω aliam quoque signif. habere, sc. Dignosco, Judico, ut interpr. Bud. afferens e Philostr. V. A. 2 : Πολλὰ μὲν ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἠθῶν ἐρμηνεύουσι, πολλὰ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ παρειαῖς κείται γνωματεύειν τε καὶ θεωρεῖν. Invenitur etiam ap. Synes., necnon ap. Themist. At in VV. LL. γνωματεύω redditur Discerno, Consilium capio : sine ullo exemplo, aut auctore. [Timæus Lex. p. 72 : Γνωματεύοντα, διακρίνοντα καὶ διαγιγνώσκοντα, ad quem l. Ruhnken. : « Hoc e Suida reposui pro nihili verbo γνωματεύοντα. Plato De rep. 7, p. 516, E : Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμῶταις ἐκείνοις, ubi v. scholia. Sext. Emp. Adv. Log. 7, p. 435 : Εἰ τοῖς συμφώνως περὶ τινος ἀποφαννομένοις χρῆ γνωματεύειν. Synes. De insom. p. 143, D : Γνωματεύσαις ἂν οὕτω καὶ δαιμονίαν φύσιν ἐν ἡτινῶν τάξει. Præter ceteros hoc verbum trivit Themistius Or. 2, p. 36, B : Πήχει καὶ μέτρον γνωματεύοντες τὴν ἀρετὴν 15, p. 188, D ; 20, p. 235, A. Adde Etym. M. p. 236, 46. » Eustath. Opusc. p. 303, 59 : Δεινὸν γνωματεύειν ἦθη τῶν οἷς περιτύχουσι, omninoque scriptores recentiores sæpissime hoc verbo utuntur.]

Γνώμη, ἡ, [Γνώμη, ap. Dorienses et in melicis tragicorum carminibus]. Nomen Γνώμη in h. l. [post derivata a Γνώσκω] reservavi, partim quod sub se derivata multa habeat, quæ secundæ et tertiæ personæ præter. passivi verbalia (i. e. quæ a secundâ et tertiâ persona sunt formata) nimis procul a verbo removissent : partim quod σ non habeat tanquam ab ἔγνωσμαι, ut habent reliqua. Longe tamen magis consentaneum rationi videtur ut γνώμη ab ἔγνωσμαι esse dicamus, quam ut Heraclidi assentiamur, dicenti poni pro νόμη. Scribit enim is ap. Eust. [p. 1064, 9 ; Etym. M. p. 236, 43] in γνώμη abundare γ : siquidem a νοῦ, νοῆσω, esse νόμη : e quo γνώμη. [Plato Crat. p. 411, D : Εἰ δὲ βούλει, ἡ γνώμη παντάπασι δηλοῖ γωνῆς σχέψιν καὶ νόμησιν· τὸ γὰρ νομᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν. De signif. hujus v. Ioann. Damasc. vol. 1, p. 230 : Ἰστέον δὲ ὡς τὸ τῆς γνώμης ὄνομα πολύτροπον καὶ πολυσήμαντόν ἐστιν... καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν κατὰ εἰκοσι καὶ ὀκτὼ σημαίνοντα λαμβάνεται. G. D.] Est autem

Γνώμη, Sententia, Opinio. Idem enim valent, ἡ ἐμὴ γνώμη, et ὁ γνώσκω, Quod sentio. Sed pro loco alias etiam admittit interpr. nomen hoc γνώμη : redditurque interdum Propositum, aliquando Voluntas, interdum Consilium, nonnunquam Cogitatio, aliisque modis, ut e sequentibus patebit. Pro sententia variis verbis jungitur. Dicitur enim, ταύτην τὴν γνώμην ἔχω, sequente præp. περὶ cum suo gen., ad verbum, Hanc habeo sententiam, pro Hæc mea est sententia, In hac sum sententia, Ita sentio. Itidemque τίνα γνώμην ἔχεις, et τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Xen. Cyrop. 6, [1, 2] : Τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος. Isocr. Archid. : Περὶ τοῦ δικαίου πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν ibid. : Μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν περὶ τῶν πραγμάτων. Apud Aristoph. N. [157] sequente infin., Ὅποτέρην [Ὅποτέρᾳ] τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπέδας Κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦ ῥητοῦ γίον. Apud Thuc. sequente itidem infin., 2, Γνώμην ἔχοντες, οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν, ubi reddi potest, Sentientes non esse navigandum ; vel, Statuentes non navigare. Apud eund. scriptorem [5, 13], τὴν γνώμην ἔχειν, cum præp. πρὸς, alium usum habet, de quo alibi dicam : quod in eo loquendi genere nomen γνώμη aliam signif. habeat. Quin etiam cum dicitur γνώμην ἔχειν sine adjectione, tum aliud declarat γνώμη, ut suo loco docebo. At vero οὕτω τὴν γνώμην ἔχω, sequente aut etiam præcedente ὡς, prout interpretabimur, ita vel locum hic habebit, vel non : quod exemplis declarabo. Thuc. 7, p. 237 meæ Ed. [c. 15] : Καὶ νῦν ὡς ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τοπρωτόν, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε· ἐπειδὴ δὲ κ. τ. λ. Hic certe οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε, est Ita sentite, Ita existimate, In ea opinione estote. Nec male reddetur etiam, Hoc persuasum habetote : ut olim reddidi in iis quæ ascripsi interpretationi Vallæ, in margine meæ Ed. Ibi enim totum h. l. ita sum interpretatus, Et hoc quidem persuasum habetote, ita milites pariter et duces officio suo functos esse in iis rebus,

quarum causa huc veneramus, ut nullus sit vobis de iis conquerendi locus. Sic ap. Xenoph. cum οὕτως, sequente ὡς cum praeterito, nec non cum praesenti: Cyrop. 6, p. 93 meae Ed. [c. 2, 4]: Καὶ ὁ μὲν πλείστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκώς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων, Bona pars exercitus in ea opinione erat, ut plenam victoriam se adeptam esse crederet. Minus enim commode hic voce Sententia utemur. Sed et simplicius ac brevius interpretari possumus, non minus recte tamen, ut opinor, Existimabat se etc. Id certe est quod Gallice dicimus, *Il faisoit son compte d'avoir tout gagné*. Vel ut nunc loquuntur quidam, formula dicendi utentes magis recenti, *Il faisoit estat d'avoir tout gagné*. Phil. quoque satis apte reddidisse videtur, Et quamplurima exercitus pars hac erat mente, tanquam omnino jam vicisset, essentque res hostium nihil. Neque vero praetermittendum est, subjungi a Xen. [Cyrop. 6, 2, 5], Ἐπεὶ δὲ οὕτω διακειμένων ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ κ. τ. λ., ubi si dicamus οὕτω διακειμένων esse i. q. οὕτως ἐχόντων τὴν γνώμην, vel potius hoc esse i. q. illud, quoniam ei subjungitur, alia interpr. poscit istud loquendi videri possit. Verum ut idem utroque loquendi genere significetur, necesse non est; sed potius dicendum, οὕτω διακειμένων, ut sc. διακείνται illi οἱ οὕτως ἐχουσι τὴν γνώμην ὡς παντελῶς κεκρατηκότες. Est certe οὕτω διακειμένων, Sic animo affectis. Sed venio ad illud loquendi genus οὕτω γνώμην ἔγω, non cum praeterito, sed cum futuro junctum, Thuc. 7, p. 258 meae Ed. [c. 72]: Καὶ οἱ μὲν ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσαστες ἤδη ἑμπαντες τὴν γνώμην εἶχον. In hoc certe loco aliusque hujusmodi aliam interpr. poscit istud loquendi genus, οὕτω γνώμην ἔγω, quam in praecedentibus. Valla reddidit, Ita cuncti ad discedendum terrestri itinere animum adjecerunt. Existimo autem et his modis posse reddi, De discedendo cogitabant, Discedere in animo habebant, Ea mente erant ut discedere vellent, vel, discessum pararent, Eorum consilium erat discedere. Valebit autem et hic illud loquendi genus Gallicum, licet in diversa constr., *Ils faisoient leur compte de se retirer*. [ὄτω γνώμης ἔχειν ap. Cinnamum p. 37, A. G. D.] Antequam vero discedam ab accus. γνώμην cum verbo ἔγω, dicam et de gen. γνώμης cum ἔγωμαι: afferens exempla e Thuc. Is igitur 8, p. 287 [c. 81]: Ἀεὶ τε τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος, suam sententiam retinens, In sua sententia permanens; vel, In proposito manens s. permanens. Apud eund. scriptorem dicit Pericles, 1, [140]: Τῆς μὲν γνώμης, ὧ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔγωμαι, sequente infin., μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις. Et quemadmodum dicit τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχειν, sic etiam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι, sed alia signif.: nam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι est Idem sentire cum alio: ad verbum, Eiusdem esse sententiae; nam et Latini hac constr. utuntur. Utitur autem 1, [113]: Καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν, Et quotquot ejusdem sententiae erant. Sed redditur etiam, Earundem partium erant. Pendet certe unum ex altero. [Anna Comn. p. 136, B: Τοιαύτης γνώμης γεγονότας, G. D.] Ap. eund. scriptorem legitur aliquoties γνώμην ποιῶμαι, sequente infin.: ubi γνώμην licet nemo negare possit habere Sententiae significationem, s. Propositi, aut Consilii, potius tamen unico verbo illum accusativum una cum suo verbo interpretamur: sc. Statuo, Delibero, Cogito; aut certe Statui, Decrevi. Thuc. 1, [128]: Καὶ γνώμην ποιῶμαι, εἰ καὶ σοι δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι, Decrevi, Statui. Idem 2: Γνώμην δὲ ἐποιῶντο, κηρύγμασὶ τε χρῆσασθαι ἐπιτηδείους, Cogitabant, Statuebant, Deliberabant. Gallice verbum ποιῶμαι ad verbum reddi possit in hoc loquendi genere, si γνώμην interpretemur Deliberationem. Est enim γνώμην ἐποιῶντο, quod dicimus, *Ils faisoient leur délibération*. Usus est hoc loquendi genere eod. modo Arrianus: ut cum scripsit 3, [19, 2]: Γνώμην δὲ ἐποιεῖτο Δαρεῖος, εἰ μὲν ἐπὶ Σούσων καὶ Βαβυλῶνος μένοι Ἀλέξανδρος, αὐτοῦ προσμένειν καὶ αὐτὸς ἐν Μήδοις. Sic et Plut. Themist. [16]: Γνώμην ἐποιεῖτο λύειν. Quamvis porro dixerim γνώμην ποιῶμαι reddi potius unico verbo, ex eorum numero quae paulo ante protuli: possumus tamen et nomine uti, habente nominis γνώμη significationem: ut in

illo Arriani loco, Γνώμην ἐποιεῖτο προσμένειν, Consilium ejus erat manere, vel In animo habebat. At vero, Ita ferebat sententia, est ποιητικώτερον. Sed possit reddi etiam, Certum illi erat. Ceterum quoniam in exemplis omnibus quae attuli, γνώμην ποιῶμαι jungitur infinitivo, addam unum in quo accus. plural. γνώμας construitur cum praep. περί: ex eod. Thuc. 3: Περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιῶντο, ubi aliam interpr. istud loquendi genus postulat. Dicitur enim γνώμας ἐποιῶντο, tanquam de iudicibus. Bud. vertit Censebant, In suffragia ibant. Sequendo autem Valla, redderemus, Ad consilium referebant. Quidam interpr. etiam Consultabant. [Synes. De provid. 2, p. 119, B: Γνώμην ἐποιῶντο δρῶντές τι καὶ παθεῖν καὶ σχεῖν ἐντάφιον τὴν ἀρετὴν.] Ut autem eadem opera agam de aliis loquendi generibus, in quibus γνώμη de iudice aut tanquam de iudice usurpatur, sciendum est dici γνώμην ἀποφαίνεσθαι, et γνώμην λέγειν, s. εἰπεῖν, nec non γνώμην εἰσηγεῖσθαι, item γνώμην τίθεσθαι. Apud Demosth. [p. 169, 12], Γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Sententiam pronuntiare. [Eurip. Suppl. 335: Κάπερηνάμην γνώμην ὑπ' ὅλων ἐσφαλὴ βουλευμάτων. Plato Gorg. p. 446, C: Πότερον αὐτὸς ταῦτα λέγεις καὶ γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνει, ἢ ἐμὲ ἐρωτᾷς; ubi vid. Heindorf.] Ex eodem [Demosth. p. 362] Bud. Γνώμην θέσθαι affert, Γνώμην θέσθαι περὶ τοῦ τῶν Φωκίων δλέθρου. [Aristoph. Eccles. 658: Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Soph. Phil. 1448: Κἀγὼ ταύτην γνώμην τίθεμαι, de quibus locis s. v. Τίθημι dicitur. Herodot. 1, 120: Ταῦτη πλείστος γνώμην (aliquot libri γνώμη) εἶμι... ἐξῆκεν τὸν δνειρον: 7, 220: Ταύτη καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλείστος εἶμι: 5, 126: Ἀρισταγόρη ἡ πλείστη γνώμη ἦν ἐς τὴν Μύρκινον ἀπάγειν.] (At vero γνώμας προσβείναι producit e Thucyd. [3, 36] pro In consilium mittere, Censendi potestatem facere; sed ego προβείναι ap. Thuc. repono, et quidem ex aliis ejus ipsius locis.) [Dio Cass. 40, 64: Γνώμας περὶ αὐτοῦ προβέηκεν.] Illud denique γνώμην λέγειν s. εἰπεῖν (quod est ad verbum, Sententiam dicere), Idem reddit Censere, nec non Auctorem sententiae esse (sicut εἰσηγεῖσθαι γνώμην), afferens e Plut. Demetr. p. 287 [c. 26]: Ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνηγιῶνα ἐψηφίσαντο καλεῖν. [Γνώμην ἐσφέρειν ap. Herodot. 3, 80. Γνώμαι τρεῖς προκέατο ibid. 83. Dio Cass. 38, 30: Εἰσήνεγκε μὲν ἐς τὸ βουλευτήριον τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ γνώμην. Γνώμας ἐπιψηφίζειν v. s. Ἐπιψηφίζω.] || Suid. γνώμας exp. etiam δημηγορίας, in h. l. [Aristoph. N. 432]: Ἀπὸ τοῦ νῦν Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σὺ. Forsan igitur Concionem signif. qua sententiam suam aperit aliquis. [Γνώμη h. l. nihil aliud significat quam in exemplis modo allatis.]

Venio tandem ad eum usum, quem habet γνώμη cum praep., aut etiam absque illis, ubi itidem voce Sententia, simul vero et aliis reddi potest. Dicitur aliquis a Demosth. [p. 281, 17] facere quidpiam ἀπὸ γνώμης hujus vel illius, cum e sententia hujus vel illius id facit, et eum auctorem habet. Quidam interpr. etiam Jussu, quae interpr. minime placet. At vero ap. Thuc. 4, p. 143 meae Ed. [c. 68], Ἀφ' ἐαυτοῦ γνώμης, vix reddi itidem queat E sua sententia, propter ambiguitatem. Ita enim scribit: Συνέπεσε γὰρ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ' ἐαυτοῦ γνώμης κηρύξαι, τὸν βουλούμενον ἵνα Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων θησομένον τὰ ὄπλα. Ubi Valla vertit Suopte consilio, ita h. l. interpretans, Contigit enim ut praeco Atheniensium suopte consilio denuntiaret, Quisquis vult Megarensium ad Athenienses transeat armis depositis. Fortassis reddi possit Suo ipsius impulsu, aut etiam Sua sponte. Videtur certe hic ἀφ' ἐαυτοῦ γνώμης esse quod Gallice dicimus *De son propre mouvement*. In alio autem ejusd. scriptoris loco ἀπὸ τοῦσδε γνώμης commodius reddi posse non videtur quam Isto consilio: sc. 3, [92], ubi scribit, Ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Λακεδαιμόνιοι Ἡράκλειον τὴν ἐν Τραχινίαις, ἀποικίαν καθίσταντο ἀπὸ τοῦσδε γνώμης. Ubi tamen Valla vertit, Hac de causa. [Hesych. s. v. Ἀγρεῖον ἰδὼν, Ἥ μὴ ἀπὸ γνώμης γελῶσα. HEMST. Aesch. Eum. 674: Ἥδη κελεῖω τοῦσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν. Plut. Mor. p. 44, D: Δικάζοντα δεῖ μῆτε πρὸς χάριν μῆτε πρὸς ἔθραν ἀκούειν, ἀλλ' ἀπὸ γνώμης πρὸς τὸ δίκαιον: ubi vid.

Wyttenb. vol. 6, p. 384. Diodor. vol. 2, p. 570 extr.: Δέγοντας ὡς ἀπὸ τῆς ἐκείνου γνώμης ἅπαντα πέπραχεν ὁ Πλαμῆνιος. Ibid. p. 574, 98: Πιστότατον αὐτὸν εἶχε φίλον καὶ ἀπὸ τῆς τούτου γνώμης πάντα ἐπραττε. Contrariam signif. habet ἀπο γνώμης, Contra animi sententiam, ut apud Pausan. 7, 1, 4: Καὶ πῶς ταῦτα τῷ Ἴωνι ἐγένετο οὐκ ἀπο γνώμης. Ut porro cum ἀπὸ, sic cum ἐκ jungitur genitivus γνώμης: sed in diverso loquendi genere, cum sc. dicitur ἐκ μιᾶς γνώμης, pro Uno consensu. Demosth. Philipp. 4, [p. 147, 1]: Ἐὰν μὲν ὑμεῖς δημοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε. Sed posset videri abundare ἐκ μιᾶς γνώμης post δημοθυμαδὸν, praesertim cum particula copulativa non inseratur: quæ præfigi solet iis quæ velut per epexegetin ponuntur. Quidam hæc interpr. Concor-diter unoque animo; quidam simpliciter, Communi consensu. [Isocrat. Paneg. p. 69, A: Ὅταν τὰ μὲν τῶν βαρβάρων καταστῆ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. || Ἐπί. Polyb. 4, 34, 10: Ἐπ' ἄλλης ἐγένοντο γνώμης. 27, 13, 10: Ἐπὶ τῆς ἀρίστης ὑπῆρχε γνώμης. Unde 3, 110, 3: Ὑπὲρ τῆς ἐναντίας ὑπάρχοντος γνώμης, in ἐπὶ mutandum videtur cum Scaligero. Hermias Irris. Gent. p. 404, D: Πλὴν εἶτι γε τῆς Ἀριστοτελοῦς γνώμης στήσομαι. Recte Galeus ἐπί. G. D.] Accus. γνώμην jungitur frequenter cum κατὰ, itemque cum παρὰ, in contraria signif.: cum quibus præpp. habet γνώμη eum usum, quem Latinis Sententia, præfixo gen. Animi: qui tamen non semper præfigitur. [Demosth. p. 14, 3: Ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῆ. Plut. V. Oth. c. 14: Ἀνὴρ ὑπατικὸς τῶν τότε μὴ κατὰ γνώμην, ἀλλ' ἀνάγκη μετὰ τοῦ Ὀθωνος γενομένου. Dionys. A. R. 6, 81, p. 1226, 13: Βραχὺ μὲν ὑπάρχον τοῦ δήμου τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀδικεῖν. Apollon. Perg. præfat. Conic. citat Hemst.: Εἰ καὶ τὰ ἄλλα κατὰ γνώμην ἐστὶ σοί.] Nam κατὰ γνώμην redditur Ex animi sententia; at παρὰ γνώμην, Contra animi sententiam a Polit. in h. l. Herodiani, 6, [3, 1]: Καλοῦντων δ' αὐτὸν καὶ τῶν ἐκείσε ἡγεμόνων, ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, θυμὸς δ' ἔσχε περὶ ἔξοδον, Vocantibus illuc se ducibus, ægre sc. tandem contraque animi sententiam ad expeditionem se præparat. [Exempla Plutarchea collegit Wyttenb. vol. 6, p. 385.] Legitur παρὰ γνώμην non raro et ap. Thuc., sed qui videtur non una in signif. uti; nam cum dicit 5: Παρὰ γνώμην μὲν ἀποβαίνοντος σφίσι τοῦ πολέμου [ut 4, 40], non idem sonat, παρὰ γνώμην hoc in loco, quod 1, [70]: Οἱ μὲν παρὰ δυνάμει τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί. Nam παρὰ γνώμην ἀποβαίνειν dicitur bellum, quod non habet exitum ex animi sententia, s. cujus exitus est contra opinionem a nobis conceptam; at vero παρὰ γνώμην κινδυνευταί, sunt qui periclitantur præter consilium etiam: i. e., etiam ultra id quod initum consilium suadet. Vel (ut exposui in iis quæ ascripsi margini Interpretationis Vallæ), Cum ad rem ventum est, etiam majora aliquando iis, quæ deliberarint, gerunt. Valla reddiderat, Majora hominum opinione pericula subeuntibus. Ali-cubi autem παρὰ γνώμην ap. eund. scriptorem i. propemodum esse videtur q. ἀπροσδοκῆτως. [Æsch. Suppl. 454: Γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμὴν. Demosth. p. 15, 14: Τούτο πρῶτον αὐτὸν ταράττει παρὰ τὴν γνώμην γε-γονός.] Sed ut revertar ad illud huic oppositum, κατὰ γνώμην, sciendum est, cum inseritur pronomen ἐμὴν, et dicitur κατ' ἐμὴν γνώμην, tunc id esse quod Latinis est Mea quidem sententia, Meo quidem iudicio. [Herodot. 2, 26; 5, 3: Κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν. 4, 53: Κατὰ γνώμης τὰς ἡμετέρας. Polyb. 4, 31, 2: Κατὰ γε τὴν ἐμὴν γνώμην. Et omisso γνώμην ap. Aristoph. Eccl. 153: Κατὰ γε τὴν ἐμὴν, et in exemplis Platoniciis a Kænio citatis ad Greg. Cor. p. 31, et ab Heusd. Spec. Plat. p. 102. Atticam hanc ellipsin dicit Phry-nich. in Bekk. Anecd. p. 32, 25.] Verum omnia in-terdum præp. dicitur ἐμὴν γνώμην, s. γνώμην ἐμὴν: ut, Γνώμην ἐμὴν ἐξίεναι μέλλει, quod ex Aristoph. [Pac. 232] affertur. [Adde Vesp. 983: Ἐγὼ γὰρ ἀπε-δάκρουσα νῦν γνώμην ἐμὴν οὐδὲν ποτ' ἀλλ' ἢ ... Eccl. 349: Γνώμην γ' ἐμὴν.] Dat. autem γνώμην cum jungitur particulae μιᾶ, i. valet q. ἐκ μιᾶς γνώμης: et significat Uno consensu. [Polyb. 3, 13, 4: Μιᾶ γνώμην κυρίαν ἐποίησαν τὴν τῶν στρατοπέδων ἀρεσιν. 30, 2, 8: Συμ-πνεύσαντες καὶ μιᾶ γνώμην χρῆσάμενοι. Thucyd. 6, 17:

A Οὔτε λόγου μιᾶ γνώμη (δημοσούντας schol.) ἀκροῶσθαι οὔτε ἐς τὰ ἔργα κοινῶς τρέπεσθαι.] Quidam interpr. etiam Una eademque sententia, ap. Isocr. At γνώμη sine adjectione, nonnunquam sonat Consulto, De industria. Lysias, Ὅσοι δὲ τοῦτο γνώμην ἐπραξαν, οὐδε-μιᾶς συγγνώμης ἀξιοί εἰσι. [Xenoph. Anab. 2, 6, 9: Καὶ γνώμη δὲ ἐκόλαζεν, Cum ratione puniebat.]

Γνώμη, Decretum, Senatus consultum, Bud. e Plut. Pertinet autem hæc signif. ad proxime præce- dentem, qua usurpatur pro Sententia; atque adeo sub ea tanquam generaliori includi potest. Huc re-ferri debet et illa interpr. loci Thuc. quam supra ex eo attuli: sc. Περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμης ἐποιεῦντο, In suffragia ibant. [Γνώμη τινός, Ex decreto s. voluntate alicujus. Demosth. p. 250: Βουλῆς γνώμη πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας. Sic ib. p. 265, 6 et 18. Pausan. 1, 30, 3: Τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλω-νος γνώμη μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα. Sic γνώμη Ἀρτέμιδος ib. 40, 2; 43, 1. Herodot. 6, 99: Παρέστησαν ἐς τὴν Περσέων τὴν γνώμην. Μετὰ τῆς τῶν θεῶν γνώμης, Diis volentibus, Polyb. 32, 7, 2. Χωρὶς τῆς αὐτοῦ γνώμης, Invito eo, 3, 21, 7. Theophil. Instit. vol. 1, p. 140: Τὴν τοῦ τελευτήσαντος γνώμην (Defuncti voluntatem) ἀναπληροῦν· quocum comparari potest ἐκπιπλάναί s. ἐμπιπλάναί τὴν γνώμην, de quo vid. s. his verbis. G. DINDORF.]

Γνώμη, Consilium, Prudentia, ut Idem interpr. afferens e Dem.: Τοῦτο δὲ γνώμη χρῆσάμενον ἀνθρώπων ἐστὶ (fuit quidem et supra reddita hæc vox nomine isto Consilium; sed in ea potius signif., qua dicitur Consilium est hoc facere): at in VV. LL. γνώμη χρῆ-σαμένων ap. Dem. redditur Ratione utentium, cum alioqui in iisdem afferatur ex Aristoph. Ach. [395] Εἰ γνώμην ἔχεις pro εἰ φρόνιμος εἶ καὶ συνετός. [Thucyd. 3, 37: Ὡς ἐν ἄλλοις μείζουσι οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώ-μην, schol. τὴν πολυμαθίαν.] ibidem e Soph. pro Pru- dentem esse. Additur tamen expositio Græca non omnino alteri illi similis; nam οὐ γνώμαν ἔχεις apud eum [El. 214] exp. οὐ νοεῖς, οὐ γινώσκεις. [Herodot. 3, 4: Γνώμην ἱκανὸς καὶ τὰ πολέμια ἀλκιμος. Hesych.: Ἀφ' οὐ γνώμη 'στί (codex γνωμηστός): ἀφ' οὐ μείννημα. Ari- stot. Eth. Nic. 6, 11: Ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν φαμέν γνώμην, ἢ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή. G. DINDORF.]

Γνώμη, Ingenium. Aristoph. [N. 477]: Διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. Hoc enim exem- plum affert Idem illius signif.

Γνώμη, Mens, Animus. [Xenoph. Cyrop. 1, 3, 10: Καὶ ταῖς γνώμῃς καὶ τοῖς σώμασι σφάλλομένους. Dio Cass. 38, 21: Πῶον οἰομαί εἶναι τῆς εὐεξίας τῆς γνώμης ἐπιμεληθῆναι τινα ἢ τῆς τοῦ σώματος. Ἐκπτοῆσαι τὰς γνώ-μας et ἐκπατάξαι τὰς γνώμας de fulgure et tonitru dictum, Poll. 1, 118.] Dem. In Philipp. [p. 44, 26]: Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ ἐκπαραστῆναι [παραστῆναι]. Lysias [p. 93, 17]: Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῆξει, Hæc mentem subibant. Quemadmodum autem accus. γνώμην, significans Sententiam, s. Consilium (i. e. quam vocamus vulgo Deliberationem), jungitur verbo ἔχειν, ita etiam cum Mentem significat, s. Ani- mum: ut γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, Thuc. 5, [13], quod nos diceremus *Avoir le cœur à la paix*, Esse animo ad pacem propenso, Inclinare ad pacem. Redditur etiam Spectare ad pacem, 3, [25]: Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἦσσαν εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ζυμβαίνειν· ubi Valla reddit, Minus ad Athenienses animo incli- nabantur, ut cum eis convenirent. Dubito certe an reddi possit, Minus Atheniensibus mentem adhibe- bant, ut transigerent cum illis; vel, ut componerent. Affertur ex eod. scriptore, Γνώμην εἶχον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, pro Sentiebant cum Lacedæmoniiis. [Pausan. 1, 35, 2: Τὴν πόλιν γνώμην τὸ πλέον Μακεδόσιν ἐνδοῦναι. 7, 6, 4: Ἐς τὴν συμμαχίαν ἦσαν οἱ Ἕλλησι πρό-θυμοι Πατρεῦσι καὶ ἐς τοὺς Ἀθηναίους, οὐχ ἦσσαν εἶχον γνώμην, ubi cod. Vindob. γνώμης. Ἐν γνώμῃ γίνεσθαι τι, Alicui in mente esse, dilectum esse, Herodot. 6, 37: Ἦν δὲ ὁ Μιλτιάδης Κροίσῳ τῷ Λυδῶ ἐν γνώμῃ γεγονός, ubi Coraes comparat 9, 111: Αὐτὴ τε μοι κατὰ νόον τυγχάνει κάρτα εὐδῶσα.] (Huc pertinet et προσ-έχειν τὴν γνώμην [de quo v. s. Προσέχω]: atque adeo possit in hujusmodi ll. videri ἔχειν simplex fungi

officio compositi προσέγειν : nisi quod hoc dativum potius habet. [Γνώμην ἔχειν πρὸς τινι, Animum advertere. Aeschin. C. Ctesiph. p. 81, 31 : Οἱ δὲ δικασταὶ ὡς περ ἐπωδὴν ἢ ἀλλοτρίον τι πρᾶγμα ἀκροώμενοι πρὸς ἑτέρω τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσιν.] Sunt et alii duo usus præterea hujus accus. γνώμην cum verbo ἔχειν : duo, inquam, quorum exempla proferre possum (fieri enim alioqui potest ut plures sint duobus). Unus extat ap. Dem. Pro cor. : Οὐ γὰρ ἂν εὐνοῦς οὐδὲ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυσεν, οὐδ' ἐπαθεν οὐδὲν τοιοῦτον τῇ ψυχῇ. Ubi reddendum censuerim, Non ita fuit affectus animo. Alter usus est ap. Isocr. Trapez. [p. 360, C] : Πανταχόθεν δέ μοι τοσοῦτων κακῶν προσπεπρωκότων, τίς οἰσεθέ με γνώμην ἔχειν; Qui locus mihi in memoriam aliquot Ovidii locos revocat, e quibus interpretandum illud loquendi genus lectori relinquam : Metam. 5 : Quid mihi tunc animi miseræ fuit? anne quod agnæ, Si qua lupos audit circum stabula alta frementes? Idem in alio ejusd. operis loco, Quid mihi tunc animi fuit? aut quid debuit esse? Et in quadam Epist. : Quid mihi tunc animi credis, vermane, fuisse? Nec vero dicit solum Quam animi, verum etiam Quem animum (ubi ipsa quoque orationis forma Græcæ respondet, nam Quem animum est τίνα γνώμην : at Quid animi, q. d. τί γνώμης), ita scribens, Quem mihi tunc animum dira in regione jacenti Inter Sauromatas esse Getasque putas? [Soph. Antig. 42 : Ποῦ γνώμης ποτ' εἶ; El. 922 : Οὐκ οἴσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρεϊ.] Addam ex eodem illo scriptore, nimirum Isocr., hunc eund. accus. cum eod. verbo, sed longe diversa signif. ob præp. περί, quæ ei adjungitur. Locus est in Symm. : Τοιαύτην γνώμην ἔσχον περί ἡμᾶς, ad verbum, Hunc animum habuerunt erga nos : pro, Eo animo fuerunt in nos, sc. ita infenso, Adeo male animati in nos fuerunt : sive, erga nos. Apud Thuc. quoque γνώμη pro Animo plerisque in locis occurrit, nec non ap. alios. Sed ap. Herodian. aliquoties inveni γνώμην et ψυχὴν copulata : quod ap. alium invenire me non memini. [Herodian. 4, 5, 15 : Γνώμης καὶ ψυχᾶς διηρημένοι : 8, 5, 15 : Μιᾶ τε γνώμη καὶ ψυχῇ ὁμοίως Μαξιμίμος μεμίσθηται. Ὀλη τῇ γνώμῃ, Toto animo, Dio Cass. 42, 15; Anna Comnen. p. 126, A, 465, D. Τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην, Mentem animi, Plato Leg. 2, p. 672, B. (Ab librariis interdum confusa esse γνώμη et ψυχὴ infra notabimus.) Γνώμης δόξα, Mentis opinio, Demosth. p. 652, 26 : Ἡ δὲ τῆς γνώμης δόξα ἀπ' ὧν ἂν ἀκούσῃσι παρίσταται. Γνώμης συνέσεις, Animi prudentia, Thucyd. 1, 75. Γνώμη εὐφρονόσα Demosth. C. Near. p. 1394, 10. Γν. καθαρά in Hymno Orph. 57, 9 : Καθαράς γνώμης μύστησι συνέρχου. Aristoph. Ran. 355 : Ὅστις ... γνώμη μὴ καθαρεύει. Miro modo γνώμην manibus tribuit poeta infimæ ætatis cujus versus inter Euripideos leguntur in Iphig. Aul. 601 : Δεζώμεθ' ὄχον ἀπο (Clytæmnestram et Iphigeniam) μὴ σφαλερώς ἐπὶ τὴν γαῖαν, ἀγανῶς δὲ χερσὶν μαλακῇ γνώμῃ. Γνώμην et χεῖρα sæpius conjunxerunt scriptores recentiores. Anna Comn. p. 131, D : Ὀλη χεῖρ (ψυχῇ male marg.) καὶ γνώμη ὑπὲρ αὐτοῦ μάχεσθαι. Conf. ib. p. 179, C, 298, D, 368, B, 390, D, 395, C. Et omisso ὄχῳ p. 135, D : Γενναίως καὶ χεῖρ καὶ γνώμη ἀντικαθίστατο. 410, D : Μεταβῶνται πρὸς τὸ ὑμέτερον κράτος καὶ χεῖρα καὶ γνώμην. G. D.]

Γνώμη reddi Justitia, a Polit. ap. Herodian., testantur VV. LL. sed locum non afferunt : nec vero, etiamsi afferatur, ei possim hanc interpr. concedere. [Fortasse ex 2, 4, 5 : Πίστει γνώμης, ὅτι μηδένα ἐκὼν ἀδικήσει ποτέ.]

Γνώμη, Dictum aliquod insigne, præsertim e genere eorum quæ ad nos instituendos conducunt. Lat. itidem Sententia. Ideo autem contra morem meum, hanc signif. Sententiæ non tractavi supra una cum altera, quod multa derivata hinc manarint, quæ inter reliquas signif. minime miscenda (ne ipse veluti cursus tractationis interrumperetur), sed potius ad calcem rejicienda existimavi. Ab Aphthonio γνώμη definitur, Λόγος ἐν ἀποφάνσει κεραλαϊώδης, ἐπὶ τι προτρέπων ἢ ἀποτρέπων. [Ab Aristot. Rhet. 2, 21 : Ἀπόφανσις ... περί ὧν αἱ πράξεις εἰσὶ καὶ αἰρετὰ ἢ φευκτὰ ἐστὶ πρὸς τὸ πράττειν.] A Cornificio autem (si hic est au-

ctor Rhetorices ad Herennium) [4, 17], hoc modo : Oratio sumita de vita, quæ aut quid sit aut quid esse oporteat in vita, breviter ostendit. Denique et Fabius ita de hac voce, Sed consuetudo jam tenuit ut mente concepta, Sensus vocaremus : lumina autem, præcipueque in clausulis posita, Sententias. Paucis interjectis, Antiquissimæ sunt quæ proprie, quamvis omnibus idem sit nomen, Sententiæ vocantur, quas Græci γνώμας appellat. Utrumque autem nomen ex eo acceperunt, quod similes sunt consiliis aut decretis. Reliqua ap. eum videnda tibi relinquo, 8, 5. Quid autem de præcedentibus illis definitionibus sentiam, docui in tractatu quodam, quem Comicoꝝ græcorum Sententiis præfixi : mihi illa mea definitio, licet extemporalis, non pænitenda videtur. [Demetr. De eloc. 9 : Εἰ δὲ ἐκτείνοντο τις τὴν γνώμην ἐν μακροῖς, διδασκαλία γίνεται τις καὶ ῥητορεία ἀντὶ γνώμης.] Dicebant autem veteres scriptores plerumque cum adjectione, γνώμας τῶν ποιητῶν. Isocr. ad Nic. [p. 23, C] : Ἐτι δ' εἰ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προερχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας : additque, illos ἐπὶ ταῦταις μάλιστα σπουδάσαι. Aeschines itidem In Ctes. [p. 73, 1] : Διὰ τοῦτο γὰρ ὄμαι ἡμᾶς παιδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν' ἄνδρες ὄντες αὐταῖς χρώμεθα, Ideo enim nos in pueritia sententias poetarum ediscere existimo, ut quum ad virilem ætatem pervenerimus, iis utamur. Quo e loco obiter et consuetudinem illius temporis discere possumus. Eum gen. non addidit Xen. in suo de Venatione libello [13, 3], ubi in Sophistas invehitur, Ὅτι τὰ μὲν ῥήματα αὐτοῖς ἐζήτηται, γνώμαι δὲ ὀρθῶς ἔχουσαι, αἷς ἂν παιδεύοντο οἱ νεώτεροι ἐπ' ἀρετὴν, οὐδαμοῦ. Observanda sunt autem hæc verba, quæ addit, ὀρθῶς ἔχουσαι : quæ an ad restringendam hujus nominis signif., tanquam aliqui latius patentem, adjecta fuerint, dubium alicui fortassis videri possit. Sed ego mihi persuadeo, potius verba illa adjici tanquam perpetuum illarum epithetum, ut ita dicam. Plut. in Homero γνώμας et παραίνεσις apophthegmatis similes esse scribit.

[Γνώμη i. q. γνώρισμα, Indicium. Aristot. H. A. 6, 22, p. 576, 14, de dentibus equorum ætatem indicantibus : Ὅταν πάντας ὡς βεβληχότες, οὐ βράδιον γῶναι τὴν ἡλικίαν : διὸ καὶ λέγουσι γνώμην ἔχειν, ὅταν ἀβολός ᾖ, ὅταν δὲ βεβληχός, οὐκ ἔχειν. Duo codd. γνώριμα : unde Camus γνώρισμα. Schneid. Theognid. comparat v. 60 : Ὅτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὐτ' ἀγαθῶν. || In codd. γνώμη cum tribus potissimum vocabulis permutatur : cum casibus obliquis v. γλώσσα, ut ap. Aristoph. Eccles. 574, Ran. 355; Soph. El. 1175. Cum βῶμη : vid. Schæf. Epimetr. ad Aristoph. Plut. p. xxix. Cum ψυχῇ ap. Aristoph. Equit. 482 : Ἄγε δὴ σὺ τίνα νοῦν ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις, ubi cod. Rav. γνώμην. In Nub. 415 : Καὶ τὸ ταλαίπωρον ἐνεστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, ubi aliquot codd. et Diog. L. 2, 27 γνώμη. Apud Polluc. 6, 131 : Ὅς ἐπὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς ἀρετὴν τε καὶ κακίαν ἀγει, codd. plures γνώμης, quod ex præcedente πολύστορος τὴν γνώμην ortum videtur. G. DINDORF.]

[Γνώμη, ἢ, Gnome, n. pr. meretricis ap. Athen. 6, p. 345, D, ex Lynceo. || Nomen canis ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5. G. DINDORF.]

Γνωμηδόν, Per sententias, ut ap. Dionys. H. A. R. 8, [43], γνωμηδὸν πυνθάνεσθαι, quum sc. senatores in senatu singulatim rogantur sententias. [Quem l. Eustath. affert p. 927, 61.]

[Γνωμηδωκτής, ὁ, Sententiarum captator. Cratin. ap. Schol. Platon. p. 330 : Θεατῆς ὑπολεπτολόγος γνωμηδωκτής, ubi γνωμηδωκτής corrigendum ex alio cod. ap. Seidler. De fragm. Aristoph. p. 22. Γνωμοδωκτής Schneider.]

Γνωμηδίων, τὸ, Sententiola, Bud. ap. Aristoph. Equit. [100] : Ἦν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω Βουλευμάτων καὶ γνωμηδίων καὶ νοιδίων. Redditur etiam Ratiuncula, afferturque et ex aliis ejusdem comici locis. [Nub. 320 : Γνωμηδίων γνώμην νόξασα. Alciphro 3, 22 : Ἀργαλέος ἄνθρωπος καὶ ὄρνις, γνωμηδία καὶ προβουλευμάτια συνεχῶς ἐπὶ τῆς Πυκνῆς Ἀθηναίης εἰσηγούμενος, ubi cod. Vat. 140 apud Bast. γνωμηδίας. Simile quid est γνώμης in loco Archytæ ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 788, sed corruptum ex γνώσις. G. DINDORF.]

Γνωμικός, ἢ, ὄν. A composito Γνωμολόγος transeo ad simplex nomen Γνωμικός: quod fortassis aliquis huic præfigi maluisset: nec ego quin hoc fiat valde repugnarim. Est autem Γνωμικός, Pertinens ad γνώμας, i. e. Sententias, Conveniens sententiis, Sententiosus: veluti si dicam alicujus orationem esse γνωμικήν. In VV. LL. γνωμική περίοδος, Sententiosa periodus, et arguta sententiis; sed absque auctoris nomine. Donatus in illud Terentianum, Andr. 3, 3, Amantium iræ, amoris redintegratio est, annotat, Sententia γνωμική, in qua a specie receditur, et in omnes aliquid dicitur: παροιμία est autem Sine auctore sententia. Hæc ille. Ab Eust. τὸ γνωμικὸν substantive usurpatur pro γνώμη: cum alibi, tum Comm. in Il. A, [80]: Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, ubi annotat primum hic esse γνωμικὸν ap. hunc poetam. Sed γνωμικὸν ab alia etiam nominis γνώμη signific. sumtum, usurpat Damascenus, cum γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, Quod constituimus, Propositum, quod διαφέρει τοῦ φυσικοῦ θελήματος. [Tzet. Chil. 7, 80: Ὅθεν οὕτως ὁ Πίνδαρος τὸ γνωμικὸν εἰρήκει. In codd. dictis sententiosis ab librariis adscribi solet γνωμικὸν: de quo Boisson. ad Nicet. Eug. vol. 2, p. 67: «Codex Par. ad marg. Γνωμικὸν: apographum vero Venetum Γνώμη: et sic aliis in locis ubi Par. exhibet γνωμικὸν per compendium, Venetum apographum habet γνώμη. Sed fere crediderim librum ipsum Venetum habere, non totis literis γνώμη, sed id compendium, quo γνωμικὸν representari solet, quodque non semper ab editoribus probe lectum fuit. Continuo Brunck. ad Ar. Plut. 805 illud non recte vertit γνώμη. Ea est hujus compendii forma ut accentus in vocis fine positus esse videatur, atque syllaba on vox claudatur. In Xenoph. cod. Reg. 1641 ad ista Exp. Cyri 2, 1, 4, Τῶν γὰρ τὴν μάχην νικῶντων καὶ τὸ ἀρχεῖν ἐστὶ, et rursus ad ista 2, 5, 41, Δίκαιον γὰρ ἀπολλύσθαι τοὺς ἐπιπορευόντας, adscriptum est compendium quod interpretandum fuit γνωμικὸν. Variæ sunt illius compendii formæ, quas typi imitari non possunt. In Nicetæ cod. Paris. quatuor sunt ad minimum compendii figuræ, p. 6, 18, 22, 32. Nonnunquam illud eo modo librarii scribunt, ut syllaba media mi conspicua sit, ex. gr. in cod. Reg. 1399, p. 207, 2, ad Pausan. 5, 25, p. 111, 7; hinc nihil incerti esse potest, et γνωμικὸν, non vero γνωστὸν aut γνώμη esse legendum statim patet.» Schol. Hom. Od. H, 310. Ibid. O, 74: Τούτο τὸ σῆμα καλεῖται γνωμικὸν. Γνωμικὸς στίχος ib. Δ, 691.] || Apud eundem Eustath. legitur adverb. Γνωμικῶς, ubi scribit, Ὅ δὲ Νέστωρ, εἰπὼν ὅτι μάλα μέντοι ἐγὼν ἐθέλωμι καὶ αὐτὸς οὕτως εἶναι, ἐπάγει γνωμικῶς τὸ, Ἄλλ' οὐπωσὶ ἅμα πάντα θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποισι. Utitur et Plut. in Homero, Πάντων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων γνωμικῶς τινὰ ἀποφαίνεσθαι ἐπιτηδευσάντων. Utrobique γνωμικῶς reddi potest Sententiose. [Athen. 5, p. 191, E. Donat. in Ter. Eun. 4, 5, 4. Γνωμικώτατα Clem. Alex. Strom. 5, p. 611. ANGL. Ex sententia, i. e. Propria voluntate, Consulto. Anast. Sin. Hod. p. 356, 11: Ἐκουσῶς καὶ γνωμικῶς τὰ πάθη κατεδέχτο. Idem mox, οἰκεία γνώμη. HÆC.]

[Γνωμοδιώκτης. V. Γνωμοδιώκτης.]

Γνωμοδοτέω, Sententiam s. Consilium do, γνώμην δίδωμι, Suid. [et Zonar. p. 445. Cyrill. Alex. ad Jes. 48, 2: Μὴ ἀκνήσητε γνωμοδοτῆσαι τῷ θεῷ. SUICER. Eustath. Opusc. p. 164, 59: Καὶ μαρτύρεται τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ γνωμοδοτῆσας ὡς ἐνθα τι χρὴ ψεύδος λέγεσθαι, λεγέσθω. German. Epist. in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 472, A: Παῦλος διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος γνωμοδοτεῖ. Georg. Pach. Mich. Pal. 4, 9, p. 183, C: Τοῖς πατριάρχαις ἐπ' ἐκείνῳ γνωμοδοτεῖν. G. D. || Inde subst. Γνωμοδόστημα, τὸ, apud Moschop. Περὶ σχεδ. p. 124. BOISSON.]

[Γνωμοδόστημα. V. Γνωμοδοτέω.]

[Γνωμοδότης, ὁ, Consiliarius, Consiliator, Suasor, Gl. Ioann. Chrys. Sermon. 72, vol. 6, p. 733. SEAG. Didym. De Trin. p. 83, A. CRAMER. Asterius in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 66.]

Γνωμολογέω, Sententiam eloquor s. Sententias: vel, Sententias loquor, ut Terent. Utitur [Aristot. Rhet. 2, 21: Τίσιον ἀρμόσσει χρῆσθαι τῷ γνωμολογεῖν ἐν τοῖς λόγοις.] Plut. De frat. caritate [p. 530, C]: Ποῖος δ'

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

A ἂν ἦν ὁ Ἄτρεὺς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐγνωμολογεῖ πρὸς τοὺς παῖδας; Extat et ap. Athen. 10: Ἐν τούτοις φαίνεται ἡ αὐτοῦ λαίμαργία, μετὰ τοῦ μηδὲ ἐν δέοντι τὰ περὶ τῆς γαστρὸς γνωμολογεῖν, Sententiose loqui de ventre. Inventitur item ap. Diog. L. Epicharmo [8, 78]: Ὁὗτος ὑπομνήματα κατέλιπεν, ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ. [Jambl. V. P. p. 159. Io. Zonar. Annal. p. 3, B: Γνωμολογεῖν τε καὶ ἠθικεύεσθαι. G. DIND.]

Γνωμολογητέον, Sententiis utendum est. [Aristot. Rhet. ad Alex. c. 33. KALL.]

Γνωμολογία, ἢ, Sententiarum prolocutio, s. Sententiæ. [Aristot. Rhet. 2, 21 init.] Aut etiam, Sententia quam aliquis loquitur. Plut. [V. Cat. maj. c. 2]: Καὶ πολλὰ μεθρημηγευμένα κατὰ λέξιν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίαις τέτακται. Polit. Præc. [p. 813, A]: Δέχεται δὲ ὁ πολιτικὸς λόγος δικανικοῦ μᾶλλον καὶ γνωμολογίας καὶ ἱστορίας καὶ μύθους καὶ μεταφοράς. [Phot. Bibl. p. 495, 12: Φέρονται δὲ αὐτοῦ ἀποφθέγματα πλείστα καὶ γνωμολογίαι.] Quidam annotant esse verbum Sophistarum Platoni in Phædro [p. 267, C]. In VV. LL. Γνωμολογία redditur Dictio sententiæ, Collectio sententiarum, Dicendi acrimonia. Quarum signiff. exempla desidero. Apud Suid. quidem certe γνωμολογία de Libro dicitur γνώμας complectente; nam de Theognide inter alia scribit, Καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν (ἔγραψε) δι' ἐλεγείων. Bud. vertit, Librum sententiis confertum et coagmentatum. Dixerat autem antea, γνώμας δι' ἐλεγείας: quo magis mirum est addi γνωμολογίαν. [Plut. Mor. p. 16, C: Ἐμπεδοκλέους ἔπη... καὶ θηριακὰ Νικάνδρου καὶ γνωμολογίαι Θεόγνιδος.]

Γνωμολογικός, ἢ, ὄν, Gnomologiae conveniens, Ad gnomologiam pertinens. Quoniam autem γνωμολογία redditur interdum Sententia, sicut γνώμη, quidam γνωμολογικός interpr. Sententiosus. In Thuc. Vita [p. xvi Bekk.] legimus, Τὸ δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πάνυ ἐπαινετὸν, ubi dicere possumus τὸ γνωμολογικὸν nihil aliud esse quam αἱ γνωμολογίαι: et hoc non aliud quam γνῶμαι. Nisi quis malit τὸ γνωμολογικὸν intelligere Rationem et methodum qua utitur in utendo γνώμας, s. in adhibendis orationi γνώμας. Apud Demetr. Phal. autem [§ 9] γνωμολογικὸν est Conveniens gnomologiae, Conveniens γνώμας s. Sententiis: eod. modo quo ἀποφθεγματικὸν, Conveniens apophthegmatis, ubi scribit, Ἔστι γὰρ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἢ βραχύτης καὶ γνωμολογικὸν. [Proclus ap. Phot. Bibl. p. 322, 35: Τὰ δὲ γνωμολογικὰ δῆλον ὅτι παραίνεσιν ἠθῶν ἔχει.]

Γνωμολογικῶς, Sententiose: Suid. γνωμοτυπικῶς, γνωμολογικῶς. [Theo in Walz. Rhet. vol. 1, p. 206; schol. Soph. Antig. 67.]

Γνωμολόγος, ὁ, q. d. Sententiæ prolocutor vel sententiarum.

[Γνωμομεύω lectio vitiosa. V. Γνωματεύω.]

Γνωμονικός, ἢ, ὄν, Peritus, Sciens, Doctus, Bud. afferens e Xen. Ap. 4, [2, 10]: Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι, γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τούτο δεῖ. Videtur alioqui γνωμονικός aliam potius ἀπὸ τοῦ γνώμωνος signif. accipere, velut quum Idem in Annot. γνωμονικὴν esse scribit Partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis umbris horas gnomone pernotat. (Afferuntur enim ista ex ejus Annot., ubi alioqui et hæc verba invenio, Gnomon pro umbilico solis: a quo ars γνωμονική dicta, quæ solariorum rationem perquirat. Et aliquot paginis ante, Solarium autem præter alia significata, Locum significat in quo horæ ad solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula: ejus rei inventionem et rationem γνωμονικοὶ profitentur.) Vitruv. autem 1, 3, architecturæ partem facit gnomonice. Partes ipsius architecturæ, inquit, sunt tres, ædificatio, gnomonice, machinatio. [Probl. Arithm. in Anth. Pal. 14, 139: Γνωμονικῶν Διδώρες μέγα κλέος. SCHEF. || Adverb. Γνωμονικῶς ap. Strabon. 2, p. 87 et Polluc. 4, 8, cui ibid. 7 γνωμονικῶς restituendum pro γνωμικός. G. DIND.]

[Γνωμοσύνη, ἢ, Mentis prudentia, Solon ap. Clem. Al. p. 694 et Theodoret. vol. 4, p. 713: Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι μέτρον. KALL.]

[Γνωμοτύπεω, Sententias formo. Arist. Them. 55.]

Γνωμοτυπία, ἢ, γνωμολογία ἀκριβής, Hesych. Affert et alia quaedam de hujus voc. significatione, sed suspecta. [Pertinent ad v. Γνώμων.]

Γνωμοτυπικός, ἢ, ὄν, in VV. LL. redditur Qui animo sententias imprimit, Facile formans sententias. Sed nullum exemplum, nullus auctor producitur. [Legitur ap. Aristoph. Eq. 1379.] Videtur certe γνωμοτυπικός esse Qualis est τῶν γνωμοτύπων: ut si dicas λόγοι γνωμοτυπικοί, Sermones tales quales sunt οἱ τῶν γνωμοτύπων, Convenientes ἀνδράσι γνωμοτύποις, ut quidem vocat Aristoph. in loco jam proferendo. || Apud Suidam legitur adverb. Γνωμοτυπικῶς, et quidem expositum γνωμολογικῶς, de quo dictum fuit supra.

Γνωμοτύπος, ὁ, ἢ, ἢ, ἢ, d. Sententiarum excusor. Sic enim ad verbum reddi posse existimo, quum simile sit τῷ γαλακτοτύπος, atque aliis hujus generis. Alioqui dixerim etiam Sententiarum fabricator. In VV. LL. redditur Sententiarum effictor. [Aristot. Rhet. 2, 21: Οἱ γὰρ ἀγροικοὶ μάλιστα γνωμοτύποι εἰσι καὶ βραδύως ἀποφάνονται.] Invenitur apud Aristoph. hoc vocab., eumque ejus inventorem fuisse arbitror, suo more ludere volentem, Ran. [877]: Διὸς ἐννέα παρθένου ἀγαθὰ Μῶσαι, λεπτολόγουσ' εὐνετὰς φρένας αἱ καθορᾶτε Ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Ubi Schol. γνωμοτύπων esse vult τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούτων: vel τῶν τύπους αὐτὰς τοῖς ὑστερον καταλιμπανόντων: vel τῶν ταῖς γνώμας ἀλλήλους τυπούτων. Apud eund. comicum N. [952] legimus γνωμοτύπους μερίμνας, ubi scribit, τοῖς περιδείξοισι λόγοισι, καὶ φροντίσι καὶ Γνωμοτύποις μερίμναις, ubi quis γνωμοτύπους interpretari fortasse possit Cum consilio excusas s. fabricatas; vel Cum prudentia. VV. LL. interpr. Animo impressas cogitationes.

[Γνωμοφθόρος, ὁ, Animi s. Opinionum Sententiarumve corruptor. Georg. Alex. V. Chrys. p. 232.]

Γνώμων, ὁ, ἢ, Cognitor, Index. Xen. Ἀπ. 1, [4, 5]: Τίς δ' ἂν αἰσθησὶς ἦν γλυκίων καὶ δριμύων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνεργάσθη; Ubi non verear reddere etiam Dijudicatrix, Exploratrix. Itidemque ap. Plut. [Mor. p. 968, F]: Ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στερεότητος, verterim γνώμονα, Exploratore. [Aesch. Ag. 1130: Θεσφάτων γνώμων ἄκρος. Thucyd. 1, 138, de Themistocle, Τῶν παραχρησάμενοι ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων.] Quibus in II. γνώμων gen. additum habet; sed affertur [ab Hesych.] et γνώμων sine hac adjectione, e Soph. pro συνετός, i. e. Prudens. Sic Athenis magistratus erant quidam dicti γνώμονες, quasi Accuratæ diligentiae ac prudentiae homines, Bud. Idem γνώμονας vertit Inspectores, ap. Lysiam p. 109: Γνώμονας πέμποντες καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. [In loco Lysiae p. 110, 28 ed. Steph. Harpocratio ἐπιγνώμονας legit, de quo v. suo loco. Γνώμονες tamen dicuntur ab aliis grammaticis. Lex. Rhet. p. 228, 23: Γνώμονας, ἀρχοντάς τινας εἶναι τοὺς ἐπισκεπτομένους καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν τὰ χωρὶα πάντα, μὴ πῶς τις ἐξέκοψε τὰς μορίας. Etym. M. p. 236 extr.: Γνώμονες ἀρχοντές τινες Ἀθήνησι λέγονται: καὶ οἱ ἀκριβεῖς ἀπὸ τοῦ γνῶναι. Γνώμων, Inspector, ap. Cinnamum p. 122, B. G. D.] || Γνώμων (interdum addito gen. ὁρολογίου, ut Plut. Plat. Quæst. [p. 1006, E]: Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὁρολογίων γνώμονες, οὐ συμμετισταμένοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἐστῶτες, ὄργανα χρόνου καὶ μέτρα γεγονάσι, μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπιπροσθῆναι τῷ ἡλίῳ), Stylus horas indicans, Solis umbilicus, cujus umbra internoscuntur horæ, quem Lat. Græco nomine Gnomonem vocant. Ita VV. LL. e Plin. scribente l. 2, [72]: Solis itaque umbilici (quem Gnomonem appellant) umbra in Ægypto etc. [Herodot. 2, 109: Πόλον καὶ γνώμονα καὶ τὰ δύοδεκα μέρη τῆς ἡμέρας παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνας. Dicitur autem Γνώμων non modo Stylus horologii umbra sua horam diei indicans, verum etiam Horologium totum, et quidem non solum Solarium, sed et Aquatile horologium s. Clepsydra. Sic ap. Athen. 2, p. 42 memoratur ὕδωρ ἐν τοῖς γνώμοσι βέον. Schweigh. Hesych.: Λέγεται καὶ τὰ ἐν τοῖς ἡλιοτρόποις κέντρα: καὶ τὸ παρὰ τοῖς τακτικοῖς. Quæ verba male s. v. γνωμοτυπία leguntur. Quod de tacticis dicit, ad signif. spectat, quam infra memorat HSt. ex Festo. De gnomone autem horologii v. Salm. in Exerc.

Plin. p. 449 et cf. vv. Ἠλιοτρόπιον, Πόλος, Ὁρολόγιον.] In VV. LL. exponitur etiam, Veruculum quod stans in medio amusio collocatur ad umbras indagandas. Unde et σκιαθήρας dicitur. Vitruv. 1, 6, [6]: Collocetur æneus gnomon, indagator umbræ, qui Græce σκιαθήρας dicitur. Hujus antemeridiana circiter horam quintam sumenda est extrema gnomonis umbra, et puncto signanda. Deinde etc. Additur ex Eod., γνώμονα esse etiam Totam illam machinulam qua utimur in designandis et metandis urbium viis, ad avertendam eis vim ventorum molestam; ejusque fieri mentionem et a Plin. 18, 34. Est vero et Gnomia, teste Sexto Pompeio, machinulæ genus quæ Græcis γνώμων. [V. s. Γνώμα.] Γνώμων, inquit Bud., recte redditum est Norma a Laurentio ap. Herodot. [2, 109]. Est enim Norma Latine, quemadmodum Græce γνώμων, Pars et geometrici et architectonici instrumenti: qua norma ut recti anguli a geometris, sic lapides ac structuræ orthogonæ, i. e. rectis angulis exactæ, ab architectis et fabris deprehenduntur. Vulgo Quadra vocatur, i. e. Squierra, ut κανὼν Id quod Regula Latine dicitur. [Aristot. Categ. 11: Τὸ τετράγωνον γνώμονος περιτεθέντος ἠϋξήται μὲν, ἀλλότριον δὲ οὐδὲν γεγένηται, ubi interpretes male reddidit *gnomone*, recte Argyropul. *norma*. Euclides 2, 1: Παντὸς παραλληλογράμμου χωρίου τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογράμμων ἐν ὁποιοῦν σὺν τοῖς δυοῖ παραπληρώμασι γνώμων καλεῖσθω. Hero Dasypodii p. 40: Καθόλου γνώμων ἐστὶ πᾶν τὸ προσλαβὼν ὀτιοῦν εὐρύθμιον ἢ σχῆμα ποιεῖ τὸ ὅλον, ὃ προσείληθεν. Budæus Annot. prior. ad Pandect. p. 455. Philo De sept. mirac. p. 7: Συνάγεται τὸ πᾶν ἔργον εἰς πυραμίδα καὶ γνώμονος σχῆμα. (Polyæn. 4, 3, 21: Ὡστε γνώμονι σχῆμα παραπλήσιον ἦν.) In Apollod. Poliorcet. p. 18 γνώμων τρυπάνου Cuspidem terebræ significare videtur. SCHNEID. De loco Apollodori non liquet. In doctrina numerorum Pythagorica γνώμονες dicuntur numeri impares, qui quadratis appositi nova efficiunt quadrata, nomine a similitudine figuræ ducto: vid. schema a Bæckhio positum in libro de Philolao p. 143. Theonis Smyrnæi et Iamblichii locos attulit Ast. ad Theolog. Arithm. p. 285. || Norma portitorum (*le tarif*). Lex. Rhet. p. 233, 28: Γνώμων, σύνταξις τις γραμμάτων, καθ' ἣν τὰ τέλη πράττεσθαι χρὴ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκομίζοντες ὄν ἂν ἐκφέρωνται: ubi aut eisφέρωνται aut καὶ ὄν ἂν ἐκφ. scribendum. || Figurate Γνώμων de norma agendi dicitur, ut ap. Theognid. 543: Χρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσαι, Κύρνε, δίκην, quocum comparandum quod v. 805 præcipitur, Τόρον καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἀνδρα θεωρὸν εὐθύτερον χρὴ μιν ... φυλασσέμεναι... Lucian. [Hermet. 76, vol. 1, p. 820]: Ὅποιον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, Qualem oportet canonem et gnomonem esse vitæ secundum virtutem degendæ. [Idem Harmon. 3, ibid. p. 855]: Γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιοῦτων. || Dens pullinus, quod sit ætatis in jumentis index, ὁ ἀποπίπτων ὁδὸς τῆς ἡλικίας ὄν γνωριστικός, inquit Pollux [1, 182]. Frequentius tamen plur. γνώμονες, quod et ap. Xenoph. [De re eq. 3, 1] extat, de equis. [Aristot. H. A. 6, 23: Ὄνος... βάλλει τοὺς τετάρτους (ὀδόντας)· τούτους δὲ γνώμονας καλοῦσι. G. DINB.]

γνωρίζω, Noscito, Agnosco. Ponitur autem et pro Notum facio, Notitiam do s. præbeo (uno verbo Notifico, quod ap. Ovid. et Gellium invenitur), dubitarique possit ultra sign. præcedere debeat. Sed illi signif., qua ponitur pro Noscito s. Agnosco, priorem locum dedi, quod plura ejus exempla (præterquam in N. T., ubi altera per frequens est) invenisse mihi viderer. Si quis tamen alteram præcedere malit, facile cedam. [Soph. OEd. tyr. 538: Τούργον ὡς οὐ γνωρισίμι (libri γνωρίσοιμι) σου τότε δόλω προσέρπον. Eurip. Alc. 567: Εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε. Electr. 630: Ὅστις γνωρίει μ' ἰδῶν.] Plut. Amat. Narr. [p. 775, A]: Τὸδε τὸ φῶνημα γνωρίζειν ἐστὶ τοῦ Φόκου εἶη, Vocem illam, ut quæ Phoci esset, agnovisse, Polit. Herodian. 1, [17, 9]: Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτη καὶ μάλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν τὴν γραφὴν, Agnita dein Commodi manu, ut Idem vertit. Eod. modo dixit 2, [1, 23]: Λαβὼν τοῦτ' τὸ γραμματεῖον

(γνωρίζεις δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, οὕτως σοι τῆς ἀναγνώσεως ἐν συνηθείᾳ) ἐπίσκοποι. Sic et pass. Γνωρίζομαι, Agnoscor, ap. Eund. [5, 4, 12]: Τὸ γένειον ἀποχειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, Detonsa barba, ne agnosceretur. Itidemque ap. Lucian. Timone [5]: Οὐκέτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, Non amplius agnoscor ab eis. Ita enim malo quam Cognoscor ab eis, ut habent VV. LL. (Licet alioqui, ut γνωρίζω, Cognosco, ita γνωρίζομαι reddi alicubi possit Cognoscor.) Bud. quum de ἐπιγνώσκων locutus esset, quod dicit significare Agnoscere, i. e. Noscitare, subjunxit, Idem γνωρίζω significat. Lucian.: Γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὁμοίος εἶναι αὐτῷ. Cui loco addit illum Herodiani, paulo ante a me allatum, Γνωρίσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα, Agnito Commodi chirographo. Quum alioqui, inquit, γνωρίζω significet Cognosco, et Indico, et Notum facio. Unde γνώρισμα, Indicium, ut pulsus in febre. De quibus Budæi verbis dicam aliquanto post. Nunc redeo ad illum Luciani locum, Γνωρίζω τὴν εἰκόνα κ. τ. λ. In hoc enim quum γνωρίζω reddat Agnosco, in iis verbis quæ modo ex eo protuli, alibi veritatem etiam Non renuo: exponens Græcis verbis itidem οὐκ ἀναίνομαι. Locus autem (ut melius de eo judicari possit) est hic in principio libelli adversus eum scripti, qui ipsum in verbis Prometheus esse dixerat; ita enim illum orditur: Οὐκ οὖν Προμηθεῖα με εἶναι φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἀρίστε, ὡς πηλίνων κάμοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὁμοίος εἶναι αὐτῷ. Occasionem autem sumpsit Bud. interpretandi illud γνωρίζω, Non renuo, e proxime sequentibus ipsius Luciani verbis; nam subjungit, Οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν. Non dubium est certe quin et hic locum habeat verbum Agnoscere; sed eum usum habens, quem in isto Cic. loco De amic. [c. 2]: Tu autem, Fanni, qui mihi tantum tribui dicis quantum ego nec agnosco, nec postulo. Sic ap. Eund. pro Milone [c. 14]: Facti illius gloriam libens agnovisset. Sed et ap. Herodian. γνωρίζω a vulgari verbi Agnoscere signif. discedit, 8, [6, 4]: Προβέτες δὲ τὰς εἰκόνας Μαρξίμου καὶ Βαλδίνου, Γορδιανῷ τε Καίσαρος, στεφάνους καὶ δάριαις κεκοσμημένας, αὐτοὶ τε εὐφῆμον, καὶ τοὺς στρατιώτας ἤξιον γνωρίσαι καὶ ἀνειπεῖν εὐφημησαί τε τοὺς ὑπὸ Ρωμαίων συγκλητῶν ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας, Polit. Proponunt Maximini et Balbini ac Gordiani Cæsaris imagines, coronis et lauro redimitas. Quibus ipsi acclamantes, etiam hortabantur exercitum ut agnoscerent salutarentque et lætis exciperent vocibus quos senatus populusque Romanus imperatores elegerat. Hoc certe in loco non Latinum loquendi genus e Græco, sed potius Græcum e Latino petitum esse crediderim. Existimo enim hoc loco Herodianum vocem Agnoscere, qua illi ut valde propria usi erant, voluisse ita interpretari ut verbum verbo redditum esset; ideoque illo γνωρίζω uti non dubitasse, licet exemplum hujus usus fortasse non habentem. Itidem certe et alia Græca verba ad usum Latinorum accommodasse illum meminisse me observare. Habet porro nostrum Gallicum verbum *Reconnoître* (quum proprie sit Agnosco, i. e. Noscito), hanc quoque verborum Agnoscere et γνωρίζω signif. Dicimus enim, *Je le reconnoy seigneur, vel roy, aut empereur*: pro Agnosco illum dominum, regem, imperatorem. Sæpe tamen alia quoque constr. dicere solemus, *Je le reconnoy pour seigneur* etc. || Γνωρίζω interdum non est Agnosco, sed potius Cognosco. Bud. quum dixisset γνωρίζω esse Agnosco, et hujus signif. exempla protulisset, subjunxit, ut supra docui, Quum alioqui γνωρίζω significet Cognosco, et Indico, et Notum facio. Quibus verbis videri possit signif. illam, qua pro Agnoscere ponitur, non censere esse primam et maxime propriam, quod ego aliter se habere existimo. Quod autem subjungit, inde esse γνώρισμα, pro Indicium, ne hoc quidem affirmari potest, quum derivando γνώρισμα ab ea verbi γνωρίζω signif. qua ponitur pro Agnosco, possit exponi, Id quo aliquid s. aliquid agnoscimus. Sed tamen de hoc alios pronuntiare malens, venio ad exempla quibus illa Cognoscendi sign. probari potest. Ibi certe nullum ipse affert; sed alibi hoc producit

A ex Aristot. Metaph. 9: Καὶ τὴν ἐπιστήμην μέτρον τῶν πραγμάτων λέγομεν, καὶ τὴν αἴσθησιν, ὅτι γνωρίζομεν τι αὐταῖς. Ex Eod.: Ὡςπερ εἰ ἄλλου ἡμᾶς μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν πηλίκαι ἐσμέν. Quin etiam e Dem. affert γνωρίζω, pro Cognosco, Novi. Itidemque partic. ἐγνωρισμένος pro Cognitus, inveniri tradit. [Demosth. p. 924, 925: Ἐγὼ γὰρ ... αὐτὸς μὲν οὐδ' ὀπωσιτοῦν ἐγνωρίζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους ... οὗτοι προσήλθον μοι ... ὁπόθεν δὴποτε ἐγνωρισμένοι τούτῳ.] Ex Isocr. quoque affertur γνωρίζω pro Cognoscere, Πειρώ γνωρίζω τοὺς λέγοντας, ὅποιοι καὶ τίνες εἴσι, Da operam ut noris eos qui et quales sint qui loquuntur. Sic etiam e Galeno pro Cognoscere, s. Deprehendere, Ad Glauco. 1: Ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖσδ' ἂν μάλιστα γνωρίσαις. Item, Γνωρίεις δὲ τὰς τοιαύτας ἐμφοράεις ταῖς ἀνωμαλίαις τῶν σφυγμῶν. Ad hanc signif. referenda est ea, quam dat Polit. isti verbo ap. Herodian. 2, [14, 9]: Ἦσαν δὲ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωρίζοντων τρόπον· veritatem enim, Qui consuetum ipsius haberent ingenium. Miror tamen cur potius reddiderit Consuetum haberent quam Cognitum haberent; atque adeo suspicari quis possit hoc, non illud, ab eo scriptum fuisse. Invenitur alioqui et in VV. LL. γνωρίζω expositum Consuetudinem in eo et familiaritatem. Cui sign. subjungitur ex Aristide, Οὐ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνωρίζον. Sed incertum est an hic Aristidis locus pro illius signif. exemplo afferatur, quum ibid. illam proxime præcedat ea cui primum locum dedi: sc. Agnosco, Noscito. [Aristid. vol. 1, p. 195, 17: Ἐξ ὧν ὁμόνοια μὲν καὶ πίστις ἀλλήλων ἦνθει κατὰ τὴν πόλιν· εἰ δὲ που καὶ διασταίεν, οὐ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνωρίζον, Reconciliabantur.] || Γνωρίζω, Notum facio, reddo, Cognitum reddo, Notitiam præbeo, Indico. [Antiatic. p. 87, 26: Γνωρίσαι ἀντὶ τοῦ ἑτέρου γνώριμον ποιῆσαι. Æsch. Prom. 487: Κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνωρίσ' αὐτοῖς. Basil. M. vol. 3, p. 451, D: Γνώρισον ἡμῖν τὴν αἰτίαν δι' ἣν πάλαι οὐ γέγονε τὰ προσεταγαμένα.] Greg. Naz. de Basilio, Ἀθήναι γὰρ μοι τὸν ἀνδρα τοῦτον ἐγνωρίσαν τελεώτερον. Idem, Ἴνα καὶ τὴν φύσιν παραδείξῃ καὶ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν. Idem, Ἐκείνω γνωρίεις τὴν ἀμαρτίαν. At ap. Athen. [12, p. 539, B] redditur Indicare, Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἠθλοθέτει τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, Iis præmia proponebat, qui novas voluptates indicabant. In N. T. frequentissimum est hoc vocab. (unde etiam videri possint Greg. Naz. et reliqui Theologi lubenter hoc fuisse usi) in hac transitiva sign., sc. pro Notum facio, Declaro, quomodo uti prius fuerant LXX Interpr., ut videmus quum alibi, tum in Ps. 15: Ἐγνωρίσας μοι ὁδοὺς ζωῆς. Io. 17, 26: Καὶ ἐγνωρίσα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, Et notum feci eis nomen tuum et notum faciam. Sic ad Rom. 9, [23], de Deo, Ἴνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. Sic ibid., versu proxime præcedenti, Καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατόν αὐτοῦ, Notam reddere potentiam suam. Aut etiam, Patefacere potentiam suam. Quo verbo reddi apte potest et in Ep. ad Ephes. 1, [9]: Γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Utitur autem et alibi hoc ipso verbo cum eod. accus. Apud Eund. frequens est γνωρίζω ὑμῖν ὅτι, quum dicturus est aliquid, quod ab illis sciri magni referre existimat: perinde ac si diceret, Vos autem hoc ignorare nolim. Vel potius, Vobis autem aperte significo. Non male tamen interpr. qui et hic reddunt Notum facio. Apud Eund. vero ubi dicit, Πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικός, reddi etiam potest, Omnia vobis exponet, De omnibus certiores faciet. Invenitur tamen γνωρίζω et pro Cognosco, Novi: Ep. ad Philipp. 1, 22: Καὶ τί αἰρήσομαι οὐ γνωρίζω, ubi οὐ γνωρίζω redditur etiam Ignoro, recte. At de usu quem habet ap. Eund. passiva vox γνωρίζομαι, dicam mox ubi de illa agam. Nunc de alia signif. verbi hujus γνωρίζω, quæ ad istam, cujus exempla tot allata fuerunt, pertinet: sic tamen ut tanquam particularior sub generaliiori includatur. Ea est qua ponitur pro συνίστημι καὶ προξενῶ, ut exp. Bud. afferens e Plut. Fabio [c. 24]: Καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἢ γυνή. Interpr. autem ibi non addit, sed alibi reddit, Conciliat illi et insinuat. Quidam certe γνωρίζει et hic simpliciter interpr. Notum reddit. [Commendare, ap. Appian. Maced. 4: Φλαμινίνου δὲ αὐτὸν τῇ βουλῇ γνωρίζοντος

ισχυρῶς.] || Pass. Γνωρίζομαι (sequendo signif. datas activæ voci Γνωρίζω) est Agnoscere, cujus signif. habuisti duo exempla supra in Γνωρίζω, unum ex Herodiano, alterum e Luciano. Item, sicut Γνωρίζω pro Cognosco etiam poni interdum dictum est, ita Γνωρίζομαι pro Cognoscor poni sciendum est: unde ἐγνωρισμένος, Cognitus. Denique ut Γνωρίζω est Notum facio, sic Γνωρίζομαι, Notus fio, Innotesco, Patefio. Quibus modis reddi potest ap. Paulum: fortasse autem alicubi et Cognoscor. [Γνωρισόμενον signif. act. ap. Theophylact. Hist. p. 112, B: Ἐς Χοσρόην ἐξέπεμψεν ἄγγελον ταῦτα δὴ γνωρισόμενον. G. D.]

Γνώριμος, ὁ, ἢ [et η, ov. Plato Rep. 10, p. 614, E: Ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλους ὅσαι γνώριμοι, ubi tamen libri multi γνώριμοι. Γνωρίμη Aristid. et Lucian. V. infra. G. D.], Notus, Cujus notitiam habemus. Demosth. [p. 34]: Ἔσται δὲ βραχὺς καὶ γνώριμος ἡμῖν ὁ λόγος· οὐ γὰρ ἄλλοτριῶς ἡμῖν χρωμένους παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείους, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εὐδαίμωνιν ἐξεστί γενέσθαι. Plut. De Pyth. orac. [p. 406, B]: Ἀμοιβὴ γὰρ εἶοικε νομισματός ἢ τοῦ λόγου χρεῖα· καὶ δόκιμον καὶ αὐτοῦ τὸ σύνθηρος ἐστὶ καὶ γνώριμον, ἄλλην ἐν ἄλλοις χρόνοις ἰσχνὴ λαμβάνοντος. Alex. Aphr. De anima 2, γνωριμωτάτην et ἀγνωστοτάτην inter se opposuit, eodemque in loco voci γνώριμον addidit ἀναμφιλεκτον, ita scribens, Ἄλλ' ἐστὶ πολλὰ τῶν ὄντων ἃ τὴν μὲν ὑπαρξίν ἔχει γνωριμωτάτην, ἀγνωστοτάτην δὲ τὴν οὐσίαν· ὡς περὶ ἢ τε κινήσεως καὶ ὁ τόπος· ἐστὶ δὲ μᾶλλον ὁ χρόνος· ἐκάστου γὰρ τούτων τὸ μὲν εἶναι γνώριμον καὶ ἀναμφιλεκτον· τίς δὲ ποτὲ ἐστὶν αὐτῶν ἢ οὐσία, τῶν χυλεπωτάτων ὁραθῆναι· quæ Bud. ita vertit (sensus exponens, non singula verba interpretans), Tempus esse et locum omnes noverunt, sed quæ sit eorum essentia sive natura, et definitio, scire difficile. [Pausan. 1, 27, 3: Ἄ δέ μοι θαυμάσαι μάλιστα παρέσχεν, ἐστὶ μὲν οὐκ ἐς ἅπαντας γνώριμα.] Γνώριμος annotatur significare etiam Cognitu facilis, sed nullum signif. hujus exemplum additur: videndum autem an non illi Demosth. loco convenire possit ut sc. γνώριμος ibi non sit Notus, sed Cujus facilis sit notitia, Cognitu facilis. Neque tamen et illam interpr. ferri posse nego. Γνώριμον alicubi legisse mihi videor non simpliciter pro Eo qui notus sit, sed pro Eo qui sit clarus et celebris. Apud Aristot. Polit. 4, [4] οἱ γνώριμοι distinguuntur ἀπὸ τοῦ δήμου, dicunturque δήμου εἶδη esse, οἱ γεωργοί, τὸ περὶ τὰς τέχνας, τὸ ἀγοραίων κ. τ. λ., at γνωριμῶν εἶδη esse, πλοῦτος, εὐγένεια, ἀρετὴ, παιδεία. [Ibid. 5, 8: Ἐνδέχοιτο γὰρ ἂν καὶ τοὺς γνώριμους καὶ τὸ πλῆθος ἔχειν ἃ βούλονται ἀμφοτέρους. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 6: Σφαγὰς τῶν γνωριμῶν ποιήσαντες. Plut. V. Nicias c. 2: Τῶν πλουσίων καὶ γνωριμῶν. Dio Chr. vol. 2, p. 32: Πολίτας οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς γνωριμους καὶ πλουσίους. Οἱ βέλτιστοι καὶ γνωριμώτατοι ap. Plut. V. Timol. c. 1.] In VV. LL. ponitur et Γνώριμον, tanquam substantivum, quod redditur, Fides, reique exploratæ et compertæ fiducia. Quibus verbis additur hæc exp. Græca, sine auctoris nomine, Πιστὸν καὶ ἀσφαλές· ὃ ἡμεῖς πεπεσμεθα. Sed quamvis de hac expositione, nisi locus adeatur, difficile sit judicare, quicumque ejus est auctor, non videtur γνώριμον illud pro substantivo accipere. || Γνώριμος, Notus. Sed hic me loqui scito non jam de participio Notus, quod est Cognitus, sed de nomine Notus: i. e. de Notus quod e participio in nomen, sicut et alia quedam ap. Latinos quoque, transit, et pro Familiari ponitur (scio enim et extra hanc signif. nominis loco haberi nonnumquam), ut ap. Horat. Sat. 1, 1, Non uxor saluum te vult, non filius; omnes Vicini oderunt, noti, pueri atque puellæ. Usus est autem hoc γνώριμος et Hom., sed uno duntaxat (ut tradit ex aliis Eust.) in loco: sc. Od. II, non procul a principio, Εὐμει, ἢ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Ubi annotat idem Grammaticus, discrimen poni inter ἑταῖρον et γνώριμον: ac fortasse τιμωτέρον esse ἑταῖρον quam eum qui simpliciter sit γνώριμος: fortasse etiam esse γνώριμον quiddam generalius, sub quo comprehendantur et ἑταῖρος et alii quolibet modo συνήθει. Ergo certe illi in utroque assentior; nam latius multo γνώριμον patere quam ἑταῖρον, et majore hunc quam illum in pretio esse, varii scriptt. aperte ostendunt loci.

A Ap. Dem. certe ut φίλος minus quam ξένος, ita hoc φίλος plus esse quam γνώριμος videmus, [p. 320]: Ἐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προτάσεως Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; q. d. Tantum abest ut justa aliqua de causa potuerit illi esse ξένος, ut nec φίλος, atque adeo ne γνώριμος quidem. Sæpe autem redditur hoc γνώριμος Latina voce Familiaris. Bud. interpr. Familiaris et quicum consuevimus: afferens e Xen. [Cyp. 5, 5, 10]: Εἰ τις κύνας, ἃς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοι ποιήσεις. Interdum οἰκείοι et γνώριμοι, nonnumquam γνώριμοι et συνήθεις copulantur: utriusque usus exemplum extat ap. Plat. Legitur enim ap. eum de Rep. 1: Ἀπέχθεσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωρίμοις. Apud Eund. libro ejusd. operis 2, τοῖς γνωρίμοις καὶ συνήθεισι opp. οἱ ἀγνώτες. Ita eum scribit, Οἴσθα γὰρ πού τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι τοῦτο φέσει αὐτῶν τὸ ἦθος· πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὡς οἶόν τε πραοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώτας τὸναντίον. Idem copulantur ista duo nomina ab Aristot., sed duobus his alia duo opp.; neque enim ἀγνώτες solum illis duobus opponit, sed ἀγνώτες et ἀσυνήθεις: Eth. 4, 6: Ὁμοίως γὰρ πρὸς ἀγνώτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Rursum autem Plato in Charmide ἀγνώτας et γνωρίμους inter se opposuit: Τοὺς μὲν καὶ ἀγνώτας ἔμοι, τοὺς δὲ καὶ πλείστους γνωρίμους. [Aristid. vol. 2, p. 428, 7: Προέσθαι τὴν σαυτοῦ γνωριμῆν. Lucian. Somn. 9, vol. 1, p. 12: Συνήθεις σοι καὶ γνωριμῆ.] Nec vero solum γνώριμος tibi, sed et γνώριμός τιςος dicebant: unde affertur etiam γνώριμος ἑμός. Peculiariter magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. [Sext. Emp. p. 392. HEMST.] Suidas postquam γνώριμοι exposuit φοιτηταί, h. l. affert, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνώριμους ἔσχε πλείους ἢ ἐξακοσίους. Quo pertinet Plut. De virt. mor. [p. 448, E]: Ἀντὶ γνωριμῶν καὶ μαθητῶν ἐρασταὶ καλούμενοι καὶ ὄντες. [Cum genit. Longin. fr. 5, 2: Ὁ τούτου γνώριμος. Strabo 1, p. 7: Θαλοῦ γεγονότα γνώριμον καὶ πολίτην. Cum dat. Xen. Mem. 2, 3, 1: Ἀδελφῶ μὲν ὄντε ἀλλήλοισιν, ἑαυτῶ δὲ (Socrati) γνώριμω. Dionys. De comp. verb. c. 19: Ἡ Ἰσοκράτους καὶ τῶν ἐκείνου γνωριμῶν ἀφρσεις. Inscr. Attica ap. Boisson. ad Max. Planud. Paraphr. Ovid. p. 263: Ὁ γνώριμός μ' ἔσθησε τὸν διδάσκαλον. || Γνώριμα παιδία, ab Hippocr. p. 256, 53 dicuntur noti et vulgares fœtus qui post legitimum novem mensium tempus eduntur, minus robusti quam οἱ δεκάμηνοι.]

[Γνωριμότης, ητος, ἢ, Cognitio, Notitia. Stob. Ecl. Eth. p. 130; Tzetz. Chil. 4, p. 76. ANGL. Eustath. Opusc. p. 337, 3: Οἰκειούμενος ἑαυτῷ μεγάλου ἀνθρώπου γνωριμότητος.]

Γνώριμος, Familiariter, More eorum qui sunt familiares, Plane. Possint vero et aliæ interpretationes huic adverbio dari, sequendo eas quæ nomini γνώριμος datæ fuerunt. [Familiariter, apud Demosth. p. 1247, 14: Γνωριμῶς εἰχέ μοι καὶ πάλαι. Plane, Perspicue, ibid. p. 722, 15: Ἀπλῶς καὶ πᾶσιν ὁμοίως γνωριμῶς γεγράφθαι. Eurip. El. 943: Γνωριμῶς αἰνίζομαι.]

Γνώρισις, εως, ἢ, Agnitio, Actio reddendi quempiam notum alii. Plato, Πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, Quod mihi notum et familiare feceris Theætetum, Bud. [Plut. Mor. p. 491, B: Ἐν τε κλήσει καὶ γνωρίσειν ἡγεμόνων. Cognitio, ap. Platon. Leg. 6, p. 763, B: Φυλακῆς τε καὶ γνωρίσεως ἐνεκα πάντων ἀεὶ τῶν τόπων.]

Γνώρισμα, τό, Id e quo aliquem s. aliquid agnoscimus, Indicium. Synes.: Καὶ καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου τὸ δέριμα λείπεται, γνώρισμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζώου. Lucian. [Dial. mort. 20, 4]: Ἀπάντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε ἀπάντων εἶη τοῦτο τὸ γνώρισμα. Plut. [Mor. p. 855, B]: Οἷον ἔχνη καὶ γνώρισμα διηγήσεως. Bud. (ut antea dixi) hoc verbale vult esse ab ea verbi γνωρίζω signif. qua ponitur pro Indico, Notum facio; exponitque Indicium: addens, ut pulsus in febre: ap. Galen.: Ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν ἐφημέρων γνωρίσματα. Apud Eund.: Μέγιστα μὲν δὴ τοῖς πυρέσσουσιν ἐν τε τοῖς σφυμοῖς ἐστὶ καὶ τοῖς οὖροις γνωρίσματα. Apud Xen. quoque γνωρίσματα reddi potest Indicia, Cyp. 2, [1, 13]: Συναρμόσαι ταῦτα εὐπετώς, ἢν ἔχη γνωρίσματα, ὥστε εὐδηλον εἶναι ἐξ ὁποίας χώρας ἐκαστον αὐτῶν ἐστίν. [Suidas s. v. Ἀπικανός: Ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν

μνησται, Obiter tantum.] || Γνώρισμα, Insigne, Ornamentum, Decus, Id propter quod aut res aut civitas visenda est. Bud. afferens e Greg. Naz. Oratione de Basilio, Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν, ὅπως ἂν οἶμαι τῶν διηγημάτων ἔχουσιν ἢ τῶν ὀριζμένων· τῇ δὲ λόγοι τὸ γνώρισμα, Propter literarum studia visitur, de Cæsarea Cappadociae. Sic γνώρισμα τῆς βασιλείας affertur pro Insignibus imperii. Item, Φιλοσοφίας γὰρ φέρει γνώρισμα, ex Alex. Aphr. in præf. Probl. 2, de medicina, Insignia gestat philosophiæ. || Γνώρισμα plur. numero, Monumenta; sed accipiendo hanc vocem Latinam in certa et peculiari signif. Terent. Eun. 4, 6, [15]: Abi tu, cistellam Pythia domo effer, cum monumentis. Ubi Donatus, Monumenta sunt quæ Græci dicunt γνώρισμα καὶ σπάργανα. [Hesych.: Γνώρισμα, τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς παισὶν ἐξω τῶν περιδεραιῶν (codex περιδεραιῶν).] Cujus signif. aptissimum videtur exemplum habere iste Paus. locus, in Atticis [c. 27, 8]: Κρηπίδας Αἰγέα ὑπὸ πέτρα καὶ ξίφος θείναι, γνώρισμα εἶναι τῷ παιδί. Pertinet autem potius hæc signif. ad illam cui primus locus datus est, quam ad eam cui secundus. Ceterum (ut de hoc obiter lectorem moneam) convenire optime videtur ille Terentii locus cum isto Plauti in Rudente, Quia leno ademit cistulam ei, quam habebat, ubique habebat Qui suos parentes noscere posset: veretur ne perierit. Ubi observa etiam verbum Noscere quod est γνωρίζειν, unde γνώρισμα. [Plut. V. Thes. c. 4: Ὀνομασθῆναι Θεσεία λέγουσι διὰ τὴν τῶν γνωρισμάτων θέσιν. Longus 1, 3: Κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναικα... καὶ τὰ γνώρισμα καὶ τὸ παιδίον· et 5: Παρέκειτο καὶ τοῦτο σπάργανα, γνώρισμα, μίτρα διάχρυσος. SCHÆF. De γνωρισμάτων figura in statua pueri, Viscont. Mus. Piocl. t. 3, p. 20. HASE.]

[Γνωρισμός, ὁ, Cognitio, Agnitio. Etym. M. p. 735, 25 et Suidas s. v. Σύνθημα· Σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῶ τῶν οἰκείων διδόμενος. Tzetz. ad Lycophr. 494: Διὰ γνωρισμὸν τοῦ πατρός. Memorat h. v. Pollux 4, 32.]

[Γνωριστέον, Cognoscendum. Aristot. p. 1180, 22, ubi var. lect. γνωστέον. Alex. Trall. 1, p. 28.]

[Γνωριστής, ὁ, Cognitor. Antipho p. 140, 37: Νῦν μὲν οὖν γνωρισται γίνεσθε τῆς δίκης, τότε δὲ δικασται τῶν μαρτύρων· νῦν μὲν δοξασται, τότε δὲ κριται τῶν ἀληθῶν. SEAG. Γνωριστής ap. Aquil. Deuter. 18, 11 Montef. e cod. Basil. Sed scribendum esse γνώστης intelligitur ex Aquilæ versione Lev. 19, 31; 20, 6. SCHLEUS. Sed tamen 4 Reg. 23, 24: Τὸς θελητάς, καὶ τοὺς γνωριστάς. HASE.]

[Γνωριστικός, ἡ, ὄν, Notitiam præbens, et quasi quis dicat Notificatorius. Sed ap. Polluc. [1, 182] reddi potest Index, ubi scribit γνώμονα vocari τὸν ἀποπίπτοντα ὀδόντα τῆς ἡλικίας ὄντα γνωριστικόν. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 3, C: Τοῖς γνωριστικοῖς τῶν ὑποστάσεων ἰδιώμασιν· p. 5, C: Μόνας τὰς τῶν ὑποστάσεων γνωριστικὰς ἰδιότητας. || Facultatem cognoscendi habens. Iambl. Protrept. 7, p. 124: Αἰσθησις δὲ πᾶσα δύναμις ἐστὶ γνωριστικὴ διὰ σώματος. Plut. Mor. p. 79, D: Γνωριστικός τοῦ καλοῦ καὶ οἰκείου γεγενῆσθαι. Pollux 1, 195: Ἴππος γνωριστικός τῶν ἐχθρῶν. In γνωριστὸν D corruptum ap. Justin. Mart. p. 98, B. G. DIND.]

[Γνωσίας, α, ὁ, Gnosias, n. pr. viri Syracusani ap. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 29. G. DIND.]

[Γνωσιγραφία, ἡ, Apsines Ms.: Ἐτι ἀναμνήσωμεν ἐπὶ τῆς καλουμένης γνωσιγραφίας. WALZ. Γνωσιγραφία ab Apsine Art. Rhet. p. 709 definitur ἀπόφασις δικαστῶν. ERNEST. Lex. rhet.]

[Γνωσιδῆμος, ὁ, Gnosidemus, Orita apud Æschin. C. Ctesiph. p. 68, 20. G. DIND.]

[Γνωσιδίκος, ὁ, Gnosidicus, Cous, Nebri, clarissimi Asclepiadarum, filius, ap. Steph. Byz. s. v. Κῶς, Hippocr. p. 1271, 32, Galen. vol. 11, p. 15. G. D.]

Γνωσιμαχέω, de quo quæ e Bud. habeo, deinde et meam sententiam proferam. Ita igitur Bud. de illo, Γνωσιμαχεῖν, κυρίως τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν, εἶτα μετανοεῖν τε καὶ ἡσυχάζειν· propter quod pro Resipiscere post cœptum bellum ponitur. Herodot. 3, [25]: Εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν

THESS. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

ἐπὶ τῇ ἀρχῇθεν γενομένη ἀμαρτάδι, ἣν ἂν σοφὸς ἀνὴρ· νῦν δὲ οὐδένα λόγον ποιούμενος, ἦτε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Cui loco subjungit hunc ejusd. historici, 8, [29]: Ὡ Φωκέες, ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχεῖτε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν. [Add. 7, 130.] Affert vero et ex aliis exempla, nimirum e Paus. et Isocr. E Paus. in Bœoticis [7, 4], Σύλλα δὲ ἐσθαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δεῖμα ἔσχε τοὺς Θηβαίους· καὶ ἐγνωσιμάχησάν τε αὐτίκα, καὶ ἐτράποντο εὐθὺς εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ex Isocr. autem Ad Phil. [p. 83, D] h. l. profert, Τοιοῦτων δὲ ὄντων τῇ πόλει τῶν λεγομένων ἡμῖν, ἤλπισαν, ὥσπερ ἤκουσαν, διαδοθέντος τοῦ λόγου διαλύσεσθαι τὸν πόλεμον ἡμᾶς, καὶ γνωσιμαχῆσαντας βουλεύσεσθαι τι κοινὸν ἀγαθὸν περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Hactenus Bud. Comm. Superest ut dicam quid et ipse de hoc verbo sentiam. Dico igitur videri quidem habere illam Resipiscendi signif. quam ei dat Bud. post [Lex. Rhet. p. 233, 20.] Hesych., Suid. et Schol. Aristoph. [Av. 533]; sed proprie γνωσιμαχεῖν esse Repugnare suæ sententiæ s. priori sententiæ, et eam veluti reprehendere: ut γνώσις in hoc verbo idem valeat quod γνώμη. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 33, 15: Γνωσιμαχῆσαι, τὸ μεταγινώσκειν καὶ συνιέναι τοῦ ἀμαρτήματος, ὡς τῇ προτέρᾳ γνώμῃ, ἣν ἔσχε, μάχεσθαι.] Quoniam autem qui repugnat priori suæ sententiæ, eam mutat, commode etiam reddi potest Mutare sententiam; sic tamen ut hoc tenendum sit, γνωσιμαχεῖν multo ἐμφρατικωτέραν signif. habere, quum proprie id significet quod dixi: nec esse Mutare sententiam, eo modo quo leves et inconstantes eam mutant, sed mutare sententiam velut præcedente quadam ip. animo nostro disceptatione. Quod autem addunt quidam Lexicographi et Scholiastæ, γνωσιμαχεῖν esse Cognoscere vires suas infirmas, et adversariorum robur, s. Cognoscere et perpendere quanto vires nostræ sint inferiores adversariorum viribus; vel, Ubi cognoveris tibi μάχην esse adversus potentiorē, quiescere, s. sententiam mutare: hæc, inquam, quæ inter alios affert Hesych., nimium restringunt hujus verbi signif., habita ratione, ut opinor, duorum locorum Herodoti. Nisi potius propter verbum μάχεσθαι, inclusum hoc in verbo, imaginati sunt hanc exp.: quum alioqui minime eo spectet, ut apparet ex iis quæ dixi. Hoc porro addendum est superioribus quæ de signif. hujus verbi disserui, quum Herodotus ei infin. addit (et si quis præterea sic utitur), tunc ut cohæreat oratio, verti non posse Mutare sententiam, sed debere verti, Mutata sententia cognoscere s. agnoscere, aut etiam fateri: ut in illo loco l. 8, p. 299 meæ Edit. [c. 29]: Ὡ Φωκέες, ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχεῖτε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν. Hæc enim ita vertenda censeam, Nunc, Phocenses, mutata sententia, magis etiam quam prius vos nobis nequaquam pares esse agnoscite. At Valla duobus modis in hujus loci interpretatione peccavit: tum quod interrogative hæc legerit, tum quod verbo γνωσιμαχεῖτε interpr. plane ab eo alienam dederit. Vertit enim, Nunquid dissimulatis amplius, Phocenses, agnoscere non esse vos nobis pares? Sed unum peccatum ex altero est ortum; quum enim hæc interrogative legeret, verbo isti interpr. ab eo alienam excogitare necesse habuit. Suspicio autem Ionum fuisse hoc vocab., ideoque lubenter Herodotum eo uti solitum, a quo ceteri mutuati sunt. [Semel legitur ap. tragicos, in Eurip. Heracl. 706: Χρῆν γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν, semel ap. Aristoph. Av. 555: Κἂν μὲν μὴ φῆ μηδ' ἐθελήσῃ μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχῆσῃ. Grammat. in Bekk. Anecd. p. 131, 19: Γνωσιμαχῶ· ἀπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἀρριανὸς ἐν πάσῃ τῇ πράξει αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ τῶν μετ' Ἀλέξανδρον «Οἱ δὲ γνωσιμαχῆσαντες ὑπέδυσαν τὰ ἐπαγγελλόμενα.» Longe frequentius ap. inferioris infimæque ætatis scriptores. Philo vol. 1, p. 526, 45: Ἐκ πρώτης δὲ ἡλικίας ἀχρι γήρως ἐσχάτου γνωσιμαχοῦντές τε καὶ συμμαχοῦντες οὐκ ἐρυθρίωσιν· ubi Mangei.: «Γνωσιμαχοῦντες, Pertinaciter contententes. Eo etiam sensu alibi Philo, lib. De Abraham. p. 379: Γνωσιμαχῆσαντες φιλοεικῆσουσι. (Adde alia ejusdem exempla ab Hasio indicata ad Leon. Diac. p. 479 ed. Bonn.) De somn. p. 1144: Ἐριστικὰς γνωσιμαχίας. Pro Pœnitentia vero usurpatur ab Josepho A. J. 13, 5, Hesych. s. v. Γνωσιμαχῆ-

σαι et Suid. s. v. Συγγνώμη et Αναφροντίσαντες. Dionys. A. R. 9, 1 : Γνωσιμαχίσαντες πρὸς ἀλλήλους ἢ βουλή καὶ ὁ δῆμος. (Ibid. 3, 57 : Σαβίνοι μὲν οὖν ἐγνωσιμάχησαν ἀπὸ τῆς τότε συμφορᾶς βιασθέντες.) » Isidori Pelusiotæ exempla indicat Suicer., Epist. 2, 123, p. 177; 153, p. 199; 162; 3, 381, p. 402. Ad duas has significationes tertia accedit ab antiquiorum scriptorum usu aliena, Consilia agito, de qua Hasius dixit ad Leon. Diac. p. 139, 9 : Πολλὰ γνωσιμαχίσας καὶ ἀνασκοπήσας. Ibid. p. 20, 8 : Οὕτω δὲ γνωσιμαχίσαντι καὶ βουλευσαμένῳ τῷ στρατηγῷ, ubi cod. γνωσιμαχίσαντι. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 219, D, 250, B, 266, A, Andron. p. 215; D, 250, D, 346, C, 393, E.]

[Γνωσιμαχία, ἢ, Contentio. V. locum Philonis s. v. Γνωσιμαχίῳ allatum.]

[Γνωσιμάχος, ὁ. Ita autem a Damasceno (vol. 1, p. 108) vocantur Hæretici quidam, qui omni Christianorum, ut ipse loquitur, cognitioni ac scientiæ ita adversantur, ut vanum et minus necessarium laborem esse dicant eorum qui in divinis scriptis aliquam exquirunt scientiam etc. Sic ergo dicti, quasi τῇ γνώσει μαχόμενοι, Cognitioni repugnantes : et Gnosticis omnino fuerunt contrarii. SUICER.]

[Γνωσιππος, ὁ, Gnosippus, n. pr. viri Spartani ap. Athen. 4, p. 168, D, ex Agatharchide. G. DIND.]

Γνώσις, εἰς, ἢ, Cognitionis Aristot. Eth. 1, [p. 1095, 51] : Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνώσις, ἀλλὰ πράξις. [Idem p. 731, 30 : Γνώσεώς τινας πάντα (τὰ ζῶα) μετέχουσι, τὰ μὲν πλείονος, τὰ δ' ἐλάττονος, τὰ δὲ πάμπαν μικρᾶς : αἰσθησὶν γὰρ ἔχουσιν, ἢ δ' αἰσθησὶς γνώσις τις.]

Theophyl. Epist. 22 : Εἰ μὲν οὖν γειτνῶσαν ταῖς τροπαῖς τὴν φύσιν ἠγνόησας, μετ' οὐ πολὺ τὴν πείραν ὄψει διδάσκαλον, καὶ τῆς γνώσεως ἕξει πρεσβύτερα τὰ μαθήματα. Invenitur etiam plur. hac in signif., quum sc. de cognitione agitur, quæ ad doctrinam pertinet. Herodian. de Marco Imperatore [1, 2, 6] : Φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγους, οὐδὲ δογματικὴν γνώσεσιν, σεμνῶ δ' ἔθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιστώσατο, Philosophiam non perdiscendis philosophorum decretis, ceterum vitæ temperantia se colere, præ se tulit, fidemque fecit, Bud. Politian. autem hoc modo, Solusque imperatorum sapientiæ studium non verbis aut decretorum scientia, sed gravitate morum vitæque continentia usurpavit. At vero in hoc ejusd. historici loco 7, [5, 12] :

Ἐν τε συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δῆμῳ γνώσις οὐκ ἀσημος καὶ τιμῆ ἐνδοξὸς ἀεὶ (potius quam τιμῆς), habet γνώσις aliam signif., sc. qua dicitur aliquis innotescere, ut ap. Ovid., Nostris innotuit illa libellis. Sic et ap. Lucian. in Herodoto, s. Aetione, init. : Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπιτόμον τινὰ ταύτην ὁδὸν ἐς γνώσιν, ubi possis ἐς γνώσιν exponere ἐς τὸ γνωσθῆναι, s. ἀπασι γνωσθῆναι : ut circa finem ejusd. opusculi dicitur, Καὶ ὁ μὲν ἔριος οὗτος ἦν, ἀπασι γνωσθῆναι, καὶ οὐτὶ πλείστοι Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά. [Æschin. C. Tim. p. 8, 4 : Κατὰ τὴν γνώσιν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν (Familia-ritatem) πολυωρῶν εἰς τὴν νῦν οὐ διελίπεν : p. 10, 17 : Ἐξ ἐκείνης τῆς γνώσεως ἐχρησάμενη Τιμάρχῳ. || Γνώσις, ut γινώσκεις, de consuetudine cum muliere dictum ap. Clem. Al. Strom. 3, p. 547 : Γνώσις γούν καὶ ὁ τῆς παιδοποιίας καιρὸς πρὸς τῆς γραφῆς εἰρηται, ἐπειδὴν φῆ, Ἐγὼ δὲ Ἀδάμ Εὐάν. Ibid. p. 559 : Ἦδη δὲ ἐθέλουσι τὴν ἀνδρὸς κατὰ γάμον πρὸς γυναῖκα ὁμιλίαν γνώσιν εἰρημένην ἀμαρτίαν εἶναι. || I. q. Γνώμα, Dens ætatis index : vid. locum Hesychii s. v. Γνώμα appositum.] || Γνώσις, Cognitionis, de judice : ut κυρίαν γνώσιν appellat Demosth. Ratam judicis cognitionem; ἀκυρον vero, Irritam. Sic Bud. Comm. 40. Idem p. 401 τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις vertit Judiciorum cognitiones. [Demosth. p. 544, 2 : Τὴν μὲν κατὰ τοῦ δαιτητοῦ γνώσιν, ἣν ἀπρόσκλητον κατεσκεύασεν, αὐτὸς κυρίαν ἐαυτῷ πεποιήται : ἣν δ' αὐτὸς ὄφλεν ἐμοὶ προσκληθεῖς ... ἀκυρον ποιεῖ : p. 725, 14 : Νόμος, ὃς δικαστηρίου γνώσεως αὐτὸς κυριώτερος ἐστὶ καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ὁμομοκότων γνώσεις τοῖς ἀνωμότοις προστάζει λύειν; p. 949, 16 : Τὴν γνώσιν τὴν γενομένην ἐν ἀκροπόλει. Pollux 2, 129 : Ἀπόφασις ἐπὶ δαιτητοῦ, ἣν καὶ γνώσιν καλεῖ Δημοσθένης. Vid. p. 899, 17; 1020, 28. Procop. De B. G. p. 311, B : Τὴν περὶ τοῖν ἀνδρῶν γνώσιν ἤνεγκε.] || Γνώσις, Scientia, Doctrina, Sapientia,

ap. Ixx. Itidemque ap. Paul. redditur Scientia, 1 ad Cor. 8 init. : Ἡ γνώσις φυσιοῦ, ἢ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. [Γνώσις est Cognitio piorum et fidelium propria. Clemens Al. Strom. 6, p. 617 : Ἡ ἐξαιρέτως ὀνομαζομένη γνώσις ἀπὸ τῆς γνώμης καὶ τοῦ λόγου χαρακτηρίζεται καθ' ἣν μόναι αἱ λογικαὶ δυνάμεις γνώσεις γενήσονται, αἱ τοῖς νοητοῖς κατὰ φύσιν τῆς ψυχῆς ἐνέργειαν εἰλικρινῶς ἐπιβάλλουσαι. Clarius idem l. 7, p. 732 : Ἡ γνώσις ἀπόδειξις ἐστὶ διὰ πίστεως παρελημμένων ἰσχυρὰ καὶ βέβαιος διὰ τῆς κυριακῆς διδασκαλίας ἐποικοδομουμένη τῇ πίστει εἰς τὸ ἀμετάπτωτον καὶ μετ' ἐπιστήμης καὶ καταληπτὸν παραπέμποσα. Hæc et alia ex Patribus attulit Suicer.] E veteribus autem scriptt. non habeo γνώσις sine adjectione ita positum, sed potius cum gen. aut subaudito, aut adjecto : ut supra, δογμάτων γνώσεσι. [Julian. Ægypt. in Anth. Pal. 9, 446 : Ἀγρὸς τέρψιν ἀγει, κέρδος πλοῦτος, ἀλλοδαπὴ γῆθὼν γνώσις.]

[Γνώσκω. V. Γινώσκω.]

[Γνωσός. V. Κνωσός.]

Γνωστέον, Cognoscendum est, Cognoscere oportet. [Ep. Jer. 44 : Τίνοι οὖν γνωστέον ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί.]

Γνωστῆρ, ἦρος, ὁ, Cognitor, Explorator, VV. LL. auctorem Xen. nominantia, sed ejus l. non indicantia. Non alium autem esse existimo quam hunc, Cyrop. 6, p. 96 meæ Ed. [2, 39] : Εἰ δὲ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν, γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγών, καὶ ἐγγητὰς ἢ μὴν πορεύεσθαι σὺν στρατιᾷ, λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Ubi non placet γνωστῆρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illos quibus est notus; sed dura est hæc per passivum verbum interpr. Philadelphus autem verterat, Qui sui notitiam faciant. Videndum an non γνωστῆρας vocet Qui eum in posterum agnoscat : ut si dicas Gallice, Qui le reconnoissent, vel Qui le puissent reconnoître. [Mæris p. 116 : Γνωστῆρας, ὡς Ξενοφῶν τοὺς γνωστάς. In loco Xenophontis interpretando homines eruditi mirifice dissentiunt. Leunclavius interpretatur quibus est notus. Aliter HSt. in Thes. Lipsius, P. Faber et Hotomanus eosdem fuisse cum Romanorum cognitoribus sive notoribus statuunt : quorum sententiæ favere Mæris videtur. Γνωστάς enim in Gl. explicantur per cognitores. Atque ea explicatio omnino probabilis est; nisi præferenda sit Hemsterhusii ad Polluc. 9, 151 opinio, qui γνωστῆρας dictos existimat eos qui res de quibus agebatur, cognoscebant, ut de veritate, si quis falleret, testimonium dicere possent. Homericum versum Il. I, 443 : Μύθων τε βῆ-τῆρ' ἐμῆναι πρηκτῆρά τε ἔργων, ita παραδιόζει Synesius Dione p. 58, D : Μύθων τε βῆτῆρ' ἐμῆναι γνωστῆρά τε ὄντων, ubi aliter quam per cognitorem vel exploratorem Latine verti nequit. PIERSON. Recte Lipsius.]

Γνώστης, ὁ, Cognitor, Gnarus. [Pravo accentu γνωστάς ap. Mæris l. s. v. Γνωστῆρ indicato. Act. 26, 3 : Μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἔθῶν τε καὶ ζητημάτων. Plut. V. Flamin. c. 4 : Γνώστην δὲ τῆς πίστεως παρείχοντο καὶ βεβαιωτὴν Χάροπα.] Comp. voce Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor s. Cordium, Act. 1, [24]. Sic autem et cum aliis nominibus jungi per compositionem potest. || Γνώστης, pro Ariolo, ap. Ixx aliquoties, in libris Regum. [2, 21, 6, ubi vid. schol. ac Montef. lb. 23, 24. Theodoretus vol. 1, p. 531 : Ὡσπερ ὁρῶντας καὶ βλέποντας τοὺς προφήτας ὀνόμαζον, ὡς τὰ μέλλοντα προορῶντας, οὕτω καὶ τοὺς μάντις γνώστας ἐκάλεον, ὡς καὶ γινώσκεις τὰ κεκρυμμένα οἰομένους καὶ προγινώσκεις τὰ μηδέπω γεγεννημένα. Ibid. p. 548 : Ἐποίησεν ἐγγαστριμύθους καὶ γνώστας ἐπλήθυσε. Gramm. Ms. ap. Boisson. ad Eunap. p. 445 : Γνωστάι (hoc accentu) οἱ δι' ἡπάτων μαντευόμενοι λέγονται ἢ ἄλλως πως προφητεύοντες. G. DIND.]

Γνωστικός, ὁ, ὄν, Cognoscendi facultate præditus s. vi, e Greg. Naz. : Γνωστικὸν γὰρ ἐνοοῖω. [Diogen. L. 1, 114, de Epimenide : Λέγουσι δὲ τινες ὅτι Κρήτες αὐτῷ θύουσιν ὡς θεῷ : φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι, Futuri sagacissimum. HEMSTERH. Plut. Mor. p. 1142, E : Ἡ ἀρμονικὴ ... τῶνων καὶ μεταβολῶν ἐστὶ γνωστικὴ.] Item τὸ γνωστικὸν, Potentia et vis cognoscendi, VV. LL. [Plut. Mor. p. 990, A : Ἡ γλώσσα τοῦ γλυκέος καὶ δριμέος ... γνώμων ἐστὶ τε καὶ λέγεται, ὅταν τῷ γνωστικῷ προσμιγέντες οἱ χυμοὶ σύγχεσιν τινὰ

ap. Ixx. Itidemque ap. Paul. redditur Scientia, 1 ad Cor. 8 init. : Ἡ γνώσις φυσιοῦ, ἢ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. [Γνώσις est Cognitio piorum et fidelium propria. Clemens Al. Strom. 6, p. 617 : Ἡ ἐξαιρέτως ὀνομαζομένη γνώσις ἀπὸ τῆς γνώμης καὶ τοῦ λόγου χαρακτηρίζεται καθ' ἣν μόναι αἱ λογικαὶ δυνάμεις γνώσεις γενήσονται, αἱ τοῖς νοητοῖς κατὰ φύσιν τῆς ψυχῆς ἐνέργειαν εἰλικρινῶς ἐπιβάλλουσαι. Clarius idem l. 7, p. 732 : Ἡ γνώσις ἀπόδειξις ἐστὶ διὰ πίστεως παρελημμένων ἰσχυρὰ καὶ βέβαιος διὰ τῆς κυριακῆς διδασκαλίας ἐποικοδομουμένη τῇ πίστει εἰς τὸ ἀμετάπτωτον καὶ μετ' ἐπιστήμης καὶ καταληπτὸν παραπέμποσα. Hæc et alia ex Patribus attulit Suicer.] E veteribus autem scriptt. non habeo γνώσις sine adjectione ita positum, sed potius cum gen. aut subaudito, aut adjecto : ut supra, δογμάτων γνώσεσι. [Julian. Ægypt. in Anth. Pal. 9, 446 : Ἀγρὸς τέρψιν ἀγει, κέρδος πλοῦτος, ἀλλοδαπὴ γῆθὼν γνώσις.]

[Γνώσκω. V. Γινώσκω.]

[Γνωσός. V. Κνωσός.]

Γνωστέον, Cognoscendum est, Cognoscere oportet. [Ep. Jer. 44 : Τίνοι οὖν γνωστέον ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί.]

Γνωστῆρ, ἦρος, ὁ, Cognitor, Explorator, VV. LL. auctorem Xen. nominantia, sed ejus l. non indicantia. Non alium autem esse existimo quam hunc, Cyrop. 6, p. 96 meæ Ed. [2, 39] : Εἰ δὲ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν, γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγών, καὶ ἐγγητὰς ἢ μὴν πορεύεσθαι σὺν στρατιᾷ, λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Ubi non placet γνωστῆρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illos quibus est notus; sed dura est hæc per passivum verbum interpr. Philadelphus autem verterat, Qui sui notitiam faciant. Videndum an non γνωστῆρας vocet Qui eum in posterum agnoscat : ut si dicas Gallice, Qui le reconnoissent, vel Qui le puissent reconnoître. [Mæris p. 116 : Γνωστῆρας, ὡς Ξενοφῶν τοὺς γνωστάς. In loco Xenophontis interpretando homines eruditi mirifice dissentiunt. Leunclavius interpretatur quibus est notus. Aliter HSt. in Thes. Lipsius, P. Faber et Hotomanus eosdem fuisse cum Romanorum cognitoribus sive notoribus statuunt : quorum sententiæ favere Mæris videtur. Γνωστάς enim in Gl. explicantur per cognitores. Atque ea explicatio omnino probabilis est; nisi præferenda sit Hemsterhusii ad Polluc. 9, 151 opinio, qui γνωστῆρας dictos existimat eos qui res de quibus agebatur, cognoscebant, ut de veritate, si quis falleret, testimonium dicere possent. Homericum versum Il. I, 443 : Μύθων τε βῆ-τῆρ' ἐμῆναι πρηκτῆρά τε ἔργων, ita παραδιόζει Synesius Dione p. 58, D : Μύθων τε βῆτῆρ' ἐμῆναι γνωστῆρά τε ὄντων, ubi aliter quam per cognitorem vel exploratorem Latine verti nequit. PIERSON. Recte Lipsius.]

Γνώστης, ὁ, Cognitor, Gnarus. [Pravo accentu γνωστάς ap. Mæris l. s. v. Γνωστῆρ indicato. Act. 26, 3 : Μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἔθῶν τε καὶ ζητημάτων. Plut. V. Flamin. c. 4 : Γνώστην δὲ τῆς πίστεως παρείχοντο καὶ βεβαιωτὴν Χάροπα.] Comp. voce Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor s. Cordium, Act. 1, [24]. Sic autem et cum aliis nominibus jungi per compositionem potest. || Γνώστης, pro Ariolo, ap. Ixx aliquoties, in libris Regum. [2, 21, 6, ubi vid. schol. ac Montef. lb. 23, 24. Theodoretus vol. 1, p. 531 : Ὡσπερ ὁρῶντας καὶ βλέποντας τοὺς προφήτας ὀνόμαζον, ὡς τὰ μέλλοντα προορῶντας, οὕτω καὶ τοὺς μάντις γνώστας ἐκάλεον, ὡς καὶ γινώσκεις τὰ κεκρυμμένα οἰομένους καὶ προγινώσκεις τὰ μηδέπω γεγεννημένα. Ibid. p. 548 : Ἐποίησεν ἐγγαστριμύθους καὶ γνώστας ἐπλήθυσε. Gramm. Ms. ap. Boisson. ad Eunap. p. 445 : Γνωστάι (hoc accentu) οἱ δι' ἡπάτων μαντευόμενοι λέγονται ἢ ἄλλως πως προφητεύοντες. G. DIND.]

Γνωστικός, ὁ, ὄν, Cognoscendi facultate præditus s. vi, e Greg. Naz. : Γνωστικὸν γὰρ ἐνοοῖω. [Diogen. L. 1, 114, de Epimenide : Λέγουσι δὲ τινες ὅτι Κρήτες αὐτῷ θύουσιν ὡς θεῷ : φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι, Futuri sagacissimum. HEMSTERH. Plut. Mor. p. 1142, E : Ἡ ἀρμονικὴ ... τῶνων καὶ μεταβολῶν ἐστὶ γνωστικὴ.] Item τὸ γνωστικὸν, Potentia et vis cognoscendi, VV. LL. [Plut. Mor. p. 990, A : Ἡ γλώσσα τοῦ γλυκέος καὶ δριμέος ... γνώμων ἐστὶ τε καὶ λέγεται, ὅταν τῷ γνωστικῷ προσμιγέντες οἱ χυμοὶ σύγχεσιν τινὰ

λάβωσιν. Γνωστική δύναμις *ibid.* p. 1023, D.] *Ibid.* Γνωστικά ῥήματα, Verba cognitionem significantia. [Schol. ad Philostr. Her. p. 590 Boiss. SCHÆF.] Item Γνωστικοί, Hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vindicabant. [De quibus v. quæ ex Patribus collegit Suicerus.]

Γνωστικῶς, Cum cognoscendi facultate, Ita ut adsit cognoscendi facultas s. vis [Pollux 4, 8] : γνωστικῶς εἰδέναι et αἰσθητῶς, differre ap. Dionys. Areop. testatur Bud. [Maxim. Conf. vol. 1, p. 31 : Τὰ ποιήματα τοῦ θεοῦ γνωστικῶς ὑφ' ἡμῶν θεωρούμενα· p. 164 : Τῷ πελάγει τῶν μυστικῶν θεαμάτων γνωστικῶς ἐνδιαθέοντες· p. 169 : Τὸν ἐκάστης ἐντολῆς λόγον γνωστικῶς ἀναβιβάζουσα. G. D. Clem. Al. t. 1, p. 470, 33 : Ὁ μίαν ἔχων ἀρετὴν γνωστικῶς, πάσας ἔχει διὰ τὴν ἀντακολουθίαν· cf. *ib.* p. 372, 35; 542, 28; 549, 16; 573, 17; 581, 24; 587, 27; 611, 27; 614, 17; 624, 26; 630, 38; 631, 21; t. 2, p. 777, 6, 35; 790, 32; 793, 3. HASE.]

Γνωστός, ἡ, ὄν, q. d. Cognoscibilis, Qui cognosci potest, Cognitu facilis. [Soph. OEd. T. 361 : Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὐθις φράσον. Plato Theæt. p. 205, B : Συλλαβὴν ... ταῦτόν οὖσαν αὐτοῖς ὁμοίως ἐκείνοις γνωστὴν εἶναι.] Xenoph. Ἑλλ. 2, [3, 18] : Εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστόν ἐστι ἀληθῆ λέγω, ὥδε ἐπισκέψασθε. Nam Bud. huic loco utramque expositionem convenire posse existimat; at ego priore contentus fuissim. Idem annotat γνωστόν et νοητόν pro eod. poni a Plat. De rep. 7, differre autem τοῦ δοξαστοῦ. Affertur vero et pro Cognitus, Notus : e Greg. Naz. : Μηδὲν γνωστόν τοῦτο. [Exod. 33, 16 : Καὶ πῶς γνωστόν ἐστὶ ἀληθῶς ἐστὶ εὐρηκα χάριν παρὰ σοί; Daniel. 3, 18 : Γνωστόν ἐστὼ σοι ἐστὶ τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν. Alia v. ap. Suicer.] Dicam porro de hoc derivato et ubi agam de Γνωτός, quod poeticum potius est. [|| Notus, Amicus, Familiaris, Cognatus. Æsch. Choeph. 702 : Ἐγὼ μὲν οὖν ξένοις ὄδ' εὐδαίμοσι ... ἂν ἤθελον γνωστός γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι. Hac signif. fortasse Sophocles dixerat, de quo Antiattic. p. 87, 25 : Γνωστός, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφοκλῆς Ἑρμῶν. Psalm. 87, 8 : Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ. Cyrill. Lex. Ms. : Γνωστός, ἀδελφός. Neh. 5, 10 : Οἱ γνωστοί μου. Aqu. Proverb. 7, 4 : Γνωστὴν τὴν σύνεσιν καλέσεις. Hesych. : Γνωτοί, ἀδελφοί, γνωστοί. || Nobilis, ap. Symmach. Proverb. 31, 23, ubi LXX περιβλεπτός. || Adverb. Γνωστός, Proverb. 27, 23 : Γνωστός ἐπιγνώση ψυχᾶς ποιμνίου σου. Eustath. p. 1540, 1 : Γνωστός κραυγάζει. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 41, D. G. DINDORF.]

[Γνωτέρα. V. Γνώθουρις.]

[Γνωτή. V. Γνωτός.]

[Γνωτίδιον, τό.] Quin etiam Γνωτίδια et Ἄγνωτίδια aliquem sibi angulum hic [s. v. Γνωτός] postulant, ob similem derivationem : licet ejus ratio minime inveniatur. Sunt enim hæc ambo vocabula Piscium nomina ap. Athen. : nisi potius ex uno facta fuerunt duo, cum ille utrobique vel γνωτίδια, vel ἄγνωτίδια scripsisset. Siquidem cum [3, p. 118] dixisset, Τούς δὲ παραγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μὲν τινῶν καλεῖσθαι γνωτίδια, ὑπὸ δὲ τινῶν πλατιστακοῦς, paucis interjectis subjungit, Οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατιστακοί· οἱ δὲ μέσση ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι· οἱ δὲ βαιοὶ τοῖς μεγέθεισιν, ἄγνωτίδια. Ubi observa simul vocem Πλατιστακοί, nomen ejusdem piscis : in cujus scriptura uno eodemque loco variant exempl. utpote priore quidem loco πλατιστακοῦς, posteriore autem πλατίστακοί habentia.

[Γνωτοκτόνος, ὁ, Fratrifactor. Eudocia de S. Cypriano 1, 39. Boisson.]

Γνωτός [ἡ, ὄν, et ὁ, ἡ], pro Γνωστός ap. Poetas (quod γνωτός est ἀναλογώτερον quam γνωστός, si Eustathio credimus), Notus, Cognitus. [Pluribus locis hoc repetit Eustathius, inter quos duo sunt præcipui p. 400, 26 : Γνωτοὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ δίχα τοῦ σκαλῶς· οὕτω γὰρ καὶ ἀλλόγνωτοὶ λέγονται, τινὲς δὲ καὶ πολύγνωτοὶ, καθ' ὁμοιότητα δὲ καὶ τὸ, Γνωτὰ κοῦκ ἀγνωτὰ μοι, τὸ τραγικόν· τὸ γὰρ μετὰ τοῦ σ λέγειν γνωστούς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ οὐκ ἀπὸ τοῦ γνώ γνώσει γίνεται ἀπαθῶς, ἀλλὰ ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ, ἡ καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀρρητων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γνώθω ἢ γνώζω, οὐδ' οὐδὲ ἤκουσε τις. Ἀναλογώτερον οὖν τὸ γνωτός καὶ τὰ κατ' αὐτὸ τοῦ γνωστούς καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῶ. Et p. 1450, 62. In loco Il. H, 401 :

Γνωτόν δὲ καὶ ὁς μάλα νήπιός ἐστιν, ὡς ἤδη Τρώεσσι διέθρου πείρατ' ἐφῆπται, cod. Vratisl. γνωτόν.] Soph. OEd. T. [58], γνωτὰ κοῦκ ἀγνωτὰ μοι· ita enim legit etiam Eust. [Ibid. 396 : Ἦν (μαντείαν) οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων οὐτ' ἐκ θεῶν τοῦ γνωτόν. Idem in fragm. ap. Stob. Flor. 46, 13 : Ἐκ κάρτα βαίων γνωτός ἂν γένοιτ' ἀνῆρ. Eurip. Hel. 41 : Γνωτόν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.] Sed huic Γνωτός non contenti Poetæ eam signif. dare, quam ap. prosæ scriptt. habet Γνωστός, restringunt interdum ad signif. Consanguinei, s. Propinqui, interdum vero Fratris; vel, si ita mavis, restringunt notitiam quæ hac voce declaratur, ad eam quæ nobis est cum consanguineis, aut etiam peculiariter cum fratribus. Il. O, fin. : Τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνῆρ Γνωτόν ἐνὶ μεγάροις, ἀρεῶς ἀλκτῆρα γενέσθαι, i. e. ἀδελφόν, pro quo dixerat κασίγνητον. [P, 35 : Ἡ μάλα τίσεις γνωτόν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες.] Sic X, [234] : Ἡμὲν μοι τοπάρως πολλὸ φίλτατος ἦσθα Γνωτῶν οὐδ' Ἐκάθη ἡδὲ Πρίλαμος τέκε παῖδας. Sic exp. et Γ, [174] : Θάλαμον γνωτός τε λιποῦσα. In hoc autem Apoll. Rh. loco, 2, [1162] : Γνωτοὶ πατρώιοι ἀμύνοντες, exp. συγγενεῖς. || Femin. Γνωτή, Soror. Aut etiam Amica, inquit Hesych. Sed quin possit et Propinquam s. Consanguineam significare, sequendo illum masculini γνωτός usum, minime dubitandum est. [Hom. Il. O, 350 : Οὐδὲ νυτόνγε γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχουσι θανόντα. Nicænetus ap. Parthen. c. 11 : Αὐτὴ δὲ γνωτὴ δολουγόνος οἶκτον ἔχουσα Βυβλίς.]

[Γνωτοφόρος, ὁ, Fratrifactor. Nonn. Dion. 26, 82 : Βάκχῳ γνωτοφόρῳ.]

[Γνωτοφόντις, ἡ, Fratrifactor. Lycoph. 1318 : Τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνον ἀλάστορα.]

[Γῶ, Unciæ nota. Galen. De mens. et ponder. c. 16, de signis, vol. 13, p. 983, E : Τὴν δὲ σύγγιαν (σημαίνει) τὸ γ ἔχον ὑποκείμενον ἢ ὑπερκείμενον τὸ ο, ο γ

γ, ο. Geop. 7, 13, 1; Nicol. ad 7, 24, 4. Scribitur γγ γγ etiam ο vel ου, ut ap. Hermet. Trism. post Io. Laur. De mens. p. 316 Ræth. L. DIND.]

[Γῶαιος, ὁ, Goæsus, rex Omanorum sec. Isidor. Charac. ap. Lucian. Macrob. c. 17. L. DIND.]

[Γῶαξίς, ἰος, ὁ, Goaxis, n. pr. viri Edonici apud Thucyd. 4, 107. Quo referendum fort. Γῶαξίς, q. v. L. DIND.]

[Γῶαξ, ὁ, i. q. γῶξ vel γοητικός, ut videtur. Arcad. p. 38, 11 : Τὰ εἰς ος τρισύλλαθα ἀπλᾶ, τῷ α μόνῳ παραληγόμενα, ὀξύνεται, εἰ μὴ ἢ τρίτῃ ἀπὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη ἢ κατὰ διάστασιν σύμφωνον ἔχοι, ἀγλαῶς ἀλαῶς δαναῶς· τὸ δὲ γῶαξ ἐκ τοῦ γῶξ γέγονε. V. Γῶδόν. L. D.]

[Γῶαρετα. V. Γοαρηνή.]

[Γοαρηνή, ἡ, Goarena, regio Arabiæ. Steph. Byz. : Γοαρηνή, γῶρα Ἀραβίας πλησίον Δαμασκῶ· λέγεται δὲ καὶ Γῶαρετα. Scrib. videtur Γοαρηνή. L. DIND.]

[Γοαρία, ἡ, Goaria, urbs Palmyrenes. Ptolem. 5, 15. L. DIND.]

[Γοαρίς, ἰος, ὁ, Goaris, fl. Ariaces Sadinorum, regionis Indiæ intra Gangem, ap. Ptolem. 7, 1. L. D.]

Γῶάω, ἡσω, et Γῶάομαι, Gemo, Deploro, Defleo. Od. K, [567] : Ἐζόμενοι δὲ κατ' αὐθι γῶων, τολοντό τε χαιτάς. Et cum accus. A, [195] : Σὸν πότμον γῶωον. Sic Il. II, [857] : Ὅν πότμον γῶωσα. [Anth. Pal. 7, 467 : Σὸν γῶωσα μόρον. SCHÆF. *Ibid.* 611 : Μνηστῆρες δ' ἐγῶσαν ἴσον γῶον. Hom. Il. Ω, 664 : Ἐνῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γῶάοιμεν. Od. Ω, 190 : Καθόμενοι γῶάοιεν. Mosch. 3, 24 : Αἱ βῆες αἰ ποτὶ ταύροις πλασσόμεναι γῶάοντι· 88 : Ἄσκρα μὲν γῶάει σε. Apollon. Rh. 3, 995 : Ἡμέας ἡνίοεσσι ἐφεζόμεναι γῶάοιεν. Quintus 3, 482 : Καταφθίσεις γῶάοντα· 7, 342 cet. Imperf. γῶάσκον est ap. Hom. Od. Θ, 92, Apoll. Rh. 1, 264, 293, Quintus 3, 547; 7, 256. Γῶάσκε Hymn. Ven. 210, 217. Alia forma Il. Z, 501 : Αἰ μὲν ἐτι ζῶων γῶον Ἐατορα ὃ ἐνὶ οἴκῳ, secundum Apollonium in Elym. M. p. 238, 23. Sed verior sententia Herodiani *ib.* memorata, aor. 2 putantis, qualis est ἐκτυπον α κτυπῶ. Μυκάσθαι, ξυμκον et similia contulit Buttman. Gr. vol. 1, p. 414.] Verbum est poet. [Pollux 3, 100 : Ξενοφῶν δὲ γοιμένην που λέγει ποιητικώτερον.] Xenoph. tamen pass. usus est Cyrop. 4, [6, 9] : Πολλὰ γοι-

λην μεμαγμένην dicere Mazam quæ inter subigendum accepit formam γογγύλης, i. e. Rapi: quod et ipsum a forma rotunda et orbiculari nomen id accepit, γογγυλῖς quoque appellatum. [V. infra. Phryn. p. 103: Γογγύλη· καὶ ἐνταῦθα ἀμάρτημα· οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν, οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γογγυλίδος καλουμένης· λέγε οὖν ἐπὶ τοῦ λαχάνου γογγυλῖς, ἀλλὰ μὴ γογγύλη. Idem in Bekk. An. p. 33, 10: Γογγυλῖς· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἀλλ' οὐ γογγύλην γογγύλην δὲ τὸ στρογγύλον ξύλον. Quibus conf. Thomas M. p. 194. «Minus decise Pollux 6, 54: Γογγυλίδες· λέγουσι δὲ καὶ γογγύλας. Γογγυλῖς Hippocr. De intern. aff. 42, t. 7, p. 668; Theophr. (de quo v. in Γογγυλῖς); Plut. Comp. Arist. c. Cat. c. 4, alii. Γογγύλη pro Rapo vulgus Græcorum dixisse apparet ex eo, quod Aristoph. Thesm. 1185: Οἴμ' ὡς στέριπο τὸ τιττ', ὥσπερ γογγύλη, Scytham hoc utentem inducit; itemque Diocles ap. Athen. 2, p. 59, A, Strabo 5, p. 249, Diosc. 2, 134, Clem. Alex. Pæd. 2, 1, aliique recentiorum. In Arist. Pac. 30 γογγύλη male pro subst. accepit vet. interpr. sequutus Hoeschelius.» Lobeck. Galen. Ad Thrasymb. vol. 1, 23=2, 315: Διὰ τί ὥσπερ γογγύλη, οὐ γὰρ βραβάνισι (κέρρηται); Et post pauca: Διὰ τί ἀντὶ βραβανίδος πολλάκις γογγυλίδι οὐ κέρρηται; Conf. ib. 26=320.]

[Γογγύλης, δ, Constantini cujusdam, Paphlagonis, cogn. ap. Leon. Diac. 1, 2. L. DIND.]

Γογγυλίδιον, τὸ, Rapulum, ut Horat. vocat. Gal. Lex. Hippocr. [p. 454] γογγυλίδια exp. τὰ μικρὰ σφαιρῖα, ὥσπερ καταπότια, Pilulas minutas, ut cataportia. Ubi tamen quidam codd. pro γογγυλίδια habent γογγύλια. Sed Erotian. confirmat priorem scripturam, ap. quem hæc leguntur, Γογγυλίδια τὰ μικρὰ καταπότια· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος· sc. a rapi similitudine, s. ab orbiculari rotunditate rapi. [Etiam ap. Erot. p. 116 est varietas γογγυλίδια, ut ap. Gal. γογγυλίδι. Restituendum utrique arbitrator Γογγυλίδας, ut est ap. Hippocr., ab interpp. cit.]

Γογγυλίζω, i. q. στρογγυλίζω, Rotundo. Schol. Aristoph. [Pac. 28. HEMST.] et Suid., [Zonar. p. 449] γογγυλίζω exp. μεταστρέφω. [|| Pugnum facio. Καὶ τὴν χεῖρα γογγυλίζοντες, ἐρρυθμίζον πῦξ πλήττειν, Eust. Op. p. 300, 30. Cum γογγυλίζω conf. notavi in Γογγυλίζω. L. DIND.]

[Γογγυλῖν, τὸ, forma græcobarbara pro γογγύλιον, Rapum. Geopon. 12, 1, 8: Γογγυλῖν κεφαλῶτον, γογγυλῖν πρῶμιον· et sæpius ejusd. c. 9, 10. Forma hæc substantivi cave credas defendi adjectivum Γογγυλῖος, de quo statim. L. DIND.]

Γογγυλῖος, i. q. γογγύλιος et στρογγύλιος. Galen. [Lex. p. 454] certe ap. Hippocr. γογγυλῖον exp. στρογγύλιον: similiterque et Suidæ γογγυλῖον est στρογγύλιον. [Ap. Galen. codd. Dorvill. et Mosq. γογγυλῖς pro γογγυλῖον, pro στρογγύλιον Dorv. στρογγυλῖ, ed. Ald. στρογγυλῖον, liber HSt. autem utramque simul scripturam præbet, Γογγυλῖον, στρογγυλῖον. Γογγυλῖς, στρογγυλῖ. Jam pro γογγυλῖον scrib. esse γογγύλιον tam ap. Galen. quam ap. Suidam, sicut est ap. Hesych., γογγυλῖον autem voc. nihili esse, ea opinor satis probabunt quæ de vitio in libris frequenti λι pro λ dicentur in v. Γοιδούλιος: nec fugit hoc Tittm. ad Zonar., qui Suidæ glossam repetiit, p. 448. L. DIND.]

Γογγυλῖς, ἴδος, ἡ, Rotunda: ut in Lex. Hippocr. Galeni post illa verba, Γογγυλῖον, στρογγύλιον, quidam codd. habent, Καὶ Γογγυλῖς, στρογγύλη. [De qua signif. v. in Γογγύλη et Γογγυλίδιον.] || Alioqui γογγυλῖς substantive, ut γογγύλη, dicitur Rapum, s. Rapa. Apud Athen. 4, [p. 133, D] e Georg. Nicandri, Τμηγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας καὶ ἀκαρφεᾶ φλοῖον. Idem Athen. 10, [p. 419, A]: Ἐπὶ γογγυλῖσι διεβίω, Rapis victitabat, de M. Curio; 1, [p. 7, E]: Θήλειαν λαβὼν γογγυλῖδα· sicut ap. Theophr. quoque, H. Pl. 7, 4, [3]: Γογγυλῖς διαφέρει τῶ ἀβρῖνι καὶ τῆ θηλείᾳ. Sic Plin. 19, 5: Medici masculini sexus faciunt in rapis rotunda: latiora vero et concava, feminini. Iudemque Idem 18, 13, ubi etiam addit, Species vero omnium tres. Aut enim in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiam speciem sylvestrem appellavere, in longitudinem radice procurrente, raphani similitudine. [Plures, sed non omnes,

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

A Theophr. II. collegit Schneid. in ind.] Proprie itaque γογγυλίδες dicuntur Rapa rotunda, s. Rapa quæ in rotunditatem globantur: improprie vero Ea rapa quæ latiora sunt aut oblonga. A Lacedæmoniis γογγυλίδας vocari γαστέρας tradit Apollas ap. Athen. 9, [p. 369, A—E, ubi vid.]: sunt vero et ipsæ γαστέρες semirotondæ. [Aristoph. ap. Athen. 9, p. 372, C: Ἐπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλῖσιν ἀροῦσιν. SCHÆF. Julian. Or. 5, p. 175: Γογγυλίδος τὸ γεωχαρῆς καὶ τὸ ἀναδύμενον ἀνω καὶ εἰς ὕψος αἰρούμενον. SCHNEID. Polyæn. 4, 3, 32: Γογγυλίδων ἐσκευασμένων ἐν ἀλμυρῇ. Hesych. v. Ἀλμάδες· Αἱ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες. HEMST. Unde explicanda ejusd. gl. Σινάπις, γογγυλῖς, coll. Nicand. ap. Athen. 4, p. 133, E. Adde Clearch. ap. eund. 14, 648, F, Diosc. 5, 28, Matthæi Med. p. 155, 205, Poll. 1, 247, et locos s. Γογγύλη citt. L. D.]

[Γογγύλλω, i. q. γογγυλίζω, Rotundo. Aristoph. Thesm. 56, de Agathone poeta carmina pangente: Τὰ δὲ τορνέυει, τὰ δὲ κολλομελεῖ καὶ γνομοτυπεῖ κἀντονομάζει καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγυλίζει. Cui Brunck. restituebat γογγυλεῖ, collata gl. Hesychii Γογγυλεῖν, συστρέφειν (sυστρέφειν ed., tacente Schowio). Rectius Porson. reposuit γογγυλίζει, quo fere modo στρογγυλῖν inter et στρογγυλίζω variant libri Dionysii et Hermogenis ap. Bast. App. Ep. crit. p. 18, ab Dobræo cit. L. DIND.]

[Γογγυλοειδής, δ, ἡ, Rotundam figuram habens, Rotundus. Schol. Nicand. Ther. 855: Καὶ γογγύλιος δὲ τοὺς ὀλύνθους φησὶν ἀντὶ τοῦ στρογγύλου· γογγυλοειδεῖς γὰρ εἰσιν. L. DIND.]

Γογγύλιος, ἡ, ὄν, Rotundus, Teres, i. q. στρογγύλιος. Athen. 4, [p. 139, A]: Ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος, γογγυλωτέρος δὲ τὴν ἰδέαν. Et ap. Schol. Aristoph. [Pac. 28. HEMST.], γογγύλιος λίθος. [Memoratur etiam in monum. Attico ap. Boeckh. C. Inscr. vol. 1, p. 262, a, 22: Γογγύλιος λίθος ἀθετος· conf. 263, a, 70. De eo diversas interpretum sententias v. ap. Rosium Inscr. Gr. vetust. p. 184 sq. Conf. etiam Γογγυλόλιος. L. D.] Hesych. vero γογγύλιον exp. non solum στρογγύλιον [cum schol. Nicand. Th. 853], sed etiam σκληρόν. [Γογγύλη χεῖρ, Pugnus. Eudocia p. 227: Γογγύλη χεῖρὶ παίσας τὸν αἰσχιστόν. WAKEF. Alia voc. exx. sunt ubi conf. cum στρογγύλιος Æschyl. ap. Strabon. 4, p. 183: Νιφάδι γογγύλιον πέτρων Athen. 2, p. 51, D, coll. Eustath. II. p. 835, 10; Platon. Cratyl. p. 427, C. Quos tres II. inter se contulit Porson. Misc. Crit. p. 212. ὁ L. DIND.]

[Γόγγυλος, δ, Pugnus. Schol. Lycophr. 435: Τοὺς γογγύλιους καὶ χεῖρας. Accentum in prima posui auctore Arcadio p. 56, 25: Τὰ εἰς υλιος τρισύλλαβα κύρια ὄντα, ἔχοντα τὴν πρώτην συλλαβὴν μηχανομένην, παροξύνεται, προσηγορικὰ δὲ ὄντα προπαροξύνεται. Παροξύνεται δὲ (hoc delendum) Δερκύλιος Βακχύλιος Χαρχύλιος, προπαροξύνεται δὲ τὸ κόνδυλος σφόνδυλος δάκτυλος γόγγυλος. Τὸ δὲ Ἄξιλος καὶ Ὄξιλος κύρια ὄντα τοῖς προσηγορικοῖς κατὰ τὸν τόνον ἠκολούθησαν. Similia Etym. M. p. 245, 43. L. DIND.]

[Γόγγυλος, ὁ, Gongylus, n. pr. viri: 1. Eretriensis ap. Thucyd. 1, 128, ubi Γόγγυλος scriptum; Xen. Hist. Gr. 3, 1, 61, Anab. 7, 8, 17, memorantem II. citt. ibidemque § 8 cognomines antiqui illius posteror. 2. Corinthii ap. Thucyd. 7, 2, ubi iterum est propa-roxytonon, et Plut. Nic. c. 19. Vitiosum esse in n. pr. accentum positum in prima docent quæ ex Arcadio v. Γόγγυλος attuli, et monuerat Boisson. ad Herodian. Epim. p. 33. 3. In primis frequens apud Delios. Athen. 4, p. 172, F: Οὐκ ἀγνοῶ δὲ καὶ περὶ Δηλίων ἂν Ἀπολλόδοτος ὁ Ἀθηναῖος εἴρηκεν, ὅτι μαγειρῶν καὶ τραπεζοποιῶν παρεῖγοντο χρεῖας τοῖς παραγινόμενοις πρὸς τὰς ἱερουργίας, καὶ ὅτι ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα Μαγίδες καὶ Γογγύλοι, ἐπειδὴ τὰς μάζας, φησὶν Ἀριστοφάνης, ἐν ταῖς θοῖναις δι' ἡμέρας τρίβοντες παρεῖχον ὥσπερ γυναῖξιν γογγύλας μεμαγμένας. ὁ L. DIND.]

Γογγυλόσκηνος, ὁ, ἡ, Tabernaculum s. Domicilium habens rotundum: στρογγύλιον ἔχων τὸν οἶκον, ἡ τὸ σῶμα, Hesych. Addit autem, ἡ τὸ σῶμα, quoniam σκῆνος interdum dicitur Corpus humanum, quod animæ domicilium sit. [Etym. M. p. 236, 44: Γογγυλόσκηνος, στρογγύλιον τὸ σῶμα ἔχων. De conchyliis capit Casaub. ad Athen. 3, p. 85, D.]

[Γογγυλοσπάραγον, τὸ, Rapum asparago mistum. Geopon. 12, 1, 8 et 9. Ubi Nicol. : « Γογγυλοσπάραγον ex rapis arte paratur, sive culta in horto sive in culina a coquis, adeoque non semine suo seritur, sed fit aliquo artificio. »]

[Γογγυλώδης, ὁ, ἡ, Qui rotundam habet figuram, Rotundus. Schol. Arist. Pac. 789.]

Γογγυλωπός, ὁ, ἡ, Qui facie est rotunda, Rotundus visu s. aspectu : Hesych. γογγυλωπὰ exp. στρογγύλα, εὔτονα, γοργά [Rotunda, Robusta, Lautā].

Γόγγυσις, ἡ, i. q. γογγυσιμός, Murmuratio, Grunitio. [Numer. 14, 27 : Τὴν γόγγυσιν τῶν υἱῶν Ἰβραήλ, ἣν ἐγόγγυσαν περὶ θυμῶν, ἀκίχου· ubi vertitur Querela.]

Γογγυσιμός, ὁ, Murmuratio. [Phryn. p. 358 : Γογγυσιμός καὶ γογγυζέειν· ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, ἰσάκ δέ· ἡμεῖς τοιθρυσμὸν καὶ τοιθρῦζειν λέγωμεν. Antiatt. Bekk. p. 87 : Γογγυσιμός ἀντὶ τοῦ τοιθρυσμοῦ. Ἀναξανδριδῆς Νηρεί. Saepius eo utuntur recentiores. Ioan. 7, 12 : Καὶ γογγυσιμός πολλὸς περὶ αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις, οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἀγαθὸς ἔστιν, ἄλλοι ἔλεγον οὐ, ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον. Et in malam partem, Murmur, Fremitus. Act. 6, 1 : Ἐγένετο γογγυσιμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους. Ep. Philipp. 2, 14 : Πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσιμῶν καὶ διαλογισμῶν. Ep. Petr. 1, 4, 10 : Φιλοῦσθε οἰκτιροῦντες ἀνευ γογγυσιμῶν. Clemens Const. Apost. 7, 7, p. 365 : Ἀπαγόρευσις γογγυσιμοῦ. Eustath. Opusc. p. 225, 79 : Τὸν γογγυσιμὸν καὶ τὸ ψίθυρον, τὰ ἐλάττω κακὰ καὶ προάγοντα τοὺς ὡς οἷον προκατῶνας τῆς τε ἐριδος καὶ τοῦ θυμοῦ. Thom. M. p. 837 : Ἔστι δὲ τοιθρῦζω τὸ κρύφα καὶ κατ' ἐμαυτὸν μετὰ γογγυσιμοῦ τι λέγειν. Hesych. : Σκοργυλάς, γογγυσιμός. Gl. Γογγυσιμός, Murmuratio, Murmur. Exempla e LXX collegit Schleusner. Γογγυσιμός Ephraim De virt. et vit. ap. Lambec. Bibl. Cas. I. 8, vol. 8, p. 730, B ed. Koll. L. DIND.]

[Γόγγυσις, ὁ, Murmurator, Murmuriosus, Gl. Theod. Prov. 16, 28. Clemens I. s. Γογγυσιμός notato a Kall. : Μὴ γίνου γόγγυσις. Arcad. p. 78, 1 : Τὰ εἰς δύο σσ, παραληγόμενα τῷ υ, προπαροξύνεται, μέθυσις γόγγυσις Διώνυσις. Quae sunt pariter omnia vitiosa pro μέθυσις γόγγυσις Διώνυσις. L. DINDORF.]

Γογγυστής, ὁ, Murmurator, [Gl. Jud. Ep. v. 16 : Οὐτοὶ εἰσι γογγυσταί, μεμψίμοιροι. Theodot. Prov. 26, 21, Symmach. Prov. 26, 22. Chrys. in Phil. Serm. 9, t. 4, p. 57 addit Seager. Conf. Io. Xiphil. Matth. Anecd. vol. 2, p. 16. L. DIND.]

Γογγυστικός, ἡ, ὄν, Murmuratorius, Ad murmurationem propensus, ut, Φθονερός καὶ γογγυστικός φύσει, Naz. [Hom. in S. Baptism. secundum Haeschel. ad Phryn. p. 359 Lob. Add. Combef. Auct. Patr. vol. 1, p. 1469, C. L. D. Theoph. Ep. p. 58, 24 : Ῥῆμα γογγυστικὸν καὶ βλάσφημον. HASE.]

[Γογγυστικός, Ad modum murmurantis. Etym. M. v. Τρῦζει ... παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγὼν, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς. Eadem Erotian. p. 352. Conf. Phot. et Suid. v. Τρῦζει.]

[Γόγγων, μωρός, Fatuus, Hesych. L. DINDORF.]

[Γογγυτὰ βέλη qua signif. a Paulo Aeg. 6, 88 post βέλη γλωχινωτὰ ponerentur dubitabat SCHNEID. v. Γλωχίν.]

[Γόδα, ἔντερα, Μακεδόνες, Intestina, apud Macedones, Hesych. L. DINDORF.]

[Γοδῶν, κλαίειν, Κύπριοι, Lacrimare, apud Cyprios, Hesych. Cuius in mentem veniat γόαν : sed confereandum potius videtur Γοδῶν, q. v. L. DINDORF.]

[Γόδατος, θήρα, Venatio, Hesych. Forsan ab Hebr. 771 Gadad, quod LXX Ps. 93 (Hebr. Ps. 94), 21 reddunt θηρεύειν. ALBERT.]

[Γοδολίας, ὄνομα κύριον καὶ μῆν, N. pr. et mensis, Suid. Γοδολίας, κύριον, Zonar. p. 466. V. Paralip. 1, 25, 9; Sophon. 1, 1; Jerem. 45, 46, 47, etc. L. D.]

[Γοδῶν, γόγητα, Praestigiatorum, Hesych. Cui gl. similis supra posita Γοδῶν. Nisi forte scrib. γόαν, quod v. Conf. etiam Γοησιόδος. L. DINDORF.]

[Γοδῶλος, Loquax. Hesych. : Γοιδῶλος, λαλιός (λάλος)· οἱ δὲ Γοιδῶλος. Ibid v. L. DINDORF.]

[Γόεδνος, Flebilis. Aesch. Suppl. 72 : Γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι. Quod schol. interpretatur τὸ ἀνθος τῶν γόνων ἀποδρέπομαι. Ibid. 194 : Αἰδοῖα καὶ γόεδνα καὶ τὰ χειρ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. Id. Pers. 1057, 1064 : Ἀπριγῶ,

ἄπριγδα, μάλα γόεδνα. Et de homine ib. 1047 : Διαίνομαι γόεδνος ὢν. Γοεδνός accentum posuit Schneid. comparans μακεδνός : cui addi possunt ἀλαπαδνός δλοφυδνός et disyllaba κεδνός παιδνός ψεδνός : quorum de ψεδνός et κεδνός accentum in ult. testatur Arcad. L. D.]

Γοερός, ἂ, ὄν, idem [q. Γοώδης, Flebilis, Lamentabilis], sed magis poet. : quo tamen et Lucian. [De sacrif. c. 12] usus est : Καὶ γοερὸν τι μυκᾶσθαι. [Id. de Luctu c. 13 : Γοερὸν τι φθεγγόμενος. Athen. 4, p. 174, F : Ὅζ' καὶ γοερὸν φθεγγόμενοις (tibiis). Eur. Hel. 188 : Νόμον ἴεῖσα γοερὸν· Phoen. 1567 : Δάκρυα γοερά· Hec. 84 : Ἦζει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς. Aelian. N. A. 6, 32 : Οἱ τῆ Μαρίας (scr. Μαρεία) λίμνη προσοικούντες τὰς θρίσας θηρῶσι τὰς ἐκεῖθεν ὠδῆς μελεῖ γοερωτάτω. Plut. Mor. p. 669, D : Φωνὴν ἀριέντα γοεράν. Eust. Il. p. 1096, 63 : Ἐνωϊῶν γοερῶν. In quibus quum signif. obtineat quam activam dicere licet, passiva capiendum ubi item de rebus dicitur, Aesch. Agam. 1176 : Πάθη γοερά θανατοφόρα. Apoll. Rh. 4, 18 : Γοερῆ βρυχῆσαι' ἀνίη. || De hominibus, active. Hesych. : Γοεραῖς, θρηνώδεις, πενθικαῖς, quod ad l. Eur. ex Hec. cit. refertur. Mosch. 3, 15 : Γοεροῖς στομάτεσι μελίσδετε, de Musis. De Iulianis Callim. Lav. Min. 94 : Γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων. De pinu Nicand. Al. 301 : Πέτυος γοερῆς ἀπὸ δάκρυα σητῆσαι· schol., ὅτι πολὺ στάζει δάκρυον. Passive, Anth. Pal. App. 269 : Οὐδ' εἰκοσι τέρμ' ἐνικυτῶν ἐκτελέσας γοερός οὐκ ἐσορῶ τὸ φάος. Confusum e. γοργός Moschi l. supra cit.]

[Γοερῶς, Flebiliter. Schol. Aesch. Pers. 1049. ANGL. Eust. Il. p. 1147, 9; Etym. M. p. 238, 21; Bachm. Anecd. vol. 1, p. 425, 13.]

[Γοζίνιας vel Γόζινος, n. pr. viri in lapide prope Anapam reperto ap. Bæckh. vol. 2, p. 165, 57. L. D.]

[Γοήμενα, V. Γοάω.]

Γοήμων, ονος, ὁ, ἡ, Gemibundus, Flebilis, Epigr. [Anth. Plan. 4, 101 : Γοήμονα φωνήν. Nonnus Io. 20, p. 247, 5 : Γοήμονος ὄμβρον ὀπωπῆς, de vultu lacrimis madente. Id. Dion. 1, 127 : Γοήμονα βῆξιν ἰωήν. Qui loci activam signif. habent. Passivam vero Id. Io. 11, p. 143, 2 : Γοήμονος ἐνδοθι τύμβου. Utramvis admittit Dion. 1, 152 : Παρὰ χεῦμα γοήμονος Ἡριδανοῖο, ubi νοήμονος legebatur ante Graesium. L. D.]

[Γοηρός, ἂ, ὄν, i. q. γοερός. Lycophr. 1057 : Ἔσται ποτὲ πρεσβεῦσιν Αἰτωλῶν φάος ἐκεῖ γοηρὸν καὶ πανέχθιστον φανέν.]

Γόςης, ητος, ὁ, ἡ, Aelian. N. A. 15, 11 : Ἡ γερσαία γαλῆ δτι ἦν ἄνθρωπος ἤκουσα ... καὶ δτι ἦν γόςης καὶ φαρμακίς.] Incantator, Praestigiator, Qui praestigii aliisve malis et dolosis artibus imponit. Et generaliter etiam Impostor. Herod. [4, 105], de Neuris et Budinis loquens : Κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόγητες εἶναι. Ubi γόγητες sunt Incantatores, atque adeo Qui magicis artibus utuntur. Addit enim illos se vertere in lupos; ut legimus in Virg. Pharmac. [Bucol. 8, 97] : His ego saepe lupum fieri et se condere sylvis Mœrim. Ab Aesch. In Ctes. [p. 73, 13 St.] μάγος et γόςης copulantur. [Hesych. : Γόςης, μάγος.] Dem. Pro cor. [p. 318, 1] : Δεινὸν καὶ γόγητα, καὶ σοφιστὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομαζόντων. Ubi tamen malim abesse copulam καὶ inter δεινὸν et γόγητα, ut legatur δεινὸν γόγητα : quam meam conjecturam confirmat Plato Symp. [p. 203, D] : Δεινός γόςης, καὶ φαρμακίς, καὶ σοφιστής. [Tamen falsa est. V. Schaefer. Dio Chr. vol. 1, p. 79 : Δημοσθένης, μάλα δεινῶ ῥήτορι καὶ γόγητι. Similiter Dinarch. p. 102 : Τζίς τοῦ μικροῦ καὶ γόγητος τούτου δεήσσειν. Et inferius : Γόςης οὗτος καὶ μικρός ἀνθρώπος ἔστι. Ut a Plat., Dion. Cass. 77, 17 et sch. Apoll. Rh. 1, 1131 γόςης et φαρμακίς conjunguntur, ita φαρμακίς explicatur γόςης ab Arcad. p. 51, 10.] Late denique pro Quovis etiam impostore capitur, uti dixi. [Etym. M. p. 238, 22 : Γόςης, ψεύστης, ἀπατεῶν, παραλογιστής. Hesych. : Γόςης, κόλαξ, περιεργός. Mæris p. 113 : Γόςης Ἀττικῶς, κόλαξ Ἑλληνικῶς· ubi conjuncti cum κόλαξ exempla cit. Piers. : Dion. Chr. vol. 1, p. 659 : Ἀφθονία κόλακων καὶ γόγητων καὶ σοφιστῶν· vol. 2, p. 427 : Κόλαξ καὶ γόςης ἀντὶ γενναίου καὶ ἀληθοῦς φανείας· Athen. 6, p. 252, F : Μιθριδάτου δ' ἀνιγράφει κόλακα Σωσίπατρον, ἀνθρώπων γόγητα, Νικόλαος. Utitur saepe etiam Lucianus.] Interdum tamen copulantur ἀπατεῶν et γόςης, ut a Plut. de Sibyll. Orac. Quo Plato Reip. 2, [p. 381,] modo γοητεύοντες

cum εξαπατώντες conjunxit. Ceterum a γόος derivo γόης cum Eust. [II. p. 648, 18; 1147, 7], dicente γόητα esse τὸν μετὰ γόου ἐπάδοντα: cujus etym. rationem aptam reddere videtur et Soph. [A]. 582, quem I. Eust. etymol. suae probandae adhibet, cui favet etiam Γόκος, quod v.]: Θροεῖν ἐπωδὸς πρὸς τομῶντι πῆματι. [Herodot. 2, 33: Ἐς τοὺς οὗτοι ἀπίκοντο ἀνθρώπους γόητας εἶναι πάντας 7, 191: Ἐντομά τε ποιούντες καὶ καταειδόντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι. Ubi fuerunt quos offenderet discrimen inter μάγους et γόητας: qui tamen distinguuntur etiam ab Ἐσchine supra cit. Phryn. Bekk. p. 31, 24: Γόης Ἀττικώτερον τοῦ μάγος. Ἐsch. Choeph. 822: Κρεκτὸν γόητων νόμον μεθήσομεν. Eur. Hipp. 1038: Ἄρ' οὐκ ἐπωδὸς, οὐ γόης πέφυγ' ὄδω; Bacch. 233: Λέγουσι δ' ὡς τις εἰσελήλυθε ξένος γόης, ἐπωδὸς Λυδίας ἀπὸ γρονθός: ubi distinctio inter γόης et ἐπωδὸς rectius omittitur a Valcken. ad I. Hippol. Timonem ap. Plut. Num. c. 7 et Diog. L. 8, 36: Πυθαγόρην τε γόητος ἀποκλίναντ' ἐπὶ δόξαν, et Diodor. 3, 74: Ἐνα τῶν Ἰδαίων ὄντα Δακτύλων καὶ γενόμενον γόητα, ubi est varietas γενναίων, et 5, 64: Ὑπάρξαντας δὲ γόητας (Dactylos Idæos) ἐπιτηδεύσαι τὰς τε ἐπωδὰς καὶ τελετὰς καὶ μυστήρια, addunt Schneid. et Schæf. Scriptor Phoronidis ap. sch. Apoll. Rh. 1, 1131: Ἐνθα γόητες Ἰδαῖοι Φρύγες, ἀνδρες ὀρέστεροι, οἰκί' ἔναιον. Aristomenis fabulam Γόητες citant Athen. aliique. Schol. Eur. Alc. 1128: Ψυχαγωγοὶ τινες γόητες ἐν Θεσσαλίᾳ οὕτω καλούμενοι, etc., quae v. s. Γοητεία. Cum accus. Ἄlian. N. A. 3, 17: Οἱ γόητες τὰ τοιαῦτα. L. D.]

[Γοησιόδος, ὠδὸς, ἀπατεῶν, Cantor s. Incantator, Præstigiator, Hesych. Γοησιῶδος reponentem Kustorum præterierat tale vocab. per linguam fingi non posse. Piersoni ad Mær. p. 113 conjecturis Γόης, ἀοιδός, et Γόης, ἐπωδός, addere liceret tertiam Γόης, γοδός, ἀπατεῶν, id ut prave inversum esset ex Γοδός, γόης, ἀπ., nisi ipsum Γοδός, de quo supra, incertissimum esset. L. DIND.]

Γοητεία, ἡ, Idem [quod Γοήτευμα, Incantatio, Præstigiæ] vel Ipsa actio incantandi et præstigiis decipiendi, etc. Plut. De sollert. anim. [p. 961, D]: Ἦδονης δὲ τὸ μὲν δι' ὧτων ὄνομα κήλησις ἐστὶ, τὸ δὲ δι' ὀφθαλμῶν, γοητεία. [Diodor. 1, 76: Τὰς τέχνας τῶν ῥητόρων καὶ τὴν τῆς ὑποκρίσεως γοητείαν καὶ τὰ τῶν κινδυνεύοντων δάκρυα πολλοὺς προτρέπεσθαι παρορῶν τῶν νόμων ἀπότομον, Actionis præstigiis s. fascinationes. 20, 8: Ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοητείας παραλογισθέντες, Decepti fraude Agathoclis, qui classem deleturus, naves se diis consecraturum simulabat. Ad signif. quam Plut. ponit, animi per oculos deliniti referri licet etiam Maccab. 2, 12, 24: Ἐμπεσὼν τοῖς περὶ τὸν Δωσίθεον καὶ Σωσίπατρον ἡζίου μετὰ πολλῆς γοητείας ἐξαφίναται σῶον αὐτόν. || Signif. Incantationis vel Fascinationis per illam ponunt Thomas M. p. 884: Γοητεία δὲ τὸ ἐπικλήσεσθαι τε καὶ ἐπωδὰς γρῆσθαι, cum Ammonio p. 142: Φαρμακεία γοητείας διαφέρει: φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως ἢ βλάβη ἢ διὰ δηλητηρίου τινός γινόμενη φαρμάκου: γοητεία δὲ ἢ ὑπὸ ἐπικλήσεως τε καὶ ἐπαοιδῆς. Cui Kulenk. ascripsit schol. Eur. Alc. 1128: Ψυχαγωγοὶ τινες γόητες ἐν Θεσσαλίᾳ οὕτω καλούμενοι, ὅτινες καθαρμοὶ τισὶ καὶ γοητείας τὰ εἶδωλα ἐπάγουσι τε καὶ ἐξάγουσιν. Memorat etiam Phryn. Bekk. p. 31, 24. Plato Conv. p. 202, E: Διὰ τούτου καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα χωρεῖ καὶ ἡ τῶν ἱερέων τέχνη τῶν τε περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἐπωδὰς καὶ τὴν μαντείαν πᾶσαν καὶ γοητείαν. Dio Chr. vol. 1, p. 192: Ἦδονῆν τινα παραδεικνύουσαι (αἱ ἐπιθυμῖαι) προσαγόμεναι τοὺς ἀνοήτους ἀπάτη καὶ γοητεία. Theodoret. Hist. eccl. 3, 25: Αἱ τῆς ἐκείνου (Juliani) γοητείας ἐφωράθησαν μαγγανείαι: ... εἶδον γὰρ γύναιον ... ἢς ἀνακείρας ὁ ἀλιτήριος τὴν γαστέρα τὴν νύκην ὀήπουσε ... διὰ τοῦ ἥπατος ἔγνω. Frequens item de præstigiis et fraudibus delinimentisque apud Polyb., Lucian., Plut., Dionem Cass. ut expositum est in indd. Chron. Pasch. p. 270, 11: Ὑφορώμενος γοητείαν τινὰ εἶναι ἐν αὐτῷ (lapide vocali). Latiori signif. de arte præstigiōsa Herodian. 4, 12: Τὸς πανταχόθεν μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μετέπεμπο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἐλάνθανε τῶν τὴν γοητείαν ταύτην ὑπισχυομένων, Qui eam profiterentur. L. D.]

Γοήτευμα, τὸ, Incantamentum, Incantatio, Præstigiæ, Fallaciæ. Plat. in Phil. [p. 44, C]: Ὡστε καὶ

A τούτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγόν, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴ εἶναι. [Porphyr. Abst. 1, 28; Clem. Alex. p. 946. Ἄlian. N. A. 3, 17: Οὐκ οὐκ τὴν ἵππον ἐθέλειν ἀνθρώπους μεταλαγχάνειν τοῦ γοητεύματος τούτου (τοῦ ἐπὶ τῷ μετώπῳ σαρκίου, quod vocatur ἵππομανές). Wakef. Alciphro 3, 17: Τὸς ἀθλίους τουτουοὶ θέλγει τοῖς γοητεύμασιν, de iis qui vino cantuque tibiarum delinirentur. Themist. p. 356, D: Τὰ τοιαῦτα τῆς φύσεως γοητεύματα. L. D.]

[Γοητευτής, ὁ, Præstigiator. Quamvis nullum fortasse suppetat voc. exemplum, satis tamen testimonii præbet forma novitia γοητευτής, cujus exempla duo ex Aristini et Arsenii Synopsisibus Canonum apposituit Suicer. L. DIND.]

[Γοητευτικός, ἡ, ὄν, Præstigiōsus, Delenificus. Porphyr. Vit. Pyth. p. 40: Ἦδονῆν δὲ οὐ προσέτετο τὴν δημόδη καὶ γοητευτικὴν, ἀλλὰ τὴν βέβαιον καὶ σεμνοτάτην. Wakef. Schol. Arist. Plut. 589: Τὰ γοητευτικὰ περιάπτα. Kall. Schol. Aristid. p. 307: Ταῖς προπούσαις ἐπωδαῖς καλῶς ταῖς προπούσαις: εἰσὶ γὰρ γοητευτικαὶ ἐπωδαί. Liber unus γοητικαί. Memorat et Poll. 4, 48. L. DINDORF.]

[Γοητευτικῶς, adv. a Γοητευτικός. Pollux 4, 51; 9, 135; Eustath. p. 1392, 43.]

[Γοητεύτρια, ἡ, Præstigiatrix. Eustath. p. 833, 32. Wakef.]

Γοητεύω, Incanto, Fascino, Incantatione s. Præstigiis decipio, Illicio, Pellicio; ut, Γοητεύειν τὴν σελήνην καὶ καθαιρεῖν, Plut. [Mor. p. 417, A.] At Bud. interpr. ap. Plat. Stupore affectum decipere: ap. quem plura vide p. 728. [Hesych.: Γοητεύει: ἀπατᾶ, μαγεύει, πείθει, φαρμακεύει, ἐξάδει. Phryn. Bekk. p. 45, 29: Κατάδειν, οἷον γοητεύειν καὶ πείθειν, ut est ap. Plut. Mor. p. 764, D: Χάριτι καὶ λαμπρότητι τῆς ὄψεως γοητεύων καὶ ἀναπειθῶν. Gl. Γοητεύω, κολακεύω, Blandior. Locos Platonicos, omisso tamen quem HSt. s. Γόης cit., collegit Ruhnk. ad Tim. p. 73. Dem. p. 373 fin.: Γοητεύθεντα καὶ φανακισθέντα τῆ φιλανθρωπία. Dio Chr. vol. 1, p. 183: Ἦ τοῦδε ἀπάτη ἐπάδουσα καὶ γοητεύουσα p. 282: Ἐξαπατῶσαν καὶ γοητεύουσαν δεινοῖς φαρμάκοις, iisdemque verbis p. 283. Plut. Mor. p. 989, E: Εἰσπόμην γεγοητευμένους, ὡς περ αἱ γυναῖκες. Lucian. De salt. c. 63: Τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι σαρική καὶ προσωπίῳ εὐπρεπεῖ αὐλῶ τε καὶ τερετισμοῖσι καὶ τῆ τῶν ἄδόντων εὐφωνία: et alibi. De animalibus Plut. Mor. p. 961, E: Ὁ δ' ὄτος ... ἀλίσκεται γοητευόμενος. Conf. Ἄlian. N. A. 12, 42. || Cum dat. Max. Planud. De constr. verb. p. 367: Γοητεύω τὸ ἐπάγομαι καὶ ἀπατῶ καὶ φανακίζω αἰτιατικῶς. Γοητεύω καὶ τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάδω δοτικῶς. C. infin. Auton. Diog. ap. Phot. cod. 166, p. 110, 24: Ὡς κατανοήσοι τῆς γοητείας τὸν τρόπον, καθ' ὃν Παάπις ἐγοητεύσε Δερκυλλίδα καὶ Μαντινίαν νυκτὶ μὲν ζῶντας, ἐν ἡμέρᾳ δὲ νεκροὺς εἶναι. C. πρὸς Eunap. p. 21=12, ab Ernest. Lex. techn. p. 65 cit.: Οὐδὲν κατέχει τὸν ἀχροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. L. DIND.]

[Γοητίας, οὐ, ὁ, i. q. γόης. Herodian. Epimer. p. 183.]

Γοητικός, ἡ, ὄν, Incantatorius, Præstigiatorius, Ad cantandum s. decipiendum aptus. [Diogen. L. Proem. p. 3 HSt.: Τὴν δὲ γοητικὴν μαντείαν οὐδὲ ἔγνωσαν, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ μαγικῷ. SEAGER. Aq. Proverb. 26, 22: Ἀόγοι τονθροστοῦ γοητικοί, ubi vulg. interpr. λόγοι κερκόπων μαλακοί. Hesych.: Γοητικός, ἀπατηλὸν, μαγικόν, τὸ δι' ἐπαοιδῶν ἐσκευασμένον. Postrema signif. Vita S. Theophanis fol. i, ij recto: Γοητικαῖς τῷ ὄντι καλλωπιζόμενος μαγγανείαις. Mich. Psell. Ms. Admir. lectt. medicophys. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477 ed. Koll.: Εὐφορίαν τε τεχνικὴν ἢ μᾶλλον γοητικὴν χωρίους ἐργάζεται. L. DIND.]

[Γοητικῶς, adv. a Γοητικός. Pollux 4, 51.]

[Γοητίς, ἴδος, ἡ, Præstigiatrix. Anth. Pal. 12, 192, poeta puerum aversatus muliebriter calamistratum addit: Ἦδὸς ἀκαλλώπιστος ἐμὸς πόθος: ἡ δὲ γοητίς μορφή θηλυτέρης ἔργον ἔχει Παφίης. In cod. est γοητής, quod γοητίς correxerat Salmasius: sed verum esse γοητίς, quod a γόης subst., non a verbo formatur, monuit Jacobsius.]

[Γοητόστομος, ὁ, ἡ, Qui os habet præstigiatorium. Pseudo-Chrys. Serm. 8, t. 7, p. 259: Τί μοι καρπὸν παγιδευτικὸν προσήγαγες, γύναι γοητόστομος; SEAGER.]

- [Γόθοι. V. Γόθοι.]
 [Γοθολία, ἡ, Gotholia, mater Ochozia, uxor Joram, Reg. 4, 11. L. DINDORF.]
 [Γοί, i. q. ὄ, Sibi, praeposito γ ut in γοίδημι, quod v. Hesych. : Γοιαντῶ. Corrigit Schowius Γοί, αὐτῶ (γοί, αὐτῶ volebat). Vide Γῶ. L. DINDORF.]
 [Γοί. Anth. Pal., ab Schaeff. cit., 11, 327 : Τὴν ξηρὴν ἐπὶ γῶτα Λυκανίδα, τὴν Ἀφροδίτης λώβην, τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγότερην, αἰπόλος ἦ μεθύων οὐκ ἂν ποτε, φασί, συνώκει, γοί γοί τοιαῦται Σιδωνίων ἀλογοί. Jacobs. Anth. vol. 12, p. 476 : « Interjectiones γοί γοί imitantur grunitum suum, quae κρίζειν dicuntur ap. Arist. Ach. 746. Eadem grunnientes κοί κοί clamant ap. eundem 780. Hinc apparet earum usum esse potuisse ubi turpis et abominanda res indicanda erat. Similiter Byzantini eunuchis illudebant vuculas κλοῦ κλοῦ illis oggannientes, quae gallorum semimarium glocium imitantur. Vide Ducang. ad Nicephor. p. 219. »]
 [Γοῖδ, κόριον, Coriandrum ap. Afros. Ex App. Diosc. p. 455. Hebr. גַּד Gad, Exod. 16, 31. V. Bochart Canaan 2, 15. DAHLER.]
 [Γοῖδα, οἶδα, Scio, Hesych. L. DINDORF.]
 [Γοῖδημι, Hesychio ἐπίσταμαι : pro εἶδημι s. ἐγὼ εἶδημι, Scio. [Γ non est natum ex ἐγὼ, sed est aspiratio s. digamma Aol., ut in γοί, γοῖδα, γοῖνος. Eorundem Aolum idioma est flexio verborum in μι : v. Kæn. ad Gregor. p. 619. L. DINDORF.]
 [Γοιδούλος, λαλιός : οἱ δὲ Γοιδούλος, Hesych. Pro λαλιός recte interpp. λάλος, ut μελίαν est ap. eund. v. Γοῖσος et Γυελιον pro γυελον et alia alibi. Comparat autem Hemsterh. ejusdem gl. Γορδελίζειν, ἀδολοσχέιν. L. DINDORF.]
 [Γοιδύες, ῥυτῆρες, Lora, Habenæ, Hesych. inter Γοῖδα et Γοῖδημι.]
 [Γοῖνάζ, Pampinus. Hesych. : Γοῖνάζες, βλαστοί. Conf. Γοῖνος. L. DINDORF.]
 [Γοινάρυστις Hesychio pro Γοιναῦτις, οἰνοχόη, Trulla, restituebat Ruhnk. Auctar. vol. 1, c. 847, quum jam Albertus contulisset ejusdem gl. Οἰνήρυστις, ἀγγεῖον ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντιλοῦσιν. L. DINDORF.]
 [Γοινέες, κόρακες, Corvi, Hesych. Vocabulo terminatione certe vitioso confert Albertus ejusdem gl. Οἰνάς, γένος κόρακος. Οἰνιάξ, εἶδος κόρακος. L. DIND.]
 [Γοῖνος, Hesychio teste, pro οἶνος dicitur, pleonasmō τοῦ γ [immo v. Γοῖδημι]. Idem et Γοιναῦτις affert pro οἰνοχόη. [V. Γοινάρυστις.]
 [Γοῖσος, ὁ. Γοῖσον sive Γοῖτον Etym. dici scribit ῥύπον, Sordes. Utriusque horum vocabb. mentio ap. Hesych. quoque fit. Γοῖσος enim ab eo expr. μέλαν, πλάτῳ [Nigrum, Latum] : et Γοῖτος, ῥύπος, πάθος : de quo et in Ἀκοστέω dictum est. [Etym. M. p. 51, 17 : Ἡ ὁ ἀγοστήσας, ῥυπανθεῖς γοῖτος γὰρ ὁ ῥύπος. Quæ spectant Hom. II. Z, 506 : Ἴππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ Ubi Eust. : Τινὲς δὲ γράφουσιν ἀγοστήσας, ὃ ἐστὶ ῥυπανθεῖς ... καὶ φασι ὅτι γοῖτος λέγεται ὁ ῥύπος, ὅθεν καὶ τὸ ἀγοστήσας γίνεται. Schol. autem : Οἱ δὲ ἀγοστήσας ὁ ῥυπανθεῖς ἀγοστὸς γὰρ ὁ ῥύπος. Quod nisi auctor scripturæ ἀγοστήσας commutationem statuit literarum ι et σ, vel γοστὸς vel γοιτήσας scripsisse credendus est : quo referri possit quod memoratur etiam scriptura ἀκοιτήσας a κοίτη, et γοῖται ap. Hesych. ponitur signif. eadem qua κοστὰί, Hordeorum s. Graminis. Quorum tamen vocc. comparatione uti potuit etiam qui ἀγοστῆν duceret a γοῖτος. Γοῖσος vero iterum memorat Etym. p. 238, 45 : Γοῖτον, ῥύπον : οἱ δὲ τοῖσον (γοῖσον Sylb.) γοῖτος Arcad. p. 78, 9, γοῖπος vitiose Zonar. p. 446. L. DINDORF.]
 [Γοῖσῶ.] Γοῖσῶται ab Etym. [p. 237, 51, Bekk. An. p. 233, 23] expr. πλατύνεται, ἐλαύνεται, χαλκεύεται, κάμπτεται, κολαίνεταί, μελαίνεταί, Dilatatur, Cuditur, Flectitur, Cavatur, Nigratur.
 [Γοῖτα, οἶς, Hesych. Ὑς conjicit Albertus, ut sit Macedonicum, sicut γοτάν, q. v.]
 [Γοῖται, Hesychio sunt κριθαί, γράστις, Hordeum, Gramen. [V. Γοῖσος et Γοῖταί.]
 [Γοῖτος. V. Γοῖσος.]
 [Γοιτόσυρος, Apollo apud Scythas. Γοιτόσυρον, τὸν Ἀπόλλωνα, Σκύθαι, Hesych. Γοιτόσυρον conjicit Albertus, quod sit pro Οἰτόσυρον, quomodo est ap. Hero-

- A dot. 4, 59. Origen. C. Cels. 6, 39 Γογγόσυρον ex Herodoto citantem annotavit Soping.]
 [Γολαμός, διωγμός, Persecutio, Hesych. Dialecti varietas est pro οὐλαμός, ut non opus sit correctione Ruhnkenii in Auct. γουλαμός. Sic dicitur οὐρανός, ὄρανός. L. DINDORF.]
 [Γόλανα, ἀγκύλη, ἀντιλαβέες, Amentum, Ansa, Hesych.]
 [Γολγίς, ἡ, Gorgia, adj. gentile fem. a Γολγοί, quod v. Steph. Byz. L. DINDORF.]
 [Γολγίος, ἡ, ὄν, Gorgius, gentile a Γολγοί, quod v. Steph. Byz. L. DINDORF.]
 [Γολγοῖα, i. e. κρανίου τόπος, Matth. 27, 33, Io. 19, 17, nomen collis prope Hierosolymam, in quo Jesus crucifixus est, e Chald. גולגלתא Gulgaltâ : Cranium. DAHLER.]
 [Γολγοί, ὄν, οἶ, Golgi, urbs Cypri. Steph. Byz. Ἐν Γολγοίς καλουμένην χωρίῳ dicit Pausan. 8, 5, 2. V. Γόλγον. Male Zonar. p. 446 : Γολγοί, οἶ Κύπριοι. L. DINDORF.]
 [Γόλγον, i. q. Γολγοί. Steph. Byz. s. Γολγοί : Λέγεται καὶ Γόλγον οὐδετέρως. Fuit hæc forma ap. Theocr. 15, 100, sed accentu in ultima posito : nunc melioribus ex libris receptum Γολγῶς, forma accusat. Dorica. L. DINDORF.]
 [Γόλγος, ὁ, Golgus, n. pr. τοῦ ἡγησαμένου τῆς Σικωνίων ἀποικίας, ut ait Steph. Byz., a quo Golgos urbem nomen adeptam esse. Eum Adonidis et Veneris f. perhibet schol. Theocr. 15, 100, ubi scriptum Γολγῶς, qui accentus in nomine urbis certe est testator. L. DINDORF.]
 [Γόλησις, κακοδαίμονία, Miseria, Infelicitas, Hesych.]
 [Γολιάθης, qui hebraice Goliath, n. pr. hominis Palæstini, corporis proceritate insignis. Suid. L. DIND.]
 [Γόλλακα, λάκκον, Foveam, Scrobem, Hesych. Dialecti varietas videtur pro ἀλλαξ. L. DINDORF.]
 [Γόλμις, ψάρ τὸ ὄρνειον, Sturnus avicula, Hesych.]
 [Γόλμοι, στολμοί, Vestimenta, Hesych. V. Γυλλός.]
 [Γόλῳ, ὄνομα τόπου, Loci nomen, Suid. Zonar. p. 448 : Γόλῳ, ὄνομα τόπου. Liber unus Γολόους, alter cum Cyrillo Γολῳ. De Golgis cogitabat Tittm. L. D. Memoratur χωρίον Γολῳ μικρῶς Γαλατίας Inscr. basilicæ S. Pauli p. 63, 36. HASE.]
 [Γολοινά, χλωρά, ἡ Γολονά, Viridia, Hesych.]
 [Γολομεῖη, βοτάνη, Herba, Hesych.]
 [Γολόσσης, οὐ, ὁ, Gulussa, f. Masinissæ, regis Numidarum, ap. Polyb. 39, 1 seq., ubi scribitur Γολοσσης, Diodor. Exc. Vat. p. 92 Mai., Appian. Pun. 70, etc., Suidam s. ipso et s. Ἀσδρόβας, unde corrigendus accentus ap. Polyb. L. DIND.]
 [Γολύριον, κέλυφος, οἰκίον, Ταραντινοίς, Hesychius. « L. σικυῶν, Cortex cucurbitarum. » Perger.]
 [Γόμνη, ὀρίγανον, Origanum, Hesych. inter Γόμος et Γομφία. Idem Γονώνη, ὀρίγανος.]
 [Γομολίται, Gomolitæ, gens Idumææ. Steph. Byz. Sed v. Γοβολίται. L. DINDORF.]
 [Γόμον. V. Γόμορ.]
 [Γόμορ s. Γόμορ, τὸ, Gomer, Homer, mensura aridorum. Etym. Gud. p. 128, 33 : Γόμορ, τὸ μέγα μέτρον θεκέλ λεγόμενον, ὡς ἐν τῷ προφήτῃ Ὡση, Ἐμισθωσάμην ἑμαυτῷ θεκέλ κριθῶν· ἐν ἄλλοις δὲ ἀντιγράφοις λέγεται γόμορ κριθῶν. Ἐὸ οὖν αὐτὸ ἰε μέδιδμουσ ὄηλοῖ. Θεκέλ δὲ ἐβραϊστὶ εἰρηται, ὃ ἐστὶν ἔπαρμα, ἀπὸ τοῦ δύνασθαι νεανίαν ἐπάραντα τὸν γόμορ τῶν ἰε μεδιδμῶν τοῦ σίτου ἢ κριθῆς τῷ ὄνῳ ἐπιτιθέναί. Ἐστὶ δὲ καὶ μικρὸν γόμορ ἰε', ξεστῶν δὲ ν'. Eriph. De mens. et pond. vol. 2, p. 178, A : Τὸ δὲ αὐτὸ (quod λεθέκ) καὶ τὸ γόμορ καλεῖται. Δύο δὲ εἰσι γόμορ, μέγα καὶ μικρὸν, ὧν τὸ μέγα ἰσόμετρον ἐστὶ τῷ λεθέκ, δεκάπεντε καὶ αὐτὸ ὄν μοδίων, τὸ δὲ μικρὸν δώδεκα. Ad quæ Petav. p. 422 : « Vox ista γόμορ apud Græcos ambigua est. Duo enim ac diversissima mensurarum genera significat, hoc est גומר et גומ' quam utramque dictionem Græci per eandem efferunt, γόμορ. Etenim in illo Osee loco (3, 2) ubi est גומר, id est Homer, γόμορ apud illos legitur. At Exodi 16, ubi est גומ', perinde etiam γόμορ lxx scriperunt, ut et Ezech. 45, 11 et 14. Sed voc. γόμορ rectius posteriori huic tribueris : quia densissima Hebræorum aspiratio γ per γ Græce reddi solet. Itaque D. Hieronymus גומ' latine gomor, גומר autem eorum inter-

pretatus est. Porro Gomor decima pars est Eph. At Eph. decima pars cori, sive chomer. Igitur gomor centesima pars est chomer. Epiph. qui ap. Oseam duo illa simul non legerat, γόμορ κριθῆς et λεθέκ κριθῆς vel κριθῶν, sed alterum tantum, λεθέκ κριθῶν, vel γόμορ κριθῶν, perperam arbitratus est γόμορ κριθῶν idem esse ac λεθέκ κριθῶν, eamque variam diversorum codd. lectionem putavit, quæ unum idemque significaret, cum essent ejusdem loci duæ, et quidem necessariæ diversæque partes. Est igitur Epiphanius cavendus hic lapsus: qui Gomor, quod idem est ac chomer, cum lethec, hoc est totum cum dimidia parte, confudit, varia et vitiosa codd. lectione deceptus. Quo ex errore propagatus hic qui sequitur alius est, duplex esse Gomor, majus ac minus: quorum illud idem sit cum lethec, hoc est modiorum 15, cujusmodi corus sive chomer est triginta: alterum vero 12. Epiph. ibid. p. 182, A: Τρία μέτρα σπειδάλεως, ἃ τοῖς ἀγγέλοις Ἀβραάμ τῇ Σάρρα ἐτοιμάζειν προσέταττεν, ἐξ ὧν μέτρων ἐγκρυφίαν ἄρτον ἐνετείλατο· ταῦτα δὲ τὰ μέτρα ἕκαστον γόμον ἐχώρει· τὸ δὲ γόμον δέκατον ἦν τοῦ μεγάλου μέτρου, τουτέστι τῆς ἀρτάβης, δ γίνεται ἐπὶ τὰ ξέστων καὶ πέμπτον. Ad quæ iterum Petav. p. 425: «Perperam etiam in Regio γόμον, ut et in Basil. Quare nihil immutare volumus. Verum γόμορ fortasse restituendum. Est enim in vet. codd. literarum ρ et ν pictura non absimilis. Quæ res exscriptoribus fraudi fuit. — Etsi dubitari potest, utrum γόμορ, an, ut cusi et scripti codd. exhibent, γόμον legerit Epiph. Nam si postremum hoc mensuræ genus γόμορ appellari credidisset, non duplicem antea γόμορ, sed triplicem esse dixisset. Hic enim tertius est, a duobus illis plane distinctus. Sed utcumque Epiph. scripserit, γόμον istud non aliud esse potest quam γόμορ, hoc est ρϷν ...» Epiph. verba repetens Etym. Gud. p. 534, 48, tenet scripturam γόμον. Locis V. T. a Petav. memoratis add. Regg. 1, 16, 20: Γόμορ ἄρτων· 25, 18: Γόμορ ἐν σταφίδος. Glossas Lexicogr. collegit Albert. ad Hesych.: Γόμορρα, μέτρον, στάσις. L. DINDORF.]

[Γόμορ, δ, Gomor, n. pr. Herodian. Epim. p. 240. L. DINDORF.]

[Γόμορρα, Mensura quædam. V. Γομόρ.]

[Γόμορρα, Gomorrha, urbs Judææ, sæpe memorata in V. et N. T., ubi plerumque flectitur Γομόρρας, veluti Gen. 10, 18: Ἔως Σοδόμων καὶ Γομόρρας· 14, 1: Βασιλείως Γομόρρας, etc. Sed accus. Γόμορρα est 13, 10: Καταστρέψαι τὸν θεὸν Σόδομα καὶ Γόμορρα· 19, 24: Ἐβρέξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον· Ies. 13, 19: Κατέστρεψεν ὁ θεὸς Σόδομα καὶ Γόμορρα. Γομόρραν est in variet. script. Epist. Petr. 2, 6: Πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας. Hinc gentile Γομορρηνός, ἡ, ὄν, Gomorrhæus: unde Γομορρηνοὶ ap. Nilum Ep. 1, 69, p. 30. L. DIND.]

Γόμος, δ, Onus navis, Merces quæ sunt in navi. Pollux enim [1, 99] τὰ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ cum aliis nomm. tum hoc appellari dicit. [Mosch. ap.] Athen. 5, [p. 207, C]: Ἦν δὲ ἡ ναὺς τῇ μὲν κατασκευῇ εἰκόσσορος, τριπάρδος δὲ τὴν μὲν κατωτάτῳ ἔχων [ἔχουσα] ἐπὶ τὸν γόμον. [Herodot. 1, 194: Τὰ μέγιστα αὐτῶν (navium) καὶ πεντακισχίλιων ταλάντων γόμον ἔχει. Æsch. Suppl. 444: Καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον. Demosth. p. 883, 11: Τὸν γόμον οἰκεῖον ἔχειν αὐτὸν τῆς νεώς. Et alibi. Coteler. Monum. vol. 1, p. 347, C, a Boisson. cit.: Πλοῖον ἐνανάγησεν ἐν τῷ πελάγει, καὶ ἀπόλεσε τὸν γόμον. || Sarcina. Suid. v. Ὑπὲρ ὄνου σκιάς: Κατάλυσας τὸν γόμον ὑπέδου τὴν σκιάν τοῦ ὄνου· quod suspectum. Vertitur, Onere humi deposito. HEMST. Exod. 23, 5: Ἐὰν δὲ ἴδῃς τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐγθροῦ σου πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ. Reg. 4, 5, 17: Δοθῆτω δὴ τῷ δούλῳ σου γόμος ζεύγος ἡμιόνων. Fab. Æsop. p. 138 Fur.: Ὄνον βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον. || Ζωμός, Jusculum interpretatur Hesych. L. D. || «Species panni. Achm. Onir. c. 244: Εἰ δὲ ἴδῃς τι ἐρυθρὰ ἦν τὰ τοῦβια, ἔσται ἡ χαρὰ θαυμάσιον· εἰ δὲ ἀπὸ ἐρίου, καὶ ὁ γόμος αὐτῶν ἔριον, εὐρήσει πλοῦτον ἀκόπως ἀπὸ ἀργήτων· εἰ δὲ ἀπὸ βάμβακος καὶ τοῦ γόμου, ὁμοίως πλουτήσει ἀπὸ ἀνθρώπου προκοῦ οἰκοδεσπότου.» DUCANG.]

Γομός, Onero, VV. LL. [Hesych.: Ἀχθήσας, γομώσας ἤγουν πληρώσας. HEMST. Duplici accus. junxit THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.]

A Io. Malalas p. 404, 12: Ὅσα εὔρε πλοῖα ἐκράτησε, καὶ ἐγόμωσεν αὐτὰ Ὀθωνικήν καὶ Γοθηκὴν χεῖρα. De qua constr. conf. dicta in Γεμίζω et Γέμω. L. DIND.]

[Γομφάριον, τὸ, Mugil. Schol. Lycophr. 664: Τὸς κροστρέας ἤτοι τὰ γομφάρια. ANGL. Schol. Oppian. Hal. 1, 112; 3, 339. DUCANG. V. Γόμφορ. ἄ.]

[Γομφεύς, adj. gentile a Γόμοροι, urbe Thessaliæ. Steph. Byz.: Γόμοροι... τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, εὐρήται δὲ Γομφεύς. Γομφέων genit. habet numus ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 138. L. DIND.]

[Γομφήλη, Maxilla, Gl. Pollux 2, 93: Τὸ ὑπὸ τὰς γνάθους γόμφαι τε καὶ σιαγόνες. Scrib. videtur γομφήλη et γομφαί, quamvis auctoritate potius quam ratione careat scriptura per ο. L. DIND.]

[Γομφιάζω, Hebesco, Stupeo dentibus. Ezech. 18, 2: Ὅδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν, Dentes liberorum hebetes facti sunt. Sirac. 30, 10: Ἐπ' ἐσχάτῳ γομφιάσεις τοὺς ὀδόντας σου, Vulg., In novissimo obstupescant dentes tui. Tigurina, Tandemque dentibus tuis infrendas. Lex. Cyrilli Ms. Brem. γομφιάσεις interpretatur συγκόψεις. Ex Schleusn. Lex. V. T.]

B Γομφιάσις, ἡ, Morbus dentium, vel gingivarum; Molarium vel, secundum alios, Maxillarum a dentitione dolor. Sunt et qui γομφιάσιν de mobilitate dentium interpr. ap. Diosc. [2, 63], ubi decoctum cornu cervini dicit παρηγορεῖν τὰς γομφιάσεις, quod Plin. scripserit, cornu cervini cinerem dentes mobiles confirmare.

Γομφιασμός, ὁ, Confractio dentium, vel Stupor dentium. V. Hesych. et Suid. [Zonar. p. 447, Herodian. Epim. p. 16: Γομφιασμός, ὁ αἰμοδιασμός τῶν ὀδόντων. Eadem Hesych.: Γ., συνθλασμὸν ἢ συντριμμὸν ἢ αἰμ. ὀδ. Refertur ad Amosi 4, 6: Δώσω ὑμῖν γομφιασμὸν ὀδόντων ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ὑμῶν.]

[Γομφιάδουπος, ὁ, ἡ.] Γομφιάδουπα χαλινα, Epigr. [Anth. Pal. 6, 233], Circa molares dentes strepentina frena.

[Γομφίον, τὸ, Clavicus, Gl. Hesych.: Γομφία, ἤγουν γομφωτήρια, ξύλα εἰς γόμφοις. Conf. Γομφίος in fine.]

C Γομφίος, ὁ, Molaris dens. Xen. [Mem. 1, 4, 6] anteriores dentes cibum dicit secare, et τοὺς γομφίους λαίβειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quod clavorum modo generis infigantur. [Pollux 2, 92: Παράκεινται δὲ αὐτοῖς (τοῖς κυνόδοσι) δύο ῥιζῶν ἐξηρητημένοι οἱ λεγόμενοι γομφίοι, πέντε ἑκατέρωθεν ὧν εἰσι καὶ οἱ λεγόμενοι μύλοι. Mæris p. 111: Γομφίους Ἀττικῶς, μύλους Ἑλληνικῶς, ubi v. Piers. Exemplis ab eo collectis Schneid. et Schæf. addunt Herodot. 9, 83: Κεφαλὴ... ἐχουσα ὀδόντας μουνοφυέας ἐξ ἐνὸς ὀστέου πάντας, τοὺς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους· Epicharm. Athen. 10, p. 411, B: Ψοφεὶ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγες δ' ὁ κυνόδων (ubi γομφίος Eustath. cum libro uno), quo accentu Arist. Plut. 1059: Ἐνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ· Arist. De generat. an. 5, 8: Οἱ μὲν πρόσθιοι γίνονται πρότερον, οἱ δὲ γόμφιοι ὕστερον, et Hist. An. 2, 4 bis, ubi semel liber unus γομφίοι, et in Gl. Γόμφιος, Molaris. Accentu γομφίος utitur Eust. Il. p. 150, 34, Opusc. p. 354, 8; Orion p. 41, 24, 26. Ad accentum referenda fort. etiam observatio Pseudophilem. p. 299: Γομφίον, ὁ γόμφιος, si scribendum sit γομφίος. V. tamen Γομφίον. Ceterum γομφίους memorat præter alios Arist. iterum Pac. 34: Παραβαλὼν τοὺς γομφίους. Errorem Suidæ, qui deceptus, opinor, ab schol. ad l. Arist., γομφίους dixit τοὺς πρόσθιους ὀδόντας, notavit Hemst. ad Arist. Plut. 1060. In eadem culpa Zonaras p. 447. Ceti γομφίοι ap. Lucian. Ver. H. 2, 1. || Dentem clavis dicit Arist. Thesm. 423: Κλειδιά... Λακωνικῶν ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους. ἢ L. DINDORF.]

[Γομφίτης, ὁ, i. q. γομφίος. Herod. Epim. p. 16: Γ. ὀδούς. || Salm. Plin. Ex. p. 670, a, F: «Nicomedes in Glossario iatrico: Θυμίαμα Λιβυκῶν, γομφίτης. Hammoniacum intelligit. Vox ea γομφίτης multis locis legitur ap. Myrepsum, docto interpreti nusquam intellecta. » ἢ]

[Γομφόδετος, ὁ, ἡ, Clavis compactus. Æsch. Suppl. 846: Γομφόδετῳ δόρει, de nave.]

[Γόμοροι, οἱ, Gomphi, urbs Thessaliæ, ejusque cives. Steph. Byz.: Γόμοροι, πόλις Θεσσαλίας· τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. L. DINDORF.]

Γομποπάγης, δ, ή, Cuneis s. Clavis compactus. Et metaph. ap. Aristoph. [Ran. 824] ῥήματα γομποπαγῆ. [Verba composita dici videntur, eaque sesquipedalia. Respexit Hesych. : Γομποπαγῆ, συνηρμισμένα.]

Γόμφος, δ, Cuneus, Clavus. Od. E, [248] de navi : Γόμφοισι δ' ἄρα τήγες καὶ ἀρμονίησιν ἄρησε. [Hesiod. Op. 429 : Εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶδες ἐν ἐλύματι πῆξας γόμποισιν πελάσας προσαρήρεται ἰστοβοῆι. Apollon. Rh. 2, 613 : Εὐτέ μιν Ἄργος γόμποισιν συνάρρασε. Ubi leg. συνάρρησε, jubente non tantum loco quem Apollon. imitatur Homeri, sed ipsa sententia, quæ imperf. non magis fert hic quam ap. Hom., ubi etiam est varietas ἄρασε. Quam minus, opinor, laudassent Ruhnk. Ep. crit. p. 221, Porson., Buttm., si veram ap. Apoll. scripturam animadvertissent servatam esse in Etym. M. p. 237, 53 : Γόμφοισι ... ἐπὶ δὲ τῶν σφηνῶν, Γόμποισι συνάρρηεν. Certissima igitur tertio ejusdem Apoll. loco 3, 1317, Μεσσηγὺ δ' αἰέρας γάλλεον ἰστοβοῆα βοῆ συνάρρασε κορώνη, anonymi ap. Ruhnk. correctio συνάρρησε, sicut est 2, 1115 : Θοοῖς συναρηρότα γόμποισι. L. DIND.] Aristot. Metaph. 9, [1] pro Clavo : Μάλιστα δὲ εἴ τι φύσει τοιοῦτον καὶ μὴ βίη, ὥσπερ ὅσα κολλητὴ ἢ γόμφω ἢ συνδέσμῳ. Cic. ap. Plat. in Tim. γόμφος Cuneolos vertit : ubi tamen, inquit Bud., Clavos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμούς τοῦ σώματος. [Plato Tim. p. 42 seq. : Εἰς ταῦτόν τὰ λαμβανόμενα ξυνεκώλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις, οἷς αὐτοὶ ξυνεύγοντο, δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ μικρότητα ἀοράτοις, πυκνοῖς γόμποισι ξυνηκόντες, ἐν ἐξ ἀπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον. Quæ Cic. vertit : «Easque inter se copulabant haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus quæ cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis illiquefactis unum efficiebant ex omnibus corpus.» Non erat quod Ciceronem reprehenderet Bud., cuneum non contra linguam dicentem lignum, quod jungendis corporibus duobus adhibeatur, quamvis plerumque ita dicatur quod findendis immittitur. Voc. γόμφος utuntur etiam Æsch. Sept. 541 : Σφίγγ' ὀμοσῖτον προσμεμηχανημένην γόμποισι ἐνόμα, de sphinge clavis affixa scuto. Herodot. 2, 96 : Περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα· quibus comparanda hæc Etym. M. p. 237, 56 : (Γόμποισι) ἐπὶ τῶν σφηνῶν, Γόμποισι συνάρρηεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἡμετέρων γομφίων· ὥσπερ γὰρ ἀσφαλῶς δρᾶσσονται οὗτοι καὶ σφίγγουσι τὰ παραβαλλόμενα αὐτοῖς, οὕτω κακείνα (fort. κακείνοι) τὰς περιτιθεμένας αὐτοῖς σανίδας, et Aristid. vol. 1, p. 52 (94) : Τῶ μέσω τὰ ἄκρα οἷον γόμφω συλλαβῶν καὶ βεβαιωσάμενος τῇ ὑγιείᾳ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ. Aristot. De part. an. 2, 9 : Ἐν μέσῳ περιειληφότων οἷον γόμφον ἀπαράγαλον, de ossibus duobus talo vel articulo junctis : quo referendum quod Hesych. et Etym. M. Γόμποισι interpr. etiam ἄρθρα. Epigr. ap. Athen. 5, p. 209, C : Τίνι γόμποισι τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἕκαμον τὸ κύτος; Plut. Mor. p. 321, D : Ὡσπερ γὰρ ὀλίγες ἢ τριήρης ναυπηγεῖται μὲν ὑπὸ πληγῶν καὶ βίας πολλῆς, σφύραις καὶ ἥλοις ἀραττομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρόσσι καὶ πελέκεισι, γενομένην δὲ στήναι δεῖ καὶ παρῆναι σύμμετρον χρόνον, ἕως ὅτε δεσμοὶ κάτοχοι γίνονται καὶ συνήθειαν οἱ γόμποισι λάβωσιν. Lycophr. 747 : Αὐτουργότευκτον βᾶριν εἰς μέσῃν τρόπιν εἰκαῖα γόμποισι προσεταρρανωμένην. Nonnus Dion. 40, 459 : Φράζεστε λεπταλέοισι σεσηρότα δούρατα γόμποισι, πυκνὰ περιστρώσαντες ἑμοζυγέον ἐπὶ τοίχων ῥίπεσιν οἰσίνουσι (ubi οἰσύναις Angl., coll. Hom. Od. E, 256 : Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσύνησιν ac ne ap. Herodot. quidem 2, 96 certa est forma ῥίπος, quum ῥίπι pro ῥίπει sit in nonnullis). Locis his partim ab Schneid. cit. adde Philon. Belop. p. 64 : Ὅπως δὲ πρὸς ἀλλήλους μένωσι, καὶ γόμποισι μὲν συλλαμβάνονται, καὶ ἥλοις δὲ διένεται διὰ τῆς στερεᾶς. Heron. Autom. p. 252 : Ἐν δὲ τῷ τοίχῳ τοῦ πλινθίου τῷ πρὸς τῷ ε ζ ἐνηλείσθωσαν δύο γόμποισι καθάπερ κανόνια. Polyb. 13, 7, 9 : Σιδηροῖν γόμφων. Lucian. Gall. c. 24 : Μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους καὶ ἥλους· ibidemque 25. Hesych. : Γόμποισι, σφηνάριοις. Γόμποισι, ταῖς τῶν ξύλων ἀρμογαῖς. Etym. M. p. 238, 2 : Γόμφος, κυρίως τὸ ξύλινον καρφίον· 237, 53 : Γόμποισι (l. Γόμποισι), σφῆνες, δεσμά. Phrynich. Bekk. p. 32, 17 : Γόμφος, σφοδρὸς σύνδεσμος. Eust. II. p. 1350, 19 : Ἔστωρ, σφῆν, ἔμβολος, γόμφος. Poll. 1, 84. || Dens

molaris. Hesych. : Γόμφους, ὀδόντας ... ἢ μύλους. Idem cum Suida, gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 186, 24 : Γόμποισι, μύλοι. Zonar. p. 447 : Γόμποισι ... αἱ μύλαι. Gl. Γόμποισι, Maxillares, Gingivæ : quarum interpretationum posteriori se tueri potest quam Suidas et gram. Bachm. ponunt σύνδεσμοι ὀδόντων : quod cuiuspiam videatur corrigendum σύνδεσμοι, καὶ ὀδόντες. Γόμποισι, ut est ap. Hesychium. || Stilus scriptorius. Nonnus Io. p. 232, 26 : Καὶ Πύλατος θηητὸν ἐπέγραφε μάστουρι γόμφω γράμμα, τόπερ καλέουσι Λατινίδι τίτλον ἰωῆ· ἣν δὲ σφῆν καλάμῳ τετυπωμένον· Οὗτος Ἰησοῦς. || Piscis. Gl. : Γόμφος ἰχθύς. V. Γομφάριον. L. DIND.]

Γομφότομος, δ, ή, Clavis trajectus, Nonn. [Io. p. 232, 1 : Δούρασι γομφότομοισιν.]

Γομφώ, Clavis compingo. Item simpl. Compingo, Coagmento. Epigr. l. 2 navis γομφωθείσα [Anth. Pal. 11, 248 : Ἀπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθείσαν]. Aristoph. Eq. [463] : Γομφούμενά γε τὰ [Γομφούμεν' αὐτὰ] πάντα καὶ κολλώμενα. [Æsch. Suppl. 440 : Γεγομφωμένοι σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν, ὡς προσηγημένον· quo respiciens Hesych. : Στρέβλαι ναυτικά, τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα. Idem : Γομφώσαι, συμπῆσαι. Nonnus Dion. 40, 448 : Ἰαρία γομφώσαντες. Anth. Pal. 9, 416 : Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων Κύπριδος γομφουμένη. Memorat inter voc. naupegica etiam Poll. 1, 84; idemque inter fabrilia 7, 114. || Improperie Empedocel. ap. Plut. Mor. p. 95, A, ab Schneid. cit. : Ὡς δ' ὅτε ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσεν καὶ ἔδησεν, Coagulavit, quod Hom. II. E, 902 dixerat συνέψηξεν. || Γεγομφωμένος, Dentalis, Gl. Unde augeri possunt lexica Latina, nisi scribendum Dentatus. V. Γόμφος. L. DIND.]

[Γομφώδης, δ, ή, Clavis compactus. Hesych. v. Ἀλάλητα· Ἐβλα ποταμοῦ κλυστὰ (ποταμόκλυστα Salm.), γομφώδη. Rates dicere videtur leviter compactas ex trabibus.]

Γομφώμα, [τὸ, Compages. Plut. V. Marcell. c. 15 : Τὸ γομφώμα διέσεισαν τοῦ ζεύγματος. Conf. l. ejusdem s. Γόμφος cit. Longus Past. 2, 26 : Δελφίνες πηδῶντες ἐξ ἄλλος, ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς ἐλυον τὰ γομφώματα. WAKEF.] et Γομφώσις, ή, Coagmentum, Coagmentatio, Bud. ex Plut. Exp. et Compages, Contabulatio. Item γομφώσις ap. Medicos Species συναρθρώσεως, quum os ossi clavi modo infigitur, ut inquit Galen. [4, 11. Schol. Theocr. 7, 105 : Τὰς τῶν κανίδων γομφώσεις. WAKEF.]

Γομφωτήρ, δ, Coagmentator, Qui compingit (navem). [Anth. Pal. 9, 31 : Ἐς τί πέτυν πελάγει πιστεύετε, γομφωτήρες;]

Γομφωτήριον, τὸ, q. d. Coagmentatorium, i. e. Id quo fit coagmentatio. Unde exp. et Clavus. [Γομφωτήριον, Hesychio s. Γομφία i. q. ξύλα εἰς γόμφους. Idem : Γομφωτήρια, ἥλοι. Hero Autom. p. 271, ab Schneid. citatus : Ἐκκοπάς στενάς ὡσεὶ γομφωτήριον. Schol. Hom. Od. E, 246 : Τέρετρα πάντα τὰ διατηρησάι δυνάμενα, γομφωτήρια καὶ τρύπανα, cit. Wakef.]

[Γομφωτικός, ή, ὄν, Ad compingendi negotium pertinens. Plato Politic. p. 280, D : Τέχνην φραγματῶν περὶ τε γένεσιν ἐπιθηματουργίας οὔσαι καὶ τὰς τῶν θυρωμάτων πῆξεις, γομφωτικῆς ἀπονεμηθεῖσαι μόρια τέγγης. Quo respicit Pollux 7, 209. ANGL.]

Γομφωτός, ή, ὄν, Coagmentatus, Compactus. [Strabo 16, p. 741 : Πλοῖα διαλυτὰ τε καὶ γομφωτά. SCHNEID. Nonnus Io. 19, 75, de Christo crucifixo : Δούρασι γομφωτόμοισιν ἐγὼ γομφωτὸν ἐλάσας κοίρανον ὑμείων. WAKEF. Aristes De leg. transl. p. 110, 59 : Παλεῖνοις συναρμολοζόμενον γομφωτοῖς. HASE.]

[Γοναγόν, τὸ, vicus μιλίων τεσσαράκοντα ab Apsame Syriae distans. Mosch. Prat. spir. p. 1151, A. HASE.]

[Γοναὶ Διὸς ὑετίου. V. Γονή.]

[Γόναρ, μητέρα, Λάκωνες, Matrem dicunt Lacones, Hesych. Kust. : «Scribe μήτρα, Uterus.»]

[Γονατᾶς, ᾶ et οῦ, δ, Gonatas, Antigonī f. Demetrii Poliorcetae cogn., ap. Polyb. 2, 41, 10 etc., Plut. Æmil. Paul. c. 8, Suid. s. Eudoc. v. Περσῶν aliosque multos. Quod auctore Porphyrio ap. Euseb. Chron. p. 176 ed. Mai., unde sua sumsit Georgius Sync. p. 267, A, 270, C, ducitur ab urbe Thessaliae ubi natus educatusque esset, Gonnis : Ἀντίγονος ὁ Δημη-

τρίου τοῦ πολιορκητοῦ καὶ Φίλας τῆς Ἀντιπάτρου θυγατρὸς... ὅς ἐν Γόννοις τῆς Θεσσαλίας γενόμενος τε καὶ τραφεὶς Γονάτας ἐπεκαλεῖτο. Sed eam explicationem e ratione temporum redarguit Niebuhr. comment. de Eusebio in Script. min. vol. 1, p. 227, patrem Antigoni ostendens, quando filium genuit, nondum Thessaliam neque adisse neque in potestate habuisse. Quare γονατᾶς ipse habet pro voc. Macedonico confertque novi Græcismi vocem γονατᾶς, quæ laminam ferream significat circum genu positam. Sed ab eo voc. quum non videatur formari posse γονατᾶς, id ut significet ejusmodi genuali cinctum, dicere malim Antigonom a vitio genuum, sicut Antiochum Grypum a naso, cognomen adeptum. Ceterum in eadem qua Porphyr. sententia versatus est Steph. Byz., quum gentile urbis Thessalicae formari etiam Γονατᾶς scripsit: Τὸ ἐθνικὸν καὶ Γονατᾶς, ὃ καὶ παράλογον διὰ τὸν τόνον, non aliud ejus, satis scio, exemplum in promptu habens præter cognomen Antigoni, cujus ipse quem miratur accentus cavillandi vocabulum prodere ei debebat. Vera enim prosodia est non Γονατᾶς neque, ut est ap. Euseb. p. cit. et 179, Γονάτας, et ap. Steph. Byz. in Ἀντιγόνοια, Γονάτου, sed Γονατᾶς. L. DINDORF.]

Γονατῖζω, Ingeniculo, Genua flecto. Affertur autem e Cratino comico a Poll. [2, 188]. In VV. LL. exp. Genuculor, λιτανεύω, et γουναζομαι. [Hesych.: Παροκλάζοντες, γονατίζοντες, HEMST. Idem: Μετοκλάζει, γονατίζει. SCHÆF. Malalas p. 309, 11: Συνέβη... γονατῖσαι καὶ αἰματωθῆναι τὸ γόνου τοῦ ἵππου. Ἐγονάτισε, In genu procumbere fecit, Aq. Genes. 24, 11. || Genu ferio. Phryn. Bekk. p. 31, 21: Γονατίζειν, τῷ γόνουτι πλήττειν. Sumsit fortasse a Cratino. L. DINDORF.]

[Γονάτιον, τό. Theognost. cod. Barocc. 50 Can. 741: Τὰ διὰ τοῦ αἰων ὑποκοριστικὰ, γονάτιον. CRAMER. Lucian. Asini c. 10 in descriptione palæstræ protervæ: Νῦν, ἔφη, δεῖξαι εἴπερ νέος εἰ καὶ εὐτονος παλαιστής καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. Καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέγους ἐς γόνου, Ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, etc. Schol. Nicand. Ther. 541: Κατὰ τὸν βουβῶνα ἤγουν τὸ γονάτιον. Id. 595: Ἦτρον τὸ γονάτιον ἢ τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νάρθηκος λέγει, ἢ ἤτρον τὴν ἐντερῶν φησί. Κυρίως δὲ ἤτρον ὁ μετὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος. Nulli horum ll. apta videtur signif. Genuculi, sed Femoris vel Inguinis. Eamque omnino voc. potestatem esse docet gl. Photii, Suidæ, grammat. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 286: Κώληπα, τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, ἢ κόξα. Coxam enim dicimus partem femoris posticam, et quidem summam. Non disputo autem h. l. quam recte ita capiatur voc. Homericum (ll. Ψ, 726) κώληψ. Faciunt porro pro hac interpr. fortasse quædam etiam eorum quæ sunt ap. Ducang. in Ὑπογονάτιον, quod v. Genuculi vero signif. de calami nodis Tzetz. Hist. 7, 741: Τὸς Ἰνδῶν καλάμους τῷ Κτησίᾳ ὡς διοργυίους γράφοντι τὸ πλάτος τίς πιστεύσει; Καὶ τοῖς τὸ ἐν γονάτιον δύο ποιείν ὀκλάδας; Quod v. 735 dixerat ἐν γόνου τι κοιλάναντες ὄν ἔφημεν καλάμων. || Pars aratri, Buris. Etym. Gud. p. 130, 34: Γύης τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ἀρότρου, τὸ πρὸς τὸ ξύλον τὸ λεγόμενον γονάτιον. Proculus ad Hes. Op. 425, indeque Moschop. ad 441: Γύην) τὸ λεγόμενον γονάτιον τοῦ ἀρότρου. Hæc, quæ pugnare inter se videntur, quomodo concilianda sint dicetur s. Γύης. || Genus instrumenti fabrilis, Norma, ad quam anguli exiguntur. Ioan. Canabutzes ap. Ducang. App. ad Gloss.: Βαρύδιον. Ἐὰν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους ἤτις τοὺς λεπτογυροὺς ἢ τοὺς ξέοντας τοὺς λίθους διὰ τίνα αἰτίαν τὸ γονάτιον ποιεῖται γωνίας ἴσας καὶ τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσιν. || De membris catenæ capiendum videtur in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 49, ab ipso cit.: Κελεύει οὖν πλῆθος σιδήρου ἀναριθμήτου συνάξαι καὶ ἄλλωσι ποιῆσαι· ἔσχη δὲ ὁ σταθμὸς ἐκάστου γονατίου ἀνὰ λιτρῶν τρισχίλιων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα. Καὶ συζευγνύει ἀνὰ γονάτια πεντήκοντα, καὶ παρεισφέρει ξύλον ελαφρὸν ἀγριοφοινίκιον μεταξὺ τῆς ἀρχῆς τῶν πεντήκοντα γονατίων. Καὶ οὕτως ἀπ' ἀκροῦ τῆς γῆς ἕως τοῦ ἐτέρου διέφραξεν τὴν θάλασσαν. L. DINDORF.]

[Γονατῖς, ἡ, Genuculum culmi. Epiph. t. 1, p. 599, C: Ρίζαι, καὶ βάσεις, καὶ καλάμη, καὶ αἱ γονατῖδες. HASE.]

[Γονάτισις, ἡ, Genuflexio. (Vocab. a Montefalc. fitum.) Wessel. Ep. ad Ven. p. 22. SCHÆF.]

[Γονατόδεσμος, ὁ, Genuale, Gl.]

[Γόνυ, τό, Genu, voc. Γόνου forma barbara. Herodian. Epim. p. 16: Γόνου, γόνυτος. Liber unus γόνυτον, recte. Sed inepte Suid. locum Xenophontis, qui habet γόνυα pl., sub Γόνυτον recenset. L. DINDORF.]

Γονατόμοι, Genuculor, In geniculum nodor, Cam. Affertur e Theophr. H. Pl. 8, 2, [4]. Et partic. γεγονατωμένος, Genuculatus e Diosc. 3, 58.

Γονατώδης, ὁ, ἡ, Genuculatus, Genuculis cinctus, Nodis geniculatus. Sic redditur ap. Theophr. H. P. 4, 12 [11, 13 Schn.] e Plin. [Ibid. 1, 5, 3: Ὁ μὲν καλάμος γονατώδης 1, 6, 7: (Ρίζαι) γονατώδεις, ὥσπερ αἱ τῶν καλάμων. Diosc. 4, 30.]

[Γονάω, Pario, Gigno. Hesych.: Γονᾶ, κύει, γεννᾷ, φύει. L. DINDORF.]

[Γόνδρον s. Γόνδης, Salsamentum suillum, lingua Paphlagonum. Schol. Luciani Gall. c. 22, notatus ab Struvio: Ἐνοιὶ δὲ σαπέροδον εἰρήκασιν τὸ ἐκ σὺδος τάριχος, ὃ νῦν γόνδρον Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. Idem in Bachm. An. vol. 2, p. 319: Τὰ ἕια τεμάχῃ, ἃ γόνδρον Παφλαγόνες φασὶ. Videtur igitur γόνδρον accus. a nominat. γόνδης esse. Vitiose Etym. M. p. 708, 42, γόνδρον. L. DINDORF.]

[Γόνδρα, gens Thracia. Steph. Byz., qui addit: Λέγεται δὲ παρ' Ἡρωδιανῶν Κόνδρα καὶ Ρόνδρα. L. DINDORF.]

Γονεῖα, ἡ, Fœtificatio. [Herodian. Epim. p. 17 et Suid.: Γονεῖα, ἡ γέννησις.]

[Γονεῖς, οἱ, urbs Thraciæ ejusque cives, ap. Steph. Byz.: Γονεῖς, πόλις Θράκης· οἱ κατοικοῦντες ὁμοῦς. Οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας τοὺτους ἐκάλεσαν. Stephanum describens Eust. II. p. 291, 42 non Γονεῖς dedit sed Γονεῖς. L. DINDORF.]

[Γονεοκτονία, V. Γονοκτονία.]

Γονεὺς, ἕως, ὁ, Genitor, Pater. At Γονεῖς, Pater et mater, Parentes, licet in VV. LL. γονεὺς quoque reddatur Parens, Pater et mater. Hesiod. [Op. 233]: Τίττουσιν δὲ γυναῖκες εὐκίετα τέκνα γονεῦσιν. [Æschines C. Ctesiph. p. 69 St.: Μῆτε γυναῖκες τέκνα τίττειν γονεῦσιν εὐκίετα.] Aristoph. N. [994]: Καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονεῖς κακοσχεῖν [σκαίωσιν]. Plut. De frat. am. [p. 482]: Ὡς δὲ ἂν τις παραινέσειε θεραπεύειν γονεῖς. [Repetitur sæpissime in eod. scripto voc. apud omnis ætatis scriptores frequens, cujus de usu rariora tantum notamus hæc. Herodot. 1, 91: Κροῖσος πέμπτου γονεὺς ἀμαρτάδα ἐξέπλησε, abavi Gygæ Aristot. Hymn. ap. Diogen. L. 5, 7 aliosque virtutis fructum dicit χρυσοῦ τε χρῆσσω καὶ γονεῶν, non parentes, ut opinor, solos, sed totum stemma significans. Idem H. A. 7, 6, 14: Καὶ εὐκίετες δὲ τοῖς γεννήσασιν ἢ τοῖς ἀνωθεν γονεῦσιν (nascuntur). Chron. Pasch. p. 735, 10: Ἡμεῖς διὰ τῆς προστασίας τοῦ θεοῦ... τοῦ θρόνου τῶν πατέρων καὶ γονεῶν ἡμῶν ἐπελαβόμεθα. Ib. p. 737, 7: Εἰς τὸν θρόνον τῶν γονεῶν... προγόνων ἐκαθίστατε, et, ubi vel πατέρων vel προγόνων lacuna interceptum videtur, ibid. v. 12: Τοῦ θρόνου τῶν γονεῶν σου καὶ... Martyr. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 588: Ἐγὼ δὲ Θεόφιλος, ἀρνησάμενος τὴν κακὴν κληρονομίαν τοῦ ἐλληνισμοῦ τῶν ἐμῶν πατέρων καὶ γονεῶν. || De animalibus. Herodot. 3, 109, de serpentibus: Τῷ γονεῖ τιμωρόντα ἐστὶ ἐν τῇ γαστρὶ ἔδοντα τὰ τέκνα. Aristot. Pol. 2, 3: Εἰσὶ δὲ τινες καὶ γυναῖκες καὶ τῶν ἄλλων ζῴων, οἷον ἵπποι καὶ βόες, αἱ σφόδρα πεφύκασιν ὁμοῖα ἀποδιδόναι τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν· quo tamen de l. v. in Γυνή. Pollux 5, 77, 78, de cervis; Plut. Mor. p. 3, A, de canibus. || Ut sæpius γόνος et τόκος, sic γονεὺς et τοκεὺς confusa ap. Herodot. 4, 5, Callim. fr. 13 coll. Apollon. De pron. p. 143, C (403, C). L. DINDORF.]

Γονεῦω, Fœtifico, Gigno, item Concipio. Bud. e Theophr. C. P. 1, [14, 1 Schn.]: Καὶ τὰ δένδρα παραιοθέτων τῶν πρώτων καρπῶν, γονεῖ πάλιν ἐτέρους· 3, [16, 2]: Γονεῖν τὸν εἰς νέωτα καρπὸν· [ibid.: Καλῶς γονεῖσι· 22, 5 et H. Pl. 8, 10, 5: Ἄνῆρ ὁ γονεῦων. Plut. Mor. p. 980, C: Αἱ δὲ πορφύραι συναγελαζόμεναι τὸ μὲν κηρίον, ὥσπερ αἱ μελιτταί, κοινῇ ποιῶσιν, ἐν ᾧ λέγονται γονεῖν· 981, C: Διὸ καὶ πλείστα καὶ μάστιγα γονεῖται περὶ τὸν Εὐξείνιον πόντον, indicavit Wakef.]

Γονή, ἡ, Genitura, Fœtus s. Fœtura, Proles. II. Ω, [539]: Ὅτι οἱ οὗτι Παίδων ἐν μεγάροις γονῆ γίνεται

κρείοντων. Ubi exp. γέννησις, Generatio. [Accommodatior hæc signif. Apollodoro, eadem formula uso 3, 15, 6 : Εἰς Πυθίαν ἦλθε καὶ περὶ παίδων γονῆς ἐμμανεύετο. Conf. sch. Hom. II. E, 64. Ap. Hom. vero intelligenda Proles, ut ap. Diodor. vol. 2, p. 517, 6 : Οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ γονὴ γνησία.] Ut autem hic periphrastice γονὴ παίδων pro παῖδες, sic Eur. [Med. 1136] γονὴν τέκνων δίπτυγον vocat Geminos filios. [Hom. H. Apoll. 63 : Ἀσπασίη μὲν ἔγωγε γονὴν Ἐκάτοιο ἀνακτος δεξιέρην, i. e. Ἐκατον. Tzetz. Hist. 5, 781 : Γοναῖς ταῖς Αἰγυπτίων. Conf. ib. 825, Iamb. v. 205, 267. V. infra. L. D.] || Γονή, inquit Bud., Genitura, Fœtus, i. e. Infans editus; τὸ ἐκγονόν : et subjungit e Luciano [Dial. mar. 10, 1] de Latona loquente, Πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν δύνατο ὑποδέξασθαι τὰς αὐτῆς γονάς. Sic certe et Soph. Antig. [642] γονάς κατήκους Morigeros natos vocat. [Hom. Od. Δ, 755 : Οὐ γὰρ οἶω πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο ἔχθεσθαι. Hesych. : Γονάς, τέκνα. Idem : Ἰδρυρὶς γονή, ἀντὶ τοῦ Ἰδρυρὶς γενεά· γράφεται δὲ καὶ γυνή, ὃ δὲ Καλλίστρατος, γύη etc. Σοφοκλῆς Τριπολέμω. Soph. OEd. C. 1192 : Εἰσὶ γὰρ γοναὶ κακαὶ. L. D. Dionys. A. R. 2, 19 : Κρόνος ἀφανίζων τὰς αὐτοῦ γονάς. De partu nondum edito Nonnus Dion. 1, 352 : Διδύμη σφριγώσα γονὴ κυμαίνετο γαστήρ. Schæf. Idem 12, 56 : Πῶς βροτῆν ὠδινε γονὴν πίτυς; 37, 124 : Ἴππιον ὄγκον ἔχουσα γονῆς οἰδαίνετο γαστήρ.] || Dicitur et de Brutorum fœtura; ut ap. Æschin. [p. 69 St.] : Μηδὲ βοσκήματα κατὰ φύσιν γονάς ποιεῖσθαι. [Hesych. : Ἰλλάδας γονάς, ἀγελίας, καὶ τὰς συστροφάς. Εὐριπίδης Φριξῶ καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίω. Ubi delenda verba ex versu sequenti, ut videtur, illata καὶ τὰς συστροφάς. Ἰλλάδες γοναὶ autem de bubus aratoribus capiendum puto, ut est de aratris Antig. 341 : Ἰλλομένω ἀρότρων. Æsch. Prom. ap. Plut. Mor. p. 98, C : Ἴππιον ὄνων τ' ὄγεῖα καὶ ταύρων γονάς. Sophoc. ap. Stob. vol. 2, p. 455 Gaisf. : Εἰσέρχεται μὲν ἔχθῶν πλωτῶ γένει, ἐνεσσι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῆ (amor)· ubi varietas γένει. Eadem autem in his periphrasis, qua de supra. Lycophr. 1255 : Ἐξκριθῆσαι γονάς σὺς κελαινῆς. Improprie Æsch. Ag. 1565 : Θέσμιον γὰρ τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; Sobolem quasi calamitatum ex diris Thyestæ nascentium. L. D.] Item γονὴ τῶν ὠδῶν in Fabulis Æsopi [223, p. 92 Fur., i. q. ὠδῶ], Fœtura, Bud. interpr. || Extenditur et ad Fructus; ut in Plat. Axiocho pseudepigraphe [p. 371, C] : Ἀφθονοὶ μὲν ὄρει παγκάρπου γονῆς βρούσι· quæ puto ex aliquo poeta sumpta esse [est potius ipsius scriptoris oratio elatior], i. e. Abundant fructuum omnis generis fœtū. [V. Ioannis Diac. I. sub Γονὸς citandum. Procul. ad Hesiod. Op. 463 : Γονὴν παίδων ... καρπῶν γονὴν.] || Γονή exp. et Genus : ut in quodam epigr. ap. Athen. 8, [p. 335, D] : Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος. Et apud Soph. [Aj. 1094], ὃς μὴδὲν ὦν γοναῖσιν, Infimo genere prognatus. [OEd. T. 1469 : Ὡ γονῆ γενναῖε. El. 156 : Γονᾶ ξύναιμος. Lycophr. 151 : Ἐπειὸν οὐκ Ἀργεῖον, ἀκραϊφνῆ γοναῖς. Nonnus Dion. 32, 211 : Γονὴν ἐψεύσαο Κύπρου. Huic signif. affinis est qua utitur Hippocr. p. 1133, D : Τούτω δὲ ὀμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμελάνθη. Sic Pollux 2, 8, de infantibus dicit usurpari νήπιον, ἀρτι ἀπὸ γονῆς.] || Γονή a Camer. redditur Partus ap. Eur. Phœn. [1591] : Πρὶν εἰς φῶς ματρός ἐκ γονῆς μολεῖν. [Ibid. 355 : Δεινὸν γυναιξὶν αἰ δι' ὠδίνων γοναί. Theocr. 17, 44 : Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίω νόος αἰὲν, ῥήιδιοι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὐποτ' εἰκότα πατρί. Quæ melius Toupio Append. nott. p. 33, interpr. Dorvill. ad Char. 2, 11 init. L. D. Plut. Mor. p. 496, B : Οὐδὲν οὕτως ἐστὶν ἀτελὲς οὐδὲ ἀπορον οὐδὲ γυμνὸν οὐδὲ ἀμορρον, ὡς ἄνθρωπος ἐν γοναῖς ὀρώμενος. Wakef.] || Nativitas, VV. LL. in Ἀπόλλωνος γονῆ. [Hesych. : Γονὴν, γένεσιν. Soph. OEd. C. 1294 : Γονῆ πεφυκὸς γεραῖτέρῃ. Antig. 980 : Ματρός ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν, Matris ex infausto connubio ortum ducentes. Eur. Hipp. 1082 : Ὡ δυστάλαινα μήτηρ, ὦ πικραὶ γοναί. Μηδεῖς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος. Ion. 328 : Οὐδ' ἦξας εἰς ἔρευραν ἐξευρεῖν γονάς; Dem. p. 563, 1 : Καὶ τίς οὐκ οἶδεν ἑμῶν τὰς ἀπορρήτους, ὥσπερ ἐν τραγωδίᾳ, τούτου γονάς; Steph. Byz. : Δῆλος ἢ παρὰ τὰς γονάς ἢ μαντείας· ἱερὸν γὰρ Δῆλος τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ θεοῦ πρώτον ἐν αὐτῇ γενομένου. Ne memorem Ἀφροδίτης, Διονύσου, Μουσῶν γονάς titu-

los fabularum mediæ potissimum comœdiæ poetarum, quorum rationem reddere conatus est Lobeck. Aglaoph. p. 437. || Γοναὶ Διὸς βετίου, locus prope Sardes. Ioan. Laurent. De mens. 4, 48 : Ἐτι καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τιμῶλου τόπος ἐστίν, ὃς πάλαι μὲν γοναὶ Διὸς βετίου, νῦν δὲ παρατραπέλης χρόνῳ τῆς λέξεως Δευσιῦ (marg. Δεῦσιον) προσαγορεύεται. Item locus Βοιωτῆς Διὸς γοναί. Schol. Hom. II. N, 1 : Ἐὰν ἐξ ὄφρου τοῦ τῆς Τρωάδος τὰ Ἐκτορος ὄστα διακομισθῶσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς (τοῖς ἐν Βοιωτίᾳ Θεβαίσις) καλούμενον τόπον Διὸς γονάς. || Stirps potius quam Nativitas vel Ortus vertendum Eur. Chrysipp. fr. 6 : Τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον πόλον ἦλθε πάλιν. Med. 1255 : Τὰς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ἔβλασταν. Troad. 1290 : Ἀνάξια τὰς Δαρδάνου γονᾶς τὰδ' οἷα πάσχομεν δέδορακα; Liban. vol. 4, p. 593 : Παῖς δ' οὖν καὶ οὗτος ἐμὸς (gener soceri), καὶ γονῆς ἐτέρας. || Generatio esse videtur ap. schol. Hom. II. Γ, 175 : Κυρίως γὰρ τηλύγετοι καλοῦνται οἱ τηλοῦ τῆς γονῆς ὄντες παῖδες, ὃ ἐστὶν οἱ ἐκ γεροντικῆς ἡλικίας σπαρέντες. Eodem retulerim Pind. Nem. 7, 84 : Λέγοντι γὰρ Αἰακὸν νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι. Isthm. 6, 7 : Ὅποτ' ἀλοχον μετῆλθεν Ἡρακλεῖος γοναῖς, de Jove ad Alcumenam accedente. || Pro Generatione quæ gallice dicitur potius quam latine, i. e. γενεᾷ vel seculo. Pind. Pyth. 4, 143 : Τρίτασιον δ' ἐν γοναῖς ἄμμες αὐ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου γρούσειον λείσσομεν. Æsch. Prom. 774 : Πῶς εἶπας; ἢ μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἀλλαισιν γοναῖς. Quæ tamen etiam usitata signif. capi licet : sed clare Pers. 818 : Θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῆ ... σημανοῦσιν. L. D.] || Semen prolificum, Genitura. Hesiod. : Μηδ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμένος. [Op. 731. Apollod. 3, 14, 6 : Τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσοῦσης. Hemst. Herodot. 3, 101, et de serpente 109. Hippocratis satis est memorasse scriptum Περὶ γονῆς. Utiur sæpissime et Aristot. alique omnes. Γονῆ et σπέρμα quomodo differant docet Arist. De generat. anim. 1, 18, p. 724, 12 Bekk. : Γ. μὲν οὖν τὸ ἀπὸ τοῦ γεννώντος καλεῖται αἴτιον, ὅσα συνδυάζεσθαι πέφυκε, τὸ πρῶτον ἔχον ἀρχὴν γενέσεως, σπέρμα δὲ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τὰς ἀρχὰς ἔχον τῶν συνδυασθέντων. Quod discrimen tamen non solet observari.] Hippocr. autem, ut Gorr. e Galeno annotat, γονὴν appellat non ipsum modo semen recens emissum, vel in suis vasis contentum, sed quamdiu a concepto etiam fœtu species seminis adhuc apparet, sive per abortum, sive per dissectionem. || Γονάς ab Hippocr. vocari etiam Partes naturales quæ generationi inserviunt, tradit Galen. Comm. in lib. De art. 3. [«Γονὴ dicitur internum Uterus et Partes genitales, ut p. 810, C : Κύστις καὶ γοναί. Sic enim illic γονάς explicat Galenus, τὰ γεννητικὰ μόρια, Partes naturales, in fœminis uterum, in viris vasa seminaria. Et p. 210, 57 eundem locum subindicans : Γονὴν δὲ λέγει ἦτοι τὰ γεννητικὰ μόρια, ἢ καὶ αὐτὴν τὴν μήτραν, Γονὴν autem dicit aut Genitalia membra aut ipsum etiam Uterum. Eademque notione γονὴ repetitur p. 842, A : Κύστις τε καὶ γονή. Sic p. 426, 15 γονὴ Partes genitales significat. Erotianus quoque (p. 112) : Γονὴ ὅτε μὲν τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὅτε δὲ τὴν μήτραν, Interdum quidem Semen, interdum etiam Uterum significat; additque multis in locis apud Hippocr. reperiri. Et Pollux 2, 222, τὴν μήτραν γονὴν ab Hippocrate vocari scribit, ut et Rufus Ephes. ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπων μορίων (1, 31). Hesychius etiam γονὴν, γένεσιν, μητέρα (μήτραν Kuster.) καὶ τὸ σπέρμα exponit. Γοναί p. 261, 54, Partes naturales et genitales significant : Γυναικὶ δυστοκεοῦση ἦν τὸ παιδίον ἐν τῇσι γονῆσιν ἔρχεται καὶ μὴ εὐπόρως ἐξέλθη. Si muliere ægre pariente fœtus in genitalibus locis hæreat, neque facile exeat. Locellos dixit Calvus, cum γονὴ etiam Uterum significet. Lib. quoque 2 Epid., p. 999, F : Ὅρχις οἰδησας ἀπὸ βιγίων ὑπόμνημα κοινωμῆς στηθῶν, μαζῶν, γονῆς, φωνῆς, Testis intumescens ex tussi nos consensionis quæ est genitura et voci cum pectore et mammis commonefacit. Ubi tamen submonuimus γονὴν Uterum indicare posse, eamque communionem quæ est utero cum mammis subnotari. Quo etiam pertinent quæ scribuntur p. 49, 44 : Μαζοί, γονή, ὑστέρα.» Foes.

OEcon. p. 87. Hesych. : Γονῆ... καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον. A
 || De ejusdem gl. Γονῆν, μητέρα modo dictum. || Γονῆ
 præterea nom. est Pessi ad conceptum perutilis, qui
 describitur ab Ægin. 6, 24. [Γονῆ cum γονῆ confus.
 supra notavi. Adde Diod. vol. 2, p. 517, 6, ab Schæf.
 cit.]

[Γονῆς, νάρκισσος, τὸ φυτὸν, Narcissus planta,
 Hesych.]

[Γόνθος, Concha. Arcad. p. 49, 5 : Τὰ εἰς θος δι-
 σύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς
 σύμφωνον καταλήγουσαν βαρύνεται, πτόρθος γόνθος, ὁ
 κόγχος, γρόνθος etc. L. DINDORF.]

[Γονίας, εύερης, Facilis, Hesychius, inter Γόνιμον
 et Γονοειδές, addens, Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Quæ fabula
 quum voc. non habeat, Stanlejus glossam retulit ad
 Choeph. 1067 : "Ὅδε τοι μελᾶθροι τοῖς βασιλείοις τρί-
 τος αὐ χειμῶν πνεύσας γονίας ἐτέλεσθη, ubi nunc legitur
 πνεύσας ex conj. Scaligeri. Hesychium, quum Agam.
 citaret pro Choeph., Blomfieldus deceptum conjecit
 eod. errore quo in libris Æschyli Choephori cum
 Agam. coaluerunt. Schol. : Γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐ-
 δίας κινήθῃ χαλεπὸν πνεύμα. L. DINDORF.]

[Γονικεῖον, Prædia avita possideo. Georg. Pachym.
 2, 33 : Τῆς εἰς χάριν γονικεῖθεις. ... γῆς. DUCANG.]

[Γονικός, ἡ, ὄν, Seminalis. Aristot. Probl. 4, 26 :
 Τῆς γονικῆς ἐκκρίσεως. Basil. Imp. Admon. c. 5. KALL.]

|| Paternus. Georg. Alex. V. Chrys. 179 : Πᾶσαν τὴν
 γονικὴν μου ὑπαρξὴν κατέλιπον, πολλὴν οὖσαν, καὶ ἰδίᾳσα
 ἐκ τοῦ κόσμου. 182 : Ἦλθον πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες
 μετὰ δακρύων μὴ ἀποστῆναι τῆς γονικῆς αὐτοῦ θρησκείας
 μήτε (l. μηδὲ) καταλιπεῖν αὐτοὺς ὄφρανοὺς. SEAGER. Ti-
 mæus p. 209 ab Schæf. cit. : Πατρονομούμενοι, οἱ τοῖς
 γονικοῖς νόμοις χρώμενοι ἢ ὑπὸ τῶν πατέρων ἀρχόμενοι.
 Ubi Ruhnk. : « Pro γονικοῖς, προγονικοῖς corrigat Valck.
 ad Eur. Hipp. v. 826. Rectissime. » Similiter errant
 edd. Ælian. V. H. 2, 28, a Wakef. cit. : Ὑπὲρ γονι-
 κῶν ἡρίων. Agatho Epil. ad Conc. 6 (Combef. Hist.
 Monothel.) p. 201, E : Οὐ μόνον ἐκ προλαβοῦσης γο-
 νικῆς ... διδάχῃς τε καὶ παραδόσεως. Alia v. ap. Du-
 cang. L. DINDORF.]

[Γονιμοποιός, ὁ, ἡ, Prolificus. Dionys. Areop. De
 cæl. hier. c. 15. KALL.]

Γόνιμος, ὁ, ἡ, et ἡ, ὄν, Genitalis, Prolificus,
 Fœtificus. Plut. Mor. p. 764, B, et
 Theophr. cluj. ll. v. in ind. Schneid.] γόνιμος θερμότης.
 Apud Theophr. autem [C. Pl. 1, 6, 1; 4, 16, 3], γόνι-
 μος ὑγρότης, Prolificus humor, vel fructificus, Bud.
 Plin. autem Fœtificum humorem dixit. [Hippocr.
 p. 347, 25 : Ὀκόσα δὲ τῶν σωμάτων ἀκμάζοντά ἐστι καὶ
 ἐν τῇσι ἡλικίῃσι τῇσι γονίμῃσι. Aristot. De generat. an.
 1, 19 : Ἰκμάς ὅση μετὰ τὴν κάθαρσιν ὑπολείπεται ταῖς
 γονίμοις. Probl. 4, 2 : Τῶν ἀτέκνων καὶ γονίμων γυναι-
 κῶν. Ap. eund. De generat. anim. 2, 5 ὡς γόνιμα con-
 traria τοῖς ὑπνεμαίοις. Dio Chr. vol. 1, p. 661 a Wakef.
 cit. : Ὡσπερ ἐπὶ τοῦδε τοῦ ὕδατος τὸ μὲν σῶζον καὶ τρέ-
 φον καὶ γόνιμον ὄντως ἀνωθὲν ποθεν ... κάτεισι. Longin.
 44, 3 : Ἀγευστοὶ καλλίστου καὶ γονιμώτατου λόγων νά-
 ματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγων. Ubi jungenda esse
 γον. λόγων docet etiam 8, 1 : Πέντε ... πηγαὶ ... αἱ τῆς
 ὑψηλοῦς γονιμώταται. Eust. Opusc. p. 346, 10 : Τὰ μὲν οὖν
 ἄλλα τῶν δένδρων μένει γονίμης φύσεως ἀσυντελή, φύλλοις
 εὐθνηοῦμενα μόνον. 353, 40 : Οὐδὲν ἐν βόδοις καὶ κάλυξιν ἀν-
 θέων ἐτέρων, ἀλλ' ἐν εἰδεχθεῖσιν (l. εἰδεχθέσιν) ὕδνοις ἐπι-
 δεκνυμένη ἡ γῆ τὸ γόνιμον.] In Epigr. γονίμη φλέψ,
 Genitalis vena, pro Membro virili. [Anth. Pal. 6, 218.
 Etym. M. p. 652, 15 : Παραστάται ὑπ' ἐνίων καλοῦνται
 αἱ γόνιμοι φλέβες αἱ τῇ γενέσει παρεστῶσαι. Quibus conf.
 Rufus De part. corp. hum. p. 63. Ead. signif. Eur.
 El. 1209 : Πρὸς πέδω τιθεῖσα γόνιμα μελέα, de Clytæ-
 mnestra ad pedes filii provoluta.] Sic μόριον ἀνδρὸς γό-
 νιμον, Plut. De fort. Rom. [p. 323, B.] Γόνιμον πῦρ,
 quidam Poeta ap. eund. Plut. de facibus nuptialibus.
 [Is poeta Euripides est Phœn. 345 : Ἐγὼ δ' οὐτε σοι
 πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις. cujus l. vitiosam
 scripturam Plutarcheam Mor. p. 606, F, non debebat
 probare Valck.] || Fœcundus, Fertilis. [Hesych.
 Γόνιμον, εὐκαρπον. Poeta ap. Platon. Epist. 1, p. 310 :
 Γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρῖθοντες αὐτάρχεις γυαί. Steph.
 Byz. s. Βέσθικος : (Νῆσοι) γόνιμοι καὶ λιπαραί.] Philo
 V. M. 1 : Γῆν πεδιάδα καὶ βαθείαν καὶ πρὸς πάντα γονι-
 THES. LINC. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

μουπάτην. Et γόνιμος τῷ σώματι, e Plut. Item metaph.
 Aristoph. [Ran. 96] γόνιμος ποιητής. Sic et Aristid.
 pro Eo, qui est fœcundo ingenio, ut Bud. interp.
 105 : Ὡς γόνιμος καὶ ἐνθυμηματικός. [An Sopater Prol.
 ad Aristid. Panath. vol. 3, p. 741 Lips. : Ὡς γ, ὡς
 ἐνθυμηματικός τυγχάνει ...?] Idem, Τῷ γόνιμῳ τῆς φύ-
 σεως χρῆται. [Metaphorice etiam cit. ab Schneid.
 Hippocr. Ep. p. 1271 : Γνώμην οὐκέτι ἔγω μετ' ἀνδρῶν
 γονίμων βουλευσασθαι. Plato Reip. 2, p. 367 : Φρονεῖν καὶ
 ὑγιαίνειν καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὐτῶν φύσει, ἀλλ'
 οὐ δόξῃ ἐστὶ. quo respiciens Phryn. Bekk. p. 31, 19 :
 Ὑμῶν ἀγαθὰ, τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. Πολιτείας δευτέρου.
 Synes. p. 337, D : Γόνιμον βουλάν. 339, A : Γόνιμου
 ζωᾶς. Photius Bibl. p. 93, 40, ab Routh. cit. : Ἔστι
 δὲ τοῖς ἐνθυμημασιν, εἴπερ τις ἄλλος, γονιμώτατος.] In-
 terdum cum gen. sicut et Lat. Fœcundus et Fertilis,
 ut Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 26] : Νέφος ἐστὶ πά-
 χος γόνιμον ὕδατος, Nubes est crassamentum fœcundum
 aquæ, quod tamen redditur etiam, Vim habens gi-
 gnendæ aquæ. [Theophr. fr. 3, 44, p. 720 Schn. : Γό-
 νιμος ἤδη γίνεσθαι (calor) τῶν ὁμοίων.] Tale est γόνιμος
 χρᾶς, [ap. Plut. Mor. p. 778. Id. p. 938 :] Γόνιμον
 ζῶων καὶ φυτῶν. [Et 716, A : Ἔστι δὲ παρρησίας καὶ δι'
 αὐτὴν ἀληθείας γονιμώτατος (ὁ οἶνος). Hierocles p. 144 (?).
 WAKEF. Eustath. Opusc. p. 320, 20 : Ζῶων γόνιμος
 εὐγενῶν (terra). Ælian. N. A. 7, 5 : Ἡ γῆ ἡ Αἰεῦσσα
 πολλῶν καὶ ποικίλων θηρίων γόνιμος ἐστὶ. || Decretio-
 rius, de diebus vel temporibus criticis. Foes. OEcon.

Hipp. p. 87 : « Γόνιμος ἡμέρη aut γονίμη Dies impar et
 criticus sæpe dicitur : p. 1046, B : Ἦν πυρετοῦ ἔχον-
 τος τὰ περὶ τὸ πρόσωπον ἰσχνὰ ἢ ἐν ἡμέρῃ γονίμῃ, Si
 febris apprehenderit, et facies die impari subsidat.
 Ibid. C : Ἦν μὴ ἐν τῇ γονίμῃ μεθ' ὃ πυρετός, ὑποτρο-
 πάζειν ἀνάγκη. Et p. 1050, F : Σπασμῶν φωνὴ ἐν γονί-
 μῳ λύεται. Et ibid. : Λύεται δὲ ἐν γονίμῃ. Itemque
 1053, D : Ἀποληψὶς δὲ τοῦ νοσήματος οὐκ ἀν γένοιτο, εἰ
 μὴ ἐν γονίμῃ ἡμέρῃ. Ibid. : Ὅσα θνήσκει, ἀνάγκη γονίμῃ
 ἡμέρῃ. Et ibid. E : Θνήσκειν ἀνάγκη γονίμῃ ἡμέρῃ. E-
 ademque notione γόνιμος μὴν καὶ γόνιμον ἔτος Mensis et
 annus impar dicitur ac criticus ibid. D, E, ut et ἀγο-
 νος ἡμέρη Dies par ibid. D, E, ἀγονος μὴν et ἀγονον
 ἔτος, Mensis par et annus par, ibid. D, E. Quæ
 τῷ γονίμῳ ex oppositione respondent. Quem certe
 Hipp. locum exprimit et explicat Erotianus (p. 110),
 quum scribit : Γονίμη ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ περιττῆ, ἐπειδὴ
 αἱ περιτταὶ ἡμέραι ὡς ἐπίπαν κρίσιμοι τυγχάνουσι καὶ
 γεννητικαὶ τινος ὠφελίμου, ὅθεν καὶ γόνιμον μῆνα τὸν
 περιττὸν καλοῦσι. Γονίμη exponitur ab Hesych. ἡμέρα
 ἢ περισσὴ καὶ μὴ ἀρτιος. (Malim distinguere γονίμη
 ἡμέρα, ἢ π.) Quibus sane verbis haud dubie Hipp.
 locum p. 1046 subindicat. » Plut. Mor. p. 288, C,
 ab Schneid. cit. : Γόνιμος γὰρ ἐστὶ (numerus impar)
 καὶ κρατεῖ τοῦ ἀρτίου συντιθέμενος. || Maturus partui,
 Vitalis. Aristot. H. A. 7, 4, 5 : Ὅσα μὲν οὖν γίνεσθαι
 πρότερον τῶν ἑπτὰ μηνῶν, οὐδὲν οὐδαμῇ δύναται ζῆν, τὰ
 δ' ἑπτάμηνα γόνιμα γίνεσθαι πρῶτον, ἀσθενῆ δὲ τὰ πολλὰ.
 Ibid. 6 : Τὸ δὲ γάλα τὸ γινόμενον πρότερον τῶν ἑπτὰ
 μηνῶν ἀχρηστὸν ἐστίν, ἀλλ' ἄμα τὰ τε παιδία γόνιμα καὶ
 τὸ γάλα χρήσιμον. SCHNEID. Ibidem : Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυ-
 ναίξιν τοῦ τεκνοῦσθαι καὶ τοῖς ἀρρεσιν τοῦ τεκνοῦν καὶ πάλαι
 ἀμφοτέρους τοῖς μὲν ἢ τοῦ σπέρματος πρόσεισι, ταῖς δὲ ἢ
 τῶν καταμηνίων : πλὴν οὐτ' ἀρχομένων γόνιμα εὐθὺς οὐτ'
 ἐτι ὀλίγων γεγενημένων καὶ ἀσθενῶν. Foesius l. c. : « Γόνι-
 μον παιδίον Vitalem fœtum et puerum significat p.
 260, 27 : Ὀκόταν οὐ γόνιμον γέννηται τὸ παιδίον. 29 :
 Ὀκόταν γόνιμου γενομένου τοῦ παιδίου χεῖρ ὑπερέχῃ. Et
 p. 262, 16 : Ἦ προέτεκεν οὐ γόνιμα. p. 347, 40 : Γό-
 νιμα τέκνα ἢ παιδία... Ὡσαύτως καὶ γόνιμα γίνεσθαι. Et
 p. 349, 11 : Γόνιμά τι ἀνάγεται ἐς φῶς. » Theolog.
 Arithm. p. 42 : Γόνιμα γὰρ τὰ ἑπτάμηνα. ubi Philonis
 exx. duo citavit Astius p. 182. Signiff. adhuc positas
 omnes recensens schol. Eurip. Phœn. 1597 Matth.
 addit signif. τοῦ δυναμένου τεχθῆναι, quæ eadem est
 postremæ. || Recens natum interpretatur Dorvill.
 ad Charit. 7, 2, ap. Maneth. 4, 220 : Θηλυτέρους
 γονίμων παίδων ἰσομήτορας ἀνδρας, vertens, Viros effe-
 minatos infantibus comparandos. || Genuinus. He-
 sych. : Γόνιμος, γνήσιος υἱὸς γεγονὸς, ὁ οὐκ εἰσποιητός.
 Manetho 6, 54 : Ἴσοι γονίμοισι τέκεσσι. Anthol. Pal.
 9, 277, de fluvio imbribus inflato : Ὀφραμι ἡέλιφ τε

κακαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν καὶ γόνιμον ποταμῶν καὶ Ἀ νόθον ὄδεν ὕδωρ. Capitur eodem modo locus laevis et corruptus Longini 31, 1: ... γόνιμον τὸδ' Ἀνακρέοντος, Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι. De γόνιμος cum νόμιμος confus. dictum initio. Γ. pro λόγιμος legebatur olim Pausan. 1, 29, 3.]

[Γονιότης, ἡ, Fertilitas, Fœcunditas, Gl. Eust. II. p. 132 extr.: Ἄλας δὲ ταῖς οὐλαῖς ἀνεμίγνυον οὐ μόνον διὰ γονιότητα καὶ τὸ ἐν τροφαῖς νόστιμον. SEAGER. Id. Opusc. p. 347, 6: Τῷ δὲ ἐμῷ δένδρῳ ὑποκαταβαίνοντι τὸ ἐν τούτῳ οὐ τελευταῖ γονιότητος, ἀλλὰ μονότης καὶ στάσις· ubi leg. μονιότης pro μονότης. Schol. Hesiod. Th. 178: Ὁ χρόνος τῶν ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀναδιδόμενων σπερμάτων τὰς γονιότητας ἀφανίζει. Ioannes Diac. ad ejusd. v. 147, p. 459 Gaisf.: Ὁ χρόνος τῶν ἐξ οὐρανοῦ τε καὶ γῆς ἀναδιδόμενων καρπῶν καὶ τῆς γονιότητος ἀφανιστικός ἐστὶν ἢ θηριστικός· τοῦ γὰρ θέρους ἐλθόντος θερρίζουσι τὰ ὄρια οἱ ἀνθρώποι, θρεπόμενοι ἐν χερσὶν ἐχόντες, τὴν ἐξ οὐρανοῦ δηλαδὴ εὐκράτως τοῖς σπέρμασι καὶ ἐκ γῆς ἐντεθείσαν γονιότητα. L. D. || Vitalitas. Theol. Arithm. p. 39 ed. Ast.: Ἐπὶ γονιότητος ἐπταμήνων καὶ ἐνεαμήνων. SCHNEID. Ibid. 47: Τῆς δὲ γονιότητος αἰτίαν μάλιστα τὴν ἐβδομάδα ὑπάρχειν.]

[Γονιῶδης, ὁ, ἡ, Fœcundans. Orph. Hymn. 54, 19: Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιῶδεα λουτρά, de lacris in undis Nili fœcundantibus. SCHNEID.]

[Γόννα, V. Γόνου.]

[Γοννεῖς, V. Γονεῖς.]

[Γόννιος, α, ον, Gonnus, gentile a Γόννοι, quod v. Steph. Byz.: Γόννοι... τὸ ἐθνικὸν Γόννιος. L. DIND.]

[Γόννοι, ων, Gonnii, urbs Perrhæbiæ. Steph. Byz.: Γόννοι, πόλις Περραιβίης ἀπὸ Γουνεῖος κληθεῖσα τοῦ ἀπογόνου Κῶφου οὗ φησὶν Ὁμηρος. Ὁ πολίτης Γόννιος, καὶ Γουνία ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. Γράρεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ υ. Τοὺς δὲ Περραιβοὺς, Αἰολεῖς ὄντας, τὰ σύμφοινα διπλοῦν καὶ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτοὺς καὶ Γόννον διὰ δύο νν τὴν πόλιν· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόννατα. Ex quibus, qui verba premit, tertiam elicere formam possit Γόννοι, mihi non oblatam. L. DIND.]

[Γοννοκόνδυλον, Gonnocondylum, ex uno cognitum l. Livii 39, 25: «Perrhæbi Gonnocondylum, quod Philippus Olympiadem appellaverat, Perrhæbiæ fuisse, et ut sibi restitueretur, agebant.» Libri Conno. vel Conoc. Sigonius: Ego Gonnocondylum legendum puto, voce juncta ex duobus oppidorum nominibus, quorum meminit Liv. 44, 6: «Hic locus tam suapte natura infestus per quattuor distantia loca præsidii regis fuit insessus: unum in primo aditu ad Gonnum erat, alterum Condylon, castello inexpugnabili.» L. DIND.]

[Γοννονία, V. Γουνονία.]

[Γόννος, ἡ, Gonnus, i. q. Γόννοι, quod v. Steph. Byz., cuius verba ibi posui. Lycophr. 906: Περραιβικήν Γόννον. Herodot. 7, 128: Ἐς Περραιβοὺς παρὰ Γόννον πόλιν. Memorat eandem Strabo 9, p. 440. L. DIND.]

[Γοννοῦσσα, Gonnussa, urbs Perrhæbiæ. Steph. Byz., qui addit, τὸ ἐθνικὸν Γοννοσσαῖος. Scribitur autem in cod. Vratisl. duplici ν et simplici σ, vulgo ν simplici et duplici σ. V. Γοννοῦσσα. L. DIND.]

[Γοννοειδής, Mandragora, Diosc. Notha 4, 76. Boiss.]

[Γοννοειδής, ὁ, ἡ, Genituræ similis. Γοννοειδὲς ἐναῶρημα, Hippocr. [p. 966, F. Id. p. 148, A: Τὸ θολερὸν πνεῦμα καὶ τὸ γοννοειδὲς διελθὼν λύγχα σημαίνει, Turbidus flatus et genituræ similis abscessus singultum significat. Plura v. ap. Foes. in OEcon. et Eustach. ad Erotian. p. 112, qui de loco quodam Hipp. varietatem τοννοειδὲς pro γ. memorat, de quo v. s. Γοννοειδής. L. DIND.]

[Γονόεις, εσσα, εν, Fœcundus, Fertilis. [Nicander Al. 101: Ἀλγὲν' ἀποτιμῆζας ἄρηι γονόεντα Μεδοῦσης, Collum Medusæ, unde nati Chrysaor et Pegasus. Nonnus Dion. 7, 70: Ἐγκεφάλου γονόεντος ἐδινέοντο μενοινάι· 12, 2: Ἡελίου γονόεντος· 57: Δενδρεῖην γονόεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην· 20, 24: Γονόεντος ἀμῆτορα παῖδα καρήνου, de Minerva; 61: Διὸς γονόεσσαν πύχλα μηροῦ· 22, 278: Ὀμβροῖ μὲν γονόεσσαν διην ἐδίηνας ἄλων Ἑλλάδος etc. Γονόεις cum στονόεις conf. ap. eundem 1, 8, ut notavit Wakef., et Coluth. 359. L. DIND.]

[Γονόεσσα, ἡ, Gonoessa, prom. Pellenes, contr. Γονοῦσσα. Hom. II. B, 573: Αἰπεινὴν Γονόεσσαν. Ad quem l. Eust. docet aliud esse Γονόεσσα, aliud Γονοῦσσα: Γονόεσσα ἀκρωτήριον Πελλήνης, Γονοῦσσα μέγαι τρισυλλάβως πόλις Περαιβίας. Sed schol. etiam prom. Γονοῦσσαν dictum putavit: Γονόεσσαν, Γονοῦσσαν (l. Γονοῦσσαν)· ἐστὶ δὲ ἀκρωτήριον Πελλήνης. Et urbem Hesych. Γονόεσσαν: Γονόεσσα, πόλις. Γονόεσσα πόλις Πελοποννήσου, nisi is utroque l. Peloponnesiam dicit. L. DIND.]

[Γονοκτονεῖω, Liberos interficio. Pseudoplut. Mor. p. 1162, A: Εὐρὸν τὸν υἱὸν Καλυδῶνα μετὰ τῆς μητρὸς ἀναπαύομενον, καὶ μοιχὸν εἶναι δόξας, κατὰ ἀγνοίαν ἐγονοκτόνησε. ANGL.]

[Γονοκτονία, ἡ, Parenticidium, Gl. Videtur legendum Γονοκτονία. L. DIND.]

[Γονόσμαι, affertur e Gazæ Gramm. 3 pro ἐκλιπαροῖ, ἱκετώω, Genibus advolvor, Ad genua accido. Sed pro eo γονοῦμαι potius dicitur, et quidem peculiariter ap. poetas.

[Γονοποιεῖω, Fœtifico. Inc. Levit. 26, 9. ANGL. Schol. Lycophr. 899: Γυναικα δυναμένην γονοποιεῖν. Geopon. 19, 4: Ποτὲ μὲν ὡς ἄρρην γονοποιεῖ, ποτὲ δὲ ὡς θῆλος τίκεται (lepus). WAKEF. || Γονοποιῶ, Fecundo, Gl.]

[Γονοποιία, ἡ, Fœtificatio. Alex. Aphr. Probl. 2, 68.]

[Γονοποιός, ὁ, ἡ, Fœtifer, Fœtificus. Justin. M. Cohort. p. 8, D: Γονοποιὸν ὕδωρ. M.]

[Γονοπότης, ὁ, Qui semen bibit. Manetho 4, 311: Παιπαθεῖας, στομάτεσσιν ὀπιουμένους, γονοπότας.]

[Γονορροία [immo Γονορροία] vel Γονορροία [forma nihili ap. Hesych., a Sopingio correctum], ἡ, Genituræ effluentia s. profluvium, Plin. Nimia profusio seminis Celso. [Geopon. 12, 13, 14; Galen. vol. 2, p. 80, alii. L. DIND.]

[Γονορροϊκός, ἡ, ὄν, Genituræ profluvio laborans. Hieron. Comm. ad Ezech. c. 7. KALL. Aetius 16, 26; Rufus p. 134. WEIGEL. Matthæi Med. p. 112; Paulus Æg. 3, p. 111, 27. L. DIND.]

[Γονορροῖος et Γονορροῖος [immo Γονορροῖος, quod v.], ὁ, Qui genituræ effluentia s. profluvio laborat, Qui seminis fluxum patitur. [Josephus vol. 2, p. 399, 15. HEMST.]

[Γονορροῦεω, Genituræ effluentia s. profluvio laboro. Unde ἐγονορροῦσε Levit. 15, [33 secundum Oxon. et Ald. Ibid. 22, 4: Ἀεπρᾶ ἡ γονορροεῖ. SCHLEUSN. Schol. Nicand. Ther. 721: Διὰ τὸ ἀκουσίως ἀποσπερματίζειν καὶ γονορροεῖν τὸν δηγθέντα. L. DIND.]

[Γονορροῖος, ὁ, ἡ, Genituræ fluxu laborans. Levit. 15, 4 etc.; Num. 5, 2; Reg. 2, 3, 29. Hesych.: Γονορροῖος, οὗ ἡ γονὴ φέρεται ἀκουσίως. Suid.: Γονορροῖος, ὁ νοσῶν οὗ ἡ γονὴ ἐκφέρεται ἀκουσίως καὶ ἐκρέει. Eadem fere Zonar. p. 447, cuius libri tamen vel γονορροῖος vel γονορροῖος. Quæ sunt vitiosa. Nihil enim præsidii in gl. mendosissima Etym. Gud. p. 128, 1: Γονορροῖος, τὰ παρὰ τὸ νοῦς καὶ βροῦς καὶ γροῦς καὶ πλοῦς διὰ διψρογγον, οἷον εὐχροια εὐνοια εὐροια· ὄνομα ἀρσενικὸν γονορροῖος γονορροῖος δε (sic). L. DIND.]

[Γονός, oxytonum, pro quo Γουνός Ion. epenthesi ap. poet., γόνιμος, Fœcundus. Sed subst. est ap. Hom. quum dicit γουνὸν ἄλωης, Fœcundum s. Fertilem locum, vel solum, aut Fertillimum, ut alii interpr. Sic et γουνὸν Ἀθηναίων idem dicit. Et Hesiod. Theog. [54]: Γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα. Si autem γονός adj. faciamus pro Fœcundo, idem mihi videtur fore h. v. usus, qui et Lat. Fœtus: nam ut γόνος Fœtum s. Fœturam signif., sic et γονός oxyton. signif. i. q. Fœtus, quum est adj.: ut, Loca fœta furentibus Austris, Virg. [Æn. 1, 51. Γονός subst. pro γουνός est ap. Apollon. Lex. Hom. p. 209: Γουνοῦ· γονόος καλοῦσι τοὺς γόνιμους τόπους. Sed recte Villois. legere videtur γουνοῦς. Ceterum sequitur HSt. interpretationem grammaticorum. Hesych. cum schol. Hom.: Γουνοῦ ἄλωης] ἐν τῷ γονιμοτάτῳ τῆς ἄλωνίας. Idem Γουνοῦ, γονίμῳ τόπῳ. Schol. Hesiod. Th. 54: Γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος] ἤτοι τοῖς γονιμοτάτοις τόποις· 328: Γουνοῖσιν κατένασσαν] ἐν τοῖς γονιμοτάτοις τόποις κατέκησε. Paulo aliter Ioannes Diac. Alleg. p. 466 Gaisf.: Νεμειῶος δ' ἂν εἴη λέων ὁ νεμόμενος οἷον δίχην λέοντος

ὄμηρου φυτά τε καὶ σπέρματα τὰ ἐν τῇ γῆ, ἃ δὴ ὁ λόγος γονοῦς προσηγόρευσε· τὰς γὰρ μελλούσας ἐκ γῆς ἀναδιδόσθαι γονὰς σπερμάτων ἐπιπολὺ κρατήσας ὁ παγετὸς διαφθείρει. Veriora v. in Γουνοῦ. L. D.] Γονώτερος, Fertiliior, Fœcundior.

Γόνος, ὁ, itidem ut γονῆ, exp. γέννησις, Generatio. Od. A, [233]: Ἡδὲ ἐκάστη ὄν γόνον ἐξαγόρευεν. [Hesych.: ὄν γόνον· τὸς ἑαυτοῦ προγόνους ἢ τὴν ἑαυτοῦ γένεσιν.] T, [166]: Οὐκέτ' ἀπολλήζεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξέρουσα. Sed utrobique non solum γέννησιν, verum et γένος posse exp. scribit Eust. Atque adeo in I. posteriore scribit γόνον esse quod Penelope vocat γένος, quum diceret, Ἀλλὰ καὶ ὡς μοι εἶπε τὸν γένος δὲ πῶθεν ἐστὶ, i. e., inquit, γενεάν vel γέννησιν. Videtur certe Eust. γόνον pro Ipsa procreatione accepisse II. Y, [409]: Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνου, i. e., inquit, παίδων τῶν τοῦ Πριαμικοῦ γόνου· nisi quis pro Semine accipere malit: at vulgo Minimum natu interpr. [In hac interpr. omnino negligitur voc. γόνου, quod capiendum signif. Stirpis vel Subolis, de qua Hst. infra, ut ap. Herodot. 7, 2, quem Schweigh. contendit: Ἔόντες δὲ μητρὸς οὐ τῆς αὐτῆς ἔστασιάζον, ὁ μὲν Ἀρταβαζάνης κατότι προσηύτατος εἶη παντὸς τοῦ γόνου. Eo referri potest quod Hesych. Γόνος inter alia explicat φυλῆ, Gens. Affinis est usus ap. eund. 6, 135, item ab Schweigh. cit.: Τὰ ἐξ ἔρσενα γόνον ἄρρητα ἱρὰ, de sexu virili. Signif. autem, quam primam posuit Hst., certiora exempla sunt præter I. Homeri infra ponendum Od. A, 216, H. Apoll. 90: Δῆλος μὲν μάλα γαῖρε γόνω Ἐκάτοιο ἀνακτος, Gaudebat nativitate Apollinis. Et ubi vim habet non passivam nascendi, sed activam generandi, Æsch. Suppl. 171: Τὸν τῆς βοῆς παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτὸς ποτ' ἔκτισεν γόνω, Quem ipse procreavit. L. DIND.] Qui generatur, Fœtus, Proles, sæpe ap. Hom. Sic dicitur Achilles θεῶς γόνος II. Ω, [59, ubi tamen schol.: Ἄντι τοῦ γόνος τινὲς γράφουσι παῖς· ὡς γὰρ ἐπὶ προγόνων ἐστὶ τὸ γόνος]. Talia sunt Ζηνὸς γόνος et Διὸς γόνος alibi. [II. E, 635: Διὸς γόνον αἰγιόχοιο· Z, 191: Θεοῦ γόνον· N, 449: Ζηνὸς γόνος· I, 493: Ὁ μοι οὐτε θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμεῦ. Od. Δ, 12: Ἐλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἔρατεινῆν. Et alibi Hesych.: Γόνος, υἱός, ... καὶ ὁ ἀπόγονος παρ' Ὀμήρω. Idem, Γόνους, τέκνοις. Orac. ap. schol. Hom. II. E, 64: Πύλοιο γόνον διζήμενος εὐρεῖν, de eo qui perit παίδων γενέσεως oraculum adierat. Hesiod. Th. 919: Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν, ἱμερόεντα γόνον. Æsch. Choeph. 252: Οὕτω δὲ κάμει τήνδε τ', Ἡλέκτραν λέγω, ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον· 502: Οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον. Suppl. 312: Καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φητὺε γόνον. Et sæpissime ceteri tragici. Herodot. 1, 109: Ἀπαις ἔρσενος γόνου etc. Dio Cass. 69, 20: Ἐμοὶ γόνον μὲν οὐκ ἔδοικεν ἢ φύσις ποιήσασθαι. De filia Arist. Them. 117: Ἐπομαι κλήζουσα, σεμνὸν γόνον ὀλιβίζουσα Λατοῦς, Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. Eurip. Iph. A. 794: Τὴν κύκνου δολιχάχηνος γόνον.] Plin. quoque [11, 21] ap. Aristot. [H. A. 5, 23] γόνον interpr. Fœtum, de vespis. [Ap. eund. H. A. 8, 13; 9, 37 sæpius de piscibus: v. Schneid. ad 8, 15, p. 468. Eubulus Athen. 10, p. 450, A: Τῶν γὰρ κροκοδείλων ὄστος ὡς λαμβάνων πρὶν θηριώσθαι τὸν γόνον καταγνίει. Hom. Od. M, 130: Ἐπτά βοδὴν ἀγέλαι, τόσα δ' οἴων πώεα καλά, πεντήκοντα δ' ἕκαστα γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν, οὐδέ ποτε φθινύθουσι· quod Eust. p. 1717, 48 de thesauris etiam dici posse monet defossis. Sophocl. ap. Eust. Od. p. 1625, 49: Ἐπιμαστίδιον γόνον ὄρατλήχων. Idemque ap. Hesych. v. Ἀφροδίσι ἀγρα: Γόνον τε μῆλων. Argum. Arist. Acharn.: Παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγορὰν, et Eust. II. p. 753, 56: Οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἐξῆς γόνου, indicavit Schæf.; referri eodem potest Hesychii: Γόνος, γέννημα. In specie γόνος dicitur Apuæ genus: Athen. 7, p. 285, A: Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἡβας γάμω ἐν μεμβράσι καὶ καμάροις τὰς ἀφύας καταριθμεῖται, διαστελλῶν τὸν λεγόμενον γόνον. ... Ἀργέστρατος δὲ φησι... Τὸν γόνον ἐξαυδῶ, τὸν ἀφρὸν καλεῖουσιν Ἴωνες. Et p. 325, B: Τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρῶν (ἀφρίτιν Schneid. ad Arist. H. A. 6, 14, p. 463) ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρὸν. Et 3, p. 108, C: Ἀπὸ τηγάνου γόνον.

A Conf. de hoc pisciculorum genere Arist. I. c. cap. 15. Improprie Æsch. Suppl. 946: Γόνος πλουτόχθων, Proventus divitis terræ. Arist. Vesp. 116: Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι ... οἱ μένοντες ἡμῶν τοῦ φύρου τὸν γόνον κατεσθίουσιν. L. D.] Quod si auctori brev. schol. in Hom. credimus, γόνος contra signif. τὸν γεννήτορα in Od. A, [216]: Οὕτω γὰρ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. Sed Eustathii mollior mihi videtur esse exp. ἐγνω πῶθεν γέγονεν. [Pressior interpr. est, τὴν ἑαυτοῦ γέννησιν· de qua signif. supra.] Idem vero l. c., ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, dicens γόνον esse τὴν γέννησιν vel τὸ γένος, addit hunc usum τοῦ γόνος pro loco illo facere, de quo nunc agitur, Οὕτω γὰρ τις ἐὼν γόνον x. τ. λ. || Γόνος, sicut et γονῆ, Semen, quod Genitura etiam dicitur. [Apollod. 2, 7, 6: Τὸν γόνον ὃν ἀφῆκε κατὰ τῆς γῆς. SCHÆF. 3, 14, 6: Ἐρίω ἀπομάζασα τὸν γόνον. HEMST. Utitur sæpius Hippocr. veluti p. 232, 29; 233, 51; 234, 5. Forma Ion. γούνος Areteus Morb. diut. 2, 5, p. 55=144. Porphy. V. Pyth. p. 5: Πυθαῖδος τῶ γόνω, λόγῳ δὲ Μνησάρχου (filium esse Pythagoram.)] Usus est autem Aristot. et de aribus [H. A. 5, 22], τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῆ, ὡσπερ ὄρνις ἐπωάζει [ἐπ. ὡσπερ ὄρνις est ap. Arist. Plura exx. v. ap. Schneid. ad 9, 27, p. 219. De scarabæis Plut. Mor. p. 355, A.] Ab hac autem signif. petitum existimat Bud. illud loquendi genus, ὁ γόνω γεγονώς παῖς, ap. Dem. [p. 1090, 1095 ter, 1099 etc. Dio Cass. 40, 51: Γόνου μὲν υἱὸς τοῦ Νασιχοῦ ὄν] et alios, qui opp. τῶ ποιητῶ et εἰσποιητῶ. [Suidas v. Ἐλωτας· Οἱ μὴ γόνω δοῦλοι. HEMST. || «Γόνος etiam Hippocrati (sicut γονῆ) pro Pudendo virili sumitur p. 426, 15, et γόνος ὁ γύμνος Virilis membri glans dicitur. Zuingerus γόνον γύμνον intelligit totum pudendum virile, quod extra corpus propendat.» Foes. OEcon. Hipp. p. 87. Locus Hipp. depravatissimus ita habet: Ὅτι ὑπογαστρίον ἤδρασαι δοκεῖ θερμῶ, σκεπτόεν τὸ χωρίον, καὶ μετέχει καὶ ἀκρεα καὶ κύστις καὶ γονῆ καὶ ἄλλος γόνος ὁ γυμνός ἐστι τε φύσις ψυχρότερος ἢ ὡς τις οἴεται. || Sideritis, Diosc. Notha 464, 1; ἀφθιτος, Buphthalmus, 460; Ἡράκλειος, Elleborus albus, 473; Ἐρμού, Buphthalmus, Anethum, 455; Ἡρακλέους, Ruscus, 472; αἰλούρου, Buglossum, 471; βουνοκεφάλου, Anethum, 455. Boisson. Γόνος confus. c. γένος: schol. Arist. Eq. 642, ubi v. Kust. (Lycophr. v. 1378; Aristot. H. A. 8, 12, p. 597, 8, coll. Eust. II. p. 372, 13.) C. δόμος: Porson. Add. ad Eur. Or. 319. C. μόνος ap. Soph. Phil. 425. C. τόκος Aj. 1290. SCHÆF. Mosch. 4, 27. C. πόνος ap. Stob. vol. 4, p. 36 Gaisf., cum eodem et c. τόνος conf. v. ap. Foes. OEcon. Hipp. p. 88.]

[Γονοτοκῶν, Fœtifico, Gl.]

[Γονοτύλη, ἢ, Gibbus genu. Hesych. inter Γουναγκῶν et Γουνοννία: Γονοτύλη, τὸ τετυλωμένον τῶ γόνωτι· τύλας γὰρ λέγουσιν ὃ ἡμεῖς τυλώματα. In quibus inserendum esse ἐν ante τῶ monuit Struvius in Schneid. Suppl. Lex., γονοτύλη etiam mutans in γονοτύλη. Mihi cur necessarium videatur aut γονοτυτύλη aut brevius γονοτύλη, ut κιοχρανον dicitur pro κιονόκρανον, dixi s. Γουναγκῶν. L. DIND.]

[Γονούσσα, ἢ, Gonussa, urbs Perrhæbiæ secundum Eustath. s. Γονόσσα cit. Schol. Lycophr. 870 eandem quam veteres Γόνον s. Γόνους, suam atatem Γονούσαν (opinor, Γονούσαν) vocare tradit. V. etiam Γονούσσα. || Aliam memorat Lycophro ipse l. c.: Γονούσαν τ' ἠδὲ Σικανῶν πλάκας· quam et ipsam duplici σ scribendam censeo. L. DIND.]

Γόνου, varias etymologias habet: e quibus maxime probabilis est, quæ a verbo κωνεῖν deducit: minus certe longe quam ceteræ petita est. Si quis tamen πρωτότυπον esse malit, non minus quam illud ipsum verbum κωνεῖν, non valde repugnabo. [Γόνου esse ab eadem stirpe qua γνάμπτειν, inserto per epenthesein ο, ostendunt formæ γνύς et γνύπετος, ut omittam Germanorum *Knie*. L. DIND.]

Γόνου, τὸ, gen. casum habet Γόνους, pro quo per metath. dicitur et Γουνοῦς. [Γουνοῦς præter I. infra cit. habet Hom. Od. T, 450; γούνατος II. Φ, 591. Plura de casuum obliquorum formis v. in fine.] Sed in soluta oratione usitatior gen. Γόνατος, tanquam a nominat. Γόνας, quod alioqui in usu minime esse tra-

ditur. Est autem γόνου Græcis quod Latinis Genu. [Omissis vulg. signif. exemplis noto tantum Arat. 144: Οὐραίοις ὑπὸ γόνουσαν, de suffraginibus, i. q. ὀπισθίοις γόνουσαν, ut est ap. Eudoxum et schol., quos contulit Voss. Aristot. H. A. 2, 1, p. 498, 25 Bekk.: Ἐναντίας δὲ τοῖς ἀγκῶσι καὶ τοῖς προσθίοις σκέλεσιν ἢ τῶν ὠμων ἔχει καμπή πᾶσι, καὶ τῶν ὀπισθεν γόνων ἢ τῶν ἰσχιῶν. Ibid. p. 499, 19: Καὶ γόνου δ' ἔχει (ἢ κάμῃλος) ἐν ἐκάστῳ τῷ σκέλει ἐν, καὶ τὰς καμπὰς οὐ πλείους, ὡς περ λέγουσιν τινες, ἀλλὰ φαίνεται διὰ τὴν ὑπόστασιν τῆς κοιλίας. Herodot. 3, 103: Κάμῃλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσαρας μηρούς καὶ γόνουα τέσσαρα. Sæpe et ap. alios dicitur de animalibus, ut Xen. De art. eq. 1, 6. Accipitris γόνουα bis memorat Orneosoph. p. 227. De γόνου pro ἀγκῶν sive proprie sive improprie dicto v. in Γονουακῶν. L. D.] Hom. Il. A, [547]: Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνου γουνοὺς ἀμείβων. Apud Eund. frequens est γόνου κάμπτειν, Genu flectere s. incurvare: ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι, ad differentiam τοῦ ἴστασθαι, si Eustathio credimus [Il. p. 669, 28; 1171, 45]. At Hesych. exp. ἀναπαύεσθαι. [Il. H, 118: Καὶ εἰ μῦθου ἐστ' ἀκόρητος, φημί μιν ἀσπασίως γόνου κάμψαι. T, 72: Ἄλλὰ τιν' οἶω ἀσπασίως αὐτῶν γόνου κάμψαι. Sæpius non est ap. Hom. (Aliud enim γόνου γνάμπτειν Il. Ψ, 731: Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδὲ τ' αἶψιν ἐν δὲ γόνου γνάμψαι, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάμπτεσσιν ἀμφοῖ· quod de schemate palæstrico et quidem supplantatione capiendum esse monuit Pierson. ad Mær. p. 91, ab Schæf. cit. De luctantibus item Nonnus Dion. 10, 377: Ζεὺς μέγας αὐτοκλύστιος ἐπ' Ἀλφειοῖο παλαιοῦ ὠκλασεν Ἡρακλῆι θελήμωνα γόνουα κάμψας.) Æschyl. Prom. 32: Ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν, ὀρθοστάδην, αὔπνος, οὐ κάμπτων γόνου. Ibid. 395, de alite quo vehebatur Oceanus: Ἀσμενος δὲ τὰν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψαιεν γόνου. Comparat Blomf. anonymi ap. Suidam v. Ἀήσυρον verba, Ἀήσυρον γόνου κάμψαι, item de ave, ut videtur, dicta. Eur. Hec. 1150: Ἴζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνου. Philostr. V. Apoll. 2, 6, p. 54, de camelis: Πορεύονται χίλια στάδια τῆς ἡμέρας, γόνου οὐδαμῶς κάμψασαι, ubi plura Olearius. Aliam signif. memorat Eust. Il. p. 1171, 45: Καὶ σημειῶσαι ὅτι Ὀμηρος μὲν τὸ γόνου κάμψαι ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι λέγει πρὸς διαφορὰν τοῦ ἴστασθαι, οἱ δὲ μετ' Ὀμηρον ἐπὶ ἰκεσίας καὶ προσκυνήσεως τίθενται, λέγοντες τοῦτο καὶ συνθέτως γονυπετεῖν. Quod non ita verum esse, quin γόνου κάμπτειν recentiores eadem qua Hom. signif. dixerint, probant exempla superiora. De formula γόνου κλίνειν v. l. ejusd. s. Γονουκλίνειν citand. Orac. ap. schol. Eur. Phœn. 638: Ἐνθα κέ τοι πρότιστα βόος κέρασ ἀγραύλοιο ἴζηται κλίνη τε πέδω γόνου ποιήσεντι. Cum locutione γόνου κάμπτειν autem de Considerando vel Requiescendo comparandum Hesiodum Op. 605: Δμῶσ ἀναψῶσαι φίλα γόνουα καὶ βόε λῦσαι. Ejusd. formulæ usus recentior est quo dicitur de subjectione et veneratione: Philipp. 2, 10: Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνου κάμψαι ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. Rom. 11, 4: Οὐκ ἐκάμψαν γόνου τῆ Βαβύλ. 14, 11: Ἐμοὶ κάμψαι πᾶν γόνου. Quæ dicta improprie esse de ὑποταγῇ moment Patres, quorum Il. v. ap. Suicer. Ceterum ut in his formulis γόνου singul. ponitur loco pluralis, sic etiam, ubi proprie dicitur. Philetæ. ap. Athen. 1, p. 21, C: Μηδ' ἀγροίκως ἀνω γόνουατος ἀμψέζει. Theophrast. Char. 4, 2: Ἀναβεβλημένος ἀνω τοῦ γόνουατος καθιζάνειν. Hybris ap. Athen. 15, p. 696, A: Πάντες γόνου πεπτῶτες ἐμὸν. Aristoph. Ran. 345: Γόνου πάλλεται γερόντων. Eur. Phœn. 843: Ὡς ἐμὸν κάμνει γόνου. || Eandem sententiam quæ subest phrasὶ γόνου κάμπτειν aliter exprimit Hegesias Magnes ap. Dionys. De comp. verb. p. 250 Schæf. v. 5, 124 Reisk.: Ἀνὴρ τῶν πολεμίων, εἰς γόνουα συγκκαμφθεὶς ἔδοξε τοῦτ' Ἀλεξάνδρῳ τῆς ἰκετείας ἕνεκα πρᾶξαι. De alia ejusd. signif. formula τίθεναι τὰ γόνουα, In genua procumbere, v. in Τιθέναι. L. D.] Variis autem loquendi generibus adhibetur ab hoc poeta [Hom.] nomen istud, et quidem in plur. præsertim, ut ex ejus Il. quos afferam patet. Afferam autem eos primum, in quibus vigorem corporis e genuum vigore s. robore æstimat: ut Theocr. [14 lin.] dixit, οἷς [ἄς] γόνου γλωρόν: itidemque Horat. [Epod. 13, 4]: Dumque virent genua. [Tyrteus 1, 19: Τούσ δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γόνουατ' ἐλαφρά.

A Theognis 977 Bekk.: Ὅρα τ' ἐλαφρὰ γόνουα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω. Cui loco simillimus Hesiodus Op. 584: Ἀφαυρότατοι δὲ τοὶ ἄνδρες εἰσὶν (æstate), ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνουα σείριος ἄξει. Anth. Pal. 11, 25: Ἄγρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνουατος. L. D.] Quo pertinet et quod ap. Plin. [l. infra cit.] legimus, Genibus inesse vitalitatem. Il. Y, [93]: Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Εἰρύσαθ', ἅς μοι ἐπῶρσε μένος λαυψήρα τε γόνουα. Sic omnino λαυψήρα γόνουα et μένος conjunguntur, et quidem verbo eidem affixa, quum alibi tum X, [204]: Ὡς οἱ ἐπῶρσε μένος λαυψήρα τε γόνουα. Huc pertinet ap. Eund. [Od. Ψ, 3]: Γόνουα δ' ἐβρώσαντο, et [Il. I, 610, K, 90, A, 477, X, 388, Od. Σ, 133]: Γόνουατ' ὀρώρη· ac quemadmodum μένος et γόνουα illic copulatur, sic alicubi ἀρετὴν dicit, subjungens γόνουα cum illo verbo ὀρώρη: Od. Σ, [132]: Ὅφρ' ἀρετὴν παρέγωισι θεοὶ, καὶ γόνουατ' ὀρώρη. Inveniuntur conjuncta itidem γόνουα et βίη, Il. Δ, [314]: Ὡς τοὶ γόνουατ' ἔποιτο, βίη δὲ τοὶ ἔμπεδος εἶη. Huc pertinet P, [569]: Ἐν δὲ βίην ὠμοῖσι καὶ ἐν γόνουεσσιν ἔθηκα. Atque ut hic dicitur τίθεναι μένος ἐν γόνουεσσι, sic alibi βαλεῖν μένος ἐν γόνουεσσι: sed additur ἢ ἐν θυμῷ, ut in loco proxime præcedente βίη est in duobus, ἐν γόνουεσσι, et ἐν ὠμοῖσι [451]: Σφῶν δ' ἐν γόνουεσσι βαλῶ μένος ἢ ἐν θυμῷ. Ap. Eund. legimus [Il. T, 166, Od. N, 341] βλάβεται γόνουα, item [Il. Φ, 114 etc.] λυτο γόνουα, καὶ φίλον ἦτορ. Atque ut alicui λύεσθαι γόνουα dicit, ita sæpe numero aliquem alicui λύσαι γόνουα [Il. E, 176, N, 360 etc.], vel ὑπολύσαι [Il. A, 579, N, 412 etc.]: Ἐἴθαρ δ' ὑπὸ γόνουατ' ἔλυσεν], etiam pro Vitam eripere. Habet alioqui nonnullis in Il. simpliciore significatione istud γόνουα λῦσαι [Od. Σ, 212: Τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γόνουατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν, de procis venustate Penelopæ captis. Y, 118: Οἱ δὲ μοι καμάτω θυμαλγέει γόνουατ' ἔλυσαν. Aristoph. Lys. 216: Ὑπολύεται μοι τὰ γόνουα], et talem qualem γόνουατα δαμῶνν aliquot in Il. [Il. Φ, 52: Κάματος δ' ὑπὸ γόνουατ' ἐδάμνα· 270: Ποταμὸς δ' ὑπὸ γόνουατ' ἐδάμνα. Eo respexit parædus (Aristagoras s. Metagenes) ap. Athen. 13, p. 571, B: Ἄρτι χροαζούσας αὐλητρίδας, αἵτε τάχιστα ἀνδρῶν φορητῶν ὑπὸ γόνουατα μισθοῦ ἔλυσαν, quod vertitur, Evervant. HEMST.] Frequens est, s. potius frequentissimum, ap. eund. poetam hoc nomen, ubi de precando vel potius supplicando agitur (unde Plin. [11, 45, 103]: Hominis genibus quædam et religio inest, observatione gentium: hæc supplices attingunt, ad hæc manus tendunt, hæc, ut aras, adorant: fortassis quia inest iis vitalitas): Il. A, [608]: Νῦν οἶω περὶ γόνουατ' ἐμὰ στῆσθαι Ἀχαιοὺς λίσσομένους. Sic O, [76]: Ἡματι τῷ δ' ἐμῆο θεὰ Θέτις ἤψατο γόνουων, λίσσομένη τιμῆσθαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Ap. Eund. aliquis dicitur ἀψάσθαι γόνουων, non λίσσομένους, sed ἰέμενος λίσσεσθαι: ut Y, [468]: Ὁ μὲν ἤπτετο χεῖρεσι γόνουων, ἴεμενος λίσσεσθαι. In quibusdam autem aliis Il. utitur verbo λιτανεύειν post γόνουων ἀψάμενος s. ἀψάμενοι. Sic Ω, [357]: Γόνουων ἀψάμενοι λιτανεύομεν, αἰτ' ἐλεήσει. Alicubi utitur verbo λαβεῖν cum eod. gen. γόνουων, Od. K, [264]: Αὐτὰρ θγ' ἀμφοτέρησι λαβῶν ἐλίσσετο γόνουων. Sic Z, [142]: Ἡ γόνουων λίσσοιτο λαβῶν εὐώπιδα κόρη. Inveniuntur ap. Eund. et partic. ἐλῶν pro λαβῶν, ubi cetera alioqui sunt præcedentibus similia: Il. Φ, [71]: Αὐτὰρ δὲ τῆ ἐτέρῃ μὲν ἐλῶν ἐλίσσετο γόνουων. Ceterum ex his Il. implere alios possumus, quibus aliquid deest, i. e. in illis subaudire, ut Grammaticorum verbo utar, quod subaudiendum relinquitur. Interdum enim verbum λίσσεσθαι, aut λιτανεύειν, vel si quod est ap. hunc poetam synonymum, subaudiendum esse dico: nonnunquam contra unum aliquid ex illis participiis: ἀψάμενος sc., aut λαβῶν, aut ἐλῶν. Nam Od. Z fin. [310] (haud enim se offert in præsentia commodius exemplum): Μητρὸς ποτὶ γόνουασι χεῖρας Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι. Hic enim puto subaudiri debere λίσσομένους, vel λιτανεύων, aut aliud simile, licet his vocibus infin. soleat subjungere, non particulam ἵνα, quod sciam. Vicissim autem ἀψάμενος, vel λαβῶν, vel ἐλῶν subaudiendum esse ajo, quum alibi, tum in Od. K, [481]: Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιθῆας περικαλλέος εὐνῆς, Γόνουων ἐλιτανεύσα. Sic X, [337]: Ἡ γόνουων λίσσοιτο προσαιξίας Ὀδυσῆα· itidemque in Il. I, [451] fem. partic. ἀψάμενη, vel λαβοῦσα, s. ἐλοῦσα subauditur:

Ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γόνων Παλλακίδι προμιγῆναι. Sed h. in l. aptius poni potest partic. quam in duobus præcedentibus, quod in utroque jam aliud præcedat. Nisi quis participio particulam καὶ præfigere velit: hoc modo, καὶ ἀψάμενος γόνων ἐλιτάνευσα: vel, καὶ λαβῶν γόνων. Quod tamen de altero l. dici itidem non potest, utpote in quo participium non itidem præcedat, sed sequatur. Sed participia bina interdum a Græcis, non interjecta copula, poni sciendum est. Omitto alia pleraque ejusd. poetæ loquendi genera, eod. pertinentia, quibus nomen istud adhibetur: et ad longe diversum loquendi genus transeo: si prius e poetis Lat. locos aliquot attulero cum Homericis illis convenientes: in quibus nimirum itidem genua tangunt s. potius amplectuntur qui supplicat. Virg. Æn. 10, [523]: Et genua amplectens effatur talia supplex. Ejusd. poematis l. 3, [607]: Dixerat: et genua amplexus, genibusque volutans hærebat. Ovid. Metam. 9, [216]: Tremuit ille, pavetque Pallidus: et timide verba excusantia dicit. Dicentem, genibusque manus adhibere parantem Corripit Alcides. Ejusd. operis l. 13, [585]: Hæc canit, sed crine soluto, Sicut erat, magni genibus procumbere non est Dedignata Jovis. Quin etiam dicunt aliquem supplicem genibus ejus cui supplicat advolvi. In soluta etiam oratione multi loci morem hunc nobis ostendunt: e quibus est ille Taciti, in quo dicit, Prensare circumstantium genua. Cic. Orat. post Redditum, in Senatu, [7]: Tu meum generum, propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, superbissimis et crudelissimis verbis a genibus tuis repulisti. Dicunt vero et Accidere ad genua, quod est ad verbum προσπίπτειν πρὸς γόνατα, vel τοῖς γόνασι. [Soph. Phil. 485: Προσπίτνω σε γόνασι. OEd. C. 1607: Ἐς δὲ γόνατα πατρός πεσοῦσαι κλαῖον. Dionys. Ant. R. 2, 46, ab Schæf. citatus: Προῦπεσον ἅπασαι τῶν τοῦ βασιλέως γονάτων. Aliter Pind. Isthm. 2, 24: Χρυσέας ἐν γόνασιν πίπτοντα Νίκας, de victore certaminis, quod Nem. 5, 41 dicit Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων.] Plut. Quæst. Rom.: Ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Eur. autem usus est et cum solo accus., Hec. [339]: Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσεῶς γόνου. [Alcest. 947: Ἄμφι γόνασι πίπτοντα.] At Hom. dicit ἰκάνειν γόνατα, Od. H, [147]: Σὸν τε πόσιν, σά τε γόναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας. Sic I, [92]: Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γόναθ' ἰκάνομαι, αἶψ' ἐθέλησθα Κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνισπεῖν. I, [266]: Ἡμεῖς δ' αὐτε κινανόμενοι τὰ σὰ γόνα ἰκόμεθ', εἴτι πόροις ξινήιον. [Quintus 2, 170: Μηδ' ἀμφ' ἐμὰ γόναθ' ἰκάνων λισσέσθω.] Sed hoc loquendi genus nihil plus quam præcedentia, quæ ex eo atuli, habet affinitatis cum illo προσπίπτειν πρὸς γόνατα, s. γόνασι. At vero ἀντεσθαι πρὸς γονάτων, quod ap. eund. Tragicum legitur, ex Hom. sumtum videri possit, dicente II. Y, [463]: Ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε γόνων, εἴποις εἶ [εἶ] περιδοῖτο λαβῶν, καὶ ζῶν ἀφείη. [Interpungendum cum recentioribus ἀντίος ἤλυθε, γόνων ... λαβῶν, ut γόνων aptum sit e λαβῶν. Aptius igitur Euripidi comparantur loci II. X, 338: Λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γόνων σὸν τε τοκῆων. 345: Μη με, κύον, γόνων γονάξω μηδὲ τοκῆων. Et ipsius ejusd. fab. 324: Μη, πρὸς σε γονάτων. Hipp. 607: Ὡ πρὸς σε γονάτων etc. L. D.] Eur. autem locus est Med. [709]: Ἄλλ' ἀντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, Γονάτων τε τῶν σὸν ἰκεσία δὴ [τε] γίγνομαι, Οἰκτεῖρον. Quamvis enim hic ἀντομαι accipiatur non in propria signif., sed pro Obtestor, possit tamen ita loquens Eur., ad illum Homeri locum videri respexisse. [Apud Hom. si conjungenda essent ἀντίος ἤλυθε γόνων, similior loco Hom. esset Euripidis hic Suppl. 272: Βᾶθι καὶ ἀντίασον γονάτων, ἐπι χεῖρα βαλοῦσα.] Ceterum potest his Eur. locis adjici et iste, e Phœn. [1622]: Ἐλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνου, Implicitis manibus circa tuum genu. [Et Suppl. 165: Γόνου σὸν ἀμπίσχαιεν χεῖρ' Iph. A. 992: Ἰκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνου. 1216: Ἰκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοῦμόν. Pind. Nem. 8, 13: Ἰκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων ... ἀπτομαι.]

Venio nunc ad quoddam genus loquendi, quod Latinis haud itidem notum esse puto, i. e. ἐν γόνασι κεῖται, pro Situm est in potestate. (Cui rei alioqui significandæ adhibetur et χειρὸς s. χειρῶν appellatio

a Græcis: eodemque modo Lat. dicunt, In manu tua est, pro In potestate tua.) Sic certe aliquoties dixit Hom. θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, ut Od. II, [129]: Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, et II. P, [514]: Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται. Quem versum consequitur hic, aliquid habens eod. pertinens, Ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ: τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει. Alicubi vero cum adjectione partic. αἶμα, vel ἦκε: ut II. Y, [435]: Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, Αἶμα σε χειρότερός περ εἶν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι, Δουρὶ βαλῶν. Cum ἦκε autem Od. A, [267]: Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, Ἦ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί. In eod. lib. habetur sequente ὅστις in altero versu, cum fut. itidem [401]: Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, Ὅστις ἐν ἀμφιάλω Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. Exp. autem [ab schol.] ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσία καὶ τῇ δυνάμει, In deorum potestate. [Schol. II. P, 514: Ἐν γόνασι] Ἐν τοῖς κόλποις διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀποκείμενα πρόχειρα εἶναι. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέρους, τῇ δυνάμει. Id. Y, 435: Ἐν γόνασι ἰκεσίας, λιταῖς ἢ κόλποις ἢ δυνάμει. Explicatius eadem Z, 92: Πῶς δὲ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ Παλλαδίου τὸν πέπλον ἐπὶ γόνασι θεῖναι παρακελεύεται; Καὶ τινὲς μὲν ὄν φασιν ὅτι πολλὰ τῶν Παλλαδίων κάθηται, οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον σῶμα, ὡς ἐπὶ τοῦ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί, οἱ δὲ ὅτι γόνατα καὶ τὰς ἰκετίας φησί: λέγει γὰρ, Ἄλλ' ἦτοι ... κεῖται, τούτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν λιτανείᾳ καὶ δεήσει: θεῖναι ὄν τὸν πέπλον ἐπὶ γόνασιν Ἀθηναίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ λιτανείᾳ καὶ δεήσει. Et similiter Eust. ad I. Ceterum assentior schol. ad P, 514, ἐν γόνασι capienti de sinu, cui velut imposita habeant quæ dū impertiuntur hominibus. L. D.] Affertur tamen ex Eust., ἐν δυνάμει καὶ ἰκεσία. In qua exp. θεῶν ἰκεσία accipiendum esset passive, de ea qua supplicatur ipsis. Sed dure hoc dici videtur, præsertim præcedente subst. δυνάμει. Potiusque crediderim hæc duo nomina ad diversas exp. pertinere; sed, nisi inspecto Eust. loco, plura de his verbis disserere nolim. [Eust. Od. p. 1416, 42: Ὅτι ἐπὶ πραγμάτων ἀπιθάσεως ἀδῆλου οἰκείον εἶπειν τὸ, Ταῦτα μὲν θεοῦ ἐν γόνασι κεῖται, ἀντὶ τοῦ ἐν δυνάμει ἢ ἰκεσία θεοῦ: quæ quid dicant satis intelligitur ex schol. locis supra positis. Phrasin Homericam ita reponit Quintus 6, 310: Ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐν γόνασιν ἐστήρικται.] Hoc unum addo, eleganter usurpatum a Diogene [ap. Laertium 6, 67] fuisse hoc loquendi genus. Quum enim quendam ἄσωτον poposcisset minam, isque rogasset cur a se minam, ab aliis obolum duntaxat peteret, Quia, inquit, ab aliis iterum me accepturum spero: at vero a te, θεῶν ἐν γόνασι κεῖται εἰ πάλιν λήψομαι. Sunt porro et in soluta oratione aliquæ ex hoc nomine sumptæ phrases: e quibus sunt hæc duæ, Εἰς γόνου κλίνειν, et Εἰς γόνου βάλλειν, Prosternere aut etiam Subigere: ut Bud. vertit ap. Appian. B. C. 3, [30]: Αὐτῷ δὲ ἀπιστοῦσιν ὅτι οὐκ ἀπέκτεινε τὸν Καίσαρα, καταστρεψάμενον τὴν Κελτικὴν καὶ ἐς γόνου κλίναντα. [Κλίναντα ἐς γόνου scribitur ap. App. Ibid. 3, 20: Τοῖς δημοκόπους ἐς γόνου ἔρριψε. Pun. 23: Ἐς γόνου τὰ Καρχηδονίων καταβαλῶν. 94: Τὴν Καρχηδονίον δυνάμει ἐς γόνου βαλῶν. B. C. 2, 146: Ἀγρία ἔθνη ἐς γόνου βαλῶν.] Idem ἐς γόνου τὴν πόλιν ἔβαλεν vertit, Affectam admodum reddidit, in Herodot. [6, 27]: Ἐς γόνου τὴν πόλιν ἔβαλεν ἡ ναυμαχίη. (Quidam autem interpr. Prostravit.) Ex eod. scriptore affert Etym. εἰς γόνου πεσεῖν: quod illum metaphorice dixisse tradit, significare volentem ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἀπήγαγεν (ita enim scr. est, non ἐπήγαγεν). [Glossam Etym. referri ad I. Herodoti modo cit. ipsamque interpr. ostendere non πεσεῖν sed ἔβαλε scripsisse gramm., notavit Valck. Idem contendit Elian. V. H. 3, 17: Ἀριστοτέλης τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα οὐ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς γόνου πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέστησεν αὐθις. Wessel. Æsch. Pers. 930: Ἀσία δὲ γῶν αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνου κέκλιται, et similia tum ipsi tum Blomf. ad Pers.: qui ad Ag. 62, Πολλὰ παλαισμάτα καὶ γυιοβαρῆ γόνατος κονιασιν ἐρειδομένου, locutionem monuit sumptam esse ab re gymnastica, conferens Anth. Plan. 3, 24: Μῶλωνος τοῦ ἀγάλμα καλοῦ καλόν, ὅς ποτε Πίσση ἐπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἐπεσεν, et Pausan. 10, 26, 4: Ἀστύκων ... πεπτωκότα ἐς γόνου ὁ Νεοπτόλεμος ζῆφει παῖσι. Adde Phryn. Bekk. p. 40, 24: Εἰς γόνου πεσεῖν

ἐπὶ τῶν ὑπὸ βίας κλινομένων εἰς τὴν γῆν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι βιαζόμενοι μόλις κλίνονται καὶ οὐκ ἐξαίφνης. Ἐς γόνο ἔλθειν item figurata Procop. Anecd. p. 44, A, Bell. Pers. p. 50, D. L. D.] At comp. Γονυπετεῖν nihil cum hoc loquendi genere commune habet. De eis γόνο πεσεῖν, verba faciam in comp. Γονυπετεῖο. [Tzet. Hist. 2, 807: Τὸ γόνο πλήξας καρτερώς ἀπὸ καρδίας ἔφη. Quod antiquiores dicunt μηρὸν παύσασθαι. L. DIND.]

[Theocr. 16, 11, de Musis: Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοὶ ποσὶν οἴκαδ' ἴασι, πολλὰ με τωσθάσδοισαι, δὲ ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον· ὀνηραὶ δὲ πάλιν κενεῖς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμοντι βυλοῖσαι. Ad quæ schol.: Ἐγκαλυψάμεναι τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν τοῖς γόνασι κλίνασθαι, ὡς λυπούμεναι. || Idem ibid. 18, de avaritia hominum questus addit: Πᾶς δ' ὑπὸ κολπῶ χειρὰς ἔχων πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ ἄργυρος, οὐδὲ κεν ἰὸν ἀποτρέψας τινὲ δοίη, ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, Ἀπωτέρω ἢ γόνο κνάμα. Schol.: Παροιμία ἐστὶ, τὸ πορωτέρω ἢ κνήμη τοῦ γόνατος· τίθεται δὲ αὐτὴ ἐπὶ τῶν ἀγαπῶντων ἑαυτοῦς, etc. Frequentius invertitur, Γόνο κνήμης ἔγγιον, de quo prov. Suidas: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦς μᾶλλον ἐτέρων ἀγαπῶντων. (Conf. Aristot. Eth. Nic. 9, 8.) Ἐνιοὶ δὲ ἐπὶ τῶν ἀφελόντων παρέχειν τοῖς προσήκουσιν, ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνο. L. D.]

At vero Ἐγγόνασι (quod ad verbum sonat In genibus) videtur potius disjunctim ser. esse Ἐν γόνασι. Sic autem dicitur stella, ut VV. LL. annotant, quam Julius Firmicus Ingeniculum vocat, Ovid. Met. 8, Nixum genu, Vitruv. Nixum in genibus, Cic. Nixum, Manilius Nixam genu speciem. Sic dicitur ab Eratosthene Hercules in celo supra draconem collocatus. Alii Thamyris esse ajunt, a Musis excæcatum, ut supplicem ad genua jacentem; alii Ceteum s. Cetea esse affirmant. Vide Arat. Ph. [66: Κυλινδεται ἀνδρὶ εἰκοῦς εἰδωλον, τὸ μὲν οὐτις ἐπίσταται ἀμπαδὸν εἰπεῖν οὐδ' ἔστιν κρέμαται κείνος πόνορ, ἀλλὰ μιν αὐτῶς Ἐν γόνασι καλέουσι· τὸ δ' αὐτ' ἐν γόνασι κάμνον ὀκλάζοντι εἰοικεν. Conf. 667, ubi iterum Ἐν γόνασιν. Utroque l. Bekk. cum parte librorum Ἐγγόνασιν. Ἐγγόνασιν scriptum in schol. ad v. 575, 618. In iisdem ad v. 617 est cum art. masc. τὸν Ἐγγόνασι, ὁ Ἐγγόνασι. L. D.] Apud Cic. in eorum interpretatione extat hic verus (proxime præcedentes et proxime sequentes desiderantur): Ἐγγόνασιν vocitant, genibus quod nixa feratur: vel potius Ἐν γόνασιν, disjunctim. Ap. Hyginum tamen legitur Engonasin, conjunctim, 2, ubi scribit, Nam qui dicitur in astris Engonasin, is Theus esse existimatur. Et paulo post, caput cui titulus est Engonasin, ita orditur, Hunc Eratosthenes Herculem dicit supra draconem collocatum, de quo ante diximus; eumque paratum ut ad decertandum, sinistra manu pellem leonis, dextra clavam tenentem. Paulo post, Habet enim draco caput erectum, Hercules autem dextro genu nixus, sinistro pede capitis ejus dextram partem opprimere conatur: dextra manu sublata, ut feriens, sinistra projecta cum pelle leonis, ut is quammaxime dimicans appareat. Alibi, Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Sed non video quomodo hæc scriptura ferri possit, ἐγγόνασιν conjunctim, præsertim quum nominativum non esse ἐγγόνασις (ut quidam existimarunt), ostendat superior ille locus, Nam qui dicitur in astris Engonasin.

Γόνο καλάμου, Herod. Internodium arundinis, Plin. et Colum. Sed et de vite dictum e Philostr. Her. affertur. Γόνατα, inquit Cam., sunt Genucula, et de vitibus, et de aristis, et de arundinibus. Herod. 3, [98]: Καλάμου δ' ἐν γόνο πλοῖον ἑκαστον ποιέεται. Unde Plin. 16, 36, de arundine loquens: Navigiorumque etiam vicem præstant, si credimus, singula internodia. Idem paulo post, Alia spissior densiorque geniculis, brevibus internodiis. E quibus manifestum fit, Genucula Latinos appellasse ipsos Nodos; Internodia vero, Inter hos exerescentes culmos. Sed Græcum nomen est commune. A geniculo, Genuculatus, ut Radix geniculata, Plin.: et Culmus geniculatus, Cic. [Senect. 15], distinctus geniculis. Et panicum in culmum geniculatum, Plin. Possumus autem his participiis uti in interpretatione quorundam comp. quæ hanc nominis γόνο signif., sed nominativi γόνας secuta sunt: cujusmodi sunt ἐγγόνατος

et πολυγόνατος. [Xenoph. An. 4, 5, 26: Κάλαιμοι γόνατα οὐκ ἔχοντες. Theophr. H. Pl. quum alibi tum 1, 8, 3: Ἐν τοῖς κοτίνοις καὶ ἐν τοῖς καλάμοις· τὸ γὰρ γόνο καθάπερ ὄζος· 3, 5, 3: Πᾶσι μὲν οὖν τοῖς δένδροις αἱ βλαστῆσεις φανεραὶ, μάλιστα δὲ τῇ ἐλάτῃ καὶ τῇ πεύκῃ διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ γόνατα καὶ ἐξ ἴσου τοὺς ὄζους ἔχειν. Diosc. 4, 61 de verbenæa: Δίδοται δὲ τριταίξουσι πσιεῖν τὸ τρίτον γόνο ἀπὸ τῆς γῆς... τεταρταίξουσι δὲ τὸ τέταρτον. Longus Past. 1, 10: Τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυὰς, de calami geniculis. Hesych. v. Ἠλακῆτη: Ἐνιοὶ δὲ κοινῶς τὰ γόνατα ἔχοντα, ὡς στάχυν, ὡς καλάμον. Geopon. 5, 53, 3, item de arundinibus: Τὰ δὲ ὀρθῶς φτευσόμενα δεῖ ἔχειν δύο γόνατα. Alia v. ap. Wytttenb. ad Plut. Mor. p. 76, F. || Furfures s. Paleæ. Photius p. 190, 13: Κυρήθια, τὰ ἐκ τῶν κνάμων εἰσείματα, καὶ τὰ ἀπὸ σίτου καρρία, ἃ τινες καλοῦσι γόνατα. || Γόνο pro Fectu dictum credit Foes. ab Hippocr. p. 1211, D: Ἐτεκε δὲ γόνο θῆλυ. Corrigendum esse γόνον θῆλυ jam ab Weigelio monitum Suppl. Lex. Schneid. v. Γόνος. || De loco Γραίας γόνο v. in Γραῖς. L. DIND.]

Γόνο gen. habet Γονὸς, factum e γόνους per metath., ut dictum fuit. Sic vero et plur. nomin. Γόννα, pro γόνουα: gen. Γόνων, pro γονύων: dat. Γόνουε (s. Γόνουεσσι, metri gratia) pro γονύεσι dici existimant quidam Gramm. [Velut Etym. M. p. 238, 14, Gregor. p. 489. Sed opinionem eorum merito exposuit Buttman. Gr. vol. 1, p. 229, monens idem forma Γόνους solos uti grammaticos ipsos, ut schol. Arist. Ach. 1176: Κάτωθεν τοῦ γόνους, cui adde schol. Theocr. 16, 18: Πορωτέρω κνήμη γόνους· schol. Eur. Hec. 336: Ἐδράττοντο τοῦ γόνους, ut omitam quod alius ad eund. v. γόνο pro γονύε dictum credit. Non mirum igitur γόνους pro γονύος exhibere libros nonnullos Arati 687. Suidas tamen (s. gramm. in Bachm. An. vol. 1, p. 186, 29, Zon. p. 449) ponit Γονύων, γονάτων,

et in gl. a Kust. om. Γόνο γόνο (γόνους). Et Galen. 3, 369=8, 917: Ἐπ' ἐκτέρου... φάσκων ὀδυνᾶσθαι σφοδρότατα γόνους, et Anna Comn. p. 434, A. L. D.] Alii tamen malunt Γόννα pro γονάτα dici per apoc.: itidemque Γόνων pro γονάτων per sync., et Γόνουεσι pro γονάτεσι dici existimandum erit. [Non γόνουεσι, sed aut γόνουεσι dicitur aut γόνουεσσι. Formam γονάσιν nonnullis in libris Il. I, 488, P, 451, 569 reperitam cum Heynio recte damnavit Buttman. L. D.] Affertur porro et tertius gen. sing. Γονάτος. At illud Γόνουατα, poetica epenthese pro γονάτα, tanquam a nomin. sing. Γόννας, habuisti in Il. supra citatis. Idem et de ceteris casibus censendum est. [Grammaticorum ante se sententiam Γονὸς genit. ab nominat. γονύν ducentium refellit Herodian. Περί μου. λέξ. p. 34, 20: Οὐ γὰρ εὐθεῖα τις προκατάρχει (genitivi γονύος) μονοσύλλαβος ἢ γονύ, ὡς οἶονται οἱ πρὸ ἐμοῦ· idemque similem Tryphonis de genit. δουρός p. 35, 1. Dor. Formam γονάτα habet Callim. Lav. Min. 84, sch. Hom. tamen (Il. X, 422) citante γόνουατα: cujus formæ exx. de plur. v. supra; sing. habet e. g. Herodot. 2, 80: Μεχρὶ τοῦ γονάτος. Formam γευνῶν cum interpr. γονάτων ponit Hesych. inter Γεῦμα et Γεῦ. Scrib. certe foret γευνῶν, si fidem talis forma invenire posset in tam facili lapsu quam est ab ου ad ευ. Præter has formas notanda Æolica Γόννα, de qua Steph. B. s. Γόννοι: Τὸς δὲ Περραιβοὺς, Αἰολεῖς ὄντας, τὰ σύμφωνα διπλοῦν, καὶ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτοῦς καὶ Γόννον διὰ δύο νν τὴν πόλιν· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Unde corr. Eust. Il. p. 335, 39: Λέγει ὁ τὰ ἔθνικα γράψας ὅτι Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περραιβοὶ ἐδίπλων τὰ σύμφωνα, Περραιβοὺς ἑαυτοῦς καλοῦντες καὶ πόλιν Γόννον παρ' αὐτοῖς οὖσαν καὶ γόνουατα καὶ τοιαῦτά τινα. Scripsit enim vel scribere debuit γόννα τὰ γόνατα vel certe γόννα. L. DINDORF.]

[Γονυαγκῶν sine interpr. posuit Hesych. inter Γονόεσσα et Γονοτύλη. Scrib. videtur divisim Γόνου, ἀγκῶν: ut quemadmodum ἀγκῶν et de Cubito dicitur et de locis rebusque figuram ejus imitantibus, sic γόνου quis dixerit signif. translata. Germani quoque commissuram fistulæ cum fistula ea quæ crura format anguli vocamus genu. Conf. etiam dicta in Γονάτιον sub fin. Γονυαγκῶν quidem, ut fuerit qui poplitem ita quam ἀγκύλη dicere mallet, non videtur congruere analogiæ, γονατοαγκῶν poscenti. Γονυκλινῆς enim et

γονυκρότος et γονυπετής non magis faciunt pro γονυκρών quam δορυφόρος stat pro δορύληπτος. L. D.]

[Γονυαλγής, δ, ή, Genuum dolore laborans. Hippocr. p. 1180, D: Ὁροβοφαγέοντες γονυαλγέες.]

Γόνυγρος, suspectum esse potest, quod in VV. LL. redditur Sterilis, Aridus: quoniam Hesych. post γόνυγρον, addit, τὰ ἀκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. Quibus verbis hæc subjungit: Ἡ ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γερόντων, μηκέτι σθένειν δυναμένων τοῖς γόνασι· unde videri possit in priore expositione aliam quam in hac derivationem sequi.

[Γονυκαμπεπίκωτος et Γονυκλασσαγρόπνα, podagræ epitheta ap. Lucian. Tragoedop. 200: Γονυκλασσαγρόπνα, περικονδύλοπωροφίλια, γονυκαμπεπίκωτε Ποδάγρα. Vertitur, Genufraga pernox et Genua inflectens incurva: quasi formari a verbo κλᾶν possit κλαυ..., quod ducitur a κλαίειν, sed frigide admodum conjungi videtur cum γόνυ: ut, si vitio caret γόνυ, mendum fort. quærendum sit in proxima syllaba et scrib. γονυκαυσαγρόπνα, Quæ genua urendo somnum excutit. Igni quidem et flammis sæpius comparantur in scripto isto podagræ cruciatus; κλαυσὺν autem irrepit pro καυσ, ut ap. Hesych. in Δαεινὸν, κλαύσιμον pro καύσιμον. L. DINDORF.]

Γονυκλινέω, Genu flecto. Κάμπτεται δὲ γόνυ, inquit Eust. [Il. p. 669, 32], ἔστιν ὅτε καὶ ἱκετευτικῶς· ὁ καὶ γονυπετεῖν λέγεται, καὶ γόνυ κλίνειν, καὶ συνθέτως γονυκλινεῖν.

Γονυκλινής, δ, ή, Genu flectens. In Eccles. Historia, Τοῦτον τὸν θεὸν ἐπικαλοῦμαι γονυκλινής. Γονυκλινεῖς, inquit Cam., Qui provolvuntur genibus, et abjiciunt se, atque jacent ante pedes supplices. [Schol. Hom. Il. I, 502. HEMST. Codinus Orig. Cpol. p. 22: Ἀγάσμα γονυκλινές Ἰουστινιανῶ τοῦ τυράννου. L. D. Euseb. Vita Const. 4, 67: Τὸν ἐπὶ τῆς λάρνακος βασιλεία... γονυκλινεῖς ἠσπάζοντο. Vita Bacch. p. 122, 21: Γονυκλινεῖς τὰς κάρας χαμᾶζε κάμψαντες. HASE.]

Γονυκλισία, ή, Genuflexio, Supplicatio quæ fit genibus flexis. E Basil. [De spir. s. c. 27, vol. 2, p. 212 sq.] Affertur præterea e Cyrillo, Γονυκλισία ὑπερήφανος. Schol. Eur. Phœn. [293], Γονυπετεῖς ἔδρας προσπιτνω σ', ἀναξ, τὸν οἰκοθεν νόμον σέβουσα, annotat ὡς τῶν Φοινικῶν διὰ γονυκλισίας σεβόντων τοὺς βασιλεῖς. Vide aliquid de hac voce et in Γονυπετῶ. [Vita Steph. jun. in Anall. Benedict. p. 403: Βαλοῦσα τὴν συνήθη γονυκλισίαν. Euchol. p. 753 ed. Goar: Εὐχαὶ τῆς γονυκλισίας. Alia exempla v. ap. Suicer. L. DINDORF.]

[Γονυκλιεῖω, Genu flecto. Isaacius Porphyrog. in Allat. Exc. p. 299; Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 96; Io. mon. in Anecd. Gr. vol. 4, p. 280, 5. Boiss. Balsam. ad Can. 65 Conc. 6 in Trull. p. 234, E. HEMST. Annal. Benedict. p. 188. L. D. Ioann. Jejun. Confess. p. 90, B; Ioann. monach. Pœnit. p. 115, E. HASE.]

Γονύκροτος, δ, ή, Blæsus. Γονύκροτοι sunt οἱ βλαισοί. [Hesych.: Γ. ἤτοι βλαισοί, οἱ τὰ γόνατα συγχρόοντες· ἢ δειλοί: ὑπὸ γὰρ δέους ἔσθ' ὅτε συγχρόουσι τὰ γόνατα.] Et ap. Anacr. οἱ δειλοί [Timidi]. Vide Eust. [Il. p. 932 init.: Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ Ἐπ' ἀμφοτέρους ἴζει πόδας ἐφερμηνευτικὸν ἔστι τοῦ μετακλᾶζει, ὃ ἔστι κλᾶται, ὃ πάσχει καὶ ὁ καθίζων, καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἴζοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυκρότους τμηκᾶτα δριμύως ἔστι προσεπιεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασιν ὅτι γονύκροτοι οἱ βλαισοί. Ανακρέων δὲ κέχρηται καὶ ἐπὶ δειλοῦν. Εὐτράπελος δὲ ἀνὴρ θήσοι ἂν τὴν λέξιν ταύτην καὶ εἰς δμοιότητα τοῦ λᾶξ ἰσχύω ἐνάλλεσθαι (h. e. Calcibus ferrire femur). Aristotelii Physiogn. [p. 808, 13 Bekk.], inquit Cam., γονύκροτοι sunt Impuri quibus genua trepidant. [Dicit potius impuros s. einædos esse γονυκρότους. De compar. γονυκροτώτερος v. in Γονυκρώτερος.]

[Γονύκρουσος, i. q. γονύκροτος. Photius: Πλαισός, ὁ γονύκρουσος.]

Γονυκρώτερος, ex Aristot. H. A. 4, cap. ult. affertur pro Eo cui sunt genua planiora. Aristot. locus est hic, Καὶ ὑγροσαρκότερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀβρένων, καὶ γονυκρώτερα, καὶ αἱ κνήμαι λεπτότεραι· Gaza, Caro quoque humidior est feminæ quam maris, et genua planiora, et crura tenuiora. Sed hanc quoque vocem non immerito fortasse suspectam quis habeat; pos-

sitque suspicionem adjuvare litera ω, quippe quæ locum in hoc compar. habere non videtur. [Γονυκροτώτερα nunc restitutum ex codd.]

[Γόνυον, Geniculum, Gl.]

[Γονυπεσέω, i. q. γονυπετέω. Heliod. 9, 453 (?).]

[Γονύπεσος, Demetrii gramm. cognomen in schol. Hom. Il. Θ, 233, N, 137, et ubi γονυπεσός scriptum O, 683, indicatis ab Schæf. Secundo loco Γονυπεύς exhibet cod. schol. Basil. ap. Valcken. ad Herodot. 5, 92.]

Γονυπετέω, Genu succiduo procumbo, In genua procido, Accido ad genua alicujus, s. Procumbo. Redditur γονυπετῶ uno etiam verbo Ingeniculo, de quo dicam in Γονάζομαι. Eust. [Il. p. 129, 20; 1171, 44] scribit ex Hom. verbo Γονάζομαι posteros ejus excogitasse hoc Γονυπετεῖν, componentes ε γόνυ et πέτειν: a quo πέτειν derivatur πίπτειν, sicut βίπτειν a βέπειν. Quibus addit, Ἀκολούθως δὲ τοῦτω καὶ ἡ γονυκλισία ὠνόμασται. Construitur porro cum dat. personæ hoc verb. Γονυπετῶ: habetque hanc constr. ap. Matth. [17, 14; et Joseph. Genes. De rebus Cpol. 4, p. 50, A: Αὐτῶ δὲ γονυπετῶν δάκρυσιν ὁ Ἰγνάτιος. L. DIND.]; ap. Marcum autem, cum accus. [10, 17], Γονυπετήσας αὐτόν. [Hesych.: Γονυπετεῖ, παρακαλεῖ, δέεται, ἱκετεύει. Etym. M. p. 238 extr.: Γονάσσομαι, γονυπετήσω. Arcad. p. 149, 27: Γουπῶ, τὸ γονυπετῶ. Sine casu Polyb. 15, 29, 9: Ἐλιπάρει γονυπετούσα καὶ μαγγανεύουσα πρὸς τὰς θεάς· 32, 25, 7: Γονυπετῶν καὶ γυναικίζόμενος. Matth. 27, 29: Γονυπετήσαντες ἐμπροσθεν αὐτοῦ. L. DINDORF.]

Γονυπετής, δ, ή, Qui genu succiduo procumbit (ut loquitur Ovid.), In genua procidens, Accidens ad genua alicujus, s. Procumbens. Synes. Ep. 57: Καὶ πρηγῆς καὶ γονυπετής ἰκέτης γενόμενος. Eur. Phœn. [300]: Γονυπετεῖς ἔδρας προσπιτνω σ', ἀναξ. [Γονυπέτησις, ή, Flexio genuum. Theod. Prodr. Ep. f. 152. ANGL. Eustath. Opusc. p. 105, 62: Τὰς ψευδεῖς γονυπετήσεις. L. D. Theophyl. Grets. p. 299, C: Τὰς γονυπετήσεις, ἃς δέχη. HASE.]

[Γονύπετος vox nihili. V. Γονύπεσος.]

[Γονυπετῶς, adverb. a Γονυπετής, q. v. Schol. Eur. Phœn. l. ibi cit.]

[Γονύδης, i. q. γονοειδής, Genitura similis. Hippocrates qui dicitur p. 190, G: Ἐν τοῖσι γολῶδεσι κοιλῆ ταραχῶδης διαδιδούσα σμικρὰ γονῶδεα, μυζῶδεα, καὶ πόνον περὶ ἤτρον ἐμποιέοντα, καὶ οὖρα οὐκ εὐλύτως ἰόντα ἐς ὕδρωπα ἀποτελευτᾷ ἐκ τῶν τοιούτων. Repetitur observatio p. 222, E: Τοῖσι γολῶδεσι κοιλῆ ταραχῶδης, σμικρὰ πυκνὰ διαδιδούσα τονῶδεα, μικροῖσι μυζῶδεσι, πόνον περὶ τὸ λεπτόν ποιέουσα καὶ οὖρον οὐκ εὐλύτως ἰόν, ἐς ὕδρωπα ἐκ τοιούτων ἀποτελευτᾷ. Ubi leg. γονῶδεα. Vide dicta in Γονοειδής. L. DINDORF.]

[Γονώνη, ὀρίγανον, Origanum, Hesych.]

Γοσπλανής, δ, ή, q. d. Luctivagus. Nonn. [Io. p. 27, 6]: Γοσπλανέες Φαρισαῖοι. [Lexicon Septemv. ponit etiam «Γοσπλάνος, Luctum simulans, hypocritæ epitheton, Nonno,» eundem haud dubie locum significans. Leg. νοσπλανέες cum Heinsio Arist. Sac. p. 346. L. DINDORF.]

Γῶος, δ, Luctus; ut στυγερός γῶος et κρυερὸς γῶος ap. Hom. [Κρυερὸς γῶος est Il. Ω, 524, Od. Δ, 103, Α, 212; στυγερός γῶος non inveni, sed quod HSt. fellisse videtur, Od. P, 8, Κλαυθμοῦ τε στυγεροῦ γῶοῦ τε δακρυόεντος.] Et μή μοι γόνον ὄρνυθι Od. P, [46]. In Epigr. [Christod. Ecphr. 161]: Γόνον σταλάουσα, [Lacrimas stillans: qua signif. Aspasia ap. Athen. 5, p. 219, D, a Wakef. cit.: Βλεφάρων δὲ γῶος πέσεν οὐκ ἀβελήτως. Ap. Hom. γῶος et quæ ab eo ducuntur semper signif. aut Fletum, ut est in Gl. Γῶος, Fletus, aut Ploratum et Ejulatum, quo referri potest gram. ap. Bekk. An. p. 1095 γῶος, quod inter voces Æolicas ponit, explicans κλαυθμός: ut male HSt. reddiderit Luctum, quod voc. si uspiam dicitur de fletu, dicitur improprie. Prioris signif. luculentissimum ex. est Od. Δ, 758: Σχέθε δ' ὄσσε γῶοιο. Ceteri loci plerique vel admittunt alteram vel postulant, velut Il. Ψ, 14: Μετὰ δὲ σφι Θεῆτις γῶου ἤμερον ὄρσε· δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστορα φόβοιο. Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινῶ ἐξήργε γῶοιο... Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἰῶαο δόμοισι. Ib. 108:

Γῶος, δ, Luctus; ut στυγερός γῶος et κρυερὸς γῶος ap.

Hom. [Κρυερὸς γῶος est Il. Ω, 524, Od. Δ, 103, Α, 212; στυγερός γῶος non inveni, sed quod HSt. fellisse videtur, Od. P, 8, Κλαυθμοῦ τε στυγεροῦ γῶοῦ τε δακρυόεντος.] Et μή μοι γόνον ὄρνυθι Od. P, [46]. In Epigr. [Christod. Ecphr. 161]: Γόνον σταλάουσα, [Lacrimas stillans: qua signif. Aspasia ap. Athen. 5, p. 219, D, a Wakef. cit.: Βλεφάρων δὲ γῶος πέσεν οὐκ ἀβελήτως. Ap. Hom. γῶος et quæ ab eo ducuntur semper signif. aut Fletum, ut est in Gl. Γῶος, Fletus, aut Ploratum et Ejulatum, quo referri potest gram. ap. Bekk. An. p. 1095 γῶος, quod inter voces Æolicas ponit, explicans κλαυθμός: ut male HSt. reddiderit Luctum, quod voc. si uspiam dicitur de fletu, dicitur improprie. Prioris signif. luculentissimum ex. est Od. Δ, 758: Σχέθε δ' ὄσσε γῶοιο. Ceteri loci plerique vel admittunt alteram vel postulant, velut Il. Ψ, 14: Μετὰ δὲ σφι Θεῆτις γῶου ἤμερον ὄρσε· δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστορα φόβοιο. Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινῶ ἐξήργε γῶοιο... Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἰῶαο δόμοισι. Ib. 108:

Τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑπ' ἡμερον ὄρσε γόοιο, μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη βοδοδάκτυλος Πῶς· Ω, 160: Κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόν τε· παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· 507: Τῶ δ' ἄρα πατὴρ ὑπ' ἡμερον ὄρσε γόοιο... αὐτὰρ Ἀχιλλεύς κλαίειν ἔδον πατέρα... αὐτὰρ ἐπεὶ βα γόοιο τετάρατο δῖος Ἀχιλλεύς· Σ, 51: Θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο, quibus verbis subjiciuntur initia nœniarum; Ω, 723: Τῆσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο... Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὠλεο etc. cum similibus aliis. Quod si vera esset Eust. II. p. 648, 18; 1370, 65 sententia, γόος esse voc. ὀνοματοποιημένον, cujusmodi vocc. non possunt nisi ab vobis sonisve fingi, Ploratus signif. princeps, minus propria existimanda esset Fletus vel Lacrimationis: quæ sane illius opinio est Od. p. 1516 extr. (ad Δ, 158): Ὅτι Εὐνήσε γόν εἰπὼν ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε τὸν θρηνον, ἐπάγει πρὸς ἐρμηνείαν τὸ Σχέθε δ' ὅσσε γόοιο, ἦτοι τοῦ μετὰ δακρύων θρήνου. Ἄλλως γὰρ οὐ γόεται ὀφθαλμῶς, ὡς ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ (Od. Δ, 801) Κλαυθμοῖο γόοιο τε δακρυόεντος. Sed in hoc ipso maxime falli videtur, quod κλαυθμὸν esse oculorum putat: quum κλαίειν ad vocem haud dubie referatur et voc. sit ὀνοματοποιημένον, singultum imitans fletum: quod comprobatur tum vocc. item ὀνοματοποιημένων κλάζειν et κλαγγῆ similitudo, tum usus Hom., dicentis κλαίειν λιγέως, ut dicit λίγα κωκυέιν. Quare qui loci Homericæ κλαυθμὸν et γόν habent conjuncta, contra quam credidit Eust., γόν, ut opinor, docent esse oculorum. Ceterum vehementior lacrimatio quum muta esse non solet, cœpit voc. notionem Ploratus et Lamentationis cum lacrimis conjunctæ complecti. Eaque signif. quum ap. Hom. frequens est tum sola dominatur ap. tragicos, nisi quis exceptos velit locos hujusmodi ut Soph. Tr. 1199: Γόου δὲ μηδὲν εἰσὶτω δάκρυ, ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος· Aj. 579: Μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε· Æsch. Choeph. 449: Πολύδακρυον γόν. Pindarus, bis usus voc., eadem utrobique signif. dicit: Pyth. 12, 21: Αὐλῶν τεύχε πάμφωνον μέλος, ὄφρα τὸν Εὐρύαλας ἐκ καρπαλιμῶν γενύων χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιοτ' ἐρικλάγγταν γόν· 3, 103: Ὄρσεν πυρὶ καύμενος (Achilles) ἐκ Δαναῶν γόν. || Γόος adjectivum agnoscere videtur Hesych.: Γόος, θρήνος ἢ θρηνητικός. Sed θρηνητικός ad omissum γοερός retulit Albertus. Γόος confusum c. λόγος v. ap. Lycophr. 30, schol. Soph. El. 375. L. D. Porson. ad Phœn. 1329, 1355; Markland. ad Suppl. 1143. C. νόμος: Porson. ad Hec. 685. Schnef. C. νόμος: Kust. ad Suid. v. Γοερόν. C. νόος: Theogn. 1025 Bekk. L. D. C. νόος: Spitzner Obs. in Quint. Sm. p. 233.]

[Γοοφόρος, Luctiferus, Gl.]
[Γόρα. Oribas. p. 165 Matth.: Οἱ γοῦν παλαιοὶ τοῖς ἀθληταῖς ἰσχάδας ἐσθίειν παρεῖχον· Γόρα δὲ πρῶτος υπήλλαξε τὴν προσφορὰν, κρέα δούς... Conj. Matth. ex interpr. Rasarii Γόρας, quod sit gymnastæ nomen. L. DINDORF.]

[Γόραμα, Gorama, regio Arabum Scenitarum, unde gentile Γοραμηνός, utrumque ap. Steph. Byz. L. D.]

[Γοράπιες, ῥάφανοι, Raphani, Hesych. inter Γοργύρα et Γορτύνα. Referenda eodem videtur ejusd. gl. Γοράτου, ἡφινόν· οἱ δὲ βανῶ. L. DINDORF.]

[Γορβεοῦς, οὔντος, locus Phrygiæ ap. Strab. 12, p. 568, Antonin. Itin. p. 205, ubi v. Surita. L. DINDORF.]

[Γορβόρα, τόπος τις, Loci nomen, Suidas. L. D.]

[Γοργάς, ἄδος, ἦ, idem fere quod Γοργώ. Zonar. p. 448: Γοργάδες, αἱ δέσποιναί.] Γοργάδων, Hesych. e Soph. Dædalo affert pro ἀλιάδων, Marinarum. [Ad quod, collata Zonaræ interpr., intelligendum videtur deorum: Salm. enim Plin. Ex. p. 915, a, A, quod explicabat Celoces, quamvis per se non sit falsum (conf. enim Γοργόπλους), tamen est repudiandum propter usum voc. γοργός in hac signif. ab Sophocle, ut infra dicetur, alienum. || Juno vel Minerva. Lycophr. 1349: Τὸν ἢ παλίμφρων Γοργάς ἐν κλήροις θεῶν καθιερώσει. Quod scholl. interpretantur partim ἢ ἐμποιοῦσα φόβον παρὰ τὴν γοργότητα et de Junone accipiunt, partim Minervam τὴν Γοργόνα, τὴν ἐπὶ τὸ στήθος ἔγουσαν τὸ γοργόγειον. Et pro Γοργῶν est ap. Phot. in Lex.: Πλόκιον Γοργάδος, τὸν δοθέντα πλόκαμον τῆς Γοργόνης Ἀστεροπῆ τῆ Κηφέως καθ' ὃν χρόνον Κηφεύς Ἡρακλεῖ συνεστράτευσεν εἰς Λακεδαίμονα,

ἵνα τούτου ἀποδημούντος ἢ πόλις ἀπόρθητος μείνη. Quem describens Suidas Γοργόνος exhibet pro Γοργάδος, consentit autem in nomine Asteropes et cum Photio et cum Apollodoro, qui Steropen vocat 2, 7, 3, cui Aeropen substituebat Heynius ex Pausan. 8, 44, 7. Verba Πλόκιον Γοργάδος tragicæ sunt loquentis de Medusæ cincinno, de quo v. Pausan. 8, 47, 5. Gorgadum pro Gorgonum scribunt etiam libri nonnulli Plin. N. H. 6, 31: Duarum Gorgonum cutes, vitiose. || Γοργάδες, Gorgades, dicebantur insulæ contra Ἐσπέρου κέρας, prom. Africa, sitæ, teste Plinio l. d.: «Contra hoc quoque promontorium Gorgades insulæ narrantur, Gorgonum quondam domus, bidui navigatione distantes a continente, ut tradit Xenophon Lampsacenus.» De quibus conf. Salm. l. c. & L. DINDORF.]

[Γοργάσος, ὁ, Gorgasus, f. Machaonis ap. Pausan. 4, 3, 10; 4, 30, 3. || Per jocum Aristoph. Ach. 1131, Lamachum, cujus Xenophanes pater fuit, Λάμαχον τὸν Γοργάσου vocat, ut 567 γοργολόφην. L. D.]

B Γοργεῖα, Hesychio sunt προσωπεῖα, Larvæ et μορμολύκεια: procul dubio ab effictio in ipsi capite Gorgonis. [Schol. Plat. p. 464 Bekker.: Μορμολυκεία φασὶ τὰ τῶν ὑποκριτῶν πρόσωπα, ἃ Δωριεῖς γοργεῖα καλοῦσιν. Suid.: Γοργεῖα (scr. γοργεῖα) παρὰ Δωριεῦσι τὰ τῶν ὑπ. προσωπεῖα τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγωδῶν. Etym. M. p. 238, 46: Γοργεῖα, τὰ τραγικὰ προσωπεῖα· ἐνιοι μορμολύκεια. Eod. accentu Poll. 10, 167 γοργεῖον. L. DINDORF.]

Γοργεῖος, α, ον, παρὰ τὴν Γοργῶν dicitur, Qui est Gorgus. Od. A, [633]: Γοργεῖην κεφαλὴν, δεινοῖο πελώρου, Gorgonis caput, monstri horridi. Sic Hesiod. Scut. [237]: Ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρῆνοις Γοργεῖοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. [Hom. II. E, 741: Ἐν δὲ τε Γοργεῖη κεφαλῇ, δεινοῖο πελώρου. Hesych.: Γοργεῖην κεφαλὴν οὐ τὴν Γοργόνα ἐκληπτέον, ἀλλὰ γοργόγητά τινα καὶ φόβητρον. Ἡσιόδος δὲ πλανηθεὶς ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος· τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην καὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ αἶδε. Æsch. Eum. 49: Οὐδ' αὐτὴ Γοργεῖοισιν εἰκάσω τύποις. Nonnus Dion. 4, 391: Αἰγίδα... Γοργεῖω κομόωσαν ἐχιδνήεντι καρῆνω· 32, 168: Γοργεῖων πλοκάμων ὀφιώδεας ὀλοούς· 47, 560: Βασσαριδῶν δὲ ἄματι Γοργεῖω βροτέην μετὰ μείψον ὀπωπῆν. L. DINDORF.]

Γοργεῖω, Gradum cito, Velocius gradior, Festino. Hesych. enim γοργεῖσον expr. τάχυνον, σπέυσον. [Symmach. Eccles. 10, 10 cit. Albertus. Ruo, Feror. Nil. Epist. p. 244, 15: Πολλοὺς μὲν βλέπω γοργεῖομένους πρὸς αὐτὴν· et p. 245, 17: Ἄλλων ἀνθρώπων πρὸς ὑμῶν θείαν θεοῦ κατὰ τὰς ἀγρυπνίας γοργεῖομένων. Hase. Ap. eund. ep. 4, 1, p. 460: Γοργεῖοῦσον, ἵνα μὴ ἐξω μείνης, reponendum γοργεῖσον. L. DINDORF.]

[Γοργή, ἡ, Gorge, filia Oenei ap. Lycophr. 1013, Nonnus Dion. 35, 84, Apollod. 1, 8, 1, et quos ad eum cit. Heynius. || F. Danaes ap. eundem 2, 1, 5. Conf. etiam in Γοργώπις. L. DINDORF.]

[Γοργία, Agilitas, Gl. Nisi scribend. Γοργεῖα. V. Γοργονία.]

[Γοργιάδας, ὁ, Gorgiadas, n. pr. viri Spartani ap. Bæckh. C. Inscr. vol. 1, p. 630, 16. -ου- L. DINDORF.]

[Γοργιάζω, Gorgiæ more loquor, Gorgiam imitor. Philostr. V. S. p. 493: Καὶ Ἀγάθων δὲ πολλὰ γοῦ τῶν ἰαμβείων γοργιάζει· p. 501: Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ Θετταλοὶ σοφίας ἡμέλων, ἀλλ' ἐγοργιάζον ἐν Θετταλία μικραὶ καὶ μέζους πόλεις, ἐς Γοργίαν ὁρῶσαι τὸν Λεοντίνον· p. 604: Ὅτε δὲ ὁρμήσειεν ἐς διαλεξίν, ἱππιάζοντι ἐφίκει καὶ γοργιάζοντι· Ep. p. 919: Ὁ γοῦν Πλάτων καὶ εἰς τὰς ιδέας τῶν σοφιστῶν ἵεται καὶ οὐτε τῷ Γοργίᾳ παρήσει τὸ ἐαυτοῦ ἀμεινον γοργιάζειν. Et mox: Γοργίου τε θαυμασταὶ ἦσαν ἀριστοὶ τε καὶ πλεῖστοι πρῶτον μὲν οἱ κατὰ Θετταλίαν Ἑλληνας, παρ' οὗ τὸ ῥητορεῖν γοργιάζειν ἐπωνυμίαν ἔσγεν... καὶ Αἰσχίνης δὲ... οὐκ ὠκνεῖ γοργιάζειν ἐν τῷ περὶ Θεαργηλίας λόγῳ. SCHNEID.]

[Γοργίας, ὁ, Gorgias, n. pr. viri, cujus notissimum exemplum sophista Leontinus; alia Gorgias ap. Menandr. Stob. vol. 1, p. 144, vol. 3, p. 256 Gaisf., Lucian. Dial. mer. 8. Confus. c. Γοργίδας v. s. illo. -ου- L. DINDORF.]

[Γοργίδας, ὁ, Gorgidas, n. pr. viri Thebani ap. Plut. Pelop. c. 12, 13, 14, 18, 19, Polyæn. 2, 1, 2,

Aristid. vol. 1, p. 496. Sæpius corruptum est in notius Gorgiæ nomen: v. Diod. 15, 39, 50, Polyæn. 2, 5. - L. DINDORF.]

[Γοργίσιος, α, ον, s. δ, η, q. d. Gorgiacus. Xenoph. Conv. 2, 26: Γοργίσιος ῥήμασι. Dionys. H. vol. 6, p. 760, 966, 16 R: Σχῆμασι τοῖς Γοργίσιος. p. 1033, 7: Τὰ θεατρικά τὰ Γοργίεια ταυτί. Phot. cod. 168, p. 116, 14: Τῶν Γοργίσιων σχημάτων. Schol. Thuc. 1, 2 et 144: Ἡ Γοργίσιος παρίστωσις. Plerisque horum ll. libri Γόργιος vel Γόργειος. Aliter vitiosus sunt, notante Lobeck. ad Phryn. p. 371, libri Synesii p. 229, B: Εἰ δαί με τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ Γοργίσιον. et p. 271, C: Δεῖ γὰρ τι καὶ ἐν τούτοις ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ Γοργίσιον.]

[Γοργίσιον. V. Γοργόνιον.]

[Γόργιον, τὸ, Gorgium, n. loci in Sicilia ap. Diodor. 20, 89, ubi varietas Γοργόνιον. Γόργιον, montis Siciliæ nomen, esse restituendum vidit Ortelius. L. D.]

[Γοργίπεια, ἡ, Gorgippea, urbs Bospori Cimmerici. Steph. Byz.: Γοργίπεια, πόλις Σινδικῆς. Scrib. Γοργίπεια, it. ap. Strab. 11, p. 495. L. DINDORF.]

[Γοργίππεύς, Gorgippensis, gentile a Γοργίππεια, q. v. Numus apud Eckhel. D. N. vol. 2, p. 339: GORGIPPEAN. Steph. Byz.: Γοργίππια ... τὸ ἔθνηκὸν Γοργίππειός. Scrib. Γοργίππεύς. L. DINDORF.]

[Γοργίππη, ἡ, Gorgippe, urbs Scythiæ finitima. Steph. Byz.: Σύνδικος (debebat Σίνδικος), πόλις προσηγῆς τῆ Σκυθία, ἔχουσα λιμένα· ἐνιοὶ δὲ Γοργίππη καλοῦσι. Scrib. Γοργίππη. L. DINDORF.]

[Γοργίππια. V. Γοργίππεια.]

[Γοργίππιδας, δ, Gorgippidas, n. pr. viri Spartani ap. Boeckh. C. Inscr. vol. 1, p. 622, 12. L. DIND.]

[Γοργίππος, δ, Gorgippus, n. pr. viri ap. Dinarch. C. Demosth. p. 95, 36: Τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στήσαι Βιρσιάδην καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον τοὺς ἐχθιστοὺς τυράννους. Conf. Polyæn. 8, 55. Ab eo dictam Gorgippeam suspicatur Eckhel. s. Γοργίππεια cit. Alia nominis exx. sunt ap. Hippocr. p. 1202, A; Boeckh. C. Inscr. vol. 1, p. 625, 661; vol. 2, p. 157; Anth. Pal. 7, 507. L. DINDORF.]

[Γοργίς, ἡ, Oceanis. Affert Hesych. et Γοργίδες pro Ὠκεανίδες. [|| F. Oenei, conjux Andramonis, quæ supra Γόργη, ap. Hygin. Fab. 97.]

[Γοργίων, δ, Gorgio, n. pr. viri Spartani apud Boeckh. C. Inscr. vol. 1, p. 618, 30; 623, 23; Eretriensis ap. Xen. An. 7, 8, 8, H. Gr. 3, 1, 6. i. L. D.]

[Γοργόλεον, δ, Gorgoleo, n. pr. viri Spartani ap. Plut. Pelop. c. 17. L. DINDORF.]

[Γοργόλοπος, V. Γοργόλοφος.]

[Γοργόλοφα, epith. est Palladis ap. Aristoph. Eq. [1181], quam ibid. [1177] et φοβεροστράτην nominat. Fingitur enim e capite Gorgonis habuisse galeam: vel potius caput Gorgonis in cono. [De forma v. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 175. ANGL.]

[Γοργόλοφος, δ, [vel forma vulg. Γοργόλοφης, quam certe exhibet gl. Etym. M. inserta ab Turrisano: Γοργόλοφης, δ φοβερός παρὰ τὸ Γοργὼ καὶ λόφος ἡ τρυφάλεια· ἣν δὲ Γοργὼ φοβερά] ap. Aristoph. Ach. [567] epith. est Lamachi, ἰὼ Λάμαχ, ἰὼ βλέπων ἀστραπάς, Βοήθησον, ὦ γοργόλοφα, φανείς· i. e. δ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα ἔχων, Hesych. [ubi est ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περι. καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα, ἣν ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος, ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπη· leg. Γοργόνος, quanquam nondum sic omnibus, ut videtur, persanatis], attestante et Schol. Lamachus habuisse ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα: atque adeo ipse Lamachus ibi exauditis verbis ejus, qui opem ipsius implorat, inter alia dicit, Τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; nimirum γοργόνα appellans τὴν γοργόλοφον περικεφαλαίαν, quam per jocum poeta paulo post μορμόνα vocat. [Λευκολόφας et sim. comparat Valcken. Phœn. v. 120, ab Schæf. cit.]

[Γοργόλοφος, δ, i. q. γοργόλοφας, restituendum videtur in Lex. Reg. Ms. ap. Albert. ad Hesych. vol. 1, c. 851, a: Γοργόλοπος, δ ἐπιθετικός, sive ap. Zonar. p. 447: Γοργόλοπος, ἐπιθετικός. L. DIND.]

[Γοργόνα, ἡ, Gorgona, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

Γοργόνιος, forma possessiva παρὰ τὴν Γοργόνα, ut Lat. quoque Gorgoneus: veluti ἀστέρες, Stellæ Gorgoneæ, ap. Proclum in Sphæra: in sinistra nimirum Persei manu, qua Gorgonis a se occisæ caput tenet.

[Æsch. Prom. 793: Πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθίνης, quæ habitari dicit a Gorgonibus.] Apud Plut. vero Themist. [10], Τὸν γοργόνειον ἀπολέσθαι ἀπὸ τῆς θεοῦ τοῦ ἀγάλματος, puto scr. potius τὸ γοργόνειον, q. e. Γοργόνος s. Γοργῶς ἐκτόπιμα [et ita cod.]: id enim ἐπὶ τὸ στήθος ἐνεχάραττον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀτε πολεμικῆς δῆθεν καὶ φοβερᾶς· nisi forte cum τὸν Γοργόνειον sub. λόφον: nam et in vertice s. cono galeæ, quæ ei imponebatur, caput Gorgonis effingebatur: unde et γοργόλοφα ab Aristoph. cognominatur. [Tzetz. ad Lycophr. 1350: Τὴν ἐπὶ τὸ στήθος ἔχουσαν τὸ Γοργόνειον (Minervam). Itaque ap. eund. 838, Ὁ ἐπιστήθιος ἐκεῖνος τῆς Ἀθηνᾶς κόσμος Γοργόνιον ἐκλήθη, scrib. videtur Γοργόνειον. Io. Laurent. De mens. 4, 17: Διὰ τοῦτο (quod Γοργὼ sit ἡμέρα) ἐν τοῖς ὀρολογίοις ἔθος ἐγγλύφεσθαι Γοργόνα, ἀντὶ τοῦ τὴν ἡμέραν. Cod. Par. γοργόνιον: quod esse videtur γοργόνιον. Isocr. C. Callim. p. 382: Φιλοργός δὲ τὸ Γοργόνιον ἐφελλόμενος, ubi Γοργόνειον restitutum auctore Suida v. Φιλέας et Φιλοργός (Photius enim p. 649, 23 male per i), cui adde qui eodem referendus Eust. Od. p. 1704, 37. Sic monum. Att. ap. Boeckh. C. Inscr. vol. 1, p. 242, v. 36: Φ[άλη]... ἐφ' ἣ τὸ Γοργόνειον. L. D.] Alioqui γοργόνειον, ut μορμολύκειον, generalius pro προσωπεῖον etiam ponitur, ut γόργειον supra: quum proprie Larva sit Gorgonis caput effictum habens. [Poll. 4, 115, de supellectile histrionum... γοργόνειον. Sed vox omittitur in cod.] Apud Suid. in Ms. etiam Cod. properispomenos scriptum Γοργονεῖον, προσωπεῖον: sicut et γοργεῖα nonnulli scribunt pro γόργεῖα, et μορμολυκεία pro μορμολύκεια.

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

[Γοργόνη, ἡ, Gorgonia, n. pr. mulieris ap. Lucian. Dial. meretr. 1, ubi est Γοργόνα nom., Γοργόναν acc., et Γοργόνη dat. Formam Γοργόναν pro Γοργόνα (ut θυγατέραν et sim.) præbet Suid. ed. Mediol. s. Γοργόωντον. L. DIND.]

σαμον. Vide etiam Gorgophora. || N. pr. sororis Gregorii Naz., quem v. Or. 8, p. 218 sq. ed. Bened. L. DIND.]

[Γοργονιάς, ἄδος, ἡ, Gorgonias, herba. Damasc. Phot. cod. 242, p. 340, 10: Ὅτι ἔλεγεν ὁ Σεβήρος τεθεῖσθαι Γοργονιάδα βοτάνην, ἧς εἶναι τὴν ῥίζαν ἀντικρυς ὁμοίαν παρθένῳ τὴν κεφαλὴν ἐγούση κατηρεφῆ δρακοντείσις πλοκάμιος. L. DIND.]

[Γοργόνιον, τὸ, Luna, in Orphicis. Clemens Str. 5, p. 676 ed. Pott.: Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφείως ποιήσεως τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος φησὶ... γοργόνιον (δηλοῦν) τὴν σεληνὴν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον. Indicavit Kall. || Γοργώνιον, Lithospermum, Diosc. Notha 3, 158. Γοργόνιον, Eryngium, 3, 24. Boiss. Utrumque scrib. esse Γοργόνιον monent Angl. Salm. De homon. hyl. iatr. p. 78, b, A: « Ab hoc effectu, quo pollere creditum est eryngium, sistendi ac defigendi gregis caprarum, sumptum ab una in os, γοργόνιον etiam appellatum. » Addit idem ex Neophyti Gl. Ms.: Ἡούγγιον, οἱ δὲ δρύγγιον, οἱ δὲ γοργόνιον. Ipse addo Mich. Psell. Ms. Admir. lectt. medicophys. Lambec. Bibl. Caes. l. 7, vol. 7, p. 478 ed. Koll.: Λέγει δὲ (Africanus) περὶ τοῦ γοργονίου· πόα δὲ ἐστὶ τοῦτο ὑπόγειος τὰ πολλὰ· λέγει γοῦν, ὡς εἶτις κόρη πλησίον αὐτῆς, ὡς Ἀφροδίτης νόμος, συμπλακεῖται, ἀνεισιν ἐπὶ τὴν θεάν ἢ πόα καὶ τὸ γινόμενον περιέργως ὄρα. || V. Γοργόνειος. L. DIND.]

[Γοργόνιος, ὁ, Gorgonius, n. pr. viri ap. Liban. Ep. 16, 1264, ubi v. Wolf., 1306; ap. Malalam p. 326, 4, Chr. Pasch. p. 515, 17, Isidor. Pel. Ep. 1, 59 et 60. L. DIND.]

[Γοργονίτης, ὁ, cogn. Ioannis cuiusdam ap. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 48, B: Γοργονίτη Ἰωάννη. L. DIND.]

[Γοργοσειδής, ὁ, ἡ, Gorgoni similis. Anon. Antiq. Cpol. Bandur. Imp. Orient. vol. 1, p. 7, E: Γοργοσειδῆς κεφαλαί. Et ibid. E: Ἐπάνω τῶν γοργοσειδῶν. L. D. Forma Γοργονώδης ap. schol. Eur. Phoen. 146: Τῶν βοστρύχων παρεχόντων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργονώδες. Et secundum librum unum iterum ibidem, ubi ceteri γοργώδες ἀποβλέπων τοῖς ὀφθαλμοῖς.]

[Γοργόνωτος, ὁ, ἡ, In tergo Gorgonis caput pictum habens. Lamachus Arist. Ach. [1124] puero suo dicit, Φέρε δέυρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον· quoniam, ut dictum est, habuit ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα, sicut Agamemno ap. Hom. et Hercules ap. Hesiod.]

[Γοργόπλους, ὁ, ἡ, Celeriter navigans. Zonar. p. 1712: Γαχυπλόων, γοργυπλόων, ταχυπλόων νηῶν. Leg. γοργοπλόων. L. DIND. Const. Man. Chr. p. 82, 83, 84, 126 (=68, 69, 104). Boiss.]

[Γοργόπους, ὁ, ἡ, Qui agili pede est, Velox. Man. Philes 6, 1, p. 236. STRUV.]

[Γοργόρηχος. Harpocratio Περὶ φυσικῶν δυνάμεων ap. Salm. Homon. hyl. iatr. p. 78, b, B: Ἡρόγγιον βοτάνη ἐστὶν ὡς καλάμιώδης φουμένη, ἀκανθώδης, ἡ καὶ γοργόρηχος λέγεται. Ex iis quae dicta sunt in Γοργόνιον sponte pene prodit ser. esse γοργόρυγχος. L. DIND.]

[Γοργός, ἡ, ὄν [et ὁ, ἡ. Procop. Anecd. c. 16: Ἐπινοεῖν ὅτι ἂν βούλοιο γοργός μάλιστα (Amalassutha). L. DIND.], Velox, Citus: vel Agilis, Facile mobilis, Versatilis. Hesychio ταχύς, εὐκίνητος: ut Hermog. sane copulate dicit εὐκίνητος καὶ γοργός λόγος· ap. quem est et γοργός ρυθμός. [Dion. H. vol. 5, p. 133, 5 (De comp. verb. p. 266 Sch.) de periodicis orationis: Ὅταν τῶν κώλων τὸ μὲν βραχύτερον ἦ, τὸ δὲ μακρότερον, καὶ τὸ μὲν αὐτῶν γοργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον. Et de oratione concisa Eust. II. p. 649, 26: Παραβολικὸν δὲ Μαινομένη, γοργότατα φρασθὲν διὰ τὸ μηδὲ χρῆναι πλατυθῆναι· p. 1098, 37: Καὶ ὄρα τὸ γοργόν τῆς παραβολῆς ἐν τῷ Ἡῦτε πύργον.... Od. p. 1740, 5: Ὅτι γοργὴ περὶ τόπου ἐρώτησις τὸ τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσιν; Sæpius sic etiam schol. Hom. Figurata item de humoribus corporis Synes. De febr. p. 136: Οἱ χυμοὶ γοργοὶ καὶ κινούμενοι, et p. 138: Γ. οἱ χ.] Frequentius rebus animatis tribuitur, et exp. non solum Velox, Citus, Agilis [Phot. et Suid.: Προύνικος, δρομαῖος, γοργός, et Hes. sub eod. ταχέως, ὄζεις, εὐκίνητοι, γοργοί. Hinc permutantur γοργότατος et δρομικωτάτος in cod. Leonis: v. Fabric.

A B. G. vol. 7, p. 708 Harl.], sed etiam Vividus, Acer: et quidem ita, ut simul sit Terribilis. Epigr. [Anth. Pal. 7, 493], γοργός Ἄρης. Eurip. [Andr. 458, 1123], γοργός ἐπλίτης. Xen. Cyrop. 4, [4, 3]: Μείζους φαίνεσθε, καὶ καλλίους, καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν· Sympos. [1, 10]: Πρὸς τὸ γοργότεροι τε ὄρασθαι, καὶ φοβερώτερον φθέγγεσθαι, καὶ σφοδρότεροι εἶναι· [Cyrop. 5, 2, 37: Γοργότεροι δὲ οὐδαμῶς ἂν αὐτοῖς φανείημεν μένοντες ἢ ἰόντες.] De re eq. [10, 17]: Ἴππον ἅμα ἡδὺν τε καὶ ἅμα [hoc delendum cum Castal.] γοργὸν ἰδεῖν. [De equis item Plut. Mor. p. 642, A: Θυμικωτέρους καὶ γοργότερους, et Xen. sæpius lib. cit. Hipparch. 3, 11: Ταύτης γὰρ τῆς θεᾶς τὸ τε ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις γοργόν, τὸ τε διελάσαντας τὸν ἵππόδρομον ἀντίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις σεμνόν. Id. De art. eq. 1, 14, de equi incessu: Ἄμα γοργότεραν τε καὶ ἰσχυρότεραν ἔξει τὴν ὑπόβασιν τε καὶ ἱππασίαν· Reip. Lac. 11, 3: Ἐφῆκε δὲ καὶ κοῦβαν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν, νομίζων οὕτω καὶ μείζους ἂν καὶ ἐλευθεριωτέρους καὶ γοργότερους φαίνεσθαι. Anth. Pal. 7, 161: Ὅρνι, Διὸς Κρονοῖδοιο διάκτορε, τεῦ χάριν ἔστας γοργός ὑπὲρ μέγαλον τύμβον Ἀριστομένους.] Et τὸ γοργόν, Motus citatus, Agilitas: vel etiam Acrimonia et vivacitas, ut [Lucian. Al. c. 3]: Ὁφθαλμοὶ πολλὸν τὸ γοργόν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες. [Apollod. p. 393 Heyn. (Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 1010): Γόργυραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν ἀπὸ τοῦ γοργὰ φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ἄδου, Terribilia. Sed in primis dicitur de vultu, vel ut sit Torvus, Trux, vel ut Acer et attentus. Æsch. Sept. 537: Ὁ δ' ὦμὸν οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα, γοργόν δ' ὄμμα· ἔχων, προσίσταται. Eurip. Suppl. 322: Γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίδι· Phœn. 149: Ὅμμασι γοργός εἰσιδεῖν, cui Heliod. 7, p. 319: Ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων, contulit Valck. Dio Chr. vol. 1, p. 68: Ἦδε μὲν σοὶ ἡ προσορώσα γοργόν τε καὶ ποῖον· 82: Ὁ Ἀλέξανδρος γοργὸν ἐμβλέψας ὡσπερ λέων. Ælian. V. H. 2, 44: Καὶ εἶπες ἂν αὐτὸν ἐνθουσιᾶν ὡσπερ ἐξ Ἄρεος μανέντα· γοργὸν μὲν αὐτῷ βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί· 13, 1, de Atalanta: Ἀρρενωπὸν δὲ καὶ γοργὸν ἐβλεπε. Anacreont. 29, 12: Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω, κεκερασμένον γαλήνη. Eust. II. p. 602 fin.: Καὶ οὐκέτι γαλήνην καὶ μαλακὸν, ἀλλὰ γοργὸν ἐμβλέπει. Equi virtutibus βλέμμα γοργὸν annumerat Poll. 1, 192. Altera potestate Lucian. Hermot. c. 1: Ἦν μὴ πάνυ τις ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπει ἐς αὐτὴν (philosophiam). Malal. p. 70, 1: Διὰ τὸ περίβλεπτον εἶναι τὸν ἄνδρα καὶ γοργόν, de Argo. Theod. Prodr. in Maittair. Misc. Gr. Carm. p. 106, v. 179: Ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τὸν (l. τῶν) πέλας γοργὸν βλέπω, πάσχω δὲ πρὸς φαῦλόν τε (l. τιν) ἀμβλυωπίαν. Hanc signif. ceteris antiquiorem esse quum exx. superiora tum Gorgonum docet fabula. Atque hanc solam probabant Atticistæ: Zonar. p. 447: Οἱ Ἀττικοὶ δὲ γοργὸν οὐ τὸν πρακτικὸν καὶ κεινημένον λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ (sic) φοβερόν. Antiatt. Bekk. p. 86, 26: Γοργός· τοῦτο ἀξιοῦσιν ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ὄμματα τοιοῦτου τάσσεσθαι ἢ ἐπὶ τοῦ κεινημένου κατὰ πρόσωπον, οὐ μόντοι ἐπὶ τοῦ ταχέως ἢ ἀνδρείου. Ἐλέγχει δ' αὐτοὺς Ἀριστοφάνης Εἰρήνη. Is v. 565 de rusticis agros jamjam revisuris dicit Ἠ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στίφος αὐτῶν φαίνεται καὶ πυκνὸν καὶ γοργόν, ὡσπερ μῆζα καὶ πανδαίσια. Quæ Antiatticistæ congruenter interpretantur schol.: Καὶ γοργόν) ἐπεὶ διὰ χρόνου ἐξίστοντες ἐσπυεδον. Sed arbitrator utrumque errasse, quum insuetam Atticis signif. inferrent. || Strenuus, Navus. Lucian. Asin. c. 8: Καὶ χρὴ σε νῦν ἐπιδειξάει εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός καὶ παλαιάσματα πολλὰ ἐμαθές ποτε· quanquam ibi φοβερός reddit schol. Geopon. 2, 45: Οἱ ἀργότεροι ὑπὸ μίαν ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ κατατιθέμενοι ἀναγκάζονται θύμοιο εἶναι τοῖς γοργότεροις. Eo pertinere Hesychii gl. Ἐντρεχέστερον, γοργότερον monuit Dorv. ad Char. 2, 6 extr. Conf. Γοργῶς et gl. Antiatt. modo cit. Referrī huc possit Epictet. Diss. 2, 16, 20: Νῦν δ' ἐν μὲν τῇ σχολῇ γοργοὶ καὶ κατάγλωσσοι... ἔλκυσον δ' εἰς χρῆσιν, καὶ εὐρήσεις τάλανας νυαγούς· 3, 12, 10: Ἄνθρωπε, ἀσκησον, εἰ γοργός εἶ, λοιδορούμενος ἀνέχεσθαι, ἀτιμασθεῖς μὴ ἀχθεσθῆναι. Posteriori l. Irritabilis interpr. Schweigh. || Durus, Rigidus. Hesych.: Γοργός, σκληρός. Idem interpr. λιπαρός, εὐτραφής, Splendidus, Pinguis, Lautus. || Fuscus. Etym. M.: Γοργόν, δεινόν· οἱ δὲ φαῖόν ἰμάτιον.

Referendum videtur ad habitum Furiarum, quas φαίσιχτωνας dicit Æsch. Choeph. 1049, ubi v. Blomf. Comp. et superl. exx. superioribus adde Hesychii Γοργοτάτω, γοργότατοι, δεικνύς. C. γοργός confus. ap. Mosch. 3, 15. L. DINDORF.]

[Γόργος, ὁ, Gorgus, n. pr. filii Cypseli sec. Scymnum v. 454, Epit. Strab. l. 7, p. 1253, B, cuius n. loco Τόλγου est in libris Strab. l. 1, p. 325, Γαργάσου ejusd. l. 10, p. 452, Τόργου Antonin. Lib. c. 4, qui fratrem Cypseli facit, Γορδίου ap. Arist. Pol. 5, 12, Γοργίου Plut. Mor. p. 160 seqq. Regis Salaminis Cypri ap. Herodot. 5, 104, 115; 7, 98; 8, 11. Viri Atheniensis ap. Bæekh. C. Inscr. vol. 1, p. 298, 54; aliorum ap. Strabon. 15, p. 700, Polyæn. 6, 51, Plut. Timol. c. 35, Pausan. 4, 19, 6; 4, 21, 2 et 10; 4, 23, 2 et 5; 6, 14, 11; 6, 15, 9; Lucian. Dial. mer. 15, ubi est var. γεωργός, de qua confus. s. Γόργων dicitur. || Fluvii in Tigrin se effundentis ap. Ptolem. 6, 1. Accentum in prima præcipit Arcadius p. 46, 17. Ap. Athen. 12, p. 538, B, libri ponunt in secunda. L. DINDORF.]

[Γοργόσας, ὁ, Gorgosias, n. pr. viri in lapide circa Anapam reperto ap. Bæekh. C. I. vol. 2, p. 165, 44. Accentus ponendus in ult. videtur. L. D.]

[Γοργοσθένης, ὁ, Gorgosthenes, n. pr. tragicum, quem Apelles pinxerat teste Plin. 35, 36. CRAMER.]

Γοργότης, ἡ, Hermog. : Δοκεῖ μὲν λέγειν, καὶ νῆ Δία ταχέως ἀπ' ἐκάστου αὐτῶν ἀπαλλάττεσθαι· διὸ καὶ γοργότητά τινα ἔχει ὁ λόγος, καὶ τομὴν ἐμφαίνει· ubi satis clare exp. sese γοργότητα et ταχύτητα pro eod. dicere, nimirum Celeritatem, Velocitatem, Cursum citatum. [Schol. Hom. Od. A, 110 : Οἱ μὲν, οἱ δὲ, σχῆμα γοργότης. Eust. II. p. 1300, 58 : Τὸ δὲ, τοῦτο γὰρ, σύνθηες Ὀμήρῳ εἰς ἐμφαντικὸν μυστηριώδη ἐπαινον· πολλαχοῦ γὰρ τῆ τοιαύτῃ λέξει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητα· 608, 1 : Γοργότης ἐν τῇ, Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγχοῖ, διότι καιρὸς ἐνταῦθα ἦν τῇ λεγομένη Ἥρα καταπειθεῖς καὶ βραχυλογίας. WAKEF. Id. p. 1082, 9 : Ἐἶχε δὲ τινα γοργότητα, κατ' ἐλλειψιν μέντοι, καὶ τὸ, Φύγαδε μνώοντο ἕκαστος· Od. p. 1513, 42 : Γοργότητα καὶ ποιητικὸν ὄγκον· 1721, 50 : Ὅρα ὡς τετράκις ἐνταῦθα εἶπε κομμητικὸς τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ γοργότητα. Id. Opusc. p. 55, 9, de Pindaro : Διὸ καὶ ἀττικίζων, φίλων δὲ καὶ τὴν σαφῆνειαν τὴν τῶν Ἑλληνικῶν λαλιῶν ὅσον ψυχῆν, ἵνα μὴ ἀψυχα γράφῃ καὶ πάντῃ ἀγλευκῇ... ὁμοῦς βραχέα τοῖς τοιοῦτοις ἐντρέχων ταχὺ μεταπηδᾷ, διαλέκτοις τε φιλικῶς αὐτῷ ἰδιάζων τοὺς λόγους, καὶ μὴν καὶ τοὺς κοινούς παρεκκλίνων σχηματισμούς, δι' αὐτὸ δὲ οὐδὲ τῇ γοργότητῃ κατακόρως χρώμενος, καὶ μάλιστα τῇ κατὰ κόμματα, καὶ ὅση δὲ περὶ λέξεις γλιστροῦται. Leg. γοργότητι. Conf. et Γοργῶς. || Torvitas, Gl. Eust. II. p. 716, 54 : Ἀλληγορικῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα λαμβάνει τὴν Γοργῶνα ἐπὶ τῆς κατὰ ψυχῆν καὶ σώμα γοργότητος. Etym. M. p. 238, 35 : Διὰ γὰρ τῆς γοργότητος καὶ ὀξύτητος τῶν ὀφθαλμῶν ἀπελίθουν τοὺς ὀρώντας. Eust. II. p. 602, 22, de terroribus aeriis vel cælestibus : Τὴν ἐν αὐτοῖς (τοῖς οὐρανίοις πάθεσιν) ἀλκὴν καὶ δεινότητα καὶ γοργότητα. || De spectro ipso torvam faciem ostendente Hesych. : Γοργεῖν κεφαλῆν, οὐ τὴν Γοργῶνα ἐληλυπτεῖν, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον, idemque cum Apollon. Lex. Hom. p. 210 : Γοργῶ, γοργότης, respicientes Hom. Od. A, 633, II. A, 36, ubi similia schol. V. et Etym. M. p. 238, 36. L. DINDORF.]

[Γοργοτομία, ἡ, Gorgonis amputatio (capitis). Strabo 8, p. 379 : Τὸν Πήγασον... ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς Μεδούσης ἀναπαλέντα κατὰ τὴν Γοργοτομίαν. Etym. M. p. 261, 10 : Ὅτε αὐτὸν ἀπέστειλεν (Minerva Perseum) ἐπὶ τὴν Γοργοτομίαν. WAKEF.]

[Γοργόφθαλμος, ὁ, ἡ, Torvis oculis, Torvus. Suid. v. Γοργῶπις, Zonar. p. 447, et a Boiss. indicatus Herod. Epim. p. 30.]

[Γοργοφόνη, ἡ, Gorgonis interfectorix, epith. Minervæ. Eur. Ion. 1478 : Ἴστω Γοργοφόναν. V. etiam Gorgophora.]

[Γοργοφόνη, ἡ, Gorgophone, filia Danaï, apud Apollod. 2, 1, 5, Tzetz. Hist. 7, 374. Filia Persei ibid. 1, 9, 4; 2, 4, 5; 3, 10, 3. L. DINDORF.]

[Γοργοφόνος, ὁ, ἡ, Gorgonis interfectrix s. interfectrix. Eurip. ap. Plutarch. Mor. p. 747, D : Ὁ πετόμενος ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος. Cleon ap. Etym.

M. p. 389, 28 : Γοργοφόνου νέποδες. Orph. H. 31, 8 : Γοργοφόνε, φυγόμεντε, de Minerva. SCHEF. et ANGL. Nonn. Dion. 30, 269 : Γοργοφόνου δὲ ἄξιον οὐα λόγουςεν· 31, 12, de eodem : Γοργοφόνου Περσῆος, ut 407, 506, 536. Ib. 522 : Γοργοφόνου δρεπάνη. L. D.]

[Γοργοφόνος, ὁ, Gorgophonus, filius Electryonis ap. Apollod. 2, 4, 5, schol. Pind. Ol. 7, 49, Pseudo-plut. De flum. p. 1159. L. DINDORF.]

[Gorgophora, ex Græco Γοργοφόρος, quæ Gorgonem (i. e. Gorgoneum) gestat. Pseudo-Cicero Anteq. iret in exs. c. 10 : « Nunc ego te Juppiter... teque « Tritonia armipotens Gorgophora Pallas Minerva... « oro atque obsecro. » Ubi est varietas Gorgona et Gorgonia. Verius omnibus fort. est Gorgophona. L. DINDORF.]

[Γοργῶν.] Γοργόματι, Fio γοργός, s. Agiliorem et vivaciorem me præbeo, Agilius et vivacius me infero aliis : Ferocio. Xen. De re eq. [10, 4] : Μάλιστα δὲ ὅταν παρὰ θηλείας ἔλθοι [ἐλθῆ], τότε αἶρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν γοργούμενος.

[Γοργυθίων, ὁ, Gorgythio, f. Priami ap. Hom. II. Θ, 302, Apollod. 3, 12, 5, Etym. M. p. 238, 48, cui videtur duci παρὰ τὸ γοργός, γοργυθος, καὶ ὡς Ἡφαιστος Ἡφαιστίων, οὕτω Γοργυθος Γοργυθίων ὁ γοργότατος· πρέπει γὰρ ἦρωι τὸνομα. i. L. DINDORF.]

[Γοργυθός, ὁ, Gorgythus, n. pr. viri. Antiphanem ἐν Γοργυθῶ citat Athen. 8, p. 340, C. V. etiam Γοργυθίων. L. DINDORF.]

[Γοργυγία, ἡ, Gorgyia, n. pr. loci in ins. Samo. Duris ap. Steph. B. s. Γοργυγία. Eund. Etym. M. p. 238, 40 dicit Γοργύρα, vitiose, ut videtur : v. Γοργυγίς. L. DINDORF.]

[Γοργυγίς, cognomen Bacchi, qui colebatur in loco Sami ins., Γοργυγία dicto. Steph. B. s. Γοργυγία. Etym. M. l. c. est Γοργυγός, cui vel refellendo vel firmando est cod. Stephani Vrat. scriptura Γοργογυγίς. L. D.]

[Γοργύλιον. V. Γοργύλιον.]

[Γοργύλος, ὁ, Gorgylus, fl. Laconiae ap. Polyb. 2, 66, 1, ubi male Γοργύλος, et 10. L. D.]

[Γοργύνη. V. Γοργύρα.]

Γοργύρα, ἡ, Hesychio [et Lex. rhet. in Bekk. An. p. 233, 25, ubi addendum τὰ] ὑπόνομος, δι' ὃ τὰ ὕδατα ὑπέξεισι [ὑπέξει cod. : ὑπέξει restituendum e Lex. rh.], Canalis subterraneus, per quem aqua effluit. Harpocr. quoque h. v. meminit, dicens [cum Zonara p. 448] esse τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα, Fossam subterraneam, ap. Dinarchum, Æschin. et Herod. 3, [145 : Οὗτος ὅτι δὴ ἐξαμαρτῶν ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο· καὶ δὴ τότε ἐπακούσας τε τὰ πρησόμενα καὶ διακούψας διὰ τῆς γοργύρης ὡς εἶδε τοὺς Πέρσας εἰρηναίως κατημένους, εἶδον... Ἐμὲ μὲν, ὃ κάκιστε ἀνδρῶν, ἐόντα σεωυτοῦ ἀδελφῶν καὶ ἀδικήσαντα οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ δέσας γοργύρης ἤξισσας.] Eademque ex eo refert Suid., ap. quem tamen in Ms. etiam Cod. proparoxytonos scriptum γοργύρα [ut in Lex. rh. et ap. Zon.]. Ap. Eust. rursum paroxytonos γοργύρα, qui Ion. γοργύρην eam nominari ait, esseque ὑπόνομον βορβορώδη, Meatum sub terra cænosum [Od. p. 1688, 52 : Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ λαβύρινθος εἶδος τι κοιλίας ὑπογαίου ἢ καὶ ὑπονόμου· ἢ μέντοι γοργύρα ἢ καὶ ἰωνικῶς γοργύρη ἄλλο τι παντελῶς παρὰ ταῦτα, ὑπόνομος μὲν καὶ αὐτὴ ὄσα, βορβορώδης δὲ γε. Voc. ipsum, non tantum formam γοργύρη, Ionibus tribuit Pollux 9, 45 : Ἦν δὲ τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ εἰρκτῆ καὶ δεσμοπύριον, οἰκημα, καὶ γοργύρα, ὡς Ἴωνες ἔλεγον. In quibus etsi variant libri, qui et ὄργυρα vel γόργυρα, sententiam tamen eandem servant. L. D.] : ut Herod., Ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. Apud Suid. rursum et Γοργύνη pro δεσμοπύριον ὑπόγειον, Carcer subterraneus : in Ms. etiam Cod. : sed metuo ne perperam pro hoc γοργύρη. [Γοργύνη, δεσμοπύριον ὑπόγειον, ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος. Γόργυρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα· οὕτως Δείναρχος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι. Harpocr. : Γοργύρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα· οὕτως Δείναρχος, Αἰσχίνης· ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ. Lex. rhet. post supra citata : Καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξετήτους κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Ὁ δὲ Ἀλκαμάν διὰ τοῦ ε γόργυρα ἔφη· ubi scrib. δυσεξετήτους cum Etym. M. p. 238, 41 : Γοργύρα, ὑπόνομος βορβώδης (βορβορώδης Syllb.)· καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξετήτους κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Conf. Γόργυρον. || Ventrem

[Γοργύρα, ἡ, Hesychio [et Lex. rhet. in Bekk. An. p. 233, 25, ubi addendum τὰ] ὑπόνομος, δι' ὃ τὰ ὕδατα ὑπέξεισι [ὑπέξει cod. : ὑπέξει restituendum e Lex. rh.], Canalis subterraneus, per quem aqua effluit. Harpocr. quoque h. v. meminit, dicens [cum Zonara p. 448] esse τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα, Fossam subterraneam, ap. Dinarchum, Æschin. et Herod. 3, [145 : Οὗτος ὅτι δὴ ἐξαμαρτῶν ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο· καὶ δὴ τότε ἐπακούσας τε τὰ πρησόμενα καὶ διακούψας διὰ τῆς γοργύρης ὡς εἶδε τοὺς Πέρσας εἰρηναίως κατημένους, εἶδον... Ἐμὲ μὲν, ὃ κάκιστε ἀνδρῶν, ἐόντα σεωυτοῦ ἀδελφῶν καὶ ἀδικήσαντα οὐδὲν ἄξιον δεσμοῦ δέσας γοργύρης ἤξισσας.] Eademque ex eo refert Suid., ap. quem tamen in Ms. etiam Cod. proparoxytonos scriptum γοργύρα [ut in Lex. rh. et ap. Zon.]. Ap. Eust. rursum paroxytonos γοργύρα, qui Ion. γοργύρην eam nominari ait, esseque ὑπόνομον βορβορώδη, Meatum sub terra cænosum [Od. p. 1688, 52 : Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ λαβύρινθος εἶδος τι κοιλίας ὑπογαίου ἢ καὶ ὑπονόμου· ἢ μέντοι γοργύρα ἢ καὶ ἰωνικῶς γοργύρη ἄλλο τι παντελῶς παρὰ ταῦτα, ὑπόνομος μὲν καὶ αὐτὴ ὄσα, βορβορώδης δὲ γε. Voc. ipsum, non tantum formam γοργύρη, Ionibus tribuit Pollux 9, 45 : Ἦν δὲ τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ εἰρκτῆ καὶ δεσμοπύριον, οἰκημα, καὶ γοργύρα, ὡς Ἴωνες ἔλεγον. In quibus etsi variant libri, qui et ὄργυρα vel γόργυρα, sententiam tamen eandem servant. L. D.] : ut Herod., Ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. Apud Suid. rursum et Γοργύνη pro δεσμοπύριον ὑπόγειον, Carcer subterraneus : in Ms. etiam Cod. : sed metuo ne perperam pro hoc γοργύρη. [Γοργύνη, δεσμοπύριον ὑπόγειον, ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος. Γόργυρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα· οὕτως Δείναρχος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι. Harpocr. : Γοργύρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα· οὕτως Δείναρχος, Αἰσχίνης· ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ. Lex. rhet. post supra citata : Καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξετήτους κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Ὁ δὲ Ἀλκαμάν διὰ τοῦ ε γόργυρα ἔφη· ubi scrib. δυσεξετήτους cum Etym. M. p. 238, 41 : Γοργύρα, ὑπόνομος βορβώδης (βορβορώδης Syllb.)· καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξετήτους κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας. Conf. Γόργυρον. || Ventrem

amphoræ vel catini significat secundum Hesych. : Ἀρδάλια, τοὺς πυθμένας τῶν κεραμίδων, οὓς ἐνιοὶ γοργύρας καλοῦσιν. Ἀρδάλια enim eadem dicere videtur quæ paullo post Ἀρδάνια, αἱ τῶν κεραμίδων γάστραι, ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπότιζον, ἃ Δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι· ἐτίθετο δὲ (hæc et seq. sumere malui ab Συναγ. λέξ. Bekk. An. p. 441, 30) πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιούσι καὶ ἐξιούσι, ἵνα περιρραίνονται. || De forma Γέργυρα HST. : «Γεργύρα, Aquæ ductus, Cuniculi, (sic) acti subtus terram, VV. LL. At Γέργυρα, Hesychio ἀλλή, δεσμωτήριον.» Diversas ejusdem voc. formas esse γέργυρα et γόργυρα docet gl. Lex. Ms. supra cit. et Etym. M. p. 228, 34 sive Zonar. p. 429 : Γεργύρα ὁ ὑπόνομος δι' οὗ τὰ ὕδατα φέρεται τὰ ὄμβρια, γεώργυρά τινα ὄντα, τὰ ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύγματα, καὶ κατὰ συγκοπὴν γεργύρα. Ζήτει εἰς τὸ Γόργυρα. Ὁ δὲ Ἀλκιμᾶν διὰ τοῦ ε γεργύρα φησὶ. Id. p. 224, 56 : Γέργυραν, ἀλλήν ἢ δεσμωτήριον, vitiose pro Γέργυραν. Zonar. p. 448 post verba supra posita : Οἴμαι δὲ γέργυρα λέγεται ἢ γεργύρα. Instabilem in libris sedem accentus in utraque forma loci supra positi ostendunt : nec de mensura mediæ et ultimæ ex iis constat. Analogia nominis Κόρκυρα s. Κέρκυρα si valeat, sitque forte hoc forma tantum a γόργυρα diversum, prosodia esse debet γόργυρα et γέργυρα, mensura -- ο. Utramque præstat Tzetææ poemation ex cod. Thueyd. Palat. editum a Bekkero ed. stereotyp. p. 583, quod iambis scriptum puris ita incipit : (Ἐδει) μὲν εἰς γόργυραν, ὃ Θουκυδίδῃ, τοὺς Ἀττικῶς φησὶ σε σὺν τῷ βιβλίῳ. Eust. igitur formam γοργύρη vel ipse ex Herodoteo γοργύρης et γοργύρη commentus videtur vel petiisse e Glossario Herodoteo, quale hodieque superest glossamque Γοργύρη, δεσμωτήριον ὑπόγειον fort. etiam Suidæ supeditavit, si is ita scripsit. L. D.]

[Γόργυρα, ἢ, Gorgyra, conjux Acherontis apud Apollod. 1, 5, 3 et fragm. p. 393, ubi Γοργύρα, de quo accentu modo dixi. Conf. etiam Γόργυρα. L. D.]

[Γόργυρον, τὸ, Carcer. Lex. rhet. Bekk. An. p. 234, 1 et Etym. M. p. 238, 41 : Γόργυρον, δεσμωτήριον. Non videtur depravatam e γόργυραν. L. DIND.]

[Γόργυρος. V. Γοργυριεύς.]

Γοργώ, οὗς, ἢ, Hesychio γοργότης, Velocitas, Agilitas. [Immo Spectrum dicit. V. Γοργότης.] Alioqui Γοργώ fingitur Filia quædam Phorcys et Ceti, horrenda facie, et qua visa lapidescerent ii, qui vidissent : unde et in clypeis scutisque ejus imago pingebatur, vel in thoracibus, ad territandos hostes. Hesiod. Scut. [223] : Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργούς. Sic II. A, [36], de scuto Agamemnonis, Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δειμὸς τε Φόβος τε· Θ, [349] Hector memoratur Γοργούς ὄμματ' ἔχων, ἠδὲ βροτολογεῖ Ἄρηος. [Herodot. 2, 91 : Τὴν Γοργούς κεφαλὴν. Eurip. Or. 1521 : Τὸ Γοργούς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρη· Ion. 1003 : Ἀίματος Γοργούς ἀπο· 1054 : Χθονίας Γοργούς· 1265 : Γοργούς σταλαγμῶν, etc. Eust. II. p. 601, 42 : Χρησις τῆς Γοργούς πολλαχού, εἰ καὶ κοινῶς εὐθεῖα ταύτης ἢ Γοργῶν, ὡς τρυγῶν. Conf. ib. p. 828, 60. Schol. II. Θ, 349 : Οὗτε ὁ ποιητὴς οὗτε Ἡσίοδος Γοργῶν φασιν ἀλλὰ Γοργῷ. Quod de singulari quidem recte præcipitur. Thomas M. p. 194 : Γοργῷ Γοργούς Ἀττικοί ... Γοργῶν δὲ Γοργόνος ἀπλῶς Ἕλληνες. Zonar. p. 448 : Ἡ Γοργῷ καὶ ἡ Γοργῶν. L. DIND.] Rursum Hesiod. Theog. [274] tres Γοργούς [Γοργούς] numerat, Σθεινῷ, Εὐρυάλλῃ et Μέδουσαν [et Sc. 230 : Γοργόνες ἀπλητοί. Æsch. Eum. 48 : Οὗτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω, et alibi. Eur. Bacch. 990 : Γοργῶν Λιθύσσῃν γένος· Ion. 222 : Ἀμφὶ δὲ Γοργόνες· 1015 : Δρακόντων ἰδὲ ὄν τῶν Γοργῶν. Pind. Pyth. 12, 7 : Θρασειᾶν Γοργῶν] : quarum tamen postrema, a Perseō δειροτομηθεῖσα, præ ceteris duabus κατ' ἐξοχὴν nominari Γοργῷ solet, et Γοργῶν etiam Alexander vero Myndius ap. Athen. 5, [p. 221] conflictat hæc de Gorgonibus ait a poetis : revera enim Gorgona esse animal quoddam Libyæ fronte jubata, et habitu perimens et visu, siquem discussa juba aspererit. [|| Minerva ipsa, ab larva Gorgonis, opinor, quam in ægide vel scuto gestabat, deinde Ægis s. Larva Gorgonis in illa, Gorgoneum. Eur. Hel. 1316 : Ἄ μὲν τοῖσις Ἀρτεμις, ἃ δ' ἐν ἔργῳ Γοργῷ πάντοπος

(quanquam locus est suspectus Seidler, non ignorant quod narrat Palæph. 32, 6, Minervam ab Cernæis usurpari Γοργῷ). Rhæ. 306 : Γοργῷ δ' ὡς ἀπ' αἰγίδος θεᾶς ... ἐκτύπει φόβον· fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 161, v. 46 : Οὐδ' ἀντ' ἑλάξας χρυσείας τε Γοργόνος τρίαῖναν ὀρθὴν σπᾶσαν ἐν πόλεως βᾶθροις Εὐμόλπος οὐδὲ Θράξ ἀναστῆλει λεώς. Hesycho : Γοργόνες, αἰγίδες. Οἱ δὲ τὰ ἐπὶ τῶν αἰγίδων πρόσωπα. Zonar. p. 448 : Γοργάνας, αἰγίδας, ubi Γοργάνας Tittm. || Formæ Γοργῶν in cas. obliquis exempla tragicorum supra sunt allata : genitivo clarum est Γοργῶς eos, ubi optio esset, maluisse dicere quam Γοργόνος, iis quidem in versuum generibus quibus vitarent brevium syllabarum concursum : sed Eurip. Phæn. 458 : Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾶς ἕκοντα σὸν, falluntur Porsonus et Valcken. Γοργῶς desiderantes in fabula metris minus elegantibus scripta. Nominat. vero Γοργῶν iidem non videntur nisi nisi hiatus vitandi causa, velut Herc. F. 882 : Νυκτὸς Γοργῶν ἑκατοκκεφάλους : ut Γοργῷ scribendum sit Ion. 1421 : Γοργῶν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων, Rhésique l. c. præstet scriptura Γοργῷ ei quæ non paucis in libris est Γοργῶν. Variant inter utramque etiam libri Palæph. 32, 14, consentiunt in forma Γοργῷ Strabon. 1, p. 19. || Γοργῷ, Gorgo, n. pr. filia Cleomenis, regis Spart. ap. Herodot. 5, 48, 51; 7, 239, Plut. Lyc. c. 14. (Γοργῶν ap. Stob. vol. 1, p. 207 Gaisf. nunc in Γοργῷ mutatum invito cod.) Alia nominis exempla v. ap. Theocr. 15, Max. Tyr. 24, 9, Toup. ad Longin. fr. 3. || Regiam (urbem) Persidis Γοργῷ, mirantibus interpretibus, memorat Io. Laurent. De mens. 4, 75 : Δύο Πέρσαι, ἀκρωτηρίσαντες ἐαυτοὺς ὄτων τε καὶ μυκτῆρων, ἐλθόντες ἀπατίτοι τὸν Ἰουλιανόν, τοιαῦτα πρὸς τοῦ βασιλέως παθεῖν τῶν Περσῶν δδουρόμενοι· δύνασθαι ὁμοῦς, εἴπερ αὐτοῖς ἔβηται ὁ Ἰουλιανός, ἐπ' αὐτῆς αὐτὸν Γοργῶς, τῆς βασιλίδος τῶν Περσῶν, νικῶντα καταστήσαι. L. D.]

[Γοργῶδης. V. Γοργονῶδης.]

[Γοργῶν, ὁ, Gorgo, n. pr. viri Atheniensis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 292, v. 32; alius ap. Hesych. v. Ἐπιπολαῖος et Καταραππίτης, schol. Pind. Ol. 7, 1, et, uti librorum scripturam Γεωργῶς correxit Cas., Athen. 15, p. 697, A. L. DINDORF.]

[Γοργῶν. V. Γοργῷ.]

[Γοργῶς, ut dicitur Αἰτῶς, non dici, quamvis dicitur Γοργῷ, notat Eust. II. p. 828, 63. L. DIND.]

[Γοργῶπας, ὁ, Dor. pro Γοργῶπις, Gorgopas, n. pr. viri Spartani ap. Xen. H. Gr. 5, 1, 5, sq., Demosth. p. 479, 26, Liv. 34, 29. L. DINDORF.]

[Γοργῶπις, ἢ, Quæ torvo vultu est, Terribilis aspectu. Hesycho : Γοργῶπις, φοβερόφθαλμος. Epith. Minervæ est ap. Soph. Aj. 452 : Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεᾶ, et eund. ap. Plut. Mor. p. 99, A, et Clem. Protr. p. 78 : Τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην, et Marcell. in Dedicat. statuæ Regillæ (Brunck. Anal. 2, p. 303) : Γοργῶπις Ἀθήνη. Indicavit Schæf. Conf. Γοργῶπις. || Nomen lacus prope Corinthum. Hesycho : Γοργῶπις· Κρατίνος ἐν Πυλαίᾳ λίμνην φασὶ (f. φησὶν) εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοῦνομα διὰ τὸ Γοργῶν ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν. Etym. M. p. 381, 32 : Ἐσχάτωπις, λίμνη κειμένη μετὰ (f. κατὰ) τὸν Ἰσθμόν, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀπὸ Θράκης σὺν Εὐμόλπῳ στρατευσάμενοι ἐπ' Ἀθήνας ἐπ' αὐτῇ λουσάμενοι ἀπέθανον, ὡς περ ἐσχάτω λουτρῷ χρησάμενοι, ἢ ἀπὸ τῆς Ποσειδῶνος θυγατρὸς Ἐσχάτωπιδος, ἣτις ἐκεῖ κατώκησε, Ποσειδῶνος αὐτῇ χρησαμένου ἀπόσπασμα θαλάσσης εἰς λουτρόν. Ὑστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη ἀπὸ Γοργῆς (scr. Γόργης) τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναῖκος Κορίνθου, ἣτις ἀκούσασα τὸν τῶν παίδων φόνον, περιαλγῆς γενομένη ἔρριβεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην : ubi leg. στρατευσαμένων ... ἐν αὐτῇ. Æsch. Ag. 302 : Λίμνη δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν. Memorat et Zonar. p. 448. || Phixi novercam dictam Γοργῶπιν perhibuerat Hippias teste schol. Pind. Pyth. 4, 288. L. DIND.]

Γοργῶπις, ὁ, ἢ, Gorgus oculos s. faciem habens : Γοργῶς ὄμματ' ἔχων βλοσυρῶπιδος, ut Hom. loquitur : Horrendus aspectu, ut Gorgo. Ita Suid. quoque et Hesycho. γοργῶπὸν ἔδραν exp. φοβερὰν καθέδραν [ἢ ὄψιν, respicientes Eur. Rhæ. 8 : Λῦσον βλεφάρων γοργῶπὸν ἔδραν] : sed hic γοργῶπὸν exp. etiam πικρὸν τὴν βλέψιν [et αὐστηρόν], quum potius debuisset φοβερόν reddere :

quemadmodum fem. Γοργώπις expr. φοβερόφθαλμος, Suid. γοργόφθαλμος, qui et ipse γοργός pro φοβερός accipi testatur. [Æsch. Prom. 356 : Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. Eur. Herc. F. 868 : Γοργωπὸς κόρας· 1266 : Γοργωπὸς ὄφεις. || Minervæ epitheton, hinc Minervam ipsam significans, ut γοργώπις, Eur. Ion. 210 : Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδω γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν; ... Λεύσσω Παλλάδ' ἔμην θεόν.]

[Γοργώπτεσθαι, Torva tueri. Hesych. : Γοργώψατο, πικρὸν ἔδλεψε. Idem Ἐγγοργώψατο, γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔδλεψεν, et Ἐγοργώπασκεν, ἀτένεις ἔδλεπεν, ubi l. ἐγγοργωπίασκεν. L. DIND.]

[Γοργῶς, Velociter, Agiliter, Strenue, Gl. Clemens Strom. 4, p. 592 Pott. : Κρήσσα κύων ἐλάφοιο κατ' ἔχνηον ἔδραμε γοργῶς. Socrates H. E. 2, 23 med. : Πρὸς τὴν πρότασιν ταύτην Ἀθανάσιος γοργῶς ὑπήντησε. || De oratione, Concise. Eust. II. p. 1082, 5 : Πάνυ δὲ συνεστραμμένως, ὃ ἐστὶ γοργῶς, εἰρηται τὸ, Περὶ πρὸ γὰρ ἔργει θύε· 1110, 40 : Τὸ δὲ, Ἐπισσόμενοι θάνατον καὶ φύσαν ἐταίρων, δηλοῖ στρυφνότητα καὶ πάνυ γοργῶς ὡς περιεβλέποντο οἱ Νεστορίδα. Conf. p. 1217, 8-22.

lb. p. 1132, 49 : Τὴν τοῦ ῥηθέντος ἔπους γοργῶς ἐπιτέμνων περιφρασίν. Conf. Od. p. 1428, 43; 1732, 62, ad Dionys. P. v. 467. L. DINDORF.]

[Γοργῶψ, πὸς, ὅ, ἡ, i. q. γοργωπός. Eur. El. 1257 : Γοργῶψ ὑπερτείνουσα ὅσα κάρη κύκλον, de Minerva scuto contingente Orestam; Or. 261 : Αἱ κυνώπιδες γοργῶπιες, Furia; Herc. F. 131 : Γοργῶπιες ὀμμάτων αἰγαί.]

Γορδελίσειν, Hesychio ἀδολεσχεῖν, Nugari. [Conf. Γοιδούλος.]

[Γορδηνός, ἡ, ὄν, Gordenus, gentile a Γόρδος, q. v.]

[Γορδία, ἡ, Gordia, soror imp. Mauricii ap. Theophyl. Hist. Maur. 1, 13, Theophan. p. 214, D. L. DINDORF.]

[Γορδιανός, ὁ, Gordianus, n. trium imperatorum Rom., quorum unus memoratur ex. gr. ap. Euseb. H. E. 6, 28 et alios quosvis. Eiusd. nom. formam Ion. Γορδιηνός memorat Suid. in Γορδίειον. L. D.]

[Γορδίας, ὁ, Gordias, n. regum Phrygiæ, Midæ patris et filii. Herodot. 1, 14, 35, 45; 8, 138; Tzetz. Hist. 1, v. 103 : quibus locis omnibus est gen. Ion. Γορδίου. Memorant etiam Strabo 12, p. 568, Iambl. Vit. Pyth. p. 143, Liban. Ep. 371, Stephan. Byz. s. Γορδίειον et Γορδίου τείχος, ubi Γορδίου, ut ap. Tzetz. 7, 224. Γόρδιον constanter vocat Arrian. Exp. 2, 3, 1 seqq. L. DIND.]

[Γορδίειον, τὸ, Gordieum, urbs. Suidas. Steph. B. : Γορδίειον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. L. DINDORF.]

[Γορδιεύς, Gordiensis, gentile a Γορδίειον, quod v. Steph. B. : Τὸ ἐθνικὸν Γορδιεύς, ὡς Κυτίαειον Κυτιαεύς (scr. Κοτ.), Δορυλαίειον Δορυλαεύς. Ἐχρῆν δ' ἰσοσύλλαβον, ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Φρυγίσι σημειώδη. L. DINDORF.]

[Γορδιηνός. V. Γορδιανός.]

[Γόρδιον, τὸ, Gordium, i. q. Γορδίειον, ap. Xen. H. Gr. 1, 4, 1 : Τῆς Φρυγίας ἐν Γορδίῳ ὄντες, et sæpius ap. Arrian. Exp. 1, 29, 5 seq.; 2, 3, 1 seq., Plut. Alex. c. 18, Strabon. 12, p. 568. Arriani libris nihil tribuit Holstenius ad Steph. Byz. s. Γορδίειον. Multo minus ego impediatur auctoritate librorum Xen. quo minus restituendum ei Γορδιεῖον existimem. L. D.]

[Γόρδιος, ὁ, Gordius, n. pr. viri. Γόρδιον, quem regno Cappadociæ pepulerit Sulla, memorat Plut. Vita ejus c. 5. Aurigæ Γορδίου mentio fit in Dioneis 79, 15. Γόρδιον martyrem celebrat Basil. M. vol. 2, p. 141 sq. V. et Γορδίας. L. DINDORF.]

[Γορδιουτείτης, gentile a Γορδίου τείχος, quod v. Steph. Byz. s. hoc et s. Ἀρπαλούκεια.]

[Γορδίου τείχος, urbs Phrygiæ majoris. Steph. B. : Γορδίουτείχος (sic), πόλις Μίδου κτισθεῖσα (κτίσμα cod. Vrat.) ἀπὸ τοῦ παιδὸς Γορδίου. Legendum videtur πόλις Φρυγίας (s. Λυδίας) Γορδίου κτίσμα τοῦ παιδὸς Μίδου. Phrygiæ vel viciniae ascribit Liv. 38, 14. L. DIND.]

[Γόρδος, Gordus, urbs Lydiæ, ap. Socrat. H. E. 7, 36 : Γόρδου τῆς Λυδίας, et Hierocl. Synecd. p. 671, item in numis, de quibus Eckhel. D. N. vol. 3, p. 101. Unde gentile Γορδηνός ap. Eckhel. l. c. || Ab hac diversam memorat Strabo 13, p. 603, Rhodio fl. vicinam : Ροδῖος ἀπὸ Κλεανδρίας καὶ Γόρδου (ρεῖ), ἃ διέ-

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

A χει τῆς Καλῆς πύκνης ἐξήκοντα σταδία· ἐμβάλλει δ' εἰς τὸν Αἰνιον, si scriptura est sincera. L. DINDORF.]

[Γόρδου κόμη, eadem quæ Juliopolis, urbs Bithyniæ, ap. Strab. 12, p. 574, unde repetit Eustath. II. p. 319, 8, et ubi vitiose, ut videtur, Gordiucomē, Plin. N. H. 5, 32, 40. L. DINDORF.]

[Γόρδους et Γορδόγους etiam vocari Gordyæos tradit Steph. Byz. s. Γορδουαῖος citandus. L. DINDORF.]

[Γορδουαῖος, α, ὄν, Gordyæus. Unde Γορδουαῖοι, gens Armeniæ majoris. Steph. B. : Γορδουαῖα, χώρα Περσικὴ ἀπὸ Γόρδους Τριπτολέμου παιδὸς τοῦ κατὰ ζήτησιν Ἰούς ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. Ἔστι δὲ ἡ πόλις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος. Τὸ ἐθνικὸν Γορδουαῖος καὶ Γορδουαῖα ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή, καὶ οὐδετέρως Γορδουαῖα ὄρη. Εὐρηται καὶ Γορδουά. Καὶ Γορδόγους αὐτοὺς φασὶ καὶ Γόρδους. Ubi πόλις esse videtur pro χώρα. Γορδουαῖοι dicuntur etiam ap. Strab. 11, p. 529, 532; 16, p. 747, et regio Γορδουαῖα ap. eund. 746, 750; Γορδουαῖα ὄρη ap. Ptolem. 5, 13, Plut. Alex. c. 31, ubi Γορδουαῖων vel Γορδάκων est in libris. Conf. Reimar. ad Dion. 68, 26. Pro Γορδουάς Berkel. conjiciebat Γορδουάς, quod sibi deprehendisse videbatur in locis duobus Epiphani, quorum scriptura vitiosa Καρδουέων Adv. Hær. vol. 1, p. 5, C, 39, C, melius cum Holstenio ad vulg. formam revocari videntur. Quare Γορδουάς, gen. fem., fortasse scribendum. L. DINDORF.]

[Γορδουηνή, ἡ, fem. a Γορδουηνός, i. q. Γορδουαῖα. Strabo 16, p. 747 : Λέγεται Γόρδους ὁ Τριπτολέμου τὴν Γορδουηνὴν οἰκῆσαι, ubi est var. Γορδηνήν, ut ap. Ptolem. 5, 12. Conf. Id. 11, p. 527, ubi Γορδουηνή est in libris; Plut. Lucull. c. 21, 30, Pomp. c. 36, qui et Γορδουηνὸς Lucull. c. 26, 29. L. DINDORF.]

[Γορδουλον. V. Γορδούλιον.]

[Γορδουνία, ἡ, Gordynia, urbs Macedoniae, secundum Steph. Byz., Ptolem. 3, 13, ubi Γορδηνία, et Thucyd. 2, 100, ubi Γορτυνία vitiose, ut Γόρτυν pro Γόρδου liber unus Strabonis 16, p. 750. Gordyniæ est ap. Plin. N. H. 4, 10, 17, fortasse hoc quoque mendose. L. DINDORF.]

[Γορδουινιάτης, Gordyniates, gentile a Γορδουνία, q. v. Steph. Byz. L. DIND.]

[Γόρδους, ὁ, Gordys, filius Triptolemi. Steph. Byz. : Γορδουαῖα, χώρα Περσικὴ ἀπὸ Γόρδους, Τριπτολέμου παιδὸς τοῦ κατὰ ζήτησιν Ἰούς ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. Eadem Strabo 16, p. 747, 750. L. DINDORF.]

[Γορθηνοί, οἱ, Gortheni, Samaritarum secta, ap. Epiphani. Ep. ad Acac. vol. 1, fol. i ij verso B, i iij verso C. L. DIND.]

[Γόρτιος. V. Γύρτιος.]

[Γορδός, κυρτός, Gibbus, Hesych. Zonar. p. 447 : Γορδός, ὁ κυρτός. Ubi γορδός Cyrill. ap. Tittm. Γορδός conjicit Soping. L. DINDORF.]

Γορπιαῖος μὴν Macedonibus est, qui Romanis September, ut tradit Suid. Meminit ejus Plut. Theseo [c. 10]. Vide et Tract. de Mensibus. [Ὁν Σεπτέμβριον Ῥωμαῖοι προσαγορεύουσι, Evagrius l. 2, c. 12, passim. Ducang. Interpr. Hesych. Ἄβ. ANGL. Jos. Bell. Jud. 2, 17, 8; 3, 10, 10; 4, 1, 10; 6, 8, 4 et 5; 6, 10, 1. HASE.]

[Γορσύνω. V. Γόρσυνον.]

D [Γόρτυν, ὁς, ἡ, Gortyn, n. pr. urbis Arcadiæ et urbis Cretæ. Hom. II. B, 646 : Γόρτυνὰ τε τειχιώεσσαν· Od. Γ, 294 : Ἐσχατιῇ Γόρτυνος· Plato Leg. 4, p. 708, A, ubi Γόρτυνος gen.; Dion. Per. 88 : Ἱερὴν Γόρτυνα· Pausan. 8, 4, 8 et 27, 7, et 53, 4; Steph. Byz. Πύρανθος; Strabo 10, p. 478, 479, ejus libri, pariter atque Steph. Byz. s. Πύρθιον, variant inter Γόρτυνος et Γορτύνης. Steph. Byz. : Γόρτυν· οὕτω διὰ τοῦ ν. Eust. ad Dion. 88 : Γόρτυν, κλίνεται Γόρτυνος. Accentum Γόρτυν præcipit Arcadius p. 10, 6; de mensura secundæ, quæ semper producitur in casibus obliquis, in nominat. dubitarunt grammatici, Draco p. 32, 12 : Γόρτυν τὸ ὑ μακρόν· τὰ γὰρ εἰς ὑν σπάνια ὄντα θηλυκὰ μακρόν τὸ ὑ ἔχει, ὡς καὶ τὰ ἀρσενικά, οἷον Γόρτυν Γόρτυνος. Ὁ δὲ Ἡρωδιανός ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ μόνον εἶναι βραχύ φησιν, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις μακρόν· Chærob. Bekk. An. p. 1199 : Οἱ τεχνικοὶ διαφορὸν δόξης ἔχοντες περὶ τούτων (nominum in ὑν)· ποτὲ μὲν γὰρ δοξάζουσιν ὅτι τὰ εἰς ὑν λήγοντα ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλουσι τὸ ὑ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἐκτείνουσιν αὐτὸ, οἷον Φόρτυν Φόρτυνος, Γόρτυν Γόρτυνος·

ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Κρήτης· ποτὲ δὲ δοξάζουσι ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐκταίνουσι τὸ υ καὶ ἐν τῇ γενικῇ. Ab Herodiano stat analogia voc. κῆρυξ, κήρυκος, et similibus. || O, Gortyn, filius Tegeatæ ap. Pausan. 8, 53, 4, et Rhadamanthi ibid. Utrouque loco est accus. Γόρτυνα. L. D.]

[Γόρτυνα, ἡ, ἰ. q. Γόρτυν. Eust. ad Dion. P. 88 : Ὅτι ἡ Γόρτυν καὶ Γόρτυνα λέγεται τρισυλλάβως, καὶ τὸ μὲν κλίνεται Γόρτυνος, ὡς Φόρακνος, τὸ δὲ Γορτύνης, ὡς λέαινα λεαινῆς. Nom. est bis ap. Strab. 10, p. 476, ap. Ptolem. 3, 16, genit. ap. Strab. 10, p. 479, in verbis vitii suspectis, dat. ap. Polyb. 23, 15, 1, Strab. 14, p. 647. De accus. Steph. Byz. : Φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν ... οἱ δὲ Γόρτυναν, ὡς ἀμυναν. Γόρτυναν habet Pausan. 5, 7, 1. De loco Rhiani, qui habet mensuram -ου, v. in Γόρτυς. L. D.]

[Γορτυνίαιος, α, ον, Gortynius. Hinc regio circa Gortynem Cretæ Γορτυνία dicitur ap. Theophr. H. Pl. 1, 9, 5, si vitio caret scriptura. Gortyniam posuit Varro R. R. 1, 7. Argum. Euseb. H. E. 4, 25 : Περὶ Φιλιππου τοῦ τῆς Γορτυνίων παροικίας ἐπισκόπου, cuius loco τῆς ἐν Γορτύνη παρ. est ap. Euseb. || Γορτυνία regio Etruriæ est ap. Lycophr. 805 : Πέργη δὲ μιν θανόντα, Τυρσηῶν ὄρος, ἐν Γορτυνία (Γορτυνία nonnulli contra versum) δέξεται περλεγμένον (Ulixem). Tzetzes : Θεόπομπός φησιν ὅτι παραγενομένος ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ τὰ περὶ Πηλεόπιδος ἐγνωνκώς, ἀπῆρεν εἰς Τυρσηνίαν, καὶ ὤκησε τὴν Γορτυνίαν, ἐνθα καὶ τελευτᾷ. Cortonam intelligit Holsten. ad Steph. p. 87, B. L. DINDORF.]

[Γορτύνη, ἡ, Gortyn, forma novitia pro Γόρτυνα. Eudoc. p. 150 : Γορτύνη δευτερεύει μετὰ Κνωσσόν. Suid. et Zonar. p. 448 : Γορτύνη πόλις Κρήτης. Mich. Apost. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 1, 7, vol. 7, p. 245, D : Ἐκ Κυδωνίας εἰς Γορτύνην. Eust. Od. p. 1468, 43 : Ἰστέον δὲ καὶ ὡς Ὀμηρος μὲν Γόρτυν Γόρτυνος κλίνει, τινὲς δὲ τῶν ὕστερον Γορτύνην φασί. Qui nisi scripsit Γόρτυναν, aut etatem dixit ad barbariem versam aut erravit. Senecam quidem Troad. 821 : « Urbibus centum spatiosa Crete, Parva Gortyne sterilisque Tricce » scripsisse Gyrtonem pridem est animadversum. Stephano B. s. Βήνη, Πόλις Κρήτης ὑπὸ Γορτύνην τετραγμένη, restituendum Γόρτυν ex cod. Vrat. Theophr. fr. 5 De ventis, § 44, non scripsisse τῆς Κρήτης ἢ μὲν Γορτύνην τρέφεται, produnt scripturæ librorum Κορτύνα et περὶ Γορτύνα : quarum altera solo accentu peccat. σ || Urbs Etruriæ. Schol. Lycophr. 805 : Πόλις Τυρσηνίας ἢ Γορτύνη. Quæ secundam necesse est corripiat. V. Γορτυνία s. Γορτυνίαιος. L. DINDORF.]

[Γορτυνία, ἡ, Gortynia, urbs Macedoniae. Thucyd. 2, 100. Sed v. Γορδυνία. || Regio circa Gortynem. V. Γορτυνίαιος. L. DINDORF.]

[Γορτυνιάκος, ἡ, ὄν, Gortyniacus, gentile a Γόρτυν. Ovid. Met. 7, 778 : « Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu. » Apud Græcos non reperi formam origine Græcam, non Latinam. L. DINDORF.]

[Γορτυνικός, ἡ, ὄν, Gortynicus, gentile a Γόρτυν. Plato Leg. 4, p. 708, A : Γένος τὸ Γορτυνικόν. L. DIND.]

[Γορτυνίος, α, ον, Gortynius, gentile a Γόρτυν. Thucyd. 2, 85; inser. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521; Polyb. sæpius; Strabo 10, p. 478 seq. Hinc Γορτυνία, ἡ, Regio circum Gortynem ap. Strab. 10, p. 476, Eust. et schol. Od. Γ, 293. σ L. DINDORF.]

[Γορτύνης, ὄος, ἡ, Gortynis, gentile fem. a Γόρτυν. Callim. H. Dian. 189 : Ἐξοχα δ' ἀλλῶν Γορτυνίδα φιλο νόμην, ἐλλορόνον Βριτόμαρτιν, quod schol. interpr. Κρητικὴν. Oppian. Cyn. 2, 378 : Ἐν γθαυαλῇ γαίῃ Γορτυνίδι. Utuntur et Latini. || Hinc regio circa Gortynem. Steph. Byz. : Βοίθη τῆς Γορτυνίδος. ἰ L. D.]

Γόρτυξ, pro ὄρτυξ [Coturnix] dicitur, teste Hesych., ut γιτέα pro ἰτέα. [De γ loco digammi v. in Γοίδημι.]

[Γόρτυς, υος, ἡ, Gortys, ἰ. q. Γόρτυν. Steph. Byz. : Γόρτυν, πόλις Κρήτη· οὕτω δὲ διὰ τοῦ ν, ἀπὸ ἤρωος Γόρτυος· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λάρισσα· πρότερον γὰρ ἐκαλεῖτο Ἐλλωτίς ... εἶτα Κρήμνια, καὶ ὕστερον Γόρτυς· φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν, οἱ δὲ τρισυλλάβως. Numos imperatorios c. inscr. Γόρτυς v. ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 313. Suid. et Zon. p. 448 : Γόρτυς, νῆσος, insulam dicentes pro urbe insulae. Γόρτυς de urbe Arcadiæ est ap. Pausan. 8, 27, 4 et 28, 1. Aut Γόρτυν aut, si dubium videatur an ultima hujus formæ producat, Γόρτυν restituendum Rhiano ap. Steph.

Byz. s. Μελαιναί : Γόρτυναν Ἡραιάν τε πολυδρόμους τε Μελαινας· conf. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 512, B, et qui primus vitium agnovit Jacobs. Anth. vol. 13, p. 947. || O, Gortys, conditor urbis Cretæ cognominis. Steph. Byz. : Γόρτυν πόλις Κρήτης ἀπὸ ἤρωος Γόρτυος. Similiter Suidas. Γόρτυς f. Stymphali est ap. Pausan. 8, 4, 8. L. DINDORF.]

[Γορύανδης, ἡ, Goryandis, nomen loci Indiae. Nonnus Dion. 26, 294 : Οἱ λάχον ἐγγύθεν Ἐδρου ναιομένην Εὐκόλλα, μαχήμενος ἐνδίων Ἡῶς, καὶ ζαθεὶν Γορύανδιν, εὐσπορον αὐλακκ γαίης. ὕ L. DIND.]

[Γόρυνος, V. Γύρινος.]

[Γορυτός, V. Γωρυτός.]

[Γορφίον, τὸ, unde Γορφία, Ligna radicum, lingua Syrorum. Geopon. 9, 5, 12 : Ἐὐλα ὡς ἐτυχε κοπέντα ἀπὸ τῶν κατωτάτω ριζῶν, τὰ λεγόμενα παρὰ Σύροις γορφία. Ex lingua Chaldaica explicat Needhamus. L. D.]

[Γοσταί, αἱ κριθαί, Hordea. Theognost. Ms. Barrocc. 50 can. 50. CRAMER. Conf. Γοσταί.]

[Γοτάν, ὄν, Suem, dixerunt Macedones secundum Hesych. L. DIND.]

[Γοθία, ἡ, Gothia, regio Gotthorum. Tzet. Hist. 3, 217, Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 1, 8, vol. 8, p. 774, B. D. DIND.]

[Γοθικός, ἡ, ὄν, Gothicus, gentile a Γόθος, q. v. Hinc Justiniani cogn. Γοθικός ap. Byzantinos. Idem Valenti imperit Themist. p. 140, C : Τίνα οὖν ἐπικαλεῖσθαι μάλιστα Γοθικὸν προσήκει, δι' ὃν εἰσι Γόθοι καὶ αἰσῶνται, ἢ δι' ὃν οὐκέτι ἂν ἦσαν, εἰ προελετο; L. D.]

[Γόθιος, ὁ, Gotthius, n. pr. viri ap. Isidor. Pel. Ep. 2, 10. Γόττος ib. 2, 274. L. DIND.]

[Γόθος, unde Γόθοι, Gothi s. Gotthi, gens, de qua Steph. Byz. : Ἔθνος πάλαι οἰκῆσαν ἐντὸς τῆς Μαυροτιδος, ὕστερον δὲ εἰς τὸν (I. τὴν) ἐκτὸς Θράκης (ita cod. Vrat.; vulgo ἐντὸς Θράκης) μετανέστησαν ... μέμνηται τοῦτον ὁ Φωκαεὺς Παρθένιος. Exx. ap. scriptt. Byzantinos ubique obvia apponere omitto. Invenitur etiam scriptura Γόθοι : v. annot. ad Chr. Pasch. p. 587, 10; 594, 1; 636, 1 : sed priorem formam testatur Anth. Pal. 9, 805 : Οὐποτε Θρακίης ἐπιθήσεται ἔθνεα Γόθων. V. s. ipsa. Γόττοι scriptum ap. Julian. Ep. 77. Conf. quæ dixi ad Malal. p. 432, 17. L. DIND.]

[Γόττος, V. Γόθος.]

[Γουάναξ, Γουελένα, Γουρήσεις, formæ quarundam dialectorum propriæ pro ἀνάξ, Ἐλένη, ῥήσεις, secundum Exc. libri Πάθη τῶν λέξεων inscripti cod. Paris. 2594, ap. Bekk. An. p. 1168 : Προστίθεται δὲ καὶ τὸ Γ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, ὡς ἀνάξ γουάναξ, ἔλενα γουελένα (leg. videatur Ἐλένα Γουελένα)· ἀπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίω τὸ ῥήσεις γούρησεις (scr. vel ῥήσεις γούρησεις vel γουρήσεις) εἴρηται. In quibus γου esse digamma, forma expressum simili Latino, quod indidem ortum, qu, docet Tryphonis ex libello item inscripto Πάθη λέξεων Exc. editum in Mus. crit. Cantabr. P. 1, p. 34 : Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρὰ τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, ὡς ἀνάξ Γάναξ, Ἐλένα Γελένα. Προστίθεισι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις· ἀπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίω τὸ ῥήσεις καὶ ῥήσεις εἴρηται. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 778, non esse literam digamma disputans : Τὰ στοιχεῖα ἢ φωνηέντα ἐστὶν ἢ σύμφωνα· καὶ τὰ μὲν σύμφωνα εὐρίσκονται μετὰ ἐτέρου συμφώνου ἢ ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει, ὡς θνήσκω, ἔλκω. Εἰ ἀρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι παντελῶς συμφώνοις, ἀλλὰ φωνῆσιν αἰεὶ, ὡς Γουελένα (scr. Γουελένα), δηλον ὅτι οὐκ ἐστὶν σύμφωνον. Ἄλλ' οὐδὲ φωνῆεν δύναται εἶναι· καὶ γὰρ τοῖς φωνῆσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ φιλοῦσθαι· τὸ δὲ F οὐδέποτε δασύνεται, ἀλλὰ μόνον φιλοῦται· οὐκ ἀρα ἐστὶ φωνῆεν. Ἄλλως δὲ καὶ τὰ προτακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνῆσιν, ὡς τὸ α καὶ ε καὶ τὰ ἄλλα προτακτικὰ ὄντα, οὐχ εὐρίσκονται ἐτέροις ὑποτακτικὰ φωνῆσιν. Εἰ ἀρα οὖν τὸ F ἐπιφωμεν φωνῆεν, εὐρεθήσεται ἐν τῷ Γάναξ καὶ Γελένη τὸ α καὶ ε τὰ προτακτικὰ ὑποτακτικὰ φωνῆσιν, ὅπερ ἐστὶν ἀτοπον. Secundum hæc non videbitur dubium in loco quem primum posui pro Γ semper scrib. esse F. L. DIND.]

[Γούν, pro γε οὖν dicitur : non tamen utriusque signif. ubique retinet, sed modo pro γε solo, modo pro οὖν solo ponitur. Aliquando igitur signif. Certe, Quidem, vel conjunctim Certe quidem, Equidem. Soph.

[Aj. 527] : Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γούν ἐμοῦ, A me quidem, s. A me quidem certe, A me equidem. Sic Lucian. [Anach. c. 1] : Γέλωτα ἐμοὶ γούν παρέχουσι. Alia hujus signif. exempla vide ap. Bud. Comm. 905. || Quippe, Siquidem : cujus exemplum habes ibid. ap. Eund. : cui simile et hoc, Πρόην γούν ἀκλήτος ἦκον, Quippe qui non accersitus venerim, s. Ut qui non vocatus venerim. Nisi malis ibi interpr. Nam, Enim : nam et pro γάρ interdum ponitur, sicut γέ, ut idem Bud. ibid. docet, exemplo e Xen. allato : atque adeo idem propemodum signif. Siquidem, et Quippe quod, Nam. || Interdum pro γέ δὴ ponitur, s. ἀλλά γέ, h. e. Saltem. Dem. : Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τούνομα γούν ἔχει φιλάνθρωπον, Saltem nomen. Ita Bud. ibid., afferens et aliud exemplum e Galeno, et μειωτικὴν particulam hanc appellans in hac signif. || Habet et vim definitivam et circumscriptivam sicut Duntaxat. Galen. Methodi 1 : Τὰ γούν ἀπλᾶ, Duntaxat simplicia. Bud. ibid. || Etiam, Quoque. Dem. : Παρὰ δ' ὑμῖν ἂν λάβῃ τις, ἔχειν ὑπῆρξεν τὸν γούν ἄλλον χρόνον, Alio quoque tempore, Alio etiam tempore : vel etiam, Et quidem alio tempore : i. e. καὶ δὴ τὸν ἄλλον χρόνον. Lucian. [Nigr. c. 7] : Ἐνιοὶ γούν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, Aliqui etiam, Quin et nonnulli. Idem [ib. c. 10] : Ἐοικας γούν κάκεινα προσθήσειν, Videris denique. Bud. ibid. || Nonnunquam signif. οὖν, Igitur, Itaque, Idcirco. Plut. : Λέγεται γούν, Fertur itaque. Idem, ταῦτα γούν, Hæc igitur. Hesyeh. quoque γούν exp. τοίνυν. || At εἰ γούν [Ælian. V. H. 14, 15 : Καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαφῶς διαλέγεσθαι, εἰ γούν τις αὐτοῦ στρέψαι, ὀρθότατα ἔχειν. Lucian. Pro merc. cond. 7 : Εἰ γούν ὑπόποιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην ... ἀλῶναι.] exp. Alioqui si. [In exemplis generibusque significationum ab HSt. positis tantum non omnibus unam clarum est obtinere notionem restringendi, cui exprimendæ adhibemus voc. Certe, Saltem, Quidem. Ejus antiquissimus auctor Hom. bis omnino usus part., II. E, 258 : Τούτω δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσετον ὠκείας ἵπποι ἀμφὶ ἡμέλιον, εἰ γούν ἕτερός γε φύγησιν. Π, 30 : Μὴ ἐμὰ γούν οὐτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φιλᾶσσεις. Sic ubique et Attici, quorum in uno me Thucydide contineo, qui 1, 2 : Μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίστη αἰεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν ... διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς αἰεὶ τε δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγιγνόμεναι στάσεις ἐνεποιούν, ἐξ ὧν ἐσθέρωντο καὶ ἄμα ὑπὸ ἀλλοφύλων μᾶλλον ἐπεβουλεύοντο. Ἰὴν γούν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον διὰ τὸ λεπτόγειον ἀστασιαστον οὖσαν οἴκουν οἱ αὐτοὶ αἰεὶ. Conf. ib. 38, 74, 77, 144; 2, 65; 3, 62; 5, 109; 6, 59; 7, 82; 8, 87. Id. 4, 85 : Πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γούν γνώμῃ ἤξειν. 5, 40 : Εἰ μὴ μείνειαν αὐτοῖς αἰ πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδαί, τοῖς γούν Ἀθηναίοις ζύμμαχοι ἐσσεσθαι. 7, 47 : Τοῦ στρατεύματος ταῖς γούν ἐπελθούσαις ναυσὶ κρατεῖν. 49 : Ταῖς γούν ναυσὶν. 8, 59 : Ἐβούλετο παρασκευαζόμενος γούν δῆλος εἶναι. || Est vero usus ejus etiam in cavillatione. Soph. Philoct. ap. Plut. Mor. p. 789, A, Solon. c. 20 : Εὐ γούν ὡς γαμῖν ἔχεις τάλας, Aristoph. Thesm. 845 : Ἀξία γούν εἰ τόκου τεκοῦσα τοιαύτου τόκου. Eccl. 794 : Χαριέντα γούν πάθοιμ' ἂν, εἰ μὴ ἄρα οἱ ποτὶ ταῦτα καταθείην. Quibus locis conf. quos ponam inferius de γ' ... οὖν. || Raro ponitur etiam in interrogatione objurgantis. Eur. Hel. 1247 : Ὅρθως μὲν ἦδε συμφορὰ δακρύεται; ... Ἐν εὐμαρτεῖ γούν σὴν κασιγνήτην θανεῖν; Aristoph. Eq. 87 : Ἰδοῦ γ' ἄκρατον. Περὶ ποτοῦ γούν ἐστὶ σοι; Galen. Protr. vol. 1, p. 5=2, 14 : Πάνυ γούν ὠνήσεν αὐτὸν (Milonem) εἰς τὸ μηδὲν παθεῖν ὃ νεκρὸς ταῦρος ἐν τῷ σταδίῳ βασταχθεῖς; || Apud recentiores vero sæpe vim habet eandem quam οὖν vel γάρ vel δέ. V. Fab. Æsop. 340, p. 138 Fur. loco longiori quam qui repeti hic possit. Eunap. p. 465 Boiss. 45, 5 Nieb. : Προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἄπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεόν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἠγοῦμενοι. Σπείσάμενος γούν ... ἀνέσειξεν. Diodor. Exc. p. 532, 16 : Διαβάς τὸν Ἄλβαν ποταμὸν παρῆλθε τοὺς ἀποστάτας διατρίβοντας ἐν ὄρει καλουμένῳ Καπριανῶ, καὶ κατήνησεν εἰς πόλιν Ἡράκλειαν. Ἐκ γούν τοῦ μὴ προσβαλεῖν αὐτοῖς τὸν στρατηγὸν ἀτολίαν αὐτοῦ διαφημίσαντες συγνοὺς ἀνέσειον τῶν οἰκετῶν. Ubi δ' οὖν desiderabat Bekk. Nec mihi ferendum videtur ap. Diod. ipsum quod est in libris 5, 27 : Κατὰ γούν τὴν Γαλατίαν ἀργυρὸς μὲν τὸ σύνολον οὐ γίνεται, ubi aut γάρ exspecta-

tur aut δ' οὖν, neque τὸν γούν pro τὸν δ' οὖν 12, 17, ἐκέλευε γούν pro ἐκέλευεν οὖν 15, 82 (conf. 2, 32, p. 146, 99), δ γούν Ὀφέλλας pro δ δ' οὖν 20, 42, δ γούν Ἀγησίλαος 15, 32. Sed Photium, de reddendis Diodori verbis non anxium, credo scripsisse γούν. Alciph. 1, 39 : Τὸ γούν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, etc., et paullo post Καταπαννυχίσασαι γούν, etc. Ælian. V. H. 12, 1 princip. : Δείκνυσι γούν, etc. Acindynus ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. p. 73 ed. Bonn. : Οἶε με πῶς γούν καὶ κινεῖσθαι καὶ πνεῖν. Et paullo post : Νῆ τοὺς λόγους ἀφυγον ἀντικρυς βρέτας εἰμὶ Βυζαντίδι κακῶς πεπηγμένον ... ἂν γούν ἀνοίξης πνευμάτων σου τοὺς τόνους ... τοῦ Θεοβίτου πῶς ἐμφανίσεις τὴν χάριν. Alia v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 321, et in ind. ad Palæph. Notandus porro alienus ab antiquioribus partt. καὶ γούν usus ap. Ælian. N. A. 1, 8 : Καὶ γούν εἰς ὄρων τὸ γιγνόμενον ὑπόπτεισε τὸ συμβάν. Gramm. in The philol. Museum 5, p. 413 : Πόθεν τὸ Τυδῆ καὶ βασιλῆ παρ' Ὀμήρῳ; Φαμέν ὅτι παρὰ Δωριεῦσιν ἐστὶν ἡ κλίσις καὶ γούν ὑπάρχει βασιλῆ βασιλῆα αἰτιατική. Ubi distinguedum post κλίσις. Suid. v. Γρηγόριος Νύσσης ἐπίσκοπος : Καὶ γούν εὐδόκιμος ἐν ταύτῃ (rhetorica) γεγένηται. Et καὶ ... γούν in Lex. de spirit. p. 219 : Ἐν δὲ τοῖς Θεοδώριτου ... τὸ ἔρνος δασυνόμενον ἔθρον. Καὶ σὺ γούν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. Et μήτι γούν, Nedum, Ælian. V. H. 12, 9 : Εἶγε καὶ οἱ παῖδες αὐτὸν μισοῦσι, μήτι γούν οἱ ἄνδρες. 13, 1 : Ἐξέπληξαν ἂν καὶ ὄημον, μήτι γούν μίαν παρθένον. N. A. 3, 23 : Ἄλλως τε οὐδ' ἂν ἐπρεπεν ἀνδρὶ συνετῷ πρὸ τῆς ἀληθείας ποιήσασθαι τὸ ψεῦδος, οὐδὲ ἐπὶ τῷ κέρδει τῷ μεγίστῳ, μήτι γούν εἰς λαβὰς ἐμπεσοῦμεν. Paull. aliter Herodot. 4, 76 : Ξεινικοῖσι δὲ νομίσι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μήτι γε ὧν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἤμιστα. Sententia est, Ne sui quidem populi aliarum gentium, multo minus Græcorum mores novos recipere sustinent. Et ἀλλὰ γούν, quo utitur Evagr. 1, 11 : Εἰ καὶ μὴ τὴν γαστέρα, ἀλλὰ γούν τὸν μῆρον κυφοροῦν. Et οὖν γε, quo utitur auctor versus Pseudeuripidei Iph. A. 1438 : Μῆτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμης τριχός et simile ἀλλ' οὖν γε, quo de dicetur in Oñ. Thomas M. p. 195 quæ de usu part. γούν tradit valde insecuta v., si tanti, ap. ipsum. || Junctum an divise γ' οὖν scribi præstet dubitatum est. In libris vetustioribus, ut δ' ἂν et ὅποι' ἂν, ita semper γ' οὖν, non γούν scribi notat Bast. ad Greg. p. 827. Et faveat huic rationi tum γ' ab οὖν interposito sæpe vocabulo diremptum apud optimos quosque : Aristoph. Eccl. 806 : Πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης αὐτ' εἰσενέγκοι. Eur. Med. 504 : Καλῶς γ' ἂν οὖν δεξιντό μ' οἴκοις. 588 : Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ. Thucyd. 1, 76 : Ἄλλους γ' ἂν οὖν οἰόμεθα τὰ ἡμέτερα λαβόντας δεῖξαι ἂν μάλιστα εἰ τι μετριάζομεν. 77 : Ὑμεῖς γ' ἂν οὖν ... τάχα ἂν τὴν εὐνοίαν ... μεταβάλοιτε. tum hoc ejusd. δ, 92 : Ἐκεῖνοι γὰρ μάλιστα μὲν ἐβούλοντο διγαρχοῦμενοι ἀρχεῖν καὶ τῶν ζυμμάχων, εἰ δὲ μὴ, τὰς τε ναῦς καὶ τὰ τεῖχη ἔχοντες αὐτονομεῖσθαι, ἐξειργόμενοι δὲ καὶ τούτου μὴ οὖν ὑπὸ τοῦ δήμου γε αὐθις γενομένου αὐτοὶ πρὸ τῶν ἄλλων μάλιστα διαφραρῆναι, ut recte scripsisse videtur Bekk. pro τε, quod excidit libris deterioribus. Certe sæpe sic dicitur ἀλλ' οὖν ... γε, ut Xenoph. Ages. 2, 21 : Εἰ δὲ τις ἀλλῆ πῆ ταῦτα μέμφεται, ἀλλ' οὖν φιλοταίρια γε πραχθέντα φανερά ἐστι. Cyneg. 2, 1 : Ὡ δὲ μὴ ἐστίν, ἀλλ' οὖν τὴν γε προθυμίαν παρεῖσθω. Galenum vero vol. 1, p. 56=3, 25 : Ὡστ' εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, διὰ γούν τὸ γ' ἀσφαλές ἀρετέον τὸ δόγμα, scripsisse conjicio τὸ ἀσφαλές. Sed quod interdum invenitur γε οὖν, nisi omnino reliquendum librariis est, ab antiquioribus certe alienum videtur. Dionys. Ant. R. 2, 56 : Διὰ τοῦτό γε οὖν φασὶ τὴν ἡμέραν ... τῆς τροπῆς τοῦ πλήθους ἐπώνυμον εἶναι, cit. ab Schæf. ad eund. De comp. verb. p. 271, cum Marcellino Vit. Thuc. p. 6 (xii med. ed. Bekk. Oxon., vol. 1, p. 13 Berol.) : Διὰ γε οὖν τὸ ὑψηλὸν δ Θουκ. καὶ ποιητικαῖς πολλὰκις ἐχρήσατο λέξεσι. Adde præter l. Herodoti supra cit. Dionys. ib. 75 : Οὕτω γε οὖν σεβαστόν. Athen. 13, p. 588, F : Ἡ κύνιζε γε οὖν, ὡς ἐγὼ, ἢ πέπαυσο. Ita liber opt., ceteri γούν vel verius οὖν. L. DINDORF.] || Ὡν Dor. et Ion. pro γούν, ut Ὡν pro οὖν. Utitur Herodot. [1, 31 : Δοκέων πάγῃ δευτερεῖα γῶν οἴσσεσθαι. 7, 104 : Ποιεῖσι γῶν τὰ ἂν ἐκεῖνος ἀνώγη, ubi liber

unus γ' ὄν. Aristoph. Lys. 155: 'Ο γ' ὄν Μενέλαος ... ἐξέ-
βαλ', οἶω, τὸ ξίφος. || Forma nescio cuius dial. Γ' ὄν
sepulta creditur sub glossa Hesychii: Γ' ὄν γονόν τι
ἄρα. || In libris scriptis perpetua est commutatio
part. γ' ὄν et δ' ὄν: ut exemplis uti absterneam illati
γ' ὄν pro δ' ὄν. Δ' ὄν vero pro γ' ὄν libri duo Diod. 1,
38. Permutatur item c. γάρ: v. Arist. Eq. 87, Thu-
cyd. 7, 49, Diodor. Exc. p. 532, 16, et Palæph. 41, 6,
ab Schæf. citt. Et c. ὄν: v. Reisk. ad Dion. Chr. Or.
1, p. 55; Xen. Anab. 7, 7, 11. Et c. ὄν: v. Bekker.
ad Platon. Cratyl. p. 397, C (2, 2, p. 32, 20 Berol.),
ad Thucyd. 2, 3 et 65, ut pro singulis aliquos asseram
de multis. L. DINDORF.]

Γουνάομαι, i. q. proxime præcedens [Γουνόομαι,
Genua amplectens oro, amplector supplex,] et in
usu ap. eund. Hom. [Il. A, 427: Καί μιν γουνάομαι.]
Od. N, [324]: Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνάομαι. [H.
Ven. 131: Ἄλλά σε πρὸς Ζηνός γουνάομαι ἡδὲ τοκῆων.
Conf. 188.] Et cum gen. γούνων, Il. X, [345]: Μή με,
κύν, γούνων γουνάο, μηδὲ τοκῆων. [V. 338 fuerat:
Ἄισσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων ὄν τε τοκῆων.] Dixi
autem antea, in Γόνου, de hoc loquendi genere quid
mihi phrasin esse similem illi, qua dicitur οἶνον οἰνοχοεῖν, et πόλεμον πολε-
μίζειν. Ceterum, ut annotant VV. LL., Diomedes
testatur a prisca dictum Ingeniculare: quod et Con-
genulare dicitur, auctore Nonio: legit tamen Egnatius
Congenudare: h. e. Ingeniculi, et Ad genua acci-
dere, Flectere genua, inde Orare suppliciter. [Il. A,
130: Τὸ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην, Ζώγραι, Ἀτρείος
υἱέ. O, 665: Τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γουναζομαι οὐ πα-
ρεόντων ἐστάμεναι κρατερῶς. Frequenter utuntur etiam
epici recentiores. Eust. Opusc. p. 43, 62: Τὰ γόνυα
κάμπται γουναζόμενος. 276, 57: Γουναζόμενοι πρὸς θεοῦ
καὶ ψυχῆς καὶ τῶν φιλάτων.]

[Γουναίτης. V. Γούνας.]

[Γούνας. Steph. Byz.: Γούνας, κατοικία Συρίας, βα-
θύγειος καὶ εὐκαρπος, ὅθεν καὶ τούνομα διὰ τὸ γόνυμον. Τὸ
ἐθνικὸν Γουναίτης.]

[Γουνας, i. q. γόνου, vox nihili. V. Strab. 13, p. 601,
refutantem eos qui Hom. Il. Z, 92 inferrent Θεῖναι
Ἀθηναίης ἐπὶ γούναςιν.]

[Γουνασμά, τὸ, Supplicatio. Lycophr. 1243: Λιταῖς
γουνασμάτων.]

[Γουνασμός, ὁ, idem. Eust. Il. p. 627, 9: Δύναται
δὲ, φασί, τὸ ἐπὶ γούνασι νοηθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γου-
νασμοῦ καὶ ἱκετεῖα. L. DINDORF.]

[Γουνοῦμαι, Precor, Supplicor, Hesych. nisi men-
dum est. L. DINDORF.]

[Γουνός, ἕως, ὁ, Guneus, n. pr. ducis Ænianum
et Perrhæborum. Hom. Il. B, 748; Eurip. Iph. A.
278; Pausan. 8, 18, 2; Steph. Byz. s. Γόνου. ||
Arabia ap. Lycophr. 128, ubi quæ traduntur in schol.
repetit Niceph. Blem. in Maji Nov. Coll. vol. 2,
p. 642. L. DINDORF.]

[Γούνης, εἰς, ὁ, Gunes, pater Laonomes, matris
Amphitruonis, ap. Pausan. 8, 14, 2. L. DIND.]

[Γουναῖος τόπος, Hesych. sine interpr. Putat Alb.
ipsam esse explicationem oblitterati γουνός, quod mihi
non videtur. Conf. Γουός. L. DIND.]

[Γούνοιος, α, ον, Gunius, gentile a Γόνου, urbe
Perrhæbiæ. Steph. B. s. ea voce: 'Ο πολίτης Γούνοιος
καὶ Γουναῖα ἢ γυνή καὶ ἢ χώρα. Γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ
υ. Gentile si est Γούνοιος, videatur etiam urbis nomen
debere poni Γούνοιοι, quod ego non vidi. L. D.]

Γουνός, ἴδος, Arat. [254]: Ἀγχι δὲ οἱ σκαίης ἐπὶ γου-
νίδος. Hæc VV. LL. sine ulla expositione; sed per-
peram scribunt divisim ἐπὶ γουνίδος, pro composito
ἐπιγουνίδος.

[Γουνονία, c. interpr. σάμψυχος, quod est herbæ
odoratæ genus, ponitur ab Hesychio inter Γουνοτύλη
et Γουνοκροτοί. L. DINDORF.]

Γουνόομαι, Genua amplectens oro, amplector sup-
plex. Cum accus. Il. Φ, [74]: Γουνόομαι σ', Ἀχιλεῦ·
σὺ δὲ μ' αἶδεο καὶ μ' ἐλέησον. Tale est Od. X, [312,
345]: Γουνόομαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δὲ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέη-
σον. Apud Eund. legimus Δ, [433], πολλὰ θεοὺς γου-
νούμενος. [Il. I, 583: Γουνούμενος υἱόν. O, 660; Od.
Z, 149. Archil. ap. Plut. Mor. p. 23, A: Κλῦθ', ἀναξ
Ἡραϊστε, καὶ μοι σύμμαχος γουνομένην Ἰλαος γενού.

Anacr. ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94: Γουνοῦμαι σε, σὺ
δ' εὐμενῆς ἔλθοις μοι. Id. ap. Hephæst. p. 125, 7 Gaisf.:
Γουνοῦμαι σ', Ἐλαφθόλε. Invenitur etiam habens ad-
junctum infin. futuri temporis: K, [521 et A, 29]:
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα, Ἐλθῶν
εἰς Ἰθάκην, στείραν βούν, ἥτις ἀρίστη, Πέζειν ἐν μεγά-
ροισι, Suppliciter vocebam, Bud. Ac videtur certe
rationi consentanea esse hæc interpr.: nisi dicamus
subaudiri verbum quo significetur Pollicens. [Anth.
Pal. 7, 476: Ἄλλά σε γουνοῦμαι, Γ' ἄ παντρώφε, τὰν πανθό-
δυρτον ἡρέμα σοῖς κόλποις, μάτερ, ἐναγκαλίσει. ||
Γουνοῦ activum memorat Etym. M. p. 239, 2, unde
duci γουνοῦμαι.]

Γουνοπαγῆς, ὁ, ἡ, Genua crassa habens, Qui crassis
est genibus. Item generaliter pro Crassus. Ab Hesiodo
[Sc. 266] sic vocatur ἀγῆς, loquente de ea tanquam
de femina. [Vera scriptura γουνοπαγῆς aliquot est in
libris servata. Ei conferendum γουνοπαγῆς, quod di-
citur de frigore membra constringente, ut alterum
illud de vertigine stuporem genibus inferente. L. D.]

[Γουνοῦ, ὁ, de loco s. agro dictum quomodo expli-
cetur a grammaticis, quos sequitur HSt., v. in Γο-
νός. Schweigh. ad Herod. 4, 99, p. 268: « Ap. Hom.
notum est γουνοῦν vulgo intelligi τόπον γόνυμον καὶ κάρ-
πιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab
hoc Her. loco (ubi est τὸν γουνοῦν τὸν Σουνοιακόν) esse
adparet. Angulum hic significari ex Hesychio Γῶνος,
γουνός, probabile videri poterat: qua notionē voc.
istud cum Valek. Schneid. in Lex. accipiendum h. l.
censuit. Cur vero Idem pro eodem adstruendo voc.
usu etiam orac. illud advocaverit, quod ab Eurip.
schol. ad Med. 679 refertur, ubi est πρὶν γουνοῦν Ἀθη-
ναίων ἀφικέσθαι (vel sec. meliores libros γουνοῦν Ἀθη-
ναίων εἰσχωρικέσθαι), caussam equidem video nullam.
Habet Hom. γουνοῦν Ἀθηναίων ἱεράων Od. A, 322, et
Pind. εἰν γούνοισι Ἀθηνῶν Isthm. 4, 42. Quibus in Il.
perinde atque in eis, ubi ap. poetam γουνός ἀλωῆς
nominatur, fœcundum solum γουνοῦν vulgo intelligunt.
Atqui haud immerito tamen mireris quid sit quod
Attica, cujus utique parum fertile solum fuisse con-
stat, quamque κραναῖς alioqui Ἀθῆνας nominare
Pind. solet, ab eodem Pind. aliisque fœcunditatis
nomine celebretur. Itaque videndum ne pervulgata
illa voc. γουνοῦς interpr. nonnisi ex etymologica con-
jectura a grammaticis fuerit conficta, longèque di-
versam vim vet. auctores ei subjecerint. Scilicet,
sicut κραναῖη regio dicitur, Quæ edita est, montana
etiam eminentias habens: similiter fortasse etiam
γουνοῦς Eminentiam, Locum editum veterum sermone
significaverit: quam in partem haud absurde Per-
gerus illud Γουνοιαῖος τόπος accepit, quod ap. Hesych.
vulgo post voc. Γουνοῦσθαι legitur, ut sit Locus edi-
tus, instar genu eminentis. Quæ quidem notio, sicut
et huic Her. l. et illis poetarum apte convenit, ubi
γουνοῦς Ἀθηναίων nominatur, sic nec male congruet ipsis
Hom. Il. ubi γουνοῦς ἀλωῆς dicitur, nempe Eminentia,
Altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum
tritabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo
facilius paleæ a ventis discenterentur. Ista igitur no-
tione voc. hoc usurpasse Her. videtur; quæ ne ab
Etym. quidem neglecta est, p. 233, 5: Λέγεται δὲ
γουνοῦς ὁ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἐν τῷ σώματι
γονάτων, ἃ ἐξέχει. » Sumpta hæc ab schol. Hom. Il. Σ,
57, ubi aliud schol. Γουνοῦ ἀλωῆς τῷ γόνυμον τόπω τῆς
γῆς, τινὲς δὲ τὸ γεώλοφόν φασιν, ὁ καὶ τῶν καταγίθων
ἀπήλλακται καὶ ταῖς πραείαις αὐραῖς αὖζει μᾶλλον τὰ φυτά.
Et conveniunt huic rationi Hesiodi etiam loci, Th.
54: Γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος, sive de monte hoc capitur
quem schol. dicit Ἐλευθῆρος s. de oppido Eleu-
theris, et 329: Γουνοῖσι Νεμείης. Nec mihi dubium
videtur quin γουνοῦς ejusd. sit stirpis voc. cujus γόνου
γῶνος γονία, diversissimæ a γόνυμος et cognatis.
L. DINDORF.]

[Γουνοῦμαι. V. Γουνόομαι.]

[Γουραῖοι, Guræi, gens Indiæ ap. Arrian. Exp. 4,
23, 1; 25, 10. L. DINDORF.]

[Γουραῖος, ὁ, Guræus, Indiæ fluvius. Ibid. L. D.]

[Γούργος, ὁ, Gurgus, n. pr. viri ap. Bæckh. C. I.
vol. 1, p. 533, n. 930: Γούργος χρυσοχόος κείμαι πολ-
λοῖσι ποθεινός. Videtur monum. infimæ ætatis, qua

γοργός dicebatur pro γοργός, de quo v. Ducang. A
L. DINDORF.]

[Γοργήεις vel Γοργήεις. V. Γοργήεις.]

[Γοργίαι, α, δ, Gurias, n. pr. martyr Edesseni sub Diocletiano. V. Lambec. Bibl. Cas. l. 8, vol. 8, p. 586, 588 ed. Koll. L. DINDORF.]

[Γούρος, δ, placentæ genus. Athen. 14, p. 645, F: Γούρος· ἔστι πλακούντος εἶδος δὲ Σάλων ἐν τοῖς ἰάμβοις φησὶ, Πίνουσι καὶ τρώγουσιν οἱ μὲν ἴτρια, οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμειγμένους γούρους φακοῖσι.]

[Γούτθοι, Gothi. Etym. M. p. 238, 51: Γούτθος (ita Veneta, non, ut nuper editum, Γούθος), δ ἄρχων Σκυθῶν τῶν καλουμένων Γούθων· εἰκοι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος αὐτῶν κληθῆναι· τὰ γὰρ πολλὰ ἔθνη ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων καλοῦνται. Οὕτως Ἔσρος.]

[Γούτος, δ, ampullæ genus. Etym. Gud. p. 128, 52: Γούτος, ληκίου εἶδος· εἰρηται παρὰ τὸ γίτον, ὅ ἐστι βίτον· ubi leg. γούτος... βύπος. Et M. p. 238, 55: Γούτος, λ. ε., παρὰ τὸ γούτον, ὅ ἐστι βύπος. Leg. γούτος. L. DINDORF.]

[Γουττάτον, τὸ, placentæ genus. Athen. 14, p. 647, C: Χρῆσιμος δὲ Τυανεύς ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ἀρτοκοπικῶ εἶδη πλακούντων καὶ γένη τάδε ἀναγράφει... γουττάτον. Liber unus γουττάτον. Est Rom. Guttatum. «Casaub. Guttatum accipit, ac si esset guttis olei aut mellis conspersum. Romani vero Guttatum intelligebant Varięgatum, Maculis conspersum.» Schweigh. Restituebat idem Cas. ibid. D, ubi Κλοῦστρον τουττάτον.]

[Γουδής, δ, ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis. [Gl. Luctificus. Plato Leg. 7, p. 800, D: Γουδεστάται ἀρμονίαις. Lucian. Halc. c. 2: Γουδῆ... τὸν ἦγον ἀφίησι (haleyon). Aristot. H. A. 9, 12: Γουδῆ φωνῆ. Etym. M. p. 153, 35: Τὰς γουδέεις ὠδὰς ὑπὸ Νιόβης καὶ τῶν Λυδῶν γυναικῶν εὐρεθείσας εἰς Ἑλλάδας ἀχθῆναι (s. ἐνεχθῆναι). Πνεῦμα et αὐλήμα γουδέες Poll. 4, 72 et 73. L. D.]

[Γραίοι, Graei, gens Pæonica. Thucyd. 2, 96: Μέγρι Γραίων Παιόνων καὶ τοῦ Στυρμόνος ποταμοῦ, ὃς ἐκ τοῦ Σκομίου ὄρους διὰ Γραίων καὶ Λαιαίων ρεῖ.]

[Γραβάν, σακφίον, βόθρον, Scaphium, Scrobem, interpret. Hesych., ut nominat. videatur γραβά. V. Γραία. C
L. DINDORF.]

[Γράβδην, q. d. Scriptim, Depictim, Expresse, VV. LL. [Etym. M. p. 781, 27 (s. Gud. p. 451, 40), de adverb. in ὄην disserens. Eust. vero II. p. 852, 8 et 1926, 49 repetit a γράφειν signif. radendi posito. L. DINDORF.]

[Γραβδής, ἡ, Fax. V. Γράβιον.]

[Γράβιον, τὸ, dicitur lignum Quernumve lignum, quod fractum fissumve et accensum iter facientibus lucem præbet, teste Athen. Ap. Etym. vero [p. 239, 28] et in Lex. meo vet. Γραβδής esse dicitur λαμπάς, et quidem ἡ κατεστραμένη s. διεσχισμένη, ἡ γράφω, τὸ ξέω. [Eadem, qui vitiose γραυδής s. γραυδής, Lex. Ms. ap. Albert. ad Hesych. v. Γραπτῦς et Zonar. p. 453 et Cyrillus Tittmanni. Γραβδός item vitiose Bekk. An. p. 789.] Sed γραβίου meminit Eust. quoque p. 1571, [14], Athenæi illa verba referens, dicensque videri esse δάδον εἶδος τι, siquidem πίσσαν καταστάζειν ἔχει, ut patet e Theodorida Syracusano, Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν. [Athen. l. c. 15, p. 699, E: Ἀμερίας δὲ γράβιον τὸν φανόν. Σέλευκος δὲ οὕτω ἐξηγεῖται ταύτην τὴν λέξιν· Γράβιον ἐστὶ τὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ ἐλλασιμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνεται τοῖς ὀδοιποροῦσιν. Θεοδοριδῆς γοῦν ὁ Συρακόσιος ἐν Κενταύροις διθυράμβῳ φησὶ, Πίσσα δ' ἀπὸ γραβίων ἔσταζεν. Μνημονεύει δὲ γραβίων καὶ Στράτις Schweigh.] ἐν Φοινίσσας. Addit Schneid. Sophocl. ap. Erotian. Gl. v. Θράσσει p. 180: Ἔστι δὲ ὄγλει, ὡς καὶ Σ. ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσῃ φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐσελόντες, ἡ θράσσει γένου τε ὡς τοῦ μὲν αἰδίου (alii libri ἔωλον) γραβίους ἐνημμένους, corrigens γραβίους. Ad Γράβιον, opinor, pertinuit gl. Hesychii: Γοβρίαί, φανοί, λαμπτήρες· quod fort. scrib. γράβιον. L. DIND.]

[Γράβης, ου, sed quod scrib. videtur Γράβης, patron. a Γράς, q. v. Herodian. in The philol. Mus. 5, 425: Γράβης, Γράδου... Τὸ Γράβης πατρωνυμικόν ἐστὶ τὸν γὰρ τὸν (del.) υἶόν τοῦ Γράβ σημαίνει. Memorat etiam Arcad. p. 24, 2; Etym. M. p. 818, 19. ἄ L. DIND.]

[Γράβιον. V. Γραίδιον.]

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

Γραῖα, ἡ, et Γραῖς, ἀός, item Γρηῖς, γρηῖς, γρηῖ, ap. Hom. et Γρηῖς per dialysin, Anus, Vetula. Od. T, [346]: Εἰ μὴ τις γρηῖς ἐστὶ παλαιὴ κέδν' εἰδυία· [Ω, 389: Μητήρ, γρηῖς Σικελή· T, 383: Ὡ γρηῖ, οὕτω φασίν· X, 411: Ἐν θυμῷ, γρηῖ, χαίρει.] A, [191], γρηῖ σὺν ἀμφιπόλῳ· Σ, [27], γρηῖ καμινὸι ἴσος· B, [377]: Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῖς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἐπόμιν· [X, 395: Δεῦρο δὲ ὄρσο, γρηῖ παλαιγενές· 481: Οἷσε θέσιον, γρηῖ, κακῶν ἄκος. Et alibi. Semper autem ap. Hom. hodie scribitur cum acc. in ultima, de qua prosodia HSt. infra. Eandem ponunt, quanquam non diserte, Etym. M., præter l. infra cit., p. 440, 17, Apollon. Bekk. An. p. 560, 8. Alteram, quam analogiæ unice convenire censet Butt. Gr. vol. 1, p. 108, Suidas v. Γραῖς. His formis add. quarta Γραῖς, ἰός, ap. Callim.: Etym. M. p. 240, 5: Ἔστι γραῖς γραῖδι παρὰ Καλλιμάχῳ, cui οἷς pro ἰς confert Benth. vol. 2, p. 8 Era. Et quinta Γραῖς ap. Arcad. p. 126, 3: Τὸ μέντοι νεῦς ἡ ναῖς περιπέταται, ὡς περ καὶ τὸ γραῖς. Chærob. Bekk. An. p. 1236 inter perisomena ponit γραῖς ἢ γραῖς, item Etym. M. p. 189, 49, memorans e. Gud. etiam s. Γραῖς. L. DIND.] In prosa autem Γραῖς γραῖς duntaxat, vel Γραῖα: quibus tamen et poetæ utuntur. Archil. ap. Plut. [Pericl. c. 28]: Σὺ κὰν μύροισι γραῖς εἶδ' ἠλείψο. Athen. 11, γρηῖς φιλοῖος. Macho ap. Eund. [6, p. 246, B]: Παράσιτον ὑπὸ γραῖς τρεφόμενον πλουσίαι. Et statim post γραῖας dicit pro eo, quod γραῖς dixerat, Παράσιτον ἀκούσας ὑπὸ γραῖας τρεφόμενον. [Hom. Od. A, 438: Καὶ τὸν μὲν γραῖης πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν. Soph. Tr. 870: Χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσα τι. Eur. Suppl. 1116: Γραῖας ἀμενοῦς· Tr. 465: Γραῖαν πεσοῦσαν· Hel. 441: Ὡ γραῖα· Hec. 171: Ἀγῆσαι τῆ γραῖα. Arist. Thesm. 1024: Γραῖαν σαπρὰν. Clemens Præd. 3, 4, p. 269: Μητραγύρταις καὶ γραῖας βομολόγους. Dio Cass. 61, 19: Γραῖαι, γέροντες. Æsch. Eum. 68: Ὑπνω πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι, γραῖαι παλαιὰ παιδές· cui conf. Hom. supra cit. γρηῖς παλαιή. Sæpe enim, ut hic, ponitur adjective. Æsch. Eum. 145: Νέος δὲ γραῖας δαίμονας καθιπτάσω. Eur. Heracl. 584: Τὴν τ' ἐσω γραῖαν δόμων τιμᾶτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην, si conjuncta hic sumuntur γραῖαν μητέρα, ut Phœn. 1443: Γραῖαν τε μητέρα· Hec. 323: Γραῖαι νεοταῖς. Et improprie Æsch. Ag. 290: Γραῖας ἐρείκης θοιμὸν ἄψαντες πυρὶ· unde detortum et corrigendum prov. Append. Vat. p. 267: Γραῖας ἐρείκης ἄψαν τὸ πῦρ) Ἐπὶ τῶν ἀγρήστων καὶ οἰζῶς γινομένων. Ἐρίκη γὰρ φυτόν ἄγριον, ὃ γινόμενον αὐτὸν βραδίως ἐξάπτεται. Soph. ap. Plut. Mor. p. 1100, C: Γραῖας ἀκάνθης, quæ cum Theocr. 15, 19, de vetulis ovibus, ut videtur, dicente, γραῖαν ἀποτίματα πηρᾶν, contulit Valck. Sed locum Theocr. hunc pariter atque alterum 5, 121: Σάβλας ἰὸν γραῖας... τίλλοις, et Rhiani ap. Stob. vol. 1, p. 127 Gaisf., ab Schæf. cit.: Ἄλλοτε μὲν γραῖησι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὐτὴ ὑπλοτέρησι γρηῖς ἐπίσταται ἀπλακίησι, etiam ad γραῖος adj. posse referri, ea quæ sub illo dicentur comprobabunt. Non autem eo referri locos Æsch. Ag. neque Eur. Hec. F. 450: Δύστηνος, ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν γραῖας ὅσων ἐτι πηγᾶς· Hec. 877: Φάσχανον χερὶ γραῖα λαβοῦσα, persuadet ejusd. Ion. 1213: Εὐθύς δ' ἐρευνᾷ, γραῖαν ὠλένην λαβῶν, ἐπ' αὐτοπόρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἔλοι· Phœn. 1318: Ἐγὼ δ' ἤκω μετὰ γέρον ἀδελφῶν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως... Ut his in ll. γραῖα loco adj. ponitur signif. tum propria tum translata, ita γραῖς Eur. Tro. 490: Δούλη γυνὴ γραῖς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι. Arist. Thesm. 345: Ἡ δὴ ὄρα τις δίδωσι μοι γῶν γραῖς γυνή. Demosth. p. 432, 12: Γραῖν γυναικᾶ. Et ap. Rhian. l. c., γρηῖς ἐπίσταται, Sera ingruit. Nicet. Eug. Am. 9, 41: Ἐκ συμφορῶν γὰρ συμφοράς ἄλλας ἀγει, αἶε δὲ τὴν γραῖν ἢ νέα νικᾶν θέλει. Suid. et Paræmiogrr.: Γραῖς ὡς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον ἔξει. Cui simile quod de subibus dixit Aristot. H. A. 5, 14: Ὅταν δὲ πεντεκαίδεκαετείς ὦσιν, οὐκέτι γεννώσιν, ἀλλὰ γραῖαι γίνονται. L. D.] || Item Γραῖαι Deæ quædam finguntur ab Hesiodo [Th. 270 sq.], Φόρυκος et Κητούς filia, ἐκ γενετῆς πολιὰ, Canæ: in quo figmento respici quidam putarunt ad maris spumam, quæ cana est; est enim Phoreys e deorum marinorum numero. [Γραῖων νῆσον memorat Nonnus Dion. 26, 52.] Ceterum non ignoro vv. γραῖα

et γραῦς varias etym. afferri, sc. a γράω signifi. ἐσθίω et φείρω, item a βραῖω, et a γράω: sed quid tam longe petitis derivationibus nobis opus est, quum unam et vicinam et facilem et rationi maxime consentaneam habeamus? Ea autem est e γραῖα faciendo γραῖα per sync. Vult autem Eust. [Od. p. 1428, 50] γραῖα communis esse linguae, at γραῦς Att. [Pseudophilemo p. 297: Γραῦν Ἀττικοί, οὐ γραῖαν. Antiatt. Bekk. p. 87, 18: Γραῖα, οὐ γραῦς: ubi leg. opinor Γραῖα. Maeris p. 110: Γραῦς πληθυντικῶς, Ἀττικῶς, γραῖα Ἑλληνικῶς, ubi item Piers. γραῖας. Accus. enim Γραῦς quum frequens sit Atticis, velut Eurip. Andr. 612: Παιδῶν τ' ἀπαιδῶς γραῦς ἐθηκας, Suppl. 9, 266, Cycl. 306, nominat. γραῦς nemini praefer Thomam innotuisse videtur, p. 195 praecipientem: Γραῦς, οὐχ αἱ γραῖες, οὐδὲ αἱ γραῖαι: ποιητικὸν γὰρ, nisi scripsit Γραῖες... γραῦς, ut Pseudophilemo p. 29: Αἱ γραῖες, οὐχ αἱ γραῦς. Nom. γραῖες utitur Aristoph. ap. Athen. 11, p. 478, D: Ὑποπροσβύτεραι γραῖες, Lucian. Philops. c. 9, et alii citati ad signif. Cancr. L. D.] || Γραῦς, Crustula rugosa, quae concrevit et innatat polentae, Bud., afferens ex Aristot. De gen. anim. 2, p. 313 [c. 6, p. 743, 7 Bekk.]: Καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἐψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. Pl. [1206]: Ἄλλαις γὰρ χύτραις [Γαῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χ.] ἡ γραῦς ἐπεστ' ἀνωτάτω, Crusta pultis, s. Spuma, quae supernatat in olla. Dicitur et de Lacte, ut Athen. 247 [13, p. 585, C]: Ἦν γὰρ ἐρεστηκυῖα γραῦς αὐτῶ. Item de Melle, Eust. [H. p. 906, 53: Ζῶν τὸ ἐπάνω τοῦ μελιτος, φησὶν (Philoponus), ἐπιστάμενον καὶ τοῦ γάλακτος, ὃ καλεῖται γραῦς. Fort. γραῦς refertur tantum ad proximum γάλακτος, non etiam ad μελιτος.] Eodem nomine dici aiunt et τὴν τῶν μασχαλῶν δυσωδίαν. [Vid. Γράσος.] Sed et alias signifi. apud Hesych. vide. [Γραῖαν, κάρδοπον, Mortarium, Vas, in quo panis pin-situr. Quae signif. aliquid similitudinis habet cum ea quam voc. γραβάν tribuit supra notato. || Ἦ ἐν τοῖς χειλέσι τῶν ποταμῶν γραμμῆ, Linea in ripis fluviorum. || Βόλος τις ἀστραγάλων, Jactus quidam talorum. || Cancr. genus. Artemid. 2, 14, p. 166 Reiff.: Ἀποδι-δύσκονται γὰρ τὸ γῆρας τῶν ἰχθύων οἱ μαλακόστραχοι, οἷον καρὶς... καὶ ἡ λεγομένη γραῦς. Et libri Aristot. unus et alter H. An. 8, 17: Ἐκδύνουσι δὲ καὶ οἱ καρ-κίνοι τὸ γῆρας, οἱ μὲν μαλακόστραχοι ὁμολογουμένως, φασὶ δὲ καὶ τοὺς ὀστρακοδέρμους, οἷον τὰς μαΐας, scri-bentes τὰς μαΐας τὰς γραῦς. Cui Schneid. p. 642 com-paravit Epicharm. Athen. 8, p. 318, E: Χὰ δυσωδίας βολήτις γραῖαί τ' ἐριθακώδεις, et Hesychii gl.: Καρ-κίνας, γραῖες, Μεθυμναῖοι. Σμακρίδες, γραῖες καὶ ἰχθύδια μικρά. Κωριδεστράες, ζῶον θαλάσσιον, ubi Κωρίδες, γραῖες Is. Vossius, immemor gl. ejusd.: Σκορίδες, γραῖες, quarum alteram ex altera esse corrigendam satis est probabile. || Locustae species. Zenob. 2, 94: Γραῦς ἐριφος) Ἀπολλόδορος φησὶ ὅτι ἐστὶ τις παροι-μώδης λεγομένη Σεριφία γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γενηρα-κυῖα. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος: τὴν γὰρ ἀρουραῖαν ἀκρίδα, ὑπὸ τινων μάντιν λεγομένην, κατὰ Σικελίαν γραῦν σερίφον καλεῖσθαι ἡ γραῦν σερίφην: λέγουσι δὲ, ἐν (l. εἰ) τινη ἐμβλέψει ζῶν, κακόν τι ἐκείνῳ γίνεται: quibus conf. App. Vat. 1, 39, et minus plenas gl. Suidae et Hesychii. L. D.] Γραῖα autem vocatur et Cutis circa umbilicium, quod in ea rugae senectutem indicent, ut Pollux [2, 170] scribit. [Conf. Rufus De part. corp. hum. p. 31 et 51.] Aristot. l. c.: Τὸ δὲ δέρμα ξηραι-νομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἐψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. [Aristot. Probl. 10, 26: Καθάπερ τῶν ἐφθῶν ἀλεύσιον αἱ γραῖαι καλούμεναι, Crustae, Gaza. Phryn. Bekk. An. p. 33, 28: Γραῦς: τὸ ἐπιγιγνώμενον τῇ πτισάνῃ καὶ τῷ χόνδρῳ καὶ ἄλλοις τισὶν ἐψήμασι γραῦς καλεῖται. Galen. Comm. 2 in Progn. p. 142, 11: Οἷον τι τοῖς λιπαροῖς ζῳμοῖς ψυχομένοις ἐφίσταται τὸ κα-λούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν γραῦς.]

Γραῖν, scribitur et oxytonos γραῖς: ut Etym. dicit γραῖν a Nicandro Al. 90 dici τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι: Φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποκίνυσο γραῖν. Verum ibi et Cod. properispomenos habet γραῖν. [V. supra.] Notandus porro ibi usus iste h. v.: γραῦς enim s. ὁ ἐπιπολάζων τῷ γάλακτι πεπηγὸς ἀφρός, quoniam βυτι-δοῦνται ὡς περ τὸ τῶν γραῖων δέρμα. Indeque comp. ἀπο-

γραῖζειν dicitur τὸ ἀποκίνυσθαι τὴν γραῖν, ut Nicander loquitur: schol. enim haec ejus verba, φιαρὴν δ' ἀποκίνυσο γραῖν, exp. τὸν πεπηγὸτα ἀφρόν τοῦ γάλακτος ἀπογράϊσον. [Conf. supra dicta de γραῦς. Hippocr. p. 684, 50: Γάλακτος αἰγείου δύο κοτύλας ἀφελεῖν: εἴτα ψυχθέντος τὴν γραῖν ἀφελεῖν, e conj. Foesii pro γραῖν. Quam a cod. Palat. notat firmari Schneid. ad l. Nic. || De prov. Γραῦς σέριφος, v. supra. Alia sunt Γραῦς ἀναθυῶ, Γραῦς ἀνακροτήσασα πολλὴν κονιορτὸν ἐγεί-ρει, Γραῦς βακχεύει, Γραῦς χορεύει, Γραῖων ὄβλος (Plat. Theæt. p. 176, B, et sim. ap. Heind. ad Gorg. 527, A, μῦθον γραῖος ap. Galen. De us. part. 3, 15, γραῖων μῦθοι Lucian. Philops. c. 9) ap. Lexicogr. et Parae-miogr. || Γραῖας γόνυ locus Libyae in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 486. || Γραῖσι et γραῖμμασι confusa ap. Polluc. 10, 162: γραῖσι et γραφεῦσι ap. Athen. 9, p. 395, B. L. DIND.]

[Γραῖα, ἡ, Graea, n. urbis Baeotiae. Hesych.: Γραῖα, πόλις. Hom. Il. B, 498, Baeotiae urbes recen-sens: Θέσπειαν Γραῖαν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν. Nonn. Dion. 13, 77: Γραῖης θ' ἱερὸν ἀστὺ καὶ εὐρύχορου Μυκαλησοῦ, ubi librorum scripturam Γαῖης correxit Cunaeus. Steph. Byz.: Γραῖα, πόλις Ἐρετριᾶς. Ὁ πολίτης Γραῖος. Ἀφαιρέσις γέγονε τῆς ἀρχῆς, ὡς δειχθήσε-ται ἐν τῷ Ταναγραίᾳ. Sub Τάναγρα autem: Τ. πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὀμηρὸς Γραῖαν καλεῖ διὰ τὸ πλησίον εἶναι... τὴν δὲ Γραῖαν ἐνιοὶ λέγουσι τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλού-μενον ἔδος, τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ Καλλιμαχος. Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν τὴν νῦν Ὠρωπὸν: ἐστὶ δὲ τόπος τῆς τῶν Ὠρωπίων πόλεως (mendose, ut videtur, s. Ὠρωπός: Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ὠ. πόλις) πρὸς τῇ θαλάττῃ. Hinc Polyæno 2, 1: Οἱ δὲ κα-τέλαβον τὸν (legendum κατελάβοντο) λόφον ὑπὲρ τῆς ἑδοῦ δύσβατον καλέσας (ὅν καλοῦσι Coraes) Ῥέας ἔδος, et Xen. Hist. Gr. 5, 4, 50: Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐπελθόντες ἀντετάξαντο ἐπὶ Γραῖος στήθει, Γραῖας ἔδος restituebant Hemst. et Wessel. ad Antonin. p. 327. Eretria cur ascribat Steph. Byz. intelligitur ex iis quae dicit in Ὠρωπός: Ἀριστοτέλης γοῦν τὸν Ὠρωπὸν Γραῖαν φησὶ λέγεσθαι: ἡ δὲ Γραῖα τόπος τῆς Ὠρωπίας πρὸς τῇ θα-λάσσῃ καὶ Ἐρετριᾶς καὶ Εὐβοίας κειμένη. Quibus verbis qui insunt errores Stephani vel Hermolai intactos relinquo, nec quaero utri eorum an neutri imputan-dus sit alius quo ibid. paullo post inter exempla femin. Ὠρωπός ex Thucyd. 2, 23, ubi scriptum: Παριόντες Ὠρωπὸν, τὴν γῆν τὴν Πειραικὴν καλουμένην κ. τ. λ., afferitur: Παριόντι Ὠρωπὸν τὴν Γραῖκην κα-λουμένην, ἣν νέμονται Ὠρωπιοί... ἐδήλωσαν, quum Thu-cydidem quidem non scripsisse Γραῖκην dubitari non possit: de quo satis dictum in The philological Mu-seum 1, 192 seqq. Aristoteli vero Graeam eandem et Oropum putanti proximus est Strabo 9, p. 404, locum Oropo vicinum perhibens: Καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστὶ τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, sed addens idem: Τινὲς δὲ τῇ Τάναγρα τὴν αὐτὴν φασιν. Lycophr. 645: Γραῖαν πο-θοῦντες καὶ Λεοντάρνης πάγου, ubi schol.: Τὴν νῦν Τάναγραν καλουμένην, πόλιν Βοιωτίας. Pausan. 9, 20: Ποικανόρον δὲ γυναῖκα φασὶ ἀγαγέσθαι Τάναγραν... Ταύτης τοῦ βίου προελθούσης ἐπὶ μακρότατον τοὺς περιόι-κους φασὶ ἀφελόντας τὸ ὄνομα τὴν τε γυναῖκα αὐτὴν καλεῖν Γραῖαν καὶ ἀνα γρόνον τὴν πόλιν διαμεῖναι τε τὸ ὄνομα ἐς τασούτον ὡς καὶ Ὀμηρον ἐν καταλόγῳ ποιῆσαι Θέσπειαν... Μυκαλησσόν: γρόνον δὲ ὕστερον τὸ ὄνομα τὸ ἀρχαῖον ἀνεσώσαντο. || N. filiae Medeonis, uxoris Leu-cippi. Schol. Hom. l. c.: (dicta est urbs Γραῖα) ἀπὸ Γραῖας τῆς Μεδεῖνος θυγατρὸς, Λευκίππου δὲ γυναικός. Vitiose Eust. Μελεδώνος. L. DIND.]

[Γραῖβία ἡ Γραῖτία, πανήγυρις, Ταραντῖνοι, Festum apud Tarentinos, Hesych. Ad quem Γράτεια ex Cy-rillo annotat Alb.]

Γραῖδιον, τὸ, Anicula, Aristoph. Pl. [536: Καὶ γραῖδίων κολοσυρτόν.] Et γραῖδίων, Anicularum, Dem. [313 extr.: Τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραῖδίων προσαγορευόμενος. Sic enim Bekk. e consensu librorum suorum.] Γρά-διον, per synaeresin pro γραῖδιον dicitur, Anicula, Eust. [Od. p. 1410, 4: ... γραῖς, ὅθεν τὸ γραῖδιον ὑπο-κοριστικῶς, καὶ συνηρημένως γράδιον, ὡς Μετὰ γράδιου βαρβάρου διατελῶν. Zonar. p. 453: Ἀπὸ τοῦ γραῖα γέ-γονε γραῖς γραῖδος, γραῖδιον καὶ κατὰ συκοπήν τῶν δύο u γραῖδιον, ἀπὸ τοῦ γραῖο. Ubi scrib. γράδιον sublato

penitus iōta, quanquam Etym. M. p. 239, 41, γράδιον posse quidem, sed non solere iōta subscr. carere defendit: Γράδιον σὺν τῷ ι· καὶ λέγουσι τινες ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὸ γράδιον ἔχει τὸ ι, τούτου χάριν καὶ τὸ γράδιον, οἷον Γραϊδίων κολοσυρτόν, παρὰ Ἀριστοφάνει. Οὐκ ἔστι δὲ καταναγκαστικός οὗτος ὁ λόγος· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ αἰζήδος οὐκ ἔχει τὸ ι, καὶ ὁμοίως τὸ αἰζήσιος ἐπλεόνασε τὸ ι τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γράδιον μὴ ἔχον τὸ ι ἐν τῷ γραϊδίον (scr. γραϊδίων) ἐπλεόνασε et cet., de quibus tantum moneno v. 54 scribendum esse γράδιον pro γραϊδίον et 240, 12, 14 γράδιον pro eodem, et illa pono p. 240, 3: Ἄλλ' ἐπεὶ ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι, συνηγορήσωμεν αὐτῷ καὶ εἰπωμεν αὐτὸ σὺν τῷ ι γράφεσθαι. Et sic Eust. Od. p. 1410, 4. Γράδια scriptum ap. Teletem Stob. vol. 1, p. 157 Gaisf., ab Schæf. cit., eamque formam probat Butt. Gr. vol. 2, p. 335. Ceterum formam γράδιον recte Brunck. ad Arist. Thesm. 1194 post Piers. ad Mær. p. 276 Atticis ita videtur propriam iudicasse, ut γραϊδίον nisi in anapæsto ne Aristophani quidem, nedum prosæ, velut Xen. Anab. 6, 4, 22: Γραϊδία δὲ καὶ γερόντια, ubi leg. γράδια, concederet. Quorum ad normam an revocandi sint Heraclid. Pont. ap. Athen. 12, p. 537, C, Strabo 8, p. 376, aliique quos nominat Lobeck. ad Phryn., simile vitium ραϊδίον exagitantem, p. 88, ambiguum est. Poluci 4, 138 aliisque in ind. locis notatis, libri jubere videntur restitui γράδιον. Thomæ M. p. 195 et similibus nemo eripiet. || Formam Ion. γρηϊδίον memorat Zonar. p. 455: Γρηϊδίον τὸ γραϊδίον, et Herodian. Epim. p. 16. — L. DIND.]

[Γραϊζώ, Despumo. Antiatt. Bekk. An. p. 88, 7: Γραϊζεν, ὅταν τὸ συναγόμενον ἐν ταῖς χύτραις καὶ ἐπαφρίζον ἐκχέωσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (priori).]

[Γραική. V. Γραία.]
[Γραικίζω, Græce loquor. Herodian. Epim. p. 12; Pachomius in Mingarelli Cat. cod. Nan. p. 273. L. D.]
[Γραικίς, ἴδος, ἦ, Græca. Steph. Byz. v. Γραικός: Γραικίς, τὸ θηλυκόν.]

Γραικιστί, adv. pro Ἑλληνιστί, Græce, [Hesych.,] Etym. [M. p. 239, 19; Herodian. Epim. p. 12; Zonar. v. Κόσσοις, p. 1234.]

[Γραικίτης, ὁ, Græcanicus, adj. gentile a Γραικός. Steph. Byz. v. Γραικός: Λέγεται καὶ Γραικίτης. Lycophr. 605: Γραικίταις πέπλοις. Schol.: Ἑλληνικοῖς ἱματίοις.]

Γραικός, Græcus, Ἑλλην, unde adv. Γραικιστί, pro Ἑλληνιστί, Græce, Etym. [M. p. 239, 15. Hesych.: Γραικός, Ἑλλην. Antiatt. Bekk. p. 88, 1: Γραικός, ὁ Ἑλλην. Steph. Byz.: Γραικός ὁ Ἑλλην δρυτόνιος ... Γραικοὶ οἱ Ἑλληνες. Arcad. p. 50, 6: Τὰ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, γλαυκός λευκός Γραικός. Aristot. Meteor. 1, 14: Ὁ καλούμενος ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀγελῶν· οὗτος γὰρ ποταμὸς τὸ βεῦμα μεταβέβληκεν ὅπου οἱ Σελῶν ἐνταῦθα καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δ' Ἑλληνες. Constant. Them. 2, 5: Ἑλλάς ἡ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ Ἑλλήνος τοῦ Δευκαλίωνος, ὃς δυναστεύσας τῆς Φθιώτιδος τοὺς ὑπηκόους ἐαυτῷ γενομένους ἀντὶ Γραικῶν Ἑλληνας ἐκάλεσε. Id. 1 extr.: Ἀπὸ Σηστοῦ (Δεκτοῦ Pined. ad Steph. B. p. 214, A) καὶ εἰς Ἀθύδου καὶ αὐτῆς Προποντίδος καὶ μέχρι Κυζίκου καὶ τοῦ ποταμοῦ Γρανίκου πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται καὶ κοινῇ διαλέκτῳ χροῖνται· quo tamen posteriori loco suæ dicit ætatis usum et appellationem. Marmor Par. Ep. 10 (ap. Bæckh. C. I. vol. 2, p. 295 sive 300): Ἀφ' οὗ Ἑλλήν δ' Δευκαλίωνος Φθιώτιδος ἐβασίλευσε καὶ Ἑλληνες [ὠ]νομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι. Apollod. 1, 7, 3: Αὐτὸς (Ἑλλην) μὲν οὖν ἀφ' αὐτοῦ τοὺς καλούμενους Γραικοὺς προσηγόρευσε Ἑλληνας. Græcos qui Γραικός dixerint scriptiores Græci, præter obsoletorum omnium captatores, Callimachum, fr. 160, cit. ab Etym. M. p. 239, 15: Γραικοὶ καὶ γρῆσις ἡμετέρης ἀδαιεῖς, et fr. 104, a Strab. 1, p. 46 et 5, p. 216: Τὸ μὲν γράδιον τις ἐνίσπει Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλώσσ' ὀνόμηγε Πόλας, Alexandrum Æt. ap. Macrob. Sat. 5, 22: Ἄλλ' ὄγε πειθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι Τιμόθεον κίθαρης Ἰδμονα, et Lycophronem 532, 891, 1195, 1338, nulli sunt nisi Sophocle. ap. Eust. Il. p. 890, 15: ... τῶν Γραικῶν, οὗς ἡ μὲν συνήθεια καὶ

Σοφ. δὲ που κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων, οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικοὺς φασὶ δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὑρηται ῥητορικῷ λεξικῷ. Sed fidem derogant Eustathio tum ea quæ de eodem Soph. afferemus s. Γραῖξ tum Photii gl. p. 480, 15: Ῥαικοὺς οἱ βάρβαροι τοὺς Ἑλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέρχεται, quibus conf. ipse Eust. p. 633, 50: Οὕτω δὲ καὶ τοῦ Γραικός προὑπάρχει Ῥαικός κατὰ τοὺς τεχνικούς, et Hesych.: Ῥαικός (scr. Ῥαικός, Ἑλλην· Ῥωμαῖοι δὲ τὸ γ προσθέντες Γραικόν φασί. Et Ῥαχός, Ἑλλήν· δηλοῖ δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις τὸν ἐλευθέρων. Et Zonar. p. 1603: Ῥαικός ὁ Ῥωμαῖός, Ἐπίχαρμος. Φιλεῖ εἶναι Γραικός, ἀποβολῇ τοῦ γ Ῥαικός, ubi pariter atque ap. Suidam (qui ejusd. gl. initium ponit bis, semel recte scriptum, semel, ut vere coniecisse videtur Albert. ad Hesych. v. Ῥαχός, corruptum in Ῥαίκος ὀρμώμενος) Ῥωμαῖός more seculi dictum opinor pro Ἑλλήν, φιλεῖ autem scrib. esse ὄφαιλε, quorum vv. inter se permutatorum ex. v. ap. Lambec. Bibl. Cas. I. 5, vol. 5, p. 487. Etym. M. p. 241, 15: Γραικός, Ῥαικός, Ἑλλήν· Ῥωμαῖοι δὲ τὸ γ προσθέντες Γραικόν φασί, idemque p. 239, 15 cum Zou. p. 451: Γραικοί, οἱ Ἑλληνες· παρὰ τὸ ραῖσαι Ῥαικός καὶ Γραικός· καὶ γὰρ διὰ τὴν πολλὴν (κατὰ πολλὸν Etym. M., κατὰ πόλεμον Gud. p. 128, 56, unde leg. possis πολεμικῶν) ἀνδρείαν οἱ Ἑλληνες οὕτως ἐκαλοῦντο. Huic origini aliam addunt Zon., Cyrill., Suid., ἀπὸ κόμης τινός, et tertiam, de qua supra, duo postremi cum Etym., ἡ ἀπὸ Γραικοῦ τινός (ἡ ἀπὸ τινός Ἑλλήνος Γραικοῦ Etym.), quibus verbis ap. Suid. appensum ἐκ τοῦ Γραῖξ Γραικός. Sæpius vero sic scriptores ævi Byzantini. V. Constantin. supra cit. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cas. I. 5, vol. 5, p. 322: Ἰουλιανῷ καρδινάλιου τοῦ ἀγίου ἀγγέλου εἰς τὸ ζήτημα, τὸ πότερον ἐξῆν ἢ ἐξεστὶ προστιθέναι ἐν τῷ συμβόλῳ τὰ ἀληθῆ ἢ μὴ, ἐρμηνευθέν ὑπὸ Νικολάου ἐρμηνέως τῶν Γραικῶν. Λέγουσιν οἱ Γραικοὶ etc. Et alii. || Ab hoc usu penitus diversus recentior, de quo Casaub. ad Athen. p. 103 (2, p. 50, F, vol. 1, p. 319 Schw.) ab Schæf. cit.: «In iis quæ Larenis dicit, spiritum Romani hominis arguunt ista, ἡμεῖς οἱ Γραικοί: quæ latine verti debent, Vos Græculi. Ap. script. Græcos voc. Γραικός tantundem valet quantum ap. Lat. Græculus. Sic ap. Plut. Cic. (c. 5: Ταῦτα δὲ τὰ Ῥωμαίων τοῖς βανχυσοτάτοις πρόχειρα καὶ συνήθη ῥήματα.) Γραικός καὶ σχολαστικός, Græculus et scholasticus. Item in illo veteri dicto in christianos jactato, «Ὁ Γραικός ἐπιθέτης, Græculus impostor.» Polyb. 35, 2, 2: Καθήμεθα τὴν ἡμέραν ὅλην περὶ γεροντίων Γραικῶν ζητούντες. Plut. Cic. c. 38: Ἠλίκων ἀγροῦν ἐστὶ τὸ Γραικόν ἔχειν ἐπαρχον. Ejusd. usus exx. e Byzantinis v. ap. Ducang. De forma lat. Græcus quod notat Niebuhr. Hist. vol. 1, p. 63, esse paragogicam Græcus primitivæ Græjus, idem de Græca sensit Scalig. ad Euseb. (n. 226, p. 20, A). Aliter Io. Laurent. p. 5 ed. Schow.: Γοσσούτων οὖν ἐπιζευωθέντων τῆς Ἰταλίας ... Λατίνους μὲν τοὺς ἐπιγυριάζοντας, Γραικοὺς δὲ τοὺς ἐλληγίζοντας ἐκάλουν, ἀπὸ Λατίνου ... καὶ Γραικοῦ τῶν ἀδελφῶν. L. DIND.]

[Γραικος, ὁ, Græcus, n. pr. filii Jovis et Pandoræ. Io. Laurent. p. 5: Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις, Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαυοῦ Δευκαλίωνος Πανδῶρη Διὶ πατρὶ, θεῶν σημαντόρι πάντων, μεγθεῖσ' ἐν φιλότῃ τέκε Γραικὸν μενεγάριον. Male scribi Γραικὸν et in verbis Ioannis s. Γραικός positus Γραικοῦ testis Steph. Byz. s. Γραικός: Τὸ Γραικός τὸ κύριον βαρύνεται. Ejus Græci, item vitiose Γραικοῦ scripti, f. Thessalum nominat Georg. Sync. p. 126, C. L. DIND.]

Γραικός, ἡ, ὄν, Anilis. [Gl. Clemens Pæd. 3, 4, p. 270: Γραικοὶ ψιθυρισμοί. Id. Protr. c. 6, p. 58: Ὑθλω γραικῷ. Tzetz. Hist. 5, 763: Γραικὰ μυθῶδρια.]

[Γραικοςαρμάτης, Græcosarmata, unde gens Scythica Γραικοςαρμάται. Chr. Pasch. p. 60, 7: Σαρματῶν ἔθνη καὶ ἀποικία εἰσι δύο, α' Ἀμαζόβοιοι, β' Γραικοςαρμάται, ubi Γραικοςαρμάται cod. L. DIND.]

[Græcostadium et Græcostasis, vocabula Romæ ficta quidem et Rom. tantum scriptoribus usurpata, sed mere Græca, non excludenda duxi. Jul. Capit. Anton. Pio c. 8: «Opera ejus hæc exstant: Romæ templum, honori patris dicatum; Græcostadium post incendium restitutum.» Varro L. L. 5, 42: «Sub

dextra hujus a comitio locus substructus, ubi nationum subsisterent legati, qui ad senatum sunt missi. Is Graecostasis appellatus a parte, ut multa. Et alii.

L. DIND.]

[Γραϊκός, More Graecorum. Schol. II. Γ, 95 (?). ANGL.]

[Γραίνω.] Γραίνειν Hesychio ἐσθίειν, Comedere, quod et γράειν.

[Γραϊξ, κός, δ, ή, Graecus. Steph. Byz. s. Γραϊκός: Γραϊκός παρὰ τῶν Ἀρχαίων αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιήματι (conf. de Soph. dicta s. Γραϊκός): ἐστὶ δὲ ἡ μεταπλασμὸς, ἡ τῆς Γραϊξ εὐθείας κλίσις ἐστίν. Εἰσὶ δὲ καὶ Γραϊες (cod. Perus. aliique recte Γραϊκός) Ἀιολέων οἱ τὸ Πάριον οἰκοῦντες. Gen. communis es: e docet Etym. M. p. 243, 30: Τὰ γὰρ εἰς αἰξ κοινὰ εἰσι τῶν γένει, οἷον ὁ αἰξ καὶ ἡ αἰξ, ὁ Γραϊξ καὶ ἡ Γραϊξ, ὁ Θραξ καὶ ἡ Θραξ. Suid. s. Γραϊκοί: Ἐκ τοῦ Γραϊξ Γραϊκός. Memorat etiam Etym. Gud. p. 588, 24 et gramm. in The philolog. Mus. 5, 418. L. DIND.]

Γραϊολέας, Hesych. esse dicit πονηρὰς ἢ δλεθρίας γραϊας, Improbas aut Pestiferas anus.

[Γραϊός, α, ον, Senilis. Locos quosdam qui non huc sed ad subst. γραία referendi videntur indicavi s. Γραία. Falsum item quod Eust. Od. p. 1446, 13 naves γραίας dici ab Aristophane perhibet, quum γεραϊτέρα sit ap. eum Eq. 1301. Certiores adj. testes sunt Theocr. 6, 40: Ταῦτα γὰρ ἄ γραία με Κοτυταρις ἐξεδίδαξεν 7, 126: Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη, ἅτις... ἐρύκοι. Et, ut opinor, 3, 31: Εἶπε καὶ Ἄγροῦν τάλανθρα κοσκινόμαντις: ubi ἄ γραία ex schol., qui ait: Ἄγροῦν ὄνομα κύριον οὐδέπω γὰρ τὴν γραϊάν οὕτω φασίν, restituit Heinsius. Philipp. Anth. Pal. 6, 231: Καὶ σταφυλὴ γραϊή γῶ μελίπλους λίθανος. Sed Hippocr. p. 1133, B, Ἡ γραϊή ἢ κατὰ Σωσίλευν, fort. scripserat γραία. Ceterum praetereo locos Theocr. qui tam ad γραία referri possunt quam ad γραία, ut 2, 91: Ἡ ποίαις ἔλιπον γραϊας δόμον, et quos sub Γραία posui. Conf. autem Γρηϊός. L. DINDORF.]

[Γραϊός, α, ον, Graeus, gentile a Γραία urbe, q. v. Steph. Byz.: Γραία πόλις Ἐρετριᾶς ὁ πολίτης Γραϊός. Idem dicere videtur Arcad. p. 37, 6: Τὰ εἰς αἰος δι-σύλλαβα, εἰ μὴ εἴη κύρια, δξύνεται, λαϊὸς σκαϊὸς τὸ ἐπιθετον. Σκαϊὸς δὲ τὸ κύριον, ὡς Μαῖος (mensis nomen, vulgo male scribi solitum Μαῖος) Γραϊός Παῖος. L. D.]

[Γραϊοσόβαι. V. Γρασοσόβαι.]

[Γραϊοῦδιον, τὸ, Uva passa, si recte interpretor Suidam v. Γραϊοῦδιον, οἱ παρ' ἡμῖν ἐφθοῖ δμψακας. Conferendum fort. quod sub Γραϊός memoravi, σταφυλὴ γραϊή. L. DINDORF.]

[Γραϊοῦ. Γραϊοῦμι, Anus fio, Senesco. [Anth. Pal. 9, 261: Νῦν οὕτω γραϊοῦμαι, de viti. SCHNEID. Schol. Theocr. 5, 121 τὰς γεγραμμένας καὶ παλαιὰς σκίλλας interpr. quod poeta dicit γραϊας. WAKEF. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 551, 43: Γεγραμμένους ἔχουσι τοὺς λογισμοὺς, Futiles. HASE.]

Γραϊς, ἴδος, ή, Anus; ut γρηῖ ap. Hom. II. Γ, [386] Schol. exponit γραῖδι. [Charito 6, 1 extr.: Προμηστρίας γραῖδος. WAKEF. Zonar. p. 451: Γραϊοσόβαι, οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβούντες τὰς γραῖδας... ἡ οἱ γραῖσι συγκοιμώμενοι. Eadem schol. Arist. Pac. 812, quo respexit Zon., sed ap. quem male scriptum γρηῖ, et Suid. v. Γραϊοσόβαι, ubi γραῖσι intulit Kust. Chrysost. cit. in Lex. Barocc. (v. The philolog. Museum 4, 114, 10) γρηϊκῶν τινῶν γραῖδων. Γραῖδιον a γραῖς, quod et γρηῖς, repetit Eust. Od. p. 1410, 3. Vox novitia videtur. L. DINDORF.]

[Γραϊστονία. V. Γραστονία.]

[Γραῖτις. V. Γραῖτίς.]

Γραῖπις, δ, Qui anili facie est, Hesychio γραῖα ἐμπερής.

[Γραῖμα. V. Γραῖμία.]

Γράμμα, τὸ, Scriptum, Liber; ut Callim. [Epigr. 24, 4]: Ἀλλὰ Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. [Id. Epigr. 6: Ὀμήρειον δὲ καλεῖται γράμμα. Et fr. 242: Γράμματα δ' οὐχ εἰλισσεν ἀπόκρυφα: quos ll. de hac signif. dicentes citant grammatici, Ammon. p. 38, Etym. M. p. 240, 50. Id. fr. 441: Λύδη (Antimachi) καὶ παρὰ γράμματα καὶ οὐ τὸρον. Anth. Pal. 9, 63: Λύδην, τὸ ζυγὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου.] Sic

A γράμματα Σιβύλλεια, Plut. [Caes. c. 60], Libri Sibyllini. Et Liber septimus cujusdam operis, Galeno est ἔβδομον γράμμα. [Id. vol. 1, p. 79=3, 73: Ἐγγονα γὰρ ἐτι τοῦτο προσθεῖς... καταπαύειν ἤδη τὸ δεύτερον γράμμα. Item de carminum Homericorum, in libros vicos quaternos a grammaticis divisorum, partibus, v. Eust. II. p. 6, 4. Signif. Scripti s. Libri Æschyl. ap. Eust. Od. p. 1923, 59: Ὡς λέγει γέρον γράμμα. Anth. Pal. 9, 184: Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος. Lucian. Lexiph. c. 1: Γράμμα τήτινόν τι τῶν ἐμῶν, quod mox σύγγραμμα. Olympiod. in Bekk. An. p. 726, 1: Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμῆν ἐπέδησεν ἐρωτήν. || De Sacra Scriptura. Cyrill. Al. 12 De ador. p. 448, νέον γράμμα de N. T. Justin. M. Exp. Fid. p. 377: Ἄκουε τοῦ γράμματος, quod Suicer. capit de certo quodam l. Scripturae. Cyrill. De incarnat. vol. 5, p. 1, p. 788, A, bis τὸ γράμμα τὸ ἱερόν. Euseb. H. E. 10, 4 fin.: Ταῖς πρώταις τῶν τετάρων εὐαγγελίων τοῦ γράμματος προβολαῖς. || Et plur. Eur. Hippol. 954: Πολλῶν γραμμάτων τιμῶν κάπνους. Xen. Apomn. 4, 2, 1: Γράμματα ποιητῶν τε καὶ σοφιστῶν. Cf. ib. 8 et 10. Theophyl. Ep. 31: Σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφέξη συγγραμμάσι, ubi cod. scripturam ἐπιτάξεις γράμμασι praefert Hemst. ad Thomam p. 362, ab Schæf. cit. Eadem permutatio ap. Polyb. 2, 56, 2: Ἴνα μὴ τὸ ψεῦδος ἐν τοῖς γράμμασιν ἰσοδυναμοῦν ἀπολίπωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. || Plur. autem γράμματα, et alicubi sing. etiam, id scripti genus, quod Epistola s. Literæ appellatur. Utroque numero hac in signif. Basil. uno eodemque in l. usus est, scribens ad Eust.: Εἰ δὲ ἐμὸν τὸ γράμμα, πόθεν δῆλον, ὅτι τοῦτο τὸ νῦν σοι ἐμπεσὸν σύνταγμα, σύγχρονον τοῖς ἐμοῖς γράμμασι; [Greg. Naz. Ep. 19: Γράμμα παρακλήσεως τε καὶ κλήσεως. Theodoret., χαράσσειν τινὲ γράμμα. Basil., γράμμα φιλικόν. Id., Διάκονος τοῦ γρ., Tabellarius. Et Προσαγορεύειν τινὰ διὰ τοῦ γρ. Quod etiam poetae ap. Lat. imitantur in v. Litera. Suicer. Xenoph. Eph. 2, 5: Τοῦτο τὸ γράμμα λαβούσα. Anth. Pal. 12, 202: Ἡνίκα, Δῆμι, γράμμα σὺν εἶδον, ὃ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγε. Man. Palaeol. in Theod. Desp. p. 1065, B (Combef. Hist. Monothel.): Βραχὺ τι γράμμα. Sophocl. fr. Ἀχαιῶν σὺλλ. ap. sch. Pind. Isihm. 2, 68: Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόνειμον (Recita). Eur. Iph. T. 793: Γραμμάτων διαπτυχὰς. Aul. 37: Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγγεῖς: 116: Ἴνα καὶ γλώσση σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ. 322: Τήνδ' ὄρθς δέλτον κακίστων γραμμάτων ὑπηρετίν. Taur. 594: Κούφων ἑκατὶ γραμμάτων 745: Τοῖς σοῖς φίλοις γράμματ' ἀποδώσω τάδε. 764: Ἦν δ' ἐν θαλάσῃ γράμματ' ἀφανισθῆ τάδε. Charito 4, 5: Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰ μὲν γράμματα οὐκ ἔλυσεν. Sic Thuc. [8, 50], πέμπειν γράμματα, et ἐσπέμπειν. Et regis quoque γράμματα, Xen. Ἑλλ. 7, [1, 27, similiterque 5, 1, 32 etc.]: Ὁ Πέρσης δ' φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλείας σφραγίδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. Herod. 4: Ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημνημένους. Observavi autem γράμμα etiam dici magis peculiari signif. Certam aliquam eorum, quae epistola aut alius generis scripto continentur, partem. Thuc. [5, 29]: Τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθερῶθει: meam enim observationem proxime praecedentia illius verba confirmant. Plato Ep. 3, [p. 317, B]: Τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἤρχεν [ὡς, Ἄν ἀφίκομαι, τὰ Διωνός μοι γενήσοιτο πράγματα πάντα κατὰ νόον. Similem usum v. infra in signif. Tabellae.] At Herodian. [4, 12, 15] ἐπιστολάς dixit inventas inter γράμματα, late extendens γραμμάτων signif., ut quum dicimus *Parmi mes papiers*. Non minus autem late patere videtur Lat. Chartarum appellatio, pro iis, quae in illis scripta sunt. Nisi quis Scripta vocare velit. Aristot. γράμματα Leges scriptas vocat, Pol. 3, et alibi Artem scriptam, Bud. 186. [3, 15: Ἐν ἐποία σὺν τέχνῃ τὸ κατὰ γράμματ' ἀρχεῖν ἡλίθιον... φανερόν τοίνυν ὡς οὐκ ἐστὶν ἡ κατὰ γράμματα αὐτὸ νόμους ἀρίστη πολιτεία. Conf. ib. 16; 2, 10. Plato Leg. 9, p. 858, E: Ἀλλὰ αἰσχρὸν δὲ μᾶλλον Ὀμήρω τε καὶ Τυρταίω... περὶ βίου τε καὶ ἐπιτηδεύματων κακῶς θέσθαι γράψαντας, Λυκούργω δὲ ἤττον καὶ Σόλωνι καὶ ὅσοι δὴ νομοθέται γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν; ἢ τὸ γε ἀρθὸν πάντων δεῖ γραμμάτων τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τὰ περὶ τοὺς νόμους γεγραμμένα φαίνεσθαι διατυττόμενα (al. διατυπούμενα: leg. διατετυπωμένα) μακρῶ καλλιστά τε καὶ

ἀριστα ...; Gorg. p. 484, A: Καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα. Aristoph. Eccl. 1050: Ἀυτὴ σὺ, ποὶ παραβάσα τόνδε τὸν νόμον ἔλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμματέων εἰρηχότων πρότερον καθέδρην αὐτόν; Plut. Lucull. c. 10: Στήλην τινὰ δόγματα καὶ γράμματα περὶ τούτων ἔχουσαν. Liban. vol. 3, p. 257: Θαυμάζω τῶν νομοθετῶν, οἱ τῶν πατέρων πεποιήνται πρόνοιαν, κολάζοντες τῶν παιδῶν τοὺς ἀμελοῦντας αὐτῶν, ὅπως οὐ τῶν αὐτῶν γραμματέων καὶ τούτους (pædagogos) ἤξίσωσαν. || I. q. διάγραμμα, Figura geometrica. Diog. L. 8, 12: Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δ' λογιστικὸς ἑκατόμβην θῆσαι αὐτόν, εὐρόντα ὅτι τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου ἢ ὑποτείνουσα πλευρὰ ἴσον δύναται ταῖς περιγενομέναις. Καὶ ἔστιν ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον· Ἦνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεῆς εὐρατο γράμμα, κείν', ἐφ' ὅτω κλεινὴν ἤγαγε βουθυσίην. || Notæ musicæ. Anth. Pal. 11, 78: Γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια, ubi v. Jacobs. Anth. vol. 9, p. 451. || Sed γράμμα alibi non tam Scriptum, quam Scriptionem, i. e. ipsam scribendi actionem signif., ut Basil.: Ἴδὸν ὤν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί. [Immo dicit Scriptionem s. Scripturam, i. e. librum.]

|| Litera, ut quum Plut. [Mor. p. 767, D] στέργειν et στέγειν dicit differre ἐνὶ γράμματι. Et Πίνας ἔχον γράμματα παμπάλια, Plut. Sic Lucian. [Hermot. c. 11]: Πινάκιον μεγάλοις γράμμασι λέγον. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut et Ῥωμαϊκὰ, etc. Ἀσσύρια γράμματα, Thuc. [4, 50]; ἀμυδρὰ [6, 54 et Pseudodem. C. Near. p. 1370 fin. Ab ætate Hom. usum vocabuli pariter ac rei alienum esse grammatici monuerunt, Eust. II. p. 633, 39, schol. Od. Θ, 163. V. Wolf. Prolog. p. 88 sq. Æsch. Prom. 460: Γραμματέων τε συνθέσεις. Sept. 434: Χρυσοὶ δὲ φωνεῖ γράμμασιν, Πρῆσσω πόλιν. Et ibid. 468: Βοῶ δὲ χούτος γραμματέων ἐν συλλαβαῖς, et 646, 660. Soph. ap. Hesych.: Φοινικίους γράμμασι, Σοφ. Ποιμῆσιν. Eur. Hipp. 387: Οὐκ ἂν δὲ ἤστην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα· 1253: Καὶ τὴν ἐν Ἰδῷ γραμματέων πλήθει τίς πύκνην. Palam. fr. 2: Ἄφωνα καὶ φωνούντα συλλαβὰς τε θεῖς, ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι· sic enim hæc interpungenda. Id. Thes. fr. 7 Matth. ap. Ath. 10, p. 454, B: Γραμματέων μὲν οὐκ ἴδρις. Herodot. 4, 87: Λίθος γραμματέων Ἀσσυρίων πλέος· 5, 58: Οἱ Φοινικεῖς ἐσήγαγον ... ἐς τοὺς Ἑλληνας ... καὶ γράμματα, et in seqq. Hinc γράμματα μανθάνειν, γρ. εἰδέναι: Jacobs. ad Anth. vol. 10, 136; Plato Protag. p. 325 extr.; Xen. Reip. Lac. 2, 1. Ἐδιδάσκεις γράμματα Dem. p. 315 7. Γραμματέων διδάσκαλος ap. Ionem Athen. 13, p. 604, A. Plut. Alc. c. 7: Ἐτέρου δὲ (γραμματοδιδασκάλου) φήσαντος ἔχειν Ὀμηρον ὑφ' αὐτοῦ διωρθωμένον, Εἴτ', ἔφη, γράμματα διδάσκεις; Ὀμηρον ἐπανορθῶν ἱκανὸς ὢν οὐχὶ τοὺς νέους παιδεύεις; Τὰ πρῶτα γράμματα διδάσκειν Lucian. Necyom. c. 17. Διδασκάλου τῶν πρῶτων γραμματέων Suid. v. Γραμματοκύβην, et Bekk. An. p. 32, 12 s. Γραμματιστής cit. || Γράμματα Ἐφέσια, Literæ magicæ, de quibus v. in Ἐφέσιος. || Hæc autem signif. ita conjuncta est cum signif. Inscriptionis, ut ambæ sæpe locum habeant in ead. sententia. Herodot. 1, 187: Ἐνεκλόαψε ἐς τὸν τάφον γράμματα λέγοντα τάδε. Et: Ἀνοίξας τὸν τάφον εὗρε γράμματα λέγοντα τάδε. 4, 87: Στήλας ἔστησε δύο ... ἐνταμίω γράμματα ἐς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἐς δὲ τὴν Ἑλληνικὰ, ἔθνεα πάντα ὅσαπερ ἦγε· 91: Στήλην ἔστησε, γράμματα ἐγγράψας λέγοντα τάδε. Xen. Anab. 5, 3, 13: Στήλη ἔστησε παρὰ τὸν ναὸν γράμματα ἔχουσα, Ἱερὸς δ' ἕως ... Plato Charm. p. 164, E: Ὁ δὲ μοι δοκοῦσι παθεῖν καὶ οἱ τὰ ὑστερον γράμματα ἀναθέντες, τό τε Μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα. Id. Phil. p. 48, C: Τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμματέων. Anth. Pal. 6, 97: Δούρας Ἀλεξάνδροισι λέγει δὲ σε γράμματ' ἐκείνων... θέσθαι· App. 275: Ὅστις καὶ τίνος εἰμὶ, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει. Plut. Mor. p. 874, B: Ψευδῶν γραμματέων μεστοὶ τρίποδες. Et sing. Plat. Alcib. 1, p. 124, A: Πειθόμενος ἐμοὶ τε καὶ τῶ ἐν Δελφοῖς γράμματι· 132, C: Τοῦ Δελφικοῦ γράμματος· Charmid. p. 165, D: Σουφέρομαι τῶ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα. Καὶ γὰρ τοῦτο οὕτω μοι δοκεῖ τὸ γράμμα ἀνακείσθαι. Conf. Phil. 1. c. Xen. Ἀπομν. 4, 2, 24: Κατέμαθες οὖν πρὸς τῶ ναῶ που γεγραμμένον τὸ Γνωθὶ σαυτόν; ... Πότερον οὖν οὐδὲν σοὶ τοῦ γράμματος ἐμελεῖσεν; Callim. fr. 71: Οὐδὲ τὸ γράμμα ἠδέσθη τὸ λέγον μ' ὕα Λεωπρέπεος. Polyb. 4, 33, 2: Στήλην ἀνέθεσαν γράψαντες τὸ γράμμα τοῦτο,

ubi var. ἐπίγραμμα. Et 4: Τοῦτ' ἀνέθεσαν τὸ γράμμα. Strabo 2, p. 74: Ὁ δ' Ἐρατοσθένης καὶ τοῦτ' τὸ γράμμα προσφέρεται τὸ ἐν τῷ Ἀσκληπιεῖῳ. Sozom. H. E. 2, 1: Διερρηχότος αὐτοῦ τοῦ γράμματος. Anth. Pal. 6, 348: Τῆς Διοδώρου γράμμα ... σοφίης· 7, 395: Κωφὸν δὲ στήλη γράμμα λέλογγε τόδε· 701: Ἰφθίμω τόδ' ἐπ' ἀνδρὶ φίλῃ πόλις ἦνυσ' Ἀχαιοῦ γράμμα. Greg. Naz. in Murat. Anecd. p. 29: Γράμμ' ἐπιτυμβίδιον. Nonnus Io. p. 232, 26: Καὶ Πλάτος θηητὸν ἐπέγραψε μάρτυρι γόμφου γράμμα, τόπερ καλέουσι Λατινίδι τίτλον ἰωῆ. || De phrasi παρὰ γράμμα, Ad literam, ejusque vario usu v. Casaub. ad Diog. L. 12, 118 et Strab. 1, p. 41. || Signif. Accentus recenset Etym. M. p. 240, 42; Zon. p. 454: Γράμμα, δ' τόνος. L. DIND.]

|| Literæ, i. e. Doctrina, quæ literarum monumentis continetur: ut in hoc senario [Menandri Sentt. v. 20, p. 336]: Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident, i. e. Duplici videndi facultate præditi sunt, qui literas didicerunt. Hinc γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagister: et ἀγράμματοι, Illiterati, qui et γραμμάτων ἀπειροὶ dicuntur a Plat. Apol. [p. 26, D. Plut. Cic. c. 48: Τετραμμένον ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος ἐν γράμμασιν ἐλευθερίοις καὶ μαθήμασιν. Zonar. p. 454: Γράμμα καὶ ἡ τῶν παιδῶν ἀγωγή, ἥτις περὶ ψήφους καὶ χαρακτήρας τῶν στοιχείων γίνεται. Etym. Gud. p. 129, 4: Γράμμα δὲ τὸ σύγγραμμα, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν, Πολλὰ οἶδε γράμματα, οὐ γὰρ (l. οὐδὲ) τὰ κδ' ἀπὸ (l. ἐμαθε vel sim.), πολλῶν γραμμάτων ἐμπειρὸς ἐστὶ· quarum locutionum primam et postremam huc arbitror referendam. Alia v. superius in signif. Literæ. L. D. De formula solenni in papyris græcis, Ἐγραφα ὑπὲρ αὐτῆς, γράμματα μὴ εἰδησίας (sic), vel, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτὴν γράμματα, cf. Reuvens Epist. ad Letronn. 3, p. 8. HASE.]

|| Literæ et Acta publica, s. Tabulæ publicæ, Tabellæ judiciales, Rationes argentariorum et similia hominum. Exempla et ἀπογραφαί, Indices, quæ Inventoria et Repertoria a Jurisc. vocantur. [Hesych.: Γράμματα ... ἀπογραφαί.] Hæc Bud. Qui et alibi δημόσια γράμματα pro Actis publicis ex Æsch. et Dem. [p. 243, 25] assertit: et γράμματα τραπεζιτικὰ ex eod. Dem. pro Rationibus mensæ et argentariorum. [Conf. p. 1202, 3.] Et δεῖξει τὰ γράμματα pro Rationes edere. [Plato Leg. 12, p. 955, D: Τὴν ἐπέτειον ἐπιχαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέταις. Dionys. A. R. 4, 22: Ὡς ἐν τοῖς τιμητικαῖς φέρεται γράμμασιν. Quod tamen verti potest Libris. De testamento Plut. Brut. c. 22: Οὗτος ἦν μὲν ἐξ ἀδελφίδης Καίσαρος, γράμματι δὲ παῖς ὑπ' αὐτοῦ καὶ κληρονόμος ἀπολειμμένος. Plur. Dem. p. 1030, 16: Γράμματα δ' ἐστὶν ἃ κατέλιπεν ἀποθνήσκουσα ἐκείνη. Et sæpius in ead. oratiuncula. Antipho p. 114 extr.: Ἐὰν μὲν δύ- νωνται καὶ φθάνωσι πρὶν ἀποθανεῖν, καὶ φίλους καὶ ἀναγκαίους τοὺς σφετέρους καλοῦσι καὶ μαρτύρονται, καὶ λέγουσιν αὐτοῖς ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται, καὶ ἐπισημαίνουσι τιμωρῆσαι σφίσι αὐτοῖς ... ἐὰν δὲ τούτων ἀμαρτάνωσι, γράμματα γράψουσι, καὶ οἰκέτας τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἐπικαλοῦνται μάρτυρας καὶ δηλοῦσιν ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται.]

|| De argumento syngraphæ, ut supra de argum. epistolæ, Dem. p. 931, 10: Οὐδὲ μικροῦ προσεῖχον τοῖς γράμμασι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῇ συγγραφῇ. || De syngrapha ipsa Lucas 16, 6 et 7: Δέξει σου τὸ γράμμα καὶ ... γράψον πεντήκοντα. Manetho 4, 435: Λήφονται δὲ λέχη δίχα γράμματος, οὐχὶ νόμοισιν, ἐκ μετεωροσύνης τε συναντήσαντες διμύνοις, Nuptias s. Conjugia sine pacto.]

|| Item ap. Aristoph. Pl. pro δικαστήρια, ut annotant VV. LL., quod sortes per literas ducentur de loco, in quo quemque judicium exercere oporteret, [277]: Ἐν τῇ σορῶ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν. [972]: Ἄλλ' οὐ λαχῶσ' ἐπίεις ἐν τῷ γράμματι. [1167: Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. Hesych.: Γράμματα τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις. Conf. schol. ad Plut. v. 277. Ad judiciorum sortiendorum morem hunc alludens Arist. iterum Eccl. 683: Τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; ... Εἰς τὴν ἀγορὰν καταθήσω, κατὰ στήσασα παρ' Ἀρμοδίω κληρώσω πάντας, ἕως ἂν εἰδῶς δ' λαχῶν ἀπὴν χαιρῶν ἐν δροίῳ γράμματι δειπνεῖ· 687: Ὅτω δὲ τὸ γράμμα μὴ ἔελκυσθῆ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.]

|| Γράμμα, Pictura. Gregor.: Καὶ πεπταμένοις ὑφά-

μασιν ἐν διαφόροις βραχίαις καὶ γράμμασι. Sed in hac signif. multo frequentius est γραφή. [Utitur hac signif., quæ antiquissima voc. testis superest Erinna, si est Erinna, Anth. Pal. 6, 352: Δέξ' ἀταλῶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῆστε Προμαθεῦ. Eur. Ion. 1146, de peplo picto: Ἐνὶ δ' ὑφαντῇ γράμμασιν τοιαῖδ' ὑφαί· et fr. 53, ap. Stob. vol. 3, p. 52: Οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ. Plato Crat. p. 430, D; 431, B, C. Theor. 15, 81: Ποιοὶ ζωγράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. Phryn. Bekk. An. p. 31, 39: Γράμμα, τὸ ζωγράφημα. Lucian. De domo c. 9: Τὰ τῶν τοίχων γράμματα. Et 23: Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα ἕτερον γράμμα γέγραπται. Alian. V. H. 2, 44: Θέωνος τοῦ ζωγράφου... τοῦδε τὸ γράμμα. Conf. 2, 3; 14, 15. || De cervi maculis Pollux 5, 76: Ἔστι δὲ τοῖς ἐλάφοις τὸ χροῖμα ἐπιξανθόν, κατάστικτον λευκοῖς γράμμασι. L. D.]

|| Scrupulum in Hippia tria [Hippiatricis], Bud. Alii Scrupulum. [Geopon. 7, 13, 2: Κρόκου βάλλουσι γράμματα γ' 20, 9: Φακοῦ γράμματα ἡ'. Prisc. De pond. et mens. v. 8: «Semioboli duplum est obolus, quem pondere duplo Gramma vocant, Scriptum nostri dixere priores;» et 24: «Uncia fit drachmis bis quattuor: unde putandum Grammata dicta, quod hæc viginti quattuor in se uncia habet: tot enim formis vox nostra notatur, horis quot mundus peragit noctem diemque.» Gl.: Γράμμα, ὁ σταθμὸς· Scrupulum, Scrupulum. Γράμματα δώδεκα, Semuncia. Κατὰ γράμματα, Scrupularius. L. D. Pondus duorum obolorum. Paul. p. 305. Exprimatur literis γρ. WEIGEL.]

[«Γράμμα, Limbus vestis. Hesych.: Τρίβων, στολή ἔχουσα σημεῖα ὡς γράμματα (γράμμα scriptum ap. Hesych.). Veteres Glossæ: Τριβωνοφόρος, ὁ φορῶν στολήν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γράμματα. Suidas habet Γραμματία (sic etiam Etym. M. p. 766, 8, sed γαμματία Photius, probante Alb. ad Hes.): sunt autem σημεῖα, quæ Latini clavos appellant, qui scilicet ad oras vestium assui solebant. ... Neque aliter vocem Gramata, seu Γράμματα, usurpant scriptt. mediæ Latinitatis, uti in Gloss. docuimus, ubi Gramata et frisia idem sonant.» DUCANG. Quibus addit exx. Scylitzæ et Balsamonis. Idem de Γράμμα πεζόν, Edictum imperatoris, «Gl. Gr. Mss.: Γρ. π. ἡ βασιλικὴ κέλευσις· οὕτως ὁ θεολόγος· Εἰς ἣν οὐ τὸ γράμμα τὸ πεζόν.» || In libris γράμματα confundi solet c. γάμμα: v. Boivin. ad African. Cest. p. 290, col. 1, v. 28, sive p. 342; ib. col. 2, v. 27, p. 342; 291, col. 2, v. 41, p. 344. C. δρᾶμα: v. Poll. 4, 19; schol. Lycophr. inser. p. 264 ed. Muell.; Lucian. De domo c. 23; Tzetz. Hist. 1, v. 513 coll. Valek. Diatr. p. 171, B. Sæpissime c. πρᾶγμα: v. Demosth. p. 20, 14 et locos ap. interpr. Greg. p. 185 sq., Schweigh. ind. ad Polyb. v. Γράμμα. C. βράμμα: Hesych. v. Σίσυρος sec. conj. editorum. C. ρῆμα: Lucian. Jud. Voc. c. 8. C. τραῦμα: v. ad Gregor. p. 186, 833; Alian. V. H. 9, 62. C. χρῆμα: Eur. Palam. fr. 2, ap. Stob. vol. 3, p. 142 Gaisf. (non ap. Matth. p. 247). L. DINDB.]

[Γραμμαζῶ, Pingo. Isaac. Cathol. invect. 2 in Armen. in Combef. Auct. Patr. vol. 2, p. 416, C: Φέρουσι βοῦν ἢ κρινόν, καὶ γραμμαζοῦσι μετὰ βραμμάτων κοκρίνων (sic) καὶ εἰς τὰ κέρατα αὐτῶν ὄπωρος παντοίας. Interpres: ... in quorum cornibus fructus varios cocino depingunt. L. DINDB.]

Γραμμαιτητά, Hesychio γραμματευτά. [Cod. Γραμμαιτητά. Fort. γραμματίτα, a γραμματίτης. L. DINDB.]

Γραμμαρίον, τὸ, Scrupulum s. Scrupulus, i. e. 24 pars Unciæ. [Ducang. App. Gloss. p. 51: «Γραμμαρίον, Pondus trium obolorum. Ap. Adamantinum Ms. De pond. et mens.: Τὸ γραμμαρίον ἐστὶ τριῶν ὀβολῶν.» Conf. Salm. Plin. Ex. p. 327, b, B. Quo compendio scribatur v. ap. Ducang. Not. Charact. p. 8, Boisson. Notices et Extr. t. 11, p. 2, p. 232, (b). L. D.]

[Γραμματαῖος, forma fort. novitia pro γραμματεῖς. Etym. Gud. p. 129, 9: Γραμματεῖς καὶ οὐ γραμματαῖος. L. DINDB.]

Γραμματεία, ἡ, Literatura, ἐξαριθμησις, ut Suid. [et Zon. p. 452] exp. in Ps. [70, 15]: Ὅτι οὐκ ἔγνω γραμματείας, ὅμως εἰσελεύσεται ἐν δυναστείᾳ Κυρίου. [Respexit eodem Etym. Gud. p. 129, 10. Sirac. 44, 5: Συνέσει γραμματείας λαοῦ. || Signif. Muneris γραμματέως legebatur

olim Plut. Mor. p. 788, F: Κινουμένου γέροντος ἐπὶ στρατηγίαν ἢ πραγματείαν, ubi pr. libri ut videtur omnes. Γραμματεῖαν comparari potest cum illo Mor. p. 796, E: Οὕτω δὲ διανοητέον καὶ περὶ πολιτείας, ὡς τοὺς μὲν ἀνοήτους, οὐδ' ὅταν στρατηγῶσιν ἢ γραμματεῦσιν ἢ δημογροῦσι, πολιτευομένους, ἀλλ' ὀχλοκοποῦντας κ. τ. λ. Certum vero hujus signif. ex. ejusd. Comp. Sertor. c. Eum. c. 1: Καὶ Σερτώριος μὲν ἀπὸ βουλῆς καὶ στρατηγίας θαυμαζόμενος, Εὐμένης δὲ διὰ τὴν γραμματεῖαν καταφρονοῦμενος ἐφ' ἡγεμονίαν προῆλθεν. L. D. Adhæsiō ad literam, Tractatio literæ ab interprete qui interioris sensus vel non est capax vel negligens. Orig. t. 3, p. 459, B: Διὰ τὸ ἀπὸ γραμματείας μεμαθητεῦσθαι. HASE.]

Γραμματεῖδιον, τὸ, demin. forma a γραμματεῖον, quod Suidæ [et Zon. p. 455] idem est cum γραμματεῖον in prima signif. Scribitur tamen pro eod. et γραμματεῖδιον. [Etym. M. p. 241, 3: Γραμματεῖδιον, ἀμφίβολον εἴτε διὰ τῆς εἰ διφθόγγου εἴτε διὰ τοῦ ι· καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ γραμματίου τοῦ σημαίνοντος τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ὡς ὀφάριον ὀφαρίδιον, λαχάνιον λαχανίδιον, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον γέγονε τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς περ ἀγγεῖον ἀγγεῖδιον, γραφεῖον γραφεῖδιον. Dicit igitur a γράμμα (vel potius γραμματίου) formari γραμματεῖδιον, a γραμματεῖον vero γραμματεῖδιον. Similiter Suid.: Γραμματεῖδιον καὶ γραμματεῖον τὸ συμβολαῖον, γραμματίου δὲ τὸ μικρὸν γράμμα. Secundum hos igitur scrib. foret γραμματεῖδιον in locis Demosth. et reliquis qui in Γραμματεῖδιον ponentur circa finem: quam sane scripturam Dem. libri meliores præbent tum l. infra citando: Λαδῶν γὰρ ἀργύριον φανερόν καὶ ὁμολογούμενον ἐν γραμματεῖδιῳ δούσι χαλκοῖν ἐνονημένη καὶ βιβλιῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν κατακλείουσι τοῦ ποιῆσαι τὰ δίκαια· tum p. 1268, 14: Τοίχους τοίνυν διορτυττοντες καὶ πλείοντες τοὺς ἀπαντώντας ἀρ' ἂν ὑμῖν ὀκνήσαι δοκοῦσιν ἐν γραμματεῖδιῳ τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν ἀλλήλοισ; V. etiam Γραμματίου. L. DINDB.]

Γραμματεῖον, τὸ, Tabella, Libellus, Codicillus, Album, λεύκωμα. [Theophr. H. Pl. 3, 9, 7: Ἐχει δὲ, ὡς περ ἡ πεύκη τὴν αἰγίδα, καὶ ἡ ἐλάτη τὸ λευκόν, λούσον καλούμενον, ὅσον ἀντίστροφον αἰγίδι, πλὴν τὸ μὲν λευκόν, ἡ δ' αἰγίς εὐχρως... ἐξ ὅδ' τὰ τῶν ζωγράφων πινακία ποιοῦσι καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ πολλά. Herodian. 1, 17: Λαδῶν γραμματεῖον τούτων δὲ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἡσκημένων ἐπαλλήλω τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων. Et mox Γράφας δὲ (δὲ addit cod. Ven.: legend. τὸ) γραμματεῖον τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Et in seqq.] Plut. Lyc. [c. 26]: Ἐχοντες οὖν οἱ κατάκλειστοι γραμματεῖα, καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τῆς κρυφῆς τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον, inquit Bud. Comm. 185, ap. Dem. Quodcunque volumen et libellum et tabelam signif. et Quicquid scriptum est, ut Tabularum ap. Latin. late signif. patet: γραμματεῖον χαλκοῦν, Plato Minoe 192 [p. 320, C; conf. Alian. V. H. 10, 7: Οἰνοπίδης ὁ Χίος ἀστρολόγος ἀνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίῳ τὸ χαλκοῦν γραμματεῖον, ἐγγράφας ἐν αὐτῷ τὴν ἀστρολογίαν τῶν ἐνὸς δεόντων ἐξήκοντα ἔτων,] de Tabula aenea legum. [Protag. p. 326, D: Ὅσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παιδῶν ὑπογράφαντες γραμμάς τῆ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδύασι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν. SEAGER. Aristoph. ap. Poll. 10, 59: Τὴν μάθραν ἐκ τῶν γραμματεῖων ἡσθιον, Ceram ex pugillaribus. Antipho p. 112 St.: Διὰ οὖν ταῦτα ἐγὼ βάσανον ἠθέλησα ποιῆσασθαι περὶ αὐτῶν, γράφας ἐν γραμματεῖῳ ἃ ἐπαυτῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην· et ibid. paullo post. Conf. Poll. 8, 47 et 49 et 127. Lucian. Hermot. c. 57: Ἐς κάλπιν ἐμβάλων γραμματεῖα ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου τοῦνομα... Ἀνελέσθαι δ', τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματεῖων. Polyæn. 5, 10, 2: Γράφας καὶ σημηνάμενος εἰς γραμματεῖα. Sozom. H. E. 2, 25: Γραμματεῖον ἀνεγινώσκето δημοτικῶν ἐκβοήσεων. Herodian. p. 448 Piers.: Γραμματεῖον καὶ δέλτον ἐρεῖς, οὐχὶ πίνακα. Lex. rhet. Bekk. An. p. 226, 26: Γραμματεῖον τὸ πινακίδιον λέγουσιν. Etym. M. p. 279, 42: Διφθέρα... τὸ γραμματεῖον, ubi male Hesych. γραμματίου: v. Alb. De literis Plut. Mor. p. 151, B: Οὕτω δὲ παρεδίδου μὲν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον ὁ Νειλόζηνος· ὁ δ' αὐτὸν ἐκέλευσε λύσαντα... ἀναγνῶναι. || Sic vocabatur etiam Charta byblo s. papyro Aegyptia confecta. Herodian.

1, 17 supra allatus. BRUNCK. Signif. Libelli, quam ponit HSt., id ut sit Parvus liber, non agnoscebat Orus. Etym. M. p. 240, 6 : Ἰστέον ὅτι τινὲς γραμματεῖον λέγουσι τὸ μικρὸν βιβλίον· ὁ δὲ Ἄρος λέγει ὅτι αὐτὸ λέγεται τὸ μικρὸν βιβλίον γραμματεῖον, ἀλλ' ἡ μικρὰ δέλτος· καὶ ὄχλον, εἴ γε εἶπεν ὁ Δημοσθένης γραμματεῖον καὶ βιβλίον. Ubi respicere videtur l. Dem. de quo dixi in Grammatēidion. L. D.] Et Testamentum et Testamenti exemplum sic appellatur a Dem. [p. 1091] : Ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον, Aperire tabulas testamenti. [Isæus p. 59, 21 St. : Ἀπῆται τὸν Πυθόδορον τὸ γραμματεῖον, de quo post ἀνελεῖσθαι τὴν διαθήκην.] Alibi ap. Eund. pro Tabella vel Idiochiro testificationis. Γραμματεῖα, et Acta publica et documenta literaria, et Syngraphas, unde Tabulæ novæ dictæ, Tabellas judicum. Bud. ibid. Γραμματεῖον idem Bud. [et Gl. ubi adduntur interpret. Instrumentum, Libellus] exp. Chirographum, Cautionem, e Pand. [Sæpius sic Isocr. Trapez. p. 362 sqq. Aleiphr. 1, 26 : Ἐδίδου καὶ ἀπῆται γραμματεῖον, Syngrapham. Suid., Poll. 8, 140 et Hes. : Συμβόλιον, γραμματεῖον.] Item Rationes argentarii. [Vel debitoris. Arist. Nub. 19 : Ἐκφερε τὸ γραμματεῖον, ἢ ἀναγνῶ λαβῶν, ὁπόσοις ὀφείλω. Lysias p. 897 R. : Φάσκων τὰ ναυτικά χρήματα δεῖν ἐκ τούτων τῶν γραμματεῖον κομισσασθαι.] Γραμματεῖον κοινόν, i. q. τὸ ληξιαρχικόν, eid. Bud. e Dem. [p. 1306], Isæo 559 [p. 65 St.]. Γραμματεῖον ληξιαρχικόν, i. q. γραμματεῖον κοινόν, eid. Bud. ex Isæo 6. [Æsch. C. Tim. p. 3, 28; 14, 37 St.; Dem. p. 1091, 9; 1306, 21, et alii. || Signif. paullo diversa ap. Polyb. 4, 87, 8, Μεγαλέας ἐπὶ τοῦ γραμματεῖου constitutus dicitur ab Antigono moribundo, quod vertere possis Tabulario præfectum.] || Γραμματεῖα in Syria τὰ κοινὰ τῶν συνδείκνων, id. Bud. ex Athen. 66 [5, p. 210, F, s. 12, p. 527, E : Οἱ κατὰ τὴν Συρίαν πάντες, φησὶ (Posidonius), διὰ τὴν τῆς χώρας εὐδοσίαν ἀπο (l. ἀπολυθέντες) τῆς περὶ τὰναγκαῖα κακοπαθείας συνόδους ἐνεμον πλείους, ἵνα εὐχοῖντο συνεχῶς, τοῖς μὲν γυμνασίοις ὡς βλαναίοις χρώμενοι ... τοῖς δὲ γραμματεῖοις, οὕτω γὰρ ἐκάλουον τὰ κοινὰ τῶν συνδείκνων, ὡς οἰκητηρίοις ἐνδιαιτώμενοι, καὶ τὸ πλεῖον μέρος τῆς ἡμέρας γαστριζόμενοι ἐν αὐτοῖς. Coniungenda autem erat hæc signif. cum ea quæ ab hac secunda ponitur.] || Γραμματεῖον, inquit Pollux [4, 19], Atticis dicebatur etiam in quo pecunie reponerentur, quod et γραμματεῖον Βοιωτίων appellabant : recentiores autem ἀργυροθήκην. [Conf. Hesychius vv. Ἀργύρον γραμματεῖον et Ἀργυροθήκη.] || Γραμματεῖον Suidæ est etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius, in h. l., Προηγούμενος [προηγούμενος Kust.] ἀνεπίστως ἐκ τοῦ γραμματεῖου καὶ τῆς τοικύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει. [Eadem Zon. p. 455. Pollux 9, 41 : Πόλεις δὲ μέρη ... στρατηγεῖα καὶ ἀρχεῖα, γραμματεῖα καὶ διδασκαλεῖα.]

Γραμματεὺς, ἑὸς, ὁ, [ἡ, Aristoph. Thesm. 432 : Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματεῖως συγγράφομαι. Quod joco dictum notat Pollux 4, 19] Scriba. [Proprie Plato Phil. p. 39, A : Ψευδῆ δ' ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεὺς γράφῃ, τὰναντία τοῖς ἀληθεῖσι ἀπέβη. Xen. H. Gr. 7, 1, 37 : Ἐπεὶ δὲ ἀπήγγειλεν ὁ γραμματεὺς ἂ εἶπεν ὁ Ἀθηναῖος, regis Persarum. Sensu forensi Aristoph. Nub. 770 : Ὅποτε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς.] Thuc. 7, [10] : Ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναίοις. Dem. [p. 238] : Ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æsch. C. Ctes. [p. 579 Reisk.] : Ἀναγνώσεται ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπίγραμμα. [Hinc Hesych. : Γραμματεὺς, ὁ ἀναγνώστης. Quod pluribus explicat Lex. rhet. Bekk. An. p. 226, 30 et aliud ibid. p. 185, 14 : Γρ. ὁ ἀναγνώσκων τῆ βουλῆ καὶ τῶ δήμῳ τὰ προστεταγμένα· κατὰ χρόνους ἠλλάσσεται. Ὁ δὲ καταγραφόμενος τὰ ἐν τῆ βουλῆ γινόμενα ἀντιγραφὸς ἐλέγετο. Quibus conf. Pollux 8, 98, et cavendus Harpocratio, qui temere quædam dixit s. Γραμματεὺς, jam castigatus a Valesio. De horum autem scribarum sive servorum sive ingenuorum variis generibus, quæ erant tum alibi tum Athenis, non est consilii mei repetere locos grammaticorum et oratorum monumentorumque Atticorum, de quibus adiri potest Corsin. Fast. Att. vol. 2, p. 153, sed satis est notare omnes, tanquam viles, contempti fere habitos esse, ut pro convicio usurpatur appellatio γραμματεῖως ab Aristoph. Ran. 1084 :

A Κάτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματεῶν ἀνεμεστώθη, καὶ βοιωλόχων δημοσιόχων, ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀσὶ· Demosth. p. 269, 19 (quem l. respicit schol. Arist. v. c.); 371, 21 : Ἄν πανούργος οὗτος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ γραμματεὺς (quibus conf. p. 297, 22 : Ἄ κατάρτα καὶ γραμματοκίμων) et 506, 20. Ulpianum enim, ad l. Dem. postremum hujus muneris ap. Syracusanos honorem nescio quem commissentem, redarguit Wessel. ad Diod. 13, 96. Nec Dorv. ad Char. 1, 1 inscr., loco Corn. Nep., Eum. c. 1, comparando honorem eis quem sibi visus est reparavit. Nepos enim de scribis civitatum Gr. publicis omnino non loquitur, sed de principum privatis, quales secum habens Philippus Macedo, apud Polyb. 17, 1, 2, Livio 32, 32, 10, cum principibus Macedonum affuisse dicitur. Major etiam quam apud Græcos, Romæ fuit publicorum scribarum, qui inter apparitores essent, contemptus. Talem dicit Artemid. 2, 31 : Νοσοῦντι δὲ καὶ αὐτῆ ἡ ἀρχῆ (sic, de officio scribæ) θάνατον προσημῖνει διὰ τὸ προάγειν τὸν γραμματεῖα. Honorificum vero fuit munus in Asiæ civitatibus, ut Act. Apost. 19, 35 : Καταστελλας δὲ ὁ γρ. τὸν ὄχλον, φησὶν, Ἄνδρες Ἐφέσιοι ..., et in inscr., de quibus v. Van Dale Diss. 5, p. 425-427. || Γραμματεῖς ἱεροὶ vel ἱερογραμματεῖς Ægyptiani sunt ap. Ælian. N. A. 11, 10 : v. Wessel. ad Diod. 1, 16. L. D.] || Γραμματεῖς in N. T. dicuntur, ut Beza annotat, Legis interpretes, quod sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos, tanquam sequestres, libri legis essent velut depositi. [Possis etiam reddere Theologos. De qua signif. plurima Schleusu. Zonar. p. 450 s. Lex. Ms. ap. Albert. ad Hesych. vol. 1, c. 855 : Γραμματεῖς, οἱ κράσπεδά τινα ἔχοντες σημαντικὰ τῆς αὐτῶν πολιτείας· βοσκοὺς γὰρ τινὰς ἐπὶ τὰ τέσσαρα πτερύγια τοῦ τρίωνος ἕκαστος εἶχεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ στήμονος καταδεδεμένους, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐνεκρατεύετο ἡ παρθενίαν ἤσκει· ἐπετήδευον δὲ ταῦτα ὡστε ἐμφαίνειν τοῖς ἀνθρώποις· τὰ παρ' αὐτῶν ἐπαγγελόμενα, ἵνα μηδεὶς ἀψῆται δῆθεν τῶν ἡγιασμένων. Φυλάττους δὲ καὶ ἕστῶν βαπτιστοὺς καὶ ποτήριον καὶ τῶν ἄλλων σκευῶν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὸννομά εἰσι δευτερωταί, ὡς γραμματικὴν τινα ἐπιστήμην ὑφηγούμενοι καὶ περιττὴν δῆθεν σοφιστικὴν εἰσηγούμενοι. Manetho 4, 428 : Νηοπόλους ἱερέας ἰδὲ ζακόρους θεολήπτους γραμματεῖας, τεμενῶν τε προφήτορας ἀνδρας αὐτεῖ.] Literator, Literatus, VV. LL. Apud Phalar. autem [Ep. 146 : Τοὺς γραμματεῖς παῖδας] Aretin. vertit Librarium. [Hesych. : Γραμματεῖς, γράμματα εἰδὼς καλῶς. Apud Æschyl. Plutarch. Mor. p. 625, D : Γέρον δὲ γραμματεὺς γενεῦ σαφῆς, accipitur de lectore. || Apud Ægyptios γραμματεὺς vocabatur qui cadavera condienda quomodocumque essent incidenda demonstrabat. Diodor. 1, 91 : Πρῶτος μὲν ὁ γραμματεὺς λεγόμενος τεθέντος χαμαὶ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν λαγόναν περιγράφει τὴν εὐνομιον ὅσον δεῖ διατεμεῖν. || In mercatura et navibus mercatoris, Qui pretia mercium tenet. Sch. Hom. Od. Θ, 163 : Φόρτου τε μνήμων] Ἄρα ὁ μεμνημένος πόσου ἐπὶν ἕκαστον ἄξιον, ὃν γραμματεῖα καλοῦσιν ... ἡ δὲ χρήσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς (al. πολλοῖς) ἔχει τὸν γραμματεῖα καὶ τὸν ἐπιμελητὴν μνήμονα καλεῖσθαι. Similia Eust. L. D. In titulis Atticis inter Aisitōs quinque potissimum occurrunt scribarum denominationes : Γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου, Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 315, 317, 318, 321, 327, 329, 331; Γρ. περὶ τὸ βῆμα, ib. p. 317, 321, 329, 331; Γρ. κατὰ προτανεῖαν, qui idem videtur atque δ περὶ τὸ β. p. 326, 327; Ἀντιγραφὸς et Ὑπογραμματεὺς, de quibus suo loco. Sextus, δ Γρ. βουλευτῶν, erat prytaes ac senator, ib. p. 326. Hase.]

[Formam Ion. γραμματῆας memorat Zonar. p. 452. Γραμματεὺς et γραμματικὸς conf. videntur Chr. Pasch. p. 305, 15; γραμματεὺς et γραμματικὸς fort. ap. Georg. Sync. p. 353, A : Ἡρωδιανὸς γραμματεὺς ἀριστος ἡμαξε. L. DINDORF.]

[Γραμματευτής. V. Γραμματιητής.]

Γραμματεῦω, Scribam ago. Xen. Hell. 5, [4, 2] : Ὁς ἐγραμμάτεως τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολέμαρχοις. Dem. [p. 315] : Ἐγραμμάτεως, ἐγὼ δὲ ἐκκλησιαζόν. [Hesych. : Γραμματεῦειν, γράφειν, ἀναγιώσκειν. Aristoph. Thesm. 374 : Ἀσὶλλ' ἐγραμμάτευν. Thucyd. 4, 188 : Φαίνιππος ἐγραμμάτεως. Polyæn. 5, 2, 2 : Συρακουσίοις ὑπηρετῶν

καὶ γραμματέων τοῖς στρατηγῶσι. Plut. Mor. p. 796, E : Ὡς δταν στρατηγῶσιν ἢ γραμματέωσιν ἢ δημηγοροῦσι. Aliter Artemid. 2, 30 : Γραμματεῖν δοκεῖν. V. quæ indidem allata sunt in Γραμματέως. Ceterum hac signif. conjungitur tam cum gen. quam c. dat. Tit. Delph. ap. Bæckh. C. I. vol. 1, p. 825 : Γραμματεῦντος τᾶς βουλᾶς Εὐάνδρου. Et ib. 826, 828 etc. C. dat. ib. 858. L. D. Frequens in marm. ut inscr. Magnes. Cuper. *Lettre de crit.* p. 281 : Μετὰ πολλὰς ἀρχὰς καὶ λειτουργίας γραμματεῦσαντα τῆς πόλεως ἐπιφανῶς. HASE. || Ludimagister sum. Tzetz. Hist. 6, 40 inscr. L. DIND.]

Γραμματοφόρος vel Γραμματοφόρος, δ, Literarum lator, Tabellarius, Polyb. [1, 79, 90 et 14; 2, 61, 4; 5, 17, 9; 101, 6; 22, 26, 30, quibus ll. omnibus est forma per o.] Lucian. [Rhet. Præc. c. 5], Plut. [cujus locos partim hanc partim illam formam exhibentes cum aliis plurimis utriusque formæ testibus congestit Lobeck. ad Phryn. p. 682. Add. quem Wakef. cit. Joseph. p. 502; Etym. M. p. 7, 21, Bekk. Anecd. p. 455, 31, Aristoph. post Herod. Epim. p. 289. Poll. 10, 62 : Κιβώτια γραμματοφόρα. Eust. Opusc. p. 245, 62 : Τῶν γραμματοφόρων σκευῶν 321, 20 : Τὸν γραμματοφόρον Βαλλεροφόνην, et alterius formæ exempla Etym. M. p. 6, 44, et ap. gramm. post Phot. p. 675.]

|| Tertiam formam γραμματιφόρος memorat Theognostus, a Boiss. cit., ex quo Bekker. An. p. 1356 posuit vocc. γαστριδουλος γραμματιφόρος ἐπιτιφόρος θηριαλωτος μαστιγιφόρος νυκτιλόχος, ut propter ipsum i notari a gramm. formam ιφορος appareat. Herodian. Epim. p. 188 voce. in ιφορος exceptis ὄνησιφόρος et ἐπιτιφόρος cuncta dicit η tenere in antepen. L. D.]

Γραμματίας, [gemma] quæ Smaragdo similis est, et transversa linea alba media præcingitur. [Plinii verba 37, 9, 37.] || Γραμματίας, Hesychio περιεσπασμένου. [Περιεστιγμένους, Notis s. Literis compunctos, Literatos, Kuster. Conferas πολυγράμματος de talibus στιγματίαις dictum ab Aristoph. ap. Plut. Pericl. c. 26.] [Γραμματίδω. V. Γραμματίω.]

Γραμματίδιον, τὸ, Epistolium. Antipho [p. 135 seq. St.]: Καίτοι τί εἶδει με γραμματίδιον πέμπειν, αὐτοῦ συνειδότες τοῦ τὸ γραμματίδιον φέροντος; Bud. [Bekk. libris invit constanter γραμματείδιον : quam formam in hac signif. reprobant grammatici in Γραμματείδιον citt. Alciph. 1, 37 : Γραμματίδια καὶ θεραπευτιδίων διαδρομαί 3, 62 : Γραμματίδια δσημέραι φοιτᾶ. Hesych. : Γραμματίδιον λέγεται καὶ ἐπιστόλιον. Capi sic potest Plut. Artoc. c. 22 : Τιμαγόρα εἰσπέμψαντι γρ. ἀπόρρητον. Brut. c. 5 : Ἐν τούτῳ δὲ γραμματιδίου μικροῦ προσδοθέντος ἔξωθεν Καίσαρι, τὸν μὲν ἀναγινώσκειν σιωπῇ ... θορυβησάντων δὲ πολλῶν, καὶ τοῦ Καίσαρος τὸ δελτάριον, ὡς εἶχε, τῷ Κάτωνι προσδόντος. Qui locus optime ostendit quam incerta in hac etiam signif. sit scriptura. Præferendum enim erit forma per i, si γρ. dici putetur epistolium quatenus est scriptum, altera, si codicillus s. pugillares. L. D.] || Dem. 202 [p. 1283, 4] appellat συγγραφήν τοῦ δανείσματος καὶ βιβλίδιον μικρόν. Et alibi pro Schedula testificantis, Bud. [V. Γραμματείδιον.] || Ponitur simpl. etiam pro γραμματεῖον, Tabella, Libellus. Plut. [Mor. p. 109, D] : Ὁρέξαι οἱ γραμματίδιον ἀνείλησαντα οὖν αὐτὸ, ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. [Id. p. 254, D : Ἐνέβαλε μολίβδιον γραμματίδιον εἰς πλακοῦντα. Lysand. c. 16 : Ἀγνοήσας (Gylippus) ἔτι γραμματίδιον ἐντῆν ἐκάστω (sacco) τὸν ἀριθμὸν σημαῖνον. Athen. 2, p. 49, D : Γραμματίδιον, περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων. Charito 8, 4 : Λαβοῦσα γραμματίδιον ἐγράψεν οὕτως. Hesych. v. Γραμμὴ μακρά : Εἰώθει δ δικαστὴς καταδικάζων ἐν τῷ γραμματιδίῳ μακρὰν γραμμὴν εἰκεῖν. Pollux 10, 57 : Γραμματιδίων δίθυρον ἢ τρίπτυχον ἢ καὶ πλειόνων πτυχῶν. Tale memorat Menand. ap. Phot. v. Πιράστασις p. 390, 5 aliosque (p. 115 Mein.) : Ἐλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖ σε δίθυρον, quod pluribus explicat Hemst. Rem enarrans Poll. 8, 127 ponit γραμματεῖω, ut sec. ea quæ supra diximus, hic quoque scrib. sit γραμματείδιον.] Γραμματείδιον etiam pro eod. scribitur per ei, ap. Suid. de quo supra. [|| Loculus. Hesych. : Γραμματίδιον, ὅτε μὲν τὸ πινακίδιον, ὅτε (δὲ) ὁμοῖον γλωσσοκόμῳ. Harpocr. et Suid. v. Ἀργυροθήκη : Διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐγράφοντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν, ὥστε γράφειν μόνον τι ἐν αὐ-

τοῖς, τὰ δὲ, ὥστε καὶ ἀργύριον κατατίθεσθαι. || Testamentum. Hesych. : Γράμμα δῆμιον, ἢ διαθήκη. Conj. Maussac. γραμματίδιον. i.]

[Γραμματιδιοποιός, δ, Qui lib illos vel loculos fabricatur. Fabulam ita inscriptam fecit Apollodoros Carystius, quam citant Athen. 7, p. 280, D, Pollux 7, 190, et ubi Ap. Geloo tribuit 4, 19; 10, 93 : Γραμματεῖον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν τῷ ἀργύριον ἀπέκειτο, δ καὶ γραμματεῖον Βοιώτιον ἐκάλουον : οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυροθήκην ὠνόμαζον. Ἀπ. δὲ τοῦ Γελώου καὶ δρᾶμά ἐστιν ὁ Γραμματιδιοποιός. V. Casaub. ad l. Ath., qui vitiosam in his scripturam γραμματοποιός correxit. L. DINDORF.]

Γραμματίω etiam dictum fuisse videtur, pro Literas doceo, Literis imbuo : unde γεγραμματισμένος δούλος, Literatus servus, quod e Pand. citat Bud. [Gl. Γεγραμματισμένος, Literatus. Hesych. : Ἐλλόγιμος, γεγραμματισμένος. WAKEF. || Scribæ munere fungor. Monum. ap. Reines. Cl. 1, 203, s. Van Dale Diss. 5, p. 428 : Λεύκιον Ἐρένιον ... γραμματίσαντα. Forma Bæot. inscr. Bæot. ap. Bæckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 756 : Γραμματιδδόντος τῆς πολεμάρχους Διωνουσίω Καλλιμέλιος. Et p. 757 : Γραμματιδδόντος Καφισοδίω Σαμιωνίω. L. DIND.]

Γραμματικεύομαι, Grammaticum s. Literatorem ago. Epigr. [Anth. Pal. 9, 169 : Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται οὐλομένης πενίης γραμματικευσάμενῳ. Phot. Epist. 156 : Θαυμάζω μάλιστα, εἰ καὶ σοὶ γραμματικευσόμενῳ, καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λειστηνεύοντι μελέταις, τὸ ἐγκομβώσασθαι βαρβάρου φωνῆς, ἀλλ' οὐχ Ἑλληνικῆ λέξις, ἐδοξεν. Polluceem, qui scribit 4, 17 : Ἀπὸ μὲν τοῦ γραμματικοῦ ῥῆμα οὐκ ἐστὶν εἰ μὴ λόγῳ, τὸ γραμματικὸν εἶναι, verbi usum improbare videri monet Lobeck. ad Phryn. p. 764. ANGL. Eust. Od. p. 1809, 9 : Λατομίας σχεδουργικῆς, ἣν μετὰ τὸν ποιητὴν τεχνώμενοι πόνους τοῖς γραμματικευσόμενοις ἐξέρχασαι.]

[Grammaticomastix, i. e. Grammaticorum flagellum, inscribitur Ausonii Id. 12.]

Γραμματικός, ἢ, ὄν, q. d. Literarius : ποτήριον, Athen. 11, [p. 466, E; Lucian. Lexiph. c. 7, ubi v. Solan.], Literis insculptum, Bud. [Similiter antiquior his Callias inscripserat tragediam quandam suam Γραμματικὴν τραγωδίαν, ap. Athen. 7, p. 276, A; 10, p. 448, B, 453, C.] Et γραμματικῆ, sub. τέχνη, Grammatica, Literatura, q. d. Literaria. [Ars et peritia, literas et pingendi et legendi. Plato Cratyl. p. 431, E : Ἐν ἑκάστον τῶν στοιχείων τοῖς ὀνόμασιν ἀποδιδόμεν τῇ γραμματικῇ τέχνῃ. Phileb. p. 18, D : Γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέξατο προσειπὼν (Theuth literarum inventor). Aristot. Top. 6, 5 : Ἐτι εἰ πρὸς πλείω λεγομένου τοῦ ὀριζομένου μὴ πρὸς πάντα ἀποδέδωκεν, ὅσον εἰ τὴν γραμματικὴν ἐπιστήμην τοῦ γράφειν τὸ ἀπαγορευθέν· προσδεῖται γὰρ ἔτι καὶ τοῦ ἀναγνῶναι κ. τ. λ. Eryxias p. 398 fin. : Εἰ πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας ἀντιβολοῖς σοὶ δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην. Polyb. 10, 46, 7 : Ἀνθρωπον ἀπειρον ... γραμματικῆς. Diod. 3, 4 : Οὐ γὰρ ἐκ τῆς τῶν συλλαβῶν συνθέσεως ἢ γραμματικῆ παρ' αὐτοῖς τὸν ὑποκειμενον λόγον ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ἐμφάσεως τῶν μεταγραφόμενων (fort. γραφομένων). || Recentiori autem ætate dicta est latiori signif. Ars verba et sententias veterum scriptorum interpretandi et judicandi, quæ κριτικὴ etiam est vocata. Schol. Dionysii Thr. in Villosis. Anecd. vol. 2, p. 172 s. : Εἴρηται δὲ γραμματικῆ ἐκ τῶν γραμμάτων, αὐ τούτων μὲντοι τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων· ἢ γρ. γὰρ περὶ αὐτὰ καταγίνεται ... τὸ πρότερον δὲ κριτικὴ ἐλέγετο, καὶ οἱ ταύτην μετιόντες κριτικοί· Ἀντιδωρος δὲ τις Κόμμεως συγγραφέας μὲν λέξιν ἐπέγραψεν Ἀντιδώρου Γραμματικοῦ λέξις· καὶ ἐκ τούτου ἢ ποτε κριτικὴ γραμματικὴ λέγεται καὶ γραμματικοὶ οἱ ταύτην μετιόντες· ubi alius liber Αὐτόδορος Κυμαῖος, de quo v. inferius. Dio Chrys. Or. 53, vol. 2, p. 274 : Ἀρίσταρχος καὶ Κράτης καὶ ἕτεροι πλείους τῶν ὑπεροπτεροῦν γραμματικῶν κληθέντων, πρότερον δὲ κριτικῶν, καὶ δὴ καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασὶ τὴν κριτικὴν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν. Quem voc. usum ab ætate Aristot., disciplina ipsius auctoris, alienum videri, neque ei vindicari ab scriptoribus qui Æschinis et Cebetis nomina mentiuntur, notavit Wolf.

Prol. Hom. p. 171, ab Schæf. cit. Antiquissimus, ni fallor, signif. hujus testis est Eratosth. ap. schol. Dionys. (Bekk. An. p. 725, 20; Villos. An. vol. 2, p. 172): Γραμματική ἐστὶν ἕξις παντελής ἐν γράμμασι (h. e., ut monet sch., συγγράμμασι). Cui similia tradit Dionys. ipse ap. Sextum 1, 57: Ἦν ἐστὶν ἐμπειρία, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων. Quibus add. Sextus l. c. et s. 44 pluribus quam quæ repeti possint persequutus discrimen quod est inter veterem γραμματικὴν, quæ sola literarum figuras legendi et pingendi facultate constabat introductaque latiori grammatices notione appellata est γραμματιστική, et recentiore infinito eruditorem: quod discrimen tangit etiam schol. Dionysii, Bekk. An. p. 729: Διττὴ δὲ ἐστὶν ἡ γραμματική. Ἡ μὲν γὰρ περὶ τοὺς χαρακτήρας καὶ τὰς τῶν στοιχείων ἐκφωνήσεις καταγίνεται, ἥτις καὶ γρ. λέγεται παλαιά... ἡ δὲ περὶ τῶν ἑλληνισμῶν, ἥτις καὶ νεωτέρα ἐστὶν ἀρξαμένη μὲν ἀπὸ Θεογένους, τελεσθεῖσα δὲ παρὰ τῶν Περιπατητικῶν, Πραξιφάνους τε καὶ Ἀριστοτέλους· καὶ τῆς μὲν τέλος τὸ εὐ ἀναγινώσκειν, τῆς δὲ τὸ εὐ γράφειν, distinguens easdem p. 658, 6; 667, 17, minoris et majoris cognomine. Idem p. 728, 27: Ὅριζονται δὲ τὴν γρ. οὕτως· γρ. ἐστὶν ἕξις θεωρητικὴ τε καὶ καταληπτικὴ τῶν κατὰ πλείστον παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων, δι' ἧς ἐκάστην λέξιν τῷ οἰκίῳ κόσμῳ ἀποδίδόντες εὐκατάληπτον ἐξ ἀπείρου κατασκευάζουσι· μέρη δὲ αὐτῆς τέσσαρα, ἀναγνωστικόν, ἐξηγητικόν, διορθωτικόν καὶ κριτικόν x. τ. λ. De ea autem, quam hodie vulgo Grammaticam dicimus, octo partes orationis explicantem, v. Zonar. p. 453. || Literatura, i. e. alphabetum scriptum. Plut. Aristid. c. 1: Ἐλέγχει τὰ γράμματα, τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς. Conf. Mor. p. 579, A. Sch. Dionys. Bekk. An. p. 783, 20: Οἷς δὲ νυνὶ χρώμεθα, εἰσὶν Ἴωνικοὶ (χαρακτήρες), εἰσενέγκαντος Ἀρχίνου παρὰ Θηβαίους (l. Ἀθηναίους, ut vidit jam Schneid. ad Xen. Hist. Gr. 2, 4, 43) ψήφισμα τοὺς γραμματιστὰς ἦγον τοὺς διδασκάλους παιδεύειν τὴν Ἴωνικὴν γραμματικὴν ἦγον τὰ γράμματα. Harpoc. et qui eum expilarunt v. Ἀττικοὶ γράμμασι: Τὴν γὰρ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοιχείων γραμματικὴν ὅψε ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὐρεθῆναι. Sch. Hom. II. H, 185: Καλλίστρατος ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν γρ. καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίους ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλήτου (l. Εὐκλείδου), ὡς φησὶν Ἐφορος. Sch. Od. A, 254: Μήποτε δὲ ἀμεινον ἢ διὰ τοῦ εἰ γράφειν, καὶ ἐστὶν ὅσον τῆς ἀρχαίας γρ. ἐν τι καὶ τοῦτο τῶν ὑπολειμμένων. Porphy. Quæst. Hom. c. 8, p. 92: Ὁ βέλτιστος Ἀριστοφάνης τὸ Ὅς κε φάγησι δαίκνυσιν ὡς ἡμαρτημένον λείπειτο ἐκ τῆς παλαιᾶς γρ. ἀντ' ἐπιρρήματος τοῦ ὧς. Γραμματικὴ ἐτ' γραμματεὺς confusa notavi s. Γραμματεὺς. L. D.] Lucian. γράφει γραμματικὸν τρόπον, More grammatico. [Haley. c. 7: Ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναλόις καὶ ἀναγνώταις ἢ γράφει τοῖς ἀγράμματοις γρ. τρ.] || Γραμματικός est etiam Qui literas docet, Literator, Grammaticus. Plut. [Mor. p. 59, F]: Γραμματικός ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου. [Anth. Pal. 11, 401: Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς ἄιδι προιάπτω, καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικῶν δεῖμαι, medicus quidam dicit ei qui filium, quem ab eo voluerat τὰ γραμματικά doceri, nihil nisi illa initia liadis docuisset. Ib. 399: Γραμματικός ποτ' ὄνω ἐποχούμενος ἐξεκλήθη, καὶ τῆς γραμματικῆς, ὡς λόγος, ἐξέπεσεν· εἴθ' ἐξῆς ἐβίον κοινὸν βίον, ὡς ἰδιώτης, ὃν ἐδίδασκεν αἰετὶ μὴδὲν ἐπιστάμενος. Unde permutatur c. γραμματιστής: v. l. Dionys. H. sub illo cit. Antiatt. Bekk. p. 87, 16: Γραμματικός ἀντὶ τοῦ γραμματιστάς. Adde l. Maneth. infra cit. || Literarum et pingendarum et legendarum peritus. Xen. Comment. 4, 2, 20: Πότερον δὲ γραμματικώτερον κρίνεις, ὃς ἂν ἐκὼν μὴ ὀρθῶς γράφῃ καὶ ἀναγινώσκῃ ἢ ὃς ἂν ἄκων;... Οὐκοῦν ὁ μὲν ἐκὼν μὴ ὀρθῶς γράφῃ γραμματικός ἂν εἴη, ὁ δὲ ἄκων ἀγράμματος;... Οὐκοῦν γραμματικώτερον μὲν τὸν ἐπιστάμενον γράμματα τοῦ μὴ ἐπισταμένου φῆς εἶναι; Plato Theæt. l. quem s. Γραμματικῶς ponam. Dio Chr. vol. 1, p. 305 Reisk.: Γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν ὀρθῶς, μὴ γρ. ὄντα. || Evo Alexandrino dicti γραμματικοὶ Qui artem quæ tum vocabatur γραμματικὴν tractarent. Clemens Strom. 1, p. 364: Ἀπολλόδορος δὲ ὁ Κυμαῖος (eundem esse qui in schol. Dionys. supra cit. Ἀντίδορος vel Αὐτόδορος vocatur

A jam Wolf. l. c. suspicatus est) πρῶτος τοῦ κριτικῶς εἰσηγήσατο τὸ ὄνομα, καὶ γραμματικός προσηγορεύθη. Ἔνιοι δὲ Ἐρατοσθένη τὸν Κυρηναιὸν φασιν, ἐπειδὴ ἐξέδωκεν οὗτος βιβλία δύο γραμματικὰ ἐπιγράψας· ὀνομάσθη δὲ γραμματικός, ὡς νῦν ὀνομάζομεν, πρῶτος Πραξιφάνης Διονυσσοφάνους Μυτιληναῖος. Polyb. 32, 4, 5: Τὸν κριτικὸν Ἰσοκράτην, idemque de eodem ib. 6, 5: Οὗτος ἦν μὲν γραμματικός τῶν τὰς ἀχροάσεις ποιουμένων. Synesius Dion. p. 35 Reisk.: Ἔλεν δ' ἂν καὶ φιλοσόφων βιβλίων γραμματικοὶ τινες ἀποδεδειγμένοι, τὰς συλλαβὰς εὐ μάλτα συγκρίνοντες τε καὶ διακρίνοντες. Galen. vol. 1, p. 7= 2, 18: Μηδὲ σεμνύνου, γραμματικῶν ποιῶν ἔργον, ἀ μὲν εἰρήκασιν οἱ πρόσθεν ἐκμεμελετηκῶς. Euseb. H. E. 6, 3: Προαχθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τοῖς Ἑλλήνων μαθήμασιν, ἐκθυμώτερον δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν τῆ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει ὄλον ἐπίδοῦς ἑαυτὸν, ὡς καὶ παρασκευὴν ἐπὶ τὰ γραμματικὰ μετρίαν ἔχειν... ἐπιπρόκει τῶν ἀναγκαίων. Et paullo post: Ἀσύμφωνον ἡγησάμενος τὴν τῶν γραμματικῶν λόγων διδασκαλίαν τῆ πρὸς τὰ θεῖα παιδεύματα ἀσκήσει, μὴ μελλήσας ἀπορορήγγυσιν ἅτε ἀνοφελῆ καὶ τοῖς ἱεροῖς μαθήμασιν ἐναντίαν τὴν τῶν γραμματικῶν λόγων διατριβὴν. Sozom. H. E. 6, 9: Γραμματικὸς λόγους ἐξεδίδασκε τὰς βασιλέως θυγατέρας. Alia hujus signif. exx. v. ap. Wolf. l. c. p. 233 seqq. || Γραμματικὴ, de femina, Athen. 1, p. 14, D: Ἀγαλλίς ἡ Κερκυραία γραμματικὴ. Nicet. Eugen. t. 2, p. 6. Boisson. Sic dicitur etiam de scriptis et commentationibus, ut ap. Sext. 1, 57, p. 229, γραμματικώτερας ζητήσεως, et in librorum quos Clemens l. c. memorat, Eratosthenicorum inscr., it. ap. Aristot. Eth. Nic. 2, 3. Aliter Manetho 4, 419: Ἄνδρες παιδείης ἡγήτορες, ἐν τε καθέδραις γραμματικαῖς δῆμοιο βίον διαποιμῶντες. Quod referendum ad signif. Doctoris literarum, de qua HSt. supra. Anth. Pal. 11, 401: Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἐὸν φίλον υἱὸν ἐπεμύεν, ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά. || Eruditus, Literatus. Hesych.: Γραμματικός, πεπαιδευμένος. Antiatt. Bekk. p. 88, 9: Γραμματικός δὲ πολλὰ γράμματα εἰδώς. Inscr. cod. Chron. Const. Man. p. 191: Πόνημα καὶ γὰρ πανσόφου Κωνσταντίνου πέλω Μανασσῆ τοῦ γραμματικώτατου. || Elementarius. Hesych.: Γραμματικός, παιδευόμενος. || Scriba. Eust. Opusc. p. 340, 40: Καὶ τοῦτο μὲν ἐπετάθη γραμματικός σύνδουλός μοι· 343, 65: Τὸν θαυμαστότατόν μοι φίλον, τὸν γραμματικὸν τῆς ἀγρωσῆνης σου προσαγορεύω. Alia v. ap. Ducang. L. DIND.] [Γραμματικός, ὁ, Grammaticus, n. pr. viri in monum. ap. Boeckh. C. I. vol. 2, p. 190, 8. L. DIND.] Γραμματικός, Grammaticus, Epigr. [Anth. Pal. 11, 383, ubi jam legitur γραμματικοῖς. Aristot. Eth. Nic. 2, 3: Ἐὰν καὶ γραμματικὸν τι ποιῆσῃ καὶ γραμματικῶς. Plato Theæt. p. 207, A: Ὁ δὲ γε ἴσως οἴοιτ' ἂν ἡμᾶς, ὥσπερ ἂν τὸ σὸν ὄνομα ἐρωτηθέντας καὶ ἀποκρινόμενος κατὰ συλλαβὴν γελοῖους εἶναι, ὀρθῶς μὲν δοξάζοντας καὶ λέγοντας ἀ λέγομεν, οἰόμενος δὲ γραμματικός εἶναι καὶ ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς τὸν τοῦ Θεαιτήτου ὄνοματος λόγον. Plut. Mor. p. 405, A: Μουσικῶς κινεῖν τὸν ἄμουσον ἢ γρ. τὸν ἀγράμματον, Per literas. Memorat et Pollux 4, 16. L. DIND.] Γραμματίον, τὸ, Literula, τὸ μικρὸν γράμμα, Suid. [Dicib. opinor, S. s. Zon. p. 455 non Literulam, sed Libellum s. Epistolium.] || Epistolium, Bud. e Luciano. [De merc. cond. 36: Ἡ ἄβρα προσελθούσα ὄρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον. Conf. Toxar. c. 13, 14, 16, quibus ll. omnibus pars librorum pravam tenet scripturam γραμματεῖον. Antipho p. 135 St.: Ἐπειτα ἐνθυμείσθε ὅτι διάφορον ἦν τὸ γραμματίον τοῦ βασανισθέντι, διάφορος δ' ὁ ἄνθρωπος τῷ γραμματίῳ· ὁ μὲν γὰρ βασανιζόμενος αὐτὸς ἐσθ' ἀποκτείνεται, τὸ δὲ γραμματίον ἀνοιχθὲν ἐμὲ τὸν ἀποκτείναντα ἐμήνυεν. Bis Bekk. γραμματεῖον et γραμματεῖον, ut videtur, contra libros, quorum unus secundo loco γραμματίον, quod v. Suid.: Φιλοξένου γραμματίον, de epistola Philoxeni quæ una litera O constabat. Charito 5, 7: Ἀναγινώσκει γραμματία κενά. Eust. Opusc. p. 306, 95: Τὰς τῶν γραμματίων ἀποπροσπονήσεις· 359, 25: Τὸ βραχύτερόν μοι ἐκείνου γραμματίον ἤρκεσεν αὐτῷ εἰς ὄλην τὴν εἰσπραξίν. || Gl.: Codicillus. Γραμματία, Instrumenta. Charito 5, 7: Ἀναγνώτω σοι πρῶτον τὸ γραμματίον τῆς ἀπελευθερώσεως. Qua signif. secundum dicta in Γραμματεῖδιον præstare videatur scriptura γραμματεῖον, nisi forte

recentioribus relinquendum, ut γραμματίδιον pro γραμματείδιον, ita γραμμάτιον pro γραμματείδιον. || Limbus vestis. V. s. Γράμμα in ead. signif. L. DINDORF.]

[Γραμματισμός, Limpidus, Gl. Fort. leg. Limbus. L. DINDORF.]

Γραμματιστής, ὁ, Grammaticæ præceptor, Ludi literarii magister. [Hesych. : Γραμματιστής, γραμματοδιδάσκαλος. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 783, 21: Τοὺς γραμματιστὰς ἤγουν τοὺς διδασκάλους. Ib. p. 32, 12 s. Zou. p. 450: Γρ. ὁ τὰ πρῶτα διδάσκων γράμματα.] Plut. [Cat. maj. c. 20]: Αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστής, αὐτὸς νομοδιδάκτης. [Ibid. paullo ante: Χαρίεντα δούλον εἶχε γραμματιστήν Lucull. c. 10: Ἀρισταγόρα τῷ τοῦ δήμου γραμματιστῇ Dionys. A. R. 11, 28: Αναγιώσκουσαν ἐν γραμματιστοῦ, ubi libri minus boni γραμματικῶν.] Dem. [p. 431, 24] patrem Æschinis sic appellat, quia ludum puerilem obtinuerat, Bud. Et ap. Suid. pro Eo, qui scribere docet: Οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράφει. [Quæ verba sunt Procopii Bell. Pers. p. 70, C.] Hos Literatores Martian. appellat, Bud. Idem Bud. ap. Plat. Euthyd. [276, B; conf. ib. A]: Ὅποτε ἀποστοματίζοι μὲν ὁ γραμματιστής, πότεροι ἐμάθανον τῶν παιδῶν τὰ ἀποστοματιζόμενα; οἱ σοφοί, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; Prælectorem et recitorem exp. [Non esse aliter capiendum quam in locis superioribus, demonstrat Pollux 4, 18, inter ejusdem γραμματιστοῦ officia (sic enim constanter leg. cum cod. pro γραμματικῶν) recensens διδάσκειν γράμματα, συλλαβὰς συμπλέκειν, γράφειν, ἀναγιώσκειν... ἀποστοματίζειν. Plato iterum Protag. p. 326, C: Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παιδῶν ὑπογράφαντες γραμμάς τῇ γραφίδι Reip. 1, p. 340, D. Xen. Conv. 4, 27: Ὅτε παρὰ τῷ γραμματιστῇ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμαστέυετ' ἐτι. Contemptum Diog. L. 10, 2: Ἀπολλόδορος δ' Ἐπικούρειος φησὶν ἔλθειν αὐτὸν ἐπὶ φιλοσοφίαν (Epicurum) καταγνόντα τῶν σοφιστῶν καὶ γραμματιστῶν, ἐπειδὴ μὴ ἠδυνήθησαν ἐρμηνεύσαι αὐτῷ τὰ περὶ τοῦ παρ' Ἡσιόδω χάους. Sch. Hom. II. A, 455: Οὕτως Ἀρισταρχος διὰ τοῦ μ, Ἐμ' εἰ κε θάνω· εἰ (I. ἢ) δὲ διὰ τοῦ π, Ἐπεὶ κε θάνω, γραμματιστῶν. Galen. vol. 5, p. 120 Chart. (5, 315 Lips.), postquam aseripsit locum Chrysippi, Ταῦτι μὲν φήσουσιν ἀδολογίαν εἶναι γραμμάς, τυχὸν δὲ καὶ γραμμάτων διδασκάλου, βουλομένου στίχους ὅτι πλείστους ὑπὸ τὸ αὐτὸ διανόημα τάξαι, pergit: Καλῶς εἶπες, ὦ Χρῆσιππε... τί γὰρ ἂν εἴη γραμμοδέστερον... ἢ γραμματιστῇ πρεπωδέστερον; Et p. 127: Τάχ' ἂν τῷ δοξάντων, ὡς αὐτὸς φησιν, ὑπὸ γραμματιστοῦ τινος ἢ γραμμοδέστερον εἰρησθῆναι. L. D.] || Plato Philebo p. 223 [p. 39, B: Ζωγράφον, ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ τούτων γράφει] pro Librario accipit vel Scriba, et Bud. γραμματέα etiam exp. [enm Poll. 4, 19: Ἡρόδοτος μέντοι γραμματιστὴν τῶν ἐν Σαί ἱερῶν χρημάτων εἶρηκεν ἀντὶ γραμματέως. Herod. 2, 28: Ὁ γρ. τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας. Id. 3, 123, γραμματιστὴν Polyeratis, et 3, 128; 7, 100; 8, 90 memo-rat γραμματιστὰς regis Persarum. Antiatt. Bekk. An. p. 87, 16: Γραμματιστὰς ἀντὶ τοῦ ὑπογραφεῖς. L. D.]

Γραμματιστικός, ἢ, ὄν, Literatorius, Grammaticus. Themist. 107: Ῥητορικὰ καὶ γραμματιστικά. [Hinc Γραμματιστική, Ars grammatica. Sext. Emp. Adv. Gramm. s. 44, p. 224: Γραμματικὴ τοῖνον λέγεται κατὰ ἁμωνυμίαν κοινῶς τε καὶ ἰδίως· καὶ κοινῶς μὲν ἢ τῶν ὁποίων δῆλ' ὄν γραμμάτων εἴδησις, ἐάν τε Ἑλληνικῶν ἐάν τε βαρβαρικῶν, ἢν συνήθως γραμματιστικὴν καλοῦμεν. Conf. s. 47, 56. Prioribus II. duobus est varietas γραμματικῆ. Themist. p. 297, D: Εἴτε γρ. εἴτε ζωγραφίαν.]

[Γραμματισφόρος. V. Γραμματηφόρος.]

[Γραμματόδειπνος scriptura vitiosa pro Γραμματιδιοποιός, ap. Suid. v. Ἀπολλόδορος.]

Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius. Plut. Symp. p. 876 [712, A], alibi. [Mor. p. 278, E: Πρῶτος ἀνέφωξε γραμματοδιδασκαλεῖον.] Et Lucian.: Γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνέφωξε.

Γραμματοδιδασκαλίδης, Timo Phlias. [ap. Diog. L. 10, 2 et Athen. 13, p. 588, B, sed qui vel γραμμαδ. vel γραμμод. V. Γραμματόκος.]

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, ἢ, Qui literas docet, Ludimagister. [Teles Stob. vol. 3, p. 297 Gaisf.: Εἰ δ' ἐκ-

πέφευγε τὴν τιτθὴν, παρέλαβε πάλιν... γρ. Plut. Alc. c. 7: Τὴν δὲ παιδικὴν ἡλικίαν παραλλάσσων ἐπέστη γραμματοδιδασκάλῳ καὶ βιβλίον ἤτησεν Ὀμηρικόν. Diog. L. 10, 2: Φησὶ δὲ Ἐρμιππος γραμματοδιδάσκαλον αὐτὸν γεγενησθαι (Epicurum). Hesych. s. Γραμματιστής et Διφθεράλοφος. Herald. Anim. ad Salm. Obs. ad J. A. et R. 7, p. 608 cit. Hemst. ad Lucian. Nocyom. c. 17.]

[Γραμματοειδής et Γραμματοειδῶς. V. Γραμμοειδής et Γραμμοειδῶς. In πυραμοειδής mutandum videtur id. ap. African. Cest. p. 279, col. 2 circa fin.: Ἐν πενταγώνῳ, ὃ κατὰ τὸ γραμματοειδῆς ἐγχεῖται Ἀυδίου τρόπου προσλαμβανόμενου σημείον, cui jam Boivin. contulit ib. p. 291, col. 2, fin. versus: Ὅπερ ἐν πενταγώνῳ δ' κεῖται, ὃ κατὰ τὸ πυραμοειδῆς ἐγχεῖται σημείον. L. D.]

Γραμματοεισαγωγεὺς, ἑως, ὁ, q. d. Ad literas introductor, Literarum introductor: γραμματοεισαγωγεῖς LXX autem Interpr. Deut. 16, [18; conf. 1, 15; 29, 10; 31, 28] dixerunt pro v. Hebr., quam alii Magistros, alii Præfectos reddiderunt. [Voss. Arist. 1, 3, 39. SCHÆF.]

[Γραμματοεισαγωγική, ἢ, Munus γραμματοεισαγωγεῖος, q. v. Mazaris in Anecd. Gr. vol. 3, p. 132. Boiss.]

[Γραμματοκομιστής, ὁ, Qui epistolas fert. Theophyl. 3, p. 734. ANGL. Euseb. H. E. 1, 13, Niceph. Greg. 9, 1, p. 241, C, Ann. Comm. 3, 97, B, addit Lobeck. ad Phryn. p. 682. || Qui literas affert, invenit. Sic vocatur Palamedes in Historia Trojana c. 37 (in Bibl. Uffenbach. Maii p. 681). M.]

[Γραμματόκος, ὁ, ἢ, Literas gignens s. producens. Anth. Pal. 6, 63: Γραμματόκῳ πληθοντα μελάσματο κυκλομβλιβδον. Lobeck. ad Phryn. p. 669: «Γραμματόκος brevi alpha in Democharidis Ep. 2 non dubito quin depravatum sit pro γραμμοτόκος, Lineam pariens, ac fortasse etiam in Athenæo pro γραμμαδοδιδασκαλίδης substitui debet id quod in Diogene legitur γραμμοδιδασκαλίδης.» Democharidem de plumbo loqui, quo lineæ ad recte scribendum ducantur, non de instrumento quo literæ pinguntur quodque quarto demum v. ponit: Ἄρχη τε μεσοτόμους εὐγυφείας καλάμους, et ipsius ex verbis clarum est et e loco Platonis Protag. p. 326, D: Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παιδῶν ὑπογράφαντες γραμμάς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδάσκει, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν. Alia ratio est v. γραμμοδιδασκαλίδης, quod dici pro γραμματοδιδασκαλίδης ex verbis Diogenis colligitur. Ejusmodi autem in compos. synopæ exempla Lobeckius attulit talia quæ γραμμοδιδασκαλίδης perinde ac γραμμοδιδ. tueri videantur. L. DINDORF.]

[Γραμματόκυφος, ἰ, q. γραμματοκύφων, q. v. Method. p. 416, B: Γραμματόκυφον ζυγόν, Literarum jugum, i. e. studii intentio qua quis incurvus fit. GRAMER.]

Γραμματοκύφων, ὄνος, ὁ, quo nom. Æschinem taxat Demosth. [p. 297, 22] quasi Scribam vocans, Bud. Γραμματοκύφων, inquit Cam., appellatur per convicium Æschines, qui pueros literas docuisset in paterno ministerio. Hæc illi. Rationem autem hujus appellationis esse putarem ab obstupido capite eorum, qui vel scribunt, vel instituunt pueros, dum in librum, e quo illos docent, caput inclinant, nisi Suidas exp. ταπεινὸν γραμματέα, ad lignum dictum κύφωνα referret. [Usurpat et Philo vol. 2, p. 520, 17. WAKEF. It. 536, 28. Ceterum melius Camerario Demosthenem explicuit schol. Hermog. ab Reiskio, et gramm. ab aliis intt. citt. V. quæ de Æschine γραμματεῖ dixi s. Γραμματεὺς.]

Γραμματοκυφίδης, οἱ, Qui literas oblique et perplexe tractant, Literarum depravatores, Epigr. [Anth. Pal. 11, 140]: Τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γρ.

[Γραμματοπίναξ, ὁ, ἰ, q. πινακογράφος, Pictor tabulæ s. Qui in tabula pingit et describit. Schol. Dionys. Perieg. v. 4: Καταμαθόντες γῶν οἱ γραμματοπίνακες... τὴν Εὐρώπην ἐπὶ τὸ μᾶλλον εὐρυναν. Quorum loco Eust.: Οἱ παλαιοὶ πινακογράφοι τῆς Εὐρώπης μὲν τὴν καταγραφὴν εὐρύνειν λέγονται. L. DINDORF.]

[Γραμματοποιός scriptura vitiosa. V. Γραμματιδιοποιός.]

Γραμματοτόμος μελάσματο, VV. LL. ex Epigr. pro Atramento, quo fiunt literæ. Sed forsitan scr. γραμματοτόκῳ aut γραμματόκῳ. [V. Γραμματόκος.]

[Γραμματοφορέω, Tabellarii munere fungor. Strabo 5, p. 251: Ἀντί δὲ στρατείας ἡμεροδρομεῖν καὶ γραμματοφορεῖν ἀπεδείχθησαν (Picentes) ἐν τῷ τότε δημοσίῳ.]

[Γραμματοφόρος. V. Γραμματῆφόρος.]

[Γραμματοφυλακείον, et] Γραμματοφυλάκιον, τὸ, Ubi tabulae et instrumenta publica monumentaque rerum gestarum actarumque asservantur; quod Lat. Tablinum appellatur. Bud. Pand. [Etym. M. p. 412, 31: Παρὰ δὲ Δελφοῖς καὶ Ζήγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλακείον. Gl.: Γραμματοφυλάκιον, Tabularium. Γραμματοφυλακείον, Repositio literarum. Γραμματοφυλακεία, Tabularia. Plut. Mor. p. 520, B: Οἱ πολυπράγμονες οὐ στίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς ἀναλεγόμενοι καὶ συνάγοντες ἀμουςτάτων καὶ ἀτερπέστατων κακῶν γραμματοφυλακείον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Sed Aristid. c. 21: Ἀράμενος ὑδρίαν ἀπὸ τοῦ γραμματοφυλακείου. Euseb. H. E. 1, 13: Ἐκ τῶν κατὰ Ἐδέσσαν... γραμματοφυλακείων. Joseph. B. J. 2, 17, 6: Φυγόντων δὲ τῶν πρὸς τῷ γραμματοφυλακείῳ. 7, 3, 4: Ἀρχαῖά τε καὶ γραμματοφυλάκιον καὶ τὰς βασιλικὰς. Sext. Emp. Adv. Rhet. 2, 27, p. 294: Πρῶτον μὲν (ἐν) ἀγοραῖς καὶ γραμματοφυλακείοις ἀναγκαῖόν ἐστι καλινδεῖσθαι, ubi var. γραμματοφυλακείοις, sed in altera forma cum edd. consentit cod. Regimont. ap. Struv. Suppl. Schneid. Variatur eodem modo in γαζοφυλακείον, νομοφυλακείον, σιτοφυλακείον, et simpl. φυλακείον: sed forma per ei, ut in γραμμ. certe est testatur, ita sola vera videtur. L. DINDORF.]

[Γραμματοφύλαξ, ακος, δ, Gl. Tabellarius. Socrates H. E. 1, 19: Τῶν βασιλικῶν γραμματοφυλάκων. Exx. e lapidibus duo apposit de scribis disserens Van Dale Dissert. 5, 4, p. 429, quorum in uno est γραμματοφυλακί τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, quod vertit, Actorum senatus populique custodi. De γραμματοφύλαξ in inserr. Lacon. et Messen., ubi ponuntur inter νομοφύλακας, v. Bæckh. vol. 1, p. 609, a, 2. L. DINDORF.]

Γραμμὴ, ἡ, Linea. Plato Protag. [p. 326, D] dicit γραμματιστάς pueris scribendi adhuc imperitis υπογραφεῖν γραμμὰς τῇ γραφίδι, Lineas quasdam penicillo præducere. [De sciagraphia s. delineatione. Archytas p. 695 Gal.: Ὅσπερ καὶ τὰν σκιάν καὶ τὰν γραμμάν ἐπὶ τὰς γραφὰς. Polyb. Exc. Vat. p. 393: Καὶ γὰρ ἐπὶ ἐκείνων (de picturis loquitur) ἡ μὲν ἐκτὸς ἐνίοτε γραμμὴ σώζεται, τὸ δὲ τῆς ἐμφάσεως καὶ τῆς ἐνεργείας (i. ἐναργείας) τῶν ἀκρίμων ζῶων ἀπεισιν, ὅπερ ἴδιον ὑπάρχει τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Conf. 2, 14, 8: Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὄλον εἶδος καὶ τῆς ταῦτα τὰ πεδία περιγραφούσης γραμμῆς τοιγωνοειδές, et inf. γραμμὴ περίμετρος. Plut. Mor. p. 16, B: Ἐν γραφαῖς κινητικώτερον ἐστὶ χροῶμα γραμμῆς. Lucian. Imag. c. 3: Οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ φιλοῦ ἀνδρὶ ἐπιδείξει τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει (ἐχῆ). Ib. c. 16: Καλλίστη καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπληρομένη (εἰκὼν)· conf. Salmas. Plin. Ex. p. 5, a, B. Γραμμὴν ἐλκύσαι, σκιάν υποτυπώσασθαι, σκιάν περιγράψασθαι, σκιάν υπογράψασθαι, inter formulas de pictore usurpandas ponit Pollux 7, 128. || Usurpatur item in mathesi. Eust. II. p. 633, 58: Γραμμὴ οὐ μόνον ἢ ἐν μαθήμασιν. Poll. 4, 160: Γραμμὴ εὐθεία... περιφερής. Et, ubi plerumque omittitur, in διαμέτρος, καθέτος, παράλληλος, περίμετρος, ὑποτείνουσα. Plutarch. Marc. c. 14: Μεσογράφους τινὰς ἀπὸ καμπύλων γραμμῶν καὶ τημάτων μεθαρμοζόντες, ubi legebatur γραμμῶν, quod correxerit Coraes. Sext. Emp. Adv. Geom. passim. Epigr. in Euclidem in cod. Dorvill. ad Char. 1, 4, p. 229: Εὐκλείδης νόον ὄζιν ἀειζῶσις γραμμαῖσι πάντα τε ἀτρεκέως ἐξέρεινε βροτοῖς. Athen. De mach. p. 2, v. 47: Ἀναγκαῖότατον μὲν οὖν ἀποφάνεται εἶναι (Agesistratus) ἐμπειρίαν γραμμῶν ἔχειν. Anth. Pal. 9, 344: Ἦν ὅποτε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μόνον ἔτερπον, οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαίς· ἀλλὰ τανῦν πάντεσσιν ἐράσιμος· ὄψε γὰρ ἐγνων ὀππόσον Οὐρανίην Καλλιόπην προσφέρει.]

|| Γραμμὴ κυκλωτερῆς in oculo dicitur Circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἴρις appellatur, Gorr. [Poll. 2, 70: Ὁ περιβέων αὐτὴν (τὴν κόρην) κύκλος γραμμὴ κυκλωτερῆς καὶ ἴρις.] || Etiam est i. q. βαλβίς, Carceres, unde cursores stadii cursum incipiebant: quoniam olim initium, unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremum linea itidem signabatur; ut Aristoph. Ach. [483]: Πρόβαινε νῦν, ὦ

Α Θυμῆ, γραμμὴ δ' αὐτῆ, Jam instat certamen et agon, Bud. Et Eur. Antig. [fr. 13]: Ἐπ' ἄκραν ἤκοιμεν γραμμὴν κακῶν. Sic Horat. appellat mortem Lineam ultimam rerum. Et μὴ κίνει γραμμὴν, Ne lineam extremam, i. e. Metam, moveas. Erasm. [Schol. Pind. Pyth. 9, 208: Ἐγάρασσον γραμμὴν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὅθεν καὶ παροιμία, Μὴ κίνει γραμμὴν. Hesych.: Γραμμὴ ἢ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἢς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. Hinc ἀπὸ γραμμῆς dicitur pro ἀπ' ἀρχῆς: Bekk. An. p. 426, 19: Ἀπὸ γραμμῆς, οἷον ἀπ' ἀρχῆς· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν δρομέων γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν. Poll. 3, 147: Ὅθεν μὲν ἀφίενται (cursores) ἄφεσις καὶ ὑσπληγῆς καὶ γραμμὴ καὶ βαλβίς. || Pro Fine Pind. Pyth. 9, 122: Ποτὶ γραμμῆ μὲν αὐτὰν πᾶσι κοσμήσας, τέλος ἐμμεν ἄκρον. Eur. El. 955: Πρὶν ἂν πέλας γραμμῆς ἴκηται καὶ τέλος κάμψη βίου. Diod. 17, 118: Ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς ἐγκαρτερήσασα. Et iisdem verbis Exc. p. 611, 65 Wess. Quod omisso γραμμὴ dicit Polyb. 1, 87, 3: Τοὺς ὑπολοίπους τῶν ἐν ταῖς ἡλικίαις καθοπλίσαντες, οἷον ἐσχάτην τρέχοντες ταύτην. 18, 35, 6: Ἐὰν τὸ δὴ λεγόμενον τρέχωσι τὴν ἐσχάτην, ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους καταφρευζοῦνται. Et aliter Id. 12, 23, 6: Τιμολέοντα τὸν οὐχ οἷον ὀδῶντὰ τι πεπραχέναι μεγαλείον, ἀλλ' οὐδ' ἐπιβαλλόμενον, μίαν δὲ τῷ βίῳ γραμμὴν διανύσαντα, καὶ ταύτην οὐδὲ σπουδαίαν τρόπον τινὰ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς οἰκουμένης, λέγω δὲ τὴν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς Συρακούσας, ubi vert. possis Curriculum.] || Γραμμαῖ etiam in ludo tesserarum Quinque erant lineae ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ierὰ dicebatur, unde nonnisi quum res posceret, talus movebatur. Quo pertinet quod Eust. e Theocr. citat, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον, Lapidem a sacra linea movet, i. e. Extrema experitur. V. Erasmii Chil. in Prov. Movebatur talum a sacra linea. [Eust. II. p. 633, 58: Γραμμὴ οὐ μόνον ἢ ἐν μαθήμασιν, ἀλλὰ καὶ ὅποιας ἐπαίξον οἱ κυβέουντες, ὧν μία τις μέση γραμμὴ ὀνομάζεται ἱερὰ, ἐπειδὴ ὁ ἠτῶόμενος ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵετο· ὅθεν καὶ παροιμία, Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνωστικῆς δεομένων βουθειᾶς ἐσχάτης· γρήσις δὲ ταύτης καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ, Κινήσω δ' ἠδὴ καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἔθθα λείπει τὸν πεσσὸν ἢ λίθον. Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ, Κινήσας τὸν πῆρας πυκινὸν λίθον, κομικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερᾶς ὡς ἐν παρόδῳ (i. παρωδῷ) γράψας τὸ πῆρας. (Alcaei locum pleniorē exhibet Od. p. 1397, 31.) Θεόκριτος δὲ ἐν τῷ, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον (6, 18), ἴδιως τῇ ἑλληφείῃ χρῆται, παραπέμφας, φασίν, ἤγουν σιωπήσας τὴν ἱερὰν. Pollux 9, 98: Τῶν πέντε τῶν ἐκατέρωθεν γραμμῶν μέση τις ἦν ἱερὰ καλουμένη γραμμὴ, καὶ ὁ τὸν ἐκείθεν κινῶν πεττὸν παροιμίαν ἕποιται, Κινεῖ τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Quam 7, 206 scribit Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.] || Γραμμᾶς Pollux et Hesych. idem etiam tradit esse quod διαγραμματισμόν. [Poll. 9, 99: Ἐγγὺς δὲ ἐστὶ ταύτῃ τῇ παιδιᾷ (quae dicitur πλινθίον) καὶ ὁ διαγραμματισμός καὶ τὸ διαγραμμαῖζειν, ἦντινα παιδιὰν καὶ γραμμᾶς ὀνόμαζον. Ludum autem illum πλινθίον ita describit: Ἡ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ πλινθίον ἐστὶ, χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένης· καὶ τὸ μὲν πλινθίον καλεῖται πόλις, τῶν δὲ ψήφων ἐκάστη κύων· διηρημένων δὲ εἰς δύο τῶν ψήφων κατὰ τὰς χώρας ἡ τέχνη τῆς παιδιᾶς ἐστὶ περιλήψει τῶν δύο ψήφων ὁμοχρόων τὴν ἐτερόχρονον ἀναρεῖν. Hesych. v. Διαγραμματισμός: Παιδιὰ τις ἐξήκοντα ψήφων λευκῶν καὶ μελαινῶν ἐν χώραις ἐλακόμενον· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Γραμμᾶς ἐκάλουν. Ceterum alios alii etiam in ludis usus γραμμῶν v. ap. Poll. ib. 104, 111. || Inscriptio talorum, numerum jaectum indicans. Idem Pollux 9, 95: Ἰστέον ἔτι κύβος αὐτὸ τε τὸ βαλλόμενον καλεῖται καὶ ἢ ἐν αὐτῷ κοιλότης, τὸ σημεῖον, ὁ τύπος, ἢ γραμμὴ, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων. || Plato Theat. p. 181, A, ab Schneid. cit.: Κατὰ μικρὸν γὰρ προϊόντες λελήθαμεν ἀμφοτέρων εἰς τὸ μέσον πεπτοκότες, καὶ ἂν μὴ πῆ ἀμυνομένοι διαφύγωμεν, δίχην δώσωμεν, ὅσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαιστραῖς διὰ γραμμῆς παίζοντες, ὅταν ὑπ' ἀμφοτέρων ληφθέντες ἔλκωνται εἰς τὰναντία· quam esse παιδιὰν a Poll. 9, 112 διεκυστίνδα dictam et descriptam notavit Heind. || «Γραμμὴ μακρὰ, Longa linea, quae in tabella ab iudice inarata, nota erat damnationis; iudices enim solebant ἐν πινακίῳ, ἦτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀηλιμμένης, ὅποτε καταλαμβάνοιεν τινα τῷ τολμήματι, ἔλκειν μακρὰν γραμμὴν, ὅποτε ἀπο-

λοιοιεν, βραχεῖαν, schol. Aristoph. : et hoc, ut ait idem, μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους, τὰς ἐν τῇ κάλπιδι. Si enim viderent majorem esse numerum nigrorum calculorum in urna, ἐγράφον τῷ ὄνυγι τὴν μακρὰν, Longam ungue in cerata tabula ducebant lineam; si majorem candidorum, brevem. Aristoph. Vesp. 106 : Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἄπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Ὡσπερ μελίττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται, Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος. » SEAGER. Poll. 8, 16 : Ἐγκεντρῖς, ἣ εἰλλον τὴν γραμμὴν μακρὰ δὲ ἐκαλεῖτο ἢν καταδικάζοντες εἰλλον. Hesych. : Γραμμὴ μακρὰ. Εἰώθει δὲ δικαστὴς καταδικάζων ἐν τῷ γραμματιδίῳ μακρὰν γραμμὴν εἰλκιν, ὃ δὲ ἀπολύων μικρὰν. De femoribus equi sub cauda varis Xen. De art. eq. 1, 14 : Μηρούς γε μὴν τοὺς ὑπὸ τῆ οὐρᾷ ἢν πλατεῖα τῆ γραμμῆ διωρισμένους ἔχη, οὕτω καὶ τὰ δπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑποθήσει. || Pictura. Constant. Caerim. p. 336, A : Ἐπεὶ δὲ χρυσοστρίκλινος ἀνεγραμμίθη (sic) τῆς προρρηθείσης γραμμῆς. Interpres, Pictu (sic) cultuque illo exutum. L. DINDORF.]

[Γράμμη, ἡ, Gramme, n. ancillae ap. Lucian. Dial. mer. c. 13, ubi scriptum Γραμμῆ, et var. est Γραμμί, tanquam a nominat. Γραμμίς. Gramme est cognomen Rom. in inscr. Lat. L. DINDORF.]

Γραμμίζω, ab Eust. [Il. p. 633, 63] ponitur, sed non declaratur : unde διαγραμμισμός deducit. [V. Γραμμὴ, Διαγραμμίζειν. || Γραμμισθῆν, Directum, Gl. || Pingo. Constant. Caerim. p. 331, C : Ἰστέον ὅτι ἐγραμμίθησαν (sic) ἀπὸ δαφνῶν κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προελεύσεων, οἷον σταυρία καὶ στεφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστά. Int., Lauro... veluti parvae cruces et corollae... afflixerant. Γραμμιάζω, Pingo, quod supra, fort. scrib. Γραμμίζω. L. DIND.]

Γραμμικός, Linearis [Gl.], ut γραμμικαὶ ἀποδείξεις ap. Quintil. 1, 10, [38; 5, 10, 7, ubi var. γραμματικά], Demonstrationes s. Probationes geometricae per lineas. [Plut. Marc. c. 14 : Λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀποδείξεις οὐκ εὐποροῦντα προβλήματα, ubi γραμμικῆς restituit Valcken. Diatr. in Eur. p. 223. Diog. L. 1, 25 : Σκαληνὰ τρίγωνα καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. Agathias 2, 28, p. 66, D : Καὶ οὕτε δὲ Τίμαιος (Platonis) αὐτὸν ἀποδράσειεν ἂν, εἰ καὶ σφόδρα γραμμικῆ θεωρία πεποικιλταί, ubi est var. γραμματικῆ in libro uno et ap. Suid. v. Ἀρίστων, de quo monuit Toup. Emend. vol. 1, p. 83. Idem apposuit Psell. Encom. Symeon. p. 230 ed. Par. 1664 : Μῆτε γραμμικαὶ ἀποδείξεις μετὰ τῶν φορτικῶν ὀνομάτων. Indicavit Schaeff. Sozom. H. E. 1, 1 : Εἰ γὰρ καὶ γλῶσσαν πρὸς φράσιν ἢ κάλλος λέξεως ἠκονημένην οὐκ εἶχον, οὐδὲ λέξεσιν ἢ γραμμικαῖς ἀποδείξει τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπειθον. Galen. De us. partt. 10, 14, vol. 1, p. 484 : Γραμμικοῖς ἐρησάμην θεωρήμασιν. Alia v. ap. Bast. ad Greg. p. 284, Fabric. ad Sext. Emp. p. 327. Eust. Opusc. p. 71, 41 : Τὰς ὡς οἶον εἰπεῖν γραμμικὰς τῆς ψυχῆς ἀποτάσεις εἰς κύκλον στρέψαντες : 292, 48 : Θρίξ, ὃ φασιν, ἀνὰ μέσον καὶ ἐβλεπε θάνατον, εἰ μὴ τὸ τῆς τριγῆς ταύτης γραμμικὸν οἶα καὶ εἰς τι πλατὺ ἐπίπεδον ἡμεῖς διαστήσαντες... συνετελέσαμεν τι καὶ αὐτὸ τῷ ἀνθρώπῳ εἰς τὸ καλὸν ἢς ἄρτι ἔχει ζωῆς. Id. II. p. 632, 52 : Τῶν τινας ὕστερον Σκυθῶν ἐσήμαινον ἂ ἤθελον, εἰδωλὰ τινα καὶ πολυειδῆ γραμμικὰ ζέσματα ἐγγράφοντες. Signif. mathematicae veritatis et necessitatis ei tribuere videtur Eunap. p. 272 Mai., 77, 18 Nieb. : Ὅσον δὲ παιδεία ἀναγνώσεως ἰσχύει πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἢ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβῆς θεωρία πρὸς ἄμαχόν τινα καὶ γραμμικὴν ἐκβασιν τελευτῶσι καὶ συνηναγασμένην, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. L. D.] || Pro Linearum peritus, assertur e Plut. De exilio [p. 606, C : Ἄλλ' οὐδὲ γεωμετρῶν φυγὴ παρρησίαν, οὐδὲ γραμμικῶν ἀπαρρεῖται.]

[Γραμμικός, Linealiter. Sextus Adv. Gramm. 304 : Μαθηματικῶ γραμμικῶς αὐτὸ ἀποδεικνύντος. Adv. Geom. 92 : Ὅποιον γὰρ ἂν ἢ τοῦτο, γραμμικῶς ὀφείλει ἀποδεικνύσθαι. KALL. Eust. Opusc. p. 198, 68 : Ἐκεῖνη (navis) τε γὰρ ὡς οἶον γραμμικῶς τέμνει τὸ πέλαγος, ὀλίγας τινὰς που ἐλικας περιάγουσα. Schol. Archimed. De helicib. p. 225 Tor. : Ὁ δὲ γε Ἀρχιμήδης γρ. αὐτὸ βουλόμενος δεῖξαι. L. D. Ptol. Almag. t. 1, p. 25, 25 : Ἀπαξ γε μελλήσοντες ἕκαστα γραμμικῶς ἀποδεικνύειν, Per lineas vel figuras, quod p. 6, 14, Διὰ τῶν ἐν ταῖς γραμμικαῖς ἐφοδοῖς ἀποδείξω, et p. 109, 5, Γραμμικῶν δεῖξω. Proclus In Hypoth. p. 46, D : Ταῦτα δεῖ-

κνυται γραμμικῶς. cf. ib. p. 61, A, et Iamblich. In Nicom. Ger. p. 37, A. HASE.]

[Γράμμιον, τὸ, Grammium, urbs Cretae. Stephan. Byz. : Γράμμιον, πόλις ἐν Κρήτῃ. Οἱ πολῖται Γραμμῖται καὶ Γραμμῖτιοι (Γραμμῆσιοι cod. Vrat., quod est fort. Γραμμῖσιοι). L. DINDORF.]

[Γραμμῖσιοι. V. Γράμμιον.]
Γραμμισμός, ὁ, Lusuriam τῶν γραμμῶν, proxime accedens ad eum ludum qui plinθιον [πλινθιον] dicitur, Poll. 9, [99, ubi jam restitutum ex codd. διαγραμμισμός].

[Γραμμιστής. Ap. Theophan. an. 5 Phocae id. Phocas iratus quod Prisci et Domentiae λαυράτα factionum principes in circo erexissent, ἡρώτα αὐτοὺς τίνος ἐπιτρέψαντος τοῦτο πεποίησαν. Οἱ δὲ εἶπον ὅτι κατὰ τὴν συνήθειαν οἱ γραμμιστὰι τοῦτο πεποίησαν. Ubi Lineatores vertit Anastasius qui sc. γραμμῆς seu Lineas in circo curabant : est enim γραμμῆ schol. Arist. in Ach. ἀρχὴ ἀφετηρία ἢ λεγομένη βαλβίς... Goar. Pictores interpr. : nam Lineam pro pictura quidam dixere... Huic sententiae adstipulatur Eust. [Il. p. 852, 12] : Σὺν ἐκείνοις δὲ καὶ ὁ κατάγραπτος, ἦγουν ὡς ἢ κοινὴ ἑμίλια λαλεῖ, γραμμιστός. DUCANG.]

[Γραμμῖται. V. Γράμμιον. || Gens Celtica. Steph. Byz. s. Γράμμιον : Εἰσὶ δὲ Γραμμῖται πρὸς τῇ Κελτικῇ ἔθνος. L. DIND.]

[Γραμμοδιδασκλήδης. V. Γραμματοδιδασκλήδης.]
Γραμμοειδής, ὁ, ἡ, Lineae formam habens, Linearis. [Aristid. Quinct. p. 105 : Σῶμά τι φυσικόν, ἐκ τινῶν ἐπιφανειῶν ἡμενοειδῶν τε καὶ νευροειδῶν καὶ γραμμοειδῶν καὶ πνεύματος συγκεροτημένον. Schol. Hom. II. Φ, 169 : Κτεδόνας λέγεσθαι τῶν ἔϋλων τὰς γραμματοειδῆς διαρῦσεις. Leg. γραμμοειδῆς. Conf. Γραμμώδης. L. D. Paul. Alex. Apotel. p. 28, 12 : Ὅταν (luna) γραμμοειδῆς φῶς ἀναλαβοῦσα φαίνεται. HASE.]

Γραμμοειδῶς. Ap. Aristot. De mundo Γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari specie ferri. [4, p. 395, 27 : Τῶν δὲ κεραιῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις ψολόντες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διαττόντες ἀργῆτες, ἐλικίαί δὲ οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι. Ubi γραμματοειδῶς Stob. Ecl. phys. p. 676 ed. Heer., probante, ut videtur, Schneid. ad Theophr. H. Pl. 4, 12, 2, vol. 3, p. 376. Sed alteram scripturam praeter sententiam firmat l. Eust. s. Γραμμικῶς cit. L. DIND.]

[Γραμμοποίκιλος, ὁ, ἡ, Lineis variegatus. Athen. 7, p. 319, C : Τῶν δὲ γραμμοποικίλων πλαγίαις τε ταῖς βάρδοις κεχηρμένων πέρκη.]

[Γραμμός, ὁ, Scriptio. Arcad. p. 59, 7 : Τὰ εἰς μὸς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς μὲ καταλήγουσαν ἀρσενικὰ προσσηγορικά, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης εἰη σελυγίας, ὀξύνεται· γράφω γραμμός, τρίβω τριμμός, θλίβω θλιμμός. Memorat etiam Etym. M. p. 526, 40, Gud. 336, 17, sed tantum ut primitivum comp. ὑπογραμμός. L. DIND.]

[Γραμμοτόκος. V. Γραμματοτόκος.]
Γραμμώδης, ὁ, ἡ, Lineae similis. Theophr. H. P. 4, 13 [12, 2 Schn.] : Πρὸς μῆξ γὰρ ἀρχῆ γραμμώδεις [γραμμώδεις Schneid.] ἔχει τοὺς περισταχυώδεις μίσχους. Ibid. : Ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοδησας. At quod 7, 3, [2] de seminum differentiis dicit, Τὰ δὲ στενὰ καὶ γραμμώδη, καθάπερ κυμίνου, Plin. 19, 7, sic reddidit, Quibusdam angusta et canaliculata, ut cumino. [Quem reprehendit Schneider. ad Theophr. H. P. 4, 12, 2, p. 376. De forma γραμμοειδῆς v. s. ipsa.]

[Γρανθῆωνα, γέροντα, Senem, Hesych., ubi ejusd. gl. Γραθῶνη confert Albert.]

[Γρανικὸς, Sicyonius Olympionica memoratur Pausan. 2, 11, 8. Nominis non Graeco, ut opinor, conferri potest Rom. Granii. L. DIND.]

[Γρανικός, ὁ, Granicus, n. pr. i. Pelasgi ejusdam ap. schol. Hom. II. Z, 396. 2. Fl. Mysiae, Ion. Γρήνικος Hom. II. M, 21 : Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἄλαδε προρέουσιν... Γρήνικὸς τε καὶ Αἰσθηπος. Accentum in prima ponit testatur Eust. ad l. Hom., Arcad. p. 51, 24 : in quod praecipuum frequenter peccatur in libris, veluti Diod. l. 17. L. DIND.]

[Γρανόσολον, Granum solis, seu semen Lithospermi, quod officinis Milium solis dicitur. Occurrit ap. Myreps. De antidot. c. 27. DUCANG.]

[Γραολογία, ἡ, Anilis garritus. Sext. Emp. Adv. Gramm. 141 : Ἀδόλεσχον γὰρ ἐστὶ καὶ γραμματικῆς γρασ-

λογίας πλήρες. Tatian. 144. ANGL. Restituendus hinc, ut opinor, Epiphani. Adv. Hæc. vol. 1, p. 572, D: Τερετισμός οὖν ἐστὶ καὶ τραγικολογία τὸ καταβάλλεσθαι λέγειν τὰς ψυχὰς ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ διαβαίνειν τοῦ πυρός τὰς πηγὰς καὶ τὰ ὕδατα τὰ ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ στερεώματος, εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς φερομένης κόσμον. Nihil enim tale ap. tragicos esse potuit. L. DIND.]

[Γρασοπρεπής, ὁ, ἡ, Anilis. Cyrillus Alex. Dial. 9, p. 749: Ὁ φρενὸς γρασοπρεπὸς. WEIGEL. Id. C. Julian. p. 86, B: Γρασοπρεπῆ τερετισμάτα. SCHÆF. Damasc. Photii cod. 181, p. 126, 14: Γρασοπρεπῶν μυθαρῶν. WAKEF. Mich. Sync. Laud. S. Dionysii p. 349 ed. Par. 1562: Τὴν γρασοπρεπῆ παρ' Ἡσιόδῳ θεογονίαν ἀσμενίζομενος. ANGL.]

Γρασοῦσαι, οἱ, dicuntur οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβῶντες γραΐδας ὡς μὴ ἀγοράζειν vel γρασοῖ [γραΐσαι] συγκοιμώμενοι, γραῶν ὀχευταί, ab ea signif. τοῦ σοβεῖν, a qua σοβάδες dicuntur αἱ πόροναι. Ita Schol. Aristoph. Pac. [812]: Γοργόνες ὄψοφαγοί, Βατιδοσκόποι, ἄρπυιαι, Γρασοῦσαι, μιχροί, Τραγομάσχαλοι, Ἰχθυολύμαι. Ubi procul dubio in ambiguo lusit poeta, intelligi volens simul et Vetularum ab emendis piscibus abactores s. depulsores, ideoque piscium avidissimos voratores: et Vetularum amatores, γρασοφίλους. [Γρασοῦσαι scribit Suid., inter Γραϊκοί et Γραϊούδια ponens, item Zon. p. 451.]

[Γρασοσυλλέκτρια, ἡ, q. d. Anilis collectrix, dictus est Timæus teste Suida s. Τίμαιος, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν, Quod aniles fabellas repeteret.]

[Γραστότης, ἡ, Anitas, Gl.]

[Γρασοφίλος, ὁ, Anuum amator. Schol. Ar. Pac. 812: Ὡς γρασοφίλους δὲ αὐτοὺς εἰσάγει.]

Γραπίνης, Hesych. et Etym. [M. p. 293, 32] est ὄνις τις τραχὺς, Vinum quoddam acerbum.]

[Γράπις, ἡ.] Γράπιν Hesych. dici scribit γῆρας τέτιγος ἢ ὄφεις καὶ τῶν ἐκδυομένων, Senectam s. Exuvium cicadæ, aut serpentis, et aliorum, quæ pelle et senecta sese exuere solent tempore verno: unde et Vernatio dicitur exuvium illud et squalentes anni: sed addit Hesych. esse etiam εἶδος ὀρνέου, et βυσσόν, Rugosum, ἀπὸ τοῦ γραμμᾶς ἔχειν τὰς ρυτίδας· derivari innuens a γράφω. Etymologo vero [M. p. 239, 31] et Lex. meo vet. oxytonos Γραπῖς est ὁ ἐρρυτιδωμένος, ἀπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ρυτίται. [Ap. Zon. autem p. 452 ponitur inter θηλυκὰ cum interpr. ἡ ἐρρυτιδωμένη. Schneid. ad Aristot. H. An. 8, 5, 4, p. 590: In Hesych. Γράπις, εἶδος ὀρνέου, Soping. suspicabatur θραυπέδα intelligi (de qua ibi Arist.). Ugitio Grammaticus: «Grapides apud Græcos vocatur quædam avis, apud nos carda, quia gravi volatu detenta non ut ceteræ volucres attollitur velocitate pennarum.»]

Γραπτέον, Scribendum. [Schol. Arist. Pl. 234; Suid. v. Τελωνεῖον. SCHÆF. Tzetz. Hist. 5, 191; 11, 921, 951. ANGL. Const. Man. Chron. 25 (400); Tzetz. ad Lyc. Prol. p. 271 Muell. KALL. Xen. De art. eq. 2, 1: Ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεῖν δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι. Fem. Γραπτέα, Pingenda, Lucian. Imag. c. 17: Μετὰ δὲ ταύτην ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. L. D.]

[Γραπτέως, ἰ. q. γραμματεὺς. Schol. Arist. Thesm. 1102 Bekk.: Τί λέγει περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γόργου τοῦ γραπτέως. — Ὁ δὲ Γόργος γραμματεὺς, ἀλλὰ καὶ βάρβαρος. CRAMER.]

Γραπτῆρ, ἦρος, ὁ, Scriptor. Epigr. [Anth. Pal. 6, 66: Ἀβροχον ἀπλανέος μόλιθον γραπτῆρα κελεύθου. Manetho 1, 132: Τεύχουσιν ῥητῆρας ἢ ἐκ λόγου ἢ καλάμοιο, γραπτῆρας πινυτοὺς ἢ καὶ πολυκερδέας ἀνδρας.]

Γράπτης, ὁ, Rugosus, ὁ βυσσὸς καὶ ὡσανεὶ καταγεγραμμένος, ἦγουν γραμμᾶς τινὰς ἔχων ἐκ τῶν ρυτίδων, Qui rugis inscriptus est, ut Plaut. dicit corpus vulneribus inscribere. [Verba hæc sunt Eust. II. p. 633, 57. Id. p. 634, 18: Ἐτι ἰστέον ὅτι ὡσπερ ἐκ τοῦ γράφειν γίνεται ὁ ῥηθεις γράπτης, οὕτω καὶ ἡ γραπτῆς.]

Γραπτὸς, ἡ, ὄν, Scriptus: λόγος, Alcidi. [Declam. περὶ τῶν τοῦς γραπτῶς λόγους γραφόντων.] Νόμος, Naz. [Gorgias Apol. Palam. p. 190, 43: Νόμος γραπτῶς. Aliter Paul. ad Rom. 2, 15: Τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Hinc Γραπτὰ ἰ. q. γράμματα, Scripta, Leges. Manetho 3, 97: Ἦτοι γὰρ σοφίης βίοντον καλάμοιό τε γραπτῶν προῆξιν ἔδωκε· 161: Νεῖκεα καὶ κρίσιαις γραπτῶν χάριν ἢ παλαιῶν ἔργων ἴσχουσιν.]

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

A 214: Ἐν δ' ἀγορῇ κρίσιαις θωήν θ' ἄμα νεῖκεσι πολλοῖς ἴσχουσιν γραπτῶν ἕνεκεν· 324: Ἄλλοι δ' αὖ κόσμων ἐπίστορες ἢ διὰ γραπτῶν ἰδμοσύνης ἐρίτιμοι ἀγακλήεις τ' ἐγένοντο· 341: Νεῖκεα γὰρ γραπτῶν ἕνεκεν κρίσιαις τ' ἐπιπέμπει. Maccab. 2, 11, 15: Ὅσα γὰρ ὁ Μακκαβαῖος ἐπέδωκε τῷ Λυσία διὰ γραπτῶν περὶ τῶν Ἰουδαίων. Conf. Esdr. 1, 2, 2. Singulari Paralip. 2, 36, 22: Ἐξήγειρε κύριος τὸ πνεῦμα Κύρου βασιλέως Περσῶν, καὶ παρήγγειλε κηρύξαι ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ ἐν γραπτῶ. || Qui scribi potest. Tzetz. ad Lycophr. 1253: Πάντα τολμητὰ, βατὰ καὶ γραπτὰ τῷ Λυκόφρονι. || Inscriptus, Litteratus. Theocr. 10, 28: Ἄ γραπτὰ ὑάκινθος. Hoc sensu dicti γραπτοὶ Theodorus et Theophanes, quorum frontibus Theophilus Imp. jambos 12 jussit insculpi, unde ipsi ap. Lambec. Bibl. Caes. l. 5, vol. 5, p. 243, B: Γραπτοὶ γράφουσι δεσμῶν οἱ δεσμῶν. Conf. Ducang. in Γραπτὸς. Et γραπτὸν Περσικόν, Malum Persicum scriptum s. inscriptum, quod etiam κατάγραπτον, Geop. 10, 14, 1. V. et Γραπτὸς. || Pictus. Eurip. Hypsip. ap. Galen. vol. 5, p. 615: Γραπτὸς ἐν αἰτοῖσι προσβλέπειν τύπους· de cuius l. interpr. v. in Γραφή. Anth. Pal. 7, 730: Τί τοι καὶ ἐπ' ἡρίῳ ὄτος μυρομένης κόουραν γραπτὸς ἐπεσσι τύπος; 4, 102, 4: Οὐ γραπτὸν, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἐξεμάξατο. Nonnus Dion. 12, 40: Γραπτῆ χειρὶ κύπελλον ἀεράζει Γανυμήδης, quod v. 105 dicit ποιητῶ κεχάρακτο τύπῳ Γανυμήδους εἰκῶν. Plut. Mor. p. 379, C: Γραπτὰ ... ἀγάλματα ... θεῶν. Pseudopl. Vit. Isocr. p. 839, C: Ἦν δὲ αὐτοῦ γραπτῆ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ. Strabo 14, p. 648: Καθάπερ καὶ ἡ γραπτῆ εἰκὼν ἐμφανίζει. Hesych. v. Ἐγκουράδες: Ὁ γραπτὸς πίναξ. Schol. Eur. Phœn. 131: Τὴν ἐσθῆτα γραπτὸς. L. DIND.]

Γραπτὸς, ὄς, ἡ, Inscriptio, eo sc. sensu, quo Plaut. corpus vulneribus inscribere, vel Laniatio, seu, ut Eust. [et Hesych.] exp., ἡ ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθοῦδων τινῶν τῶν μελῶν γραφῆ τούτέστιν ἀμυγῆ, ξεσμῶς, Od. Ω, [228]: Περὶ δὲ κνημησι βοείας Κνημίδας βραπτὰς δέδετο, γραπτὸς ἀλεείνων. [Apoll. Rh. 4, 279: Οἱ δὲ τοι γράπτως πατέρων ἔθεν εἰρούονται κύρβιαις, οἷς ἐνί πᾶσαι ὄδοι καὶ πείρατ' ἔασιν. Ubi variant libri inter γράπτως et γραπτῆς et quæ plurimorum scriptura est γραπτῆς. Schol. autem γράπτως interpretatur τοὺς νόμους. Κύρβις gen. fem. quum non constet dictum esse, certa prope Gesneri in Comment. post Orphica p. 620 correctio γραπτῶς, ut est ap. Achæum Athen. 10, p. 451, D: Σπαρτιάτην γραπτὸν κύρβιν, de scytala Laconica. L. D.]

[Γράς, ἡ, ἰ. q. γράσος. Zonar. p. 453: Γράς ἡ τῶν μασχάλων δυσωδία λέγεται καὶ ἡ γράσος. In Lex. ap. intt. Hesychii vol. 1, c. 856, eandem gl. ponentibus, scribitur γράς. Sed fort. leg. γράσος, ut illud demum quod in fine additur ἡ γράσος sit id cuius causa totam glossam inter θηλυκὰ recenset Zonaras. L. D.]

[Γράς, ἡ, ὁ, Gras, n. pr. filii Archelai ap. Strab. 13, p. 582; Echelai ap. Pausan. 3, 21, 1, Athen. 11, p. 466, C; Orestis ap. schol. Lycophr. 1374. Georg. Chærob. in Bekk. An. p. 1181: Τῶν μὲν περισπωμένων εἰσι παραδείγματα τοιαῦτα, ὅσον ὁ Γράς τοῦ Γρά· ὄνομα δὲ τοῦτο κύριον. Eodem referenda n. Γράς Γρά commemoratio ap. Arcad. p. 125, 15, Ioan. Alex. p. 7, 29, Dracon. p. 103, 8, gram. in The philol. Mus. 5, 423. In γράς corruptum v. ap. Dracon. p. 36, 13. L. D.]

D Γράσος [δ, et, si fidem meretur Zonaras s. Γράς cit., ἡ], teste Etym. et Lex. meo vet. proprie est ὁ ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων συναγόμενος ῥύπος, Sordes, quæ in ovium lanis colliguntur: quæ οἰστυπος etiam dicuntur. [Synes. p. 257, C: Τῶν κωδίων ὁ γράσος, Vellurum fœtor. WAKEF. Sordes latiori signif. ap. Marc. Ant. 9, 36: Τὸ σαπρὸν τῆς ἐκάστῳ ὑποκειμένης ὕλης, ὕδωρ, κόνις, δαστάρια, γράσος. HEMST. Hesych.: Γράσος (sic), δυσωδία.] Γράσος, ut iidem tradunt, dicitur ἡ τῶν μασχάλων δυσωδία, Alarum fœtor, Axillarum gravis odor: ut Pollux quoque [2, 77] dicit, τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδία, ὡσπερ καὶ τὴν ἐν μασχάλαις, nominari κινάβραν [κίναβραν], et γράσον, tum ab aliis, tum ab Eupolide. Sic Aristot. Probl. [4, 24; conf. 13, 9]: Τοῦ καλομένου γράσου ὄζουσι, Hirci virus olent. Ita enim Lat. illum alarum pedorem appellat, a graviore hircorum fœtore. [Gl. Γράσος, Hircus.] Suidæ quoque γράσος est ἡ δυσωδία τῶν τράγων: et Γράσων ἀνθρωπος, ὁ δύσσομος: ut, Τῷ γράσῳι μὴ ὀργίζου [ser. μήτι ὀργίζη, cum Gatak. ad Antonin. 5, 28, cuius illa sunt verba],

Hircum olenti, Hircoso, i. e. Cui foetent alae. [V. Γράσος. Distinguitur ab hircorum foetore in Exc. Phryn. p. 33, 30 : Γράσος (sic) διαφέρει κινάβρας· γρασός μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τῶν ἀνθρώπων δυσωδία, κινάβρα δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ τράγων. Abstinendum voc. secundum Atticistas ap. Antiatt. Bekk. An. p. 87, 20 : Γράσος (sic) οὐ φασι δεῖν λέγειν, οὐδ' ἀπόζειν γράσου ἀλλὰ τράγου.] || Γράσος Etymologo est etiam ὁ μωρός καὶ ἀνούστατος, qua signif. Hesych. γράσων accipi tradit, exp. μωρὲ, ἀνούστατε, Fatue, Demens. Hoc ipsum γράσων Etymologo rursus est ἡ χλωρὰ κριθή, a γράω, τὸ ἐσθίω. Sed pro eo Lex. meum vet. habet Γράστις, et quidem rectius, meo iudicio.

[Γράσος, ὁ, Graso, n. pr. campi Trojani. Nicand. Ther. 669 : Κρύμνης ἀμ. πεδίον καὶ ἀνά Γράσον. Ubi schol. : Κρύμνη καὶ Γράσος Τροίας πεδία. L. DINDORF.]

Γράσος, ὁ, pro ἀλαλαγμῶς accipitur, q. e. Clamor s. Vociferatio militum in congressu acierum : Vegetio Barritus : ap. Plut. Apophth. [Mor. p. 180, C] : Θάρρει καὶ μὴ φοβῶ τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων· αὐτοὶ [αὐτῶν] γὰρ ἡμῶν τὸν γράσων οὐχ ὑπομενοῦσιν· verba militum ad Alexandrum. [Tenuit Wytttenb. scripturam γράσων jam olim correctam γράσον : sed idem recte iudicavit Axillarum foetorem intelligi. Expurgendum igitur γράσος. L. DINDORF.]

[Γραστίζω, Gramine pasco. Geop. 16, 1, 11 : Γραστίζονται τὸν πῶλον· ubi Hippiatr. c. 98, p. 234 : Πῶς δὲ γραστίζω, quod postea est χλωρὰν παραβάλλειν πῶαν, annotavit Nicolaus, Hippocr. Mulomed. c. 10 Needhamus. V. Κραστίζω.]

[Γραστῖλος, ὁ, Grastillus, urbs Macedoniae. Steph. Byz. : Γραστῖλος, ἀρσενικῶς, πόλις Μακεδονίας. Vocatam eandem esse Prastillus auctores sunt Eupolis ap. Steph. ipsum [ap. quem vitiose Πράστῖλος] et Hesych. Quod solum verum videtur. L. DINDORF.]

Γράστις, εἰς, ἡ, Gramen : quod et Κράστις. Vide Γράσος et Γράω. [Gl. Γράστις, Farrago. Hesych. : Κράστιν Ἀττικοί· διὰ τοῦ γ οἱ νῦν γράστιν φασίν· ἐστὶ δὲ ὁ χλωρὸς χόρτος. Eust. II. p. 633, 47 : Ἡ τοῖς ἀλόγοις φίλη γραστις, ἣν καὶ κράστιν γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, φάμενοι τὸν ἡμίχρον χόρτον οὕτω καλεῖσθαι· ὅθεν καὶ ὄμμα τὸ κραστίζεσθαι. Conf. p. 852, 9, et p. 1220, 45 : Γράω τὸ ἐσθίω, ἐξ οὗ καὶ γράστις ἡ ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιόμενη... Ἀγλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅπως· φησὶ γὰρ κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πῶαν, γράστιν δὲ οὐδένας. Antiatt. Bekk. p. 87, 7 : Γράστιν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς κριθῆς, ἐπὶ τῶν καρπῶν (i. e. frumentorum). Πυρινὴν et κριθίνην memorat Aspyrtus in Hippiatr. p. 254. Hesych. : Γοῖται, κριθαί, γράστις. Γράτις Mæris p. 211 : Κράτις διὰ τοῦ κ Ἀττικῶς, γράτις διὰ τοῦ γ Ἑλληνικῶς. Cui scripturæ comparat Piers. κρατίζόμεσθα ap. Sophronem schol. Nicand. Ther. 861, κράτις in libris Pollucis 7, 42, et qui Κράστις inter Κραττηρίαί and Κρατόδετον ponit Hesychium. Atque Aristot. etiam libri II. An. 8, 8 variant inter κράτις, κρατις et κρατές : κράτις nullus agnoscit. Etym. Gud. p. 129, 22 : Γράτις ἡ χλωρὰ κριθή. L. DIND.]

[Γραστιμόδ, ὁ, Graminis s. Farraginis præbitio. Hipp. Mulomed. 10. ANGL.]

[Γράστος, ὁ, Grastus, n. pr. viri. V. Γρηστωνία. L. D.] D
[Γραστοῖνες, οἱ, Grastones, gens Thraciæ. V. Γρηστωνία. L. DINDORF.]

[Γράσων, ὠνος, ὁ, Hircosus, Gl., i. e. Cui foetent alae. Suid. v. Γράσος et Τράγος, q. v. in Γράσος. Athen. 13, p. 585, E : Θάϊς πρὸς γράσωνα πορευομένην ἔραστην, et Φρόνη συνδειπνοῦσα γράσωνι, unde n. pr. Γράσων expiscatus est Eust. Od. p. 1634, 22. || Pro γράσος, Sordibus, dixit Marc. Anton. 8, 37 : Γράσων πᾶν τοῦτο καὶ λῆθρον ἐν θυλάκῳ, ita vocans corpus humanum secundum tristem et morosam cui se addixerat doctrinam. Γράσος reponit Gatak. Defendendo γράσων adhiberi quodammodo posset locus Etym. M. s. Γράσος cit., nisi Γράστις ibi legend. esset cum libro HSt. L. DINDORF.]

[Γράτις. V. Γράστις.]

[Γραυδῆς vox nihili. V. Γράβιον.]

[Γραῦς. V. Γραῖα.]

Γραύκαλος, Hesychio ὄρνις τεφρὸς, Avis cinerei coloris. [Cod. Γραύκαλος. Graculus confert Kuster.]

[Γραυκένιοι, οἱ, Graucenii, nomen gentis inter Scythicas memoratæ ab Apollonio Rh. 4, 321. L. D.]

[Γραῦς. V. Γραῖα.]

[Γραφεῖδιον, τὸ, deminut. a Γραφεῖον, Parvus stilus. Etym. M. p. 147, 20 : Γραφεῖον, γραφεῖδιον, et p. 240, 16, 17; 241, 11, Gud. 129, 19, 38; 357, 4, Suid. Gramm. Ms. Barocc. in The philological Museum 4, p. 109 : Λέγοντες τὸν στίλλον μὲν τὸ γραφοῖσιον. Scr. στίλον... γραφεῖδιον. L. DINDORF.]

[Γραφεοειδής. V. Γραφοειδής.]

Γραφεῖον, τὸ, Stylus [Stilus Gl.], Penicillus. [Macho ap. Athen. [13, p. 582, C] : Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρητημένον ἔχοντα. Plut. De solert. an. [p. 968, E] : Γραφεῖος τὴν προβοσκίδα κεντούτων. Idem [Mor. p. 859, E] : Οὐ μὴν ἀλλὰ Λακεδαιμονίους μὲν ἄλλως γέ πως [ἁμωσγέπως Reisk.] ὑποπεσόντας αὐτοῦ τῷ γραφεῖῳ, προσέχρωσε. [Ib. p. 868, C : Αἰτίας ἐκάθητο φαλάς καὶ ὑπονοίας ἐπὶ τοῦ γραφεῖου συντιθεῖς κατ' αὐτῶν (Herodotus). Et alibi. Afric. Cest. p. 292, col. 1 ima : Ἐγγάραττε γραφεῖῳ χλωκῷ. Scr. γραφεῖῳ. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 282 : Ὅταν τμηθῆ... ὡς ἀπὸ γραφεῖου, ubi vel cod. diphth. præbet. Idem vitium eximendum Hippocrati p. 261, 20 : Τρυπῆσαι ἐκάτερον τῶν ἀσκίων γραφεῖῳ. Schol. Arist. Vesp. 848 : Τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ἔγραφον. Eust. Opusc. p. 333, 47 : Σχάσον τὸ γραφεῖον. Ib. 89 : Στείλατε οὖν τὸ ἀρχέτυπον, πρὸς δὲ τὸ γραφεῖον κινήσομεν· p. 336, 66 : Τὰ γραφεῖα χειρισάμενοι πάντες καὶ τόμους ἐπιστολῶν καταρτίσαντες. Memorat et Poll. 4, 18; 10, 59. || Γραφεῖα, i. q. Ἀγιογράφα, quod v. Eriphan. vol. 1, p. 122, D : Παρ' αὐτοῖς γὰρ πᾶς ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆται καὶ τὰ Γραφεῖα λεγόμενα, φησὶ δὲ τὰ Στιγήρη καὶ αἱ Βασιλείαι καὶ Παραλειπούμενα καὶ Αἰσθήρη καὶ τὰλλα πάντα Ἑβραϊκῶς ἀναγινώσκονται· vol. 2, p. 162, A : Εἶτα ἄλλη πεντάτευχος, τὰ καλούμενα Γραφεῖα, παρά τισι δὲ Ἀγιογράφα λεγόμενα, ἄτινά ἐστιν οὕτως : Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ βίβλος, Κριτῶν μετὰ τῆς Ρούθ, Παραλειπούμενων πρώτη μετὰ τῆς δευτέρας, Βασιλειῶν πρώτη μετὰ τῆς τετάρτης. Αὕτη τρίτη πεντάτευχος. Ioann. Dam. Orthod. fid. l. 4, c. 18, p. 348, ubi secundam V. T. πεντάτευχον dicit continere τὰ Γραφεῖα, quæ alias vocentur Ἀγιογράφα. Suicer. || Scriptura, Aq. Deuteron. 10, 4. Voce γραφεῖον pro scriptura usus est etiam Clemens 1 Ep. ad Corinth. § 28, ubi v. Colomes. SCHLEUSN. || In papyris Ægyptiacis, Locus ubi οἱ γραφεῖς instrumenta in tabulas referabant; cuius officii princeps appellabatur Ὁ πρὸς τῷ γραφεῖῳ. Buttman. Erkl. der gr. Beischr. p. 18 : Ἀπολλωνίου ὁ πρὸς τῷ γραφεῖῳ (sic) τοῦ περὶ Θέβας μετελιθῆσα εἰς ἀναγραφῆν, A præf. scrinio nomi Theb. accipi perscribendum. Peyron Pap. gr. 1, p. 151, 6 : Ἀπ. πρὸς τῷ γρ. κεχρημάτικα, Officii munus peregi. HASE.]

Γραφεὺς, εἰς, ὁ, Pictor. Plato De rep. 2, [p. 377, D] : Ὡς περ γραφεὺς μὴδὲν εὐκότα γράφον, οἷς ἂν ὅμοια βουλήθη γράψαι. [Eurip. Hec. 807 : Ὡς γραφεὺς ἀποσταθεῖς ἰδοῦ με κἀνάθηρσον. Demosth. p. 562, 12, sive Andoc. p. 31, 15 St. : Ἀγάθαρχον τὸν γραφεῖα. Dio Chr. vol. 1, p. 177 : Ἀγαματοποιὸς ἡ γραφεὺς. Et alii quivis. || Scriba. Xen. Hist. Gr. 4, 1, 39 : Ἰδαίου τοῦ γραφεῖος (Agesilai)· quæ repetit Plutarch. Agesil. c. 13. Conf. Valck. Theocr. Adon. p. 263 sq., qui notat eundem alibi vocari ἐπιστολέα. || Scriptor. Diod. Exc. p. 561, 45 Wess. : Καθόλου δὲ καθάπερ Ἀγαθοκλῆς ἀφαιρούμενος τὰ τῶν πολιτῶν ἐδώρειτο τῷ συγγραφεῖ (Calliæ) μὴδὲν προσήκοντα παρὰ τὸ δίκαιον, οὕτως ὁ θαυμαστὸς ἱστοριογράφος ἐγαρίζετο διὰ τῆς γραφῆς ἅπαντα τάγαθὰ τῷ δυνάστη. Ράβδιον δ' ἦν, οἶμαι, πρὸς ἀμειψιν χάριτος τῷ γραφεῖ τῶν ἐγκωμίων μὴ λειψθῆναι τῆς ἐκ τοῦ βασιλικῷ γένους δωροδοκίας. Quod ne cui scribendum videatur συγγραφεῖ, ea, opinor, cavebunt, quæ de simili usu voc. γραφή simplicis significatione compositi ab eodem Diodoro petita exx. afferentur s. Γραφή. || Suspectum est edit. ap. Poll. 10, 61 : Κάλαιμοι γραφεῖς. || Librarius, Scriptor, Gl. Mæris p. 135 : Ἀντὶ τοῦ ν τὸ π δ γραφεὺς ἔγραψεν. Thomas M. p. 608 : Ὅπερ μοι δοκεῖ ἀμάρτημα τῶν γραφεῶν εἶναι. SCHÆF. Polyb. Exc. Vat. p. 381 : Ἀμάρτημα τοῦ γραφεῖος, et paullo ante, ubi distinguit συγγραφεῖος et γραφεῖος διάπτωμα. Gl. : Γραφεῖς κληρονόμων, Ennomio. Γραφεῖς κληρονόμων, Ennomionæ. Simili usu Etym. M. p. 358, 15 : Ἐπιγνώμονες, ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπου γραφεῖς τοὺς καθεστη-

C

Γραφεῖς, εἰς, ὁ, Pictor. Plato De rep. 2, [p. 377, D] : Ὡς περ γραφεὺς μὴδὲν εὐκότα γράφον, οἷς ἂν ὅμοια βουλήθη γράψαι. [Eurip. Hec. 807 : Ὡς γραφεὺς ἀποσταθεῖς ἰδοῦ με κἀνάθηρσον. Demosth. p. 562, 12, sive Andoc. p. 31, 15 St. : Ἀγάθαρχον τὸν γραφεῖα. Dio Chr. vol. 1, p. 177 : Ἀγαματοποιὸς ἡ γραφεὺς. Et alii quivis. || Scriba. Xen. Hist. Gr. 4, 1, 39 : Ἰδαίου τοῦ γραφεῖος (Agesilai)· quæ repetit Plutarch. Agesil. c. 13. Conf. Valck. Theocr. Adon. p. 263 sq., qui notat eundem alibi vocari ἐπιστολέα. || Scriptor. Diod. Exc. p. 561, 45 Wess. : Καθόλου δὲ καθάπερ Ἀγαθοκλῆς ἀφαιρούμενος τὰ τῶν πολιτῶν ἐδώρειτο τῷ συγγραφεῖ (Calliæ) μὴδὲν προσήκοντα παρὰ τὸ δίκαιον, οὕτως ὁ θαυμαστὸς ἱστοριογράφος ἐγαρίζετο διὰ τῆς γραφῆς ἅπαντα τάγαθὰ τῷ δυνάστη. Ράβδιον δ' ἦν, οἶμαι, πρὸς ἀμειψιν χάριτος τῷ γραφεῖ τῶν ἐγκωμίων μὴ λειψθῆναι τῆς ἐκ τοῦ βασιλικῷ γένους δωροδοκίας. Quod ne cui scribendum videatur συγγραφεῖ, ea, opinor, cavebunt, quæ de simili usu voc. γραφή simplicis significatione compositi ab eodem Diodoro petita exx. afferentur s. Γραφή. || Suspectum est edit. ap. Poll. 10, 61 : Κάλαιμοι γραφεῖς. || Librarius, Scriptor, Gl. Mæris p. 135 : Ἀντὶ τοῦ ν τὸ π δ γραφεὺς ἔγραψεν. Thomas M. p. 608 : Ὅπερ μοι δοκεῖ ἀμάρτημα τῶν γραφεῶν εἶναι. SCHÆF. Polyb. Exc. Vat. p. 381 : Ἀμάρτημα τοῦ γραφεῖος, et paullo ante, ubi distinguit συγγραφεῖος et γραφεῖος διάπτωμα. Gl. : Γραφεῖς κληρονόμων, Ennomio. Γραφεῖς κληρονόμων, Ennomionæ. Simili usu Etym. M. p. 358, 15 : Ἐπιγνώμονες, ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπου γραφεῖς τοὺς καθεστη-

κότας ἐπὶ τὸ γράφειν ἐκάστῳ ὅσον εἰσφέρειν ὄφειλον εἰς ἀδημοσίον.]

[Γραφεύω. V. Γροφεύω.]

[Γραφέω. V. Γράφω.]

Γραφή, ἢ, Scriptura, Scriptio. Lucian. De hist. scrib. [c. 61]: Πρὸς τοὺς ἐπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει μισθὸν τῆς γραφῆς. [Vita Theophranis fol. e, iii recto: Τῆ τῶν θείων βιβλίων γραφῆ σχολάζων. Ibid. i, iii recto: Ποῖος δὲ γραφῆ παραδῶναι (δυνήσεται λόγος). Scriptura, i. e. Modus scribendi, vertendum ap. schol. Eur. Phœn. 682 Matth.: Κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν· sch. Hom. Od. A, 52: Γέγραπτο κατὰ τὴν ἀρχ. γρ. δλοόφρον.] Item Scriptum. [Soph. Trach. 683: Χαλκῆς ὅπως δούσιπτον ἐκ δέλτου γραφῆν. Agatho et Theodectes ap. Athen. 10, p. 454, D, E: Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεσόμαλος κύκλος. Eur. Hipp. 879: Οἶον οἶον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος φθεγγόμενον, de tabella quam reliquerat Phœdra ad perdendum Hippolytum. Et de eadem ib. 1311: Ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε. Tum de literis Iph. A. 363: Μεταβιβάζων ἄλλας γραφὰς· Iph. T. 735: Τάσδε πορθεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος· 762: Ἦν μὲν ἐκώσσης γραφῆν. L. D.] Thuc. 1, [129, unde sumit Dio Cass. 58, 10, eadem verba ponens]: Τοιαῦτα μὲν ἢ γραφῆ ἐδήλου, de epistola loquens. [Epistola. Nicet. Eugen. 2, 314. Cf. not. ad 2, 268. Boisson. Aliter Eurip. Hec. 866: Ἦ πλῆθος αὐτὸν πόλεος ἢ νόμον γραφαὶ εἰργουσι γρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις. De libro Pherecydis ap. Diog. L. 1, 122, ab Hemst. cit.: Ἐπέσκηψα δ' ὧν τοῖσι οἰκίηται, ἐπὶν με καταβάλωσι, ἐς σὲ τὴν γραφῆν ἐνέγκαι. Plut. Lucullo c. 4: Τὴν γραφῆν τῶν ὑπομνημάτων ἐκείνῳ δι' εὐνοίαν ἀνέθηκε (Sulla Lucullo). Strabo 1, p. 12: Οὐ μὴν οὐδ' οὕτως ὑπάρχειν ἀπλοῦν δεῖ τὸν ἐντυγχάνοντα τῇ γραφῇ ταύτῃ καὶ ἀργόν, ὥστε μὴδὲ σφαιραῖαν ἰδεῖν· 8, p. 345: Ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῆ τὸν τόπον ἢ γραφῆ. Et sæpe Polyb., de quo v. Schweigh. in ind. Pausan. 3, 9, 5: Τὰ δὲ ἐς Ἄγιον τὸν Εὐδαμίδου... ὡς ἔσχεν ἤδη μοι καὶ τάδε ἢ Σικωνία γραφῆ διεξῆκει· ubi ad similitum locorum ex adversantibus libris repositum est συγγραφή. Aliter Diodor. 1, 91: Οὗτοι δὲ (artifices cadaverum condiendorum) γραφῆν ἐκάστου τῶν εἰς τὰς ταφὰς διαπανωμένων τοῖς οἰκείοις τῶν τελευτησάντων προσενέγκαντες ἐπερωτῶσι τίνα τρόπον βούλονται τὴν θεραπείαν γενέσθαι τοῦ σώματος. Quod de pictura capit Wessel. propter locum Herodoti de tali consuetudine loquentem, sed quam Diod. vereor ut intellectam voluerit. Idem 1, 64: Ἐπιγέγραπται δ' ἐπὶ τῆς μεζονος (πυραμίδος) τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωθέντων χρημάτων ὡς εἰς λάχανα καὶ συρμαίαν τοῖς ἐργάταις, καὶ μνησεται διὰ τῆς γραφῆς δεδαπανῆσθαι τάλαντα πλείω τῶν χιλίων καὶ ἐξακοσίων· 5, 1: Ταύτην τὴν βίβλον ἐπιγράφοντες νησιωτικὴν ἀκολούθως τῇ γραφῇ περὶ πρώτης τῆς Σικελίας ἐροῦμεν. Ubi male, opinor, Steph. ἐπιγραφῆ· 12, 36: Δοκεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος (Meton) ἐν τῇ προσηρῆσει καὶ προγραφῇ ταύτῃ θυμωστικῶς ἐπιτετευχῆναι· τὰ γὰρ ἄστρα τὴν τε κίνησιν καὶ τὰς ἐπισημασίας ποιεῖται συμφώνως τῇ γραφῇ. De libro it. in plur. Georg. Sync. p. 168, B: Τὴν ἐκ τῶν Κεφαλήωνος γραφῶν πρὸς τὸν Διόδωρον διαφωνίαν. Contra ap. Strab. 1, p. 7 sing., ubi plur. expectes: Τὸν δὲ Ἐκαταῖον καταλιπεῖν γράμμα, πιστούμενον ἐκείνου εἶναι ἐκ τῆς ἀλλῆς αὐτοῦ γραφῆς. Xenoph. Eph. 5, 15: Τὴν γραφῆν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν πάντα τε ὅσα τε ἔπαθον καὶ ὅσα ἔδρασαν· quod de titulo interpr. Locella, non de pictura. || Descriptio, Athen. De mach. p. 7, v. 13: Αἱ δὲ ἐκ τῶν πλοίων μηχαναὶ... οὐκ ἔχουσι τι ἀξίον γραφῆς, nisi vert. est, Memoratu dignum. Descriptio s. Delineatio, et fere idem quod Figura, ap. Herodot. 4, 36: Ἐν ὀλίγοις γὰρ ἐγὼ δηλώσω μέγαθος τε ἐκάστης αὐτέων (Asiæ et Europæ) καὶ οἷα τίς ἐστὶ ἐς γραφῆν ἐκάστη.] In N. T. et Eccl. Libris ἢ γραφῆ et αἱ γραφαὶ De sacris scriptis, quæ vulgo Sacra Scripturæ nomine appellantur. Sed γραφῆ peculiariter interdum in N. T. de certo quopiam scripturæ loco dicitur. [Valck. Oratt. 395. Schæf. Marc. 12, 10: Οὐδὲ τὴν γραφῆν ταύτην ἀνέγνωτε, λίθον δὲ ἀπεδοχίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, qui est locus Psalm. 117, 22. || Peculiariter dicitur etiam Scriptura sensu critico a grammaticis. Strabo 1, p. 31: Μικρολογεῖται μάτην περὶ τῆς γραφῆς· et p. 41. Schol. Eur. Phœn. 682 Matth.: Γέγονε δὲ περὶ

τὴν γραφῆν ἀμάρτημα. Schol. Apoll. Rh. 1, 1165: Βελτίων δὲ ἢ προτέρα γραφῆ. Schol. Arist. Thesm. 168 et sch. Hom. sæpe. Per ellipsin omissionem hac in signif. v. in l. schol. Hom. de quo dixi s. Γραμματιστής. Nam ad Θ, 527: Ἐπεκράτησεν ἢ Ἀριστάρχου, et sim. ll., quos v. in ind. Bekk. s. Ἀριστάρχου, intelligi potest etiam διόρθωσις. Est et ubi verti liceat Recensionem. Sch. Od. A, 356: Ἐν δὲ ταῖς χαριεστέραις γραφαῖς οὐκ ἦσαν (versus quidam). L. DINDORF.]

|| Accusatio [Harpocr.: Γραφῆ δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα· οὐ μόνον δὲ ὅταν ψήφισματος ἢ νόμου κατηγορῆ τις, παρανόμων γραφῆν ἀποφέρεισθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς ἀδικήμασιν, ὅταν ἢ δημοσίᾳ ἢ ὡς ἐπὶ δημοσίοις αὐτοῖς ἐγκληθῆ τις. Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 226, 27; 244, 17, Herodian. p. 472 Lob. Γραφῶν genera plurima enumerat Pollux; cuius hæc tantum verba repeto 8, 41: Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ καὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί. Quod ab Atticis certe discrimen observatum est: Aristot. enim Polit. 6, 8: Παρὰ δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγὰς, et 7, 12: Τῶν δ' ἀρχαίων ὅσα περὶ τὰ συμβόλαια ποιεῖται τὴν ἐπιμέλειαν, περὶ τε γραφὰς δικῶν καὶ τὰς κλήσεις καὶ τὴν ἀλλήν τὴν τοιαύτην διοίκησιν, Scriptionem dicit dicarum, sicut ipsam scriptam actionem Chamæl. Athen. 9, p. 407, C: Ἦκεν εἰς τὸ Μητρώων, ὅπου τῶν δικῶν ἦσαν αἱ γραφαὶ, καὶ βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην τοῦ Ἠγήμονος. L. D.]: unde ἀποφέρειν γραφῆν [Dem. p. 243, 12, etc.], quod Terent. Dicam impingere: et γράφεσθαι γραφῆν. De quibus vide Bud. [Lucian. Nocyom. c. 2: Μη καὶ τις ἡμᾶς γράφεται γραφῆν ἀσεβείας. Athen. 15, p. 696, A: Ὅ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφῆν ἀπενεγκάμενος· 13, 589, E: Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς γραφῆν ἀσεβείας. Nam omitto locos oratt. Atticorum, in quibus sunt phrases hæc similesque, ut διώκειν, ἐπάγειν, εἰσέρχεσθαι, κατασκευάζειν γρ., de quibus satis est explicatum in indicibus ad eos.] Item γραφῆν δῶναι in VV. LL. Actionem dare, e Dem. [p. 523, 17.] Et γραφῆν ἀργίας ἀλοῦς, Otii damnatus. [Figurate Plut. Dion. c. 36: Αὐτὸς αὐτὸν οὐ δύναται πάντα μηχανώμενος ἐξελέσθαι τῆς γραφῆς (Philistus tyrannorum assentator), ὡς οὐ φιλοτυραννότητος ἀνθρώπων γένοιτο.]

|| Pictura. [Æschyl. Ag. 1329: Βολαῖς ὑγρῶσσαν σπόγγος ὄλεσεν γραφῆν. Eur. Hipp. 1005: Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε πλὴν λόγῳ κλύων γραφῆ τε λείψων· Tro. 682: Αὐτὴ μὲν οὐπω ναὸς εἰσέβην σκάφος, γραφῆ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσι ἐπίσταται· Ion. 271: Δίδουσι δ', ὡς περ ἐν γραφῇ νομίζεται, Ut pingi solet. Id. fr. inc. 53, ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 52 Gaisf.: Οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ οὐδ' ἂν λόγος δέξειεν· Phœn. 130: Ἀσπεριώπης ἐν γραφαῖσιν, ubi v. Valck. Herodot. 2, 73: Ἐγὼ μὲν μιν οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῆ. Et statim: Ἔστι δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος, τοσόσδε· 3, 182: Εἰκόνα ἐωντοῦ, γραφῆ εἰκασμένη· 24: Γυψώσαντες ἅπαντα αὐτὸν (mortuum) γραφῆ κοσμεῦσιν, ἐξομοιῶντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατόν. Quem l. exprimere videtur Pausan. 9, 32, 1: Ἀγάλμα γύψου πεποιημένον καὶ ἐπιτεκοσμημένον γραφῆ. Id. Paus. 5, 11, 2: Ὅ δὲ θρόνος ποικίλος μὲν χρυσοῦ καὶ λίθοις, ποικίλος δὲ καὶ ἐθένω τε καὶ ἐλέφαντι ἐστὶ· καὶ ζῶα τε ἐπ' αὐτοῦ γραφῆ μεμιμημένα καὶ ἀγάλματα ἐστὶν εἰργασμένα· 10, 26, 6: Ἐγὼ δὲ γραφῆ μεμιμημένον τοῦτον θεασάμην. L. D.] Item picta tabula. [Æsch. Ag. 243: Πρέπουσα δ' ὡς ἐν γραφαῖς. Chæremo ap. Athen. 13, p. 608, B: Τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνῃ τὴν ἀριστερὰν ἔλυσε· γυμνῆς δ' αἰθέρος θεάμασιν ζῶσαν γραφῆν ἔφαινε. Archytas p. 695 ed. Gal.: Ὡς περ τὰν σκίαν καὶ τὰν γραμμὰν ἐπὶ τῆς γραφῆς. Longus initio: Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον, εἰκόνας γραφῆν, ἱστορίαν ἔρωτος. Et mox iterum. Α πίναξι distinguit Plut. Arat. c. 12: Θεραπευμένῳ γραφαῖς καὶ πίναξιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Cum genit. Strab. 8, p. 381: Ἀριστείδου γραφῆν τοῦ Διονύσου, Simulacrum Bacchi ab Aristide pictum. Dio Cass. 5, 27: Τῆ τῶν Ἀργοναυτῶν γραφῆ. L. D.] Lucian. [Calumn. non tem. cred. c. 2]: Ὑποδείξει βούλομαι τῷ λόγῳ καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς. Herodian. 3, [9, 21]: Τὰς μάχας τε καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. Dicitur et De fucata facie, tanquam et ipsa picta sit; in qua signif. eleganter lusit Theo-

phyl. [immo Philostr.] Ep. 2: Μὴ καὶ γράψωμαι σε γήρωσ ἐπὶ τῇ τοῦ προσώπου γραφῇ. [Γραφή ὀφθαλμῶν, παρειῶν Boiss. ad Philostr. p. 580. Etiam de vestibus pictis. Asterius Hom. 1, p. 4: Παιδιά δακτυλοδεικτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφὴν. Schæf. Et de pictis acu vestibus. Æsch. Cho. 231: Εἰς δὲ θηρίων γραφὴν, de veste animalium figuris distincta, quod genus pluribus illustravit Blomfield. Philostrat. sen. Imagg. 2, 5: Ἐν ἡδεῖα μὲν τῇ ζώνῃ... ἡδεῖα δὲ τῇ ἀναξυρίδι καὶ παρεγομένη γραφὰς ἀπὸ κερκίδος. Et de sculptis seu cælati imaginibus. Euripides Phœn. 1170: Ταῖς δ' ἐβδόμιας Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν, ἑκατὸν ἐγλῖδνας ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφὴν ὕδρας ἔχων λαίοισιν ἐν βραχίουσιν. quod certe Valck. ad v. 131 interpr. Cælatam, ut ipse sibi contradixisse videatur, quum in l. Hypsip. s. Γραπτὸς citato γραπτὸς τύπους, quos item intelligebat Sculptos, γλυπτὸς potius dicendos fuisse censeret in Diatr. p. 214, C, seq. Plato Conviv. p. 193, A: Φόβος οὖν ἐστίν, ἐὰν μὴ κόσμοιο ὄμειν πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅπως μὴ καὶ αὐτὸς διασχισθησόμεθα καὶ περιέμειν ἔχοντες ὡσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ρίνας, γενομένους ὡσπερ λίσαι. ubi clarum quidem est dici simulacra quæ vocamus *reliefs*, sed tamen κατὰ γρ. ἔκτ. est, opinor, Pictæ imaginis (non statuæ) in modum figurati et expressi in columnis. || Punctio quæ fit acubus. Eust. Od. p. 1960, 15: Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ γράφειν... καὶ ἡ γραφὴ τουτέστιν ἡ στίξις, ἣν περὸναι, φασί, ποικίλλουσιν ἐν σώμασιν. Ὅν δὴ γραφὴν παθεῖσαι Θρακικαὶ τινες κ. τ. λ. Ubi respicit Clearch. ap. Athen. 12, p. 524, D: Τὰς Θρακῶν... γυναικας ἐποικίλλον τὰ σώματα, περὸναις γραφὴν ἐνεῖσαι. Refertur quodammodo huc possit Herodian. 3, 14: Τὰ δὲ σώματα στίζονται γραφαῖς, ποικίλων ζῶων παντοδαπῶν εἰκόσιν, ὅθεν οὐδ' ἀμφιέννυνται, ἵνα μὴ σκέπῃσι τοῦ σώματος τὰς γραφὰς. || Γραφὴ τε καὶ λευκαῖος οὐ ταῦτόν προν. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων memorat Suid. || Γραφὴ et ἀρχὴ coufus. v. ap. schol. Eur. Phœn. 682 Matth.; γραφῶν et γρήφον ap. Athen. 14, p. 620, C; γρ. et συγγραφή Demosth. p. 268, 10, et fort. in l. Pausan., de quo supra; γρ. et ταφὴ Demosth. p. 788, 1; γραφὴν et τροφήν ap. schol. Eur. Phœn. 1116 Matth. L. DIND.] [Γράφημα, τὸ, Scriptura. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 787, 14, a Boiss. cit.: Οἱ δὲ βουστραφηδόν (γράφουσιν) ἤγουν ἐναλλήλως καὶ κατὰ τὰς αὐλακας, αἵτινες ἐνεχονται ἀλλήλας, καὶ οὐδὲν ἐστὶ μέσον αὐτῶν τὸ διάσχιμα (l. διάσχιμα), μόνου τοῦ φαινομένου γραφήματος τοῦ (del.) διαγνωρίζοντος ἑκατέραν αὐλακα.]

Γραφικός, ἡ, ὄν, Scriptorius: [γραφικός κάλαμος, Arundo scriptoria, Maccab. 3, 4, 20, Geop. 10, 75, 8; 77, 7;] γραφικὸν μέλαν [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 238], Atramentum scriptorium, ut Cels. vocat, seu, ut alii, Librarium atramentum, cuius ad scribendum usus est. Idem et γραφικὸν βέεθρον in Anthol. [Pal. 6, 63] dicitur. [Polyb. 34, 3, 11: Τὸ δὲ, Τρις μὲν γὰρ ἄνιςιν, ἀντι τοῦ δις, γραφικὸν εἶναι ἀμάρτημα. OEcumen. Enarrat. in Acta Apost. vol. 1, p. 104, D, emendatus ab Hasio ad Leon. p. 260, B: Ἡ οὖν διαφωνία τοῦ ὀνόματος... ἡ κατὰ σφάλμα... γραφικὸν γέγονεν.] Γραφικὴ δύναμις, Scribendi facultas; cui opp. αὐτοσχεδιαστική. Stylum Bud. e Cic. interpr. ap. Alcidas. [p. 88 R.: Ἴσως ἂν οὖν εἴποι τις ὡς ἀλογόν ἐστι κατηγορεῖν μὲν τῆς γραφικῆς δυνάμεως. 89: Ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν οὐ παντελῶς ἀποδοκιμάζων τὴν γραφικὴν δυνάμιν, ἀλλὰ χεῖρω τῆς αὐτοσχεδιαστικῆς ἡγούμενος εἶναι. 90: Τὴν αὐτοσχ. δυνάμιν τῆς γρ. προτιμῶντες], Comm. 886. Γραφικὴ ὑπόθεσις, Scribendi materia, VV. LL. [Plut. Alex. c. 17: Ἡ δὲ τῆς Παιδαγωγίας παραδρομὴ πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γραφικὴ πρὸς ἐκπλήξιν καὶ ὄγκον. Schweigh. Eust. Opusc. p. 334, 1, Γραφικὸν ἀνεῖμον σχεδιάζειν sibi jubet eum quem literis ad se dandis respondendi materiam sibi præbere vellet. Hinc λέξις γραφικὴ, Dictio qua utimur in scriptis. Aristot. Rhet. 3, 12: Δεῖ δὲ μὴ λελθῆναι ὅτι ἀλλῇ ἐκάστῳ γένει ἀρμόσται λέξις· οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ γραφικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ, οὐδὲ δημηγορικὴ καὶ δικανικὴ· ἀμφὼ δὲ ἀνάγκη εἶδέναι· τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἐλληγνίζειν ἐπίστασθαι, τὸ δὲ μὴ ἀναγκάζεσθαι κατασιωπῶν, ἂν τι βούληται μεταδοῦναι τοῖς ἄλλοις, ὅπερ πάσχοι οἱ μὴ ἐπίσταμένοι γράφειν. Ἔστι δὲ λέξις γραφικὴ μὲν ἢ ἀκριβεστάτη, ἀγωνιστικὴ δὲ ἢ ὑποκριτικώ-

τάτη. Et superl. ib.: Ἡ μὲν οὖν ἐπιδεικτικὴ λέξις γραφικωτάτη· τὸ γὰρ ἔργον αὐτῆς ἀνάγνωσις. Et ibid. post superiora γραφικοί de scriptoribus: Καὶ παραβαλλόμενοι οἱ μὲν τῶν γραφικῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι στενοὶ φαίνονται, οἱ δὲ τῶν ῥητόρων εὐ λεχθέντες ἰδιωτικοὶ ἐν ταῖς χερσίν. L. D.] Γραφικός autem νόμος Nonno, Lex scripta, in VV. LL. [10. p. 196, 9: Νόμου γραφικοῦ τόπερ φάτο θέσκελος ὄμφη· 208, 20: Ὅφρα νομου γραφικοῦ λόγος τετελεσμένος εἴη. Quod capiend. de scriptura sacra, ut p. 136, 2: Καὶ γραφικῆς βιβλίου παλλίλλυτος ἐμμεναι ὄμφη οὐ δύναται· 163, 27: Ἐκλλόμεν γραφικοῖσι χαράγμασι πολλάκις ἡμεῖς. Ducang.: «Γραφικόν, Locus S. Scripturæ laudatus ac citatus. Vita S. Syncleticæ, n. 9: Τὸ γραφικὸν λέγουσα, Ὡς ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῶ μου καὶ ὁ ἀδελφιδός μου ἐμοὶ (Cantic. 11, 16). Ita n. 34 et 70.» Alia v. ap. Suicer. s. Γραφικός.]

|| At γραφικὸν Herodotum a Plut. [Mor. p. 874, B] vocari existimo tanquam Scribendi peritum, vel Qui arte scribendi valet, atque adeo pollet, i. e. Qui singulari quodam in scribenda sua historia artificio utitur. Locum tamen aliis attente expendendum relinquo, quod mihi facere non licuit. [Dicit Plut.: Γραφικός (δ) ἀνὴρ καὶ ἡδὺς ὁ λόγος καὶ χάρις ἐπεσσι καὶ δεινότης καὶ ὦρα τοῖς διηγήμασι. Quod capiendum esse sic ut lat. dicimus *graphicus* et *graphice*, de arte rei tanquam imagine exprimentæ, docet ipse Mor. p. 347, B, de γραφικῇ Thucydides ἐναργεῖα loquens, item Dionys. H. vol. 6, p. 724, 14 similiter conjungens cum χαρίεις: Χαριεστάτος ἀπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος. Schol. Hom. II. Ξ, 285: Εἰσὶ δὲ γραφικά (verba poetæ). Et magis proprie Diodor. 2, 53: Ἐνια (τῶν δένδρων) δ' ἐπ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη περικλώμενα καὶ διπλῆ τῇ καταθέσει (fort. καθέσει) τῶν κλάδων ἀμφίχαιτα γινόμενα γραφικὴν ἀποτελεῖ τὴν πρόσφιν, *pittoresque*. Strabo 17, p. 806: Πλὴν γὰρ τοῦ μεγάλων εἶναι καὶ πολλῶν καὶ πολιστῶν τῶν στύλων οὐδὲν ἔχει χαρίεν οὐδὲ γραφικόν, ἀλλὰ ματαιοπονίαν ἐμφαίνει μᾶλλον. L. D.]

|| Budæo est etiam Arte pingendi valens ap. Lucian. [Alexand. c. 3]: Πρότερον δὲ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, καίτοι οὐ [μὴ] πάνυ γραφικός τις ὢν. [Id. Zeux. 12: Γραφικοί γὰρ ὄμεις. Ælian. N. A. 10, 13: Τῶν δὲ Ἀραβίων ζῶων ἡ πολύχρῳα τε καὶ τὸ πολύμορφον καὶ πάντα γραφικὸν ἐλέγξει δεινά· V. H. 14, 37: Οὐδέεις οὐδέποτε οὐτε γραφικός ἀνὴρ οὐτε πλαστικός οἷός τις ἐγένετο ψευδίστατα... τὰ εἶδη παραστήσαι ἡμῖν. Pictoria artis peritus vert. ap. eund. 2, 3: Ὅ γε ἵππος εἰκὴ σου γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολλὸν, de equo qui simulacro Alexandri, ab ipso parum laudato, adhinniret.] Et γραφικὴ exp. ab Eod. Pictura ap. Aristot. Rhet. [1, 11, 3]: Ὅσπερ γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία [ἀνδριαντοποιία] καὶ ποιητικὴ· pro quo et γραφικὴ τέχνη dicitur. [Id. Art. Poet. c. 6: Παραπλήσιον γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς γραφικῆς. Xen. Ἄποιν. 3, 10, 1: Ἡ γραφικὴ ἐστὶν εἰκασία τῶν ὀρωμένων. Plato Gorg. p. 450, C: Ἐνια δὲ (τέχνη), ὅν γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία· Soph. p. 266, C: Τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἀρ' οὐκ αὐτὴ μὲν οἰκίαν οἰκοδομικὴ φήσομεν ποιεῖν, γραφικὴ δὲ τιν' ἑτέραν; Athen. 13, p. 543, C: Ὑπερ τὴν γραφικὴν τρυφήσας. Sch. Hom. II. X, 468: Μὴ εἶω (poeta) ἡμᾶς ἀσχημὸν τι σκοπεῖν περὶ τὸ πτώμα τῆς γυναικὸς, τῇ γραφικῇ ἡσυχολογέει τὴν ἡμᾶς περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ περιέστησε τὰς συγγενεῖς. Galen. Protrept. extr.: Πρόσθε δ', εἰ βούλει, ταύταις πλαστικῇ τε καὶ γραφικῇ. Harpocrat. v. Πολύγωντος: Ἰόβας ἐν τοῖς περὶ γραφικῆς. Τέχνη γραφικὴ est ap. Ælian. V. H. 8, 8; 10, 10. || Pictus. Plut. Anton. c. 17: Παῖδες τοῖς γραφικοῖς Ἐρωσιν εἰκασμένοι παρ' ἑκάτερον ἐστῶτες ἐρρίπιζον. Cui simile quod Anth. Pal. 11, 126: Οὐ μὴλη, τριῶνδοντι δ' ἐνήλειψεν με Χαρίνος, σπόγγον ἔχων καινὸν τῶν γραφικῶν πινάκων, Brodæus conj. γραφικῶν. Hesyech. v. Ἐγκουράδες: Οἱ ἐν ταῖς ὄροφαις γραφικοί προσώπων πίνακες, ubi delendum est vocab. e proximo versu repetitum προσώπων. L. DIND.]

[Γράφικός, ὁ, Graphicus, n. pr. viri ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 913, n. 488, b; vol. 2, p. 61. Anth. Pal. 12, 15: Εἰ Γραφικοῦ πυχὴν σάνις δέδακ' (f. ἐνδακεν) ἐν βαλανείῳ, ἄνθρωπος τί πάθω; L. DIND.]

Γραφικός, quod Bud. vertit Graphice, in h. l. Plut.: Γραφικός πολλά παρὰ τῷ ποιητῇ δεικνυται. [Plut. Antonio c. 26: Κεκοσμημένη γραφικῶς ὡσπερ Ἀφροδίτη, Ad similitudinem Veneris in tabulis pictis exhibitæ.

SEAGER. Id. MOR. 747, C: "Όταν Απόλλωνος... ἢ τινος Βάκχης σχῆμα διαθέντες ἐπὶ τοῦ σώματος γραφικῶς τοῖς εἶδεσιν ἐπιμένωσιν. Lucian. Imag. c. 15: Γραφικῶς συντελεσθέν. Schol. Hom. Il. Σ, 586: Γραφικῶς εἶδειε τὸ πᾶν. Memorat et Pollux 7, 126. L. D. || Verbis sacrae Scripturae. Cyrill. Scythop. Vita Sabae t. 3, p. 302, A Cotel.: Οὔτε εἰς δεξιὰ οὔτε εἰς ἀριστερά, γραφικῶς εἰπεῖν, ἐκκλῖναι ἀνέγεται, Ut cum Scriptura loquar. Cf. Germ. Cpol. p. 255, C; Grets. Anast. Sin. Hodeg. p. 122, 2 et p. 218, 10; Isid. Pel. Ep. 1, 60. HASE.]

Γραφιοειδής vocatur Apophysis ossis petrosi, quae alio nom. στολοειδής et βελονοειδής appellatur, Gorr. V. Βελονοειδής. [Galen. De us. partt. 11, 4: ... αἱ στολοειδής ἐκφύσεις· οὗτω γὰρ ἔθος ὀνομάζειν τοῖς ἀνατομικαῖς τὰ κατὰ ταῦτα τὰ μέρη (occipitis) λεπτὰ τῶν ὀστέων τῆς κεφαλῆς ἀποβλαστήματα· σοὶ δ' ἐξεστίν, εἰ βούλοιο, καλεῖν αὐτὰ γραφιοειδῆ τε καὶ βελονοειδῆ· 7, 19: Ὑπόλοιποι δ' οἱ σμικροὶ πρὸς τὰς ρίζας τῶν ἐκφύσεων (musculli), ἃς οἱ μὲν ἀλεκτρούωνων πλήκτροις εἰκάζουσιν, οἱ δὲ γραφείων πέραςι καὶ προσαγορεύουσι βραβερίζοντες στολοειδής· ἐνεστί δ', εἰ βούλοιο, γραφιοειδής τε καὶ βελονοειδής ὀνομάζειν αὐτάς. Scrib. utroque l. esse γραφιοειδής monuit Weigel. in Suppl. Schneid. Redit posterior in lib. primum in ed. Lips. 18, 2 recepto, p. 958: Ἐτεροὶ δὲ δύο μῦες ἐκ μὲν τῆς ρίζης ἀρχονται τοῦ γραφιοειδούς, ubi praecesserat p. 957, λεπτόν τε καὶ ἰσχυρὸν ὡς γραφείου περάτων. L. DIND.]

[Γραφιοθήκη, ἢ, Graphiarium, Gl. Scr. videtur Γραφιοθήκη. L. DIND.]

Γραφίον etiam dicitur in ead. signif., quo et Ovid. [Amor. 1, 11, 23] utitur. [Polyc. Ep. ad Philipp. § 2. KALL. Hesych.: Πώννα, γραφίον. Πώννα, τὸ γράφος. Putatur utraque gl. ad voc. penna referri. Sed vera sola videtur forma per et. L. DIND.]

Γραφίς, ἴδος, ἢ [Athen. 3, 106, C: Παρὰ τὸ γραφῆ γραφίς καὶ βολή βολίς], Stylus, Penicillus. Bud. ap. Plat. Protag. [p. 326, C]: Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μῆπω δεινοῖς γράφειν τῶν παιδίων, υπογράφαντες γραμμάς τῇ γραφίδι. Theodoret. H. E. 3, [7]: Ἀπειδίως αὐτὸν κατακεντῆν [κατακεντεῖν ταῖς] γραφίσι κελεύσαντες. [Et paulo post: Ὑπὸ τῶν γραφίδων κεντούμενος. Sicut autem l. priori Suidae v. Μάρκος p. 503 libri nonnulli ραφίσι scribunt vitiose, ita Hippocr. De morb. p. 484, 31: Τὸ σῶμα πᾶν ὅσον ραφίς κεντέειν δοκεῖ, γραφίσι restituit Lobeck. ad Phryn. p. 91: cujus permutationis tertium ex. v. in fine. Alia hujus signif. exx. sunt Anth. Pal. 6, 63: Κανὸνα γραφίδων ἰθυσάτων φύλακα· 65: Σπόγγον, ἀκεστορήν πλαζομένης γραφίδος· 67: Ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας τόνδε μόλιθον ἄγων· 68: Ἀλλιακας ἰθυσάτων γραφίδων. Etym. M. p. 412, 53: Τῇ γραφίδι προσκαταξέει (l. προκατ.), sc. pictor: cui conf. schol. Aristoph. Ran. 1545, ubi γραφίδα pictorum figuras pingendas delineantium memorat. Eust. Opusc. p. 347, 95: Σχάσας τὴν γραφίδα· 350, 15: Παίζων γραφίδι καὶ μέλανι. Greg. Naz. Ep. 30, 40, a Strong. cit.: Κινῶ τὴν γραφίδα.] Graphium id Ovid. vocat, i. e. Instrumentum, quo in pugillaribus scribitur. [Penicillus pictorum Anth. Plan. 4, 178: Τὰν ἀναδουμένην ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσης Κύπριν, Ἀπελλείου μόχθον ὄρα γραφίδος. Gl. Γραφίδες, Penicilla. || De acu dictum v. in fine.] || Budaeo in Pand. est et Lineamentorum ductus et umbratilis pictura: quo vocab. utitur et Vitruv. 1, 1: Deinde, inquit, graphidis scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quam velit operis speciem deformare valeat. Exodi autem, 32, [4]: Ἐπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formavit opere fusorio. [Scriptura. Nonnus Io. p. 67, 26: Ἐνὶ γραφίδεσσι δὲ κείναι (βιβλοὶ θεόρρητοι) μαρτυρίην βοῶσιν ἐμὴν ὑποφήτορι μύθῳ (f. ἐμῶν ὑποφήτορα μύθων) ἀθανάτω σάλπιγγι· 68, 16: Ὑμέας ἐν γραφίδεσσι κατήγορος ἄλλος ἐλέγχει Μωσῆς θεσμοθέτης. Quomodo capiendum videtur ejusd. Dion. 12, 35: Καὶ γραφίδων ποικίλλεν ἐφαρμόμενον οἶκον ἐκάστη. || Pictura. Anth. Pal. 4, 3, 118: Ὅσσαπερ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν ἢ τινι χώρῳ. Et in carmine seq.: Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβιες· 5, 297: Γραφίδων χρώμασι βεβδόμενοι· 7, 589: Καὶ τὸν μὲν κατέχει χθόνιος τάφος, ἀντὶ δ' ἐκείνου ὄνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα· 9, 597: Φίλιππος, ὃς ἐν γραφίδεσσι δοκεῖται· Plan. 4, 32: Καὶ Φαέθων γραφίδεσσιν ἔχει τύ-

THES. LING. GÆC. TOM. II, FASC. III.

πον, et ibid. 36, 41, 45, 77, 78, 80, 137, 181, 267, 277. De velamine acu picto Pal. 5, 276: Σοὶ τόδε τὸ κρήδεμνον, ἐμῇ μνήστειρα, κομίζω, χρυσοσηνήτω λαμπρόμενον γραφίδι. || De acu ipsa, ut videtur, Plan. 4, 324: Ἡ γραφίς ἀργυρῆ μὲν, ὅτ' ἐκ πυρός ἦλθον, ἐτύθη· σαῖσι δὲ καὶ χρυσῆ γίνεται ἐν παλάμαις· ἴδὲ σοι, ὃ χαρίεσσα Λεόντιον, εἰ μὲν Ἀθήνη τέχνης, εἰ δ' εἶδους ἄκρα δέδωκε Κύπρις. Ubi fuisse qui ραφίς legerent ex Brodæo annotavit Jacobs. vol. 12, p. 114. 00, v. Drac. p. 15. L. DIND.]

Γραφίσκος Διοκλέος [Διοκλέους], Ferramenti chirurgici genus, telis e corpore extrahendis accommodatum, a Diocle auctore dictum: cujus descriptionem habes ap. Cels. 7, 5, et Gorr.

[Γράφος, τὸ, Scriptum, i. q. γράφημα s. γράμμα. Inscr. Elea ap. Boeckh. vol. 1, p. 26: Αἱ δὲ τῖρ τὰ γράφρα τὰ καθάλοιτο, Si quis has tabulas laserit. V. etiam Γραφίον. L. DIND.]

Γράφω, Scribo, insculpendo literas, vel notas, literarum loco, in lapidem aut lignum. Hom. Il. Z, [169]: Πόρην δ' ὄγε σήματα λυγρὰ Γράφας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Ubi leguntur ap. Eust. multa de antiqua inscribendi, i. e. insculpendi literas, consuetudine. Fortasse autem Exarare et Perarare, quæ Lat. de literis etiam dicunt, ad hoc γράφειν exprimendum commodiora fuerint. Sed ap. eund. Hom. γράφειν dicitur et hasta corpori plagam infligens, quasi videlicet insculpendo. Quam signif. communionem non magis miram existimo, quam est Incidere pro Insculpere (ut, quum dicitur Incidere in æs), alioqui tamen communem ex parte habens cum ceteris, quæ a Cædo derivantur, signif. Locus est Il. P, [599]: Γράφειν δὲ οἱ ὄστέον ἄχρῃς Ἀλχημὶ Πουλυδάμαντος· ubi si illa signif. analogia spectanda non sit, existimo γράψε reddendum potius verbo Discerpit, quam Rasit, aut alio quoquam: nam Conscrubillare Catullianum habet quidem et ipsum inclusam Insculpendi signif., sed ita insculpendi, ut cutis velut radatur duntaxat, non autem in eam penetratur. Verum uter istorum Hom. Il. primam ac propriam habeat v. h. signif., aliis investigandum relinquo.

[Utroque eandem obtinere signif. Fodiendi, Radendi, Scalpendi, recentioresque Homero esse signif. Scribendi et Pingendi, pluribus disputavit Wolf. Prolog. p. 45, 82, 88, cui add. Heyn. ad l. Hom. priorem. Conf. Γραπτός, Ἐπιγράβδην, Ἐπιγράφειν. Suid.: Γράψαι, κοιλᾶναι, διασκάψαι. Nonnus Dion. 37, 164: Καὶ τρίτος, ὑγρομέδοντος ἀπόσπορος Ἐννοσιγαίου Σιέλμῆς ἔην ταχύπιλος, ὃς ἔγραψε πολλάκις ὕδωρ, πάτριον ἰθύνων Ποσιδήιον ἄρμα θαλάσσης, Radebat æquor.] Apud ejus posteros saltem γράφειν generaliter pro Scribere in usu fuit: ut ex ll. seqq. patebit. Æschin. In Ctes. [p. 73]: Πρὶν περὶ συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. Xen. Cyr. 8, [2, 9]: Γράψαντας δὲ καὶ κατασημαμένους δούναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. [Et aliter id. Hist. Gr. 3, 3, 10: Τοὺς δὲ ζυνεῖδοντας, πυθόμενοι αὐτοῦ, γράψαντες ἀποπέμπειν... τοῖς ἐφόροις et ib. 8: Τῶν εἰλωτῶν τοὺς ἐν τῇ σκυτάλῃ γεγραμμένους et 9: Ἐν ᾗ γεγραμμένοι ἦσαν οὓς εἶδει ζυλληφθῆναι.] Herodot. [5, 58]: Γράφειν εἰς διφθέρας. [Eur. Phœn. 574: Κεῖς σκύλα γράφεις... (sequitur inscriptio.)] Demosth. autem [p. 121]: Γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. [De constr. γραφῆναι τι, Inscriptum quid habere, v. Brunck. ad Soph. Trach. 157. SCHÆF. Activo sic utitur Eur. Tro. 1189: Τί καὶ ποτε γράφειν ἂν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; Ap. grammat. frequens est structura c. adj. Etym. M. p. 659, 52: Γράφεται δὲ μικρὸν, ὡς τὸ... Πελορίς... καὶ μέγα, ὡς τὸ... Πελωρίς· 694, 3: Γράφεται διφθογγον. Tzetz. Exeg. Il. p. 114, 13: Ὅσα... μέγала γράφονται. Ib. 19: Μέγα δεῖ γράφειν· 20: Τὸ δὲ ποτῶ οὐκ ἀντίκειται μικρὸν γραφόμενον. Qua item, sed paulo aliter, utitur Pind. Ol. 3, 32: Ἐλαφον... ἂν ποτε Ταῦγέτα ἀντιθεῖς Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱεράν· ubi schol.: Λέγεται γὰρ θεῖ... εὐρέθη ἐπὶ τοῦ τραγῆλου αὐτῆς γεγραμμένον, Ταῦγέτη ἱεράν ἀνέθηκεν Ἀρτέμιδι.] Plut. Sol. [c. 17]: Διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραψε [ἔγραψε]. Diosc. 3, [26]: Τὸ μέλαν, ὃ γράφωμεν. Et γράφειν εἰς τάχος, [Suidas] ex Procopio pro Celeriter scribere, unde ταχυγράφος: quo dicitur modo et γράφειν εἰς κάλλος [Bekk. An. p. 48, 3:

Καλλιγραφῆσαι, εἰς κάλλος γράψαι. Eadem Phryn. p. 122, ubi v. Lobeck.]: unde καλλιγράφος et καλλιγραφία. [Tzet. Hist. 12, 547: Τίς ἐστὶ προπληκισμός... εἰς πλάτος ἔγραψα τὸ πρίν.] Apud Lucian. γράμματα γράψασθαι. [Hermot. c. 44: Γράμματα γράφοιμεν.] Dem., γραφεῖσα ἐπιστολή. || Dicitur autem et γράφομαι pro γράφω: unde et γέγραμμαι pro γέγραφα, ap. Dem. [p. 557, 10]: Μᾶλλον δ' ἀναγνώσομαι ἑμὴν ὡς ἑμαυτῶ γέγραμμαι πάντα τὰ ὑπομνήματα. [Id. p. 1296, 5: Καὶ γὰρ ἂν δεῖνόν εἴη αὐτοὺς μὲν τοῦτους διπλάσιαν καθ' ἑαυτῶν τὴν ζημίαν γράψασθαι. 1284, 20: Συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων. 1297, 17: Συγγραφὴν γραψαμένους ἐφ' ᾧτε πλείν εἰς Ἀθήνας. conf. 1289, 5, 715, 25: Καίτοι ἔγραψεν σε εἰδὸτα τὸν νόμον τόνδε ὃν ἀνέγνω, εἰ τι δίκαιον ἐδόουλο πράττειν, πρῶτον μὲν πρόσδοον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν. Plut. Vit. X Or. p. 841, F: Τὰς τραγωιδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν. Quibus II. quum obtineat signif. Scribendum sibi curandi, ad quam referendus etiam usus, de quo paullo post, forensis, similiores loco Dem., quem HSt. attulit, sunt Aristoph. Vesp. 538: Καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἀπλῶς, μνημόσυνα γράφομαι γ' ὧ. Callim. Cer. 57: Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν, quem videtur exprimer Nonnus Dion. 1, 481, a Wakef. collatus: Ἀδρήστεια τόσσην ἐγράψατο φωνήν, Sibi annotavit: conf. Ruhnk. Ep. cr. p. 171, ab Schaf. cit. Herodot. 2, 82: Γενομένου τέρατος φυλάσσοσι γραφόμενοι τόποβαίον. Xen. OEc. 9, 10: Ὅσοις δ' εἰς ἐορτὰς ἢ ξενοδοχίας χροῦμεθα..., ταῦτα δὲ τῆ ταμίᾳ παρεδώκαμεν, καὶ δεῖξαντες τὰς χώρας αὐτῶν καὶ ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα εἰπομεν αὐτῇ διδόναι τούτων ὅτι δέοι ἕκαστον Ages. 1, 18: Τὸς δὲ λαφυροπόλας ἐκέλευσε γραφομένους ὅπου τε πραιντο προῖσθαι τὰ χρήματα. Medio non aliter quam activo utitur Galen. vol. 1, p. 79=3, 74: Βιβλίον ἕτερον ὄλον ὑπὲρ τῆς ἀνωμάλου δυσκρασίας ἐγνώκα γράψασθαι. Alia de usu ejus pro activo v. infra in signif. Pingendi. L. D.] Sic γράφω pro γράφει, in his, Γράφω δὲ φρένων εἴσω, quae Eust. affert [e Soph. Phil. 1325]. Ubi observanda est metaph., qualis ap. Aesch. Prom. [788], sed verbo comp. utente, Ἦν ἐγγράφω σὺ μνήμοισιν δέλτοις φρένων. Et ap. Pind. Ol. 10: Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς Ἑμᾶς γέγραπται. Sic Ter. Andr. [1, 5, 48]: Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. quoque [De orat. 2, 87, 355] In animo inscribere orationem dixit. Apud Eund. legimus Acad. 4, [1]: Itaque ut literis consignamus, quae monumentis mandare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. His autem velut opp. Ἐς τέφραν γράφειν, In cinerem scribere, et, Eἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege [Hellad. Chrest. ap. Phot. cod. 279, p. 530, 15 et] Erasm. [Lucian. Catapl. c. 21: Παίσεις, ὃ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασίν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν, Laterem lavas. Sensu alio Shakspearus Henr. 8, 4, 2: Men's evil manners live in brass; their virtues we write in water. SEAGER. Bekk. An. p. 55, 17: Ὅρκον γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρή γράφειν. ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δαῖ ὀμνοῦσθαι κ. τ. λ. Xenarch. Athen. 10, p. 441, E: Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω. || Intrans. pro γράφασθαι, Inscribi. Anon. Antiq. Cpol. Bandur. Imp. Orient. vol. 1, p. 12, F: Ἰστανται δύο στήλαι Ἑλένης καὶ Κωνσταντίνου καὶ σταυρὸς μέσον αὐτῶν γράφων, Εἰς ἅγιος, εἰς κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν θεοῦ πατρὸς ἀμήν. Ibid. p. 15, D: Πυξίον μικρὸν, ὃ ἐν τῇ κεφαλῇ ἔγραψεν, Ἀφροδίτης παρθένου ἱερᾶς οὐδὲ θανούσα χωρίζομαι.]

|| Γράφειν ap. Lucian. [sort. De Syr. dea c. 23: Τὴν Στρατονίχην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψαν ἐς τὸν ἀνδρὰ τοῦ Κομβάβου κατηγορεῖν, Literis datis ad maritum] pro Scribere literas, i. e. epistolam, Bud. Apud Isocr. Ad Nic. [p. 24 St.: Δεῖ τοὺς βουλομένους ἢ] ποιεῖν ἢ γράφειν [τι κεχαρισμένον τοῖς πολλοῖς μὴ τοὺς ὠφελιμιωτάτους τῶν λόγων ζητεῖν, ἀλλὰ τοὺς μυθωδιστάτους], ubi poieiv est Carmen componere, at γράφειν Soluta orat. aliquid scribere. Et γράφειν περὶ τινος, Aristot., De re aliqua scribere, pro De ea tractare. [Xen. Cyn. 13, 2: Περὶ μὲν τῶν ματαίων πολλὰ αὐτοῖς γέγραπται. Et ib. 3. Athen. De mach. p. 8, v. 1: Περὶ δὲ ὑπορήξεων [i. ὑπορβῆς.] ... γεγραφότος Πύρρου.

A Cum ὑπὲρ id. p. 7 extr.: Καλλιστράτῳ γράφοντι ὑπὲρ τῶν μηχανικῶν. Polyb. 1, 1, 4: Τὸ παράδοξον τῶν πράξεων ὑπὲρ ὧν προηρήμεθα γράφειν. Et alibi. Gr. εἰς τινὰ, Scribere contra aliquem. Alian. V. A. 11, 10: Ζωῖλος εἰς Ὀμηρον γράφας. Longin. 4: Εἰς Διονύσιον γράφει. Sensu paullo mitiore πρὸς τινὰ id. 1: Γράφων δὲ πρὸς σέ. Item c. accus., Describere. Polyb. 2, 56, 1: Τῶν τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ἀράτῳ γεγραφότων, ut scripsit Schweigh. in ind., quum κατὰ τοὺς exhibuerit in textu. Et 4: Τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς. Athen. De mach. p. 4, 10: Γράφει γοῦν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ οὕτως. Et seq. inf. Anth. Pal. 11, 103: Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος ὄλον τὸν κόσμον ἔγραψεν εἶναι. Et continuo: Εἰ δὲ τότ' ἦν Διόφαντος, ἔγραψεν ἂν ἐκ Διοφάντου... ἢ τὰ μὲν ἀλλ' ἔγραψε συνεστάναι ἐξ ἀτόμων ἂν. Et absolute Longin. 1: Οὐ πολλὴν ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιῶν (scriptura) τοῖς ἐντυγχάνουσιν.]

|| Γράφειν ex consequenti redditur et aliis verbis: ut γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. [p. 146, 1], Decernere bellum [Dinarch. p. 93: Οὗτος Φιλοκράτει συνεκοινολογεῖτο τῷ γράφοντι πρὸς Φίλιππον εἰρήνην. et Dem. p. 358, 17]; et γράφειν πρεσβεῖαν, Decernere legationem, ap. Eund. Bud. γράφαι interpr. Decernere plebiscito in h. l. Dinarchi In Dem. [p. 95]: Προῖκα τοῦτον οἴεσθε γράφαι Διφίλῳ τὴν ἐν πρωτανείῳ σίτησιν; [Plut. Pericl. c. 10: Γραφῆναι τῷ Κίμωνι τὴν κάθοδον ὑπὸ Περικλέους. Dio Cass. 46, 11: Ἐγράφη σοι κάθοδος. Prov. Salom. 8, 7: Δὲ ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην.] Et cum infin. Γράφας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι, Aeschin. [Dinarch. p. 98: Ἀλλὰ μὴν πρότερον ἔγραψας τούτων... κυρίαν εἶναι τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλήν. Et ib.: Γράφεις σὺ πολεμεῖν ἡμᾶς. 99: Πολεμεῖν μὲν οὐ γράφεις. Antiphaeus ap. Athen. 2, p. 66, D: Ἐὰν μὲν ἄρα πέπερι φέρῃ τις προάμενος, στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον, ubi ex codd. suorum scriptura γράφῃ Schweigh. duci posse notat γράφῃ (γράφει) σὺ, si cui cum Brunkio ad Arist. Av. 1052 activum hac signif. ab usu Atticorum excludendum videatur. Sed errasse Brunckium, quum Arist. l. c.: Ἀποδῶ σε καὶ γράφω σε μύριας δραχμάς, inferret γράφομαι, constat ex locis citt.] Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, In Mid. [595, 17]: Ὄσπερ γὰρ εἰ τις ἐκείνων προήλω, σὺ τὰδ' οὐκ ἂν ἔγραψας, Ut enim si quis illorum antehac damnatus esset, tu haec ad populum non tulisses. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. [Xen. Comment. 1, 2, 42: Πάντες γὰρ οὗτοι νόμοι εἰσὶν οὗς τὸ πλῆθος συνελθὼν καὶ δοκιμάσαν ἔγραψε. Id. Hist. Gr. 1, 7, 34: Ταῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος ἔγραψε γνώμην κατὰ τὸ Καννόνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἀνδράς. Γράφειν γνώμην εἰς τὸν δῆμον, Ad populum ferre, Plut. Aristid. c. 3.] Quod et pass. ap. Plut. Sol. [21]: Δεῖ δὲ πρὸς τὸ δυνατόν γράφεσθαι τὸν νόμον. [Demosth. p. 485, 4: Οἱ νόμοι, καθ' ὅς τὰ ψηφίσματα δεῖ γράφεσθαι. Hinc τὰ γεγραμμένα, Lex, Id. p. 1329, 14: Ὅστινες ἂν διὰ τὴν αὐτῶν ἀπραγμοσύνην ἀκόντες τι τῶν γεγραμμένων παραδῶσι. Lex Attica ap. Athen. 6, p. 235, C: ... τοὺς παρασίτους ἐκ τῶν δῆμων αἰρῶνται κατὰ τὰ γεγραμμένα. Et saepius ap. Dion. Cass., ut expositum jam in ind.] Sed et γράφειν per se Bud. ap. Dem. In Aristocr. interpr. Legem ferre. [Id. p. 715, 27: Εἴτα τῷ δήμῳ διαλεχθῆναι, καὶ οὕτως, εἰ πᾶσιν Ἀθηναίοις ἐδόκει, γράφειν καὶ νομοθετεῖν περὶ τούτων. conf. 709, 3. Id. p. 722, 2: Πάλαι γὰρ μισθοῦ καὶ γράφων καὶ νόμους εἰσφέρων ὤπται. Alia Xen. Comment. 1, 2, 43 et 44 et 45; Valck. Diatrib. p. 274, ab Schaf. cit. Hinc de medicis. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 244: Γραφῆναι δὲ χρή καὶ τὸ τοῦ προφήτου ὑεροκολλούριον. 2, p. 304: Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πρὸς τὸ διῶξαι κύνωντας γράφει, κυπαρίσσου σφαῖρία θυμία κ. τ. λ.] Item [ib. 708, 29; 709, 24; Dinarch. p. 99: Κατὰ τὸ γεγραμμένον ὑπὸ σοῦ ψήφισμα. Et 101 etc.] γράφειν ψήφισμα, Rogationem ferre. Apud Hermog. γράφειν etiam simpl. pro eod. cum infin.: Καὶ γράφει τις αὐτοὺς κατάγειν. Et γράφειν παράνομα, Dem. [p. 1332, 1336, saepius], Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. [Lex. rh. Bekk. An. p. 244, 17: Κυρίως γραφῆ ἐπὶ τῶν τὰ παράνομα γραφόντων.] At διαδικασίαν γράφειν, ap. Aeschin. [p. 74] Judicium dictare, Controversiam constituere. Sic et

γράφειν δίκην τινί, *Judicium dictare, Intendere actionem* : et, ut Terent. interpr., *Dicam alicui scribere*. Aristoph. pass. N. [758] : *Εἰ σοι γράφοιτο πεντετάλαντος τις δίκη*. Dicitur et γράψασθαι γράφην, item γράφεσθαι : ut [ap. Lucian. *Necyom.* c. 2], *Γράφεται ἡμᾶς γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ραδαμάνθου*. [Arist. *Nub.* 1482 : *Εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκᾶθω γραψάμενος* (conf. Dem. p. 311, 3 : *Οὐδεμίαν γὰρ πόποτ' ἐγράφατό με οὐδ' ἐδίωξε γραφὴν*). Vesp. 907 : *Τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσασθ' ἢς ἐγραψάμεν ... τουτονί*. Pseudodem. C. Near. 1362 fin. : *Γράφεται δὲ Φράστωρ Στέφανον τουτονί γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας*.] Sed et γράφομαι sine adjectione pro *Accuso frequentissimum* est : *Γράφομαι* [Γράφομαι] σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ραδαμάνθου, Lucian. [Catapl. c. 17.] Sic γράφομαι σε προδοσίας, Plut. Themist. [c. 23.] *Γράφομαι* σε τῆς αἰσχροκερδείας, Plato de LL. [αἰσχροκερδείας αὐτὸν γραψάμενος 6, p. 754 extr. Et sine gen. Arist. Vesp. 880 : *Τοὺς φεύγοντάς τ' ἔλεειν μᾶλλον τῶν γραψάμενων*. Max. Tyr. 9, 2 : *Σωκράτην τοῦτον Μέλητος μὲν ἐγράφατο*. Et in perf. Dem. p. 245, 1 : *Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος τὸ λέγειν καὶ πράττειν τὰ ἄριστά με καὶ γεγραμμένος ταῦτα ὡς οὐκ ἀληθῆ*. 486, 1 : *Λέγε πρότερον μὲν ἂ τοῦτου τοῦ νόμου γεγράμμεθα, εἰδ' ἂ φάμεν δεῖν ἀντὶ τούτων τεθῆναι*. Et seq. inf. Arist. Vesp. 894 : *Ἐγράφατο κῶνον Κυδαθηναίους Δάδητ' Αἰξωνία ... ἀδικεῖν, ὅτι ... κατήσθιε*. Pac. 107 : *Γράφομαι Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα*.] Sed et γράφειν act. pro γράφεσθαι, *Accusare*, Bud. e Synes. affert. [Thomas M. p. 196 : *Γράφομαι* σε τοῦ δεινός, οὐ γράφω, εἰ καὶ Συνέσιος ἐνεργητικῶς τε ἅμα καὶ οὕτως ἀπλῶς προήγαγεν (προήγαγεν?) ... λέγων (p. 221, C) : Ἐφ' ὃ Γεννάδιον ἐγράψεν. Cui loco v. quae ascripserunt intt. Activi usum hunc improbasse Atticistas testis etiam Mæris p. 114 : *Γραψάμενος Ἀττικῶς, γράψας Ἑλληνικῶς*. Ceterum passivum (medium) in his poni pro activo ne Herodianus quidem dubitavit Περὶ σχημάτων p. 49, 30 : *quam observationem repetierunt Gregor. p. 172 et similes*. Medium in his quid adsignificet supra dixi.] Unde et γράφεσθαι pass. ut voce, ita signif. *Accusari* : *Ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα*, Aeschin. Et Dem. Pro cor. [260, 18] : *Καὶ γράφεις τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων*. [Παρανόμων omittunt libri meliores. Aeschin. C. Tim. p. 3 St. : *Γραφέσθω ὁ κύριος τοῦ παιδὸς πρὸς τοὺς θεσμοθέτας*. 26 : *Καὶ τοὺς προαγωγούς γράφεσθαι κελεύει*. Dem. p. 244, 9 : *Ἄ μὲν δῶκε τοῦ ψηφίσματος ταῦτ' ἐστίν*. Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῶν τούτων πρότερον οἶμαι δῆλον ἡμῖν ποιῆσειν ὅτι πάντα δικαίως ἀπολογήσομαι τὴν γὰρ αὐτὴν τούτῳ ποιησάμενος τῶν γεγραμμένων τάξιν περὶ πάντων ἔρω κατ' ἕκαστον ἐφεξῆς. || Singularis est usus ap. Evagrium H. E. 6, 24 : *Εἰ δέ τι παροπίται ἢ οὐκ ἀκριβῶς ἀνεληφται, μηδεὶς ἡμᾶς γραφέτω μέμψεως, ἐνοοῖν ὡς πεπλανημένην ἱστορίαν συνελέξαμεν*. quod comparavi cum καταγινώσκειν τινὸς μοιχείας et sim. ad Chr. Paschi. p. 738. Aliam constr. memorat Etym. M. p. 240, 34, Gud. 129, 43 : *Εἰ δὲ γράφω σου, γενικῆ, σημαίνει τὸ ἐγγράφως κατὰ σοῦ εἰς δικαστήριον ἀποτίθημι, ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ σου*. L. DINDORF.] || *Γράφειν, Ascribere, Annumerare*. Xen. Cyrop. 4, [3, 4] : *Ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἰππεύειν ἐπιθυμούντων*. [Maccab. 1, 10, 65 : *Ἐγραψεν αὐτὸν τῶν πρώτων φίλων*. Ib. 13, 40 : *Εἰ τινες ἐπιτήδειοι ἡμῶν γραφῆναι εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς, ἐγγραφέσθωσαν*. Psalm. 68, 29 : *Ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βιβλίου ζώντων καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν*. Non dissimiliter Herodot. 7, 214 : *Ἄλλ' Ἐπιόλτης γὰρ ἐστὶ ὁ περιηγησάμενος τὸ οὖρος κατὰ τὴν ἀτραπιτὸν, τοῦτον αἴτιον γράφω*. Et paullo aliter Dio Cass. 44, 36 : *Κληρονόμιον γεγραμμένον, Qui heres scriptus est*. Memno Photii cod. 224, p. 228, 11 : *Κληρονόμος τοὺς ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς γράφει παῖδας*. Enumerandi potius quam describendi signif. ponitur Jesai. 10, 19 : *Οἱ καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν ἀριθμὸς ἔσονται, καὶ παιδίον γράφει αὐτούς*. || *Vertere, Transferre* ap. Dion. Cass. 39, 16 : *Καὶ ἐκεῖνο (oraculum) μὲν ἔσχεν οὕτως, καὶ ἐς τὴν τῶν Λατίνων γλώσσαν γραφὴν ἀνεκρήθη*.] || *Describere, Lineam ducere. Item Pingere*. Aristot. Probl. [16, 5] : *Διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος ὡσθεὶς εἰς εὐθὴ φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὀρίζουσιν αὐτὸν κύκλους, [ὁ δὲ κῶνος κύκλιον περιφέρειται τῆς κορυφῆς μενούσης καὶ γράφει τὸν κύκλον τῷ ὀρίζοντι, et iterum ite-*

rumque in seqq.], *Describit lineas rectas, vel ducit*, Bud. [Galen. vol. 1, p. 7=2, 18 : *Ὁμοῖόν τι ποιεῖ τέκτονι κελεύοντι τῷ μαθητῇ μετρησά τε καὶ στήσαι καὶ ἀποτειναι καὶ κύκλον γράφαι χωρὶς τοῦ πῆχυν δοῦναι καὶ ξυστὸν καὶ κανόνα καὶ κερκίνον*. Hero Autom. p. 250, v. 4 : *Ἐὰν γὰρ κῶνος κυλίηται κατὰ ἐπιπέδου, ἢ μὲν βάσις αὐτοῦ γράφει κύκλον*. Ib. v. 10 : *Ὅτι δὲ οἱ κῶνοι οἱ ἰσοσκελεῖς κυλιόμενοι κύκλους τε γράφουσι καὶ τὴν κορυφὴν ἔχουσι ἀκίνητον φανερόν*. Similiter Eur. Bacch. 1067 : *Κυκλοῦτο δ' ὡστε τόσον ἢ κυρτὸς τροχός, τόρον γραφόμενος περιφορᾶν, ἔλκει δρόμον, de rotis torno circumcinctis*. Improperie Eunap. p. 164 Boiss. : *Ἐδειξε τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος οὐ τόποις ἐριζομένης οὐδὲ γραφομένης ἤθεσιν*. L. D.] Pro *Pingere* autem, ut εἰκόνα γράφειν, ap. Herodian. [5, 5] : *unde γεγραμμένη εἰκὼν* [Aristoph. Ran. 537, unde sumit Eust. H. Δ, v. 231. Hero Autom. p. 271 extr. : *Τὸ δρόνιον, ἐν ᾧ ἔσται ὁ Ναύπλιος γεγραμμένος, ὁ τὸν πυρσὸν ἡρηκῶς (l. ἡρακῶς) et saepius ibid.*]. Apud Athen. Comicus quidam dicit pictorem fuisse, qui norat duntaxat γελιδόνας γράφειν. Plut. Ad praefect. imper. [p. 780, F] : *Ὡς ἐνοιὶ πλάττουσιν ἐκυτοὺς καὶ γράφουσι* et in Pr. Pol. [p. 820, A] : *Διὸ μὴ δεῖσθαι γραφομένων τιμῶν ἢ πλαττομένων ἢ χαλκοτυπομένων*. [Plato Reip. 2, p. 377, E : *Γραφεὺς μηδὲν εἰκόστα γράφειν οἷς ἂν ὅμοια βουληθῆ γράφαι*. Theocr. 15, 81 : *Ποιοὶ ζωγράφοι τάκοιβά γράμματ' ἐγραψαν, ubi v. Valck*. Sic οἱ γράφοντες vel τὰ ζω γράφοντες, Pictores : v. Schaf. ad Greg. p. 812. Medio Herodot. 4, 88 : *Ἀπ' ὧν δὴ Μανδροκλῆς ἀπαρχὴν ζωῶν γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεύξιν τοῦ Βοσπόρου καὶ βασιλέα τε Δαρειὸν ἐν προεδρίῃ κατήμενον καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ διαβαίνοντα, ταῦτα γραψάμενος ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον*. Ubi notanda primum structura verbi c. duplici accus., deinde signif. medii, Pingendum sibi curandi, ut ap. Plut. Mar. 40, Pompei. 2. Eadem abdita est ap. Lucian. Imag. c. 12 : *Ὀδοῦν, ὃ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμειψαὶ αὐτῷ τῷ μέτρῳ ... καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον*. 23 : *Ἀναμίζαντες ἤδη τὰς εἰκόνας ἦν τε οὐ ἐπλάσας τὴν τοῦ σώματος καὶ ἄς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμεν*, Pinxi. || De hermis Olympiod. in Plat. Alcib. p. 28 : *Ὅτι γὰρ καλὸς ἦν τῷ σώματι (Alcibiades) δῆλον ἐκ τοῦ ... τοὺς ἐρμῆς Ἀθήνησι κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ γράφεσθαι*. Similiter Etym. M. p. 471, 3 de simulacris luteis : *Ἀναζητηθείσης δὲ τῆς γῆς ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἰδῶλα διαπλάσαι ἐκ τοῦ πηλοῦ ... διὰ τὸ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκέισε (Iconii) γραφῆναι ἐκλήθη Ἰκόνιον*. || De numis Poll. 9, 83 : *Ἐἵτε Φεῖδων πρότερος ὁ Ἀργεῖος ἐγράψε νόμισμα*. Quod contra cod. scripturam ἔκοψε tuetur Hemst., lectoresque ad similia quaerenda hortatur. L. DINDORF.] || *Γραφῶ, Att. pro γράφω, unde γεγράφηκα*. Synes. : *Καὶ τῷ πατρὶ Πρόκλῳ γεγράφηκα καὶ πέπομα*. Ἐτ' ἐγεγράφηκειν ap. Eund. Sic τυπῶν τυπῶν, Att. a quo tempora sunt ap. Aristoph. [Photius Lex. p. 582 : *Τετύχκεν, ὅσον συμβέβηκεν ... τὸ μέντοι γεγράφηκεν παρὰ Θεοπόμπῳ καὶ ἑτέροις βάρβαρον*. Quo judicio, opinor, motus Dobræus in ind. v. *Γεγράφηκα corruptum censuit quod v. Τευμησία Photius ipse dicit* : *Οἱ τὰ Θεβαϊκὰ γεγραφηκότες*. Cum γέγραφα permutatur ap. Lucian. De hist. scrib. c. 31, et alibi : v. Dorv. ad Char. 8, 5, p. 624, Lobeck. ad Phryn. p. 764, Tzetz. ad Lycophr. p. 257 Muell., ab Schaf. citt. ; Xenoph. Anab. 7, 8, 1, et qui Aristaneti II. duos citavit Bast. Ep. cr. p. 242. Perperam huc relatum ab nonnullis Demosth. p. 1291, 17 ; 1293, 7, *παρὰσυγεγράφηκα*, quod esse a παρὰσυγγραφεῖν notavit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 99. Formarum cognatarum ἐγράφησα et γραφήσομαι exempla e Procopio et inser. Gelo citarunt Lobeck. et Dorv. l. d. ; 3 pers. pl. perf. pass. γεγράφεται interpretes Greg. p. 484. Addi potest schol. Par. Apoll. Rh. 4, 279. Imperf. frequent. γράψασκε memorat Etym. M. p. 624, 50, Gud. 428, 54. || *Γράφομαι fut. pass. ap. Galen. Protr. vol. 1, p. 6=2, 15* : *Αὐτὰρ ἐν ἱστορίῃ πολυπέτρῳ γράφεται ὄνος ὅτι παγκράτιον νίκησέ ποτ' ἀνδράς*. || *Γεγράφθαι et κεκρῶσθαι confus. ap. Dionys. Ant. R. 3, 71*.] [Γραψαῖος, δ. Carabus. Diphilus ap. Athen. p. 106, D : *Οἱ δὲ κάραιοι καὶ γραψαῖοι λέγονται, τῶν καρκίνων δ' εἰς σαρκωδέστεροι*. Nomen quomodo explicet Gesn. v. ap. Schweigh.]

[Γραφείω, Scripturio, Gl.]

Γράω, Comedo : ἐσθίω : unde ap. Callim. ἔγραε, Comedebat. [Locus Callim., fr. 200 Ern., quem respicit Etym. M. p. 237, 46, ubi ἔγραεν dictum ἀντὶ τοῦ ἡσθιεν ponit, plenissime datur ab eod. p. 239, 33 : Γράσων, ἡ γλωρὰ κριθῆ, παρὰ τὸ γράω βῆμα δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλιμάχος· Ὁς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. Ἄλλως δὲ εὐρον τὸν στίχον ἐγὼ, οἷον Καὶ τόνος αἰζηῶν ἐγράηκε δὲ μούνος· sic enim Veneta, non ut Sylb., ἔγραε κηδόμενος : et ab Galeno Gloss. Hipp. p. 346, ubi γόνος... ἔγρασκε δὲ μόνος vel ἔγρα σκηδαίμονα est in libris, unde perperam ἔγρασε κηδεμόνα Cornar. Formae ἔγραε comparandum ἔγραε. In iis autem quae post locum Callim. adduntur : Τούτου δὲ μέλλον γραῶσω, unde formam γραῶ duxit HSt., scribendum γράσω cum Orione p. 40, 18, Zon. p. 453. Part. γράουσα etymol. cuiusdam gratia ponit Eustath. II. p. 1220, 45, Od. p. 1960, 18. L. D.] Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dici innuit, cuius fut. esse γραῶσω. Inde Eust. [II. p. 633, 47; 852, 9; 1220, 44] derivat τὴν γράστιν, utpote ὑπὸ τῶν ζῶων γλωρῶν ἐσθιόμενῃ : deducens inde et τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γραῦν et τὴν γρώνην πέτραν. Derivat inde Etym. [p. 239, 22 : Γραῦς... ἀπὸ τοῦ γράειν, ὃ ἐστὶ... ζῆειν... ἢ παρὰ τὸ γράφεισθαι, ὃ ἐστὶ καταξέσθαι] γράφειν quoque, utpote signif. illo γράειν etiam ζῆειν. [Tetz. ad Lycophr. v. 20 : Γρώνης, τετραπυμένης καὶ κοίλης πέτρας, ἐκ τοῦ γρῶ τὸ ζῆω καὶ ἐσθίω. WAKEF.] At quod ad Γράστις attinet, Ael. Dionys. ap. Eust. ipsum prorsus rejicit, et inusitatum esse ait : tantum enim per x dici κράστις. [V. Γράστις. Signif. Perdendi ponit Eust. II. p. 633, 44 : Γρῶ τὸ ἐσθίω καὶ φείρω, attulitque eandem l. supra cit. γραῦν ducens a γράω et exponens τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην. Quam voc. γραῦς signif. aliunde repetit Etym. M. p. 705, 40 s. Gud. p. 129, 32. Id. Eust. ib. v. 49 γρῶ ducit a forma primitiva ρῶ, unde sit βραῖω.]

Γραῶδης, ὁ, ἡ, Anilis, Senilis. [Strabo I, p. 16 : Τὴν ποιητικὴν γραῶδῃ μυθολογίαν ἀποφαίνων. Galen. vol. 5, p. 120, B : Ἀδολεσχίαν γραῶδῃ. Et mox : Τί γὰρ ἂν εἴη γραῶδέστερον; HEMST. Paulus I Tim. 4, 7 : Τοὺς βεβήλους καὶ γραῶδεις μύθους παραιτοῦ. Et quos Seag. et Boiss. cit. Chrys. In Matth. Hom. 36, vol. 2, p. 248 : Μὴ δὴ τοιαῦτα λοιπὸν εἰσάγωμεν δόγματα γραῶδῃ καὶ μύθους Ἰουδαϊκούς, et Const. Man. Chron. p. 72 (135 Meurs.) : Προῦφερον ὕλους τινὰς γραῶδεις. Adde Iamb. Vit. Pyth. c. 23 : Γελοῖα καὶ γραῶδῃ· 32 : Ἄπερ ψιλῆ μὲν τῆ φράσει γραῶδειςιν ὑποθηκῆς εἶκει. Eust. Opusc. p. 63, 37 : Γραῶδῃ μύθον.]

[Γραῶδῶς, Aniliter. Origenes 2, 499. ANGL. Alexand. mon. Grets. p. 3, A : Γρ. μᾶλλον δὲ ἀσεβῶς εἰσηγησάμενος. HASE.]

[Γρεῦς. V. Γραῖα.]

[Γρηγορᾶς, ᾧ, ὁ, Gregoras, n. pr. viri, ut Nicephori, alius ap. Theophan. p. 249, A, Leonem Gramm. p. 484, D, 489, C, D. L. DINDB.]

Γρηγορέω [Vigilo] etiam dicitur, sed minus frequenter, nec a vetustioribus, ut quidam putant. [Phrynich. p. 119 (coll. Bachm. An. vol. 2, p. 386) : Ἐγρηγόρα χρῆσιμον καὶ ἐγρηγόρεν, ἀλλ' οὐχὶ ἐγρηγόρει καὶ γρηγοροῖ. Eust. Od. p. 1880, 26 : Ὅμηρος μὲν τετρασυλλάβως οἶδεν ἐγρηγοροῦ, οἱ δὲ ὕστερον καὶ γρηγοροῦ τρισυλλάβως, ἢπερ οὐ φιλεῖται τοῖς ῥήτορσιν.] Legitur Luc. 12, [37] γρηγοροῦντας. [Alia plurima exx. tum propria tum translata signif. dicti v. ap. Schleusn. Lex. N. T. Cum ἐπι, Invigilare, Baruch. 2, 9 : Καὶ ἐγρηγόρησε κύριος ἐπὶ τοῖς κακοῖς καὶ ἐπήγαγε κύριος ἐφ' ἡμᾶς.] Sic Basil. : Τὰς ἐλπίδας εἶναι τῶν γρηγοροῦντων ἐνύπνια. [Thom. M. p. 628 : Γρηγορεῖ ἔταν ἐκτός ὑπνου ἦ. SCHLEF. Alios recentiorum II. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 119. Conf. Ἐγρηγορέω.]

Γρηγόρησις, ἡ, Vigilantia, in VV. LL. [Dan. 5, 11 : Ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ἐν ᾧ πνεῦμα θεοῦ, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πατρός σου γρηγόρησις καὶ σύνεσις εὐρέθη ἐν αὐτῷ. Conf. ib. 14.]

Γρηγορητέον, Vigilandum.

[Γρηγορία, ἡ, Gregoria, nomen feminae ap. Malal. p. 221, 22. L. DINDB.]

Γρηγορικὸς, sicut et ἐγρηγορικὸς, ap. Aristot. legi testatur Bud.

A [Γρηγόριον, ἡ, Gregorion, n. mulieris, cujus partes sunt in Methodii Conviv. X virg. p. 64-142. L. D.]

[Γρηγόριος, ὁ, Gregorius, n. pr. viri, ut Nazianzeni, Nyseni, aliorum. L. DINDBORF.]

[Γρήγορος, ὁ, ἡ, Vigil. Sibyll. 1, p. 167 Ops. KALL. Hermes Trism. ap. Bentr. Ep. ad Mill. p. 7 : Ἀκοιμήτου πυρὸς ὀμματι γρήγορε. Eust. Opusc. p. 158, 47 : Γρήγορος αὐτῆ προσφερομένη ἐγρηγοροῖσιν ὑμῖν.] Γρηγορώτερον, Vigilantius. E Gaza in Somn. Scip. [Eust. Opusc. p. 1, 23 : Παραφράζων αὐτὸς καὶ ἄλλα μὲν τινα τῆς παλαιότητος ἀγίας γραφῆς ἄγρια, γρηγορώτερον δὲ καὶ προφητεῖαν φιλοσοφίας Δαυιδικῆς.]

[Γρηγόριον, τὸ, Expergificum, quod facit ne obdormiscamus. Eust. Od. p. 1493, 50 : Ἐοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς Ἑλένης κρατῆρι τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον γρηγόριον, ἐπειδὴ καὶ νηφάλιοι θυσία ἦσαν, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, φασίν, ἀλλ' ὕδωρ μελίκρατον· μάλιστα δὲ ἰμοιότερον πρὸς τὸν ῥηθέντα Ὀμηρικὸν κρατῆρα τὸ παρὰ Αἰλίου Διονυσίου παυσινύσταλον, εἶτε βρωμά φησιν εἶτ' ἄλλο τοιοῦτον. Τὸ δὲ παυσινύσταλον ὁμοίον φασὶ τῷ ἐγρηγόρισιν, ὃ δηλοῖ τὸ ποιῶν ἐγρηγορέναι καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον. V. Ἐγρηγόριον.]

B [Γρήγορις, εἰως, ἡ, Vigilantia. Eumath. 9, p. 337 (396) : Καὶ ἦν μοι τὰ τῆς νυκτὸς ἡμέρα πρὸς ὕπνον καὶ γρηγόρισιν. ANGL. Chrysostom. In Daniel. 5, p. 144, ubi LXX γρηγόρησις. STRUV. Philo vol. 1, p. 510, 13 : Ὑπνος γὰρ νοῦ, γρηγόρησις ἐστὶν αἰσθήσεως· et 14 : Αἱ γρηγόρησις τῆς διανοίας. Epiph. t. 1, p. 34, A : Γρήγορισιν ἑαυτοῖς προσπορίζεσθαι. HASE.]

[Γρηίδιον. V. Γραῖδιον.]

Γρήιος, α, ον, Anilis, Antiquus, παλαιός, Hesych. et Etym. [p. 241, 14 : Γρήιον, παλαιόν· p. 603, 23 : Γραῦς γράος γράϊος, καὶ Γρήιον (γρηίδιον vitiose Gud. p. 407, 418) εἶδος ἔχουσα. Chærob. cod. Barocc. in The philolog. Museum 4, 113 : Γραῦς γράϊος, καὶ γρήιος παρὰ Καλλιμάχῳ, Γρήιον εἶδος ἔχουσα, τοῦτ' ἐστὶν γράος. L. DINDBORF.]

Γρήνη, Etymologo [M. p. 241, 14] et Hesych. ἀνθὴ σύμμικτα, Miscella florum.

C Γρήνικος, ὁ, dictus Fluvius quidam putatur [ab Etym. M. p. 241, 16, et Zon. p. 451, 452, quamvis hæsitantibus inter plures et omnes aequè inficetas etymologias] quasi Γραίνικος, quoniam ibi οἱ Γραῖκοὶ ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους. Idem et Γράνικος nominatur tum ab aliis, tum a Plut., qui et ipse ap. eum testatur fusum et devictum ab Alexandro Darium. [V. Γράνικος.]

[Γρήνος s. Γρήνυς, Vestis reticulata. Hesych. : Ἀγρηνα, δίχτυα καὶ ἐνδυμα. Ἀγρηνὸν, δικτυοειδές, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσω. Ἐρατοσθένης δὲ αὐτὸ καλεῖ γρήνον ἢ γρήνον. Corrigit Jungerm. ad Poll. 4, 116 : Καὶ Ἀγρηνὸν, ἐνδυμα ὁ. Conf. Ἀγρηνόν.]

[Γρηπίζω vox nihili. V. Γρηπίζω.]

[Γρησίνη, ἡ, Gresine, urbs Chersonesi. Zonar. p. 454 : Γρησίνη, πόλις Χερρονήσου. Steph. Byz. : Γρησίνας (sic), πόλις Χερρονήσου· τὸ ἐθνικὸν Γρησίνας, ὡς Ἀνδρῶτιον ἔκτωρ Ἀθθίδος. L. DINDBORF.]

[Γρηστωνία, ἡ, nomen regionis Thraciæ vel Macedoniae. Steph. Byz. : Γρ. χώρα Θράκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ· Θουκυδίδης δευτέρᾳ ἀπὸ Γράστου τινός· τὸ ἐθνικὸν Γραστῶνες. Idem vitioso codice falsus : Γαστρωνία, χώρα Μακεδονίας, Θεόπομπος νδ'. Athen. 3, p. 77, D : Ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ νδ' τῶν ἱστοριῶν... φησὶν... περὶ τὴν Βισαλτίαν καὶ Ἀμφίπολιν καὶ Γραιστωνίαν τῆς Μακεδονίας ἕκαστος μέσου ὄντος τὰς μὲν συκᾶς σῦκα... ἐνεγκεῖν. Alibi scribitur Κρηστωνία, ut in libris aliquot Thuc. 2, 99, 100, et quos ad eum citat Wassius. L. DINDBORF.]

Γρήτις, Suidæ ὁ βυρσεὺς, Coriarius : pro quo ap. Hesych. scriptum Γρηυτίς. [In cod. Γρηυτίς. Cyrillus ap. Tittm. ad Zon. p. 451 : Γρήτις, ὁ β. Zon. ipse l. c. γρήτις, p. 453, annot. 94, γρήτις. Restituendum omnibus videtur γρήτις, quod v. L. DINDBORF.]

[Γρηῦς, Γρηῦς. V. Γραῖα.]

[Γρήλων, τὸ, i. q. Hipposelinon, apud genus Dioscor. 3, 78 : Ἴπποσελίον, οἱ μὲν γρήλων, οἱ δὲ ἀγριοσελίον, οἱ δὲ σμύρνον καλοῦσι. Quæ Salm. Plin. Ex. p. 895, F, citans ex cod. vetustissimo literis capitibus scripto non γρήλων scribit sed γρίολον, nescio an hoc etiam ex cod., Neophytum autem notat habere ἀγρίολον.]

Γρίνος, ὁ, Hesychio [et Etym. M. p. 241, 48] δέρμα, Pellis s. Cutis. [Verum accentum esse quem Zonar., eodem modo voc. interpretatus, bis ponit p. 450 et 452, γρίνος, docet Eust. Od. p. 1926, 56: Ὅτι δὲ καὶ σὺν τῷ γάμμα περισπωμένως λέγεται κατὰ τινὰ γλωτταν δηλοῖ ὁ τεχνικός (Herodianus). Chærobosc. Orthogr. cod. Barocc. 50, fol. 124: Γρήνος τὸ δέρμα. Scrib. γρίνος.]

[Γρίνος, ὁ, Grinus, n. pr. regis ins. Theræ, ap. Herodot. 4, 150. L. DINDORF.]

[Γρίντης, ὁ, Piscator, s. Qui retia consuit. Eust. Od. p. 1926, 56: ... δηλοῖ ὁ τεχνικός (Herodianus), ἐνθα λέγει καὶ ὅτι γρίσων ὁ χοῖρος καὶ γρίντης ὁ γριπέυς. || Coriarius. Hesychio Γρήντης interpretato βουρσεύς Is. Vossius restituerebat γριντής, a γρίνος, Corio. Chærob. Orthogr. cod. Barocc. 50, fol. 124: Γρίντης ὁ βουρσεύς. Id. fol. 181, γρίντης cum ead. interpr. V. Γρήτης. || Conviciator, Insolens. Zonar. et Cyrill. p. 451: Γρίντης, ὁ ὑβριστής. || Id. p. 452: Γριντής, ὁ οὐρανός. Etym. p. 241, 48: Γρίντης, ὁ οὐρανός. Apparet ex his quam vaga sedes sit accentus. L. DIND.]

[Γρίον, τὸ, Grium. Γρίον ὄρος Strabo 14, p. 635, eundem ab nonnullis montem perhibuit tradit quem Hom. Il. B, 868, Φθειρῶν ὄρος dixisset in Cariaque posuisset. V. et Γρίος. L. DIND.]

[Γρίος, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

A Complecti et continere, sicut circulus doli ligna continet. Mauricius eo verbo utitur l. 8 Tact. : Δεῖ μὴ μόνον ἀπλᾶς τὰς σκούλας κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διπλασίας, ἵνα τῆς μιᾶς, ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ διαλάβῃ. Casaub. ad Athen. 15, 7, p. 679, D. Quæ mihi non vacat quærere unde petierit Cas., quum ap. Mauricium quidem, 50 annis post obitum Cas. primum editum, non reperiantur, quanquam ap. eum sunt similia l. 9, c. 5, p. 232 Scheff. L. DIND.]

[Γριπίον, τὸ, demin. a γρίπος, Reticulum. Gl. : Γρίσιον, Hamus. Ubi γρίσιον conj. Ducang. Possis et γρίπον, si firmata satis hæc forma videatur ab Etym. M. p. 241, 23: Γριπέυς ὁ ἀλιεύς παρὰ τὸ γρίπον (τὸ δίκτυον addit Gud. p. 129, 57) παρωνύμιος. L. DINDORF.]

[Γριπίσμα, τὸ, Lucrum, Etym. [M. p. 241, 22, Zon. p. 455. V. Γρύπισμα. || Cavillatio. Etym. M. p. 241, 35: Γρίφος, ζήτημα, αἰνίγμα δύσκολον, ἐνθεν καὶ τὴν χλευήν γρίπισμά φασι. Ap. Zon. l. 1. Γρίπισμα (γρύπισμα Cyrill.) ποικίλον ζήτημα ἢ ἐπιτραπέζιον ἄσμα, explicatio ad præcedens Γρίπον est referenda. L. D.]

[Γρίπον, V. Γριπίον.]

[Γρίπος [Γρίπος et Γριπέυς], ὁ, Rete, ab ἀγρεύω, Etym. [M. p. 241, 28], Schol. Theocr. [1, 39.] Sed Eust. [Il. p. 633, 46] e veteris Gramm. sententia a γρῶ derivat, quia ἐλκόμενος ζῦει τὰ ὑπ' αὐτόν. Ab hoc certe γρίπος s. a deriv. γριπέυς Galli suum *Gripper* mutuati sunt. [Artemid. 2, 14: Σαγήνη καὶ γρίπος καὶ ἀμφίβληστρον καὶ ὅσα ἄλλα ἐκ λίνων πλέκεται ἐπιτήδεια πρὸς ἀλιείαν. Anth. Pal. 6, 23: Γριπέυς τε πλωτῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον. De quo accentu v. in Γρίφος. Etym. M. p. 243, 24: Ὁ ῥάπτων τοὺς γρίπους. Zon. p. 451: Γριπέυς παρὰ τὸν γρίπον. || Captura. Diog. L. 1, 32: Χρόνῳ δὲ Λεβεδίων τινῶν αὐτόθι γρίπον ὠνησαμένων, καταληφθῆναι καὶ τὸν τρίποδα. SEAGER. De forma γρίφος v. Γρίφος.]

[Γρίπων, ὁ, in Epigr. i. q. γριπέυς, Piscator. [Anth. Pal. 7, 504: Τοῦ δὲ θανόντος γριπίωνος γριπέυς τοῦτον ἔχουσε τάφον. Ubi Scalig. conj. Γριπίων ὁ γριπέυς.]

[Γρίσων, Porcus. Eust. Od. p. 1926, 56, de nominibus a βίονος præposito γ factis loquens: Ὁ τεχνικός (Herodianus) λέγει καὶ ὅτι Γρίσων ὁ χοῖρος. Chærob. Orthogr. cod. Barocc. 50, fol. 124: Γρίσων ὁ χοῖρος. V. nomen quod sequitur.]

[Γρίσων, ὁ, Grisso, n. pr. viri. Zonar. p. 452: Γρίσων (paullo ante γρίσων) ὁ χοῖρος, καὶ ὄνομα δρομέως παρ' Ἀριστοφάνει. Hesycho: Γρίσων, ὅς. Ἀριστοφάνης δ' ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπία στάδιον. Unde correctum Etym. M. p. 241, 49: Γρίσων ὁ χοῖρος. Ἄρ. δὲ φησι δρομέως ὄνος. Postrema interpp. Hesycho. referunt ad Crisonem celebrem Olympionicam. L. D.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

[Γριπία, ὁ, Grius, ὄνομα κύριον, Suid. Referendum fort. ad nomen præcedens. L. DIND.]

potius Aenigmata proponere. Similiter Hesych. : Γρίψειν, ἀνίττεσθαι. Sed Eust. II. p. 884, 10 quum dicit : Ὁ γρίψιν τὰ σχεδὶκὰ γρίψειν μάμμην ἂν παρακούσοι ἐνταῦθα, ὅσα τῶν τοιοῦτων ἔθας, eorumdem unum hominum significat de quibus loquitur p. 862, 47 : Ὑπὸ τῶν ἐκδιδόντων ἄρτι τοὺς σχεδικοὺς γρίψους. Id. Od. p. 1634, 12 : Οἱ δὲ νεώτεροι ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα ζηλώσαντες ... γρίψους ἐμελέτησαν πλέκιν οὐδ' ὀνόμασαν σχεδὴν, τὴν ἀρχὴν μὲν λεπτοῦς τινὰς καὶ οἰοῦντες ἐκδιδράσκεσθαι, τέλος δὲ ἄδρους καὶ δυσδιαφύκτους. Καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ ... θαυμασιῶς ἐκάλουν ὡς ἐνομοθέτησεν ὁ Ἐπίχαρμος, λόγον ἐν λόγῳ αὐτὰ εἰπῶν ... οἱ δὲ τὰ σχεδὶκὰ καλοῦντες ἀκολούθως, καὶ αὐτοὶ νοήματα καλοῦσιν ἄπερ γρίψονται, διὰ τὸ καὶ τὸν γραμματέα παῖδα μὴ τοῦ λεγομένου, ἀλλὰ τοῦ νοουμένου γίνεσθαι. De quibus plura in Σγέδῃ. Medio utitur item 1769, 5 : Ὅτι δὲ καὶ γρίψω εἰσικεν ὁ τοιοῦτος αἶνος δῆλόν ἐστι· γρίψεται γὰρ πῶς ὁ ἀνισσόμενος. L. DINDORF.]

Γριφοειδής, ὁ, ἡ, Griphi speciem referens. Γριφοειδής, Hesychio δυσάρεστον. [Δυσάρεστον, Difficile inventu, conj. Kuster.]

[Γριφοειδής, Aenigmatice, Perplexe. Zachar. Mityl. Disp. p. 495, 6 : Ζητηθήσεται γελοῖως καὶ γρ. HASE.]

[Γριφολογέω, Aenigmatice loquor. Nicet. Annal. 3, 3.]

[Γρίψον. V. Γρίψος.]

[Γριφοπλόκος, ὁ, ἡ, Qui aenigmata contorquet, Obscura loquitur. Tzetz. ad Hes. Op. v. 588 : Κἄν οἱ τῶν γραμματικῶν γριφοπλόκοι μᾶζα μᾶλλον καλοῦσι τὸ ξηρὸν καὶ στερρὸν ἀρτίδιον. L. DINDORF.]

[Γριφοποιέω, Aenigmata edo. Eust. WAKEF.]

Γρίψος, ὁ, ἡ, q. γρίπος, Rete. Sunt qui Sagenam interpr. [Eust. II. p. 633, 46 : Τὸ δίκτυον τὸν γρίπον τὸν καὶ γρίπον. Etym. M. p. 241, 28 : Γρίπος τὸ δίκτυον ... τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γρίφος καλεῖται. Herodian. Epim. p. 16 : Γρίψος καὶ τὸ δίκτυον. Galen. Gl. p. 454 : Τὸν γρίψον, τὸ ἀλευτικὸν δίκτυον. Orpian. Hal. 3, 80 : Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβλησται, τὰ δὲ γρίφοι καλεῖνται. Galen. vol. 4, p. 285 Chart., 3, p. 4 Lips. a Wakef. cit. : Δίκτυον ἐπέλεξαι καὶ πόρκον καὶ γρίψον. Idem voc. dicere videtur Pseudophilemo p. 297 : Γρίψους οὐ γρίπους.] || Convinialis questio aenigmatica, Pollux, Hesych., Eust. [Od. p. 1926, 57], Schol. Aristoph. [Vesp. 20; Mæris p. 110; Etym. M. p. 241, 31, 36, Gud. 130, 1.] Sed et ad alios aenigmaticos et ambagiosos sermones extenditur. Lat. Griphos etiam vocarunt. Vide horum exx. ap. Athen., qui Symbola quoque Pythagorica griphos et aenigmata appellat. [10, p. 448 seq. Septem griphorum species enumerat Clearchus ibid. D, loco longiori quam qui repeti hic possit. Valde differre γρίψον et ἀίνιμα docet Schol. Aristid. p. 508 :

Ἡ γὰρ ὄναρ λέγεις ἢ γρίψον ἄμφοτερά ψευδῆ καὶ τὸ ὄναρ καὶ τὸ (al. ὁ) γρίψος. Γρίψος δὲ ἐστὶν οὐχ, ὡς ἐνίοι φασι, ταῦτῶν τῶ ἀίνιματι διαφέρουσι γὰρ, ὅτι τὸ μὲν ἀίνιμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸ (al. τὸν) δὲ γρίψον ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι, ὅσον ἀίνιμα μὲν ἐστὶ τὸ τί τρίπου, τί τετραπόου; Ἐνταῦθα δῆλον τὸ ἐρώτημα· γρίψος δὲ, ὅσον Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἐκτείνειν (ἐκτανεῖν) ἀνὴρ. Ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ βῆθην, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Διομήδης ἦν ἀνὴρ ὁ Ἀχιλλεύς· ἐκείνην γὰρ ἔσχε μετὰ τὴν Βρισηίδα. Locis plurimis qui sunt ap. Athen. add. Arist. Vesp. 20 : Οὐδὲν ἄρα γρίψου διαφέρει Κλεώνυμος. Πῶς δὲ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων, ὅτι ταῦτῶν ἐν γῆ θηρίων κἄν οὐρανῶ κἄν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα; Demetr. Phal., figuram quandam orationis ita dici tradens, § 153—4 : Ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ τοῦ Σωκράτους Κάμψας ὀβελίσκον, φησὶν, εἶτα διαβήτην λαβὼν ἐκ τῆς παλαιστρας θοιμάτιον ὑφείλετο. Ἦδη μέντοι ἐκ δύο τόπων ἐνταῦθα ἐγένετο ἢ χάρις· οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις· ἢ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρίψος.] Lucian. [Pseudolog. fin.] : Τὰ ἀίνιματα καὶ γρίψους ἀκούσας [αἰν. λέγεις ἢ γρ. συντιθεῖς Vit. Auct. 14]. Invenitur et τὸ γρίψος ap. Hesych. [Γρίψη, τὰ ἐν τοῖς πότοις βαλλόμενα ζητήματα. Γρίψος, ζητήματος], et τὸ γρίψον ap. Etym. [M. p. 241, 37 : Γρίψον (scr. γρίψον) οὐδ' λέγεται τὸ δύσλυτον ἀίνιμα. Sic et Gud. 130, 3, Zon. p. 455. Gl. Γρίψον, Insolubile. Herodian. Epim. p. 16 : Γρίψον, τὸ ἀσαφές. Schol. Dionys. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 172 : Τί δὲ εἶσι τὰ γρίψα; τὰ ζητήματα τὰ δεινὰ. Anth. cod. Pal. inser. ap. Jacobs. vol. 6, p. LXVI : Ἀριθμητικὰ καὶ γρίψα σύμ-

μικτα. Schol. Lucian. Jov. Trag. c. 28 : Γρίψον δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζητήμα. Inferior aetas accentum ponebat in ultima. Reg. prosod. p. 424, 14 : Ἡ συνήθεια δὲξινεὶ τὸ γρίψος. Galen. Gloss. p. 454 : Τὸν γρίψον : v. etiam Γρίπος. Similiter dicebatur tunc τυψος pro τῦψος : v. Reg. pros. ibid. 16. || Compar. et superl. sive ab adj. sive a subst. formatos ponit Favor. v. Συγκριτικά : Τὰ διὰ τοῦ ὕπερος καὶ ὠτατος εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχέϊαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, εἰ δὲ μακρὰν, κἄν τε φύσει κἄν τε θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ, φύσει μὲν, ὅσον ἰφθιμότερος ἰφθιμότερος, γριφότερος γριφότερος, ἀλυπότερος ἀλυπότερος, etc. Γριψ., et alia eorum quæ sunt ap. Fav., omittit Philemo s. 203, p. 132. Utrumque gradum memorat etiam Ms. gramm. ap. Boisson. Anecd. vol. 4, p. 61, annot. 6. L. DINDORF.]

[Γριφότης, ητος, ἡ, Obscuritas, qualis est griphorum. Herodian. Epim. p. 16 : Γριφότης, ἡ ἀσαφεία. L. D.]

Γριφώδης, ὁ, ἡ, Ambagiosus et obscurus more griphorum. E Naz. Orat. 1 affertur pro Intricato.

[Athen. 10, p. 456, C : Γριφώδης δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημένα. Lucian. Jov. Trag. c. 28 : Λοξὸς ἂν καὶ γριφώδης. Etym. M. p. 241, 34 : Γριφώδης, τὸ δύσκολον καὶ συμπεπλεγμένον λόγιον. Conf. Gud. 130, 5; 622, 41. Herodian. Epim. p. 16 : Γριφώδης λόγος ὁ δύσκολος. Niceph. Greg. 19, 1, p. 929, 17 : Ὡς ἐκ σκότους τοῦ ζυμμιγῶς καὶ γριφώδους τῶν ὀμινομένων ἅμα καὶ πολυώνυμων λέξεων ... βάλλωσι. Inscr. aenigmatis ap. Bosch. Anth. Gr. vol. 3, p. 428 (recepti in Pal. App. 42) : Γριφώδης. L. DINDORF.]

[Γριφώσις, εως, ἡ, Obscuritas, qualis est griphorum. Tzetz. ad Hes. Op. v. 412, p. 222 Gaisf. : Μόνον λοξώσεως καὶ γριφώσεως τῶν λόγων φροντίζοντες. L. DINDORF.]

[Γρομφαῖνα, ἡ, ὅς ἢ θηλειῶν, Scrofa, Gl. ubi leg. videtur, θήλεια. Eadem iterum, et Mss. Salm. Plin. Ex. p. 661, a, D : Γρομφαῖνα, Scrofa.]

Γρομφάς, ἄδος, ἡ, s. Γρομφίς, Porca vetula, Scrofa. Hesych. [Γρομφάς, ὅς παλαιὰ, σκρόφα, ὁμοίως καὶ ἡ γρομφίς.] Apud Suid. vero scriptum Γρομφάς ὅς, ἡ παλαιὰ σκρόφα. [Distinguendum ut ap. Hesych. V. Γρομφίς.]

[Γρομφεύς.] Γρομφεῖς, Hesychio teste, dicuntur οἱ ζωγράφοι, qui et γραφεῖς. [V. Γροφεύς.]

[Γρομφίς s. Γρομφίς, ἡ, ἡ, i. q. Γρομφάς, Scrofa. Hesych. : Γρομφάς, ὅς παλαιὰ, σκρόφα· ὁμοίως καὶ ἡ γρομφίς. Zon. p. 454 : Γρομφίς ἡ γρομφίς, ἡ παλαιὰ σκρόφα, ubi excidit, opinor ὅς ante σκρόφα, ut est ap. Suid. cuius gl. posui s. Γρομφάς. Id. p. 447 : Γρομφίς, ὁ χοῖρος, vitiose. Et mendosius p. 448 : Γρομφεῖς. ὅς δορκάδος. Cyrill. : Γρομφίς, ὅς, παλαιὰ σκρόφα· sed Ms. ap. Albert. ad Hesych. et Tittm. ad Zon. γρομφίς. Eust. Od. p. 1752, 13 : Ἰππῶναξ δὲ γρομφίον λέγει, εἶτε καθόλου πᾶσαν ἢν θηλῶν εἶτε τὴν παλαιάν τῇ ἡλικίᾳ. Verba Hippon. servavit Phot. p. 401, 9 : Πασπάλῃ, τὸ τυγόν, οἱ δὲ κέγγρον, οἱ δὲ τὰ κέγγρινα ἀλευρα· Ἰππῶναξ, Πασπαληφάγον γρομφίον. Codicis scripturam πασπάλιν φαγῶν ante Porsonum correxerat Pierson. ad Moer. p. 330. Vera igitur prosodia videtur γρομφίς. L. D.]

[Γρονθάριον, τὸ, Grunda, Suggrunda (prominentia in tectis et sim.). Apollod. Poliore. in Vett. Mathem. p. 34 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἀκρῶν τῆς δοκοῦ χελωνίους προσηλωμένοις (l. προσηλωμένοις) ἀντηρίδες περιτεθεισάσι ἐπὶ τοὺς κάμακας τῆς κλίμακος κινέσθωσαν. Marcho pro χελωνίους ponit γρονθαρίους. Indicarunt Angl. Conf. Γρόνθος. L. DINDORF.]

Γρονθονεύεται, Hesych. exp. θυμοῦται, quod et βρονθεται dicitur.

[Γρόνθος, ὁ, Pugnus, Gl. Moeris p. 323 : Πῆξ Ἄττικῶς, γρόνθος Ἑλληνικῶς, ubi v. intt., recte notantes γρόνθος usus esse novitii. Eust. II. p. 1322, 39 : Εἰς γρόνθον συστρέφοντες (digitos). Id. Opusc. p. 300, 36 : Καὶ τῶν δακτύλων εἰς γρόνθον ἐπτυσσον. Io. Diac. ad Hesiod. Sc. 285 : Κονδύλιζοντες ἀλλήλους ἔχουσι τῶ γρόνθῳ βάλλοντες. Schol. Hom. II. Γ, 6, Etym. M. p. 695, 38, alique gramm. s. Πυγμαῖ et Πόξ. De forma græcobarbara γρόνθος v. Ducang. et Spanh. ad Arist. Ran. 556. || Signif. eadem quæ Γρονθάριον Apollod. Poliore. p. 46 : Ἐγέτω δὲ ὁ ῥώσταξ καὶ γρόνθους ξυλλίνους ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ ἕως ἀνωθεν παραλλάξ προσηλωμένους,

788

ὥστε δι' αὐτῶν ἀνέρχεται πρὸς τὸ ξυλοκαπέλλιον. || De alia signif. v. in Γρόνθων. L. D. || Contumelia. Epist. Polycarpi p. 3, bis. M.]

Γρόνθων, Hesychio ἀναφύσσις, ἢ πρώτην κωνόου-σιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί, Primum rudimentum tibi-cinum, Modulus quem primum docentur, qui tibias inflare discunt : ut et Poll. 4, [83] τὰ πρῶτα τῶν αὐλητῶν μαθήματα dicuntur πείρα et γρόνθων. [Ead. signif. γρόνθος memorat Arcad. p. 49, 5 inter nomina in θος : Γρόνθος τὸ ἐπὶ τῆς αὐλήσεως. || Hominis nequam nomen esse videtur ap. Alciph. 3, 52 : Οὐ μοι μέλει ποιούτων ὅσα καὶ βούλονται βίψοκίνδουνο Γρόνθων καὶ Σαρδανάπυλλος. L. DINDORF.]

[Γρονθώνη. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 700 : Τὰ διὰ τοῦ ὠνι ὑπὲρ δύο συλλαβῶν, Ἀργειώνη, οὕτως ἢ Ἑλένη ... γρονθώνη. Conferend. fort. Γρονθώνη. CRAMER.]

[Γρόσνον, τάραξον, Turba, Excita, Hesycho, quod Albertus suspicatur scriptum pro Γόρσνον s. Γόρσνον, i. e. ὄρσνον, comparans ejusd. gl. Ὀρώρεται, τετάρ-ρακται. Ὀρολοπεῖται, ταρασσεται. Ceterum fidem non excedit ρ, quod in forma ὄτρύνειν ponitur tertio loco, in dialecto hac vel illa fuisse a capite positum. L. D.]

Γρόσφομαχος, ὁ, Qui γρόσφοις in praelio utitur, Qui γρόσφοις pugnat. Et Γρόσφοφόρος, ὁ, Qui γρόσφον s. γρόσφους gestat. Apud Polyb. Epit. utrumque legitur, et exp. Veles, qui pilis utitur, Pilanus. [Prius est ap. Pol. 1, 33, 9 : Προσρώμενοι τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐφοδόν, προθέμενοι τοὺς γρόσφομαχούς πολλὰς ἐπ' ἀλλήλαις κατόπιν σημαίας ἴστασαν. 6, 21, 7 : Παραγενομένων δ' εἰς τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν (qui sacramento a tribunis adacti erant) διαλέγουσι τῶν ἀνδρῶν τοὺς μὲν νεωτάτους καὶ πε-νιχροτάτους εἰς τοὺς γρόσφομαχούς, quos eosd. § 9 dicit γρόσφοφόρους. Conf. 24, 3 etc. jam in ind. cilt.]

Γρόσφος, ὁ, ap. Polyb. et Plut. Teli genus est, quod interpr. Pilum, Hastae cuspis, quam terrae in-figimus. [Schol. Hom. II. N, 443 : Οὐρίαχον τὸν σαυ-ρωτῆρα τοῦ δόρατος, τούτέστι τὸ ὄπισθεν μέρος, ὃν καὶ γρόσφον καὶ σρόσφιγγά φασιν. SCHAEFER. Quibus conf. Eust. II. p. 795, 35, ubi dicit etiam per x scribi. Signif. ab hac diversa Teli missilis est apud Polyb. [6, 22, 1] : Καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγειλαν μάχιστραν φορεῖν καὶ γρόσφους. [Et ib. 4 : Τὸ δὲ τῶν γρόσφων βέλος ἔχει τῷ μὲν μήκει τὸ ξύλον ὡς ἐπίπαν δίπηχυ, τῷ δὲ πᾶσι δακτυλιαῖον, τὸ δὲ κέντρον σπιθαμιαῖον, κατὰ τοσοῦ-τον ἐπὶ λεπτόν ἐξεληλαμένον καὶ συνοῦσυσμένον, ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμβολῆς κάμπτεσθαι ...] Sunt qui Glandes interpr. γρόσφους, ut videbis in Be-λοσφενδόνη. [Ubi citatur Plut. Sull. c. 18 : Τούτους μὲν οὖν ... αἱ τε βελοσφενδόναι καὶ οἱ γρόσφοι, χρωμένον ἀφει-δῶς τῶν κατόπιν Ρωμαίων, ἀπέστρεφον καὶ συνετάραττον.]

|| Genus machinae obsidionalis. Eust. Od. p. 1512, 18 : Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι αἰγανέα γρόσχος, μικρὸν ἀκόντιον καὶ ζητήτειον μήποτε ἐσφαλταὶ τὸ γρόσχος : γρόσφος γὰρ μάλιστα εὐρηταὶ διὰ τοῦ φ' εἰ μὴ ἀρα μη-χανικὴ μὲν λέξις ὁ γρόσφος, ὁ δὲ γρόσχος ἀκόντιον. Et I. superius cit. : Ἡ κλειῖον χρῆσις ἐλεπόλεως εἶδος οἷδε τὸν γρόσφον. L. DINDORF.]

[Γροσφοφόρος. V. Γροσφομαχος.]
[Γρόσχος. V. Γρόσφος.]
Γρόμος, Hesychio στρόβιλος [Nux pinea, Rhombus, Turbo]. Latinis vero Grumus est θρόμβος.

[Γρουός. V. Γρουός.]
Γρούσεται, Hesychio μηρύεται s. ἐκτείνεται [Tra- hitur, Extenditur].

[Γρούτα s. Γρούτη, ἡ, Hordeum tostum. Zonar. p. 60 : Ἀθῶρα, ἀλευρον ἐψημένον, λέγει δὲ τὴν γρούτην, ὡς οἶμαι. Libri duo γρούταν. V. Ducang.]

[Γροφεύς, ἑως, ὁ, forma Dorica pro Γραφεύς, Pictor. Hesycho. inter Γρούσεται et Γρῶ : Γρομφεῖς, οἱ ζωγρά-φοι. Locus quo ponitur glossa formæque continuo afferendæ satis certum reddunt scripsisse Hes. Γροφεῖς. L. DINDORF.]

[Γροφεύω, forma Dor. pro Γραφεύω, Scribæ munere fungor, in inser. Argis reperta ap. Boeckh. vol. 1, p. 581, ubi est γροφεύσαντα pro γραφεύσαντα. L. D.]

[Γρόφω, forma item Dor. pro Γράφω, Sculpto, in titulo columnæ striatæ ap. Boeckh. vol. 1, p. 5 : Παῖ Διός, Ἐκφάντω δέξαι τὸδ' ἀμειφές ἀγαλμα· σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφω. Notum est ἀνεπι-γρόφως ex Tab. Heracl. p. 193. L. DINDORF.]

A Γρῶ vel γρῶ, Sordes, quæ sunt sub ungue. Hesycho. At Suid. [et Zon. p. 455] minus recte habet τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύγων ῥύπον. [Tzetz. Hist. 4, 887 : Τὸ γρῶ ῥύπος τοῦ ὀνύγου.] Item, Quicquid minimum est, ut addit uterque. [Tzetz. l. c. v. 891 : Τὸ γρῶ γοῦν τὸ μικρό-τατον ἅπαν σημαίνειν θέλει. Herodian. Philet. p. 436 : Γρῶ οὕτως ἔλεγον τὸν ὑπὸ τῷ ὀνύγι τοῦ δακτύλου ῥύπον, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ πᾶν τὸ βραχύτατον. Lex. rhet. Bekk. An. p. 228, 2 : Γρῶ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, ἐπεὶ, φασὶ, καλεῖται γρῶ ὁ ἐν τοῖς ὀνύξι βραχὺς ῥύπος. Gl. : Γρόκοκος, Cicum, Ciccum. Leg. Γρῶ, κόκκυ : v. Piers. ad Mær. p. 331; Bekk. An. p. 105, 22; 1341, b.] Sed Suid. exp. præ-terea, Genus quoddam parvi numismatis. || Quin et nonnullos a γρούλιμος, quæ Porcorum est vox, derivare tradit [secundum schol. Arist. Plut. 17. Tzetz. l. c. : Τὸ γρῶ ... καὶ ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου]. Hinc Οὐδὲ γρῶ ἀποκρίνεσθαι, Ne gry quidem respondere, q. d. Ne minimam quidem voculam ad respondendum proferre. Aristoph. Pl. [17] : Ἀποκρινόμενου τοπαράπαν οὐδὲ γρῶ. [Eust. Opusc. p. 333, 34 : Τί γοῦν δεῖ κάμνειν τὴν χεῖρα γράφοντα καὶ προσλαλεῖν τὸν μηδὲ γρῶ ἀντι-φθεγγόμενον;] Interdum vero οὐδὲ γρῶ sub. verbo : ut Dem. [p. 353] : Περὶ δὲ Θηβαίων, ἢ Φωκίων, ἢ τῶν ἄλλων, ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῶ, Ne gry quidem, sub. dixit, i. e. Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorsus; ut si Lat. dicas, Ne ullum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῶ, inquit Erasm., Minimum quiddam signif. aut Sordes un- guium, Rem sc. vilissimam : aut Vocem suillam, quam edere solent ii, qui gravantur sermone respon- dere, aut Numisma minutissimum. Sed non annotat Erasm. οὐδὲ γρῶ pro Ne tantillum quidem, de re qua- vis, ac non solum de sermone, dictum fuisse; ut ab Julian. Imper., Ἐμοὶ τε οὕτε γρῶ μετέδοικεν αὐτῆς, quæ ego in quodam ejus opusc. [p. 273, B] legi. Suid. au- tem ex Fod. [Epist. 59, p. 120 Heyl.] assertit, Οὐδὲ γρῶ λόγων ἀψάμενος. [Lucian. Lexiph. c. 19 : Οὐδ' ὅσον τοῦ γρῶ καὶ τοῦ φνεὶ φροντισόμεν αὐτοῦ. Antiphanes Athen. 8, p. 343, A : Ὁμοῦ δὲ μηδὲν ... εἰσπλεῖν μηδὲ γρῶ. Aristæn. 1, 17 : Οὐδὲ γρῶ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαίειν δοκεῖ. Citavit hæc Bergl. ad Alciph. 1, 39, ab Schæf. ind. || Accentum acutum refellunt Arcad. p. 182, 8 : Περισπᾶται δὲ καὶ ὅσα ἔχει δέγγρον ἐκτεταμένον, ἃ νῦν γρῶ κρῖ, ὅποτε ἐκτείνεται : ὅποτε δὲ συστέλλεται, δέγγ-νεταί. Pseudophilemo p. 299 : Γρῶ τὸν ὑπὸ τοῖς ὀνύξι ῥύπον περισπωμένως. De mensura constabat ex Anth. Pal. 11, 142 : Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῶ, φθθῖ, καὶ μὴν ἔτι. Arcad. autem de correptis tantum ἄ et νῦν loqui putandus est. L. DINDORF.]

[Γρυβός, Gryps. Hesycho. : Γρυβός, γρύξ. Cui si recte restitutum est γρύψ, non dubitem ad hujus gl. exem- plum revocare alteram inter Γρουμπάνειν et Γρῶξ posi- tam : Γρῦνος, ὁ γρύψ : quum librariorum potius quam dialectorum sit permutare literas β et ν : de quo v. in B. Comparandum autem γρυβός foret cum ρυβός, de quo Etym. M. 242, 2 : Ῥυβόν γὰρ τὸ ἐπικαμπές παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, unde corrigendus Orio p. 41, 7, non intellectus ab Larchero. V. etiam Γρυπός. L. D.]

[Γρουγμός, ὁ, Grunnitus. Zachar. Papa Dial. 3, 4 : Κραυγὰς ὀνάγγων, συριγγμῶς ὄφρων, χοίρων γρουγμῶς καὶ ποτικῶν κλαγγᾶς. HASE.]

D Γρούζω, Grunnio, Hisco, Bud. et Erasm. : hic ap. Apoll. Rh. [?], ille ap. Aristoph. Nam Aristoph. Pl. [454] : Γρούζειν δὲ καὶ τολμαῖτον, ὃ καθάρματα; Bud. vertit Hiscere, Erasm. Grunnire : quæ tamen apud Philostr. V. Ap. : Οὐδαμοῦ ἐφθέγγετο, οὐδ' ὑπήχθη γρού-ξαι, interpr. itidem Hiscere : vertit enim, Nequaquam locutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX γρούζειν redditur etiam Mutire. [Josua 10, 21 : Καὶ οὐκ ἔγρυζεν οὐδεὶς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ τῇ γλώσση αὐτοῦ. Gl. Muttio, Mutio. Γρούξαι, Mussitare. Hesycho. : Γρούζειν, φθέγγεσθαι, λέγειν. Γρούξαι, ἡρέμα κράξαι, ἢ ἡρέμα φθέγγεσθαι. Conf. Zonar. p. 456. Alcæus ap. Athen. 9, p. 396, C : Εἴ τι γρούξομαι ὧν σοὶ λέγω πλέον τι γαλαθνοῦ μῦος. Cujus, ut opinor, exemplo motus Elmsl. ad Acharn. v. 278 γρούζει restituebat in Arist. Eq. v. 294 : Διαφορήσω σ', εἰ τι γρούξεις. Id. Pac. 97 : Εὐφήμεν γρῆ καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρούζειν. Nub. 963 : Πρῶτον μὲν εἶδει παιδὸς φωνὴν γρούξαντος μηδὲν ἀκοῦσαι. Et alibi. Isaus p. 71 : Οὐκ ἐτόλμησε γρούξαι τὸ παρᾶπαν

οὐδέν. Eust. Opusc. p. 48, 14 : Καταισχυνεῖ, ὡσεὶ καὶ γρύζοντα τὸν ἀπειλησάμενον· 356, 36 : Μὴ θίξαι, μὴ γρύξαι, μὴ εἰς θεάτρον παρακλύσαι. Nicet. Annal. 7, 4 : Ὑπ' ὀδόντα γρύζων. Niceph. Greg. 17, 7, p. 865, 13 ed. Bonn. : Μηδενὸς ὄντος τοῦ πολέμιόν τι καὶ ἄγριον γρύζοντος. Sed et canis Exod. 11, [7] dicitur γρύζειν τῇ γλώσση αὐτοῦ, VV. LL. [Hesych. : Γρύξαι, ὑλακτῆσαι.] Suid. γρύξω expr. θρηῶν, φωνῶ. [Γρύξω, γρύξ, γρύλλος, etc., sicut et Grunnio, a γρῦ, suillam vocem exprimente; quam edere solent, qui sermone respondere gravantur. Waser. Num. Hebr. 2, 13. GATAK. Fragm. de vocibus anim. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 229 : Ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν. Formam γρύττω, ut dicitur ὀλοῦζω et ὀλοῦττω, obscure memorat Lucian. Jud. voc. c. 10 : Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, ... τοῦ ζῆτα (λέγοντος ἀφηρησθαι ὑπὸ τοῦ ταῦ) τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῶ ἐξείναι μηδὲ γρύζειν· ubi schol. : Γρύττειν γὰρ λέγεται. Indicavit Schæf. Aristot. Probl. 4, 2 : Οὗτε γὰρ, ἂν μὴ πῖον ᾗ, ὁμοίως γρύσει ἢ θερμοῦτος, Liquefacere, Gaza. SEAGER.]

[Γρυλλίον, βρωσμήν δρυός, Hesych. Ed. Albert. errorum typ. γρυλλίον tacet Schow.]

Γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, pro Hiscere audetis, ap. Suid.

[v. Ἄρα, ex Arist. Lys. 656 : Ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;]

[Γρυλλίζω et Γρυλλίζω. V. Γρυλλίζω.]

[Γρυλλισμός. V. Γρυλλίζω.]

[Γρυλλίων, ὁ, Porcus. Hesych. : Γρυλλίων, ὁ χοῖρος.]

Γρύλλη, eadem signif. [qua γρυλλισμός] Hesych.

[Ἰών φωνή, Grunnitus.]

[Γρυλλίδιον, τὸ, Porcellus. Tzetz. Hist. 12, 418

inser. : Μὴ ἔχων δαιμόνιον ὠνοῦμαι γρυλλίδιον. ELBERL.]

Γρυλλίζω, Grunnio : γρυλλίζοντες χοῖροι, Aristoph.

[Pl. 307 : Ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας ἐπεσθε μητρὶ

χοῖροι· Ach. 746 : Ὅπως δὲ γρυλλίζετε καὶ κοίξετε. Hanc

enim scripturam Pl. loco restituit Dobræus quod

eam præcipit Phrynichus tum in Ecl. p. 101 : Γρυλ-

λίζειν διττὴν ἔχει τὴν ἀμαρτίαν, ἐν τῇ προφορᾷ καὶ τῷ

σημασιμῶν, ἐν μὲν τῇ προφορᾷ διὰ τῶν δύο λλ, ἐν δὲ

τῷ σημασιμῶν ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ γρυλλίζειν ἐστὶ

τιθέμενον ἐπὶ τῆς τῶν ὠν φωνῆς, οἱ δὲ νῦν τάττουσιν

ἐπὶ τῶν φορτικῶς καὶ ἀσχημόνως ὀρχουμένων. Ἐρεῖς οὖν

γρυλλίζειν καὶ γρυλλισμός συνῖν, οὐ γρυλλισμός· tum in

Exc. nomine ejus inscriptis Bekk. An. p. 33, 1 : Γρυ-

λλίζειν καὶ γρυλλισμός, ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς δι' ἑνὸς

λ καὶ οὐ διὰ δύοιν. Γρύλλος δὲ διὰ τῶν δύοιν λλ ὀρχήματος

εἶδος ἐστίν. Ἡ μὲν οὖν ὀρχησις ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων γυλ-

λισμός καλεῖται, γρύλλος δὲ ὁ ὀρχούμενος. Ἰών μὲν οὖν ἢ

φωνὴ γρυλλισμός etc., quibus add. Thom. p. 197 : Γρυ-

λλίζειν Ἄττικοι δι' ἑνὸς λ. Et præstant eandem libri

emendatiores in Aristoph. Ach. l. c.; Aristot. H. A.

4, 9, p. 535, 17 Bekk. : Λύρα καὶ χρομῖς, οὗτοι γὰρ

ἀφίπαισιν ὡσπερ γρυλλισμὸν· Dionys. Chrys. Or. 7, vol. 1,

p. 246 : Γρυλλισμὸς τῆς σὺς· schol. Arist. Plut. 17 :

Τὸν γρυλλισμὸν, τοῦτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων, ubi γρυ-

λλισμὸν Suidas v. Γρῦ· Hesychii : Γρυλλίζοντα, γρύζοντα·

Γογρύζειν (γογγρύζειν)· τὸ αὐτὸ καὶ γρυλλίζειν λέγεται·

et in glossa ad eandem formam revocanda : Γρυ-

λλάζειν, γογγύζειν· conf. etiam Γρυλλίων. Apud Poll.

vero 5, 89, ubi coturnices dicuntur γρυλλίζειν, nimis

manifestum est inducendum esse voc. ex proximo

γρυλλίζειν natum. Contra Γρυλλίζειν bis est ap. Ælian.,

locum Aristot. repetentem H. A. 10, 11, et quos ei

addidit Lobeckius Procop. Hist. Arc. 17, p. 49, C :

Καθῆστο γρυλλίζων· Zenodot. ap. Valcken. Anim. ad

Ammon. p. 229 : Ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν· 232 : Χοῖρος

γρυλλίζει. Γρυλλίζειν et γρυλλισμός ap. Poll. 5, 87, Eust.

Od. p. 1657, 8; γρυλλίζειν ... ἐπὶ χοίρων ap. Zonar.

p. 456. Vitiose Gl. Grunizō, Grunnio, pro γρυλλίζω s.

γρυλλίζω. L. DINDORF.]

Γρυλλισμός, ὁ, Grunnitus. [V. Γρυλλίζω.]

[Γρυλλίων. V. Γρυλλίων et Γρύλλος.]

[Γρυλλίον, ὁ, Gryllio, n. pr. viri ap. Athen. 6,

p. 244, 245; alius 13, p. 591, D; et rursus aliorum

ap. Diog. L. 5, 15, Alciph. 3, 10, 11; 44, 1. i. L. D.]

[Γρυλλοειδής, q. d. Porciformis. Ioann. Jejunat. in

Io. Chrys. vol. 7, p. 654 : Εἶδός ποτε τὰς τῶν βασιλέων

εἰκόνας πῶς εἶσι, τὰ μὲν τῶν προσώπων εὐμήχη καὶ εὐ-

μεγέθη καὶ περικαλλῆ, τὰ δὲ γρυλλοειδῆ καὶ καταγέλστα.]

Γρύλλος, ὁ, ac Γρυλλίων [Γρυλλίων cod. : v. Γρυλλίζω],

ὁ, Porcus, ap. Hesych. [Γόγγρους γρύλλους vocari scri-

bit Nicander Epicus Gloss. 3 ap. Athen. 7, (p. 288, C : Νίκ. δ' ὁ ἐποποιὸς ἐν τρίτῳ γλωσσῶν καλεῖσθαι φησιν αὐτοὺς καὶ γρύλλους). A voracitate nimirum. Gesner. Ὁ γρύλλος ὁμοῖος μὲν ἐστὶν ἐγγέλει, ἄστομος δὲ (Palato insuavis, Dalechamp.), Dipphilus Siphnius ap. Eund. 8, (p. 356, A). Congros γρύλλους appellatos esse alibi temere non legas. Porcellos ita proprie dixerunt; et γρυλλισμὸν Editum ab illis sonum. Congris, credo, propter pascendi aviditatem nom. id communicatum, sicut et γόγγρους a γρῶν vett. deducunt. Sed et Γύλλοι pisces quidam et Γυλλίσκοι, teste Hesych. Casaub. 7, 10. GATAK. Zon. p. 452 : Γρύλλος, ὁ χοῖρος. Hinc Γρύλλος dialogus Plut. Mor. p. 985 seqq. || Saltatio. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 33, 2 : Γρύλλος διὰ τῶν δύοιν λλ ὀρχήματος εἶδος ἐστίν. || Saltator. Eadem : Ἡ μὲν οὖν ὀρχησις ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων γυλλισμός (γρυλλισμός?), γρύλλος δὲ ὁ ὀρχούμενος. Quam vere in his voc. Ægyptiacum perhibeatur sive γυλλισμός sive, cui nullus hic locus videtur, γυλλισμός, quoque jure γρυλλίζειν et γρυλλισμός damnentur, quum non rejiciatur γρύλλος, in medio relinquo, minime dubitans quin quicquid falsi et absurdi his inest, totum sit ejus qui Phrynichi personam induit. Ceterum, ut dictum est in Γρυλλίζω, in tota hac stirpe vitiosum esse duplex λ, ita γρύλλος diserte testatur Arcad. p. 52, 24 : Τὰ εἰς λος μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ἀπὸ τοῦ χ ἀρχόμενα, ἔχοντα δίχρονον ἐκτεταμένον, εἰ μὴ τις εἴη διαστολή, βαρύνεται, ἴλος τὸ κύριον, ἴλος δὲ ὁ διεστραμμένος, πῖλος μῖλος σῦλος γρύλλος· sic enim cod. Havn. pro στρογγύλλος. Gl. Dorv. Arist. Plut. 17 : Τὰ μικρὰ τῶν γρύλλων ἕτοι τῶν χοίρων. Verus autem accentus sic erit γρύλλος, ut θρύλλος. L. DINDORF.]

[Γρύλλος, ὁ, Gryllus, n. pr. viri. Herodian. Περὶ μου. λ. p. 11, 26 : Τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτερα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα ... Γρύλλος, καθάρας τοὺς Διοσκούρους, ὡς Φιλοσόφανος. Notissimus Γρύλλος pater Xenophontis : v. Diogen. 2, 48, ibiq. interpr. Et filius ejusd. ap. eund. 52 et Hyperid. ap. Harpocrat. s. Γρύλλος. Olympionica Chalcidensis Γρύλλος ap. Diodor. 17, 40, ubi libri plerique Πρύλλος vel

Γρύλλος. L. DINDORF.]

Γρυμιαία, ἢ, Peræ quoddam genus, ut quidam ex Poll. [10, 160 : Καὶ γρυμιαία (ita cod. pro γρυμιαία) δὲ ἀγγεῖον τι εἰς ἀπόθεσιν, ὃ ἐνιοὶ πῆραν νομίζουσι. Videtur autem γρυμιαία forma novitia et ignota veteribus, qui dicerent aut γρυμιαία aut γρυμιαία. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 33, 33 : Γρυμιαία, ἣν οἱ πολλοὶ γρύτην καλοῦσι (eadem Cyrill. ap. Albert. ad Hes. p. 861, nisi quod vitiose scribit γρυμιαία). Δίφιλος ἄνευ τοῦ ἰ γρυμιαία· ἐστὶ δὲ παρ' Ἀθηναίους πῆρα τις γρυμιαία καλουμένη, ἐν ᾗ παντοία σκευὴ ἐστὶ. De forma γρυμιαία (sic enim scribenda videtur) Etym. Gud. p. 130, 5 : Γρυμιαία, ἣν οἱ πολλοὶ γρυμιαία καλοῦσι, τὰ εἰκῆ συμπεφορημένα. Καὶ ἐστὶ πολιτικώτερον ἄνευ τοῦ ἰ γρυμιαία. Unde explicanda in l. Athen. sub Γρυμιαία, n. pr., citando varietas Γραμιαία. Phryn. p. 230 : Γρύτη. Καὶ τοῦτο τῶν παραπεποιημένων· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἅπαν γρυμιαία συμβέβηκε καλεῖσθαι. Formæ γρυμιαία, quamvis paullo aliter, et fere sic ut Γρύτη dictum infra notabimus, usurpata testis Sotades ap. Athen. 7, p. 293, B : Γαλέος εἰληπταί μέγας· ὠπτησα τὰ μέσα, τὴν δὲ λοιπὴν γρυμιαίαν ἔψω; Anon. Περὶ ὀργῆς Hercul. vol. p. 1, p. 64 : Πήτορας καὶ ποιητὰς καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην γρυμιαία. Recentiores sua nescio an librorum culpa constanter præferunt alteram, veluti Themist. Or. 21, p. 257, A : Καταλιπεῖν μὲν τὰ λαισθήα καὶ τὰς ἰκτιδέας καὶ τὴν γρυμιαίαν, λαβεῖν δὲ ἀσπίδα ἀληθινήν· 23, p. 293, D : Καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ (δ?) σурφενὸς οὗτος καὶ ἢ γρυμιαία, κεκραγότες καὶ ἐκβοῶντες ἐφ' ἐκάστῳ βήματι ὡν ἂν λέγω. Damascius Phot. cod. 242, p. 352, 14 : Γρυμιαία ἐκεῖτο παντοδαπῶν βιβλίων. Quibus accedunt Hesych. : Γρυμιαία, ἐσθῆς (?) καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾗ ἢ γρύτη· Zon. p. 454 et Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108 : Γρυμιαία, σκευοθήκη. L. DINDORF.]

[Γρυμιαία, ἢ, Gymnaia, nomen meretricis Atticæ ap. Athen. 13, p. 583, E, nisi hic quoque legendum Γρυμιαία. L. DINDORF.]

Γρυμαιοπώλης, ὁ, Lucian. [Lexiph. c. 3], Qui peras vendit. Sunt et qui γρυμιαία, ut a γρύτη derivatum

est, ita ejus signif. retinere putent. [Scr. esse γρυμο-
πόλης vidit Lobeck. ad Phryn. p. 230. Pro συρ-
μοιοπῶλαι Polluci 7, 196 γρυμοιοπῶλαι restituēbat
Hemst.]

[Γρυμεία et Γρυμεία. V. Γρυμεία.]

[Γρυμοπόλης. V. Γρυμοιοπῶλης.]

Γρυμπάνειν, Hesychio γρυποῦσθαι et συγκάμπτεσθαι
[Incurvari: sed ap. Hes. scriptum συγκάμπτειν. Theo-
gnost. cod. Barocc. 50 can. 108: Γρυμπάνειν, ἐπι-
κάμπτειν. Lex. rhet. Bekk. An. p. 228, 20: Γρυμπάνειν,
τὸ σωπᾶν καὶ φρίττειν καὶ τρομαίνειν καὶ οἰεσθαι τὴν
γῆν παλλομένην καὶ ὡσπερ ἀλλεσθαι ὑπὸ σεισμῶ· ἐπὶ γὰρ
τούτου ἔταξε τὴν λέξιν. Quæ emendanda et explicanda
ex Etym. M. p. 242, 7, et Lex. vet. ab HSt. s. Γρυ-
πανίζειν cit.: Γρυπανίζειν, σείεσθαι τὴν γῆν παλλομένην
(vitiose Etym. M. cum Zonar. p. 456 βαλλ.) καὶ
ὡσπερ ῥυσσοῦσθαι ὑπὸ σεισμῶ· οὕτως Ἀντιφῶν (loco s.
Γρυπάνιον citando, quem addit Zonar.). Signific.
Conticescendi, Horrendi et Tremendi, quas ponit
Lex. rhet., ab aliis non vidi memoratas. Conf. Γυ-
πάνειν. L. DINDORF.]

[Γρύνεια, ἢ et τὰ, Grynea, oppidum prope My-
riam Asiæ min. Herodot. 1, 149: Αἶδε δὲ αἱ Αἰολίδες
(πόλεις) ... Μύρινα, Γρύνεια. Steph. Byz. v. Γρύνιοι:
Ἐκαταῖος δὲ τὴν πόλιν Γρύνειαν καλεῖ. Et ibid.: Καὶ
οὐδετέρως τὰ Γρύνεια. Id. s. Γρύνεια: Τῆς Γρυνείας.
Sing. neutr. Straboni 13, p. 622: Ἐντεῦθεν δ' εἰς Μύ-
ριναν τετραράκοντα στάδιοι, τὸ δ' ἴσον ἐντεῦθεν εἰς Γρύνιον.
Et paulo post: Ἐἴτα πολίτην Μυρινάων Γρύνιον. Sic
et Diodor. 17, 7: Γρύνιον πόλιν. Sed utrumque scri-
psisse Γρύνειον docent libri Xenoph. H. Gr. 3, 1, 6
inter Γρύνειον et Γρύνιον fluctuantes. De adj. gentil.
addit Steph.: Τὸ ἐθνικὸν Γρυνεύς (ita Craterus apud
ipsum s. Καρήνη: Γρυνεῖς, Πιτανάιοι. Et ipse s. Γρῶ-
νεια: Τὸ ἐθνικὸν Γρυνεύς, ὡς τῆς Γρυνείας τὸ Γρυνεύς·
Strabo 13, p. 618: Ἀπόλλων ... ἢ Κίλλαιος καλούμενος
ἢ Γρυνεύς) καὶ Γρυνηῖς τὸ θηλυκόν. Λέγεται καὶ Γρυνεῖος
Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος Δῆλος, καὶ Γρυνηῖος, καὶ Γρυ-
νικός τὸ κτητικόν. Γρυναῖον vitiose pro Γρυνεῖον adj.
scribi videtur ap. Pausan. 1, 21, 7. L. DIND.]

[Γρύνειον. Γρυνηῖος. Γρυνηῖς. Γρυναῖον. Γρυνικός. Γρύ-
νιον. V. Γρύνεια.]

[Γρυνεύς, ἑως, δ, Gryneus, n. pr. viri in Anth. Pal.
7, 294: Γρυνεῖα τὸν πρέσβυν, τὸν ἀλιτροῦτο ἀπὸ κῶμης
ζῶντα. L. DIND.]

[Γρύνη, λιθωνώτος, Thus. Theognost. cod. Barocc.
50 can. 108. CRAMER.]

[Γρῦνον, τὸ, Cucumis silvester. Diosc. Noth. 4, 154:
Σίκυς ἀγρία· οἱ δὲ ἐλατήριον, οἱ δὲ γρῦνον, οἱ δὲ βαλῆς,
οἱ δὲ σύγκρισαις.]

Γρύνος, Hesychio ὁ γρῦψ. [V. Γρυβός.]

[Γρύνος, ὁ, unde] Γρυνοί, Suidæ [et Zon. p. 452]
κορμοὶ δρύνιοι, s. τὰ τῶν γερανδρῶν ξύλα, Trunci quer-
ni, s. Vetustarum quercuum, aliarumve arborum
veterum, ligna: κατ' ἐπαλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ pro δρυνοί.
Etym. quoque [M. p. 241, 55] hoc tradit, qui etiam
addit, γρυνὸν dici quasi γέρονον καὶ γέρον στέλεχος.
[Herodian. Περὶ μόν. λ. p. 33, 15, et qui cum eo fere
consentit Arcad. p. 63, 25, aridas et crassas arborum
radices interpr.: Γρυνός· σημαίνει δὲ, ὡς καὶ Ἀπολ-
λωνίος φησι, τὰς τῶν ξύλων ξηρὰς καὶ παχείας ῥίζας.
Mich. Psell. ap. Tittm. præf. ad Zon. p. 115: Γρυνός,
τραχεῖα ῥάβδος.] Sed et γρυνὸν dici testatur, asserens
hunc versum, Γρυνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' ἤφαιστος
ἀνέστη. Citat et Lycophr. [Quem apud ter legitur, 86:
Λεύσσω θέοντα γρυνὸν ἐπτερωμένον τρήρυνος εἰς ἀρπαγα-
πεφνεῖας κυνός, de navi Paridis: 294: Καὶ λιγνύος ῥι-
παῖσι καὶ γρυνῶν βολαῖς· 1362: Λοῖσθος δ' ἐγείρει γρυνός
ἀρχαίαν ἔριν πῦρ εὐδὸν ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτων φλογί. Omni-
bus his ll. libri plures paucioresve ostendunt formam
γρυνός. Tzetz. Anthem. 41: Γρυνὸν γὰρ πυρόεντα τε-
κεῖν δοκέεσκον. Ap. Dracon. p. 93, 24, Θῦνος, Γρῦνος,
καὶ βαρυνόμενον τὸ Κυνός perversi sunt accentus pro
Θυνός, γρυνός, Κῦνος. L. DIND.]

Γρῦξ, exp. Sordes unguium, VV. LL.: nam ap.
Hesych. ὁ τόπος τοῦ ὄνυχος, pro ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος
scriptum existimatur. [Suspectum ipsum γρῦξ, quam-
vis ordo literarum non ferat γρύ. Γρῦξ vitiose
scriptum pro γρῦψ notavi in Γρυβός. Cujus vitii
alterum ex. præbet Etym. Gud. p. 130, 10: Γρῦξ,
THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

A παρὰ τὸ γρῦξεν, ἰσχυρὸς ἐν τῷ ἀρπάξεν καὶ ἀνασπᾶν
τὴν θήραν. Scribendum enim γρῦψ ... γρυπίζεν. V.
Γρυπίζω. L. DIND.]

Γρυπαί, s. Γυπαί, dicuntur αἱ νεοσσιαὶ τῶν γυπῶν,
Vulturum nidi, Hesych. [V. et Γυπή.] Forsitan ta-
men potius sunt Gryphum [Grypum] nidi: nisi Gry-
phes [Grypes] et Vultures easdem esse velit aves.

Γρυπαίετος, ὁ, a nonnullis exp. Adunca aquila ap.
Aristoph. Ran. [929], ubi Æschylus memorat in na-
vibus Persicis σημεῖα ἐγγεγράφθαι ἰππαλεκτρούνας et
γρυπαίετους γαλκηλάτους. Ego potius Monstrosam avem
interpretandum censeo mixtam ex aquilarum et gry-
phum [grypum] genere, ut γυπαίετον.

[Γρυπαῖον. V. Γρυπάλιον.]

Γρυπάλιον, s. Γρυπάνιον, Hesychio γερόντιον, Sene-
cio: procul dubio e verbo Γρυπαῖον, Incurvor: quo-
niam senum corpora incurvari crescentibus annis
solent. Utriusque verbi Harpocr. quoque meminit,
et ex eo Suid. Annotat enim Dionysium, filium Try-
phonis grammatici, Ὀνομάτων l. 2, dicere γρυπαίνειν
esse τὸ γρυποῦσθαι, quemadmodum, inquit, τὰ ἀπαλὰ
ξυλίφια, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν. [Eadem Etym. M. p.
242, 9.] Deinde allato h. l. Antiphontis ex Ἀληθείας
l. 2: Καίω γὰρ τὴν γῆν καὶ συντήκων, γρυπάνιον ποιεῖ
et hoc Melanthii, ex Atthidos l. 2: Σεισμός γέγονε,
καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ· subjungit, videri his in ll. script.
illos ostendere ὡς γινόμενης κατὰ τοὺς σεισμούς γρυπό-
τητός τινος περὶ τὴν γῆν. Indicat igitur et Lexicogra-
phus ille Γρυπάνιον esse Incurvum: et Γρυπαίνειν,
Incurvari: et Γρύπτειν, itidem Incurvari, Inflecti;
est enim illud ἔγρυπεν aor. 2 τοῦ γρύπτειν, quod Hesych.
et ipse exp. γρυποῦσθαι, συγκάμπτεσθαι. Sed γρῦψαι
Idem exp. ἡρέμα κράζει, vel ἡρέμα φθέγγεσθαι, vel
ὀλακτῆσαι. [Quod flagitante literarum ordinae nunc
mutatum in γρῦξαι. V. Γρῦξω.]

[Γρυπαλώπης, εἰκος, ὁ, cognomen ægroto impositum
ap. Hippocr. p. 1201, E: Σάτυρος ἐν Θάσσω παρωνύμιον
ἐκαλεῖτο γρυπαλώπης· περὶ ἔτεα ἐὼν πέντε καὶ εἰκοσιν
ἐξουενίρωσε πλεονάκις· προῆει δ' αὐτῷ καὶ δι' ἡμέρας
πλεονάκις· γενόμενος δὲ περὶ ἔτεα τριάκοντα φθινώδης
ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν. Galen. Gloss. p. 570: Εἰρήσθαι
παρὰ τῷ Ἰπποκράτει καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον (ut στρυμάρου s. στομάργου de eo qui esset
μανικῶς ἐπτοημένος περὶ τὰ ἀφροδίσια) καθάπερ ... γρυπα-
λώπης. Foes. OEcon. p. 88: « Significari videbatur
Is qui lumbis erat incurvis aut dorso inflexo. Ἄλωπε-
κες enim dicuntur musculi dorsi inferiores ad lumbos
siti. »]

[Γρυπανίζω.] In Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p.
242, 7, Zon. p. 456] Γρυπανίζειν esse dicitur σείεσθαι
τὴν γῆν παλλομένην [βλ. male Et.] καὶ ὡσπερ ῥυσσοῦ-
σθαι [ῥυσσοῦσθαι recte Et.] ἀπὸ σεισμῶ· additque Etym.
Antiphontem ita usurpasse. Paulo post tamen memi-
nit et τοῦ γρυπαίνειν, et Antiphontis l. supra [v. Γρυ-
πάλιον] cit. affert.

[Γρυπάνιον. V. Γρυπάλιον.]

[Γρυπαρία, ἡ, Navigii genus. Eugenicus in Laud.
Trapezunt. p. 370, 50 ed. Tafel.: Μετὰ κατέργου καὶ
ἐνὸς γρυπαρίας. V. s. Εἰς. L. DIND.]

[Γρυπαρίον, τὸ, Vestis quæ grypibus pictis distincta
est. V. Γρυπολέων.]

[Γρυπίζω, i. q. γριπίζω. Etym. Gud. p. 130, 8:
Γρυμεία, ἣν οἱ πολλοὶ γραμείαν καλοῦσι, τὰ εἰκῆ συμ-
πεφορημένα. Καὶ ἔστι πολιτικώτερον ἄνευ τοῦ ι γρυμεία,
καὶ ἐκείθεν τὸ λεγόμενον ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐγρυπίσασιν, τοῦ
φ τραπέντος εἰς π. Quum totum illud καὶ ἐκ... εἰς π.
clarum sit non ad gl. Γρυμεία sed ad proximam referri,
Γρῦξ παρὰ τὸ γρῦξεν, ἰσχυρὸς ἐν τῷ ἀρπάξεν καὶ ἀνα-
σπᾶν τὴν θήραν, quam supra (s. Γρῦξ) ita corrigendam
dixi: Γρῦψ παρὰ τὸ γρυπίζεν, disci hinc potest re-
centiores, falsa etymologia delusos, dixisse γρυπί-
ζειν per υ; nec pro mero librarii errore habendum
esse quod ex Testam. 12 patriarch. in Grabii Spicil.
vol. 1, p. 147 cit. Schneid.: Ἐβδόμον πνεῦμα ἀδι-
κίας, μετ' ἧς κλοπῆ καὶ γρυπίσματα, ubi Commotiones
reddidit Robertus Lincoln., sec. tertii decimi inter-
pres: v. Γριπίζω, Γρίπισμα, Γρύπτω. L. DIND.]

[Γρυπίσμα. V. Γρυπίζω.]

Γρυπνόν, Hesychio στυγνόν, κατηγές, Triste, De-
missum: quo modo et γρυπὸν exp.

[Γρυπώλειον, οντος, δ, Animal ex grype et leone compositum, deinde Vestis hujus formæ animalia intexta habens. Constantin. Cærim. p. 335, D : Τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τὸ γορσοαγχόριον μετὰ τοῦ γρυπολέοντος καὶ τοῦ γρυπαρίου τοῦ ἀριστητηρίου. Vertit Reisk. : Cum grypoleonte seu pallio cui imagines vulturum (immo grypum) et leonum erant intextæ : item gryparium seu pannus figuris vulturum (grypum) refertus. Idem in annot. : « Γρυπολέοντος. Ita edidi, quum in cod.

π esset γρυπολέοντος, quod interpretabar, π esse superscriptam emendationem ejusdem librarii peccatum suum corrigentis et jubentis π pro ψ substituere. Nescio tamen an satis recte fecerim. Dicunt certe novi Græci γρυψός pro gryphe (grype), ave fabulosa. Favet tamen mihi γρυποναγρός, quod infra legitur p. 340, C, 5. » Ceterum ne quis miretur grypem cum leone compositum, quum grypes ipsi sint leones cum rostro aquilino, cavebit Γρυπαίετος, quod v. L. DINDORF.]

[Γρυπόναγρος, δ, Animal ex grype et onagro mixtum, hinc Vestis cui talia monstra sunt intexta. Constantin. Cærim. p. 340, C : Εἰς δὲ τὸν τοῦ Λευκοῦ δῆμον ἐκρεμάσθησαν τὰ δῆσα βῆλα, οἱ γρυπόναγροι. V. Γρυπολέον. L. DINDORF.]

[Γρυποπώλης vox nihili. V. Γρυτοπώλης.]

Γρυπόρυγος, δ, ἡ, Qui naso est adunco. Ioan. Malal. p. 258, 10, de Galba.]

Γρυπός, ἡ, ὄν, Hesychio τὰ ἐξω τοῦ στόματος καμπυλόβρις, δ ἐπικαμπῆ τὴν ῥίνα ἔχων, Qui naso vel rostro est adunco et inflexo, Qui naso est aquilino : ut ap. Xenoph. Cyr. 8, p. 132 [4, 21] Cyrus Chrysantæ dicit optime convenire uxorem σιμῆν, quoniam ipse γρυπός sit. Et Plut. Apophth. [p. 172, E] dicit Persas quoniam γρυπὸν ἔρῃν, eosque pro pulcerimiss habere, quoniam Cyrus, qui omnium regum maxime ab eis fuit amatus, fuerit γρυπός τὸ εἶδος. Ideoque Socrates τὸν γρυπὸν vocare solebat βασιλικόν, teste Eod. [Immo Platone Reip. 5, p. 474, E : Ἡ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς, ὁ μὲν, ὅτι σιμῆς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαίνεθῆσεται ὑπ' ἡμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φασε εἶναι. Quo respexit Plut. Mor. p. 44, F, 56, C, et quos ad eum cit. Wytttenb. Alia voc. exempla sunt ap. Aristot. Pol. 5, 9 : Πῆς παρεκβεθηκυία τὴν εὐθύτητα ... πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. Conf. Rhetor. 1, 4. Anth. Pal. 11, 199 : Ἰχθὺν δὲ γρυπὸς Σωσίπτολις οὐκ ἀγοράζει· 405 : Ὁ γρυπὸς Νίκων· 406 : Τοῦ γρυποῦ Νίκωνος. Galen. vol. 1, p. 78=3, 71 : Τὰ μὲν παιδία σιμότερα, γρυπότεροι δ' οἱ παρακαμάζοντες, ubi male per ω. lb. 78=72 : Οἷς μὲν ἢ ῥίς δῆσα ἢ γρυπῆ. Gl. Γρυπός, Serro, Aquilinus, Nasutus, Adunco naso. Γρυπῆ, Nasuta.] Apud Athen. [4, p. 153, B ; 6, 246, D ; 12, 540, A] est δ γρυπός ἐπικαλούμενος Ἀντίοχος. [« Antiochus Γρυπός, a naso adunco, non magno, ut Justin., ἱεραὶς Πλutarcho a rapacitate. Scalig. ad Euseb. » GATAK. De cogn. Antiochi Grypi v. Plut. Coriol. c. 11, Marii c. 1.]

|| Signif. γρυπός etiam τὸν στυγνὸν καὶ κατηφῆ, Etym. [M. p. 242, 6] et Hesych. pro quo Hes. habet et γρυπνόν. || Non de homine vero solum dicitur, qui habeat τὴν ῥίνα [ῥίνα] ἐπικεκαμμένην, sed de parte etiam ejus aliqua vel re inanima, itidem pro Incurvus, Inflexus, Uncus : ut Xenoph. l. c. : Τῶν μὲν γὰρ μεσῶν γρυπῆ ἢ γαστήρ γίνεσθαι, τῶν δὲ ἀδείπνων, σιμῆ. [Aret. De c. morb. diut. 1, 8, p. 36=42 : Ὀνυχες γρυποὶ δακτύλων... Διὰ τὸδε καὶ ὄνυχες γρυποὶ. De pisce Ælian. N. A. 3, 28 : Γρυπός γε μὴν ἡσυχῆ οὕτως. De canibus Pollux 5, 62 : Κύνες γρυπαί, respiciens Xen. Cyn. 3, 2 et 3. De corona Eubulus Athen. 15, p. 679, D : Σὺ δὲ τόνδε φορῆσεις στέφανον πολυποικίλον ἀνθέων, γρυπώτατον, χαριέστατον, si scriptura est sincera. || Hesych. : Γρυπὸν, γρύψ. Quamquam scriptura est suspecta. V. Γρυβός.]

Γρυπότης, ἡτος, ἡ, Incurvitas, Aduncitas, et peculiariter nasi vel rostri. Xen. [Cyr. 8, 4, 21, indeque Plut. Mor. p. 633, B] : Πρὸς οὖν τὴν σιμότητα ἢ γρυπότης ἀρίστα συναρμόσει. [Harpoer. v. Γρυπαίον : Μηποτε δ' ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς ὡς γινόμενης κατὰ τοὺς σεισμῶδες γρυπότητος τινος περὶ τὴν γῆν. ANGL. Aristot. Rhet. 1, 4 : Ἡ γρυπότης καὶ ἡ σιμότης. Plut. Anton. c. 4 : Γρυπότης μυκτῆρος. Mor. p. 994, F : Γρυπότης

A χείλους. Galen. vol. 1, p. 78=3, 72 : Ξηρότητα τῆ γρυπότητι τεκμαίρεσθαι. [Id. 1, 20=2, 308 : Σιμότης ἢ γρυπότητος. L. DIND.]

Γρύπῳ, Aduncum reddo, Incurvum et inflexum reddo. Alex. Aphr. [Probl. 2, 18], Harpoer. Vide Γρυπαίω [Γρυπαίον. Hippocr. Præn. p. 42, 32 : Οἱ μὲν ὄνυχες τῶν χειρῶν γρυποῦνται. Co. præen. p. 183, A : Γρυποῦνται δὲ ὄνυχας (οἱ ἔμπυοι). Alia v. ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 418. || In genua procumbo. Arcad. p. 149, 26 : Γρυπῶ τὸ γονυπετῶ. L. D. Eriph. t. 2, p. 296, D : Γηράσαντος (aquilæ) γρυποῦται ὁ προμυκτῆρ. HASE.]

[Γρύπτω. V. Γρυπαίον.]

Γρύπωσις, ἡ, Incurvatio, Inflexio, ἐπικαμπῆ. [Cæl. Aurel. Acut. 2, 32 : « Unguium uncatio, quam γρύπωσιν vocant. » Conf. Γρυπῳ. L. DIND.]

Γρυσμός, δ, Grunnitus. [Agathocles ap.] Athen. [9, p. 376, A : Τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιγεῖσθαι (ὡς). Quod dici ἐπὶ τελείῳ σὺς (ut γρυλλισμός de porcellis) animadvertit Eust. II. p. 773, 15.]

[Γρύττα. V. Γρύττη.]

Γρύττῳ, Frivola, Bud. [Zenob. 5, 54 : Τὸν ἐν ταῖς ὄνυξ ῥύπον λέγουσι Γρύττῳ, καὶ Γρυτάρια τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευάρια, καὶ Γρυτοπώλην τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα. Eodem pertinent Γρυτάρης s. Γρυτάριος, de quo v. Ducang., Hemst. ad schol. Arist. Plut. 17.]

Γρυτεύεται, Hesychio παρασκευάζεται. [Gl. : Γρυτεύει, Scrutor. Γρυτεύει, Scrutatur.]

Γρύττη, ἡ, Scruta, Bud. [Gl. Eadem Γρύττα, Crusta : I. Scruta. ANGL. Vascula testacea interpr. Tetz. Hist. 4, 888 : Καὶ γρύττη δὲ σκευάρια μικρὰ τῶν ὄστρακινών. Hesych. : Γρύτται, σκευῆ. (Male Zon. p. 454 : Γρυταί, ἐπισκευαί.) Γρυμαία, τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύττην λέγομεν. Exc. Phryn. in Bekk. An. p. 33, 33 : Γρυμαία, ἣν οἱ πολλοὶ γρύττην καλοῦσι. Aliter Sappho ap. eund. p. 34, 2 : Σαπφῶ δὲ γρύττην καλεῖ τὴν μύρον καὶ γυναικείων (γυναικῶν cod.) τινῶν θήκη. Improbatur usum voc. Phryn. Ecl. p. 230 : Γρύττη, καὶ τοῦτο τῶν παραπεποιημένων· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἄπαν γρυμαία συμβέβηκε καλεῖσθαι. Ad quam signif. conf. Γρυτοδόχη. De minuto genere piscium Geopon. 20, 1 : Τὴν λεπτήν γρύττην θαλασσίαν· cui comparandum γρυμαία de iisdem dictum ab Sotade supra cit. ὁ]

[Γρυτοδόχη, ἡ, Arcula ad scruta servanda. Anth. Pal. 6, 254 : Καὶ τὴν γρυτοδόχην κοιτίδα παμβακιδίων.]

[Γρυτοπωλείον, τὸ, Scrutarium, Gl., Locus ubi veneunt scruta.]

Γρυτοπώλης, δ, Scrutorum venditor, vel Vilia scruta vendens, ut loquitur Horat., Scrutarius [Gl.], Frivolarius, Bud. Hinc nostrum *Regratier* deductum quidam putant. Γρυτοπώλης, dicitur δ γρύττην, i. e. λεπτὰ σκευῆ, πωλῶν : quo tamen vocab. veteres non esse usos tradit Schol. Aristoph. [Plut. 17] : sed dixisse pro eo ῥυτοπώλης, forsitan ῥυτοπώλης scripsit, et γρυτάρης. Interpr. etiam Scrutarius, Frivolosus suspectilem venditor. [Schol. Luciani Lexiph. c. 3 Γρυμαιοπώλην interpretanti γρυτοπώλην recte γρυτοπ. restitutum ab interpr.]

D [Γρύττος, δ, Gryttus, n. pr. viri. Cleo ap. Aristoph. Eq. 877 : Ἐπαύσα τοὺς βιονουμένους, τὸν Γρύττον ἐξελίψας. Ubi scholl. quum dubitant sitne γρύττον i. q. γρύ s. τὸ τυχόν, ut Cleo omnem protervitatem cum pulvisculo ab se abolitam gloriatur, an homo, cui Cleo δημαγωγῶν θάνατον ἐπέθηκε τὴν ζημίαν, impurus et cinædus, certi nihil sibi de eo compertum fuisse produnt. Posterius affirmat Suid. v. Γρύττος, nomen ab aliis addens per π scribi Γρύπος (Γρύπος), ceterum ipse s. v. Βυεῖν Γρύπον scribit in l. Arist. L. DIND.]

[Γρύπτω. V. Γρύψω.]

[Γρύψω inter ea quæ v. producant memorat Draco p. 117, 3. L. DINDORF.]

Γρύψ, ὕπος, δ, Gryps s. Gryphus. Plin. enim et Gryphas dicit et Gryphos. [Scr. esse Grypas et Grypos ostendit Buttm. Gr. vol. 2, p. 399. Vide in fine dicenda.] Sunt autem gryphes s. gryphi, Aves quadrupes, lupi magnitudine, cruribus et unguibus leoninis, pennis in pectore rubris, in reliquo corpore nigris. [Aliter describit Pausan. 8, 2, 7 : Ἡδὴ δὲ καὶ ἤκουσα τοῖς γρυψὶ στίγματα ὅποια καὶ ταῖς παραδάσειν

εἶναι. De grypibus Indicis v. Philostr. Vit. Apoll. 3, 48.] De bello autem cum eis Arimasporum ob auri custodiam, multa Herod. 3, [116, et 4, 13, 27; memorat et 4, 79, 152] et Paus. in Atticis [c. 24]: et Plin. 7, 2, et ipse Ctesias in Persicis [ap. Phot. cod. 72, p. 46, 30, ubi describuntur ut supra. Ctesiam autem cogitabat, opinor, Arrian. Exp. Al. 5, 4, 7, τὸς γρῦπας τὸς φύλακας dicens se omissurum, quum paullo ante Ctesia usus auctore esset. Conf. Alian. N. An. 4, 27. Primus memorat Aesch. Prom. 803: Ὁξυστόμους γὰρ Ζηγὸς ἀκραγεὶς κύνες (i. e. φύλακας) γρῦπας φύλαξαι τὸν τε μουνόπια στρατὸν Ἀρριμασπὸν ἵπποδάμον, οἱ χρυσόφρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νῆμα Πλούτωνος πόρου. Cum τραγελάφοις conjungit Plut. Agesil. c. 19, cum elephantis et hominibus nigris Lucian. Dial. mar. 15, 4, ab Schæf. cit., ubi v. Solan. Dianam in picta tabula grype vectam memorat Strabo 8, p. 343. || In V. T. vero γρῦψ dicitur avis non ficta, sed vera, generis aquilini, ut videtur. Levit. 11, 13: Τὸν αἰτὸν καὶ τὸν γρῦψα καὶ τὸν ἀλιαιέτον καὶ τὸν γῦπα καὶ τὸν ἰκτινον. Quæ verba eadem omnia Deut. 14, 12 sq. || Formam novitiam γρυφός, γρύφα (sic) præbet Symeonis Sethi Hist. anim. Ms. argum. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 357, B: Κεφάλαιον ἀ' περὶ γρυφός. ... Τὸν γρύφα φασὶν εἶναι ζῶον παμμεγεθέστατον. Ubi in scripto ipso est περὶ γύπα. Γρυπῶν et γυπῶν confusa v. s. Γύψ. L. D. || Grypos nominabant veteres quos medium ævum Hippogryphos, voce prisca ignota; aliter tamen Milling. Peint. de vas. gr. p. 74. Grypus cur Apollini sacer exponit Visc. Mus. Plocl. t. 4, p. 25 et t. 5, p. 53; cur Baccho ib. p. 14, 17, 19; cur Nemesi t. 4, p. 26, t. 5, p. 40 et Eckhel Doctr. num. part. 2, p. 552; cur conspiciantur in sepulcris Visc. ib. t. 5, p. 45. Aristæ Proconnesii carmina de bello inter grypes et Arimaspos, Longin. 7, Tzetz. Chil. 7, 688. Inter donaria in arce Athen. Bæckh. C. l. vol. 1, p. 189, 11: Γρῦψ, γρυπός προτομή. HASE.]

[Γρυπολέων. V. Γρυπολέων.]

[Γρυπός. V. Γρυπολέων.]

[Γρυψ, τὸ προσφρονῶ, Alloquor, Inclamo. Zonaras p. 456. Natum videri possit ex γηρῶ. L. D.]

[Γρωθῶλοι, Hesychio γωλιῶ, σπήλαια, Speluncae.]

[Γρωθῶνη, Hesychio σαπρὰ γρωθῶς, Emarcida vetula. Sed addit a quibusdam exp. παλαιὰ ὄνον, Vetulam asinam. [Cod. ὄνησιν, ut certe falsa sit scriptura ὄνον. V. Γρωνθῶνη.]

[Γρώνια. V. Γρωνιάς.]

[Γρωνιάς, ἀδος, ἡ.] Γρωνιάδες, Hesychio θήλειαι σῦες, Porcæ, Scrofae. V. Γρομφάδες. [Id.: Γεῶνα, ἕς θήλειαι, Ἀζκωνες. Quod probabiliter huc trahit Kust., sed vix erat quod in γρωνιάς mutaret. L. DIND.]

[Γρώνια, ἡ, Gronia, urbs Phocidis, unde gentile Γρωνεύς, utrumque ap. Steph. Byz., Zon. p. 454, et qui Γρώνια Suid.]

Γρώνη, [sec. Etym. M. p. 241, 52 s. Zon. p. 454: conf. Eust. Il. p. 633, 47; 852, 9, Od. p. 1532, 9; 1733, 32] ἡ κοίτη καὶ τετραμήνη [male Et. τετριμήνη] πέτρα, ἡ δεχομένη τὰ σχοινία. Hesychio itidem [immo his interpretatur voc. Γρώνους] ἡ ὀπή τῆς πέτρας, δι' ἧς τὰ σχοινία πρὸς τὴν τῶν νεῶν στάσιν ἠσφαλιζόντο. Sed idem Hes. γρώνην esse dixerat etiam παλαιὸν ἀγροειὸν σκῦτινον, et τὸ κενὸν [cod. κοῖνον: leg. κοῖλον. L. D.] τοῦ δίφρου, ὃ λόγχοι κείνται. Eust. quoque [Od. p. 1307, 22] hujus ἀρματείου γρώνης meminit, δμωνῶμου τῆ παρὰ Λυκόφρονι [20] θαλασσίᾳ γρώνη, dicens esse Locum in curru, in quo scuticæ ponebantur, teste Æl. Dionysio; is enim γρώνην esse tradit τὸ κοῖλον τοῦ ἀρματείου δίφρου, εἰς δ' τὰς μάστιγας οἱ ἠνίοχοι ἀπετίθεντο: quod et ληνὸν vocari a nonnullis. Nicander γρώνησι adj. usurpavit pro Cavis, Profundis et capicibus: Al. 77: Πελλίσιν ἐν γρώνησιν, δ' εἴαρι πῖον [πῖον HSt. Ms. Vind.] ἀμείλιαις: Schol. enim ibi exp. κοιλιαί, καὶ βαθείαι, καὶ δεκτικαί. [V. Γρώνος. Idem subst. Ther. 794: Αὐτίκα γ' ἀγρευθέντες ἐν γρώνησιν ἔδυσαν μυοδόχοις. De maetra Anth. Pal. 7, 736: Εἰ καὶ σοὶ λιτὴ γε καὶ οὐκ εὐάφειτος εἶη φύστη ἐν γρώνη μαυρομένη παλάμαις.]

[Γρώνος, ὁ.] Γρώνους Hesych. dici scribit τὸς ἀκούοντας καὶ τὸς μὴ λαλοῦντας, Qui audiunt et non loquuntur. [Idem per errorem ut videtur, voc. huic

A tribuit signiff. quasdam quæ sunt propriae voc. γρώνη, quod v. || Dicitur etiam adj. Γρώνος, ἡ, ον. Lycophr. 631: Ὅσοι παρ' Ἰούς γρώνων οἰκοῦνται πέδον, ubi schol. κοῖλον ἢ βαθύ. 1280: Γρώνω βερέθρω. Schol. τῷ κοίλω. Femin. exemplum v. in Γρώνη.]

Γύα, s. Γύη Ion., et Γύια [γύια forma nititur non nisi vitio librorum: de quo monuit jam Toupius Emend. vol. 1, p. 191, Porson. ad Phœn. 655, et minus fidenter ad eund. l. Valck. Conf. Elmsl. ad Bacch. 13. Gregorium quidem Naz. vol. 2, p. 32, C, cujus l. utitur Jacobs. ad Anth. Pal. p. 517: Ὁ γῆς πυροφόρου γύια καὶ ἄλσεια καλὰ, opinor scripsisse γύαι, quamvis vitare vitium potuisset, si dixisset πυροφόροιο. L. D.], ἡ, Arvum, ut πυροφόροι τε γύαι. Et Eur. Hel. [3] de Nilo, Ἀευκῆς τακείτης χίονος ὑγραίνει γύας. Cam. [Hæc pertinent ad Γύης, quod v. Quæ præterea olim legebantur feminini ap. tragicos exempla redacta jam sunt ad unum Eur. Bacch. 13: Τὰς πολυχρόσους γύας, ubi τὸς restituit Elmsl.] || Arvi spatium, s. Jugerum; seu, ut Hesych. et Eust. exp., πλῆθρον, ὄργυια. [De qua signif. v. in Γύης, quo referend. fort. etiam Tab. Heracl. 2, 13, sq. p. 262: Καὶ ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ ἀντόμου ποτὶ τὰν βουβήτιν τὰν διὰ τῶν γυῶν ἐκ πόλιος βεῶσαν ἑπτὰ γύαι, ἀπὸ δὲ τῆς βουβήτιος ἐπὶ τὰν τριακοντάπεδον τρεῖς καὶ δέκα γύαι, ubi Jugera vertit Mazoch. L. D.]

|| Hesychio est præterea et ὄδος et ὄρυξ, Via, Fossa s. Fossatum. [Dicit Hes.: Γύαι, ὄδοι. Γύη, ὄρυξ. In quibus ὄρυξ non debebat verti Fossa, quum sit Fodiendi instrumentum, velut rastrum. Euseb. H. E. 10, 4: Ὅρυξι καὶ δικέλλαις. De γύη vero dixi ante. Lex rhet. Bekk. An. p. 252, 28: Ἐπὶ γύης ὄδος ἐστὶ καὶ τρίθος μεταξὺ δυεῖν γειτόνων, διατέμνουσα τὰ χωρία ἐξ ἑκατέρου. Οἱ οὖν κρινόντες ξενίας ἐκατέρωθεν, ἐκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς, δύο γύας ἔχουσιν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ ἐτέρου ἓνα. Ἔστιν οὖν ἐπὶ γύης δικῆς ὄνομα. Sed Etym. M. p. 358, 30 junctim Ἐπιγύης, quod v. || Dicitur et pro γῆ, Terra. Hesych.: Γύας, γῆς. Id. s. Ἰλλυριε γυνή: Γύη ἀντὶ τοῦ γῆ. γρώνηται γὰρ οὕτως. Pherenicus ap. sch. Pind. Ol. 3, 28: Νάσσασθαι Βορέας γύην, ubi var. γῆν. Comicus ap. Dion. Chrys. Or. 64, vol. 2, p. 335, ab Schneid. cit.: Ἄληθ' ἀεὶ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γύη; sec. conj. Valek. ad Hippol. 210, quum γυνή sit in libris, quod aliter emendat Pors. Misc. cr. p. 229, et quidem verius, si, quod videtur, γύη fem. alienum est usui Atticorum. Fragm. Orph. 23, 3: Ἡ φῶς πλησίον ἀμφὶ γύην ῥιζαῖον ἐλιγθὲν, ubi πλοῦσιον ἀμφιγύην libri Proculi. Anth. Pal. 9, 384: Αὐτὰρ ἐγὼ θαμνιῆσι γύην νιφάδεσσι διαίω. Quanquam hæc referri possunt etiam ad Γύης, si vere Hes. sub illo: Γύης... δηλοῖ δὲ καὶ μέτρον γῆς... καὶ αὐτὴν γῆν. || Nihil vero videtur quod Etym. Gud. p. 558, 7 comminiscitur: Τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ δυσὺλλαθὰ τῶν παραληγόμενα βαρύνεται, ὅσον δύνῃ ἢ κακοπάθεια, λύη ἢ ἀπορία, γύη μέρος ἀρότρου, tametsi eadem Arcad. p. 103, 24: Γύη ἢ γῆ καὶ μ. ἀ. ὅ. L. DIND.]

C Ἄληθ' ἀεὶ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γύη; sec. conj. Valek. ad Hippol. 210, quum γυνή sit in libris, quod aliter emendat Pors. Misc. cr. p. 229, et quidem verius, si, quod videtur, γύη fem. alienum est usui Atticorum. Fragm. Orph. 23, 3: Ἡ φῶς πλησίον ἀμφὶ γύην ῥιζαῖον ἐλιγθὲν, ubi πλοῦσιον ἀμφιγύην libri Proculi. Anth. Pal. 9, 384: Αὐτὰρ ἐγὼ θαμνιῆσι γύην νιφάδεσσι διαίω. Quanquam hæc referri possunt etiam ad Γύης, si vere Hes. sub illo: Γύης... δηλοῖ δὲ καὶ μέτρον γῆς... καὶ αὐτὴν γῆν. || Nihil vero videtur quod Etym. Gud. p. 558, 7 comminiscitur: Τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ δυσὺλλαθὰ τῶν παραληγόμενα βαρύνεται, ὅσον δύνῃ ἢ κακοπάθεια, λύη ἢ ἀπορία, γύη μέρος ἀρότρου, tametsi eadem Arcad. p. 103, 24: Γύη ἢ γῆ καὶ μ. ἀ. ὅ. L. DIND.]

Γύα, τὰ, Funes, quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr. [Anth. Pal. 10, 1: Ἀγκύρας ἀνέλοιο καὶ ἐκλύσαιο γύα;] ἀπόγυια σχοινία, πρυμνήσια, Hesych. ap. quem leg. forsitan ἀπόγυια [immo ἀπόγυια cum Kust. et aliis. Conf. Ἐπίγειον] pro ἀπόγυια, de quo in Γαίη.

|| Eid. Hes. est etiam ποτήρια, πτυχία. Apud Etym. vero pro hoc γύα [rectius] legitur γύαλα.

D Γυάλα, αἶ, Megarensium lingua, Pocula dicuntur, Athen. [11, p. 467] e Philetæ. [Γυάλα (cod. Ven., ut videtur, γύαλα, et in marg. περὶ γύλης (sic), quasi nom. sit γυάλη, forma communi pro Dor. γυάλα). Φιλητῆς ἐν Ἀτάκτοις Μεγαρέας οὕτω φησὶ καλεῖν τὰ ποτήρια γυάλας. Παρθένιος δὲ... φησὶ Γυάλας, ποτηρίου εἶδος, ὡς Μαρσύας γράφει... οὕτως: Ὅταν εἰσὶν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν, συναντᾷ οἶνον πλήρη γυάλαν ἔχοντά τινα. Pro quibus Epit.: Γυάλα, ποτήριον Μεγαρικόν. Οἶνον πλήρη γυάλοις ἔχοντά τινα. Hesych., ab Schweigh. coll.: Γυάλας, εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόνας. Etym. M. p. 243, 13: Γυάλας, εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόνας. Ex his elucet nominat. esse γυάλας, ut vidit Schweigh., Hes. autem scripsisse Μακεδόνας, vel ipsum pariter atque Etym. Μεγαρεῖσι. L. D.]

[Γυαλοθήραξ, ἄκος, ὁ, Lorica composita e γυάλοις, de q. v. Γυάλον.]

Γυάλον, τὸ, accentu in antepen., Cavitas, κοίλωμα, Eust. [It. p. 251, 6; 526, 38; 1030, 28.] Proprie Vola,

i. e. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, Etym. [M. p. 242, 16.] II. N, [507; P. 314: praecedit autem l. priori βάλει γαστέρα μέσσην, altero μέσσην κατὰ γαστέρα τύβην]: Πῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός Ἡφύσε, i. e. τὸ κατὰ θώρακα κύτος, Hesych. [Γυάλον, κοῖλον· ἄλλοι περιβόλον, ἄλλοι τὸ κύτος τοῦ θώρακος. Τιθέασιν δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κοιλώματος, καὶ δηλοῦται διὰ περιφράσεως ὁ πᾶς θώραξ. Id.: Ἐγγυαλιζαί, ἐγγυαίσι, δοῦναι εἰς χεῖρας, ἐπειδὴ τὰ κοῖλα γύαλα λέγεται. Et Γύαλα ... κοῖλα.] et Eust., s. τὸ μέσον τοῦ θώρακος, Poll. [1, 134], s. τὸ τοῦ θώρακος ἔμπροσθεν, ut Paus. [Phoc. 26, 5: Κεῖται δὲ καὶ θώραξ ἐπὶ τῷ βωμῷ χαλκοῦς. Κατὰ δὲ ἐμὲ σπᾶνιον τῶν θωράκων τὸ σχῆμα ἦν τούτων, τὸ δὲ ἀρχαῖον ἐφόρουσ αὐτοῦς, Δύο ἦν χαλκᾶ ποιήματα, τὸ μὲν στέρνων καὶ τοῖς ἀμφὶ τὴν γαστέρα ἀρμόζον, τὸ δὲ ὡς νότου σκέπη εἶναι· γύαλα ἐκαλοῦντο· τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὀπισθεν προσῆγον, ἔπειτα περόνας συνῆπτον πρὸς ἀλλήλα. Ἀσφάλειαν δὲ ἀποκρῶσαν ἐδόκει παρέχεσθαι καὶ ἀσπίδος χωρὶς: ἐπὶ τούτῳ καὶ Ὀμηρος Φόρυκα τὸν Φόρυγα οὐκ ἔχοντα ἀσπίδα ἐποίησεν (II. P. 312), ὅτι αὐτῷ γυαλοθώραξ ἦν ... Καὶ ἐν Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσῆς Καλλιφῶν ὁ Σάμιος Πατρόκλω τοῦ θώρακος τὰ γύαλα ἀρμολοῦσας ἔγραψε γυναικίας. Ib. 27, 3: Γέγραπται δὲ ... Γλαῦκος μὲν καθήμενος ἐπὶ θώρακι γυάλοισι συνηρμοσμένῳ. Conf. Κραταιγύαλος.] II. O, 529]: Πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, Τὸν β' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. [E, 99: Καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα, τυγῶν κατὰ δεξιὸν ὄμων, θώρηκος γύαλον (ubi aut iterandam post τυγῶν aut delendam tum post ἐπαίσσοντα tum post ὄμων interponendum esse, part. τυγῶν usus Homericus docet. De βάλλειν c. duplici accus. dixi s. Βάλλω. Conf. autem l. abhinc secundum.) Ib. 189: Καὶ μιν βάλλον ὄμων δεξιὸν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο· N, 587: Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ θώρηκος γύαλον.] Cam. θώρακα, γύαλον et ὄμων in corpore idem esse tradit. Tribuitur et aliis rebus, ut Eur. Iph. A. 1052], ἐν κρατήρων γυάλοισι, In craterum cavitatibus s. fundis, In crateribus profundis. Et Soph. Phil. [1081]: Ὡ κοίλας πέτρας γύαλον, i. e. κεύθος. Montibus etiam γύαλα tribuuntur, et tuno Valles signif., ut Hesiod. Th. [499], γυάλοισι ὑπο Παρνησοῖο. [Hom. H. Apoll. 396: Χρῆινος ἐκ Δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησοῖο· H. Bacch. 5: Νύσης ἐν γυάλοισι. Anth. Pal. 6, 207: Γυάλων Ναυκράτιδος ναέται. Conf. Eust. II. p. 944, 27. || Aliter Arist. Thesm. 110: Φοῖβον, ὃς ἰδρύσατο χώρας γύαλα Σιμωννίδει γᾶ, quod capitur de mœnibus, qua de potestate v. in Γύλλιναι.] Γύαλα Etym. [M. p. 243, 10] exp. etiam τὰ ἄκρα καὶ τὰ τέμματα: item τέμνη, ποτήρια, πτερυγία, πύχας, ζώνας, στολισμοὺς, περιβόλους. [Ποτήρια, quod non cum intt. ad γυάλας, sed referendum videtur ad l. Eur. Iph., et πυχὰι interpr. etiam Hesych., quanquam hæc ap. eum explicationes per errorem ponuntur s. Γύαλα. Ex eodem interpr. περιβόλον supra notavi. Exponit vero etiam θησαυροὶ, ταμεία: quibus conferunt intt. Eur. Androm. 1093: Ὅρατε τοῦτον, ὃς διαστειλεῖ θεοῦ χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροσῶν, τὸ δεύτερον παρόντ' ἐφ' οἷσι καὶ πάρος δεῦρ' ἦλθε, Φοῖβου ναὸν ἐκπέραςαι θέλων; De caeli profunditate Oppian. Hal. 1, 281: Αἰετὸς αἰθεροῖσιν ἐπιθῶν γυάλοισιν. || Singularis vero usus est apud Proculum Hymn. in Min. v. 43: Δὸς γυάλοισι μελέων στιθερῶν καὶ ἀπήμον' υγείην. Formam Γυέλον (sic enim scrib. videtur pro γυέλιον quod est in cod., ut in eodem s. Γύαλα pro κοῖλα est κοῖλα) Hesych. interpr. κόλπον. 000 L. DINDORF.]

Γυάλος, ὁ, Qui manu comprehendi potest. Cam. sic interpr., quod Eust. [II. p. 526, 42, et sch. Hom. II. E, 99] adesp. citat, Γυάλον λίθον ἀγκάσσασθαι. || Γυάλος vero cum accentu in antepen. ab Etym. [M. p. 243, 12] exp. κύθος, λίθος τετραγώνος. [V. Γύλλος.]

[Γύαρος, ὠν, τὰ, Gyara, i. q. Γύαρος. Philo vol. 2, p. 539, 21: Εἰς τὴν λυπρωτάτην τῶν ἐν Αἰγαίῳ, Γύαρος καλεῖται, διώκεσθαι, ubi sec. Mangeium libri alii Γύαρος. Sequitur tamen 23: Ἀνθυπηλλάξαιτο Γύαρον Ἄνδρον ἐγγύτατα κειμένην. Sæpe sic Arrian. Diss. Epict., velut 1, 25, 19, etc. L. DINDORF.]

[Γυᾶρεος, ὁ, Gyarensis, gentile a Γύαρος, quod v. Steph. Byz.]

[Γύαρος, ἡ, Gyarus, insula inter Sporades. Steph. Byz.: Γ. νῆσος μία τῶν Σποράδων· θηλυκῶς λέγεται. Strabo 10, p. 485; Lucian. Tox. c. 17. 000 L. D.]

[Γύας. V. Γύης.]

[Γύατα, locum regionis Syracusanæ memorat Plut. Dion. c. 37: Καρπούσθαι τῆς Συρακοσίας τὸν καλούμενον Γύατα, πολλὴν καὶ ἀγαθὴν χώραν, ἀνέκουσαν ἀπὸ θαλάττης εἰς τὴν μεσόγειον. Ubi est varietas Γύαρτα. L. DINDORF.]

[Γυβᾶ, κολουβᾶ, Natat, Hesychius.]

[Γυγᾶ, Ἀθηνᾶ ἐγγώριος, Minerva localis, Hesych. Unde corrigendus Theognost. Bekk. An. p. 1359: Γύρα (Γυρᾶ Cramerus e cod. Barocc. 50 can. 180), Ἀθηνᾶ ἐγγώριος. Conf. autem Γυγαία. L. D.]

Γυγάδας χρυσός, Aurum a Gyge, ditissimo Lydorum rege, Delphis oblatum: de quo, et de annulo ejus, v. Herod. 1 et Suid. [Her. 1, 14: Ὁ δὲ χρυσὸς οὗτος καὶ ὁ ἀργυρὸς, τὸν ὁ Γύγης ἀνέθηκε, ὑπὸ Δελφῶν καλεῖται Γυγάδας, ἐπὶ τοῦ ἀναθέντος ἐπωνυμίην. Polluc. 3, 87; 7, 98, Himer. p. 266 ed. Wernsd. citat Wess.]

[Γυγαί, πάμποι, Hesychius. Παλαιοί, Veteres, conj. Albertus.]

[Γυγαία. Lex. Botan. e cod. Reg. 2147: Ἄγνος ἡ γυγαία. An vitex vel rhamnus, Græcis ἄγνος? DUCANG. Append. Gl.]

[Γυγαία et Ion. Γυγαίη λίμνη, Lacus Lydiae. Hom. II. B, 865: Μήσοιν αὖ Μέσθλην τε καὶ Ἀντιφὸς ἠγησάσθην, ὡς Γαλαμιένης, τὴν Γυγαίη τέκε λίμνη· Υ, 390: Γενεὴ δὲ τοῖ ἐστ' ἐπὶ λίμνη Γυγαίη, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊον ἐστίν, Ὑλλῶ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῶ δινηέντι. Memorant eandem Herodot. 1, 93, Strabo 13, p. 626, schol. Nicand. Ther. 633, Quintus 11, 68. || Cognomen Minervæ circa lacum Gygeum cultæ sec. Eust. II. p. 366, 3. Ad quam fort. referenda quæ diximus in Γυγᾶ. In hac signif. mirum quod primam corripuit Lycophro 1152: Ὑμεις ἐμῶν ἕκατι δυσσεβῶν γάμων ποινὰς Γυγαίᾳ τίσει Ἀγρίσκα θεᾶ (verba sunt Ajax). Ubi liber unus συγαία c. gl. σκοτεινῆ, quasi voluisset λυγαία. V. Γυγαίη. Schol.: Γυγαία καὶ Ἀγρίσκα ἐπωνυμία Ἀθηνᾶς. || N. pr. filia Gygis sec. nonnullos ap. Eust. l. c. || N. pr. filia Amyntæ Macedonis ap. Herodot. 5, 21; 8, 136. L. DIND.]

[Γυγαίη, νύξ ἡ σκοτεινῆ, γῆ, Hesych. Verisimiliter Kust. et Alb. corrigunt λυγαίη νύξ, γῆ autem ad gl. γύη referunt. V. tamen Γυγαία.]

[Γύγη Arcadius p. 105, 1, ponit sine interpr. Est fort. i. q. Γυγᾶ s. Γύγα.]

[Γύγης, ὁ, avis aquatica species. Euteon. Paraphr. Opp. Ixent. 2, 16. SCHNEID.]

[Γύγης, οὐ, ὁ, Gyges, nomen Lydicum i. filii Dascyli ap. Herodot. l. 1, Archiloch. ap. Aristot. Rhet. 3, 17 et Plut. Mor. p. 470, B, Hippouact. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων ap. sch. Nicand. Ther. 633, Nic. ipsum l. c., et alios. 2. Myrsi ap. Herodot. 3, 122; 5, 121. Productæ prioris exx. præter Archilocheum: Οὐ μοι τὰ Γύγειο τοῦ πολυχρύσου μέλει, sunt: Anth. Pal. 7, 740: Ὁ πρὶν καὶ Γύγη παρισέυμενος ὄλβον· ib. 9, 110: Οὐκ ὄλβον πολυχρύσον οἶα Γύγης· et 423: Σάρδιος αἰ τὸ πάλαι Γύγου πόλις. Correptæ quæ olim ferebantur duo, Anth. Pal. 7, 709: Ἀἰ με τυράννων θῆκαν Δασκύλειθ μείζονα καὶ Γύγειο, et 11, 47: Οὐ μοι μέλει Γύγιο, eorum alterum sustulit Jacobs., restituto quod sententia postulabat καὶ Γύγειο μείζονα Δασκύλειθ, alterum futili nitebatur correctione Planud., quum in cod. Pal. sit Γύγειο, in edd. Anacreonticorum recte τὰ Γύγειο cum Bentlejo ad Horat. Carm. 2, 17, 14. Ceterum v. Γύης. L. DIND.]

[Γυέλον. V. Γυάλον.]

[Γύζαντες, Gyzantes, gens Libyca. Herodot. 4, 194; Herodian. ap. Steph. Byz., q. v. etiam in Βόζαντες et Κυραυνίς. Herodianum testatur item Chærob. in Bekk. An. p. 1186, ubi nom. sing. docet esse Γύζας. L. DINDORF.]

[Γύη. V. Γύα.]

Γύης, οὐ, ὁ, pro eod. [Γύα s. Γύη, Jugerum, quod v.] Eust. [Od. p. 1572, 19. Sch. Hom. II. I, 579: Γύης δὲ ἐστὶ μέτρον γῆς, μικρῷ τῶν δέκα ὄργυιῶν ἑλασσον. Etym. M. p. 242, 21: Γύης καὶ μέτρον τι γῆς καὶ μέρος ἀρότρου· καὶ τοῦ μὲν μέμνηται Ὀμηρος ἐν συνθέσει, Πεντήκοντόγειον, πενήκοντα γῶν, ὃ ἐστὶ πενήκοντα πλέθρων· γύη (γύης sch. Hom. l. c., ubi eadem) γὰρ μέτρον γῆς· οἱ δὲ πενήκοντα ζευγῶν. Priorem signif. ponit etiam sch. Od. H, 113: ... ὁ δὲ γύης δύο σταδία

ἔχει, ubi libri variant inter hoc et γύης et γύη : ad Σ, 374 autem ponitur : Γύον μέτρον γῆς. V. Γύον. L. D.] Quo pertinet quod Plato Epist. 1, [p. 310, A] e quodam poeta affert, Οὐδὲ γαίης εὐρουπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρχεις γυῖαι [γυῖαι. Æsch. Prom. 369 : Τῆς καλλιάρπου Σικελίας λευρούς γυῖας· 708 : Στεῖχ' ἀνηρότους γυῖας. Sophoclis et Euripidis eos tantum ll. appono qui sing. habent : Soph. fr. Phæn. ap. Athen. 2, p. 70, A : Πάντα πληθύνει γύην. Eur. Med. 479 : Θανάσιμον γ. Heracl. 839 : Ὡ τὸν Ἀργείων γ. σπείροντες. Articuli vel adjectivi, cui jungitur, gen. masc. sæpe mutatum esse in fem. notavit Elmsl. ad Eur. Heracl. 839, Soph. OEd. C. 58.] || Γύης est præterea et Aratri pars, quam Lat. Dentale quidam interpr. [Gl. : Γύης ὕνεως, Dentale. Γύας, ὁ τοῦ ἀρότρου, Dens aratri, Dentale. Ubi notanda forma Γύας, qua bis utitur Procul. ad Hes. Op. 425 : Ὁ πρίνινος ἀριστος γύας... Πῶς δὲ ὁ γύας κατασκευάζεται. L. D.] Poll. [1, 252] esse dicit τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ βυμοῦ, ὃ ὑποταίνεται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, postque id esse τὸν ἰστοβοῖα. Apoll. Rh. schol. [3, 232] scribit esse ζύλον ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τείνον ἐπὶ τοῦ βόας. Hesych. vero τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἰστοβοῖος. Scholiastæ Hesiodi [Tzetzae ad Op. 425] γύης est τὸ ὑπὸ γῆν ζύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃν ὁ ὕνης, ἡ γύον τὸ σίδηρον, ἐμβάλλεται quæ descriptio Dentali respondet. Dentale enim dicitur lignum, in quod vomer inseritur. Hesiod. Op. [434] : Δάφνης δ' ἢ πελέης ἀκίωτατοι ἰστοβοῖες· Ἀρούς ἔλυμα, πρίνου δὲ γύην. [Id. 425 : Φέρειν δὲ γύην θταν εὐρῆς ... πρίνινον· ὅς γὰρ βουσίην ἀροῦν ὀχυρωτάτος ἐστίν, εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶδες ἐν ἐλύματι πῆξας, γόμφωσι πελάσας προσαρρήεται ἰστοβοῖη. Dentalis vero signif., quam præter Gl. et Tzetzam ponit etiam Etym. Gud. p. 130, 34 : Γύης τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ἀρότρου, τὸ πρὸς τὸ ζύλον τὸ λεγόμενον γονάτιον, locum habet non nisi in aratris αὐτογούοις, minime in πηκτοῖς, in quibus γύης est buris, dentale ἔλυμα. Amborum de discrimine optime schol. Apoll. l. c. : Δύο ἀρότρων εἶδη, αὐτόγυον καὶ πηκτόν· πηκτόν μὲν ὅν ἐστι τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα· ἔλυμα δὲ ἐστίν ἐν ᾧ ὁ ὕνης ἐντίθεται. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος ζύλον ἐπὶ τοῦ βόας τείνον γύης καλεῖται, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου ἰστοβοῖος. ... Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτόν. (Sequitur in Paris. commemoratio Eratosthenis ejusque de ἀρότρου πηκτῶ expositionis, quæ in schol. antiq. ponitur in fine et ad utrumque genus refertur.) Αὐτόγυον δὲ ἐστίν ὄστινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἐστίν ἐκ συμβολῆς. Quibus conf. Procul. l. c. Varias aratri species partesque explicuit et imagine expressit Voss. ad Virg. Georg. 1, 169, vol. 3, p. 96—101. || Prov. Γύης οὐκ ἐνεστ' αὐτῶ, ἐπὶ τῶν ἐν τινι ἀρχήσων, memorat Suid. L. DIND.]

|| Γύης in corpore humano dicitur etiam Teretum colli ossiculorum s. vertebrarum cœtus, ut Cam. ap. Poll. [2, 131] interpr., τὸ τῶν σπονδύλων ἢ στροφείων τοῦ τραχήλου σύστημα· quod Hesych. τὴν τῶν ἀστραγάλων σύνθεσιν dicit. [Post hæc verba, ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν ἀ. σύνθεσις, legitur ap. Hes. : Γύης Διονύσιος αὐτὴν γύτης εἶρηκε. Conj. Valck. ad Phæn. schol. v. 653 : Γύης, Διονύσιος· Ἄττιν Γύην τις εἶρηκεν, ut Γύης sit pro Ὑγῆ. Sed illa certe αὐτὴν γ. εἶρηκε aliter sunt constituenda, vel omnino delenda, ut nata ab illis αὐτὴν γῆν· ἔτι δὲ καὶ. L. DIND.]

[Γύης, ὁ, Gyes, n. pr. gigantis, filii Cœli et Terræ. Hesiod. Th. 149 : Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο... Κόττος τε Βριάρεως τε Γύης θ' ὑπερήφανα τέχνα. Memorat eundem v. 618, 714, 734, 817. Quib. locis omnibus consentire libri in scriptura Γύης videntur, excepta in primo ed. Juntina, quam dicit, opinor, Muretus Var. Lect. 6, 13, vol. 2, p. 135 ed. Ruhnk., quum v. 149 afferens exemplaria quædam optimæ notæ Γύης præferre perhibet. Eandem scripturam major meliorque codd. pars tuetur Apollod. 1, 1, 1 suntque ejus vestigia etiam in poetarum libris Latinorum, fluctuantibus fere inter *Gyas*, *Gias*, *Gigas*, *Gyges*. V. Bentl. ad Horat. Carm. 2, 17, 14. Ceterum non desunt testes alterius scripturæ mature libris illatæ. Chærob. in Bekk. An. p. 1359 : Γύης Γύγου καὶ Γύγητος· ἐπὶ δὲ τοῦ γίγαντος· ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλείως τῆς Λυδίας λέγεται, σπονδειακόν ἐστι καὶ ἰσοσυλλάβως κλίνεται. Et Priscian. 6, 11, 60, utramque flexionem uni gigantis nomini tribuens : «Nec mirum

duplicem declinationem hæc habuisse apud Latinos, quam apud Græcos quoque multa inveniuntur hujuscemodi ancipitem habentia declinationem teste Herodiano. Γύγης, nomen gigantis, Γύγου et Γύγητος, etc. » Et minus disertis Gregor. Naz. Or. 4, p. 141, Eudocia p. 29, 91, ubi expilat schol. Apoll. Rh. 1, 1165 et 144, sch. Nicand. Ther. 633, aliique pauci, quos nominavit Muetzell. De Hes. Theog. p. 205 sq. Virgilius, qui Æn. 5, 118 sqq. et 9, 762 et Gyan et Gygen, utrumque Trojanum, memorat, prioris nominis priorem syllabam corripuit, posterioris produxit. Quod videtur aliquid momenti habere et ad confirmandum Γύης et ad refellendum Γύγης in nomine centimani. ὁ L. DIND.]

Γύγητης, ὁ, Claudus, γῶλδς, Hesych. [et Theognostus Bekk. An. p. 1359, s. ap. Cramer. cod. Barocc. 50 can. 108. L. DIND.]

[Γυθεάτης, Gytheates, gentile a Γύθειον. Steph. Byz. : Γύθειον· ὁ πόλις Γυθεάτης. Numus ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 285 : Γυθεατῶν. Pausan. 3, 21; Bæckh. C. I. vol. 1, p. 649, 671. ἄ L. DIND.]

[Γυθειῖθεν, adv. a Γύθειον, Gytheo. Steph. Byz. v. Γύθειον : Τὸ ἐκ τόπου Γυθειῖθεν ἔθνικόν.]

[Γύθειον, Gytheum, urbs et navale Laconia. Xen. Hist. Gr. 1, 4, 11; 6, 5, 32. Lycophr. 98 : Γυθίου πλάκας, ubi verior forma Γυθείου conservata est scriptura quorundam Steph. Byz. librorum Γυθείους. Γύθειον est etiam ap. Strab. 8, p. 343, 363, Pausan. 1, 27, 5 etc., Plut. Philop. c. 14, Cleom. c. 29, Polyæn. 2, 9, sed refellitur gentili Γυθεάτης. Qua enim analogia ab nom. in iον fiat gentile εατης? || De formis Γαθυνία et Γυθυλλία v. Γαθυνία. L. DIND.]

[Γυθιακὸς scriptura vitiosa ap. Lucian. Dial. mer. 14 : v. Holsten. ad Steph. Byz. v. Κύθνος.]

[Γύθειον. V. Γύθειον.]

[Γυθίσσων, διορύσσων, Perfodiens, interpr. Hesychius, reddens idem Γυίη, ὄρυξ, Fodiendi instrumentum.]

[Γυθίτης vitiosa ap. Ptolem. 4, 8 scriptura pro Γυθίτης, q. v.]

[Γυθυμία, n. pr. mulieris in inscr. Parthenii c. 8 : Ἰστορεῖ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν α' ἱστοριῶν περὶ τούτων, πλην ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτῶν ὑπαλλάττει, ἀντὶ Ἡρίπτης καλῶν Γυθυμίας. Leg. videtur Εὐθυμίας, quod v. L. DINDORF.]

[Γύθωνες, οἱ, n. gentis, quam circa Vistulam inter Venedas et Finnos ponit Ptolem. 3, 5. Gothones vel Gottones dicit Tacitus, Guttones Plinius. Vulgo Gothi.]

[Γυαλθῆς, ὁ, ἡ, Membra sanans. Nicand. Ther. 529 : Θρινακίην μὲν βίξαν ἔλεν γυαλθέα θάψου σμῶξας. Ubi est var. γυαλθέα.]

[Γυαλκῆς παλαισμοσύνη, Lucta requirens membrorum robur, Cam. ex Oppian. [Hal. 2, 277.] Ego malim, Quæ nititur membrorum robore. [Id. 5, 465 : Ὅθ' ἔκοντο τέλος γυαλκῆος ἡβης. Nonnus Dion. 10, 384 : Παλαισμοσύνης τελέσας γυαλκῆα νίκην.]

[Γυαρκῆς, ὁ, ἡ, Membra s. Corpus roborans. Pind. Pyth. 3, 6 : Τέκτονα νωδονιῶν ἄμερον γυαρκῆων Ἀσκληπιόν. Conf. Ἀρκεσίγιος.]

[Γυίζω, In manus sumo. Eust. Il. p. 250, 36, a Wakef. cit. : Ἐγγυαλίζει, τούτέστιν εἰς χεῖρας δώσει· γυῖα (ser. γυῖα c. Hesych. v. Ἐγγυαλίζει) γὰρ πολλαχού αἱ χεῖρες· ὅθεν γυίζω τὸ χειρίζω, καὶ πλεονασμῶ τῆς ἀσσυλαβῆς γυαλίζω. Clarum est verbum Eust. de suo commentum esse, pariterque Etym. M. p. 309, 31, Gud. 157, 17. L. DIND.]

[Γυίη. V. Γύα et Γυθίσσων.]

[Γυιοβαρῆς, ὁ, ἡ, Membra gravans. Æsch. Ag. 61 : Πολλὰ παλαισμάτα καὶ γυιοβαρῆ. Anth. Pal. 10, 12 : Γυιοβαρῆ κάματος. Tzetza. Posthom. 718 : Κρητῆρες θανάτοιο περὶ πτόλιν ἦσαν ἀπάντη· γυιοβαρῆς Διονύσος ἐπέβρεμε.]

[Γυιοβόρος, ὁ, ἡ, Membra depascens : ut πῦρ, Epigr. [Anth. Pal. 9, 443.] Et μελεδῶνας, Curæ membra depascentes, quod se. evacuent. Sed Γυιοκόρους μελεδῶνας tamen ap. Hesiod. [Op. 66] legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad satietatem usque membra depascuntur. [Librorum Hes. scripturam γυιοκόρους, quam præter schol. sequuntur Etym. M. et Gud. s. Μελε-

δῶναι, Zon. p. 459, Origenes, confutavit Ruhnk. Ep. A cr. p. 80, restituito quod Julian. Misop. p. 347, C, Homerum pro Hesiodo nominans, citat γυιοδόρους. Eorundem vocc. in l. Anth. commutationem vide ap. Jacobs. p. 569. Hesiodum imitantur notante Ruhnk. Oppian. Hal. 1, 302, Paulus Silent. Anth. Pal. 5, 264, et alibi. Nonnus Dion. 3, 271, a Wakef. cit.: Γυιοδόρω δὲ μύοπι χαρασσομένη δέμας ἴω. Id. 48, 59: Γυιοδόρω σπινθῆρι, ubi γυιοδόρω legebatur ante Græfium. Id. Io. p. 139, 7: Γυιοδόρω μάστιγι. L. DIND.

[Γυιοδάμας, δ, Membra domans, i. e. fingens et exercens. Pind. Isthm. 4, 66: Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμας Φυλακίδα πλαγῆν δρόμον εὐθυπορῆσαι. Ubi schol.: Ἐπαινώ, φησί, καὶ τὸν ἀλείπτῃν αὐτοῦ τοῖς πόνοις τοῖς γυιοδάμας ποιήσαντα τὸν τῶν πληγῶν δρόμον εὐθυπορῆσαι· παγκρατιαστῆς γὰρ διὸ εὐθυπόρου αἰ πληγαί. Ἦτοι τὴν τῶν πληγῶν ὁμῆν τε καὶ σπουδὴν πληγῶν δρόμον φησὶν, ἵνα λέγῃ τὸ παγκράτιον· συνεχεῖς γὰρ αἱ τῶν χειρῶν ἐξορμήσεις ἐν γυιοδάμας δὲ τοῖς ἀθληταῖς τοῖς τὰ γυῖα τῇ γυμνασίᾳ καταπονοῦσιν ἢ τοῖς καταπονοῦσι τὰ τῶν ἐναντιῶν γυῖα.]

[Γυιοδόνητος, δ, ἡ, Qui membris s. corpore concutitur s. Cujus membra quatiantur. Hesych.: Ἀθκίμβες (sic). Φρόνιχος Ἀλκήστιδι· Σῶμα δ' ἀθαμβῆς γυιοδόνηστον τέρει. Γυιοδόνητον scrib. videri animadvertit Tourp. Emend. vol. 4, p. 348.]

[Γυιοκόλλος, δ, ἡ, Membra constringens. Lycophr. 1202: Ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις εἰλημένον. Callim. Lav. Min. 83: Ἐκόλλασαν γὰρ ἀνία γῶνατα καὶ φωνᾶν ἔσγεν ἀμαχανία.]

[Γυιοκόρος vox nihili. V. Γυιοδόρος.]

Γυῖον, τὸ, Membrum. Sed proprie γυῖα, Pedes [imprimisque Genua, ut recte monet Ern. ad Callim. Dian. 177 et clare dicit Zonar. p. 459: Γυῖα τὰ γῶνατα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη. Hom. Il. Γ, 34: Ὄς δ' ὅτε τίς τε δρακοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη οὐρεος ἐν βήσσει, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα· Il. 215: Τρώας τε τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυῖα ἕκαστον· N, 435: Πέδησε δὲ φαιδίμα γυῖα· οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγείν δύναντ' οὔτ' ἀλέασθαι. Et clarius Alcan. ap. Antig. Car. 27: Οὐ μ' ἔτι ... γυῖα φέρειν δύνανται. Anth. Pal. 9, 11: Πηρὸς δ' μὲν γυῖοις, δ' δ' ἄρ' ὀμμῶσιν. Quint. 7, 345: Βαίνει θοῆν ἐπὶ νῆα, φέρον δὲ μιν ὠκεία γυῖα ἀστέρι παμφανόωντι πανεῖκλον.] Etym. [M. p. 242, 29], seu, ut quidam alii, Majora membra, ut pedes manusque [Hesych. v. Ἐγγυαλίξαι: Καλοῦνται δὲ γυῖα αἱ χεῖρες. Id.: Γυῖα, μέλη, χεῖρες τε καὶ πόδες καὶ τὰ λοιπὰ. V. paullo inferius. De manu Theocr. 22, 121: Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαι λαγόνος πλατὺ γυῖον]· deinde et de reliquis omnibus partibus dicitur. Eust. autem Il. N, [512]: Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, quum γυῖα vocantur Manus aut pedes, sub. χειρῶν s. ποδῶν. Frequens est autem ap. Hom. de Membris generaliter [Il. T, 385: Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δίος Ἀχιλλεύς, εἰ οἱ ἐφαρμόσσει καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. Omitto enim Il. plurimos qui minus possint certi videri. Hesiod. Th. 492: Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαιδίμα γυῖα ἤζετο τοῖο ἀνακτος. Pind. Nem. 8, 38: Ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδῶν καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμι. Et alibi]: sed ap. Eund. legitur etiam alicubi γυῖα, cui subjungi, velut expegetice, quidam volunt πόδας καὶ χεῖρας. [Il. E, 122, N, 61, Ψ, 627, 772. Eust. p. 529, 28. Qui p. 920, 30: Δῆλον δὲ ἐστὶ παρὰ τὰ (f. τὸ) γυῖα, δ' τὰς χεῖρας ἰδίᾳ ὄντοί πολλαχῶς, γίνεταί καὶ ἐγγύη, etc., eademque fere 1344, 19, nihil pro signif. Manuum afferens præter etym. suas verborum ἐγγύη, et sim.] Usus est autem τῶ γυῖα, alioqui poetico, Plut. Aristide p. 104 [c. 14]: Οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρινα [στέρινα καὶ κεφ.] ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου [γαλκῶ] καὶ σιδήρου καταπεπραγμένους. [De bestiis Nicand. Al. 61: Ὅρνιθος στρουθοῖο κατοικαῖος, εὐθ' ὑπὸ χύτρῳ γυῖα καταβρῦπτῆσι· 570: Ἀμμίγδην ἀλλοῖο κλυθῆντα χελώνης γυῖοις. || Membra naturalia. Hom. H. Merc. 20: Ὅς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυῖων. Callim. Dian. 25: Ὅττι με καὶ τίχτουςα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα μήτηρ, ἀλλ' ἀμυγητὶ φίλων ἀπεθήκατο γυῖων. Ubi vulgo κολπῶν. V. Ernest. || Infans. Etym. M. p. 242, 37 s. Zon. p. 460: Δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων τάττεσθαι ἢ λέξις· ταῦτα γὰρ χερσὶ καὶ ποσὶ βαίνουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς γῆς. L. D.] || Etiam Totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα,

Hippocr. Epid. 6, ut Galen. Comm. 4 annotavit, Gorr. [Hipp. p. 1181, 1: Ὀφθαλμοὶ ὡς ἀν ἰσχύουσιν, οὕτω καὶ γυῖον. Plura ejusd. signif. exx. v. ap. Foes. p. 89. Pind. Nem. 7, 73: Αἰθῶνι πρὶν ἄλλῳ γυῖον ἐμπεσεῖν· Ol. 8, 68: Ἐν τέτρασιν παιδῶν ἀπεθήκατο γυῖοις νόστον ἐχθιστον, ubi schol. σώματι. Ambigue Nicand. Ther. 777: Ὅπποτε γυῖον ἀράξῃ (scorpio). Ap. Lucian. Tragœdop. v. 297: Ἄπαν πέπαρμαι γυῖον ἀσκότῳ κακῶ, interpr. vertit Omnia membra. L. D.] Notandum vero et sine i scribi [Eust. Il. p. 250, 36: Γυῖα γὰρ πολλαχῶς αἱ χεῖρες· ὅθεν γυῖω τὸ χειρίζω καὶ πλεονασμῶ τῆς αλ συλλαβῆς γυαλίω], ut et in comp. quibusdam videre est. [Hæc scriptura est vitiosa: composita autem γυ habentia non sunt a γυῖον sed a γύη. V. tamen Γυός.]

[Γυιοπαγῆς, δ, ἡ, Membra constringens. Anth. Pal. 6, 219: Ζανὸς ἐλαστρηθεὶς γυιοπαγῆϊ νιφάδι.]

Γυιοπέδη, ἡ, Membrorum s. Pedum compedes, Vincula, Cam. [Pind. Pyth. 2, 41: Ἐν δ' ἀφύκτοις γυιοπέδαις πεσών. Æsch. Prom. 175: Καίπερ κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκίζομένου. Oppian. Hal. 2, 85: Τοῖην γυιοπέδην τεχνάζεται ἰχθύσι νάρχη.]

Γυῖος, ἄ, ὄν, Claudus, Mutilus, unde Lycophro [144] μοῖραι, i. e. αἱ χολαί. [Sec. Eust. Il. p. 720, 13; 768, 26. Alii tamen referunt ad debilitatem. Hesych.: Γυῖος, χολῶς, πηρώδης.] Item νοσώδης, Hesych. [Id.: Γυῖη, ... χολῆ, ἀσθενής, quod scr. Γυῖη. Anth. Pal. 6, 203: Ἡ γρῆς ... ἡ γυῖη πόδας, sec. conj. Jacobsii, quum γρῆ sit in cod. Idem citat Herodem ap. Stob. vol. 3, p. 432 Gaisf.: Ἐγὼ δὲ δρακίνο μυῖος, τὸ γὰρ γῆρας ἡμέας καθέλκει, ubi ἀδρακίνο γυῖος ὡς Valck., γυῖος ὄν Salm. Aret. Diut. 2, p. 74=65: Ἐγγρῖμπεται δὲ ἡ ἀρθρίτις ἄλλοτε ἐς ἄλλα ἀρθρα, τοῖς μὲν ἐς ἰσχία, καὶ τὰ πολλὰ τῆδε ἐπιμίμνει γυῖος. Scrib. γυῖός. Signif. Fessi, quam fere exprimit Hesychii ἀσθενής, utitur Callim. Dian. 177: Ἡ γὰρ κεν γυῖαί τε καὶ αὐγένα κεκμηῦται κόπρον ἐπι προγένοντο, καὶ εἰ Τυμφαῖδες εἶεν εἰναετιζόμεναι κεραλακίεις. Quod γωλι interpr. schol., Steph. in καὶ γυῖα καὶ αὐγένα mutabat. Ad imbecillitatem referendum fort. Γυῖα de infantibus supra cit. ex Etym. M., si tutum satis sit. Ne χολῶς quidem antiquitus aliud quam infirmum pedibus significasse vere videtur dixisse Heyn. ad Il. A, 607. || De forma γυός Theognost. Bekk. An. p. 1426: Τὰ εἰς ος λέγοντα καθαρὸν δισύλλαβα τῇ ui διφθόγγῳ παραληγόμενα δύο ἐστίν, υἰός καὶ γυῖός. Ταῦτα δὲ Ἄττικοι ἀνευ τοῦ i γράφουσι. In l. Herodis supra cit. liber unus Stob. μυός. L. DINDORF.]

Γυιοταχῆς, δ, ἡ, Membra tabefaciens, epith. paupertatis, Epigr. [Anth. Pal. 6, 30. Ib. 71: Γυιοταχῆς δὲ λιπὼν τὰδε συμβολα κώμων, Tabefactus.]

[Γυιοτόρος, δ, ἡ, Membra perforans. Christod. Ecphr. v. 226: Γυιοτόρους μύρμηκας.]

[Γυιοτρομέω, Membris tremo. Tzetzes Hom. 312: Γυιοτρομέων.]

Γυιούχος, δ, ἡ, Membra tenens, constringens: πέδα, Lycophr. [1076: Γυιούχος πέδαίς.]

Γυιόχαλκος, δ, ἡ, Qui corpore ahenο præditus est. Dosiad. Ar. 2, 6 (Anth. Pal. 15, 26): Τὸν γυιόχαλκον οὐρον, de Talo.]

Γυῖω, Membra frango, Claudum reddo. Il. Θ, [402]: Γυῖώσω μὲν σφῶϊν [μὲν σφῶϊν] ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους, αὐτοὺς δ' ἐκ οἴφρου βαλέω. Hesiod. Th. [857]: Ἐπειδὴ μιν δάμασε πληγῆσιν ἰμάσσεας, Ἦριπε γυιωθεῖς. || Enervo et Vires exsolvo, καταλύω τὴν δύναμιν, ap. Hippocr., ut exp. Gal. Comm. de Vietu M. A. Gorr. [Hipp. p. 394, 10: Ἐτι δὲ καὶ ἄλλοις γυῖοι καὶ τὰ ἀκροτήρια ψύχει (τὸ δξῶμελι). Conf. p. 48, 39; 395, 43; 1133, H. Aret. Morb. acut. 2, 2, p. 96=108: Ἰκανὴ γὰρ καὶ ἡ αἰμορραγίη γυῖωσαι τὸν ἀνθρωπον.] || Signif. etiam γυῖοσθαι ap. Eund. i. q. ἐλάττονα γίνεσθαι, Decurtari, Gal. Comm. 3 in l. de Artic. Idem Gorr. [Locus est p. 819, H: Ὅσοι μὲν οὖν μήπω τελειομένοισιν ἐς αὐξῆσιν ἐκπεσῶν μὴ ἐμπέση, γυῖοῦται ὁ μηρὸς καὶ ἡ κνήμη καὶ ὁ πούς. Οὔτε γὰρ τὰ ὀστέα ἐς τὸ μήκος ὁμοίως αὐξεται, ἀλλὰ βραχύτερα γίνεταί, μάλιστα δὲ τὰ τοῦ μηροῦ. Ib. 820, E: Γυῖοῦνται γὰρ μάλλον ὄσιν ἂν ἐς τὸ ἐξω ἐξεθρήση. || Nicand. Ther. 731: Δεινὸν δὲ φέρει καὶ ἐπὶ χροῖ νύγμα, οντινα γυῖωση· quod gl. interpr. πλῆξῃ. Vitiose Hesych., ut jam viderunt intt.:

Γυρῶσαι, πληρῶσαι, pro γυῶσαι, πηρῶσαι, et Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108: Γυρῶσαι, πληρῶσαι. L. DINDORF.]

[Γυρία, ἡ, Gycia, Lamachi Chersonitæ filia, ap. Constantin. Admin. Imp. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 150, B, 151, A, cet. — 156, B. L. DINDORF.]

[Γυλάκεια, ἡ, Gylacea, urbs Illyriæ Apollonia. Γυλάκεια dicebatur ab Gylace, qui coloniam eo deduxit, Corinthio, unde gent. Γυλακέως. Steph. Byz. s. Γυλάκεια, et ubi male Γυλακία, s. Ἀπολλωνία. ἄ L. DINDORF.]

[Γυλακέως. V. Γυλάκεια.]

[Γυλάξ, ἄκος, ὁ, Gylax, conditor Gylaceæ. V. Γυλάκεια. Priorem produci auctor est Draco p. 18, 26, unde corrigendæ Reg. prosod. p. 434, ubi συλαξ, quod fabulosum nomen (ap. Eust. ad Dionys. 976 ex Pseudoplut. Mor. p. 1163) cedere debet nomini Gylacis, etiam auctoritate libri Barocc. ap. Bekk. An. p. 1438. L. DINDORF.]

[Γυλάριον, τὸ, Mugil. Schol. Oppian. Hal. 1, 111: Κεστρέες γυλάρια. DUCANG. Quem conf. etiam in Append. p. 52.]

[Γύλειον, τὸ, Vas Persicum. Philemo p. 297: Γύλειον, ἀγγεῖον τι Περσικόν, ὡς ἀγγεῖον. Zon. inter nomina neutra p. 460: Γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν ἀπὸ φαινίκων. Cyrillus Ducangii: Γυλλίον, ἀγγεῖον πλεκτόν, κανίκιον. V. Γύλιος. L. DINDORF.]

[Γυλίδας, ὁ, Gylidas, archon Delphicus, ap. schol. Pind. prol. Pyth. L. DIND.]

Γυλιάχην, ὁ, ἡ, Qui collo est gracili et prælongo. Vide et alias exp. ap. schol. Aristoph. Pac. [789], γυλιάχηνας ὀρηχτάς, νανορυεῖς [νανορ].

[Γύλιον. V. Γύλειον.]

Γύλιος, ὁ, Etymologo [M. p. 244, 21 et Lex. rh. infra cit.] εἶδος πῆρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμμυα. Diogeni ap. Eund. [et schol. Liban. vol. 4, p. 634, n. 22] ἀγγεῖον ὀδοιπορικόν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται, Vasculum militare, quo milites in itineribus utebantur ad rependa sibi necessaria. At proparox. Γύλιον, nam præcedens ὀξύνεσθαι dicit, exp. χοῖρον ἢ λέοντα: addens, signif. etiam Herculem [ubi Gulosum interpr. Reines. Obs. p. 59. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108: Γυλιός, Ἡρακλῆς]. Eadem fere Hesych. [et Suid.]: sed scriptum habens Γύλιος [γύλιος recte cod.], qui etiam addit, γύλιον esse ἀγγεῖον πλεκτόν [conf. Γύλειον]: quemadmodum Aristoph. quoque schol. γύλιον dicit fuisse σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Unde Lamachus dux Ach. [1098] puero suo dicit, Παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δέυρο τὸν γύλιον ἐμοί· item Pac. [527], ὅμοιον γυλίον στρατιωτικῶ· quod στρατιωτικὸν πλέγμα schol. ibi dicit esse ἐπίμηκας καὶ στενόστομον. [Ad verum seq. Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἐχθιστον πλέκος schol.: Ἔστι δὲ ζῶον, ὃ καλεῖται ὑπὸ τινῶν χοιρογύλιος... Ἔστι δὲ ζῶον, ὃ μέμνηται Σώφρων Ἡρακλῆος πνίγος γυλίον τι. Ἔστι δὲ ὃ καλούμενος ὑπὸ τινῶν χοιρογύλιος (χοιρογύλιος al. Leg. hic ut supra χοιρογύλιος). Ib. 1137: Ἐγὼ δ' ἐμαυτῶ τὸν γύλιον οἶσω λαβῶν. Critias ap. Athen. 11, p. 483, B: Κόθων Λακωνικὸς, ἐκπωμα ἐπιτηδεύτατον εἰς στρατεῖαν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. Alexis ib. p. 473, D; Philemo 6, p. 231, A, ubi γυλίαν est in libris; Liban. vol. 4, p. 634, 16, ubi var. λύγειος; Suid. v. Κρομμυοξυρεγμίας; Pollux 10, 146. Quibus ll. quanquam omnibus accentus ponitur in prima, cum Etym. tamen consentit Lex. rhet. Bekk. An. p. 228, 29: Γυλιός· εἶδος ἐστὶ π. στρ., ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμμυα. Ὄξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον, ὡς φασιν, οὐχὶ δὲ παραξυτόνως (sic). L. DIND.]

[Γυλιοστράχηλος, ὁ, i. q. γυλιάχην, Suid. v. Στρόβιλοι, ex emend. Kusteri certissima pro γλυκυτρ. SCHLEUSNER.]

[Γυλίππος, ὁ, Gylippus, n. pr. viri Spartani ap. Thucyd. 6, 93, etc., Diodor. 1. 13 sæpius, Anth. Pal. 7, 435. ὅ L. DINDORF.]

[Γύλις, ὁ, Gylis, n. pr. viri Spartani ap. Xenoph. Hist. Gr. 4, 3, 21 sq., quod Γύλον scribitur vitiose Agesil. 2, 15. Ἐque vitiosum Γύλλης Anth. Pal. 7, 432, et Gilis Laco Euseb. Olymp. 33, p. 145 Mai, ubi Scal. Γύγις. L. DINDORF.]

[Γυλίσκος, ὁ, piscis genus. Hesychium, qui scribit: Γυλίσκοι, ἐχθρὸς ποιοί, scripsisse aut debuisse γυλίσκοι eo magis assentior Guieto, quod et γυλάρια, ejusdem signif. vox, scribitur simplici λ, et quicquid Græcorum vocc. incipit a γυλ non habet duplex λ nisi vitio librorum, quale notavi in Γύλις et de Γυλίππος Bekkerus ad Thucyd. 6, 104. L. DINDORF.]

Γυλλάς, Hesychio est genus poculi a Macedonibus sic dictum. [V. Γυάλας.]

[Γύλινα, ἐρεῖσματα, γεισῆ (γεισοί), Hesych. Hoc quoque, ut similia similiter ap. eund. depravata, de quib. v. Γυλλός, pertinere videtur ad Γυάλον. Theognost. cod. Barocc. 50 can. 108: Γύλινα, ἐρεῖσματα. L. DINDORF.]

Γυλλίσκοι, Hesychio Pisces quidam. [V. Γυλίσκος.]

Γυλλός, Hesychio κύβος ἢ τετράγωνος λίθος, Cubus aut Quadrangulus lapis. At Γυλλοί, Eid. στολμοί. [Pro γύλλος Etym. M. recte γυαλός, quod v. Pro γυλλοί Hesych. ipse superius γολμοί, utrumque vero pene evertit, quod Etym. M. aliique de quibus supra, γυάλα interpr. στολισμός. L. DINDORF.]

[Γυλοῦ. V. Γελλῶ.]

[Γύλιον, ὠνος, ὁ, Gylo, n. pr. viri ap. Demosth. p. 836, 18, Æschin. In Ctesiph. p. 78, 14 St., Plut. Demosth. c. 4, Suid., Harpocr. L. DINDORF.]

[Γυμνάδομαι. V. Γυμνάζω.]

Γυμνάζω, de cuius propria signif. paulo post, Exercio: ut εαυτὸν [Xen. Anab. 1, 2, 7], vel τὸ σῶμα, τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Isocr. [Nicoel. p. 17 St.: Οὐδενὶ τῶν ἀσκητῶν οὕτω προσήκει τὸ σῶμα γ. ὡς τοῖς βασιλευσὶ τὴν ψυχὴν. Iambl. Vit. Pyth. 166=141: Τὴν μνήμην γυμνάζειν.] Et γυμνάζειν περὶ τι ap. Eund. Hel. Enc. [prope init. p. 209: Οὐς ἐχρῆν... τοὺς συνόντας περὶ τὴν ἐμπειρίαν τὴν τούτων γ.] At γυμνάζειν τὸν πόλεμον e Plut. pro Ad bellum se exercere. [African. Cest. p. 278, col. 2, 14: Πρὸς δὲ καὶ πᾶσαν ἀγχεμάχου παρατάξεως καὶ αὐτοὶ γεγυμνάσασιν τέχνην.] Dicimur et γυμνάζειν alium, et quidem interdum cum infin. [Xen. Cyr. 1, 6, 32:] Γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. [Diodor. 3, 25: Τοὺς δὲ ἀνήθους παῖδας γυμνάζουσιν ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν. || Cum dat., Assuefacio. Xen. Cyr. 1, 2, 10: Καὶ γὰρ, πρὶν ἀνίστασθαι ἐθίζει (venatio) καὶ ψύχην καὶ θάληπην ἀνέχεσθαι, γυμνάζει δὲ καὶ ὀδοιπορίας καὶ δρόμους. Ceterum frequens est ap. Tacticos de exercitatione militari, de qua hodie quoque verbo Exercere utimur præcipue, ut Mauricium Strateg. 1, 1 et alibi. || Executio. Socrates H. E. 1, 22: Οὐδὲ γὰρ δόγματα πρόσκειται γυμνάζειν ἡμῖν... 28: Τοὺς ἐπισκόπους τὰ κατὰ Ἀθανάσιον γυμνάσαι προσέταξεν. L. D.] Pass. Γυμνάζομαι, Me exerceo, Lucian. [Asin. c. 5 etc. Herodot. 7, 208: Τοὺς μὲν δὲ ὄρα γυμναζομένους τῶν ἀνδρῶν, etc. Aristot. Top. 8, 3, τῶ γυμναζομένῳ de exercitatione oratoria. Xen. OEc. 10, 11: Γυμναζομένην δὲ οὕτως (panes pinsentem) καὶ ἐσθίειν ἦδιον· sæpeque alibi quum ap. hunc tum ap. alios quoslibet de exercitiis corporis animique quibusvis. L. D.] Et Γεγυμνασμένοι τὰς ἐξεῖς [τὰ] πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις, ex Aristot. Polit. [6, 4] redditur, Exercitati ad rem militarem, vel Ad rem militarem exercitatione habiles effecti. Cum gen. e Philostr. [p. 696, 6. HEMST.]: Γεγυμνασμένοι πολλῶν πολέμων, et [p. 688, 35. HEMST.]: Γεγυμνασμένοι τῆς θαλάττης. [Boiss. ad eum p. 451, 479, 522; Thom. M. p. 183. SCHÆF.] Quæ constr. cum rara sit, habetur tamen et 2 Petr. 2, [14]: Καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hanc enim lectionem, non alteram πλεονεξίας, invenimus in plurimis vet. Codd., quos Regia Bibl. nobis suppeditarat. [Cum accus. Schol. Hom. Il. Σ, 514: Ὁ Πλάτων δὲ ἐν τοῖς Νόμοις ἀξιοῖ γυμνάζεσθαι τὰς γυναικὰς τὰ πολεμικά. Ælian. V. H. 5, 6: Γυμνασόμενος γυμνάσιον τὸ εἰωθός. Epictet. Diss. 4, 6, 16: Τὰ δ' ἀναγκαῖα θεωρήματα... ταῦτα δ' οὐ γυμνάζω. Cum præp. ἐν. Diog. L. 2, 63: Γεγυμνασμένοι ἐν ῥητορικοῖς. HEMST. Plut. Mor. p. 93, A: Οἰόμενον ἐν λόγῳ ἱκανῶς γεγυμνάσθαι. Athen. 15, p. 631, B: Γυμναζόμενοι πρῶτον ἐν τῇ γυμνοπαιδικῇ. Galen. vol. 1, p. 40=2, 184: Καὶ εἴη ἂν οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα τῆς φυσικῆς θεωρίας, ἐν ᾗ γε χρὴ γεγυμνάσθαι... Ib. 41=186: Δείξω δ' ἐπὶ παραδείγματός ἐνός ἐκάστου τῶν εἰρημένων τὴν δύναμιν, ἢ ἐντεῦθεν δρωόμενος ἐχθρὸς γυμνάζειν σεαυτὸν ὁμοίως ἐν ἅπασιν κατὰ

C

D

τὴν αὐτὴν μέθοδον. Et 43=189: Ἀναγκαῖόν ἐστιν αὐτὸν καθ' ἑκάστον γυμνάσασθαι πολυειδῶς ἐν ἀπάσαις· 72=59: Γεγυμνασμένον τὴν αἰσθησιν ἐν πολλῇ τῇ κατὰ μέρος ἐμπειρίᾳ· 85=87: Γυμνασάμενός τις ἐν τούτοις βῆρον ἀκούθησει τοῖς ἀσφαρεστέροις. C. περί. Xen. Hist. Gr. 6, 5, 23: Ἐγυμνάζοντο πάντες περὶ τὰ ὄπλα. Plut. Demosth. c. 2: Οὐ σχολῆς οὐδὲς γυμνάζεσθαι περὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν διαλεκτὸν. C. πρός. Plato Leg. 1, p. 626, B: Καλῶς γε, ὦ ξένη, φαίνεται μοι γεγυμνάσθαι πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα· 648, D: Οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο. Conf. Diod. 2, 44. Γ. μετὰ τινος, Pugnare cum aliquo, Suid. aliique gramm. s. Ἀκροειριζέσθαι. Eadem signif. c. πρός. African. Cest. p. 306, col. 2 extr.: Ποῖε δὲ μάλιστ' ἢ τῶν γυμναζομένων πρὸς ἀλλήλους. Aliter Epictet. Diss. 3, 26, 39: Ἐπὶ τούτων οὖν μοι γυμνάσου (mortis timorem). L. D.] E Thuc. autem [1, 6: Αἶψα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἤλειψαντο] assertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima est h. v. signif., cum proprie dicatur de iis, qui nudi se exercent. [Aristoph. Lys. 82: Γυμνάδομαι γὰ καὶ πατὴρ πυγῶν ἀλλομαι, qua de forma Dor. Eust. Od. p. 1570, 12. Impropr. de animalibus. Xen. Anab. 1, 2, 7: Γυμνάσαι ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς ἵππους. Sensu nequiore Anth. Pal. 5, 203: Κέντρον ..., ᾧ πολλὸν ὑπτιον ἵππον ἐγύμνασεν. Diod. 1, 35: Ποτάμιον γὰρ ὑπάρχον καὶ χερσαῖον (de hippopotamo loquitur) τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ γυμνάζομενον κατὰ βάθους, ubi v. Wessel. De navibus, Xen. Hist. 1, 1, 16: Καθορᾷ τὰς τοῦ Μινδάρου ναῦς γυμνάζομενας πόρρω ἀπὸ τοῦ λιμένος. || Figur. de cupiditate Æsch. Ag. 540: Ἐρως πατριῶτα τῆσδε γῆς ἐγύμνασεν; Ὄστ' ἐνδοκρύνει γ' ὀμμασιν χαρᾶς ὑπο. Prom. 585: Ἄδην με πολυπλάνοι πλάναι γεγυμνάσασιν. Eurip. fr. Scyr. 1: Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει; Maccab. 2, 10, 15: Οἱ Ἰουδαῖοι ἐγκρατεῖς ἐπικαίρων ὀχυρωμάτων ὄντες ἐγύμναζον τοὺς Ἰουδαίους. Anth. Pal. 12, 90: Γεγύμνασμαι μὲν ἐταίρης πείθων τὰς ἐχθρὰς οὐδὲν ἔχοντι θύρας. Charito 8, 1: Γυμνάσασα διὰ γῆς καὶ θαλάσσης. Confert Dorvill. præter alia Maneth. 1, 170: Ἀδτοὺς δ' ἐν πολλοῖσιν ἐγύμνασε πῆμασιν, et Philon. vol. 2, p. 45, 33: Γεγύμνασμαι πολλαῖς κακοπαθείαις. || De iudicio exercitando et subigendo Dionys. De comp. verb. p. 146 Sch., vol. 5, p. 68 R.: Οὐδ' ὅπως ἐπιστήμη θηρατὸς ἐστὶν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξη· ταύτην δ' οἱ μὲν ἐπὶ πολλῶν καὶ πολλαῖς γυμνάσαντες ἄμεινον τῶν ἄλλων εὐρίσκουσιν. De aqua Joseph. A. J. 3, 1, 2: Καὶ οἱ μὲν ἐπόνουν· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνεῶν πληγῶν γεγυμνασμένον καὶ κεκαθαρμένον ἦδη πότιμον ἦν. || I. q. γυμνῶν, Nudare. Etym. M. p. 243, 5: Γυμνάσαι λέγεται καὶ εἰς φῶς ἀγαγεῖν, ἐξ οὗ καὶ γεγυμνασμένον τὸ φανερόν καὶ δεδαμκόμενον. Verba quinque priora sunt it. ap. Zon. p. 460. || Incerta signif. ap. Hesych.: Ἐσπασμένη, γεγυμνασμένη, ubi γεγυμνωμένη conj. intt. Cit. Wakef. || Id.: Ἐγύμνασμαι, ἐγυμνήτευσα. V. Γυμνητεύω. || Gl.: Γυμνάσω, Gesto. Γυμνάζομαι, Gestor, Vector, Gesto. Γυμνάσαι, Ventilare. Γυμνάσθαι (sic), Ventilare. Conf. Γυμναστήριος. || Futuro pass. magis attice dici γυμνάσεται quam γυμνασθήσεται notat Mæris p. 116, et Pseudophilemo p. 297, 298. || Confus. c. δικάζεσθαι v. ap. Hasium præf. ad Leon. § XI. L. DINDORF.]

[Γυμναῖοι, Gymnæi, n. gentis. Orph. Arg. 1060: Σαυρομάτας τε Γέτας τε καὶ Γυμναῖους Κέκρυφας τε. Vitium metri incertum reddit nomen aliunde non prolatum. L. DIND.]

Γυμνάς, ἄδος, ἡ, [Nuda. Eurip. Tro. 463: Κἀμέ τοι νεκρὸν φάραγιες γυμνάδ' ἐκβεβλημένην... θηροὶ δώσουσιν δάσασθαι.] Exercitationi dedita, qualis est palastrica. Lucian. [Dial. D. 20, 14]: Γυμνάς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική. Et γυμνάδες ποδὶ ἵπποι, Equæ pede expeditæ, ex Eurip. [Hipp. 1134: Τὸν ἀμφὶ λίμνας τροχὸν κατέγων ποδὶ γυμνάδας ἵππους, ubi recte schol.: Κατέγων τῷ ποδὶ καὶ γυμνάζων. Lycophr. 866: Ἦξει δὲ ταύρου γυμνάδας κακοξένους πάλης κονίστρας, ubi schol.: Γυμνικὰς παλαιστράς.] || At Statius [et Prudent.] Gymnade subst. dicit pro Exercitatione. [Orph. H. Merc. 27, 5: Γυμνάσιν θες χάρειν δολίαις τ' ἀπάταις. WAKEF. || Pro Gymnasio accipitur Anth. Pal. App. 103: Ἄρτι γὰρ εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδος ἀγνὸν ἐφῆβου σχῆμα λαχὼν ἐρατὰν ὤλεσεν ἀλικίαν· 127: Ἄρτι σε τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἐργοῖς... πατῆρ ἐκαλύψατο

τόμῳ. || Ὁ, i. q. παλαιστής, Luctator. Anth. Pal. App. 171, s. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 534: Ἐνθάδε Διαλόγοιο σάφρονος ὁστὲα κείται, γυμνάς θες ἀμφ' ἀρετὴν ἐπλετο καὶ σοφίην. Et adjective Eur. fr. Alop. 4, ap. Ammon. v. Τροχοί: Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον.]

[Γυμνάσῃην vel Γυμνάσῃην quendam (sic enim variant libri) memorat Hippocr. p. 1272, 54. L. D.]

Γυμνασία, ἡ, Exercitatio. Huic Galen. Ad Glauco. 1 opp. ἀργίαν. [Polyb. 4, 7, 6: Παθῶμους αὐτοὺς ἐγγηκέναι περὶ τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις γυμνασίαν· 10, 20, 1: Τῆς τῶν πεζῶν στρατοπέδων γυμνασίας. Ibid. 6: Τῶν πεζικῶν στρατοπέδων χρωμένων ταῖς μελέταις καὶ ταῖς γυμνασίαις. Dio Cass. 76, 7: Συμβάλλοντες ἐν γυμνασίᾳ τινὶ ἵππων σμικρῶν ζεύγεσιν. Et alii quivis, in primis Tactici de exercitatione militari. V. Γυμνάσω. || De exercitatione rhetorica Aristot. Top. 8, 5: Τοὺς γυμνασίας καὶ πείρας ἕνεκα τοὺς λόγους ποιουμένους. KALL. Dionys. De comp. verb. extr.: Ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις· οὐ γὰρ αὐτάρκη τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ἐστὶ δεινούς ἀνταγωνιστὰς ποιῆσαι τοὺς βουλομένους δίχα μελέτης καὶ γυμνασίας. SCHÆF. Ib. p. 144 R.: Ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γ. προὔποθῆσομαι σοι. Polyb. 1, 1, 2: Ἀληθινωτάτην εἶναι παιδείαν καὶ γ. πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησιν. Porphyr. Vit. Pyth. 47: Ἡ μὲν οὖν περὶ τὰ μαθήματα γ. εἰς τοῦτο παρεῖληπτο. Cum gen. Galen. vol. 1, p. 86=3, 89: Τὴν γυμνασίαν ἀπάντων ἅμα τούτων τοῖς οικείοις παραδείγμασιν... ποιησόμεθα. || De lepusculis Ælian. N. A. 13, 13: Ἐγὼ δ' ἂν φαίην ὅτι γυμνασίας ἕνεκα (νύκτωρ νέμεται) ἵνα καὶ τηνηκάδε, ἐπὶν ἀπὸ τοῦ ὕπνου καρτερῆ ἐνεργὸς ὢν, κρατύνηται τὸ τάχος. De conchis Strab. 3, p. 145: Τὰ τε γὰρ ὀστρεώδη πάντα καὶ κογχροῖδῃ καὶ τοῖς πλήθεσιν ὑπερβάλλει καὶ τοῖς μεγέθεσι καθόλου κατὰ τὴν ἐξω θάλατταν πᾶσαν, ἐνταῦθα δὲ διαφερόντως, ἅτε καὶ τῶν πλημμυρίδων καὶ τῶν ἀμπότειων, ἐνταῦθα ἀξανανομήνους, ἃς εἰκὸς αἰτίας εἶναι καὶ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ μεγέθους διὰ τὴν γυμνασίαν. Demetr. Hieracosph. p. 33: Ὀφελείται γὰρ μέγιστα (accipiter) ἀπὸ τῆς γυμνασίας ταύτης· 87: Ἀσθμα βαρὺ ὡς ἐκ γυμνασίας. Cynosophium p. 270: Καθ' ἡμέραν εἰς τὴν γυμνασίαν ἀπαγε. Sæpius permutata sunt γ. et γυμνάσια, ut ap. Plut. Mor. p. 69, B, Pausan. 4, 32, 1, ab Schæf. citt.]

[Γυμνασία, ἡ, Gymnasia, urbs in regione Scythinorum ap. Diodor. 14, 29, quæ Γυμνία vocatur Xenophonti. || Γυμναῖοι. V. Γυμνηῖοι. L. DIND.]

Γυμνασιάρχῳ, Gymnasio præfectus sum. [Lysias p. 161 extr.: Ἐγυμνασιάρχου εἰς Προμήθεια. Isæus p. 67: Γεγυμνασιάρχῃκα εἰς Προμήθεια· 62: Κεγορήγηκε δὲ τραγωδός, γεγυμνασιάρχῃκε δὲ λαμπάδι. Xenoph. Reip. Athen. 1, 13: Γυμνασιάρχουσιν οἱ πλοῦστοι... ὁ δὲ δῆμος γυμνασιαρχεῖται. De vectig. 4, 52: Ἐν ταῖς λαμπάσι γυμνασιαρχοῦμενοι. Plut. Anton. c. 33: Ἐπὶ τούτοις εἰστία τοὺς Ἕλληνας, ἐγυμνασιάρχει δ' Ἀθηναίους. Dio Cass. 50, 5: Οὕτω γὰρ ποὺ αὐτὸν ἐδεδοῦλωτο (Cleop. Antonium) ὥστε καὶ γυμνασιαρχεῖσιν τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι πείσαι. Unde ponitur tanquam signum nobilitatis et opulentiae in Fab. Æsop. 20, p. 12 Schneid., jam in Lex. Septemv. cit.: Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος καὶ τὸ τελευταῖον λέγοντος ὅτι γεγυμνασιαρχηκότων ἐστὶ πατέρων... L. DIND. Philo vol. 2, p. 536, 13: Εἰς τὴν οὐσίαν ἐπηρεασθῆναι φάσκων· ἠναγκάσθη γὰρ γυμνασιαρχεῖν x. τ. λ. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, n. 1356: Γυμνασιαρχόντα ἀζίως τῆς πόλεως· et n. 1357: Γ. μεγαλοφύχως. HASE.]

Γυμνασιάρχης, ὁ, Gymnasii præfectus, Æschin. [C. Tim. p. 2 St.: Οἱ γυμνασιάρχει τοῖς Ἐρμαῖοις μὴ ἐάτωσαν συγκαθιέναι... Et mox: Ἐνοχος ἐστὼ ὁ γυμνασιάρχης. Joseph. A. J. 12, 3, 1: Λαμβάνειν ὀρισμένον τι παρὰ τῶν γυμνασιάρχῶν εἰς ἐλαίου τιμὴν ἀργύριον. De γυμνασιάρχεις in monumentis Laconicis v. Bœckh. vol. 1, p. 611. || Jactus talorum. Hesych.: Γυμνασιάρχης, ἀρχῶν τοῦ ζυστοῦ ἢ βόλου ὄνομα. L. D.] Vel Γυμνασιάρχος. Demosth. [p. 463, 14; 940, 13, ubi tamen, pariter atque ap. Andocid. p. 17 St., a Wakef. cit., dicuntur non præf. gymnasii, sed liturgi, de quibus Lex. rh. Bekk. An. p. 228, 11: Γ. οἱ ἀρχοντες τῶν λαμπαδοδρομῶν εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Προμηθεῶς καὶ τοῦ Ἥφαιστου καὶ τοῦ Πανός, ὑφ' ὧν οἱ ἐφηβοὶ

ἀλειφόμενοι κατὰ διαδοχὴν τρέγοντες ἤπτον τὸν βωμόν· et disertius Argum. Dem. Mid. p. 510 : Ἐν τοῖς μεγάλοις (Παναθηναίοις) γυμνασία τινα ἐγίνοντο καὶ προὔβαλλετο ἀφ' ἐκάστης φυλῆς εἰς γυμνασίαρχος, λαμβάνων χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιτελέσοντας τὴν ἐορτὴν καὶ δώσων τὰς τούτων δαπάνας τοῖς τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς. Memorat et Pollux 3, 67. Gymnasii vero praef. dicit scriptor Eryxiae p. 399, A : Εἶτα προσελθὼν ὁ γυμνασίαρχος ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκέλευεν, ὡς οὐκ ἐπιτήδεια τοῖς νέοις διαλεγόμενον. Plut. Mor. p. 513, C : Καρνεάδην, οὕτω μεγάλῃν ἔροντα τὴν δόξαν, ἐν τῷ γυμνασίῳ διαλεγόμενον πέμψας ὁ γυμνασίαρχος ἐκέλευσεν ὑφείναι τὸ μέγεθος τῆς φωνῆς. Conf. p. 754, C, 756, A, ubi γυμνασιαρχῶν, quod melius, opinor, scribitur γυμνασιάρχων, Cimon. c. 1. Conf. de iis Van Dale Dissert. 8, p. 584. L. DIND. Γυμνασιάρχης gen. femin. Chandler. Inscr. n. 54 : Τρυφάνης τῆς καὶ αὐτῆς στεφανηφόρου καὶ γυμνασιάρχου. HASE.]

Γυμνασιαρχία, ἡ, Gymnasii praefectura, Isocr. [De big. p. 354 : Περὶ τῶν ἐνθάδε χορηγιῶν καὶ γ. καὶ τριηραρχιῶν ἀισχύνομαι λέγειν. Demosth. p. 495, 1 : Αἱ χορηγίαι καὶ αἱ γυμνασιαρχίαι. Xenoph. Reip. Ath. 1, 13 : Ἐν ταῖς χορηγίαις ... καὶ γ. Conf. OEc. 2, 6; Axioch. p. 367, A; Aristot. Polit. 6 extr.; Plut. Nic. c. 3, et Comp. Nic. et Crass. init.; Phalar. Ep. 86, 146; Joseph. B. J. 1, 21, 11. L. D. In numis Colybrassi Ciliciae, Eckhel Doctr. 3, p. 52, Γυμνασιαρχία indicat fortasse, universum collegium praefectorum gymnasii edidisse ludos. HASE.]

[Γυμνασιαρχικός, ἡ, ὄν, Ad gymnasii praefectum pertinens. Plut. Anton. c. 33 : Τὰ τῆς ἡγεμονίας παρὰ σάμα κατὰ τὴν οἰκίαν μετὰ τῶν γυμνασιαρχικῶν βράδων ... προῆει. ANGL. Videndus Hasius ad l. Plut. in ed. Schaf. vol. 5, p. 420. Addit Wakef. Iamb. Vit. Pyth. c. 27 : Οἱ τε τὰς Ῥηγινικὰς πολιτείας συστήσαντες, τὴν τε γυμνασιαρχικὴν κληθεῖσαν καὶ τὴν ἐπὶ Θεοκλέους (nomen corr.) ὀνομαζομένην Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι.]

[Γυμνασιάρχος, V. Γυμνασιάρχης.]

[Γυμνασιδίων, τὸ, Gymnasiolum. Arrian. Epictet. 2, 16, 29 : Διὰ γυμνασιδίων καὶ στοιδία ... πενθεῖς. KALL.]

Γυμνάσιον, τὸ, Exercitatio, ap. [Pindar. ap. Plut. Mor. p. 120, C : Καὶ τοὶ μὲν ἵπποις, γυμνασίαις, τοὶ δὲ πεσοῖς ... τέρπονται. Herodot. 9, 33 : Προσεῖχε γυμνασίαις, ὡς ἀναρρησόμενος γυμνικὰς ἀγῶνας. Plato Leg. 6, p. 765, C : Μετὰ δὲ ταῦτα χρεὼν ἀγωνίας ἀλλοθῆτας ἀφείσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἵππων τε καὶ ἀνθρώπων. Reip. 2, p. 377, A : Πότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παῖδια ἢ γυμνασίαις χροῦμεθα. Saep̄ item Xen.] Isocr. [Nicoel. p. 17 St. : Διὰ γὰρ τούτων τῶν γ. τάχιστ' ἀν γένειο τοιοῦτος. 24 : Ἐπειδὴ περὶ τῶν γ. τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφοισθητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες etc.] Aristot. [Polit. 2, 5 etc.] et Lucian. [E. gr. De gymn. c. 8 : Καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γ. τοιαῦτα πυγμῆς καὶ δίσκου καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι. Et alibi. Plut. Mor. p. 124, E : Σωκράτει γυμνάσιον ἦν οὐκ ἀγῶν ἢ ὄρχησις. 1145, F : Ἀργῶντι γυμνάσιον ἐξῆυρεν ὠφέλιμον καὶ ἡδύ. Herodian. 4, 3 : Ἐπιποδακῶς περὶ παλαιστράν καὶ γυμνάσια ἐλευθερα. Alia v. ap. Lennep. ad Phal. p. 7, ab Schaf. cit. || Figurata Achill. Tat. 5, 2 : Ἐμενεῖν ἡμῶς καὶ ἄλλο τῆς τύχης γυμνάσιον. Max. Tyr. 38, 7 : Πῶς οὐκ οὐρα μοῖρα αὐτῷ συνηγήθη τὰ γυμνάσια, ἀφ' ὧν ἀγαθὸς ἦν; || De ludo gymnico capiendum videtur in l. Argum. Dem. Mid., s. Γυμνασιάρχης posito, quam fere signif. ponit etiam Etym. M. p. 242, 54 : Γυμνάσια ... ἢ ἵππικὸν ἀγῶνας ἢ κνηγεσία (conf. Lucian. Ver. Hist. 1, 39 : Τὰ πολλὰ γ. τε καὶ κνηγεσίαις χροῦμενοι. Herodian. 1, 17 : Μετὰ πολλὰ λουτρά καὶ γυμνάσια τὰ πρὸς θηρία), quod aliter scribitur ap. Zon. p. 460 ... ἢ ἵππικόν.] || Gymnasium, Locus in quo se nudi exercebant, Lucian. [De gymn. c. 7] : Ὁ μὲν γῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. [Xen. Reip. Ath. 2, 10 : Καὶ γυμνάσια καὶ λουτρά καὶ ἀποδυτήρια τοῖς μὲν πλουσίοις ἐστὶν ἴδια ἐνίοις, ὁ δὲ δῆμος αὐτοῖς αὐτῶν οἰκοδομεῖται ἴδια παλαιστράς πολλὰς, ἀποδυτήρια, λουτρώνας. Et alibi. Plato Leg. 6, p. 764, D : Γυμνασίων καὶ διδασκαλείων ἐπιμελητάς. Eurip. Phoen. 368 : Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα καὶ βωμόδες θεῶν γυμνάσιον θ'. Et saepius. Pseudophilem tamen p. 297 : Γυμνάσιον οὐδεὶς, ἀλλ' ἢ παλαιστρά Ἄττικοί. || Dicitur item de aedificio et loco structo. Strabo 12, p. 579 : Ἦνίκα τὸ γυμνάσιον

καὶ ἄλλα μέρη συνέπεσεν quem certe ita cepit Ignarra l. infra citando, addens Diosc. 1, 36 : Ὁ ἐν τοῖς τῶν γυμνασίων τοίχοις ῥύπος. Figurata Aristoph. Vesp. 526 : Νῦν δὲ τὸν ἐκ θῆμετέρου γυμνασίου λέγειν τι δεῖ καινόν, E nostra disciplina. || Balneum. Plut. Mor. p. 69, B : Αὐτίκα γοῦν υγιαίνων μὲν τις οὐ χαλεπὸς ἐστὶν οὐδ' ἀγριος παντάπασιν ἀνδρὶ φίλω, ψέγοντι μὲν συνοουσίας καὶ πότους αὐτοῦ, ψέγοντι δὲ ἀργίαν καὶ γυμνάσια καὶ λουτρά συνεχῆ καὶ πλησμονὰς ἀκαίρους. Sic enim capienda foret scriptura γυμνάσια, quam ex libro uno et altero recepit Wytttenb., quum alii praebeant γυμνασίαν, unus ἀγυμνασίαν. Hujus vero signif. testes Ignarra De palaestra Neap. p. 117 citavit Herodian. 1, 12 : Μέγιστον δὲ γ. κατασκευάσας λουτρὸν δημόσιον ἀνήκεν αὐτοῖς (Cleander sub Commodō), et Dion. Cass. 53, 27 : Τὸ πυριατήριον τὸ Λακωνικὸν κατασκεύασε Λακωνικὸν γὰρ τὸ γυμνάσιον, ἐπειδὴ περὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι γυμνοῦσθαι τε ἐν τῷ τότε χρόνῳ καὶ λίπα ἀσκεῖν μᾶλλον ἐδόκουν, ἐπεκάλεσε (quem tamen palastram dicere opinabatur Van Dale Diss. 8, p. 714 sq.), et Suid. : Γυμνάσια, ἀλειπτῆρια ἢ βλακνεῖα ἢ λουτρά. (Quibus adde Etym. M. p. 242, 54, Zon. p. 460 : Γυμνάσια ἢ λουτρά, Athen. 12, p. 527, E : Ποσειδώνιος ... περὶ τῶν κατὰ τὴν Συρίαν πόλεων λέγων ὡς ἐτρόφων γράφει καὶ ταῦτα : Τῶν γοῦν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀνθρώπων διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας ἀπὸ (leg. videtur ἀπολυθέντων, tametsi ἀπὸ est etiam 5, p. 210, F) τῆς περὶ τὰ ἀναγκαῖα κακοπαθείας συνόδους νεμόντων πλείονας, ἐν αἷς εὐωχῶντο συνεχῆς, τοῖς μὲν γυμνασίοις ὡς βλακνεῖαις χροῦμενοι... et quod Ducang. cit. e Chr. Pasch. p. 303, A : Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπᾶτων ἐνεκαινίσθη τὸ γ. Καρωσιανῶν, Thermae Carosianae, idemque in Append. ex Actis S. Melet. n. 2 : Ἐν τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τῷ ἐπιλεγόμενῳ γυμνασίῳ. Idem p. 116 distincti a palaestra gymnasii exx. posuit Plut. Vit. x orat. p. 841, C : Τὸ ἐν Λυκείῳ γυμνάσιον ἐποίησε καὶ ἐφύτευσε καὶ τὴν παλαιστράν ὠκοδόμησε. Diog. L. 2, 43 : Ἀθηναῖοι δ' εὐθὺς μετέγνωσαν, ὥστε κλεῖσαι καὶ παλαιστράς καὶ γυμνάσια. Ubi capiendum putat de scholis philosophorum, comparans locum Pausan. 6, 23, 7, de gymnasio Eleorum similibus recitationibus adhibito, cui addi fort. possit Herodian. 2, 4 : Οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότημος ἦν ὡς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἤδη μαιράκιον ὄντα... εἰς τὰ συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια ἰδιωτεύοντα ὁμοίως τοῖς λοιποῖς παιδεύεσθαι τε καὶ πάντα πράττειν... Et differre gymnasium palaestrae, ut parti differt totum, praeter illum ipsum l. Paus. § 4 et 5 alter docet hic 5, 15, 8 : Ἐν τούτῳ δὲ οἱ τε ὄρμοι τῷ γυμνασίῳ καὶ τοῖς ἀθληταῖς εἰσὶν αἱ παλαιστράι, ut fallatur Ign., intelligi posse negans scriptores qui g. distinguunt a palaestra, nisi scholam appellare gymnasium putentur. Γυμνασίαις confus. e. γυμνασίοις v. ap. Stob. vol. 2, p. 321 Gaisf. L. DIND.]

[Γυμνάσιον, ἡ, Gymnasium, n. pr. mulieris in inser. ap. Boeckh. vol. 1, p. 598; 2, 27, et ap. Plautum in Cistellaria. L. DINDORF.]

[Γυμνασιός, ὁ, Gymnasium, n. pr. viri ap. Photium cod. 59 extr., Suid. s. Γυμνασιός, Liban. Ep. 403, 417, 418, 421, 451, 475, 488. L. DINDORF.]

Γυμνασις, ἡ, i. q. γυμνασία, Exercitatio. [Pollux 3, 153.]

[Γυμνασιώδης, ὁ, ἡ, Qui convenit gymnasio, Aptus gymnasio. Cic. ad Att. 1, 6 : « Tu velim, si qua ornamenta γυμνασιώδη reperire poteris, quae loci sint ejus quem tu non ignoras, ne praetermittas. »]

Γυμνασμά, τὸ, Exercitatio, ut τὰ γ. τῶν ἀθλούντων. Athen. 10, [p. 413, C. Lucian. De gymn. c. 8 : Τῶν γυμνασμάτων δὲ τούτων τὸ μὲν ἐν τῷ πληρῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται. Ubi est var. γυμνασίον. Dionys. Art. Rh. c. 1 : Γυμνασμάτα τε καὶ ἀσκήματα τῆς ῥητορικῆς. Plut. Mor. p. 1119; D : Τίς δὲ τὸν λόγον ἀκούσας οὐ συνῆκεν ὅτι παίζοντός ἐστιν εὐμούσις ἢ γυμνασμά τούτο προβάλλοντος ἐτέροις διαλεκτικόν; Schol. Arist. Ran. v. 974 : Μονοδικαῖς δὲ, γυμνασμάσι μονοδικαῖς. Fab. Aesop. 20, p. 12 Schneid. : Ἀλλὰ χᾶν σὺ μὴ εἶπης, ἀπὸ τοῦ δέματός φαίνῃ ὅτι πολλῶν εἰ γυμνασμάτων.]

[Γυμναστήριον, Exercitandum est. Plato Leg. 8, p. 829, B : Οὐκ ἐν πολέμῳ τὸν πόλεμον ἐκάστους γυμναστήριον. Xen. Ἄπομν. 2, 1, 28 : Ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ γ. σὺν πόνῳ καὶ ἰδρωτί. Galen. vol. 1, p. 42 Bas., 2, 188 Chart. : Γ. οὐκ ἡμῖν ἐστὶν ἐν ἅπασιν τοῖς εἰρημένοις. L. D. Clem.

καὶ ἄλλα μέρη συνέπεσεν quem certe ita cepit Ignarra l. infra citando, addens Diosc. 1, 36 : Ὁ ἐν τοῖς τῶν γυμνασίων τοίχοις ῥύπος. Figurata Aristoph. Vesp. 526 : Νῦν δὲ τὸν ἐκ θῆμετέρου γυμνασίου λέγειν τι δεῖ καινόν, E nostra disciplina. || Balneum. Plut. Mor. p. 69, B : Αὐτίκα γοῦν υγιαίνων μὲν τις οὐ χαλεπὸς ἐστὶν οὐδ' ἀγριος παντάπασιν ἀνδρὶ φίλω, ψέγοντι μὲν συνοουσίας καὶ πότους αὐτοῦ, ψέγοντι δὲ ἀργίαν καὶ γυμνάσια καὶ λουτρά συνεχῆ καὶ πλησμονὰς ἀκαίρους. Sic enim capienda foret scriptura γυμνάσια, quam ex libro uno et altero recepit Wytttenb., quum alii praebeant γυμνασίαν, unus ἀγυμνασίαν. Hujus vero signif. testes Ignarra De palaestra Neap. p. 117 citavit Herodian. 1, 12 : Μέγιστον δὲ γ. κατασκευάσας λουτρὸν δημόσιον ἀνήκεν αὐτοῖς (Cleander sub Commodō), et Dion. Cass. 53, 27 : Τὸ πυριατήριον τὸ Λακωνικὸν κατασκεύασε Λακωνικὸν γὰρ τὸ γυμνάσιον, ἐπειδὴ περὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι γυμνοῦσθαι τε ἐν τῷ τότε χρόνῳ καὶ λίπα ἀσκεῖν μᾶλλον ἐδόκουν, ἐπεκάλεσε (quem tamen palastram dicere opinabatur Van Dale Diss. 8, p. 714 sq.), et Suid. : Γυμνάσια, ἀλειπτῆρια ἢ βλακνεῖα ἢ λουτρά. (Quibus adde Etym. M. p. 242, 54, Zon. p. 460 : Γυμνάσια ἢ λουτρά, Athen. 12, p. 527, E : Ποσειδώνιος ... περὶ τῶν κατὰ τὴν Συρίαν πόλεων λέγων ὡς ἐτρόφων γράφει καὶ ταῦτα : Τῶν γοῦν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀνθρώπων διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας ἀπὸ (leg. videtur ἀπολυθέντων, tametsi ἀπὸ est etiam 5, p. 210, F) τῆς περὶ τὰ ἀναγκαῖα κακοπαθείας συνόδους νεμόντων πλείονας, ἐν αἷς εὐωχῶντο συνεχῆς, τοῖς μὲν γυμνασίοις ὡς βλακνεῖαις χροῦμενοι... et quod Ducang. cit. e Chr. Pasch. p. 303, A : Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπᾶτων ἐνεκαινίσθη τὸ γ. Καρωσιανῶν, Thermae Carosianae, idemque in Append. ex Actis S. Melet. n. 2 : Ἐν τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τῷ ἐπιλεγόμενῳ γυμνασίῳ. Idem p. 116 distincti a palaestra gymnasii exx. posuit Plut. Vit. x orat. p. 841, C : Τὸ ἐν Λυκείῳ γυμνάσιον ἐποίησε καὶ ἐφύτευσε καὶ τὴν παλαιστράν ὠκοδόμησε. Diog. L. 2, 43 : Ἀθηναῖοι δ' εὐθὺς μετέγνωσαν, ὥστε κλεῖσαι καὶ παλαιστράς καὶ γυμνάσια. Ubi capiendum putat de scholis philosophorum, comparans locum Pausan. 6, 23, 7, de gymnasio Eleorum similibus recitationibus adhibito, cui addi fort. possit Herodian. 2, 4 : Οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότημος ἦν ὡς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἤδη μαιράκιον ὄντα... εἰς τὰ συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια ἰδιωτεύοντα ὁμοίως τοῖς λοιποῖς παιδεύεσθαι τε καὶ πάντα πράττειν... Et differre gymnasium palaestrae, ut parti differt totum, praeter illum ipsum l. Paus. § 4 et 5 alter docet hic 5, 15, 8 : Ἐν τούτῳ δὲ οἱ τε ὄρμοι τῷ γυμνασίῳ καὶ τοῖς ἀθληταῖς εἰσὶν αἱ παλαιστράι, ut fallatur Ign., intelligi posse negans scriptores qui g. distinguunt a palaestra, nisi scholam appellare gymnasium putentur. Γυμνασίαις confus. e. γυμνασίοις v. ap. Stob. vol. 2, p. 321 Gaisf. L. DIND.]

[Γυμνάσιον, ἡ, Gymnasium, n. pr. mulieris in inser. ap. Boeckh. vol. 1, p. 598; 2, 27, et ap. Plautum in Cistellaria. L. DINDORF.]

[Γυμνασιός, ὁ, Gymnasium, n. pr. viri ap. Photium cod. 59 extr., Suid. s. Γυμνασιός, Liban. Ep. 403, 417, 418, 421, 451, 475, 488. L. DINDORF.]

Γυμνασις, ἡ, i. q. γυμνασία, Exercitatio. [Pollux 3, 153.]

[Γυμνασιώδης, ὁ, ἡ, Qui convenit gymnasio, Aptus gymnasio. Cic. ad Att. 1, 6 : « Tu velim, si qua ornamenta γυμνασιώδη reperire poteris, quae loci sint ejus quem tu non ignoras, ne praetermittas. »]

Γυμνασμά, τὸ, Exercitatio, ut τὰ γ. τῶν ἀθλούντων. Athen. 10, [p. 413, C. Lucian. De gymn. c. 8 : Τῶν γυμνασμάτων δὲ τούτων τὸ μὲν ἐν τῷ πληρῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται. Ubi est var. γυμνασίον. Dionys. Art. Rh. c. 1 : Γυμνασμάτα τε καὶ ἀσκήματα τῆς ῥητορικῆς. Plut. Mor. p. 1119; D : Τίς δὲ τὸν λόγον ἀκούσας οὐ συνῆκεν ὅτι παίζοντός ἐστιν εὐμούσις ἢ γυμνασμά τούτο προβάλλοντος ἐτέροις διαλεκτικόν; Schol. Arist. Ran. v. 974 : Μονοδικαῖς δὲ, γυμνασμάσι μονοδικαῖς. Fab. Aesop. 20, p. 12 Schneid. : Ἀλλὰ χᾶν σὺ μὴ εἶπης, ἀπὸ τοῦ δέματός φαίνῃ ὅτι πολλῶν εἰ γυμνασμάτων.]

[Γυμναστήριον, Exercitandum est. Plato Leg. 8, p. 829, B : Οὐκ ἐν πολέμῳ τὸν πόλεμον ἐκάστους γυμναστήριον. Xen. Ἄπομν. 2, 1, 28 : Ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ γ. σὺν πόνῳ καὶ ἰδρωτί. Galen. vol. 1, p. 42 Bas., 2, 188 Chart. : Γ. οὐκ ἡμῖν ἐστὶν ἐν ἅπασιν τοῖς εἰρημένοις. L. D. Clem.

Al. Paed. 3, 10, p. 283, Strom. 7, 16, p. 894. KALL.]
 [Γυμναστήριον, τὸ, Gymnasium. Aristæa. 2, 3 : Εἶγε
 δικῶν γυμναστήριον τὴν ἡμῶν ποιεῖται παστάδα. SCHNEID.
 Basil. De Spiritu S. t. 3, p. 25. ANGL. Religiosæ disci-
 plinae officina. Io. Climac. p. 23, 9 : Οὐ γὰρ πεφύ-
 κασι τὰ ἐνδρα φυτὰ ἐν σκληροῖς καὶ ἀνδροῖς γυμναστή-
 ρίοις καρποφορεῖν. HASE.]

[Γυμναστήριος, α, ον. Eust. Opusc. p. 211 : Ἴππος
 δὲ τὸν αὐτοκράτορα ἔφερον οὐ γυμναστήριος, οὐ καὶ μόνου
 χρεῖα ἦν ἀνδρὶ οὕτω καταπόνω, ἀλλὰ μάχιμον φρουατώ-
 μενος καὶ διατινάσσειν τὸν ἐπιβάτην εἰς ἐναγώνιον. Ver-
 tendum videtur Gestatorius, ut Γυμναστής in Gl. red-
 ditur Gestor, Γυμνάσω, Gesto, Γυμνάζομαι, Gestor,
 Vector; vel etiam Vector. L. DINDORF.]

Γυμναστής, ὁ, Qui exercet pueros in palestra,
 Qui praefectus est exercendis pueris, Xen. [Comm.
 2, 1, 20 : Αἱ μὲν βραδιουργαὶ καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδο-
 ναὶ ὅτε σώματι εὐεξίαν ἰκαναί εἰσιν ἐνεργάζεσθαι, ὡς
 φασιν οἱ γ. οὔτε ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιολογῶν οὐδεμίαν ἐμ-
 ποιοῦσιν. Γυμναστήν α παιδοτρίβην distulisse sic ut gym-
 nasta corporis habitum, praedotriba artis gymnasticae
 facultatem et peritiam videret, idque discrimen non
 semper observari a veteribus, docet Van Dal. Diss. 8,
 p. 693, 696, 705 sqq., quum ex aliorum scriptorum
 locis tum ex Aristot. uno Polit. 9, 3 : Παραδοτέον
 τοὺς παῖδας γυμναστικῇ καὶ παιδοτρίβικῇ· τούτων γὰρ ἡ
 μὲν ποῖαν τινα ποιεῖ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος, ἡ δὲ τὰ ἔργα,
 unoque Galeni De sanit. 2, 11, vol. 6, p. 90, B : Ὅπερ
 οὖν ὀλίγον ἔμπροσθεν ἔλεγον ὡς ὁ παιδοτρίβης ὑπηρέτης
 ἐστὶ τοῦ γυμναστοῦ ὁ ὅσπερ ὁ μάχιμος ἰατροῦ, τοῦτο καὶ
 νῦν ἐπιδεδείκται. Axiochi p. 366, D, ubi item jun-
 guntur γ. et παιδοτρίβη, meliores libri γραμματι-
 στικῆ. L. DIND.] At Theocr. [23, 56] dixit, Βαῖνε
 δ' ἐς ἄθλος Γυμναστῶν. [Gl. Exercitator, Gestor,
 Γυμνασταί· Lanistae. Dio Cass. 72, 19 : Ἀντηγωνίζετο
 δὲ αὐτῷ γ. τις ἡ καὶ μονομάχος, νάρθηκα ἔχων. Ubi
 Reim. : « Lanista, ἐπιστάτης μονομάχων, qui tirones
 gladiatorios solebat instituire. V. Lips. Saturn. 1, 15,
 Opp. vol. 3, p. 504. » Conf. 72, 22 ; 77, 2.]

Γυμναστικός, ἡ, ὄν, Exercitatorius, Ad exercitatio-
 nem pertinens. [Eust. II. p. 833, 22 : Ὁ γυμναστικός
 πόνος. Plut. Mor. p. 569, E : Ὁ ἰατρικός καὶ ὁ γ. νό-
 μος.] Vel, Excitationis palaestricae peritus, e Plat.
 Protag. [p. 313, D : Ἐὰν μή τις τύχη γ. ἡ ἰατρὸς ὢν·
 Phaedr. p. 248, D : Εἰς φιλοπόνου γυμναστικῶν. Plut.
 Alc. c. 23 : Ἐν Σπάρτῃ γυμναστικός, εὐτελής, σκυθρω-
 πός· Mor. p. 651, D : Ἡμιστὰ γοῦν οἱ νέοι καὶ γ. πι-
 μελωδεῖς.] Item γυμναστικῆ, sub. τέχνη, Ars docens
 quae ad excitationem pertinent, Plato Gorg. [p. 450,
 A. Id. Conviv. p. 186, E : Ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικῆ
 καὶ γεωργία. Ubi praecesserat τέχνη. Et Leg. 5, p. 743,
 D : Χωρὶς γ. καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. Conf. 6, 764, D,
 Reip. 2, p. 376, 377, Aristot. Pol. 4, 1 ; 9, 3 et 4.
 Galen. Ad Thrasybul. c. 33, vol. 6, p. 30, B : Γυμνα-
 στικῆς δὲ τέχνης οὕτω μὲν ἦν τοῦνομα καθ' ὅμηρον οὐδὲ
 καλεῖται τις ὄλωις γυμναστικός, ὡς περ ἰατρὸς, ὅπου γε καὶ
 παρὰ Πλάτωνι τὸ μὲν γυμναστικῆς ὄνομα οὐ πολλάκις ἐβ-
 ρεῖν ἐστὶ, παιδοτρίβην μὲντοι καλεῖν μᾶλλον ἢ γυμναστήν
 τὸν τεχνίτην αὐτῆς· ἤρξατο γὰρ ὀλίγον ἔμπροσθεν τῶν
 Πλάτωνος χρόνων ἡ τέχνη τῶν γυμναστῶν, ὅσπερ καὶ
 ἀθλητῶν ἐπιτήδευμα συνέστη. Plut. Mor. p. 140, B : Οἱ
 φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικούς ποιοῦσιν... οἱ
 φιλαθληταὶ γυμναστικούς. Conf. etiam Γυμναστής. Γνω-
 στικὸν et γυμναστικὸν confus. v. in Ἐψιάτιμον.]

[Γυμναστικός, Gymnastice. Aristoph. Vesp. 1212 :
 Γυμναστικός ὑγρὸν χύτλασον σεαντόν. Unde citat Poll.
 3, 153.]

Γυμνήλος, Inops, Hesych. [Γυμνήλοι, οἱ ἀκτῆμονες
 καὶ πένητες. Eadem omisio καὶ Etym. M. p. 243, 14.]

Γυμνῆς [γυμνῆς], ἦτος, ὁ, Miles levis armaturae.
 [Hesych. : Γυμνήτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὄπλα· οἱ δὲ τοὺς
 σφενδονήτας, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους. Significa-
 tionis originem demonstrat Herodot. 9, 63 : Πλείστον
 γὰρ σφρακ ἐδηλέετο ἡ ἐσθῆς, ἐρῆμος εὐσθα ὄπλων, πρὸς
 γὰρ ὄπλατας ἐόντες γυμνήτες ἀγῶνα ἐποιεῦντο. Sunt enim
 proprie qui carent ὄπλω, Clipeo. Eur. Phoen. 1147 :
 Γυμνήτες, ἰππῆς, ἀρμάτων τ' ἐπιστάται. Frequenter
 utitur etiam Xenoph. alique Tactici. V. Γυμνήτης in
 fine. Eadem signif. substant. jungit Eur. Rhes. 313 :
 Πολλὸς δ' ὄχλος γυμνῆς θυαρτῆ. Xen. Anab. 4, 1, 28 :

A Ἐκ τούτου ἐρωτῶσιν, εἰ τις καὶ τῶν γυμνητῶν ταξίαρχον
 ἐθέλοι συμπορεύεσθαι. Paullo aliter Arrian. Tact. p. 78
 Scheffl. : Καὶ οἱ λογχοφόροι οἱ γυμνήτες δρόμῳ ἐπέσθωσαν.
 || Eadem structura sed signif. Nudi Diodor. 3, 8 :
 Ἐσθῆτι δὲ τινες μὲν αὐτῶν ἀπλῶς οὐ χρώνται, γυμνήτα
 βίον δι' αἰῶνος ἔχοντες. Miscendis ambabus signif. in-
 geniose, ut solet, ludit Dio Chrys. Or. 35, vol. 2,
 p. 63 : Φημι τοίνυν οὐδὲν δ' αὖτος εἶναι τοῖς γυμνήταις τού-
 τοις (Cynicis), οὐδ' ἂν πελτασταὶ γένωνται, πρὸς γε τὸ
 δίκαιον καὶ σωφροσύνην ἀληθῆ καὶ φρόνησιν, οὐδ' ἂν εἴτι
 μᾶλλον ἀποδύσονται καὶ γυμνοὶ περιτρέχῃσι τοῦ χειμῶνος.
 Ἡ τὴν Μήδων καὶ Ἀράβων στολὴν λάθωσιν. Citavit Wakef.
 Notandum etiam formam γυμνῆς saepe in libris mutari
 in γυμνήτης, sicut ap. Herodot. l. c. est var. γυ-
 μνήται, it. ap. Xen. An. 1, 2, 3 ; 3, 4, 26 ; 4, 1, 6, etc.
 Conf. Γυμνήτης. || Γυμνήτες ap. Argivos dicebantur
 ministri dominis certis non addicti, similes Lacedaem-
 oniorum helotis. Pollux 3, 83 : Μεταξὺ ἐλευθέρων
 καὶ δούλων οἱ Λακεδαιμονίων Εἰλωτες καὶ Θετταλῶν Πε-
 νέται καὶ Κρητῶν Κλαρῶται καὶ Μνωῖται καὶ... Ἀργείων
 Γυμνήτες. Etym. Traject. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 213 :
 Εἰλωτες οἱ παρὰ Λακεδαιμονίους μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύ-
 θεροι. Οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίους θῆτες καὶ πελάται λέ-
 γονται, παρὰ Ἀργείοις γυμνήτες. Conf. Γυμνήσιος.]

[Γυμνήσιαι, αἱ, Gymnesiae, insulae maris Tyrrheni,
 dictae ab incolis aetatem nudis exigentibus, secundum
 Steph. Byz. : Γυμνησίαι, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα,
 οὗχ ὡς τινες, μία. Λυκόφρον (633)· Οἱ δ' ἀμφοτέρωστος
 χοιράδας Γυμνησίας σισυρονοῦται κερκίνοι πεπλωκότες
 ἀχλαῖνον ἀμπρεύουσι νήλιπον (ἀμπρεύουσι νήλιποι) βίον.
 Nominis rationem eandem reddunt Diodor. 5, 17, Li-
 vius l. 60 epit., confutati a Berkelio, qui docet esse
 dictas a γυμνήσι, Funditoribus. Tyrrheno autem in
 mari quum ponit Steph., pelagus illud extendit ad
 Hispaniam usque, cui Baleares constat adiacere.
 Sing. ἡ Γυμνησία est ap. Strab. 2, p. 123, ubi tamen
 assentior legentibus αἱ Γυμνήσιαι. Accentum ap. Ste-
 phan. et Strab. 2, p. 129 notandum est male poni in
 tertia, rectius ap. Strab. 3, p. 159, Diod. l. c., Aga-
 them. p. 13 ed. Huds., Dionys. v. 457, Eust. et para-
 graphr. in secunda, quum adjective, non substantive
 dicatur Γυμνήσιαι. Ceterum saepe in libris corrupti-
 pitur in Γυμνάσιαι, formam nihili, quae cod. auctori-
 tate eximenda Plinio N. H. 3, 11 : v. Diod. l. c., Dionys.
 ll. cc., Strab. 3, p. 168 ; 14, p. 654, Aristot. Mir.
 c. 89, Dion. Cass. 43, 29. L. DINDORF.]

[Γυμνήσιος, α, ον, Gymnesius, gentile a Γυμνήσιαι,
 quod v. Steph. Byz. : Γυμνήσιαι... τὸ ἐθνικὸν Γυμνήσιος,
 Γυμνησία. Appian. Pun. c. 40 : Τοσοῦται τε αὐτοῖς ἀνα-
 μεμάχτο πάντη καὶ σφενδονήται, Μαυροῦσιοι καὶ Γυμνή-
 σιοι. || I. q. Γυμνῆς ap. Argivos. Steph. Byz. s. Χίος,
 de Chiis : Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν, ὡς
 Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἰλωσι καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις
 καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις κ. τ. λ. Γυμνήσι reponit
 Ruhnk. ad Tim. p. 215. Sed Γυμνησίας legit certe
 Eustath. Stephanum expilans ad Dionys. v. 533.
 L. DINDORF.]

[Γυμνήσις, ἴδος, ἡ, Gymnesia, gentile fem. a Γυ-
 μνήσιαι. Steph. Byz. : Γυμνήσιαι... τὸ ἐθνικὸν Γυμνήσιος,
 Γυμνησία καὶ Γυμνησίας. L. DINDORF.]

[Γυμνητάω voc. nihili. V. Γυμνητεύω.]

[Γυμνητεία, ἡ, Nuditas. Phurnut. p. 162 : Τινὲς δὲ
 οἰοῦνται διὰ τῆς γ. αὐτῶν (Gratiarum) παρὶστασθαι τὸ εὐ-
 λώτως καὶ ἀνεμποδίστως δεῖν ἔχειν πρὸς τὸ χερίσθαι.
 WAKEF. Crebrum est ap. Eust. Opusc., sed ubi male
 γυμντεία, velut p. 190, 43 : Οὐκοῦν φιλοτιμησεται ὁ
 στολῆτης τὴν γυμντείαν καὶ αὐτὸς ἐμφανεστάτα ἐπιδεί-
 ξασθαι· 220, 21 : Γυμντεία πολλὰ τοῦ σώματος ἐνεφάνιζεν
 295, 52 : Ἡ ξηρὰ κοίτη ὄψε ποτε ὑπὸ θεοριλῶν ἐξεθερα-
 πεύθη ἀνδρῶν, ὡς περ καὶ ἡ γυμντεία· 330, 10 : Καλὸν
 ἢ παλαιὰ ἡμῶν γυμντεία μακαρισμοῦ εἶχε πλάσμα. Item
 ap. Nicet. Annal. 10, 9, ab Schneid. cit., p. 196, A :
 Ὡς περ καὶ εἰς γέλων τὴν γυμνητείαν ἐτίθεσαν τῶν πολλῶν.
 Conf. Zon. s. Γυμνήτης cit. L. DINDORF.]

Γυμνητεύω, Sum miles levis armaturae. [Plut. Aem.
 c. 16 : Τοῖς γυμνητεύουσι καὶ ψλοῖς. Dio Cass. 47, 34 :
 Προσέμειζαν αὐτοῖς ἀπροσδόκητοι γυμνητεύουσι. African.
 Cest. p. 278, col. 1, 8 : Τῶν δὲ οὗχ ὑπομενόντων διὰ τὸ
 γυμνητεύειν.] || Nudus sum, [γυμνός διατελῶ Suid. 1
 Cor. 4, 11 : Πεινώμεν καὶ διψώμεν καὶ γυμνητεύομεν.]

Dio Chrys. Or. 25, vol. 1, p. 520: Ἐτι νῦν μαστιγοῦνται Λακεδαιμόνιοι καὶ θυραλοῦσι καὶ γυμνητεύουσι. L. D.] Basil.: Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ οὐ φυλάσσει ἐν ἀποθήκαις· alibi, Ὁ πεινῶν τήκεται, ὃ γυμνητεύων πηγυνοῦται. Chrys.: Ἀλλὰ τοῖς πεινῶσιν, ἀλλὰ τοῖς διεψῶσιν, ἀλλὰ τοῖς γυμνητεύουσιν. [Cum gen., ὄπλου παντός Nicet. Ann. 10, 3, p. 184, C. Vitiose per i tum Nicet. l. c. tum Eust. Opusc. p. 219, 3: Διψήσει καὶ γυμνητεύσει· 302, 17: Τὸ γυμνητεύειν· 331, 81: Γυμνητεύοιτε· πῦρ ἢ παγετὸν ἐνδύσοισθε. L. D. Demophilus in Galei Op. Mythol. p. 621: Γυμνὸς ἀποσταλεῖς σοφὸς γυμνητεύων καλέσει τὸν πέμψαντα. WAKEF. Theodor. Prodr. p. 154. Struv. Me exerceo, Tatian. ad Gr. 77. WAKEF.]

Γυμνήτης, ἰ. η. γυμνῆς [γυμνῆς]: βίσιος, Nuda vita, Epigr. [Anth. Pal. 7, 65: Διογένους τότε σῆμα, σοφοῦ κυνός, ὃς ποτε θυμῷ ἄρσειν γυμνήτην ἐξεπόμεν βίσιον, ut supra notatum est γυμνήτας dici Cynicos. Strabo 16, p. 776: Γυμνήται δὲ καὶ δερματοφόροι. Lucian. Bacch. c. 3: Γυμνήτας ὀρχηστάς. Adjective pro Nudo dixit et Lycophro 387: Τὸν δ' (Ajacem), οἷα δῦπτην κηρύλον διὰ στενοῦ αὐλῶνος οἴσει κῦμα γυμνήτην φάγγρον, διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον, ubi scrib. γυμνήτην, cum eod. schol. Idem vitium ap. Eust. Opusc. p. 189, 81: Οἱ γυμνῆται οἱ τῷ ἱματισμῷ καὶ περιεργασίᾳ πᾶσαν συναπεκονοῦσάμενοι· 190, 35: Τὸν γυμνήτην ὑπερελάσαι. || Miles levis armaturæ. Strabo 14, p. 654: Τοὺς γυμνήτας ὑπὸ Φοινίκων Βαλεαρίδας λέγεσθαι. Themist. p. 325, B: Ὀπλίτας ἢ σφενδονήτας ἢ γυμνήτας. Nisi hic quoque scr. γυμνήτας. V. Γυμνῆς. Halucinetur certe Suidas ante locum Xen. An. 4, 1, 16, ubi γυμνήτας ipse scribit cum libris, ponens: Γυμνήται, ἢ εὐθεία ὃ γυμνήτης, ἣν δὲ τάξις πεζῶν. L. DINDORF.]

Γυμνητία, ἢ, Levis armatura, i. e. Milites levis armaturæ, Thuc. 7, [37: Οἱ ἰππῆς καὶ ἡ γυμνητία τῶν Συρακοσίων].

[Γυμνητικός, ἢ, ὄν, Velitaris, Gl. Xen. Cyr. 1, 2, 4: Οἱ δὲ ἐξηθοὶ καὶ κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχαῖα σὺν τοῖς γυμνητικοῖς ὄπλοις. Ubi libri non pauci γυμνικοῖς. Plut. Flamin. c. 4: Ἄμ' ἡμέρα πᾶν μὲν βαρὺ πᾶν δὲ γυμνητικὸν ὄπλον ἐκίνει. Aristid. Quinct. p. 128: Μεσότης δ' ἀμφοῖν (equitum peditumque) τὸ γ. Conf. Strab. 7, p. 306. L. DINDORF.]

[Γυμνήτης, ἴδος, ἢ, fem. a γυμνήτης, Nuda. Plut. Mor. p. 332, B, a Kall. cit.: Κἀκεῖ (apud Indos) τινες εἶναι λέγονται στεργᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐθάδες, de gymnosophistis loquens, quorum nuditatem sapientiæ eorum tribuit. Zonar. p. 459: Γυμνήτης, γυνή γυμνητεία. Fort. γυμνή leg. pro γυνή. L. DINDORF.]

Γυμνητίδες νῆσοι, quæ et Baleares, et Callarides, e Diosc. [Non ap. Dioscoridem, sed ap. Diodorum, de quo dixi in Γυμνήσαι, memorantur Baleares, neque aut ap. hunc aut, quem norim, alium vocantur Γυμνητίδες, sed Γυμνήσαι, unde est gentile fem. Γυμνησίας, quo fortasse referendum illud Γυμνητίδες. Nihil etiam nomen Callaridum, ductum, ni fallor, ex vitio librorum quorundam Diodor. 5, 16. L. DIND.]

[Γυμνίας, Gymnias, n. pr. urbis Scythinorum, ut videtur, ap. Xenoph. Anab. 4, 7, 19. V. Γυμνασία et Γυμνοί.]

Γυμνικός, ἢ, ὄν, Gymnicus: ut ἀγῶνες [Herodot. 2, 91; 9, 33], Aristoph. [Pl. 1163], Thuc. [3, 104; 5, 80. Xen. Hist. Gr. 3, 2, 21: Ἐκώλυον καὶ τοῦ ἰππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. Idemque alibi. Isocr. De big. p. 353; Demosth. p. 265 extr.; Aristot. Pol. 6, 8 extr. Plato Leg. 6, p. 764, D: Ἀγωνίας δὲ ἐν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν ἀλλοθέτας. Diod. 5, 53; Polyb. 5, 101, 6, etc. Conf. Poll. 3, 146.] Certamina gymnica, i. e. In quibus athletæ nudi certabant. Dicunt et Gymnicos ludos Lat. Et γυμνικά ὄπλα, Xen. [De l. Xen. v. in Γυμνητικός. || De athletic Poll. 3, 143: Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται.]

[Γύμνιος, ἴδος, Gymnis, n. pr. Suid.: Γύμνιος, ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται Γύμνιος.]

Γυμνοδερχέομαι, Nudus conspicior, e Luciano. [Cynic. c. 1: Τί ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνά μὲν ἔχεις καὶ κόμη, χιτῶνά δὲ οὐκ ἔχεις καὶ γυμνοδερχῆ, vox corrupta: v. Lobeck. ad Phryn. p. 624. ANGL.]

Γυμνοδέρομαι, Nudus conspicior, VV. LL. [V. Γυμνοδερχέομαι.]

Γυμνόκαρπος, ὃ, ἢ, Cujus fructus nudi sunt, ad diffe-

rentiam eorum, quæ habent fructum involucre aliquo tectum, ut castaneæ, nuces, et similes plantæ. [Theophr. C. Pl. 1, 17, 8.]

[Γυμνοκοιλίας, Limax, Gl.]

[Γυμνοκριθῆ, Hordeum decorticatum, ap. Myresum De antidotis c. 449. Ducang.]

[Γυμνόκριθον, Hordeum nudum. Cereale semen est in Cappadocia proveniens, ut scribit Oribas. l. 1 Coll. med. c. 1, forte id hordeum quod decorticatum nascitur, et quod vulgo Hordeum mundatum appellatur. GORREUS. Ex. e Meletio Mon. De urinis posuit Ducang. in App. Gl. p. 52.]

[Γυμνολογίζω, Martian. Cap. De nupt. Phil. 1, p. 2: Quid istud, mi pater, quod nondum vulgata materie cantare deproperas, et ritu nictantis antistitis, priusquam fores aditumque reseraris, γυμνολογίζεις. Margō: Al. γαμολογίζεις.]

[Γυμνολογος, ὃ, ἢ. Schol. Nicand. Al. 271: Τῶν δὲ καστάνων τὸ μὲν Σαρδιανόν, τὸ δὲ λόπιμον, τὸ δὲ μάλακόν, τὸ δὲ γυμνολοπόν. Sic enim Schneid. e conj. Hoffmanni, quum γυμνολογία sit in libris: interpretatur autem p. 162, Nuces quæ calyce facile spoliantur aut plane carent.]

[Γυμνοπαιδεία. V. Γυμνοπαιδία.]

Γυμνοπαιδία, vel [vitiose] Γυμνοπαιδία, ἢ, η. d. Nudorum ludus. Bud. Chorum velut lupercorum fuisse putat. [V. in fine.] Idem alibi e Plut. Apophth. 182 [p. 208, D,] de quadam Saltatione Laconica dictum fuisse scribit: reprehendit autem Philelphum, qui Gymnicum certamen interpr. Remittit et ad eund. Plut. Agesilao 201 [c. 29, ubi pariter ac Lyc. c. 15, γυμνοπαιδία scriptum; γυμνοπαιδία recte Mor. p. 227, F, p. 1134, C, Cimon. c. 10,] et ad Paus. p. 72 [3, 11, 9: Σπαρτιάταις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Πυθαιῶς τέ ἐστιν Ἀπολλωνος καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀητοῦς ἀγάλματα· χορὸς δὲ οὗτος ὃ τόπος καλεῖται πᾶς, ὅτι ἐν ταῖς γυμνοπαιδίασι (ἐορτῇ δὲ εἰ τις ἄλλη καὶ αἱ γυμνοπαιδίαὶ διὰ σπουδῆς Λακεδαιμονίους εἰσὶν), ἐν ταύταις οὖν οἱ ἐξηθοὶ χοροὶ ἰστᾶσι τῷ Ἀπολλωνί.] Apud Xen. Hell. 6, [4, 16, ubi est genit. γυμνοπαιδίων. Id. Comment. 1, 2, 61: Ἀέχας μὲν γὰρ ταῖς γυμνοπαιδίασι τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαιμονίᾳ ξένους ἐδείπνιζε.] Et alibi plur. γυμνοπαιδίαὶ s. γυμνοπαιδίαί. [Plato Leg. 1, p. 633, C: Ἐτι δὲ κἂν ταῖς γυμνοπαιδίασι δειναὶ καρτερῆσεις παρ' ἡμῖν γίνονται τῇ τοῦ πνίγους βῶμῃ διαμαχομένων. Scribendum cum libris non paucis γυμνοπαιδίασι. Thucyd. 5, 82: Τηρήσαντες αὐτὰς τὰς γυμνοπαιδίας τῶν Λακεδαιμονίων. Et statim: Αναβλάζομενοι τὰς γυμνοπαιδίας. Et denuo: Τὰς γυμνοπαιδίας ἤγον. Herodot. 6, 67: Ἦσαν μὲν δὲ γυμνοπαιδίαί. Athen. 15, p. 678, C: Θυρακτικοί. Οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίους, ὡς φησι Σωσσίβιος ἐν τοῖς περὶ θυσίων, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι... φέρειν δ' αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς Γυμνοπαιδίας (scr. -ίας) ἐπιτελοῦσι. Χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παίδων τὸ δ' ἐξ ἀρίστου ἀνδρῶν, γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ἀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμαῖνος ἄσματα καὶ τοὺς Διονυσιοδότου τοῦ Λάκωνος παιδᾶνας. Corrigit Wyttēnb. ad Plut. Mor. p. 238, A: Χοροὶ δ' εἰσὶ γ', ὃ μὲν πρῶτος παίδων, ὃ δὲ δεύτερος ἐφήτων, ὃ δὲ τρίτος ἀνδρῶν. Chorum virorum nominat etiam Xenoph. Hist. Gr. l. c.: Ὁ μὲν εἰς τὴν Λακεδαιμόνα ἀγγελῶν τὸ πάθος (Leuetricum) ἀφικνεῖται γυμνοπαιδίων τε οὐσῶν (οὐσης) τῆς τελευταίας καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος· οἱ δὲ ἐφοροὶ ἐπεὶ ἤκουσαν τὸ πάθος, ἐλυποῦντο μὲν ὡς περ, οἶμαι, ἀνάγκη· τὸν μὲντοι χορὸν οὐκ ἐξήγαγον, ἀλλὰ διαγωνίσασθαι εἶπον. Unde Schneiderus errorem arguit grammaticorum, qui voc. originem a nudorum puerorum choris repetunt, Suidæ: Γυμνοποδία, χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ἀδοντες εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέᾳ ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν, et qui similia his tradunt Phrynichi Bekk. An. p. 32, 18, ubi γυμνοπαιδία (quam γυμνοπαιδία ex cod. affert Ruhnck. ad Tim. p. 74), Etym. M. p. 243, 3. Ipse igitur duxisse videtur a παιδία: unde duci nec lingua patitur nec ratio quæ fuit illius ludicri, de qua veriora aliis tradere videtur Hesychius: Γυμνοπαιδία· ἐνιοὶ μὲν ἐορτὴν φασὶ Σπαρτιατικὴν, ἐν ἣ ἐφήβους κύκλιω περιθεῖν τὸν ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμόν, τύπτοντας ἀλλήλων τὰ νύκτα. Ταῦτα δὲ ἐστι

ψευδῆ· ἐν γὰρ ἀγορᾷ ἐορτάζουσι· πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσδοσι χορῶν γεγυμνωμένων. Interpretationem ab Hesych. vel potius docto quem describit grammatico rejectam sequitur schol. Plat. Leg. p. 450 Bekk.: Ἐν τοῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χειρὶ μάχαις) τὰς γυμνοποδίας λέγει· γυμνάζοντες γὰρ τοὺς παῖδας ἐν ἡλίῳ τύπτειν ἀλλήλους ἐποίουν μέχρι νίκης· et paullo ante: τὰς διαμαστιγώσεις, τὰς γυμνοποδίας, τὰ κρύπτει· ταῦτα γὰρ πρὸς ἀνδρείαν τείνει. Ludicrum celebrari consuevisse proxime post solstitium æstivum constat testimonio Xenophontis de clade Leuctrica accepta πέμπτη ἑκατομβαιῶνος sec. Plut. Ages. c. 28, et Spartam, quum ageretur Gymn., nunciata. Lex. Rhet. Bekk. An. p. 234, 4: Γυμνοποδία, ἐν Σπάρτῃ παῖδες γυμνοὶ παιδῶνας ἀδόντες ἐχόρευον Ἀπόλλωνι τῷ Καρνεῖοι κατά τὴν αὐτοῦ πανήγυριν, ascribit Carneis mense Carneo, qui Metagitinion Attico respondere creditur. || Propria signif. abolita de Romanorum Lupercalibus, ut quæ agerentur a nudis sacerdotibus, Dio Cass. 44, 6: τὰς τοῦ Πανὸς γυμνοποδίας· 11: Τῇ τῶν Λυκαίων γυμνοποδία. Ubi notandus num. sing., quem præter grammaticos, quorum locis jam citt. add. Timæus p. 73, unus exhibet Pseudoplut. in Apophth. supra memoratus. || Pro γυμνοποδία inepta jam antiquitus supposita sæpius est scriptura γυμνοποδία, q. v.] Sed invenitur et Γυμνοποδεία cum ei in hac signif. alicubi ap. Plat. [V. variet. script. in l. Leg.] et alios. [Veluti Suidam v. Γυμνοποδεία et Λυκοῦργος, correctum a Toupio Emend. vol. 1, p. 110, non ut ipse putabat, Kustero, Thucyd. l. c.]

Γυμνοποδία Saltatio, Athen. 269 [14, p. 630, D: Ὅμοιος δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς (ὀρχήσεις εἰσίν), πυρρίχη, γυμνοποδία, ὑπορχηματική... Ἡ δὲ γ. παρεμφερῆς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει, ἥτις ἐμμελεια καλεῖται· ἐν ἑκατέρῃ δὲ δρᾶται τὸ βαρὺ καὶ σεμνόν· 631, B: Ἔοικε δὲ ἡ γ. τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς· γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες, εὐρύθμους φορὰς τινὰς ἀποτελούντες (ἀποτελοῦντες) καὶ στήματά τινὰ τῶν χειρῶν κατὰ τὸ ἀπαλόν, ὡστ' ἐμφαίνειν θεωρημὰ τι τῆς παλαιστρας καὶ τοῦ παγκρατίου, κινδύνους ἐνρhythμῶς τοὺς πόδας· τρόποι δ' αὐτῆς οἱ τε ὠσφοροῖ καὶ οἱ βακχικοὶ (malim ἡ-ἡ... ἡ-ἡ), ὥστε καὶ τὴν ὀρχήσιν ταύτην εἰς τὸν Διόνυσον ἀναφέρεισθαι. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ὡς οἱ παλαιοὶ γυμναζόμενοι πρῶτον ἐν τῇ γ. εἰς τὴν πυρρίχην ἐχώρουσαν προ τοῦ εἰσεῖναι εἰς τὸ θέατρον. L. DINDORF.]

Γυμνοπόδιον, Nudis pedibus incedo, γυμνός βαινῶ, Suid., [Herodian. Epim. p. 18.] pro quo et ἀνυποδετέω. Gregor. p. 205 de discipulis Domini. Quidam annotant γυμνοποδεῖν esse quod Hier. l. 1 In Jovin. dicit Nudipedalia exercere. Sic ap. Tertull. Apol. c. 40: Nudipedalia denuntiare. Nudipedalia igitur fuerint γυμνοποδία, ut χαμενναίαι, quum humi cubabatur: quod in clade aliqua publica aut solemni supplicatione fieri solebat: cujusmodi erat et mos cineribus conspergendi caput, et saccos induendi. [Et alibi:] Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro ἀνυποδετέω ap. Naz. De discipulis Christi, inquit Bud. In VV. LL. ex Hieron. 1 In Jovin. exp. etiam Nudipedalia exerceo. [Epist. Socr. 13: Ἀντισθένας δὲ γυμνοποδῶν τί γὰρ ἄλλο πράττει ἢ σοὶ ἀργίαν καὶ ἀμισθίαν εἰσάγει, πείθων τὸς νέως καὶ ἅπαντας Ἀθηναίους γυμνοποδεῖν. L. D. Achmet. Onir. p. 188, 14: Γυμνοποδῶν ἡκανθώδη τοὺς πόδας καθ' ὁδόν. HASE.]

Γυμνοπόδης, Nudipes. Sed γυμνοπόδης dicitur et Qui nudis pedibus incedit. [Et alibi HSt.:] Γυμνοπόδης, i. q. γυμνόπους, ὁ ἀνυπόδητος, Suid. [Herodian. Epim. p. 212.]

Γυμνοποδία, Ipsa actio incedendi nudis pedibus. Item Saltatio quædam ap. Laced., Bud. e Luciano, ap. quem et γυμνοποδία plur. Exp. et Nudipedalia, ut præcedens v. γυμνοποδεῖν, Nudipedalia exercere. [Et alibi:] Γυμνοποδία, ἡ, Nudis pedibus incedere. Γυμνοποδίας tradunt fuisse Choros puerorum Spartanorum qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorum canerent, in honorem Spartanorum qui pro patria in Theræis ceciderant. Γυμνοπόδιον, Saltationis genus, a nuditate pedum. [Farraginem errorum ex antiquioribus Lexicis ab HSt. repetitorum corrigere licet ex iis quæ dicta sunt in Γυμνοποδία, quod in

A γυμνοποδία corruptum olim ferebatur ap. Lucian. Salt. c. 12, Suid., Philostr. V. A. 6, 20, Max. Tyr. 6, 8. Idem mendum jam Hieronymo ap. Eusebium fraudi fuisse notavit Scalig. n. 1447.]

[Γυμνοπόδιον, τὸ, Genus calceamenti muliebris, Poll. Onom. 7, 74, quod agnoscere sibi videtur in figura Spei Viscont. Mus. Piocl. t. 4, p. 9. HASE.]

[Γυμνοποῖς, ὁ, ἡ, Qui denudat. Pseudo-Chrys. Serm. 83, t. 7, p. 497: Γ. γὰρ καὶ ψυχῆς καὶ σώματος ὑπάρχει ἡ μοιχεία. SEAGER.]

Γυμνόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, Qui nudis pedibus est, Nudis pedibus incedens s. iter faciens, ἀνυπόδητος. [Gl. Nudus pedibus, pedes. Nicet. Chon. Is. Ang. 1, 7, p. 244, B: Τὸς γυμνόπους καὶ χαμεννας τῶν μοναχῶν. Æsch. Prom. 712 schol. scripturam vitiosam γυμνοδας expl. γυμνόπους. L. D. Joseph. Bell. Jud. 2, 15, 1: Γυμνόπους τε (Berenice) πρὸ τοῦ βήματος ἰκέτευσεν. HASE.]

[Γυμνορούπαρος, ὁ, ἡ, Nudus sordidusque. Diog. L. 7, 16: Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν (Zenonem) καὶ γυμνόρουπτινές, ὡς φησὶ καὶ ὁ Τίμων x. τ. λ.]

Γυμνός, ἡ, ὄν, Nudus. [Hom. Od. Z, 136: Ὡς Ὀδυσσεὺς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἐμῆλεν μίξεσθαι, γυμνός περ ἑών. Herodot. 1, 10: Ἄνδρα ὀφθῆναι γυμνόν. Et alii quivis.] Hesiod. Op. [389]: Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμῆσθαι, pro quibus Virg., Nudus ara, sere nudus. [Nudum Hes. et Virg. dicunt tunica indutum, non qui omnem vestem exuisset: v. Voss. ad l. Georg. 1, 299. (Græven. Lect. Hes. p. 551. SCHÆF.) Xen. Anab. 4, 4, 12: Ἐπεὶ δὲ Ξενοφῶν ἐτόλμησε γυμνός ἀναστὰς σχίζειν ζῦλα, τάχ' ἀναστὰς τις καὶ ἄλλος... ἔσχιζεν. Dem. p. 583, 21: Ὡστε με... θοιμάτιον προεῖσθαι καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι. Io. Ev. 21, 7: Σίμων οὖν Πέτρος ἀκούσας ὅτι ὁ κύριος ἐστὶ τὸν ἐπεנדύτην διεζώσατο (ἦν γὰρ γυμνός) καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Euseb. H. E. 6, 40: Μένων ἐπὶ τῆς εὐνῆς ἥς ἦμην γυμνός ἐν τῷ λινῷ ἐσθίματι. L. D.] Athen. 12, [p. 517, D]: Οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐταῖς φαίνεσθαι γυμναῖς. [V., si tanti, ib. p. 541, D; 548, B. Ommissa hujus signif. testium, qui sunt innumeri, enumeratione, noto tantum ap. Polyb. 15, 33, 8: Μετὰ δὲ ταῦτον ἤχθη Νίκων, εἶτα Ἀγαθόκλεια γυμνὴ σὺν ταῖς ἀδελφαῖς... ἐπὶ πᾶσιν ἐκ τοῦ Θεσμοφορείου τὴν Οἰνάνθην ἀποσπᾶσαντες ἦκον εἰς τὸ στάδιον ἀγοντες γυμνὴν ἐφ' ἵππου· et 12: Τὴν γυναῖκα... γυμνὴν εἰς τὴν πλατείαν ἐξέλκουσαι διέσφειραν, Reiskium γυμνὴν interpretari de capitis velo detracto, ut sit i. q. ἀκατακάλυπτον, quemadmodum est c. 27, 2: Τὴν Δανάην... διὰ μέσου τῆς πόλεως ἐλχύσαντες ἀκατακ.] || Γυμνός peculiariter pro Eo, qui nudus sit armis, i. e. Qui sit inermis, ap. Hom. [Il. II, 815: Οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον, γυμνόν περ' ἔοντα, et alibi. Eur. Heracl. 724: Εἰ δὲ τευχέων φοβεὶ βᾶρος, νῦν μὲν πορεύου γυμνός, ἐν δὲ τάξεσι κόσμῳ πυκάζου τῶδε. Plut. Galb. c. 15: Γέροντα γυμνὸν καὶ ἀνοπλον. Herodian. 2, 13: Γυμνοὶ πρὸς ὀπλισμένους· 7, 9: Γυμνοὶ ὄπλων καὶ ὀργάνων πολεμικῶν. Charito 7, 3, ab Schæf. cit.: Τούτους δὲ ἐγὼ σοὶ τοὺς Τυρούς... γυμνοὺς ἐν πέδαις παραστήσω. Maccab. 2, 11, 12: Οἱ πλείονες δὲ αὐτῶν τραυματίαι γυμνοὶ διεσώθησαν. Anth. Pal. 9, 61: Γυμνὸν ἰδοῦσα Λάκαινα παλίντροπον ἐκ πολέμοιο παῖδ' ἔον ἐς πάτραν ὠκὴν ἵεντα πόδα, de eo qui scutum abjecerat: qua de signif. v. Jacobs. vol. 12, p. 131, Boiss. Philostr. 458, Verh. ad Anton. c. 13, p. 99, citt. a Schæf. Improprie Anth. Pal. 12, 158: Σοὶ με, Θεόκλειες, ἀβροπέδιλος Ἔριος γυμνὸν ὑπεστόρεσεν. V. et infra.] Et γυμνὸν τόξον de arcu, qui goryto conditus non sit, ap. Eund. [Od. A, 607; sic et δίστος Φ, 417.] Vide Eust. Sic γυμνὸν ξίφος, Ensis evaginatus. [Apoll. Rh. 1, 1254, etc. Pind. Nem. 1, 52: Κολοῦ γυμνὸν... φάσαγον.] E Luciano [Adv. indoct. c. 8] autem afferitur γυμνὴ ἀγωνία pro Exercitatione, quæ fit nudis corporibus. Dicitur tamen potius γυμνικός ἀγών. [Γυμνὸν στάδιον Pindaro est Cursus nudorum Pyth. 11, 49: Πυθοὶ δὲ γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι: Isthm. 1, 23: Λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετὰ ἐν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσι ἐν τ' ἀπιδοδοῦποισιν ὀπλίταις δρόμοις. || Impubis. Apoll. Rh. 2, 707: Ὡς ποτε... Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε, κούρος ἑὼν ἐτι γυμνός, ἐτι πλοκάμοισι γεγηθῶς (Apollo), ubi v. Brunck. Hesych.: Γυμνή, ἀνήθος,

C

D

et corrupte Γυμνή, ἄνηκος. Hemst. ad Lucian. Dial. Deor. 26, 1, ab Schæf. cit. : « Ælian. ap. Suid. in Διδασκουροι· Νεανία μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἐκότεροι· ubi γ. τὰς π. Quibus nulla genas lanugo vestit. » Similiter de calvis Poll. 2, 26 : Γυμνός τῶν τριγῶν.] || Jungitur etiam gen., ut γυμνός ἐσθῆτος, Herodian. [1, 17; Diod. 1, 8; 3, 24; 5, 17; 4, 53]; γυμνός ἔπλων, ap. Eund. [7, 9, cui Herodot. 2, 141 addit SCHWEIGH. V. et Anth. Plan. 4, 104.] Jungitur et aliis gen. [Æsch. Pers. 1037 : Γυμνός εἰμι προπομπῶν. Plato Gorg. p. 523, D : Γυμνός κριτέον ἀπάντων τούτων (corporis, etc.). Pind. Ol. 3, 25 : (Δένδρον) γυμνός κἄπος. Plut. Artax. c. 5 : Ἀρμάμαξα γυμνή τῶν παραπετασμάτων. Clemens Al. Strom. 7, p. 735, A = 868 : Γυμνός τῆς ἁμαρτίας γενόμενος. Cum ἀπὸ Damasc. p. 98 Kopp. : Οἷον τὴν ὕλην φαμέν, πάντα ἐν οἷσαν γυμνὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων.] Interdumque cum ἔρημος copulatur : ut Isocr. Ad Phil. [p. 87 St.] : Ἀλλὰ τῶν μὲν προεξημένων ἀπάντων ἔρημος γένηται καὶ γυμνός. [Clearnhus ap. Athen. 13, p. 611, C, in comparatione canum et philosophorum : Λοιδόρου δὲ καὶ παμφάγου τοῦ ζώου περφυκότος, ἔτι δὲ ταλακίπυρου καὶ γυμνοῦ τὸν βίον, ἀμφω ταῦτα μελετᾶτε, κακολόγοι καὶ βοροὶ, πρὸς δὲ τούτοις ἀνοικοὶ καὶ ἀνέστιοι βιούντες. SCHNEID. Conf. Poll. 6, 197, inter egenorum appellationes ponens γυμνός. Omnino sæpe dicitur non tantum de vestibus, sed de quibusvis involucribus et tegumentis detractis. Theophr. C. Pl. 1, 17, 8 : Γυμνὰ καὶ ἀκέλυφα. Aret. De caus. m. 2, 4 : Γυμνῇ τῇ ψυχῇ γίγνονται μάντιες ἀτρεκέες. Ælian. N. A. 11, 39 : Τοῦ βίου δὲ ἀπέλθοντα (accipitrem) καὶ μαντεύεσθαι καὶ ὀνειράτα ἐπιπέμπειν, ἀποδυσάμενον τὸ σῶμα καὶ ψυχῇ γεγεννημένον γυμνῇ, ubi v. Jacobs. Eunap. p. 487 : Γυμνὴν καὶ καθάραν διεφαινε τὴν ψυχὴν. Philo vol. 1, p. 1, 1 : Τῶν ἄλλων νομοθετῶν οἱ μὲν ἀκαλλώπιστα καὶ γυμνὰ τὰ νομισθέντα παρ' αὐτοῖς εἶναι δίκαια διετάξαντο. 5, 28 : Εἴ τις ἐβελήσσει γυμνότεροις χρῆσασθαι τοῖς νόμοισιν. Diod. 1, 76 : Γυμνῶν τῶν πραγμάτων θεωρουμένων, Sine fuce oratorio. Strabo 8, p. 379 : Ἐτετέχιστο δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους. Pollux 1, 174, (πόλις) γυμνὴ τείχεος. Id. 1, 236 de arboribus : Ἀφύλλους ... γυμνοῦς. Herodian. 8, 5 : Ὑπὸ γυμνῶ τῷ ἀέρι, Sub divo. Apoll. Rh. 2, 109 : Δρύψε δὲ οἱ βλέφαρον, γυμνῇ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπῆ. Christod. Ecphr. 63 : Βόστρυχον ἀκρήδεμον ἔης συνέεργον εὐείρης· γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον. Dio Cass. 59, 7 : Προσκεφάλαια τοῖς βουλευταῖς, ὅπως μὴ ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων καθίζωνται, πρῶτον τότε ὑπετέθην. Arrian. Venat. 24, 3 : Ἐπὶ γυμνῶν τῶν ἵππων ἐλαύνουσι, Equis vecti non stratis. Euseb. H. E. 6, 40 : Ὅνω γυμνῶ ἐπιβιβάσαντες. Egregie dicitur de acie nudata, sive tergis sive latere hosti præbendis. Thucyd. 3, 23 : Ἐτοξεύον τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά· 5, 10 : Ἐπιστρέψας τὸ δεξιὸν καὶ τὰ γυμνά πρὸς τοὺς πολεμίουσ δόξ. Conf. ib. 71. Ubi schol. : Τὰ γυμνά τοῦ σώματος, τούτεστι τὰ δεξιὰ. Xen. Hist. Gr. 4, 2, 22 : Παίοντες ἐς τὰ γυμνά· 4, 4, 11 : Παίόμενοι ἐς τὰ γυμνά. Et alibi. Dio Cass. 40, 23 : Αὐτοὶ τε ὀπίσθεν ἐς τὰ γυμνά ἀπестραμμένους σφᾶς ἔπαιον, Terga caedebant aversis. African. Cest. p. 308, col. 2 inf. : Ὡς ἂν μὴ πόρρωθεν ὄροντες οἱ πολέμιοι γυμνοὺς τοὺς μεταξὺ τόπους ἐκάστης φάλαγγος καὶ αὐτοὶ διαιρεθῶσιν. Tum dicitur signif. quidem propria, sed usu translato : Euseb. H. E. 4, 24 : Ὡς περ τινὰς θῆρας ἀγρίου τῶν τοῦ Χριστοῦ προβάτων ἀποσοβούντες αὐτοὺς ἀνείργον, τότε μὲν ταῖς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς νοουθεσίαις καὶ παραινέσει, τότε δὲ πρὸς αὐτοὺς γυμνότερον ἀποδυσόμενοι ἀγράφοις τε εἰς πρόσσωπον ζητήσας καὶ ἀνατροπαῖς. African. Cest. p. 291, col. 1, v. 20 : Καὶ Ῥωμαίων τε αὐτοκράτορες παλαιοὶ γυμνότερον καὶ δραστικώτερον ἐχρήσαντο τῷ πράγματι νύκτωρ. L. D.] || Γυμνός λόγος a Luciano, pro Prætextato et turpi poni videtur. Bud. [|| Merus s. Solus : 1 Cor. 15, 37 : Καὶ ὁ σπείρει, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρει, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, Merum coccum, v. c. frumenti, aut alius ejusdam rei. Sic Clemens 1 Ep. ad Corinth. p. 234 : Σπέρματα πέπτωκεν εἰς τὴν γῆν ξηρὰ καὶ γυμνά. SCHLEUSN. Lex. N. T. Oppian. Cyn. 1, 467 : Αὐτὰρ ἐν εὐκάρπῳ γλυκεροσταφύλῳ φθινοπώρῳ ποῖαι καὶ βοτάναι καὶ τ' ἄνεα γηράσκουσι, γυμνὴ δὲ σκυλάκεσι μένει θήρειος αὐτμῆ. Malal. p. 336, 4 : Δούναι... τὴν μητρόπολιν αὐτῆς... γυμνὴν σὺν τείχεσι μόνοις ἀνευ ἀνδρῶν τῶν οἰκούντων αὐτῆν. Tzetz. Hist. 3, 441 : Γυμνὴν γὰρ μόνην

ἔσχηκε, γυμνὴν τὴν βασιλείαν. Proverbia sunt Γυμνός ὡς ἐκ μήτρας de pauperrimis ap. Suid., Diogen. 4, 2, App. Vat. 1, 53; Γυμνότερος Ἰαλέμου ap. Suid. et App. Vat. 1, 56, de miserabilibus; Γυμνότερος καρκινάδος ap. Theophyl. Bulg. Ep. 41, vol. 3, p. 678, E, de inermibus; Γυμνότερος πατῆλου ap. Diogen. 3, 98 et Suid., et Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος, de egegnis, ap. Suid. et Zenob. 2, 95, quo utitur Eustath. Opusc. p. 330, 7 : Γ. ὑπέρου, λόγος παλαιὸς φησι. Γυμνῶ φυλακὴν ἐπιτάττεις, de iis qui imperata exsequi nequeunt, ap. Suid. et Zenob. 2, 98 : Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προσεταγμένα πληροῦν. Hesych. vero : Γ. φ. ἐπιτάττειν (malim ἐπιτάττειν)· παροιμία ἐπὶ τῶν (μη addit Kust.) δεομένων προσταξέως διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυραννίδι. Philemo ap. Athen. 14, p. 663, F : Γυμνῶ φυλακὴν ἐπίταττε, καὶ διὰ τριῶν ποτηρίων με ματτύης εὐφραίνεται. Et quæ proverbii iustar frequentata sunt verba Plat. Phædr. p. 243, B : Ἡρὸν γὰρ τι παθεῖν διὰ τὴν τοῦ Ἐρωτος κακῆγορίαν πειράσομαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινοδίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ οὐχ ὥσπερ τότε, ὑπ' αἰσχύνης ἐγκεκαλυμμένος· v. Lobeck. ad Phrynich. p. 265, cui adde Euseb. Vit. Constant. 1, 54 : Ὡς δ' οὐκ εἶχεν οὐδ' ἐν τούτῳ τοὺς ὑπακούοντας, γυμνῇ λοιπὸν τῇ κεφαλῇ τοὺς κατὰ πόλιν στρατιώτας ἡγεμονικῶν ταγματῶν ἀποβάλλεσθαι... παρεκελεύετο· Eust. Opusc. p. 330, 21 : Γυμνῇ τῇ κ. ἀπηναιδευσάμην. || Γυμνοί, Gymni, gens ad Phasin fl. Orph. Argon. 1043. Γυμνίαις, q. v., confert Gesner. in Ind. || Gymnosophistæ. V. Γυμνοσοφιστής. L. DINDORF.] [Γυμνοσκέλειο, Nudis femoribus s. pedibus sum. Theod. Hyrtac. in Notices et extraits vol. 5, p. 733.] Γυμνοσοφιστεία, ἡ, Gymnosophistarum doctrina s. opinio. Suid. v. Ἀδάμ : Βραχμάνων γυμνοσοφιστεία καὶ ἄκαιροι φαντασία. Scrib. γυμνοσοφιστεία. Cit. Kall.] [Γυμνοσοφιστεύω, Sum Gymnosophista. Eust. Opusc. p. 330, 13 : Ἦδη τις καὶ γυμνοσοφιστεῖν ἡμῶς μυκτῆρισειεν.] Γυμνοσοφιστής, ὁ, Gymnosophista. Plut. Lycurgo [c. 4] et Alex. [c. 64], Sapientes Indorum, VV. LL. ita vocati, quod nudi in sylvis agerent. [Conf. Lucian. Fugit. c. 7, Diog. L. Proem. 1, et 6, et 9; 9, 35 et 61. Eust. Opusc. p. 185, 30 : Τὰ τῶν ἱστορουμένων γυμνοσοφιστῶν, οἵπερ σκιὰν ἀρετῆς διώκοντες οὐκ εἶχον ὄκνον κατὰ λίθων ὑπεστρωμένον κεῖσθαι ἀνακλιόμενοι. Tanquam gentem ponit Epiphani. vol. 2, p. 116, D, indeque præter alios Chr. Pasch. p. 30, C, 31, C. Zonar. p. 457 : Γυμνοσοφισταί, οἱ φιλόσοφοι παρὰ Βαβυλωνίους. Eosdem γυμνοὺς dicit Philostr. V. Ap. 6, 7, 1, V. Sophist. 2, 5. L. DINDORF.] [Γυμνοσοφιστεία. V. Γυμνοσοφιστεία.] [Γυμνοσπέρματος. V. Γυμνόσπερμος.] Γυμνόσπερμος, Nudum semen habens, i. e. Non inclusum, Theophr. [Alibi:] Γυμνόσπερμος sive Γυμνοσπέρματος, Cujus semen nudum est. Theophr. H. Pl. 7, 3, [2], quum dixisset omnia esse aut ἐλλοβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παπποσπέρματα, subjungit : Ραφανίς μὲν γὰρ, καὶ νάπυ, καὶ γογγυλίς, ἐλλοβοσπέρματα· κορίαννον δὲ, καὶ μάραθρον, καὶ ἀνηθον, καὶ κύμινον, γυμνοσπέρματα· βλίτον δὲ καὶ τεύτλιον, καὶ ἀνδράφαξις, καὶ ὄκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα· θριδακίνη δὲ, παπποσπέρματος. Unde Plin. 19, 7 : Nudum semen apii, coriandri, anethi, feniculi, cumini : cortice obducta bliti, betæ, atriplicis, ocimi : at lactucis in lanugine. Ubi etiam observa quomodo interpretetur cetera comp. Nam Ἐμφλοιοσπέρματα vocat Quorum semina cortice obducta sunt : et Παπποσπέρματα, Quibus in lanugine semen est : at Ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt surculacea; sic enim Theophr. verba interpr. l. c., Surculacea in folliculo semina sunt raphano, sinapi, rapo. [Γυμνόσπερμος, ib. 1, 11, 1 et 3; 8, 3, 4. Γυμνοσπέρματος, 1, 11, 2; 8, 4, 1.] Γυμνότης, ητος, ἡ, Nuditas. Chrys. : Λιμὴ καὶ δίψη καὶ γυμνότητι ἐπαλαίου. [Deuter. 28, 48 : Ἐν λιμῇ καὶ ἐν δίψει καὶ ἐν γυμνότητι. Rom. 8, 35 : Λιμὴ ἢ γυμνότης. 2 Cor. 11, 27 : Ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι. Apoc. 3, 18 : Ἴνα περιβάλη καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχὴν τῆς γυμνότητός σου. Zonar. p. 458 : Τῆς τοῦ Ἀδάμ γυμνότητος. Eust. Opusc. p. 330, 31.]

[Γυμνοφανής, ὁ, ἡ, Qui nudus conspicitur, Nudus. Pseudoclemens Const. Apost. 7, 33 : Ὁ θεός, ὃ πᾶσα γυμνοφανής βλέπεται καρδία. KALL. Io. Laurent. De magistr. reip. Rom. p. 268 : Πορνῶν γ. L. DINDORF.]
[Γυμνόχρους, οὐς, ὁ, ἡ, Qui cutem denudavit, Nudum corpus ostendit. Nonnus Dion. 7, 124 : Γυμνόχροϊ Λήδη· 16, 12 : Γυμνόχροα κόρη. ANGL. et KALL.]

Γυμνώω, Nudo, Denudo. [Hom. Od. Z, 222 : Αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι. Il. M, 389, etc. Hesiod. Sc. 334, 460 : Γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο.] A cuius pass., Εἶπου τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο, Lucian. [Callim. c. 10]; Thuc. [1, 6] γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus. [Max. Tyr. 13, 5 : Ἡ... ψυχὴ... ὡς τάχιστα ἐφέεται γυμνωθῆναι (corpore), ubi v. Markl. SCHÆF.] Dicitur et γυμνώσας τὸ ἐπιθῆναι ab Herodiano [1, 8, et Palæph. 32, 2. Herodot. 3, 64 : Γυμνωθὲν τὸ ζῆφος.] Nudato pugione, i. e. Evaginato. [Simili metaphora Strabo 17, p. 789 : Ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελείως γυμνοῦται καὶ ἀναλύεται τὸ πεδίον. Bato Athen. 14, p. 639, E : Τὴν πρότερον λιμνάζουσαν γόραν ἅπασαν γυμνωῦσθαι. HEMST. Plut. Mor. p. 366, D : Ὁ μὲν Νεῖλος ὑπονοστεῖ, γυμνοῦται δὲ ἡ χώρα. Longus Past. 3, c. 12 : Ἡδὴ δὲ ἦρος ἀρχομένου, καὶ τῆς μὲν χιόνης λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμένης. Schol. Hom. Il. A, 388 : Ὁ δὲ καὶ γυμνοὶ τὴν δεξιάν τῶν ἐταίρων, Ob oculos ponit. Longin. 9, 6 : Ἀναρρηγυμένης μὲν ἐκ βάρβρον γῆς, αὐτοῦ δὲ γυμνουμένου ταρτάρου. Pollux 2, 91 : Γυμνοῦνται γελώντων, de dentibus. Id. 1, 236 de arboribus : Ἀπόλλους, ἀκόμους, γυμνοὺς, γεγυμνωμένους· 1, 231 : Φυλλορροεῖ, γυμνοῦται. Polyb. 10, 27, 10 : Ὀδὲ μιν αὐτῶν γεγυμνωσθαι συνέβαιεν (trabium auri argentique lannis inductarum). Steph. Byz. s. Δαμασκῶ : Ἐριθὴς τὸν ἀσκὸν τοῦ δέρματος ἐγύμνωσεν. || Depono s. Exuo, Judith. 9, 1 : Ἐγύμνωσεν ὃν ἐνεδιδύσκετο σάκκον. L. D.] Cum gen. : Γυμνῶ σε τῶν ὄπλων, ap. Eund. [2, 11. Hesych. : Ἐσχύλευον, ἐγύμνωσκον τῶν ὄπλων. WAREF.] Sic Γυμνῶ τὰ ὄστρα τῶν κρεῶν. Et : Ἐγυμνώθη βράχων. [Socrates H. E. 2, 23 : Γυμνωθέντα σε τῆς πατρώας ἐστίας. Euseb. Vit. Const. 1 : Ἐγυμνοῦντο ὄντα τῶν κατὰ πᾶν ἔθνος ἀξιωματῶν αἱ τάξεις ἀνδρῶν θεοσεβῶν, ἐγυμνοῦτο δὲ καὶ αὐτοὶ ὁ τούτων νομοθέτης εὐχὸν ὄστων ἀνδρῶν ἑαυτὸν στερήσας. Et inferius : Γυμνωθεὶς τῆς ἐκ θεοῦ ἐλπίδος. Method. Conviv. dec. virg. p. 83, C : Γυμνουμένους προφάσεων. Med. Γυμνοῦσθαι signif. act. Nonn. Dion. 22, 217 : Ὡς δ' ὅτε βιγαλίου σκιερῆν μετὰ χεῖματος ὄρη φάνεται ἀσκεπῶν νεφῶν γυμνουμένος ἀήρ, φέγγος εἰαρινοῦ δεδεγμένους αἰθρῶν αἰθρῶν, ὡς ὄγε, βραχέων πυκινὰς στίχας... Ἰνδῶν σχιζομένων μεσάτην γυμνώσατο χάρη. L. D.] || Pro Spolio, Privo, Herodian. [7, 3 : Γυμνοῦντα καὶ τὰς οὐσίας ἀφαιρούμενον τῶν οἰκείων.] Sic Plato [Reip. 10, p. 601, B : Ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν... οἰμαὶ σε εἰδέναι οἷα φαίνεται. Ibid. 2, p. 361, B] : Γυμνωτέος δὴ πάντων. [Antiphon ap. Harpocrat. v. Διάθεσις : Γυμνωθεῖσα ἀφορμῆς. HEMST.] Affertur et pro Exhaustio e Nonno [Io. c. 2, p. 14 Heins. : Οἶνον ἡδυπότιο] ἀμφοφορῆς ἐγυμνώθησαν.

[Γυμνῶς, Nude. Schol. Esch. Prom. 740. ANGL. Clem. Al. 199 (?). Athan. vol. 1, p. 455. KALL. Lex. Cyrilli Ms. Brem. ap. Schlessn. Lex. N. T. v. Γυμνός : Γυμνῶς, φανερώς. Method. Conviv. dec. virg. p. 69, C : Καὶ ἐν τῇ παναρέτῳ δὲ Σοφία γυμνῶς (i. γυμνῶς) ἤδη τοὺς ἀκροατὰς εἰς ἐγκράτειαν ἐφέλκόμενον καὶ σωφροσύνην τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοιαῦτα μελοῦσι. L. DINDORF.]

Γύμνωσις, ἡ, Nudatio [Gl., et Denudatio, Expiliatio. Plut. Cat. maj. c. 20 : Δυσωπούμενοι τὴν ἀποκάλυψιν καὶ γύμνωσιν. Dio Cass. 79, 16 : Ἐκ τῆς γυμνώσεως... πασχυντάσας. De nudatione lateris (dextri) in acie id. 40, 23 : Ταῖς τῶν παραστατῶν ἀσπίσι τὰς γυμνώσεις σφῶν προστέλλειν, ubi imitatur locum Thucyd. 5, 71, cuius appono tantum quæ huc pertinent : Προθυμούμενος ἐξαλλάττειν αἰεὶ τῶν ἐναντιῶν τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν. Utitur frequenter etiam Eust. Opusc. p. 330. || Genes. 9, 22 : Καὶ εἶδε Χάμ... τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· 23 : Καὶ συνεκάλυψεν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν... καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον, i. e. Pudenda. || Translate Mauric. Strateg. præf. p. 6 : Τὴν γύμνωσιν τῆς αἰτίας. L. DINDORF.]

A [Γυμνωτέος, α, ον, Denudandus. Loc. Platonis v. in Γυμνῶ. Themist. p. 294, C : Ὁμοῦς δὲ ἐτι καὶ μᾶλλον ἀποκαλυπτέα καὶ γυμνωτέα.]

[Γυμνωτής, ὁ, Denudator, Gl.]

[Γυμπᾶνεϊν. V. Γρυμπᾶνεϊν.]

[Γυναῖαξ, ὁ ἐστερημένος γυναικός, gramm. anon. cod. Barocc. 216, f. 112. CRAMER. Scr. Ἀγύναϊξ, quod v. L. DINDORF.]

[Γυναικὸς, ἡ, ὄν. Eust. Il. p. 936, 45 : Οἱ παλαιοὶ ῥήτορες Ἀρχαῖκόν φασὶ δεῖν γράφειν διὰ τῶν δύο ἰ, ὡς καὶ ἀρχαῖκόν, φασὶ, καὶ γυναικὸν καὶ δικαῖκόν. Boisson.]

[Γυναικαδέλφη, ἡ, Soror uxoris. Niceph. Greg. 6, 9, p. 125, A, cit. Lobeck. Phryg. 306. Anon. ap. Alem. ad Procop. p. 83. SCHNEID. Γυναικαδέλφη forma est ap. Cotel. Eccles. Gr. Monum. vol. 1, p. 99. L. D.]

[Γυναικάδελφος, ὁ, Frater uxoris, Levir. Schol. Soph. Oed. T. 70; Eur. Hec. 807. Matth. Thom. M. p. 197 : Γυναικὸς ἀδελφός, οὗ γυναικάδελφος· κοινὸν γὰρ. Utitur ipse voc. p. 850. Boiss. et SCHÆF. Γυναικαδέλφου scriptum Chr. Pasch. p. 303, C, Constant. Cærim. p. 384, B. Alia v. ap. Ducang., qui etiam formæ γυναικοῦ. exx. e Cotel. l. c. notavit. L. DINDORF.]

Γυναικάνηρ, ἄνδρος, ὁ, Effeminatus, Muliebris.

Eust. [Od. p. 1490, 22. Id. Il. p. 1132, 32 : Γυναικίαν τινὰ... ἡ γυναικάνηρα, καθὰ συντίθησιν ἕτερος ποιητῆς. Conf. Schol. Θ, 527] e quodam poeta [Epicharmo], Γυναικάνηρεςσι ποθεινοί. [Ceterum non debet poni nominat., qui nullus est hujus voc. L. DINDORF.] [Gynæcanthe dicebatur Vitis nigra. Plin. N. H. 23, 1, 17. ANGL.]

Γυναικάριον, τὸ, Muliercula, Uxorcula. [Diocles com. Bekk. An. p. 87, 4; Marc. Anton. 5, 11; 2 Ep. Tim. 3, 6; Epict. Diss. 2, 18, 18 et alibi. Id. de uxorcule Ench. 7 : Γυναικάριον καὶ παιδίον.]

Γυναικεῖος, α, ον [et ὁ, ἡ : Esch. Cho. 878 : Γυναικεῖος πόλις, ubi vid. Blomfield. Eur. Andr. 956 : Τὰς γυναικεῖους φύσεις· in Iph. A. 233 : Τὰν γυναικεῖαν ὄψιν ὀμάρτα, quod versus desiderabat γυναικεῖον, restituit Boeckhius. Lucian. Amor. c. 27 : Αἱ γυναικεῖοι σύνδοι. Clem. Pædag. 3, 11 : Αἱ γυναικεῖοι κινήσεις, si certa scriptura. L. D.], Muliebris. Od. A, [436], γυναικεῖας διὰ βουλὰς. [Hesiod. Op. 751 : Μηδὲ γυναικεῖω λουτρῷ χροῖα φαιδρύνεσθαι. Præ aliis locis, qui recenseri plurimi possint, repetitam hic volui memoriam ejus quem posui s. Βαθεῖα, ut, quod ibi omisi, addam, scribendum videri καὶ Μενουθιτίδας.] Κόσμος, Mundus muliebris, Plato De rep. 2, [p. 373, B]; ἰμάτια, Xen. [Comm. 2, 7, 5]; φορήματα, Pollux [7, 95]. Sic γυναικεῖα φωνή. Lucian. [De salt. c. 1] : Ἐπὶ φούλῳ καὶ γυναικεῖω πράγματι. [Plut. Thes. c. 27 : Πρόφασιν μὲν οὖν ταύτην ὁ τῶν Ἀμαζόνων πόλεμος ἔσχε· φαίνεται δὲ μὴ φούλον αὐτοῦ μηδὲ γυναικεῖον γενέσθαι τὸ ἔργον.] Apud Eund. de carmine dicitur ἀγενεὶς καὶ γυναικεῖον.

[Arist. Thesm. 151 : Αὐτίκα γυναικεῖ ἦν ποιητὴς δράματα, μετουσίαν δὲ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.] Et ἀγορὰ, κύκλος, ap. Polluc. 10, [18] dicitur Forum, in quo vasa et utensilia venduntur. Θεός, Bona dea, Plut. Cæs. [c. 9 : Θεός, ἦν ἀγ. ὀνομάζουσι, ὥσπερ Ἑλληνες γυναικεῖαν· καὶ Φρύγες μὲν οἰκιστοῦμενοι Μίδα μητέρα τοῦ βασιλέως γενέσθαι φασὶ, Ῥωμαῖοι δὲ νύμφην Δρυάδα Φαύνη συνοικήσαν, Ἑλληνες δὲ τῶν Διονύσου μητέρων τὴν ἀρρητον] et Cic. [c. 19] : Θεὸν, ἦν Ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθὴν, Ἑλληνες δὲ γυναικεῖαν ὀνομάζουσι. [Θύεται δ' αὐτῇ κατ' ἑναυτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὑπάτου διὰ γυναικὸς ἡ μητρὸς αὐτοῦ τῶν Ἑστιάδων παρθένων παρυσῶν. Proprie vero γυναικεῖα θεὸς dicitur quodvis numen a mulieribus coli solitum. Hesych. : Καλλιστῶ, γυναικεῖα θεὸς ἐρωτικῆ, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω. Ubi male, opinor, Palm. γυνὴ καὶ... Fronto Ep. 2, 8, p. 65. Nieb. : Γυναικεῖα δὲ τις αὕτη θεὸς παρὰ ταῖς πλείστας τῶν γυναικῶν ὀρησκαύεται ἡ Ἀπάτη. || Γυναικεῖα φύσις, Rima, Gl. Suidas, Γυναικεῖα φύσις, et plenius Zon. p. 459 addito διφθόγγως. || Signif. aliter flexa Anth. Pal. 7, 352 : Ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ ἔργα, γυναικεῖον δ' ἔτραπεν ἐς πόλεμον (Archilochus), Bellum cum mulieribus. Pollux 3, 46 : Γυναικεῖα ὄμιλία δυσχεραίνειν, Muliebrem venerem aversari. Eust. Od. p. 1936, 51 ab Schæf. cit. : Οἱ μεθ' Ὀμηρον καὶ ἐπὶ γυναικεῖας πείρας τὴν λέξιν ἐτίθεντο (verbum βιάζεσθαι). Suid. et Zon. p. 459 : Γυναικίσις, ἡ γυναικεῖα μίμησις. Tzetz. Hist.

3, 419 : Φωνὴν ὑπολεπτύνων τε μιμῆσαι γυναικεία. Sophronis fuerunt μιμοὶ γυναικίοι, qui saepe γυναικίοι dicuntur simpliciter, ut ap. Athen. 3, p. 87, A, etc. || Ad animum ubi transfertur, signif. vel Imbecillum s. molle et mobile mulierum ingenium vel Dolos masque earum artes. Polyb. 2, 4, 8 : Χρωμένη δὲ λογισμοῖς γυναικίοις καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ γεγονός εὐτόχημα μόνον ἀποβλέπουσα 10, 4, 7 : Τῆς δὲ παθούσης τὸ (τι Schweigh.) γυναικίον πάθος, i. e. ἐμπαθοῦς γενομένης κατὰ φύσιν γυναικός. Altero modo Eur. Ion. 843 : Ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γ. τι δοῦν, ἢ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν ἢ δόλω τινὶ ἢ φαρμάκοις σὸν κατακτείνει πόσιν. Joseph. A. J. 2, 4, 5 : Προλαθεῖν δὲ τὴν ἐπιβολὴν σοφῶν ἀμα καὶ γυναικίον ἠγήσατο. L. DINDORF.]

Γυναικίον, τὸ, neutr. Gynæceum, quo Plaut. et Cic. etiam utitur, Locus interior in aedibus, in quo solae mulieres versabantur. [Tobias 2, 11 : Καὶ ἡ γυνή μου ἔριθύετο ἐν τοῖς γυναικίοις. || Τὸ γυναικίον Interfeminium, Gl. || Stibium, Diosc. Notha 4, 99. Boiss. Γ. dicitur a quibusdam τὸ στίβι, i. e. Stibium, quod eo mulieres decoris causa cilia illinerent. GORAEUS.] Γυναικία autem plur. neutr., sub. πάθη aut tale quid [immo dicitur absolute], accipitur pro Menstruis s. Mulierum purgationibus : quae Muliebria etiam appellari quidam tradunt. Aristot. H. A. 7 : Ἡ δὲ τῶν γυναικίων ὄρμη γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Athen. 3, [p. 99, E] : Ἀκάθαρτον ἔφη γυναικία, ἧς ἐπεσημημένα ἦν τὰ γυναικία. [Hesych. : Γυναικία, τὰ ἐμμηνα. Theophr. H. Pl. 4, 8, 6 : Χρῶνται δὲ οἱ ἰατροὶ πρὸς τὰ γυναικία αὐτῶ (mnasia) καὶ πρὸς τὰ κατάγματα 7, 6, 4 : Διδόσιν δὲ τοῦτον (fructum apii montani) ἐν οἴνῳ αὐστηρῶ τῶν γυναικίων χάριν. Et alibi. Saep̄ sic etiam Hippocr., de quo v. Foes. || Purgamenta puerperarum. Foes. OEcon. Hipp. p. 89 : « Interdum γ. Partus purgationem indicant, ut scribit Galen. Comm. ad Aph. 28, l. 5 : Γυναικίων εἶρηκε τῶν ἐκκενουμένων δηλονότι διὰ μήτρας ταῖς γυναιξὶ κατὰ τὰς ἐμμηνοὺς καθάρσεις καὶ μετὰ τοὺς τόκους. In Coac. pran. p. 202, A : Ἐν γυναικίοις τὰ πρὸ τῶν τόκων ἰόντα ὑδατώδεα κακῶν, γυναικία Partus purgamenta aperte signif., quum de praegnantibus agat, ut et ib. G et 203, F tam pro Menstruis quam pro Partus purgamentis sumi possunt. At vero p. 205, F, diserte Partus purgamenta denotant : Ἀτὰρ καὶ πλῆθος γυναικίων προσσημαίνουσιν. » || Naturalia. Hesych. : Γυναικία, οἱ γυναικίοι ἔπποι, ubi recte τόποι intt., quorum nominum commutatorum exx. v. ap. Valek. ad Hippol. 1131. Hippocr. p. 976, D : Γυναικίων πόθος. Diod. Exc. vol. 2, p. 520, 29 : Ἐκ τῶν τῆς Ἡραίδος γυναικίων. Γυναικίους τόπους praeter Hes. dicit etiam Rufus p. 217 Matth. et alii. || Affectus muliebres in universum. Charito 2, 8, ab Schaeff. cit. : Τρίτου δὲ μηνὸς ἀρρομένου προέκυπτεν ἡ γαστήρ· ἐν δὲ τῷ λουτρῷ συνήκεν ἡ Πλάγγων, ὡς ἂν ἤδη πείραν ἔχουσα τῶν γυναικίων. Qua fere signif. capiendum ap. Soranum, quem Suid. v. Σωρανός Ἐφέσιος, Γυναικίων libros quattuor composuisse memorat, et ap. Moschionem praef. ad Librum περὶ γυναικίων, quod plenus γ. παθῶν et πραγμάτων dicit id. in inscr. et c. 1. L. DINDORF.]

|| Γυναικίος etiam Ion. pro Γυναικίος ponitur frequenter ap. Herodot. [1, 91 ; 4, 114, 146.] Et Γυναικίη, ἡ, Muliebre conclave, i. q. γυναικίον et γυναικίων, [Herodot. 5, 20. Quod plene dicitur τὴν αὐτὴν τὴν γυναικίαν Esth. 2, 11. || Forma Γυναικίος videtur esse ap. Perictyonem Stob. vol. 3, p. 185 Gaisf. : Ἀκράσις γυναικίης. Sed formis his ingerendis nimium sibi placuerunt vel librarii vel ipse iste qui nomen Perictyones mentitur sophista, ut ibidem compareant ἀνδρικήν, αὐταρκήν, βασιλικήν, de quo dixi in Βασιλεία. Γυναικία σκάνεα, quod ap. Timæum Loer. p. 104, D legitur, quamvis γυναικία oblatum sit a cod., nescio cuius sit dialecti. L. DINDORF.]

[Γυναικίως, Muliebriter. Dio Cass. 38, 18 : Ὁρηγῶν καὶ γ. διακείμενος 46, 28 : Γ. θρασύνεσθαι 50, 27 : Γ. θρυπτόμενον.]

[Γυναικεραστῆς, Mulierum amator sum. Pollux 3, 68.]

[Γυναικεραστής, δ, Mulierum amator. Pollux 3, 70. Conf. Lennep. ad Phal. p. 210.]

[Γυναικίος et Γυναικίος. V. Γυναικίος.]

[Γυναικίος, ἄ, ὄν, i. q. γυναικίος. Phryn. Bekk. An. p. 31, 14 : Γ. τρόπος ἀντὶ τοῦ γυναικίος. Ex Dioclis Bacchis affert Antiatt. ibid. p. 87, 3.]

Γυναικίως, ου, ὄ, Muliebris, Effeminatus. Lucian. [Pisc. c. 31 ; conf. Asin. c. 41] : Μαλθακὸς αὐτὸς ὄν καὶ γυναικίως, Mollis et effeminatus. [Suid. v. Κλεόκριτος. WAKEF., sive schol. Arist. Av. 877. HEMST. Poll. 6, 126 ; Eust. Il. p. 1132, 32 ; 1261, 60 ; Herodian. Epim. p. 18 ; Suid. s. v., ubi docet scrib. per ι, non, ut est Etym. M. p. 277, 2, per diphthongum. Adjective Tzetz. Hist. 8, 475 : Ἰδὼν δὲ τοῦτον Ἡρακλῆς διπλῆν στολὴν φοροῦντα, τὸν ἀνδρῶν τὸν στολισμὸν καὶ Ἡρακλεῖ προπέσθη, καὶ τὸν ἐκείνῳ προσοῦη καὶ γυναικίαν ὄντως. || Mulierosi signif. cum Suida ponit Zon. p. 457 : Γ. ὁ θηλυμανῆς ἀνὴρ. L. DINDORF.]

[Γυναικισμὸς vox nihili. V. Γυναικισμός.]

Γυναικίω, ἴσω, q. d. Feminam ago, Cultu gestuque feminam repraesento, [Arist. Thesm. 268 : Ὅπως τῷ φέγματι γυναικίως εἶ καὶ πιθανῶς. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 31, 22 : Γυναικίω, γυναικίων τρόπῳ διαγεῖν, καὶ γυναικίζοντες οἱ γυναικίζόμενοι. Γυναικίω ex Dioclis Bacchis citat Antiatt. p. 87, 2. Hippocr. De aer. p. 293, 31 : Γυναικίωσι τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικίων.] In mulierem degenero : neutr. ponitur ; ut Dio Cass. [50, 27] : Γυναικίω καὶ ἐκκεναιδίστα ; Pass. [med.] quoque in usu est quasi a γυναικίω act. sumto pro Effemino. [Phryn. p. 193 Lob. : Νῆ τὸ θεῷ ὄρκος γυναικίως· οὐ μὴν ἀνὴρ τοῦτ' ὀμείται, εἰ μὴ γυναικίω. SCHAEFF. Heliod. 4, 20, p. 199 : Οἰκτιζόμενοι ἢ μᾶλλον γυναικίζόμενοι. Joseph. B. J. 4, 9, 10 : Γυναικίζόμενοι τὰς ὄψεις. Tzetz. Hist. 1, 126 : Γυναικίζόμενοι γλάνισι τῶν εὐσήμων. De imbecillitate feminae. Polyb. 32, 25, 7 : Γουπετῶν καὶ γυναικίζόμενος. Eust. Il. p. 1261, 60 : Οἱ μετ' Ὀμηρον γυναικίως καὶ γυναικίζόμενος τοὺς ἐν πολέμῳ ἀτόλους φασίν.] Lucian. [Somn. c. 19] : Ἐγυναικίω εἰς τὸ ἐταίρικόν, Femina factus es, quum prius vir esses, In feminam degenerasti, Bud. : cui etiam γυναικίωσθαι et ἀκκίωσθαι synonyma sunt. [Bekk. An. p. 364, 32 : Ἀκκίωσθαι... γυναικίζόμενος. Psell. in Cant. Cant. ad c. 1, 13 addit Boiss., Gregor. Nyss. vol. 2, p. 753, D, HEMST. Schol. Hom. Il. A, 385 : Παρθενοπίπα) γυναιμανῆς ἢ γυναικίζόμενε. || Nequiore sensu Diogenian. 4, 10 : Γραῖς ἀναθυρᾶ ἀντὶ τοῦ καπρῆ, ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικίζόμενων. Interpr. Qui libidine pruriunt. Hesych. : Ἀφροδισιάζεσθαι, γυναικίωσθαι. || Menstruis purgari. Hesych. : Ἀβαριστάν, γυναικίζομένην, καθαιρομένην καταμηνίως.]

Γυναικίως, ἡ, ὄν, Muliebris, Effeminatus : unde compar. Γυναικιώτερος [ap. Aristot. H. A. 7, 1, 6 : Καὶ τῶν ἀρρένων δὲ ἐπιδηλότεροι γίνονται καὶ γ. οἱ μαστοί. Eust. Opusc. p. 54, 25 : Προσώποις γυναικίως. Id. Il. p. 643, 56 : Γυναικίω ἦθος. L. DINDORF.]

[Γυναικίως, Muliebriter. Psell. in Cantic. Cant. ad c. 6, 4. Boiss. Suid. et gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 281, 22 : Κορικίως, γ. L. DINDORF.]

[Γυναικίον. V. Γυναικίος. || Τὸ, Muliercula. Longus 3, 6 et 15.]

Γυναικίσις, ἡ, Actus muliebris, Imitatio muliebris. Aristoph. Thesm. [863] : Ἡρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσις δίκην. [Bekk. An. p. 438, 4. Mulierositas vert. videtur ap. Liban. vol. 3, p. 376 : Εἶθ' ὁ μὲν τὴν Πλαγγὸν εἰσιῶν, καὶ τῷ προσώπῳ καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ πᾶσιν ἀπλῶς, οἷς ἐνεστί, τὴν γυναικία μιμούμενος, οὐκ ἐμβάλλει τὸ θέατρον εἰς αἰσχρὰς ἡδονὰς· ἐὰν δὲ ὀρχηστῆς μετενέγκῃ τὴν χεῖρα, μεστοὶ γυναικίσις οἱ παρόντες κατέβησαν καὶ πρὸ τούτων ἐκείνος κατῆλθε τοιοῦτος.]

[Γυναικίσκιον, τὸ, παιδίσκιον, Puellula, Hesych.]

Γυναικισμός, ὄ, Superstitio muliebris, Meticulus muliebris, Bud. ap. Plut. [Cæs. c. 63] : Οὐδένα γὰρ γυναικισμὸν ἐν δεσποδαιμονίᾳ πρότερον κατεργάζετο τῆς Καλοπούρας. [Vert. potius Mollities muliebris, quum superstitionem exprimat voc. δεσιδ. V. Polyb. 32, 25, 7, in Γυναικίω cit. Voc. γυναικισμὸς utuntur id. Polyb. 30, 16, 5, Diod. Exc. Leg. p. 625, 62 Wess. (ubi cod. γυναικισμὸς, sicut ap. Dion. Cass. 50, 27, γυναικίωσθαι nonnulli pro γυναικίωσθαι), Antiatt. Bekk. An. p. 87, 2, Eust. Il. p. 545, 8. L. DINDORF.]

Γυναικιστί, Muliebriter, Mulierum more. Athen. [12, p. 528, F] : Ἐψιμυθωμένον [Ἐψιμυθ.] καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί.

[Γυναικίτης, ου, ὁ, in ecclesiis Græcis Porticus feminarum. Anon. De templ. Soph. in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 77, C : Ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ πλευρᾷ τοῦ δεξιοῦ γυναικίτου ἐποίησε θάλασσαν. V. imaginem S. Soph. ap. eund. Band. vol. 2, p. 758, G, 762, G, et conf. Reisk. ad Constant. Cærim. p. 43 (135 Bonn.). L. DINDORF.]

[Γυναικοδέλφη. Γυναικοδέλφος. V. Γυναικαδ...]

[Γυναικοαρρονομανία, ἡ, Insanus masculorum erga feminas amor. Ioan. Jejun. Confess. p. 93, B : Περὶ γυναικοαρρονομανίας, περὶ κτηνοβατίας, περὶ ὄρνεοβατίας, περὶ μαλακίας, περὶ συντροιμματος. HASE.]

[Γυναικόβουλος, ὁ, ἡ, Qui muliebria capit consilia. Æsch. Cho. 622 : Γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν, Muliebria consilia.]

[Γυναικογήρυτος, ὁ, ἡ, A mulieribus decantatus, celebratus. Æsch. Ag. 487 : Ἀλλὰ ταχύμορον γυναικογήρυτον ἄλλυται κλέος. Ubi est var. γυναικοκήρυκτον.]

[Γυναικοδιδάκτος, ὁ, ἡ, A mulieribus eruditus. Olympiod. in Plat. Alcib. p. 136 : Ἦν γὰρ ὁ Περικλῆς γ. L. DINDORF.]

[Γυναικόδουλος, ὁ, Feminis mancipatus præ mulierositate. Chrys. in Matth. Hom. 62, t. 2, p. 399 : Τούτους σφόδρα κατοφερεῖς καὶ γυναικοδούλους, τούτους μάστιγα ὡς ἀνδράποδα περιφέρουσιν αἱ γυναῖκες, καὶ οὐκ ἂν ποτε καταξιώσασιν ἐκείναι ὡς ἀνδράσιν αὐτοῖς κεχρησθαι. SEAGER. Isidor. Pel. 2, 53 : Κατωφερῆς καὶ γυναικόδουλος. KOENIG. Io. Chrys. t. 6, p. 220, 17. HASE.]

[Γυναικοειδής, et Γυναικώδης, ὁ, ἡ, Qui est specie muliebri, Muliebri, Effeminatus, Cam. Γυναικώδης, ἰ. γ. γυναικοπρεπές. [Aret. Morb. diut. 2, 5, p. 56=144 : Ἦν δὲ καὶ νέοι πάσχωσι, γηραλέους χρῆ γενέσθαι πάντας τὴν ἕξιν νοσήσασιν ... γυναικώδεις. WEIGEL. Cum ἀγεννῆς conjungit Polyb. præter II. in ind. c. 2, 56, 9 : Τὸ μὲν οὖν ἀγεννές καὶ γυναικώδης τῆς αἰρέσεως αὐτοῦ παρείσθω. Plut. Sol. c. 21 : Ἀνδρῶν καὶ γυναικώδεις ... πάθεισι. Lucian. Nigrin. c. 11 : Μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχυρὸν καὶ γυναικώδεις. Diod. 2, 24 : Τὴν τρυφὴν αὐτοῦ (Sardanapalli) καὶ τὸν γυναικώδη τῶν ἐπιτηδεύματων ζῆλον. Ib. 23 de eod. βίον ἔζησε γυναικώδη, ubi γυναικός codd. optimi. Cephalio ap. Georg. Sync. p. 167, C : Τὸ γὰρ ἀπόλεμον τε καὶ ἀφιλοκίνδυνον καὶ γυναικώδεις αὐτοῖς ἦν ἀσφαλές. Ib. : Τῶν ἀνδρῶν οἱ γ. Schol. Arist. Nub. 674 : Ὡς γυναικώδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον. 288 : Γυναικοειδής εἰσιέναι μέλλουσι. Anon. Antiq. Cpol. in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 42, E : Ἦ δὲ στήλη ... ἡ γυναικοειδής Εἰρήνης ἐστὶ τῆς Ἀθηναίας. Zonar. p. 457 : Γυναικώδεις, οἱ εὐνοῦχοι, Fem. Malal. p. 40, 8 : Γυναικώδεις ἔχον φρένας. Comp. γυναικώδεστερον Theophyl. Instit. reg. vol. 3, p. 533, C. Ap. Etym. M. p. 612, 8, ab Schæf. cit. : Ὁμοειδέμενοι, τὸ γυναικώδεις προσδιαλέγεσθαι λόγους, Ἰλιάδος X (v. 127), vert. Uxorios s. venereos. L. DINDORF.]

[Γυναικοίηθος, ὁ, ἡ, Qui ingenio muliebri est, Molli. Hesych. : Μαλακός ... ἐκλυτός, γυν. Indicavit Loebck. ad Phryn. p. 676.]

[Γυναικοθόινος, ὁ, Qui a mulieribus epulo excipitur. Pausan. 8, 48, 4 : Ἔστι δὲ καὶ Ἄρεως ἀγαλμα ἐν τῇ Τεγεατικῇ ἀγορᾷ. Τούτου ἐκτετύπωται μὲν ἐπὶ στήλῃ, γυναικοθόινον δὲ ὀνομάζουσιν αὐτόν. Et post pauca : Τὰς γυναῖκας τῷ Ἄρει θύσαι τε ἀνευ τῶν ἀνδρῶν ἰδίᾳ τε ἐπινίκια καὶ τοῦ ἱεροῦ τῶν κρείων οὐ μεταδοῦναι σφᾶς τοῖς ἀνδράσιν. Ἀντὶ τούτων μὲν τῷ Ἄρει γέγονεν ἐπίκλησις. Librorum scripturam γυναικοθόινον ita relinxit Sylburg.]

[Γυναικοθύμιος, ὁ, ἡ, Qui muliebri animo est. Unde Γυναικοθύμιος, Muliebri animo, Muliebriter. Polyb. [2, 8, 12] : Γυναικοθύμιος καὶ ἀλογίστως δεξαμένη τὴν παρρησίαν πρεσβευτοῦ [... τὴν παρρ., ἐπὶ τοσοῦτον ἐξωργίσθη, scriptum ap. Pol., ut præstet capere de iracunda irritabile mulierum natura, sicut ap. Const. Man. Chron. p. 17, de uxore Candaulis, nudam se a Gyge visam sentiente : Εἶδε τὸν Γύγην ἡ γυνή, γυναικοθύμιος εἶχε. Melius convenit signif. ab HSt. posita ejusd. Polyb. 32, 25, 9 : Ἀνδρὸς μὲν ἔργον οὐδὲν ἐπιτελεσάμενος (Prusias) κατὰ τὰς προσβολὰς, ἀγεννῶς δὲ καὶ γυναικοθύμιος χειρίσας καὶ τὰ πρὸς θεοῦ καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπων. L. D. Adject. Ptol. Tetrab. p. 162, 23 : Τρυφήτας, ἡδυβίους, θηλυβύχους, ὀρηχτικὸς, γυναικοθύμιος. HASE.]

[Γυναικοιέρρακες, οἱ, Qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant; Mulierum sectatores; Mulierosi. Factum per lusum. Cam. [Suid. v. Λογγίνος et Γυναι-

κοιέρρακες : Δεινοὶ γὰρ οἱ γ. εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκειν εἰς ἄγραν τῶν θηλειῶν. Pallad. Hist. Laus. p. 15, a Boiss. cit. : Ὡς οὖν ἐγνωσαν οἱ περὶ ταῦτα γ., παρήδρευον. Aliter atque HSt. rem explicat Schneid., confers Ælian. N. A. 2, 43 : Ἔστι φύλον ἱεράκων ... καὶ ἕκαστός ἐστι δεινῶς φιλόθελος καὶ ἔπειτα κατὰ τοὺς δυσέρωτας οὐδὲ ἀπολείπεται. L. DINDORF.]

[Γυναικοκάρδιος, ὁ, Qui corde muliebri est. Const. Man. Chron. p. 35=417. KALL.]

[Γυναικοκήρυκτος. V. Γυναικογήρυτος.]

[Γυναικοκλώψ, ωπος, ὁ, Mulierum auceps, s. Qui furtim appetit mulieres. Lycophr. 771 : Μύκλιος γυναικοκλώψιν. Schol. : Τοῖς μνηστῆρσι τοῖς κατοφερεῖσιν εἰς γυναῖκας. Libri nonnulli γυναικίκλωψιν.]

[Γυναικοκόσμοι, Athen. 6, Qui Athenis improbiores et petulantiores mulieres multa affliciebant, proposita publica scriptura multæ de platano in Ceramico, teste Poll. 8, [112] Cam., ἀρχοὶ ἐπὶ κόσμου γυναικῶν, οἱ τὰς ἀκοσμούσας ζημιοῦντες. [Est vox nihili. V. Γυναικονόμος.]

[Γυναικοκρασία, ἡ, Intemperantia in mulieres, Mulierositas, VV. LL., sed vereor ne perperam. [Plut. Mor. p. 19, F, ab Schæf. cit. : Ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀφροδίτης διδάσκει (Homerus) τοὺς προσέχοντας ὅτι μουσικὴ φαῦλη καὶ ἄσματα πονηρὰ καὶ λόγοι μοχθηρὰς ὑποθέσεις λαμβάνοντες ἀκόλαστα ποιοῦσιν ἤθη καὶ βίους ἀνάνδρους καὶ ἀνθρώπους τρυφῆν καὶ μαλακίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἀγαπῶντας. Cui Wyttenb. ascripsit ej. Cleom. c. 32 : Τῆς δὲ βασιλείας εὐθὺς εἰς πολλὴν ἀσέλγειαν καὶ παροινίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἐμπροσθεν, ἡμελεῖτο καὶ τὰ τοῦ Κλεομένου et Anton. c. 10 : Ὡστε Κλεοπάτραν διδασκάλια Φουλβία τῆς Ἀντωνίου γυναικοκρασίας ὄφειλεν, πάντῃ χειροσθη καὶ πεπαιδαγωγημένον ἀπ' ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν παραλαβοῦσαν αὐτόν. et Strab. 3, p. 165=442 : Τὰ δὲ τοιαῦτα (ἤθη) ἤττον μὲν ἴσως πολιτικά, οὐ θηριώδη δὲ ὅσον τὸ παρὰ τοῖς Καντάβοις τοὺς ἀνδράς δίδοναι ταῖς γυναῖξιν προίκα, τὸ τὰς θυγατέρας κληρονόμους ἀποδείκνυσθαι, τοὺς τε ἀδελφοὺς ὑπὸ τούτων ἐκδίδοσθαι γυναῖξιν. ἔχει γὰρ τινὰ γυναικοκρασίαν· τούτῳ δ' οὐ πάντῃ πολιτικόν. putatque intelligi Mulierositatem et quidem intemperantem, quum vox ducatur a κρᾶσις, Temperamento. Verum inde si maxime descendat, non poterit aliud signif. quam Temperamentum muliebri, minime vero intemperantem mulierositatem. Itaque accedo Corai ad I. Cleom. quum Plut. tum Strab. restituenti γυναικοκρατία, ut factum jam in ed. Strab. Falcon. p. 227, 4, quamvis tacente editore. L. DIND.]

[Γυναικοκρατέομαι, Feminarum imperio regor, Feminis pareo, Vivo sub imperio muliebri, Bud. Comm. 849. Unde Γυναικοκρατούμενοι dicti Populi, qui Amazonum potestati parebant : de quibus Plin. 6, 7. [V. infra.] || Γυναικοκρατούμενοι dicuntur etiam Uxorii, Bud. Qui in potestate sunt mulierum, Cam. e Polit. 2 [ex Aristot. Pol. 2, 9, sub signif. superiori ponendo : Ἄλλως τε καὶ τυγχάνουσι γ., καθάπερ τὰ πολλὰ τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολεμικῶν γενῶν, ἔξω Κελτῶν. Diod. 2, 45 : Παρὰ τὸν Θερμόδοντα ποταμὸν ἔθνους κατοικοῦντος γυναικοκρατούμενου.] Plut. [Mor. p. 755, C] : Ἦ γὰρ φύσις παρανομεῖται γυναικοκρατούμενη. [Γυναικοκρατούμενος, Uxorius, Gl.]

[Γυναικοκρατής. V. Γυναικοτραφής.]

[Γυναικοκρατία, ἡ, Dominatio muliebris, Cam. Muliebri imperium, Plut. [Mor. p. 198, D, Cat. maj. c. 8], de Marco Catone, qui in matronarum licentiam [immo imperium, quod exerceret in viros] invecus est, Λοιδορῶν δὲ ποτε τὴν ἐπιτολάζουσιν γυναικοκρατίαν, Πάντες, εἶπεν, ἀνθρώποι τῶν γυναικῶν ἀρχοῦσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες. Bud. [Aristot. Pol. 5, 11 : Γ. περὶ τὰς οἰκίας, ἢ ἐξαγγέλλωσι κατὰ τῶν ἀνδρῶν. Fuit etiam comœdia Alexidis Γυναικοκρατία, cit. ab Athen. 3, p. 125, B, et fort. 8, p. 336, C, Polluc. 9, 44. V. autem Γυναικοκρασία.]

[Γυναικοκτόνος, ὁ, Uxorios occisor. Philo vol. 2, p. 581, 2 : Παραστησόμενοι τῷ ἱερῷ γυναῖκας οἱ γυναικοκτόνοι. WAKEF.]

[Γυναικοκλιμένητης. V. Γυναικῶν λιμήν.]

[Γυναικολύπος, Ἄγρε mulierum modo. Const. Man. Amat. 6, 39. Boiss. Conf. Γυναικοθύμιος.]

[Γυναικομανέω, Insano mulierum amore flagro. [Aristoph. Thesm. 576 : Γυναικομανῶ γάρ. Joseph.

B. J. 1, 22, 1: Ἀνθρώπων γυναικομανούντι. ANGL. Theophanes p. 13, B. L. DINDORF.]

Γυναικομανής, ὁ, ἡ, Mulierum amore insanus, Mulierosus. Athen. [11, p. 464, D]: Τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλογόνους [φιλογύναι] γυναικομανεῖς. [Gl. Uxorius. Lucian. Alex. c. 11: Οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γ. Hesych.: Γυναίμανες, γυναικομανεῖς. Sch. Hom. II. A, 371: Ὁ δεῖλος καὶ γυναικομανής. Ponit et Poll. 3, 70 cum γυναιμανής, sed omititur in cod. Femin. Anth. Pal. 12, 86: Ἄ Κύπρις θήλεια γυναικομανῆ φλόγα βάλλει. Io. mon. in Anecd. Gr. 4, 289 addit Boisson. Superl. γυναικομανέστατος Theophanes p. 9, D. L. DIND.]

Γυναικομανία, ἡ, Insanus mulierum amor. Athen. [11, p. 464, D. Phot., Suid., Bachm. An. vol. 1, p. 295, 29: Μαχλοσύνη ... γυναικομανία. L. D. Clem. Alex. t. 1, p. 540, 8: Φιλοδοξίαν, γυναικομανίαν, παιδεραστήαν. Euseb. Laud. Const. p. 612, C; Basil. Epist. p. 736, D; Anast. Sin. Quæst. p. 34, 24. HASE.]

[Γυναικομασθος, ὁ, Qui muliebres mammas habet. B Paul. Æg. 6, 46: Περὶ γυναικομάστων. Galen. Defini. vol. 2, p. 273, F: Γυναικομάσθον ἐστὶν παρὰ φύσιν αὐξήσις τῆς ὑποκειμένης τοῖς μαστοῖς πιμελῆς.]

Γυναικομίμος, ὁ, ἡ, Mulieres imitans: γυναικομίμοις ὑπείασμασιν χειρῶν, de humilitate precum, Cam. ex Æsch. Pr. [1005. Soph. apud Clem. Paedag. 3, p. 286: Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν. Eur. Antioch. fr. 34 (20 Matth.). Γυναικομίμω μορφώματι. Bacch. 980: Γυναικομίμω στολῆ.]

[Γυναικομίμω, Ad exemplum feminarum. Const. Man. Chron. p. 14 (= 11, 372=26 Meurs.) Boiss.]

Γυναικομόρφος, ὁ, ἡ, Qui feminæ figuram habet, s. muliebri habitu indutus est, Muliebris. Eur. Bacch. 855: Χρήζω δὲ νιν γέλωτα Θηβαίους ὄφλειν γυναικομόρφον ἀγόμενον εἰς ἄστεως. Philo vol. 2, p. 280, 17: Μεταβάλλειν εἰς γυναικομόρφον ιδέαν. Schol. Arist. Nub. 288: Μέλλει δὲ τὰς Νεφέλας γυναικομόρφους εἰσάγειν. Nicet. Man. Comn. 5, 1, p. 98, B: Εἰκόνες γυναικομόρφοι. L. D.]

[Γυναικονομήν, ὁ, ἡ, Muliebricia consilia instituens s. Ingenium muliebri. Sic enim videtur legend. ex Cod. Reg. 2509 ap. Ptol. Tetrab. p. 163, 1: Ὑπομώρους, ἐμπαιθεῖς, καλλωπιστάς, γυναικονομήμονας. In cuso est γυναικονομήμονας (sic). HASE.]

[Γυναικονομῆν, Sum γυναικονομῆν, quod v. Artemid. 2, 30: Ἀστυνομῆν ἢ παιδονομῆν ἢ γυναικονομῆν. WAKEF.]

Γυναικονομία, ἡ, Functio γυναικονομῆν [quod v. Aristot. Pol. 6 extr.: Ἰδίᾳ δὲ ταῖς σχολαστικωτέραις καὶ μᾶλλον εὐήμεροῖσιν πόλεσιν, ἐτι δὲ φροντίζουσιν εὐκοσμίαις, γυναικονομία, νομοφυλαχία, etc. Et statim: Τοῦτων δ' ἐνιαί φανεροῖς εἰσὶν οὐ δημοτικαὶ τῶν ἀρχῶν, οἷον γυναικονομία...]

Γυναικονομοί, οἱ, Magistratus modestiæ matronali præfecti, ne licenter exeant et sint indecore ambulatorices, Bud. [Phylarch. ap. Athen. 12, p. 521, B: Ἐκωλύετο δὲ (Syracensis) καὶ ἡμέρας ἐξέναι (γυνὴ ἐλευθέρα) ἄνευ τῶν γυναικονομῶν ἀκολουθούσης αὐτῆς μίαν θεραιπαιδίος.] Hi una cum Areopagitis conventus privatos nuptiarum et feriarum inspicere solebant, et videre numquid contra præscriptionem conviviorum committeretur, ut si plures quam triginta invitati essent. Cam. ex Athen. [6, p. 245, A: Χαιρέφων δ' ἐφησεν ὁ παράσιτος εἰς γάμον ἀκλιθῶν καὶ κατακλιθεὶς ἔσχατος, τῶν γυναικονομῶν ἀριθμούντων τοὺς κεκλημένους καὶ κελούντων αὐτὸν ἀποτρέγειν ὡς παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ τοῖς τριάκοντα ἐπόντος, Ἀριθμεῖτε δὴ, ἔφη, πάλιν, ἀπ' ἐμοῦ ἀρξάμενοι. Ὅτι δ' ἦν ἔθος τοὺς γ. ἐφορᾶν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμὸν, εἰ δὲ κατὰ νόμον ἐστὶ, Τιμοκλῆς ... φησὶν ... Ἐὰν βούληθ' ὁ γ. λαθεῖν ἀριθμὸν κατὰ τὸν νόμον τὸν καινὸν, σπερ εἴωθε δρᾶν, τῶν ἐστιμωμένων ... Μένανδρος δ' ἐν Κεκρυφάλῳ, Παρὰ τοῖς γ. δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πιθόμενος πάντας μαγεύρους, κατὰ νόμον καινὸν τινα ... Καὶ Φιλόχορος δ' ἐν ἐβδόμῃ Ἀτθίδος, Οἱ γ., φησὶ, μετὰ τῶν Ἀρειοπαγιτῶν ἐσχόπουν τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις συνόδους ἐν τε τοῖς γάμοις καὶ ταῖς ἄλλαις θυσίαις. Memorant et Aristot. Pol. 4, 15, Poll. 8, 112, ubi sunt varietates γυναικοκόμοι et γυναικοκόμοι, jure spretæ ab editi, Hesych. v. Πλάτανος, Plut. Sol. c. 21.]

Γυναικοπαθῆω, Muliebricia patior, Effeminor. Athen.

THES. LING. GRÆC. TOM. II, FASC. III.

[12, p. 523, C]: Μασσαλιῶται δ' ἐθλήθησαν, οἱ τὸν αὐτὸν ἴβησαι τῆς ἐσθῆτος φοροῦντες κόσμον· ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, διὰ τὴν τρυφήν γυναικοπαθῶντες.

[Γυναικοπαῖδα, τὰ, Mulieres et pueri. Theophanes p. 345, D: Ἐκβαλὼν τὰ πλεῖστα γ. Et al. ap. Ducang. De hujusmodi compositis v. Reisk. ad Const. Cærim. p. 502 ed. Bonn. et nos in Δεσμωδρόχους, Ἰαμβλιχοπορφύριος. L. DINDORF.]

[Γυναικοπάτωρ, ὁρος, ὁ, Pater uxoris, Socer. Const. Man. Chron. p. 113 (=94, 529). KALL.]

[Γυναικοπειθής, ὁ, ἡ, Mulierculis obsequens. Anonym. V. Chrys. p. 353: Ὁ δὲ γ. ἐκείνος καὶ τὸν νοῦν ἐλαφρότατος, εἶζας τῆ ἑαυτοῦ γυναικί κ. τ. λ. SEAGER.]

[Γυναικοπίτης, ὁ, Mulierum observator. Eust. II. p. 851, 54. ANGL.]

Γυναικοπληθής, ὁ, ἡ, Mulieribus plenus. Eur. [Alc. 955, ὄμιλος. Æsch. Pers. 122, σύλλογος.]

[Γυναικοποιός, ὁ, ἡ, Qui mulierem ulciscitur. Æsch. Ag. 225: Γυναικοποιῶν πολέμων, de bello Trojano.]

[Γυναικόπολις, εἰς, ἡ, Gynæopolis, urbs Ægypti, item Phœnicis. Steph. Byz.: Γυναικόπολις, πόλις Φοινίκων· ἐστὶ καὶ ἄλλη Αἰγύπτου. Libri scripti, ut videtur, omnes Γυναικόπολις. Quod certe non refellitur gentili Γυναικοπολίτης ap. Steph. et qui nomum Ægypti Gynæopoliten memorant, Strab. 17, p. 803, Plin. N. H. 5, 9, 49. Γυναικῶν πόλιν eandem dicit Strabo l. c. Conf. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 106. L. DIND.]

Γυναικοπρεπής, ὁ, ἡ, Mulieres decens. Xen. [?] Et Plut. [Mor. p. 102, E]: Ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπέες. [Compar. Procl. in Ptol. p. 203, 29: Τὸ εὐμορφότερον, καὶ χαριέστερον, καὶ γυναικοπρεπέστερον. HASE.]

Γυναικοπρεπῶς, Muliebriter, Ita ut mulieres decet. [Γυναικοπροσωπία, et Γυναικοπρόσωπος, ὁ, Qui muliebrem faciem habet, illud ap. Const. Man. Chron. p. 13 (=11=26, 372), Boiss., hoc ap. schol. Hom. II. A, 131, SCHNEID.]

[Γυναικόπολις, V. Γυναικόπολις.]

[Γυναικοτράφης, Qui a mulierculis alitur. Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 33, t. 3, p. 460: Ἀκούων τοῦ πατρὸς λέγοντος, Ὑἱὲ κορασιῶν αὐτομολουσῶν, γυναικοτράφης, οὐκ ἤσχύνετο, καίτοι γε πολλῆς αἰσχρότητος τὰ ῥήματα γέμει. SEAGER. Inc. Samuel. 20, 30, ubi al. γυναικότροφος. ANGL. Hesych. v. Τηθαλλαδῶς. HEMST. Zonar. p. 1726, ubi male γυναικοκρατής. L. DINDORF.]

[Γυναικότροφος, ὁ, ἡ, A mulieribus nutritus. Suid. et Etym. M. s. Τηθαλλαδῶς. WAKEF. V. Γυναικοτράφης.]

Γυναικοφιλος, ὁ, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus. Theoc. [8, 60]: Καὶ σὺ γυναικοφιλας. [Anth. Pal. 6, 78: Δάφνι γυναικοφιλα.] Pollux tamen 6, [168] h. v. improbat. [Dicitur enim potius φιλογύνης. De terminat. φιλας pro φίλος Brunck. ad Anth. vol. 11, p. 174 Jac. citavit Schæf.]

[Γυναικοφρονόληπτος, ὁ, ἡ, Cujus animus mulierum amore captus est. Mazaris in Anecd. nostris t. 3, p. 148. Boiss.]

[Γυναικοφρων, ὁ, ἡ, Qui muliebricia cogitat. Eurip. fr. Erechth. ap. Stob. vol. 1, p. 90 Gaisf.: Γ. γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφῶ. L. D. Procl. in Ptol. p. 228, 21: Καλλωπιστάς, γυναικοφρονας, Ingenium muliebri. HASE.]

[Γυναικοφυής, ὁ, ἡ, Qui muliebrem naturam habet. Empedocles ap. Ælian. N. A. 16, 29, de monstribus biformibus loquens: Πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα καὶ ἀμφίστερνα φύεσθαι, βουγενῆ ἀνδρόπρωρα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἐξαντέλλειν ἀνδροφυῆ βούκρανα, μεμιγμένα τῆ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν, τῆ δὲ γυναικοφυῆ, σκιεροῖς ἡσχημένα γυῖαις.]

Γυναικοφῶνος, ὁ, ἡ, Muliebrem vocem habens. [Arist. Thesm. 192, unde Poll. 2, 111. Ap. eund. 4, 114, ὑποκριτῆς γ.]

[Γυναικοψύχος, ὁ, ἡ, Muliebrem animum habens. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 228. SCHNEID. Const. Man. Chron. p. 116. Boiss.]

Γυναικῶ, [Mulier fio. Hippocr. p. 1202, A: Ἐυνέβη δὲ καὶ ... τῆ Γοργίππου γυναικί ... τὸ αὐτὸ (ut barbam emitteret instarque viri hispidaretur). Ἐδόκει δὲ πᾶσι τοῖσιν ἰητροῖσι ... μία ἄλπις εἶναι ὡς γυναικωθῆναι, εἰ τὰ κατὰ φύσιν ἔλθοι. SCHNEID. Philo vol. 1, p. 683. WAKEF. Eust. Od. p. 1665, 51. HEMST.] Unde γεγυναικωμένα

vocata sunt πέμματα quaedam, ὧν γυνή ἤφατο, Hesyeh. A [Γυναικώδης. V. Γυναικοειδής.]

Γυναικῶν, ὧνος, ὁ, Mulierum conclave, Mulierum contubernium. Xen. Cyrop. 5, [5, 1]: Καὶ τὸ γυναικῆ εἰσαγαγεῖν εἰς τὸν γυναικῶνα τῆς σκηνῆς, καὶ σὺν αὐταῖς τὰς μουσουργούς. [De forma Lobeck. ad Phryn. p. 166. Esth. 2, 3, 9, 13, 14. Arcad. p. 12, 20.]

Γυναικωνίτης, ὁ, Polluci [1, 79, ubi recte libri, ὁ δὲ γυναικωνίτης, θάλαμος, ἰστέων] θάλαμος ἰστέων. Hesyehio vero etiam οἶκος γυναικῶν [it. Herodiano Epim. p. 18: sed ap. Hes. nunc est γυναικωνίτης], et schol. Hom. i. q. ὑπερώϊον. [An. De templo Soph. ap. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 68, A: Τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ γυναικωνίτου ... τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ γυναικωνίτου. Quod dicitur ea signif. qua alias γυναικίτης, quod v. L. D.] Cujus fem. est Γυναικωνίτης, ἴδος, ἡ, usitatius multo quam ipsum masc. et signif. i. q. γυναικῶν: illo autem et Lat. usi sunt aliquando. Paul. Aemyl. [s. Corn. Nep. Praef. 7] de matrefamilias ap. Rom.: Neque in convivium adhibetur nisi propinquorum, nec sedet nisi in interiore parte aedium, quæ Gynæconitis appellatur. Plut.: Κακὴ δὲ θάλαμος καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος. Longin. [32, 5]: Καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἰκίαν προσεῖπεν ὡς γυναικωνίτην, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ, ὡς ἀνδρωνίτην. [Moris p. 264. Schæf. Eust. Opusc. 54, 24: Εἴ τις παρ' αὐτῆς σεμνὴ γυναικωνίτης. Lysias p. 92 St., ubi v. Taylor, 97, idemque ap. Poll. 9, 39, Fr. Polybii, si est Polybii, ap. Suid. v. Κωμάσαι et Ἀνδρωνίτης (apud Schweigh. vol. 5, p. 63): Ἀπολυθεὶς τοῦ πολέμου (adde τοῦ aut transpone τοῦ πρὸς Α. π.) πρὸς Λυσιτανούς μεταβαλεῖν τὸν πόλεμον καὶ τὸ λεγόμενον ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνίτην εἰς τὴν γυναικωνίτην κωμάσαι. Plut. Mor. p. 654, F: Ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος τὴν γυναῖκα μεταπέμπεσθαι. Sæpius utitur etiam Lucian.] Aliquando non tam pro loco, quam pro Cœtu ipso mulierum capitur. Plut. De Herod. [p. 868, A]: Μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. [Clem. Strom. 1, p. 349: Πάμπολλα γὰρ τῶν παρὰ ταῖς αἰρέσεσι δοξαζομένων εὐροίμεν ἂν, ὅσαι μὴ τέλειον ἐκκεκώφηνται, μηδὲ ἐξετημήθησαν τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν, καθάπερ τὸν ἀνδρὰ αἱ γυναικωνίτιδες ἀποκοψάμεναι τὸν Χριστόν. Routh. Charit. 5, 4: Οὐ μὴν οὐδ' ἡ γ. ἡ Περσῶν ἀμέριμος ἦν. Gellius 17, 21: « Alexandrum Molossum, cum in Italiam transiret, dixisse accepimus, se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνίτην, Macedonem isse ad Persas quasi in γυναικωνίτην. » Quod dictum alii aliis tribuunt. V. Theon. Progymn. p. 215, 6 ed. Walz. Rhet. vol. 1, ibique Schæf. || Adjective Diodor. 17, 50: Ὁ δ' ἕτερος (περίβολος ἔχει) τὴν γ. αὐτὴν καὶ τὰς τῶν τέκνων καὶ γυναικῶν καὶ συγγενῶν οἰκίσεις. Schæf. Anon. ap. Suid. s. v. et s. Θλαδίας: Τοὺς ... μυστικῶς, τὴν γυναικωνίτην λέγω φάλαγγα, ὅπερ εἰσὶν αἱ τῶν φύλων πράξεις ἐμπύρευμα. Locum Xen., ubi est γυναικωνίτην θύραν, tractavi in Βαλανωτῶς, correctionemque ibi propositam pluribus firmabo olim. L. DINDORF.]

[Γυναικωνίτης. V. Γυναικωνίτης.]

Γυναικῶν λιμὴν, ὁ, Mulierum portus, locus Indiae. Arrian. Ind. c. 22: Τοῦτον τῆ γλώσση τῆ ἐπιχωρίῃ Γ. λιμένα ἐκάλεον, ὅτι γυνὴ τοῦ χώρου τούτου πρώτη ἐπῆρξεν. In Gedrosia collocat Ammian. 23, 6, 73. || Alius, in Bosporo Thracio. Steph. Byz. s. Γυναικόπολις: Ἔστι καὶ Γυναικῶν λιμὴν περὶ τὴν λεγομένην Φεδαλειαν, τὸ μεταξὺ Ἀνάπλου καὶ τοῦ Λεωσθενείου ... Ἐθνικὸν τοῦ λιμένος Γυναικολιμενίτης. L. DINDORF.]

[Γυναικῶν πόλις. V. Γυναικόπολις.]

Γυναιμανέω, Mulierum amore insanio. Nonnus Dion. 2, 125: Γυναιμανέων Ἐνοσίχθων. Conf. 8, 235; 42, 117, 169, 240; 43, 437, Quint. 1, 735. Bachman. An. vol. 1, p. 180, 13.]

Γυναιμανής, ὁ, ἡ, Mulierum amore insanus. II. Γ, [39]: Δύσπαρι, εἶδος ἀρίστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά. [Grammaticorum in interpretando versu Hom. errores referre non est tantū. H. Bacch. 8: Ὁλαθι, εἰραφιῶτα, γυναιμανές. Nonnus Dion. 48, 551: Ἔργα γυναιμανέος μιμήσσο σεῖο τακῆος 644: Γυναιμανέος Διονύσου, et alibi. Id. fem. 23, 345: Χερσὶ γυναιμανέεσσι. Quint. 1, 726: Γυναιμανές ἦτορ, et Ælian. N. A. 15, 14: Τοὺς γὰρ πυρσοὺς (πιθήκους), ὡς γυναιμανεῖς, εἰς τὰς πόλεις οὐκ ἀγοῦσιν (Indi), addit Wakef., Charit. 5, 2: Φύσει δὲ ἐστὶ τὸ βάρβαρον γυναιμανές, Schæf.]

Γυναιμάνια, ἡ, Insanus mulierum amor. [Eus. Præp. ev. p. 301, A. HASE.]

[Γύναιξ. V. Γυνή.]

Γύναιον, τὸ, Muliercula. Dem. De f. leg.: Γύναια καὶ παιδάρια ὀλίγα. [Id. p. 787, 25: Γύναιου πρᾶγμ' ἐποίησι. Iambl. Vit. Pyth. c. 27 ab Routh. cit.: Γύναιον τῶν ἀγοραίων. Diod. 17, 24: Ἀπῆντησέ τι γύναιον, ὄνομα μὲν Ἄδα... Plut. Pelop. c. 9: Γύναια τῶν ὑπᾶνδρων. Alciaphr. 1, 12: Γύναιον περιττῶν τὴν ὄραν πληθῆος. Argum. Arist. Eccles. v. 1: Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἐκρινεν ἐν στολαῖς ἀνέρων προκαθίζοντα (f. προκαθίζειν). || De uxore Aristoph. Thesm. 792: Κᾶν ἐξέλοη τὸ γύναιόν ποι. Plut. Mor. p. 175, E: Τὸν υἱὸν αἰσθόμενος... ἀνδρὸς ἐλευθέρου διαφθείραντα γύναιον. Lucian. Icarom. c. 15: Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γ. Ubi pellicem nesciebat an uxorem intelligeret Guetius. Liban. vol. 4, p. 1060: Τράπεζαι τοῖς γεγαμηκόσιν ἡδύους, ὅταν ἐπανῶν ἀπαγγέλλη πρὸς τὸ γύναιον τὴν ἔξω λαμπρότητα 1063: Πολλὴν γὰρ ἔχει ἀνάγκη εἰς τὸ σωφρονεῖν τὸ γύναιον 1126: Δεῖ δὲ γύναιον ἀγεσθαι. Joseph. Ant. Jud. 1, 12, 4: Ἀνδρωθέντι δὲ τῶ παιδί γύναιον ἀγεσθαι, τὸ γένος Αἰγύπτου. L. D.] Theophr. [Theophylactus] Ep. 43: Τὸ τεργιτὸν γύναιον, τὸ διογενὲς ἡμιάνδριον. [Τεργιτὸν ... διογενὲς recte cit. HSt. ipse in Τεργητός. Vel Simocattam ipsum vel eundem quem ille expressit Leo Diac. p. 24, B: Καὶ ταῦτα παρ' ἀνδραρίου ... ἀμφιβόλου τε καὶ ἀνάδρου καὶ γυναιού τεργητοῦ. L. D.] Et Od. O, [247]: Ἄλλ' ὀλετ' ἐν Θῆβησι γυναιὸν εἵνεκα δῶρων, Propter dona mulierculam, seu, ut schol. exp., διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν. [Immo v. Γύναιος.]

Γύναιος, ἰ. q. γυναικίος, Muliebris. Hom. Od. A, 521, O, 247: Γύναιον εἵνεκα δῶρων. Orph. Arg. 671: Γύναιον εἵνεκα φίλων. Hesyeh.: Γύναιου, γυναικίου. Γύναιου εἵνεκα δῶρου. Quem ap. Hom. loco plur. legisse sing. notavit Porson. ad l. priorem. L. DINDORF.]

Γύνανδρος, ὁ, ἰ. q. ἀνδρόγυνος, Qui masculi et feminei sexus est, Effeminatus, Muliebris. [Soph. ap. Tryphon. Περί τρόπων p. 50: Οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἡσυχόστες. Philo vol. 1, p. 512, 35: Ὑπὸ μηδεμιᾶς δελεασθείς οἱ ἀνδρόγυνος ἢ γύνανδρος, τὰ ἡδὲ ἀσπάσθηται κακά. Suid. v. Μάλθων: Ὁ γύνανδρος τε καὶ μάλθων τύραννος, ἀντὶ τοῦ ἔκλυτος. Ælian. ap. eund. v. Χλοῦναι: Χλοῦνης τε καὶ γύνανδρος ἀνὴρ. L. DINDORF.]

[Γυνδάνης, ὁ, Gyndanes, n. pr. Scythæ ap. Lucian. Tox. 61. L. DINDORF.]

Γύνδης, ὁ, Gyndes, fl. Armeniae. Herodot. 1, 189 sq., 202; 5, 52. L. D.]

Γυνή, αἰκός, ἡ, tanquam a γύναιξ, Mulier, Femina. II. A, [389]: Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἰ με γυνὴ βάλω ἡ πᾶσι ἄφρων. [A, 348: Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν, de Briseide, et de ead. T, 286: Εἴπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνή...] Et θηλυτέρησι γυναιξί, Od. O, [422, etc., conf. Θῆλυς], velut epithetice. At in γυνὴ ταμίη, II. Z, [390], et in similibus, vacat γυνή, sicut ἀνὴρ sæpe. [Od. H, 347: Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέγος πόρρου. Diod. 2, 10: Γυναικὸς παλλακίης. Anton. Lib. c. 25: Γυνὴ θῆσσα. Schæf. Dio Cass. 76, 1: Γυναιξί βασιλίσσαις. Καὶ πῶς ἦν δυνατόν γυναικα παρθένον γενῆσαι καὶ πάλιν μένειν παρθένον, Athanas. Quæst. secundum cod. Vindob. ap. Lambec. 1. 5, vol. 5, p. 472, ubi ed. σάρκα. V. Βασιλεία, Γραία.] Paus. [1, 24, 7]: Ὡς ἡ Πανδώρα γένοιτο αὕτη γυνὴ πρώτη. || Uxor, ut [Od. Z, 183]: Ἡ δ' ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχρητον ἄνῆρ ἡδὲ γυνή. [II. Z, 170: Τῶ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δι' Ἀντεια 460: Ἐκτορος ἡδὲ γυνή.] Pro quo dixit Eur. [Med. 15], eand. γυνώμη usurpans: Ὅταν γυνὴ πρὸς ἀνδρὰ μὴ διχόστατῆ. Plut. Pol. præc. [p. 823, B]: Καὶ διαλλακτὴν εὐμενὴ πρὸς γυναικᾶς ἀνδρῶν, ἰ. e. Luciani [Demon. c. 9] verbis: Γυναιξί πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύοντα. Sic ἐγγίμη γυναικα, Od. O, [241]; Ἠγαγόμεν γυναικα, Ξ, [123]. Pass. autem γυνὴ γαμοῖτο, Hesiod. Op. [692.] Hinc et γαμητὴ γυνὴ pro γυνὴ simpl., de quo dictum in Γαμητή. Est autem dicta γυνὴ quasi γυνή, si Platoni [Crat. p. 414, A] credimus. [|| Mortalis, contraria deæ. Hom. II. Ξ, 315: Θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός. II, 176: Γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα, etc. V. et infra de γυναικα μαζόν. || Femina nubilus. Hesyeh.: Γυνή, ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρα. Eur. Bacch. 36: Καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμειῶν, ὅσαι γυναικᾶς ἦσαν, Mulieres, sive nuptæ sive virgines.

D

Contraria virgini s. innuptae. Theocr. 27, 64 : Παρθένος ἔνθα βέβακα, γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερφῶ. Xen. Anab. 3, 2, 25 : Μήδων καὶ Περσῶν καλαῖς καὶ μεγάλας γυναιξὶ καὶ παρθένοις ἠμιλεῖν. 4, 5, 9 : Γυναικίαι καὶ κόρας. Longus ab Schæf. cit. cum annot. Villos. 3, 24 : Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη βαδίσως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραζε τὸ αἶμα. Ib. 19 : Ἐγὼ γυνὴ τυγγάνουσα πέπονθα νῦν οὐδὲν· πάλαι γὰρ με ταῦτα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαίδευσσε, μισθοῦ τὴν παρθενίαν λαβών. Conf. Anth. Pal. 6, 284. || De animalibus. Quod Lycophro 750 dicit : Τῆς κηρύλου δάμαρτος ἀπτήγα σπόρον, schol. interpr. τῆς ἀλκυόνος γυναικός. Nihil certius hujus usus testimonium est quod joco, opinor, dixit Xenarchus com. ap. Athen. 13, p. 559, A : Ἐἴτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὀτιοῦν φωνῆς ἐνι; Certe sic videbatur Eust. Od. p. 1422, 30 : Ἀστεῖον δ' ἐνταῦθα τὸ γυναικίαις βῆθῆναι κοιμικώτερον τοῖς θήλειαις τέττιγας. Itemque Lucian. Asin. c. 51 : Καὶ γὰρ ἐξ οὗτου ἐγεγόνειν ὄνος συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς (l. τῆς) ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαλάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμεν ὄνω. Secus Arist. Pol. 2, 3 : Εἰσὶ δὲ τινες καὶ γυναικίαις τῶν ἄλλων ζώων, οἷον ἔπποι καὶ βόες, αἱ σφόδρα πεφύκασιν ὁμοία ἀποδιδόναι τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν, ὥσπερ ἢ ἐν Φαρσάλῳ κληθεῖσα δικαία ἵππος. Verum loc. longe aliter scriptus iteratur H. A. 7, 6, ommissa ex parte bestiarum mentione, ut suspicer pene intempestive inde repetitum : v. Schneid. ad utrumque libr. || Adjective pro γυναικίαις. Hom. II. Ω, 58 : Ἐκτοῦ μὲν θνητῶς τε γυναικίαι τε θῆσατο μαζόν. de quo Gregor. p. 109. || Sæpe omittitur post nomen viri. Herod. 4, 205 ab Schæf. cit. : Φερετῆμος τῆς Βάττειο. Arist. Eccl. 46 : Τὴν Σαμικυθίωνος δ' οὐχ ὄρης Μελιστήχην; Eust. Od. p. 1425, 42 : Ἦν δὲ φασὶ καὶ βασιλεὺς ἀρχὴ τις Ἀθήνησι, καὶ ἡ ἐκείνου βασιλείς. Alia v. ap. scriptores de ellipsis, tametsi nullam in his ellipsis esse ostendunt loci qualis Philet. ap. Athen. 13, p. 587, E : Ἡ δὲ Διοπέθους ἀειδῆς Τέλειαις, sc. ἑταίρῃ. || Rursus additur γυναικῶν adjectivis, ut ap. Hom. II. Γ, 423, etc. : Δίκα γυναικῶν. Eur. Hipp. 848 : Ἐλιπες ἐλιπες, ὃ φίλα γυναικῶν ἀρίστα θ' ὀπίσκει ἐφορᾷ φέγγος ἀέλιου τε καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς (legendum ἀστρωπὸς) σελάνα. L. D.] Γύναι, Mulier, vocat. a γυνή, nisi malis per aphæresin τοῦ ξ esse ab inus. nom. γυναιξ, unde γυνή suos obliquos mutuatur. [Hesych. : Γύναιξ, γύναι, ubi γυνή pro γύναι conj. Guet. Nominat. γυναιξ cur obsoleverit rationem hanc reddit Eust. II. p. 321, 45 : Ὅτι σεσίγηται διὰ τὸ μὴ εὐρίσκεσθαι κατάληξιν εἰς διπλοῦν μετὰ διφθόγγου (exceptis monosyllabis). Etym. M. autem p. 243, 29, quod τὰ εἰς αἰξ κοινὰ εἰσι τῷ γένει. Antiatt. Bekk. An. p. 86, 11 : Γύναι, ἀντὶ τοῦ γυναικίαις. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Φερεκράτης Κραπατάλλοις τὴν γυνήν. Etym. M. paullo ante : Εὐρήται παρὰ Φερεκράτει ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν, οἷον, Ὡς ἀτοπὸν ἐστὶ καὶ (dele cum eod.) μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν· καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, Ἀλλ' ὄρω τὰς γυνάς. Eust. II. p. 113, 29 : Γυνήν γὰρ εὐρήσθαι λέγουσιν τινες τῶν παλαιῶν. Eadem fere Philemo p. 63. Gregor. p. 345 : Τὴν γυναικίαν γάναν (dicunt Siculi). Ubi codd. variant inter γάναν et γύνα et γάνη et γάνην. Βανὰ, q. v., confert Ken. Clarum videtur ludificatam Gregorium esse scripturam γάναν, uno etiam libro conservatam Theocr. 6, 26 : Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμι γυναικί' ἔχεν· ubi grammatici memor Brunck. γάναν inferebat, pravo, ut opinor, iudicio in tam crebra lit. α et υ permutatione. || De confus. γονή et γύνη c. γυνή v. s. illis voce. L. D.]

Γύνις, idos [de genit. Bekk. An. p. 1193], δ, Semimas, Semivir, i. e. ἀνδρόγονος, μαλακός, Suid., seu, ut Eust. [Od. p. 1680, 44], θηλυδρίας, μὴ εἰς διακείμενος πρὸς τὰ ἀφροδίσεια. Plut. Alex. [immo Hieronymus ap. Athen. 10, p. 435, A. Strabo.] : Εὐλαβούντο γὰρ μὴ γύνις εἶη. Apud Eund. [Mor. p. 234, E], γύνιδος τοζότου. Apud Suid. [v. Γύνις, Ἄλιαν Περὶ προνοίας, ut docet Eust. II. p. 772, 55, fr. citantem] : Καὶ τοὺς ἀθέτους Ἐπικούρου λόγους καὶ γύνιδας ἐπασκίων, τῆς ἡδονῆς ἢ ἐκείνου ἕμνει δ' χλοούνης [χλοούνης] τε καὶ γύνις· sic enim ibi scribitur cum vv. [Et recte Aristoph. Thesm. 136 : Ποδάπὸς ὁ γύνις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή; Male Clem. Pæd. 3, p. 266—227 : Μᾶλλον δὲ οὐκ ἀνδρας, βετάλους δὲ καὶ γύνιδας καλεῖν τούτους χρῆ. Hierocl. Stob. vol. 3, p. 191 Gaisf. : Τὸ τῶν κατεργάτων καὶ γυνίδων φύλον, ubi γυν. Gaisf. ex cod. Utramque in cod. I.

A formam exhibent edd. Suidæ v. Ἄρρεν, vol. 1, p. 315, neque negaverim recentium gramm. uni et alteri probam videri potuisse scripturam γύνις, quum Etym. M. p. 243, 8 (et qui hæc repetunt) certe vix scripserit γύνις : Γύνις, ὁ γυναικώδης καὶ μαλακός, παρὰ τὸ γυνή, παρωνύμιος γύνις, ὡς δάφνη Δάφνης, νύμφη Νύμφης. Nec magis schol. Hom. Od. A, 224 ... ἐκ τοῦ γυνή ὁ γύνις· δηλοῖ δὲ οὗτος οὐ μόνον τὸν λάγνον εἶη δὲ καὶ τὸν δεῖλόν, ἀλλὰ καὶ τὸν μὴ ἱκανὸν δι' ἀτονίαν γυναικὶ συνεῖναι, καὶ περὶ Ἀλεξάνδρου ἐρρέθη, Εὐλαβούντο γὰρ, φησὶ, μὴ γύνις εἶη (v. supra). Ceterum plura voc. exx. v. ap. Reimar. ad Dion. 46, 22, ubi est var. γυναικώδης. || Formam γύνις ponit Arcad. p. 25, 8 : Τὰ εἰς ἧς δισύλλαθα κύρια ἔχοντα ὑ ἐν τῇ παραληγοσῆ περισπᾶται ... γύνις δὲ οὐ κύριον. Verum leg. est γύνις. Pseudophilemo p. 299 : Γύνις οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀνδρόγονος. Leg. γύνις. L. DINDORF.]

[Γύνος, mendose pro γίνος, Hinnus, scribi videtur ap. Suid. vel qui ista ei intulit v. Νάννος : Οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων ἰνοὶ, οἱ πλείους τῶν ὑστέρων γυννοῦς τούτους γράφουσι· ubi totum illud οἱ πλείους ... γράφουσι codd. auctoritate expunxit Kust.]

[Γυνομανῶ vox nihili ap. Zonar. p. 460, ubi recte cod. γυναικομανῶ. L. DINDORF.]

[Γύνον, Equisetum alterum. Diosc. Notha 4, 47.]

Γύον, in VV. LL. dicitur esse Terræ mensura, a qua τετράγωνον χωρίον vocetur ap. Hom. [Od. Σ, 374], sed perperam. Schol. enim τετράγωνον esse dicit τέσσαρας ἔχον γύας [sed idem addit γύον δὲ μέτρον γῆς, unde manavit error in LL. VV.], derivatum indicans a γύαι, quod Hesych. quoque exp. πλέθρα, ὄδοι. [Item de nihilo fictum γύον vel γύον, τὸ μέλος Etym. M. p. 34, 48, et ap. Orion. p. 43, 10, 12. Conf. Foes. OEcon. Hipp. p. 89.]

[Γυός, V. Γυός.]

Γυπαίετος, Aquila vulturis speciem referens. Aristot. H. A. 9, 32, de quarto aquilarum genere, quod περικόπτερον vocari ait, Γυπὶ ὁμοίος, δρειπελαργός καλεῖται καὶ γυπαίετος [δρειπελαργός ... ὑπάετος pars librorum Bekkeri, reliqui δρειπελαργός ... ὑπαίετος, γυπαίετος nullus : de ὑπαίετῳ v. Schneid. p. 145. Nihil igitur videtur γυπαίετος, quanquam ap. Suid. s. Γυπαρίους verbis Aristoph. καὶ γυπαρίους καὶ πυργιδίους in fine hæc sunt appensa in ed. Mediol. καὶ γυπαίετους, ommissa ap. Kust. L. D.] unde Plin. 10, 3 : Quarti generis est perenopterus : eadem oripelargus vulturina specie. [Conf. Γρυπαίετος.]

[Γυπαίετος, εἰς, δ, cognomen Apollinis, ductum a vulturibus, qui jussu dei servaverant Ephesium quendam pastorem. Conon. Narrat. 35 ap. Phot. Bibl. cod. 186. Struv.]

Γυπαίνειν, Etymologo [M. p. 244, 18, inter Γωνίδιον et Γυλίδος] τὸ συσπᾶσθαι, καὶ φρίττειν, καὶ τρομαίνειν, καὶ σείεσθαι [οἰεσθαι in edito] τὴν γῆν παλλομένην, καὶ ὥσπερ ἄλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ· pro quo supra γριπᾶσθαι et γρυπαίνειν. Sed perperam ap. eum scriptum Γωπαίνειν. [In edito Γωπάνειν. V. autem Γρυμπάνειν.]

[Γυπανον et Γυπάριον. V. Γύπη.]

[Γύπειος, δ, ἡ, Vulturinus. Basil. t. 2, p. 780, C; p. 1171, B. Hase.]

Γύπη, s. Γύπη, Vulturis nidus. Hesych. vero γύπας vocari dicit non solum τὰς τῶν γυπῶν νεοσσιὰς, ut γρουπὰς τὰς τῶν γρουπῶν, verum etiam καλύβας καὶ θάλαμους, et τὰς κατὰ γῆν οἰκήσεις, σπήλαια, Tuguria, Lustra, Domicilia subterranea, Speluncas. [De qua signif. v. iterum in fine. Etym. M. p. 406, 52 : Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὡς φησὶ Καλλιμάχος· Κέκρυπται γυνὴ Ζάγκλον ὑποχθονίη. Ubi γύπη Ruhnk. ad Callim. fr. 172 Ern. Conf. Κύπη. || Rupes interpr. Pseudophilemo p. 298 : Γύπας, τὰς ὑποζήρους πέτρας.] Quas et Γυπάρια nominari addit, voce nimirum demin. e præcedente γύπη : velut Aristoph. Eq. [790] : Οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάναις [ταῖς πιθάναισι], Καὶ γυπαρίους, καὶ πυργιδίους. Ubi schol. quoque γυπαρίους exp. φωλεοὺς, καὶ καλιαῖς, καὶ στενοῖς χωρίοις, addens, Cratino teste πᾶσαν στενήν κατὰδυσιν sic [οὕτως : cujus loco ap. Suid. est γύπας] nominari : potissimum vero ibi intelligi Cavernas in muris, quoniam in ejusmodi latibulis habitare illæ aves soleant. Possis etiam interpr. Latibula in rupibus et montium locis inaccessis : nam teste Plin.

10, 6, vultures in excelsissimis rupibus nidificant, adeo ut nidos eorum nemo attingat. Affertur vero et Γύπανον e Gaza Gramm. 3 itidem pro Tugurio et spelunca s. Caverna : sed videndum, ne forsitan perperam scriptum sit pro γυπάριον. Hesych. rursum non solum γύπη exp. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία, sed etiam γύπας innuit a quibusdam exp. ἀζώστους, ἀνασσευρμένας [Discinctas, Vestem tollentes].

[Γυπιαίος, α, ον, Vulturinus. Tzetz. Hist. 12, inser. hist. 439 : Περὶ θηλυγόνων καὶ γυπιαίων καὶ ὑπηνεμίων.]
[Γυπιάς, ἄδος, ἡ, Vulturina. Aesch. Suppl. 809 : Γυπιάς πέτρα.]

Γύπινος, η, ον, Vulturinus, Qui e vulture est. Lucian. [Icarom. c. 11 : Κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην.]

[Γυπογίγας, αντος, δ, Qui ex vulture et gigante concrevit. Marin. Procul. c. 15, p. 35=12 : Ἐν περὶ στασίαι τινῶν γυπογίγαντων ἐξετασθεῖς.]

[Γυποειδής, δ, ἡ, Vulturis speciem habens, Vulturinus. Euseb. Præp. ev. 3, p. 117, A : Τὸ δὲ ζῴον (τῆς Εὐλειθείας) τετόπωται εἰς γύπα πετόμενον ... σημαίνει δὲ τὸ γυποειδὲς αὐτῆς τὴν γεννητικὴν πνεύματος Σελήνην· ἐκ γὰρ τοῦ πνεύματος οἰοῦνται συλλαμβάνειν τὸν γύπα, θηλείας πᾶσας ἀποφαινόμενοι. Γυπόδης Aristot. Physiogn. c. 3, p. 808, 7 : Φιλοῦντο οἱ τὰ ἄνω μείζω ἔχοντες καὶ γυπόδεις καὶ θερμοὶ, εὐεκτικὴν σάρκα ἔχοντες ... Ubi probat Schneid. Suppl. Lex. quod Polemo p. 302 ponit ὑπώδεις, merito spretum a Struvio.]

Γυπὸν, Hesycho μακρόν, Longum.

[Gypopolis. Dionysius Byz. in Descr. Bosp. ap. Gyll. De Bosp. Thrac. 2, 23, in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 307, A : « Apud hunc locum est collis saxeus nuncupatus Gypopolis, cognomen adeptus sive ab immanitate Thracica et barbara agrestique ; adjunct enim hic habitasse Phineo regi subjectos, crudelitate plurimum eminentes : sive etiam appellatus est Gypopolis ex eo quod Vultures frequentes apud hunc locum versari gaudeant. » L. DINDORF.]

[Γυπόδης, V. Γυποειδής.]

Γύπωνες, Saltatores quidam, qui ξυλίων κώλων ἐπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο διαφανεῖ Ταραντινίδι [διαφανῆ ταραντινίδα] ἀμπερόμενοι, Pollux 4, [104, ubi al. γυπόνες].

[Γύρα, V. Γυγᾶ.]

Γύραι πέτραι, Rupes quædam sic dictæ in Icario mari. [Hesych. : Γυρῆσι πέτρῃσιν· οὕτω καλοῦνται Γυραὶ πέτραι ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει πρὸς Μυκόνῃ τῇ νήσῳ, respiciens Od. Δ, 500 : Γυρῆσιν μιν (Ajacem) πρώτα Ποσειδάων ἐπέλασεν πέτρῃσιν μεγάλῃσι καὶ ἐξεσάωσε θάλασσης, ubi eadem de situ rupium tradunt Eust. et schol., conjiciuntque a forma rotunda nomen duxisse. Archil. ap. Plut. Mor. p. 169, B : ... ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρῶν ὄρθον ἴσταται νέφος. (Quo nescio an referendus sit l. varietatibus librorum turbatissimus Cic. Ep. ad Att. 5, 12, 1, ubi ἀκρατηρέων. Delo certe, de qua loquitur Cic., vicinas Gyras testantur grammatici. Lycophr. 390 : Τὸν δ' οἶα δύπτην κηρόλον διὰ στενοῦ αὐλώνοιο οἶσει κῦμα γυμνίτην φάγρον, διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον. Γυραῖσι δ' ἐν πέτρῃσι τερασίων πετρά, στάζοντα πόντου. Ad quæ Tzetz. : Διπλῶν ... χοιράδων) Μυκόνου καὶ Τήνου ἢ Ἀνδρου καὶ Τήνου, ἢ μεταξὺ δύο τινῶν χοιράδων περὶ τὰς Γυράς οὕτω καλουμένας πέτρας ... Γυραῖσι δὲ κυρίως ἐλέγοντο αἱ πέτραι ἐν αἷς ὁ Αἴας ἀπώλετο. Schol. min. : Ὄνομα πετρῶν αἱ Γυραὶ ἐν Τήνῳ. Unde expl. Hesych. : Γύρας, ὄρος ἐν Τήνῳ, sive Γυράς scrib. est sive Γυραί· quorum illud tam pro accus. haberi poterit a nominat. Γυραὶ quam pro nominat. Γυράς, ἄδος, ἡ, cujus accus. est in schol. Hom. II. N, 66 : Διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης διασεσῶσθαι, ubi χοιράδας liber unus vitiose. Γυράς autem et Ajacis ad eas naufragium describit item Philostr. Imag. 2, 13. Herodiani. vero Περὶ μόν. λέξ. p. 17, 29 de nominibus in ura agens confirmat primum accentum in ultima positum, deinde refellit interpunctionem in l. Hom. ab nonnullis introductam post ἐπέλασεν, quum Γυρῆσιν ait habere τᾶξιν ἐπιθετικὴν. Porro ex his cautibus unam Hom. dicit sigillatim v. 505 : Αὐτίχ' ἔπειτα τριάντων ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν ἤλασε Γυραῖν πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν· καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μείνει, τὸ δὲ τρώφως ἔμπησε πόντῳ, τῷ β' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ

ἄασθη· unde Quint. 14, 569 : Ἐραπτόμενον χερσὶ πέτρης Γυραῖν· quam Eust. formam perhibet paragogicam, ut ἀναγκαῖα, σελήναια ab ἀνάγκῃ et σελήνῃ. Habet eandem Tzetz. ad Lyc. l. c. et v. 1141. L. DINDORF.]

[Γυράλεος, α, ον, Curvus. Oppian. Cyn. 1, 57 : Γυράλεος δονάκεσσι καὶ ἀγχιότροισι δαφοίνοις· 176=183 : Γυραλέη δειρὴ τελέθει λασιαύχενος ἔππου.]

[Γυρανόσι, V. Γυρῶ.]

[Γυράς, V. Γυραί.]

[Γυράβιος, δ, cogn. Jovis ap. Lycophr. 537.]

[Γύργαθος, δ.] Γύργαθον, Hesycho esse dicit σκεῦος πλεκτόν, ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι, Canistrum panarium e vitili, Cistam panariam e vimine plexam : ut Lucian. [Dial. mer. 14] : Ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γύργαθῳ ξηρός. Verum et alia ἐκ λύγων πλέγματα in alios usus contexta, γύργαθοι nominantur.

[Poll. 10, 158 : Προσθεθὸν δὲ τοῦτοις τράπεζαν λογιστηρίαν ... τάρπη, ἢ ἐστὶ πλέγμα ἐκ λύγων, ἐτι δὲ καὶ γύργαθον καὶ θωμόν Ἀριστοφάνους ἐν Δαιταλεύσιν (fr. 19 Dind.) εἰπόντος, Εἰ μὴ δικῶν τε γύργαθος ψηφισμάτων τε θωμός.] Athen. 5, [p. 208, E] : Τοῦτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γύργαθοις διὰ τροχῶν εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, In qualis e vimine plexis. Ubi ut plectoi γύργαθοι dicuntur, ita et ap. Poll. [7, 176, ubi γύργαθος] γύργαθον πλέκειν. Suid. vero γύργαθον esse dicit κλίνην, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσιν, ut in proverbio illo Γύργαθον φυσᾶς, quod ἐπὶ τῶν μάτην πονούτων usurpari : nihil tamen vetat et hic γύργαθον accipere pro Cista s. Qualo vimineo, quoniam et ipsum inflare conari non minus vana opera est, quam τρητὸν πῖθον cribro hausta aqua implere. [Zonar. p. 458 : Γύργαθος, τὸ δίχτυον. Reticulus, Reticulum, Gl. Aristot. H. A. 5, 27 : Τὰ δὲ φαλάγγια τίκται εἰς γύργαθον πλεξάμενα παχύν, ἐφ' ᾧ ἐπωάζουσιν. Timo ap. Diog. L. 7, 15 : Ὁ δ' ἔρρει γύργαθος ὡς τις. Aristæn. 2, 20 : Ἐμοὶ προσκλιῶν, εἰς πύρ ξαίνεις, γύργαθον φυσᾶς, σπόγγῳ πάταλον κρούεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηνῶν ποιεῖς. Arrian. Peripl. p. 151 Blancard. : Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ καὶ γύργαθοι αὐτὰς (αὐτὰ : præcedit πλοιαρία) ἰδίως λινεύουσιν, ἀντι δικτύων καθιέντες αὐτοὺς περὶ τὰ στόματα τῶν πλωράων. Accentum in libris constanter positum in prima, in ultima collocat Arcad. p. 49, 19 : Τὸ δὲ ὄμμαθός καὶ γύργαθος δξύνεται. L. D. Eus. Hist. eccl. p. 164, C : Τούσχατον εἰς γύργαθον βληθείσα, ταύρω παρεβλήθη. Quocum cf. Acta SS. Perp. et Felicit. p. 32, B : Itaque despoliatæ et reticulis indutæ producebantur. HASE.]

[Γυραβώδης, δ, ἡ, Ad modum γυργάθου, Canistri. Hesycho. v. Σαργάναι : Δεσμὸι καὶ πλέγματα γυραβώδη. Et v. Γεγάνιον : Γυραβώδες πλέγμα. WAKEF.]

Γυρεῖα, ἡ, Gaza ap. Cic. De senect. pro Fossione ponit. [Conf. Γυραί.]

[Γυρευτής, δ, Vagabundus. Theod. Studita ap. Sirmond. ad Goffrid. 89. ANGL. Io. Clim. p. 30, 2 : Τὸν γυρευτὴν καὶ φιλήθρον δαίμονα. Cf. ib. p. 417, 23, et Antioch. p. 1069, E. HASE.]

Γυρεῦω, cui Hesycho in Κυρεῦσαι videtur dare illam signif. τοῦ γυρῶσαι ap. Arat. [Decepit HSt. correctio Musuri, Κυρεῦσαι, ἢ Γυρεῦσαι, φυτεύσαι. In cod. enim verba ἢ γ. non sunt. Ceterum errore lapsum puto Mus., cum eoque Ruhnk. in Auct., κυρεῦσαι convertentes in γυρεῦσαι : nihili enim utrumque hac signif. videtur et legend. κηπεῦσαι. L. D.] Sed idem βέμβεται quoque exp. γυρεῖται. [Gl. Γυρεῦω, Gyro. Etym. M. p. 244, 4 : Γυβ, παρὰ τὸ γυρεῖν τὰ ὄλη (l. ὄλη cum Gud. 132, 9). Mauric. Strateg. 12, 17, p. 331 : Τοῦ ἐνδὸς μέρους γυρευομένου ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, Circumvento ab hostibus. Conf. ib. p. 325 : Τῶν ἐχθρῶν ... γυρευόντων ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν. Strab. 6, p. 259 : Συναγαγὼν δὲ τὰς ὠραίας παρθένους, περιστερὰς ὀλοπτερούς ἐν τοῖς συμποσίοις ἤφριε, καλέειν αὐτὰς γυρεῖν γυμνάς. Vertitur, Captarent. Facile per sequens γυμνάς inferri potuit γυρεῖν pro ἀγρεῖν. L. DINDORF.]

[Γύρης, δ, Gyres, n. fl. Armeniae ap. Cedren. l. s. Γυρῶν cit., ubi Gyris interpret.]

Γυρήτομος ἀλαξ, Sulcus proscissus orbiculatim, quoniam aratrum ad extremum agrum perveniens in orbem vertitur, Epig. [Anth. Pal. 9, 274 : Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρήτομον (sic) ἀλαξα τέμνει μηροτυπεῖ κέντρον πειθόμενῃ δάμαλις. Πυρητόκον Brunck. probabiliter.]

Γυρία, Hesychio πάλη καὶ στολὴ. [Lueta, Ruga. Priori certe signif. scrib. videtur Γυρία. L. DINDORF.]

[Γυρίδας quidam inter gerontes Spartanos memoratur ap. Polyb. 4, 35, 5: Ἀνεῖλον τοὺς περὶ Γυρίδαν τῶν γερόντων, ubi tamen Ὑρίδαν vertit Perottus. L. D.]

[Γυρίζω, Torqueo, Verso vert. videtur Etym. M. p. 534, 24: Κογλίνας δὲ παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω.]

|| Verto, Circumago. Anon. Antiq. Cpol. Band. Imp. Orient. vol. 1, p. 57, E: Ἐγυρίζετο ἕως τρίτου (columna), Ter in gyrum se vertebat. Circundo, Cingo ap. Cedren. p. 547, A: Πάντοθεν οὖν ὡς θηρίον συγκελισθεὶς ὁ Ἄμερ τῶν αἰγυαλιῶτων τινὰ Ῥωμαίων προσκαλεσάμενος ἐπυθάνετο τήν τε τῆς γύρας προσωνυμίαν καὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἔτυγον ἐστρατοπεδευκῶς καὶ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Ὡς δὲ τήν μὲν χώραν Ἀλακκαίωνα ἤκουσε λέγεσθαι, τὸν δὲ τόπον Πτωσσόντα καὶ Γύρην τὸν ποταμὸν, εὐθὺς κακὸς οἰωνὸς ἑαυτοῦ γενόμενος ἐξεφοίβασε λαοῦ τε κακῶσιν σημαίνειν καὶ πτόσιν τὰ ὀνόματα καὶ ὡς ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ Ῥωμαίων. Sequitur ... ἐπεὶ πάντοθεν συγκελισθεὶς ἔγνω. Alia de usu verbi et ducti ab eo nom. γύρισμα petantur a Ducangio. || Intrans. signif. schol. Philostr. Her. p. 407, ἐλιξ explicans, λέγεται δὲ τὸ κατὰ κύκλον γυρίζον ἐπιπολὴ σχῆμα.]

[Γυρίνη, placenta nomen Schneidero ap. Lucian. Tragædop. 157: Τῆλιν μετ' οἴνου, γυρίνην, κολλάμαζον. Quæ verba quomodocunque distinguuntur, γυρίνη certe ne a γύριος ducatur e. intt. vetat prosodia, quæ duci ostendit a γύρις. Conferas voc. græcobarb. ap. Ducang.: «Γυρίν (h. e., opinor, γυρίον) in Glossis botanicis Mss. ex cod. Reg. 848: Ἐξ ἀλευροῦ καὶ ὕδατος ἐψημα, ἥτοι πασπάλη, Edulium ex farina et aqua, vel, Farina minutior.» i]

[Γυρίνα a Max. Tyr. 24, 9 dicitur amica Sapphonis, quæ ipsi dici videtur Γυρινῶν, nisi eadem Maximo forma est restituenda. Γυρίνα pro Τύρινα reponerat Passov. in epigr. ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 968, sive Bæckh. C. I. vol. 2, p. 216: Ἡ γενεῆ δόξη τε καὶ ἐν Μούσῃσι Τύρινα ἐξοχος. L. DINDORF.]

[Γυρινῶ. V. Γυρίνω.]

[Γύριος, ὁ.] Γυρίοι, Ranæ rotunda specie, quibus se. nondum sunt pedes, Eust. [Od. p. 1864, 6: Οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν ὅτι ... ἐκ τοῦ γυρός ὀξυτόνου καὶ γυρίνοι βάτραχοι γυροὶ τὸ σχῆμα παρ' Ἀττικοῖς μήπω πόδας ἔχοντες, et Etym. M. p. 243, 49: Γύρινοι οἱ μικροὶ β. παρὰ τὸ γυρὸν τὸ περιφερές· τοιοῦτοι γὰρ εἰσι· Zon. p. 458, Orion 44, 11, qui γυρίνοι. Quam etymol. refellit prima in γύριος correpta, quæ producitur in γύρος et γυρός], qui et addit, γερίνους Ion. vocari, teste Paus., qui γυρίνοι Att. appellantur. Alii γυρίνους ex Hesych. [Γύρινον, τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον.] interpr. Ranarum pullos. [Plato Theat. p. 161, D: Εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου. Cui conf. Mich. Psell. Ms. in Admir. lectt. medicophys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. I. 7, vol. 7, p. 476 ed. Koll.: Γυρίνων βατράχων τὰς γλώσσας ἀποτέμνων. Elian. N. A. 1, 58: Ἀπόλωσε τοὺς γυρίνους. Arat. Dios. 946: Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος κατέρες βοῶσι γυρίνων. Et quem cit. Jacobs. Liban. vol. 4, p. 144, 20: Ἐν τοῖς δικαστηρίοις χείρους τῶν γυρίνων οἱ ῥήτορες. Accentum esse γύριος, non γυρίνος docet Arcad. p. 65, 16: Τὰ εἰς ἴνος μακρὸν τὸ ἔχοντα, ὅσα ἐν ὕδατι διαίτῳται, προπεριστῶνται, ἔχῃνος κοραχίνος φωξίνος (φοξίνος) χαρκίνος (leg. videtur vel κυπρίνος vel potius χαρκίνος, de quo v. in Βαρίνος, quæ scriptura novo hoc argumento evertitur). Ἐγρήν καὶ τὸ γυρίνος προπεριστῶσθαι, ὁ μικρὸς βάτραχος. || Aliæ formæ: 1. Γερίν, ος, ap. Nicand. Ther. 620: Ἄλλ' ἥτοι γερίνων περιάλλα τοκῆες. Al. 576: Καὶ τε σύ γ' ἢ γερίνων λαϊδρόδες δαμάσαιο τοκῆας. Quorum ll. ad priorem schol. ponit nominat. γερίνες. Sed videtur potius ducendum a γέρυνος, de quo HSt.: «Γέρυνος Stephano B. in Βιβυλία, ὁ μικρὸς βάτραχος, Parva rana, Ranunculus. Idem ranunculi γυρίνοι etiam dicuntur: ab Ionibus autem Γερίνοι, teste Eust.» 2. Γόρινος, ὁ μικρὸς βάτραχος, ex Glossis botanicis Mss. in cod. Reg. 848 enotata ab Ducang. 3. Γόρυνος, ἢ, Zonar. p. 448 inter nomina gen. fem.: Γόρυνος ὁ μικρὸς βάτραχος. Unde corrigendus Hesych.: Γόρυνος, μὴ βάτραχος. 4. Γυρίν, ος. Etym. Gud. p. 132, 7: Γυρίν καὶ Γύριος ὁ μικρὸς βάτραχος. Ubi miror accentum in secunda positum. L. DINDORF.]

[Γυρίνω, ὄς, ἢ, Gyrino, n. pr. mulieris. Etym.

M. p. 243, 51: Γυρινῶν, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης· εἰρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος (ser. γύριος), ὁ δὲ ἄλλοι τὸν βάτραχον, Γυρινῶν, ὡς ἔρατος (f. ἔρατός) Ἐρατῶν, καὶ κλέος Κλεῶν καὶ Κλειῶν. Sappho ap. Hephaest. p. 64, Longin. fr. 3, Chærob. Aldi Hort. Adon. p. 268: Εὐμορφότερα Μνασιδίκα τὰς ἀπαλὰς Γυρινῶς. Libri horum scriptt. fluctuant inter Γυρίνω, Γυρίνω, Γυρίνω, Γυρίνω, et Γυρινῶς, quorum postremum mire delusit Valckenarium Callim. Eleg. p. 150. Vera scriptura est Γυρίνω (i) accentu et forma Æol. pro Γυρίνω, ut Æol. dicitur item ὀρίνω (i) pro ὀρίνω (i) et sim. Forma vulgaris Γυρινῶ est ap. Zon. p. 459. L. DINDORF.]

[Γυρινῶδες, ὁ, ἢ, Ranunculi formam referens. Aristot. H. A. 6, 13: Ὅταν δ' ἀναλωθῆ τὸ φῶν, γίνονται γυρινῶδες (pisces quidam).]

Γύριος, α, ὄν, Orbicularis et in gyrum se revolvens: περιφερὴς Suidæ in hoc senario, Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγυῆ ἦλλον γυρίης. [Zonar. p. 459: Γυρίης, περιφερούς.]

Γύρις [Γύρις], εως, ἢ, Pollen. Ita autem appellant, inquit Plin. 18, 10, in tritico, quod florem in sili-gine. Diosc.: Ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γύρις. Athen. 3, [p. 115, D]: Οἱ δὲ ἐκ γύρωος ἄρτοι γενόμενοι, ὀλιγοτροφώτεροι καὶ εὐανάδοτοι [l. cum libris melioribus γινόμενοι κακογυλώτεροι τὲ εἰσι καὶ ὀλιγοτροφώτεροι.] Notandum porro, ap. Diosc. et alibi scriptum reperiri etiam Γύρος, utrobique per υ, sed perperam, ut patet non solum e gen. γύρωος, quo idem Diosc. utitur [2, 107.] 3, 48, sed etiam e deriv. γυρίτης. [Gl.: Γύρις, Pollen. Γύρις, Pollen, Pollis. Γύρος, Pollis, Pollen. Γύρωος, Pollinis. Scrib. esse γύρις docet Lucian. Tragædop. 158: Κυπαρισίνην κηκίδα, γύρον κριθίνην. Utuntur voc. etiam Antyll. p. 252, 253 Matth., Diosc. Parab. 2, 106. Geop. 20, 32: Γύρωος στίνης. Ib. 35, καθαρουργικῆς. Dat. γύρει, ib. 30. Improbatur Pseudophilemo p. 297: Γύριν οὐκ ἔρεῖς, ἀλλὰ πασπάλην ἢ κέγγρον ἢ ἀλευρον κριθίνον.]

[Γύρισμα. V. Γυρίνω.]

[Γυριστήριον κόσκινον, Pollinare cribrum, Gl.]

[Γυριστός, ἢ, ὄν, Curvatus. Schol. Philostr. Her. p. 579, qui ὑπόγυρος expr. ὁ ἔχων μετρίως τὴν ῥίνα γυριστήν. Cf. Περιγυρίζω. SCHÆFF.]

[Γυρίτης, ὁ.] Γυρίτας vocant τοὺς αὐτοπύρους ἄρτους, Hesych., Panes ex ipso tritici flore, s. E polline: sicut in Geop. 10 [immo 20, 41] legimus ἄρτον γυρίτην καὶ τυρὸν αἰγείον, Panem e polline. [Γυρίτης ἄρτος, Pollinaceus, Gl.]

Γυρόδρομος [Γυροδόμος], ut πέτρος, VV. LL. Lapis in orbem motus, ut mola, Epigr. [Anth. Pal. 9, 20: Γυροδόμον ἠνίδε πέτρον δινεύει (verba sunt equi).]

Γυροειδής, ὁ, ἢ, Circularem formam habens, aut Rotundus. Unde Γυροειδῶς, Gyri forma, Per gyrum, In orbem. [Diosc. 2, 204, 129.]

[Γυρόθεν, Circumcirca. Libanius vol. 4, p. 1071: Ἐῖδον καὶ χειλῆ, καὶ νῦν λιποθυμῶ πρὸς τὴν ἐκφρασιν· γυρόθεν γὰρ ἢ λευκότης θαυμασίως πρὸς τὸ φρίνημα διετόρνευσε. Nicet. Eugen. ap. Villosis. ad Long. p. 235. Boiss. Anon. De templo Soph. in Band. Imp. Or. vol. p. 77, C: Ἐποίησε δὲ εἰς τὴν φιάλην γυρόθεν στοάς. Proparox. Constant. Cærim. p. 122, D: Ἀπλοῦντες αὐτὸ γυρόθεν αὐτῆς. African. Cest. p. 291, col. 1, v. 4: Ἀνάψαντες πυρὰ πλείστα τε καὶ μεγάλα (μέγιστα?) πέριξ τοῦ στρατεύματος μέσον, ubi recte cod. p. 360, καὶ γυρόθεν καὶ μέσον τοῦ στρατεύματος. Eodemque accentu, quam Lobeck. ad Phryn. p. 9 cit., Anna Comm. Alex. 15, p. 480, et quem Schneid., Apollod. Poliore. p. 43: Γ. τοῦ σταυρώματος περιειλούμενον. Formam, ut opinor, vitiosam γύρωθεν ex Annæ 11, p. 338, B, Constant. Adm. 9, 61, et Theoph. protosp. 3, 19 (add. anon. Ant. Cpol. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 17, A, De templo Soph. ib. 68, D, Ducæ Hist. Byz. p. 37, D) afferunt iidem; Καὶ στραφεῖς παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἅπαν τὸ πλῆθος· καὶ δίστασι γύρωθεν τοῦ τῶν Σκυθῶν φουσάτου, ex Pseudocallisthene Berger de Xivrey.]

[Γυρόμαντις, ὁ. Artemid. 2, 69: Ὅσα γὰρ ἂν λέγωσι Πυθαγορικοί, φυσιογνωμονικοί, ἀστραγαλομάντις, τυρομάντις, γυρομάντις, κοσκινομάντις, μορφοσκοπικοί, χειροσκοπικοί, λεκανομάντις, νεκρομάντις, ψευδῆ πάντα καὶ ἀνυπόστατα νομίζεν χρῆ; Verior ceteris, ut opinor, Reiskii conj. ea qua γυρομάντις delet ut ditogra-

phiam, deterior omnibus Schneideri in Lex., γυρμάνταις. L. DIND.]

[Γυρὸν dictum fuisse ὄρος Aetoliae quod postea Καλυδῶν tradit Pseudoplut. De flumin. p. 1162. L. D.]

[Γυρονομείν, Pollincere, Gl.]

[Γυρόνωτος vox nihili. V. Τυρόνωτος.]

Γυρός, ὄ, Gyros, Circulus, vel Ambitus, Bud. ap. Plut. [Mor. p. 202, F]: Τῷ κλήματι γύρον περι αὐτὸν δ Ποπύλιος [Ποπύλλιος] περιέγραψεν. [Polyb. 29, 11, 5: Ἐχων προχείρωσ (l. πρὸ χειρῶν vel πρόχειρον cum Diod. Exc. Vat. p. 80 Mai., ubi male προχειρότατον) ἀμπελίνην βακτηρίαν περιέγραψε (inimo περιέγραψε) τῷ κλήματι τὸν Ἀντιόχον, ἐν τούτῳ τε τῷ γύρῳ τὴν ἀπόφασιν ἐκέλευσε δοῦναι. Sirac. 24, 5: Γύρον οὐρανοῦ ἐκύκλωσα μόνη. Job. 22, 14: Γύρον οὐρανοῦ διαπορεύεται. Jesai. 40, 22: Ὁ κατέχων τὸν γύρον τῆς γῆς. In Menandrum propter usum voc. invehitur Phryn. Ecl. p. 417, 418: sed verba poeta videntur perisse. Γύροι, Spirae, Gl. Eust. II. p. 638, 59; 907, 5. L. D.] || At γύρος pro Scrobe, vide in Γυρός. [|| Annulus. Schol. Dorv. Arist. Plut. 1038: Ὁ δακτύλιος ὁ γύρος. Hemst.:

« In Rabolio Ms.: Χρυσῶν γύρον φορεῖν. »] || Placentae quoddam genus, Athen. [Sequitur HSt. Eustathium Od. p. 1864, 7: Ὅτι δὲ γύρος βαρυτόνως... καὶ τι πλακοῦντος εἶδος, ὁλοὶ καὶ Ἀθήναιος ἐν τῷ Γύρος, πλακοῦς, τῷ σχήματι μαστοειδῆς, ὃ ἔχρῶντο Λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἐστίασις, Eust. autem epitomen Athen. 14, p. 645, F—646, A, quae duas, de quibus Ath. loquitur, placentas in unam conflavit: Γούρος ἐστὶ πλακοῦντος εἶδος δ Σόλων... φησὶ... Οἱ δὲ συμμεμιγμένους γούρους φακοῖσι... Κριθῆνας πλακοῦντάς τινὰς ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδορος παρ' Ἀλκιμᾶνι· ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκιμᾶνος, τῷ σχ. μαστοειδῶς εἶναι φάσκων κ. τ. λ. Pro quibus epit.: Γύρος ὁμοῖος τῷ σχήματι μαστοειδῆς ἐστίν. V. Γούρος.] Sed, quamvis u producat in γυρώ, scribitur tamen et γύρος in omnibus signif. [Vitiose.] Ab hoc γύρος Gall. Girouette.

[Γύρος, ὄ.] Γυρός, Scrobs. Ita enim scribit Eust. [Od. p. 1864, 7: Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶν ὅτι γυροὶ λέγονται καὶ ὅ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι. Eandem signif. s. Γυρός ponit Etym. M. p. 243, 56. V. et Γυρόσε.] in hac etiam signif., idque e veterum auctoritate. At Hesych. habet γύροι, βόθροι. Sic et e Theophr. affertur γύρους προσρῦται, non γυρούς. [C. pl. 3, 5 (4 Schn.), 1 seq., et 7 (6 Schn.), 2. Aelian. N. A. 9, 32: Ὑποκύμαον καὶ ὁπὸν ὄσους ἔργον τρυγᾶν, οὗτοι περισκάπτουσι μὲν γύρους. Geop. 5, 26, 2: Οἱ μὲν βαλῦτερον γυρὸν ποιοῦσιν· 11, 18, 5: Γύρον ὀρύξας. Artemid. 2, 24: Οἱ περὶ τοὺς ὄρους γύροι. Alciaphr. 3, 70: Γύρους περισκάπτειν. Gl.: Γύρος ἀμπέλου, Strobo (Scrobs Nunnes. ad Phryn. p. 417 Lob.).]

Γυρός, ὄ, ὄν, Curvus, Incurvus, Rotundus. Hom. Od. T, [246]: Γυρὸς ἐξ ὄμοισιν· nam male scribitur γυρὸς ἐν ὄμοισιν, ubi Eust. exp. Rotundos humeros habens, et addit ὑπόκυρτος, οὐκ ἐμῆκης. Hinc quidam interpr. Qui est humeris valde extantibus et teretibus. Rursum autem Eust. in Od. B, [16], Ὁ δὲ γῆραι κυρὸς ἐξ ἡν, annotat dici ad differentiam τοῦ γυροῦ, qui non e senectute, sed natura talis est. Idem alibi Γυρὰς πέτρας ad imitationem illius γυρὸς ὄμοις, appellatas fuisse tradit. [V. Γυρά.] Legitur et γυρὸν ἐπισκύνιον in Anthol. [Pal. 11, 376], quod redditur Incurvum supercilium, Inflexum. Suid. Γυρῶν exp. περιφερῶν, [κακαμμένων. Synes. Hymn. 3, p. 321, B: Ἀγγετέ ῥιπαὶ γυρῶν βροθῶν. Hesych.: Γυρὸν, κατακεκελμένον (κατακακαμμένον Ruhnk.), κυρτόν, στρογγύλον, κυκλοειδῆ. Oppian. Cyn. 1, 474: Γυρὸν, ἀσαρκότατον (canum genus). Lycophr. 1314: Γυρά... ἀροτρα. Anth. Pal. 4, 235: Καὶ γυρούς ταύρων πέτρα προσδεῖτε τένονας· 6, 75: Γυρὰς... κεραίας, Curvi arcus. 7, 180: Ἀμυρὶ δὲ μ' ὤλισθεν γυρῆ κόνις· 9, 217: Γυρά δ' ἐπ' ἀλλήλους σκιστήματα γαῦρα τίθεσθε, de capris inter se insilientibus. 301: Γυρὸν... δρόμον (areæ)· 10, 2: Ἦδη δὲ πλάσσει μὲν ὑπόροφα γυρά χελιδῶν οἰκία. Paulo aliter 6, 64: Γυρὸν κυανῆς μόλιθον σημάτωρα γραμμῆς, de stilo plumbeo. V. etiam Γυός. Aelian. N. A. 14, 8: Ὀδόντας γυρούς τε καὶ ἀγιστρώδεις. Compar. ib. 4, 34: Ὅστις μὲν οὖν ἐστὶν αὐτῶν γυρότερος (de leonibus loquitur) καὶ συνεστραμμένος καὶ τὴν χαίτην λασιώτερος, ἀθυμότερος... ὁ δὲ ἐς μῆκος εὖ ἤκων καὶ εὐ-

θυτενῆς τὴν τρίχα... Apud Zonar. p. 460 male, Γύρον, κύρτον, στρογγύλον.]

[Γυρόσε, Orbiculatim. Schol. Hom. II. P, 58: Διὸ καὶ γυρόσε ἐπισκάπτουσι αὐτάς. Ubi Eust. γυρούς ἐπισκάπτουσι αὐταῖς. Sed γυρόσε dicitur ut κυκλώσει.]

Γυρῶν, Incurvo; ut vertitur in Oppian. Cyn. 3, [122]: Ἀγένα δ' ὑψὸς ἀεῖρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα. [Hal. 2, 333: Ἀγένα γυρώσασα. ANGL. Manetho 2, 118: Γυροῦται δ' ὑψὸς (ὀλιχὸς γαλαξίω). Philostr. jun. Imag. c. 4: Γυρώσας τὸν ἀγένα. Heliod. 10, 31, p. 505: Τὸς ὄμους καὶ μετάφρενα γυρώσας, de luctatore. Etym. M. p. 224, 55: Γεγυρωμένους, ἠτονηχότας, σώμασι κεκαμμένους. Unde correctus Hesych. eadem fere ponens s. Γεγυρανομένον. Conf. Bekk. An. p. 230, 32.] In gryum colligo, In orbem verto. Bud. γυροῦσθαι interpr. Volvi, ap. Greg.: Γυροῦται προτέρην ἐμπαλιν ἐς κακίην. [Γυρῶν, Roto, Gyro, Gl. Oppian. Hal. 4, 419: Συμπερτοῦς δονάκων φακέλους ἅμα γυρώσαντες δίναις ἐγκατέθηκον, quod In unum colligatos interpr. Valck. Anim. ad Ammon. p. 220. Eust. II. p. 628, 25: Ἡ μεταφορὰ δὲ καὶ οὐρανοῦ ἀντυγα ἐγύρωσεν· Opusc. p. 112, 40: Γυρώσας ἐαυτὸν ὡσεὶ καὶ τῶν βραχίων· 140, 33: Μάνδραν γυροῦμεν· 312, 21: Εἰς στραῖραν γυρωθέν.] Hinc γυρώσαι φυτὰ, Arat. [9], Stirpes in scrobes condere, Bud. [Geop. 4, 3, 1: Γυροῦν, τουτέστι περισκάπτειν, Oblaqueare. Conf. 2, 46, 4; 3, 13, 3; 5, 20, 1; 21, 4. Philo De charit. p. 713: Γυροῦν καὶ περισκάπτειν. Med. Nicand. Al. 514: Ἦὲ σὺ γυρώσαιο καθολμῆα βύλακα γαίης. Schol. ἀντὶ τοῦ σκάψαιας, ὀρύξαιας.]

|| Circumdo, Cingo. Oppian. Hal. 4, 159: Ἦὲ νέον ζεύγλησιν ἐπ' εὐναίης Ἀφροδίτης κοῦρη ληισθεῖσα γάμων εὐαγρέϊ δεσμῶν νυμφῶν ἀμφέπλεξεν, ἐπ' ἀγένη πάννυχα δεσμῶ ἀργεννοῖς ἐκάτερθε βραχίλοισι γυρώσασα. Hesych.: Ἐγύρωσε, περιετείχισε πάντοθεν. Sirac. 43, 12: Ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐγκυκλώσει δόξης. Job. 26, 10: Πρόσταγμα ἐγύρωσεν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 44: Ὁ δὲ Ἄμερ γυρώσας αὐτὸν παρεντίθεται.]

[Γυροῦδης, Pollinarius, Gl. Ex iisdem similiter formatum Γυρονομείν cit. v. supra.]

[Γυρτεῦς, ἀνακρωτόφρονος, Hesych., quod non expediverunt interpp. Si vitio caret γυρός, q. v., γυρτεῦς itidem dictum putari possit pro κυρτεῦς, et ἀγκιστρον quaeri in interpretatione. L. DIND.]

[Γυρτιάδης. V. Γύρτιος.]

[Γυρτιάς, ἄδος, ἡ, n. pr. Lacenæ ap. Plut. Apophth. Lacon. p. 240, E. L. DIND.]

[Γύρτιος, ὄ, Gyrtius, pater Hyrtii, Mysorum ducis, qui a patre dicitur Γυρτιάδης Hom. II. Ξ, 512, quod a Γύρτιος formari dicit Eust. L. DIND.]

Γυρτὸν, Hesychio σκυφὸν [κυφόν, Curvum, conj. interpp., coll. Hes. ipso: Κυφόν, κυρτόν. V. Γυρτεῦς.]

[Γυρτῶν, ὄνος, ἡ, Gyrtō, urbs Thessalīae s. Perrhaebiae, sec. schol. Apoll. Rh. 1, 57, cuius de situ plura Eust. II. p. 333, 25; 337, 13; 933, 25, Strabo 9, p. 439, 442, et epit. l. 7. Steph. Byz. Hippocr. p. 1298, 42: (Democritus) τέθαπται μετὰ Γυρτῶνος καὶ Λαρίσσης. Apoll. Rh. l. c., Orph. Arg. 143. || Ὁ, Gyrtō, frater Phlegiae sec. Steph. Byz. Vitiose, ut videtur, schol. Apoll.: Γυρτῶνης τῆς Φλεγέου. L. DINDORF.]

[Γυρτῶνη, ἡ, Gyrtone, i. q. Γυρτῶν, urbs Thessalīae. Hom. II. B, 738: Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον καὶ Γυρτῶνην ἐνέμοντο, unde sumit Hesych. Strabo 9, p. 443: Γυρτῶνη καὶ Φερά. L. DIND.]

[Γυρτῶνιος, α, ὄν, Gyrtōnius, gentile a Γυρτῶν, ap. Thuc. 2, 22, Strabon. 9, p. 442, Steph. Byz.]

[Γύρος. V. Γύρις.]

Γύρωμα, τὸ, et Γύρωσις, ἡ, Circumactio in orbem. Sed et Circus vertitur a Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 5, 5, 2 Schn., qui correxit θυρωμάτων. Γύρωσις, Oblaqueatio. Geopon. 2, 46, 4; 5, 20 inscr.; 9, 2. Circumactio in orbem Aquilae Jesai. 19, 17.]

[Γυρωτέος, α, ὄν, Oblaqueandus. Geopon. 5, 21, 2: Τὸς δὲ ὀφθαλμοὺς γυρωτέον δεύτερον. KALL.]

Γύψ, ὑπὸς, ὄ, [ἡ, Geop. 13, 16, 3: Ἀπόλλουσι τὰς γύπας ἢ τοῦ μύρου ὄσμη, ubi tamen est varietas τοῦς. Confert Nic. Horap. 1, 11: Γύπα ζωογραφοῦσι μητέρα μὲν, ἐπειδὴ ἄρρηγ ἐν τούτῳ τῷ γένει τῶν ζῶων οὐχ ὑπάρχει· ἢ δὲ γένεσις αὐτῶν γίνεται τρόπῳ τοῖσδε· ὅταν

δργώση (sic) πρὸς σύλληψιν ἢ γύψ, τὴν φύσιν ἑαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν ἀνεμὸν, ὑπὸ τούτου ὀχεύεται ἐπὶ ἡμέραις πέντε. Quæ de Ægyptiorum opinione, vultures omnes esse sexus fem. et e vento concipere, conf. Plut. Mor. p. 286, C, et Eusebii l. cit. s. Γυψοειδῆς. Poterat etiam Tzet. Hist. 13, v. 173 : Αἱ γῦπες. Verum ibi quoque varietas οἵ ἐστ. L. D.] Vultur : qui et αἰγυπιός. Hom. Il. X, [42] : Τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται Κεῖμενον. [Et alibi.] Plut. [Mor. p. 87, C] : Οἱ γῦπες ἐπὶ τὰς δομάς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Idem dicit δικαιοτάτων εἶναι τὸν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἀπάντων. [Mor. p. 286, B : conf. Romul. c. 9. Memorant avem tum qui præter hunc augurium Romuli et Remi narrarunt, tum Arist. Av. 891, et quos cit. Schneid. ad Aristot. H. A. 6, 5, 9, 23, p. 158 sq. Suid. : Αἰγυπιόν· οὕτως οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' οὐ γύπα. Αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς, γυπῶν, Ἡρόδοτος (3, 76). Bekk. An. p. 354, 28 : Αἰγυπιὸν οἱ παλαιοὶ, οὐ γύπα. Ubi nisi soli dicuntur antiquissimi, falsum esse præceptum docet Arist. Av. 1181 : Κεργχῆς, τριόρχης, γύψ, κύμινδις, ἀετός, et Aristot. H. A. 6, 5, 9, 11. Utrosque distinguit Nicand. Ther. 406 : Αἰγυπιὸς, γῦπές τε, et Elian. N. A. 2, 46. L. D.] At Γυπὸς σκιά, prov. ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων, Suid. ; Hesy-chio autem, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀξίων ὑπὸ φθόνου πραττόντων. [Quintus 3, 353 : Οὐτιδανοὶς γύπεσσι δοικότες. Gorgias dictum Γῦπες, ἐμψυχοὶ τάφοι, refert reprehenditque Longin. De subl. sect. 3.] Formam singularem ex Oppian. Cyn. 4, 392 : Γυπῶν πολλῶν τε κύκνων δολιγῶν τε πελαργῶν, annotavit Schneid. Γυπῶν et γρυπῶν confus. v. ap. Hesych. v. Καννάθρα. L. DINDORF.]

[Γυψεμπλάστης, ὁ, Qui gypso inducit. Zon. p. 1651 s. ap. Albert. ad Hesych. vol. 2, c. 1213, 6 : Σκιρρῖται, οἱ γυψεμπλάσται. DAHLER.]

[Γυψεμπλαστικός, ἢ, ὄν, adj. a Γυψεμπλάστης. Thom. M. p. 588. SCHÆF. Ioan. Philop. in Aristot. Anal. Post. p. 221. CRAMER.]

[Γυψῆς, ἴδος, ἢ, Gypseis, insula Æthiopiæ. Steph. Byz. : Γυψῆς, νῆσος Αἰθιοπίας, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλων πρώτῃ τῷ ἐθνικῶν Γυψήτης. Quibus modis nomen ap. alios depravatim feratur v. ap. Pined. ad Steph., Wessel. ad Antonin. p. 162. L. DINDORF.]

[Γύψινος, ἢ, ὄν, Gypseus. Lex. rhet. Bekk. An. p. 272, 31 : Ἀγαλμάτιον γύψινον. KALL. Etym. M. p. 530, 15 in ead. gl. WAKEF. Schol. Dion. Chr. vol. 1, p. 647 : Γύψινα ἀνδριαντέρια. ANGL.]

[Γυψοπλασία, Pluteum, Gl. Fingenta ex gypso. Nil. Epist. p. 491, 19 Allat. : Καὶ προσέτι γυψοπλασίας πᾶν εἶδος. HASE.]

Γύψος, [δ, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 314 : Γύψον κεκαυμένον, si certa est scriptura. L. D.] ἢ ; Gypsum : cognata calci res : et e lapide coquitur, et e terra foditur : maximi et gratissimi usus in albariis, sigillis et ædificiorum coronis, Plin. [Plato Phædon. p. 110, C : (Γῦν) τὴν μὲν ἀλουργῆ εἶναι... τὴν δὲ χρυσοειδῆ, τὴν δὲ ὄση λευκὴ γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν.] Unde Paus. [8, 22, 7 ; 9, 32, 1, ubi paullo aliter], ἀγαλμα ἐκ γύψου· et Athen., ἀλείφει γύψω. Apud Eund. 1, [p. 33, B], vinum Zacynthium, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλήν ἀδικεῖ· ut Diosc. 5, 9, ὁ τὴν γύψον ἔχων οἶνος est καρρηδαρικός. Africa autem potissimum gypso mitigat asperitatem vini, necnon aliquibus sui partibus calce. [Gl. Cæmentum. Herodot. 7, 69 : Τοῦ δὲ σώματος τὸ μὲν ἡμισυ ἐξηλείφοντο (Æthiopes) γύψω ἰόντες ἐς μάχην, τὸ δ' ἕτερον ἡμισυ μιλτω. Pausan. 10, 1, 11 : Ἀλλημιμένοι γύψω καὶ ἐνδεδυκότες ὄπλα λευκὰ ὑπὸ (ἐπὶ Bekk.) τῇ γύψω. Anth. Pal. 5, 19 : Ἀντὶ δὲ μοι παιδῶν ἀδόλου χροὸς ἤρεσε γύψω χρώματα καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον. De gypsi autem locis natalibus, natura, usu, optime exposuit Theophr. fr. 2, De lapid., § 62—69. De Phœnicia id. fr. 3, De igni, § 65. Conf. Diosc. Alexiph. c. 24.] I. q. Γυψῆς, ins. Æthiopiæ, vel locus ei vicinus. Basilic. lib. 60, tit. 51, cit. ab intt. Steph.]

Γυψώω, Gypso illino, Gypso induco et dealbo, γύψω ἀλείφω, ut Athen. loquitur. [Herodot. 3, 24 : Γυψώσαντες ἅπαντα αὐτόν (cadaver)· 8, 27 : Γυψώσας ἀνδρας ἐξακοσίους... αὐτοὺς τε τούτους καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν. Geopon. 4, 15, 13 : Πωμάσας ἐπιμελῶς καὶ γυψώσας. Ib. 17 : Χρίσας ἐπιμελῶς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου καὶ γυψώ-

A σης. Hesych. : Τιτανωμένας, γεγυψωμένας. Memorat et Arcad. p. 166, 3.]

[Γυψώδης, ὁ, ἢ, Gypseus. Eust. Od. p. 1304, 27 : (Φασὶν οἱ παλαιοὶ) ὅτι ὁ σκίρος καὶ γύψον ἢ γῆν γυψώδη δηλοῖ. KALL.]

[Γύψωμα, vox nihili, ut videtur, in var. script. Diod. vol. 1, p. 339, 11, pro quo ceteri γείσοις.]

[Γύψωσις, ἢ, Gypsatio. Geop. 6, 18 inser.]

[Γυψωτής, ὁ, Dealbator. Etym. M. p. 811, 36 : ... ὡς γυψώσω, γυψωτής. KALL.]

[Γυψωτός, ἢ, ὄν, Gypsatus, Albus, Candidus. Hesych. : Τιτανωτὴ χροά, γυψωτὴ ἢ λευκόχροος. Simillimum illud Ennii Cic. Ep. Fam. 7, 6 : Manibus gypsatisissimis.]

[Γύωρος. Etym. M. p. 309, 31 : Ἐκ τοῦ γῶ παράγωγον γῶ, ἀπ' οὗ καὶ γύωρος. Sed leg. videtur γωρυτός, idque ponendum esse paullo altius v. 29, ubi ὅθεν καὶ γωρυτός in cod. Par. apud Bekk. Annot. p. 834. L. DINDORF.]

[Γῶν verbum sæpe memoratur a grammaticis, ut Etym. M. p. 244, 6, quattuor ei signif. tribuenti, 1. χωρῶ, unde duci voc. γῆ, τὴν χωρητικὴν πάντων, quam apparet non differre cum ea quæ sequitur λαμβάνω καὶ δέχομαι, unde descendat voc. γωρυτός, παρὰ τὸ γωρεῖν τὰ ῥυτά. Ejus signif., memoratæ quidem ab Etym. M. iterum p. 238, 19, ubi γέω, et a Chærob. Bekk. An. p. 847, Zon. p. 462, Philoxenum testem citat Etym. Gud. p. 39, 20 : Ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ ἀναδιπλασιασμοῦ φησὶν ὅτι γῶ ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ δέχομαι καὶ λαμβάνω. 3 et 4, γεννῶ, unde γυνῆ, et φωνῶ, unde veniat γεγωνός. Ceterum hæc mera sunt grammaticorum somnia. L. DIND.]

Γῶ, Hesych. exponit ἑαυτῶ, ἰδίῳ et σῶ. [Sibi, Suo, Tuo. Ejusd. gl. Γῶν, σοὶ, Γῶ, αὐτοῦ contulit Albert. V. etiam Γοὶ et quæ de Γ loco spiritus positi dixi in Γ.]

[Γωβαρηνή. V. Γωγαρηνή.]

[Γωβάρης, ὁ, Gobares, f. Oxyartæ, ap. Lucian. Catapl. c. 6. Zonar. p. 461 : Γωβάρης ἢ Γωβάρης κύριον. Suid. : Γωβάρης, ὄνομα κ. L. DIND.]

[Γωβίας, ὁ, Gobias, n. pr. Zon. p. 461 et Herodian. Epim. p. 17 : Γωβίας κύριον. L. DIND.]

[Γωβρύας, α et ου, s. Ion. Γωβρύης, n. pr. Persæ ap. Herodot. 3, 70, etc., alius Xen. An. 1, 7, 12, et rursus alius, Cyrop. 4, 6, 1 etc. Mireris consensum librorum Axioch. p. 371, A : Γωβρύης ἀνὴρ μάγος.] Similis nominis Γωβρύς vocat. Γωβρύς videtur esse Anth. Pal. 10, 18 : Γωβρύ, Διώνυσός σε καὶ ἢ φιλεράστρια Κύπρις τέρποι. L. DIND.]

[Γῶγ, Gog, n. pr. indeclin. gentis, ut videtur, Asiaticæ septentrionalis seu Scythicæ, quæ semel in N. T. commemoratur Apoc. 20, 8 : Τὸν Γῶγ καὶ τὸν Μαγῶγ, h. e. incolas remotissimarum terrarum. SCHLEUSNER. Lex. N. T.]

[Γωγαρηνή, ἢ, Gogarena, regio Colchos inter et Iberos. Steph. Byz. : Γωγαρηνή, χωρίον μεταξὺ Κόλχων καὶ Ἰβήρων τῶν ἀνατολικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Γωγαρηνός. Strabo 11, p. 528 : Εἰθ' ἢ Γωγαρηνή. Unde corrigendum arbitror Zonaram p. 461 : Γωβαρηνή καὶ Γωγῶνη κύρια. L. DIND.]

[Γωγγάμη. V. Γαγγάμη.]

[Γῶγης, ὁ, Goges, n. pr. Zonar. p. 461 : Γῶγης καὶ Γωγιδίσκος (Vandalus, Γωγιδίσκος vocatus a Constant. De adm. imp. 25, p. 79, B) κύρια. Γῶγγης in ead. gl. Lex. Reg. Ms. ap. Albert. ad Hesych. v. Γῶγγων, p. 846. L. DIND.]

[Γωγιδίσκος, V. Γῶγγης.]

Γωγῶνη, Hesychio φάρυγξ, Guttur, Fauces. [Ejusd. gl. Γωγγῶνη, ἀπόστημα ἐν φάρυγγι, contulerunt intt. V. etiam quæ dixi in Γοὶ et Γωγαρηνή.]

[Γῶδας, ὁ, Godas, n. pr. Zonar. p. 461 : Γῶδας, κύριον.]

[Γωλειά, Γωλειὸν (nisi γωλειὰ pariter atque γωλεὰ est metapl. masculini), Γωλειός, Γωλεὸν, Γωλεός, Γωλιὰ, Γωλιός.] Γωλιῶι Hesychio σπήλαια καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν καταδύσεις, Speluncæ et Latibula s. Lustra ad mare. Pro quo ap. Nicandr. legitur Γωλεὰ, Ther. 125 : Ἦν ὅτε σὺν τέκνοισι θερσιζομένοισιν ἀβοσκῆς Φωλειῶι λογάδην ὑπὸ γωλεὰ διψὰς ἰαύη. Ubi schol. quoque γωλεὰ dici scribit τὰς καταδύσεις τὰς ἐν τοῖς κοιλοῖς τόποις γι-

νομένης. [Hesych. iterum: Γρωθόλοι, γωλιόι, σπήλαια. Forma Γωλειών s. Γωλειός erat Nicand. Ther. 351: Ῥώετο γωλειόισι δ' ἰδὼν ἄλκῆρα θῆρα. Sed γωλειόισι restituit Schneid. ex libris. Neutro utitur Lycophr. 376: Καὶ πάντα Διρφωσσοῖο καὶ Διακρίων γωλεῖα καὶ Φόρκυνος οἰκητήριον. Zonar. p. 461: Γωλειός, γωλειός, σπήλαιον. 462: Γωλεῖα, ὁ γωλειός. Masc. Γωλειός Aristot. H. A. 8, 20: Εἶτα ταύτην (fossam) καταστεγάζαντες γόστω καὶ λίθοις οἷον γωλεῶν ποιοῦσιν, ἐκδύσιν ἔχοντα ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Ap. Polyb. 2, 55, 5 urbis Megalopolis locum τὸν Κωλαῖον προσκαγορευόμενον memorantem, quem 9, 18, 2, γωλαῖον et γωλεῶν appellant libri, cogitari fort. possit de Γωλεῶν. Herodian. Epim. p. 17: Γωλεῖα, ὁ γωλειός. L. DIND.]

[Γωματιαὶ ποταμοὶ memorantur a Poll. 3, 103: sed vox in cod. ommissa nata fort. e seq. κωματιαί. L. D.]

[Γῶν. V. Γῶν.]

Γωνία, ἡ, Angulus. [Herodot. 1, 51: Ἐπὶ τοῦ προνηίου τῆς γωνίης, et similiter 8, 122, utroque l. de templo Delphico loquens. Et 2, 148: Τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔγεται πυραμῖς τεσσαρακτῶν ὄργυιαι. Quibus ll. Extrematatem interpr. Schweigh., principem hanc, ut videtur, signif. arbitratus, contendensque cum γῶνος similiter dicto ab eod. Herod.] Aristoph. Vesp. [910]: Ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. [Mor. p. 586, B]: Εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ περιστύλου· qui [p. 482, C] γωνίαν pro Augusto loco dixit, Ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. Alioqui γωνία potius pro Loco abdito ponitur, sicut et Gall. Coin et Coingnet, i. e. γωνίδιον, de quo dicam infra. Quo et Lucas usus est modo Act. 26,

26: Ἀνθάνειν γὰρ αὐτὸν τι τοῦτων οὐ πείθομαι οὐδὲν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐν γωνία πεπραγμένον τοῦτο. [Marcus Anton. 6, 36: Ἡ Ἀσία, ἡ Εὐρώπη, γωνίαι τοῦ κόσμου, πᾶν πλάγιος σταγῶν τοῦ κόσμου. Confert Gatak. 8, 21: Ἐν γωνία τοῦτου κλίματος. Aristid. vol. 1, p. 176 (306): Ἄλλ' οἶμαι ταῦτ' ἐστὶ γωνίας ἀξίων ἀνθρώπων καὶ τὸν ἦλιον οὐχ ἐορακῶν. Lucian. Pseudol. c. 24: Πῶ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; Ἐν γωνία τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν κατοικουμένη, εὐρώτος καὶ ἀρχαίων μεστά. Et alibi. Euseb. H. E. 10, 4: Τίς ἔθνος τὸ μηδ' ἀκουσθὲν ἐξ αἰῶνος οὐκ ἐν γωνία ποι τῆς γῆς λεληθότως, ἀλλὰ καθ' ὅλης τῆς ὑφ' ἡλίου ἰδρῶσατο. Saep̄ sic etiam Themist., veluti p. 265, B: Ἐν γωνία μόνῃ πρὸς τὰ μειράκια ψυθυρίζειν, et alibi. Eust. Opusc. p. 214,

12: Ὡ τὴν τύβην μὲν λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, τῆς γωνίας δὲ διὰ τὸν θεὸν γενόμενοι. Hesych.: Γύπη, κοίλωμα γῆς, θαλάμη, γωνία. Proprie de angulis Xen. Reip. Lac. 12, 1: Τὰς γωνίας τοῦ τετραγώνου. Aristot. Probl. 16, 4 saepius. Philo Belop. p. 52, v. 11: Κατήγαγον ἀπὸ τῆς γωνίας, ἐφ' ἧς θ, εὐθείαν τὴν x, et identidem in seqq. Hero Autom. p. 269, v. 26: Τετράγωνον... ὃν αὐ γωνίαί ἐπονται καταδεδομένα. Theol. Arithm. p. 3: Γωνία σὺν ἅπασιν τοῖς γωνίοις (i. γωνίας) εἶδεν. Eust. II. p. 1082, 26: Ἀγκῶν δὲ τείχους γωνίαν δηλοῖ. Ib. p. 599, 32: Ἀστερίσκος, ὅς ἐστιν ἀστέρος σημεῖον γλαστῶν, ἔχων ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις στιγμας, οὕτω.

V. Schneid. ad Eclog. Phys. p. 287 sq. Gl. Κατὰ γωνίας, Angulatum. Locum Spartaē Heptagonias dictum commemorat Liv. 34, 38, 5. Γωνία plur. pro sing. Galen. De mens. et pond. c. 2, vol. 4, p. 466=13, 976: Τὸ δὲ Γ ἔχον ἐν ταῖς ἑαυτοῦ γωνίαις τὸ ο οὐγγίαν δηλοῖ Γο, quae repetuntur ib. p. 467=978. (Ptol. Alm. t. 1, p. 17, 23 Halm.: Πρὸς ὀρθὰς γωνίας, Angulo recto; cf. ib. p. 24, 4; 73, 7 et 8; 112, 15. De angulo optico ib. p. 12, 29: Ἀφ' ἡσδήποτε γωνίας, καὶ πρὸς ἡσδήποτε. HASE.) || Hinc Apocal. 7, 1: Τέσσαρας ἀγγέλους ἐστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς. 20, 8: Τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς. || Dicitur etiam de rebus anguli figuram referentibus, ut de norma ad quam exiguntur anguli ap. Plat. Phileb. p. 51, C: Τὰ τε τοῖς τόνοις γιγνώμενα ἐπίπεδά τε καὶ στερεὰ καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίας. Cit. Schneid. Similiter Plut. Marcell. c. 19: Καὶ τρίτος ἐστὶ λόγος ὡς κομίζοντι πρὸς Μάρκελλον (Archimede) τῶν μαθηματικῶν ὀργάνων... σφαίρας καὶ γωνίας, αἷς ἐναρμόττει τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος πρὸς τὴν ὄψιν, στρατιώται περιτυχόντες... ἀπέκτειναν. De pila angulari Diod. 2, 8: Γοῖς δὲ κίσι πρὸ τῶν τὸ βέμμα δεχομένων πλευρῶν γωνίας προκατεσκευάσαν ἐχούσας τὴν ἀπορροήν

A περιφερῆ καὶ συνδεδεμένην κατ' ὀλίγον ἕως τοῦ κατὰ τὸν κίονα πλάτους, ὅπως αἱ μὲν περὶ τὰς γωνίας ἐξῆρτες τέμνωσι τὴν καταγορὰν τοῦ βέμματος, αἱ δὲ περιφέρουσι τῆ τούτου βία συνείκουσαι πρᾶνῶσι τὴν σφοδρότητα τοῦ ποταμοῦ. Rufus De part. hom. p. 50 ed. Lond.: Ἡ δὲ γωνία τοῦ ἄρθρου, ἐφ' ἣν κλινόμενοι στηρίζομεθα, ἀγκῶν.

|| Κεφαλή γωνίας Psalm. 117, 22: Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Unde repetitur in N. T. et ap. recentiores.

|| Etym. M. p. 448, 41: Θετταλικὰ πτερά) τοῦτο εἰρηται διὰ τὸ πτέρυγας εἶχειν τὰς Θετταλικὰς γλαυμάδας· πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἐκατέρωθεν γωνίαί διὰ τὸ εἰκέναι πτέρυξι. || Pollux 1, 143: Τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου (in curru) γωνίαί. (Athen. 5, p. 198, F: Ἐπὶ τῶν γωνιῶν τῆς τετρακίχλου κατεπεπήγεσαν λαμπάδες διάχυρσοι τέτταρες.) || Idem 2, 146: Ὡν (unguium) τὰ μὲν ἐπὶ τῷ ὄνυχι κρυπτά, τὰ δ' ἀνωθεν ἀργεμοί, τὰ δ' ἐκατέρωθεν παρωνυχίαί, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα γωνίαί. L. D.]

Contra vero ap. Matth. 6, [5] dicuntur hypocrite lubenter orare stantes ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν, non ut se abiant, sed ut ab omnibus conspiciantur. Sunt enim γωνίαί platearum, i. e. Anguli, loca in quibus desinunt plateae in angulos: adeo ut perinde sit ac si dixisset In triviis. Quare et Angiportis platearum quidam interpr., sicut Catull. Quadriviiis et angiportis copulavit. Volunt autem quidam Gramm.

a γόνου deduci γωνία. [Eust. II. p. 563, 20, Zonar. p. 461, Etym. M. p. 244, 15.]

[Γωνιάζω, In anguli formam redigo, Flecto. Herodian. Epim. p. 17: Γωνία, ὅθεν καὶ γωνιάζω. L. D.]

Γωνιαῖος, α, ον, Angularis. [Gl. Γωνιαῖος, Angularis, Angularius. Matthaei Med. p. 361: Γωνιαῖον λίθον. Πλάτων Λάκωνιν, Ὅταν δέωμαι γωνιαίου ῥήματος, τούτω παριστῶ καὶ μαχλεύω τὰς πέτρας. Iob. 38, 6: Βαλὼν λίθον γ. Dionys. Ant. R. 3, 21: Ἐτερον δὲ τῆς ἀρετῆς... μαρτύριον ἡ γωνιαία στυλις ἡ τῆς ἐτέρας παστάδος ἀρχουσα ἐν ἀγορᾷ. Schol. Lugd. B Arist. Pl. 1060 ab Schaeff. cit.: Γομφιον) Γωνιαῖον ὀδόντα, Dorv. γωνιακόν. Corrigit Hemst. γωνιαῖον et ap. Hesych.: Κεφαλήται, οἱ γωνιαροὶ λίθοι, γωνιαῖοι, neque improbat formam γωνιακός. L. D. In tit. de aede Min. Poliad. Bæckh. C. I.

vol. 1, p. 273, 2, d, γωνιαία est Capitellum parietinum angulare; ib. p. 284, 11, i, γείσα γωνιαία, Lapidēs angulares coronae. HASE.]

[Γωνιακός. V. Γωνιαῖος.]

[Γωνιάμα, τὸ, Cella mellis. Eust. Opusc. p. 309, 89: Τῶν δὲ τοῦ μέλιτος σχημάτων οὐκ εὐχερὲς ἀποσπάσαι τινὰ, μὴ περιθλιψάντα τὰ λοιπὰ γωνιάματα.]

Γωνιασμός, ὁ, Angulus concurrentium parietum, VV. LL. Vide Hesych. [Τοῖχων συμβολὴ ἐγγώνιος· οἱ δὲ γεωμετρικὸν θεωρήμα. Ἀριστοφάνης Βατραχίαι. (956: Λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπὼν τε γωνιασμοῦς, quod ἀποφυγὰς, ἀπαγωγὰς interpr. Suid.) et Suid. [s. Harpocrat. s. v.: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσίου, εἰ ἐστὶ γνήσιος; Κάμφαντι, φησὶ, τοῦ τείχους, ὃ βουλή, ἐστὶ γωνιασμός ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυγορία πάνυ πολλή.]

Γωνίδιον, τὸ, q. d. Angululus, Gall. Coingnet. Lucian. [Necyom. c. 17]: Ἐδείχθη δὲ μοι ἐν γωνιδίῳ τιμὴ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Saep̄ autem γωνίδιον dicunt non solum pro Loco angusto, sed et pro abdito. [M. Anton. 3, 10: Μικρὸν μὲν οὖν ὁ ζῆ ἔκαστος, μικρὸν δὲ τὸ τῆς γῆς γωνίδιον ὅπου ζῆ. WAREF. Id. 4, 3: Ὅλη τε γὰρ ἡ γῆ στιγμή, καὶ ταύτης πόσον γωνίδιον ἡ κατοίκησις αὐτῆ; Etym. M. p. 244, 17: Γωνίδιον, ὡς τὸ ἀργυρίδιον. Conf. 646, 18. L. DIND.]

[Γωνιοδόμβυξ, ὕκος, ὁ, Bombyx in angulis latitans, Umbraticus. Herodicus ap. Athen. 5, p. 222, A: Φεῦγετ', Ἀριστάρχειοι, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἑλλάδα, τῆς ζουβῆς δειλότεροι κεμάδος, γωνιοδόμβυκες, μονοσύλλαθοι, οἵσι μὲμλε τὸ σφῖν καὶ σφῶιν καὶ τὸ μῖν ἠδὲ τὸ νῖν. Angulibombyces vertit Grotius in Bosch. Anth. Gr. vol. 1, p. 401, s. 3, p. 365.]

Γωνιοειδής, ὁ, ἡ, Anguli formam habens, Velut in angulum s. angulos desinens, Theophr. [H. Pl. 1, 10, 1: Φύλλα... τῆς λεύκης... τὰ παλαιότερα γ. Conf. 3, 13, 5; 18, 7, ubi var. γωνιοειδῆ. Diosc. 4, 61: Ῥάβδους πηχυσίους (sic)... γωνιοειδεῖς. Γωνιοειδής in Matthaei Med. p. 361: Καυλὸν γωνιοειδῆ κεκλιμένον, ἀντὶ τοῦ μέγαν καὶ στερεὸν, ὡς εἶτις λέγοι γωνιαῖον λίθον. Vel ad Γωνιοειδῆ vel ad Γωνιάδης referenda haec in Gl.: Γωνιάδης, An-

D

gulosus. Γωνιώδης, Angulosus. De ea forma Γωνιώδης A HSt. : Γωνιώδης, Angularis, Angulosus, In angulum s. angulos exiens. [Thucyd. 8, 104 : Τοῦ χωρίου τοῦ περὶ τὸ Κυνὸς σχῆμα ὄξειαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνώμενα μὴ κάτοπτα εἶναι. Plut. Mor. p. 966, E : Τῷ δὲ σχήματι τὸ ἔργον οὐ γωνιώδες οὐδὲ πολυπλευρον, ἀλλὰ ἑμαλὸν ὡς ἐνεσσι μάλιστα καὶ σφαιροειδὲς ἀποτελοῦσι. Eust. II. p. 1082, 26 : Ἀγκῶν δὲ τείλους γωνίαν δηλοῖ, ἣ γων εἰσοχὴν γωνιώδη καὶ διὰ τοῦτο ἀγκωνοειδῆ τινα. L. D.] Et Γωνιώδης, In formam anguli, Eust.

[Γωνιοποιεῖν, In angulum flecto. Galen. Gloss. Hipp. p. 158 : Ἐγγωνος πῆγος λέγεται, ὅταν καμφθεῖς γωνοποιηθῆ κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Recte cod. γωνιοποιηθῆ, i. e. γωνιοπ. Indicarunt Angl.]

[Γωνιόπους, οὄδος, ὅ, γ. d. Angulipes vel fort. Curvipes. Diog. L. 9, 116 : Ζεῦξις ὁ γωνιόπους. L. DIND.] Γωνιόφυλλος, ὅ, ἦ, Angularia s. Angulosa folia habens. [Theophr. H. Pl. 1, 10, 5.]

[Γωνιόω.] Γωνιόωμαι, unde γεγωνιωμένος ap. Diosc. [3, 9 : Καυλὸν ἔχουσα (herba) ὑπὲρ σπιθαμῆν γεγωνιωμένων 43 : Κάρφη γεγωνιωμένα, ubi est var. γωνιώδη], γ. d. Angulatus, quod redditur Angulosus. [Eust. II. p. 1350, 21 : Τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον... γωνιώσαι. SCHÆF. Id. Opusc. p. 292, 33 : Συμβαίνει τὸ ἐκείνου ἄκρον διαίρεθῆναι ἀνωθεν ἕως καὶ κάτω, ἐνθα πῶς ἐγλωχινούτο γωνιούμενον.]

[Γωνιόπος, ὅ, Gonippus, n. pr. viri Messenii ap. Pausan. 4, 27, 1 et 2. L. DIND.]

[Γωνιώδης, Γωνιώδης. V. Γωνιοειδής.]

[Γωνιώμα, τὸ, Curvatura, Angulus. Eust. II. p. 1082, 28 : Πύργω ἐπὶ προύγοντι, τούτεστιν ἐξέγοντι κατὰ τὴν γωνιώμα, ὅποιον ὁ ἀγκῶν καμφθεῖς ἀποτελεῖ. L. D.]

[Γωνιώσις, ἦ, idem. Galen. vol. 8, p. 275, A, de arterie pulsu : Ὅ γε μὲν οὖν οὕτω τῆς ἀρτηρίας κατασκευασθείσης, ὡς τὸ μέσον αὐτῆς μόνον ὑπὸ τῶν δερμάτι τετάχθαι ψιλῶ, τὰ δ' ἐκατέρωθεν ἀθροῦτερον ἐγκαταβαίνειν τῷ βάθει γίνεται καὶ δι' ἀρρωστίαν δυνάμειος, ἀδυνατούσης ἐπαίρειν τὰ βαρύνοντα καὶ ὅταν γε τὸ τοιοῦτον πάθος ισχυρότερον αὐτῇ γένηται, καμπὴν τινα φαίνεται κατὰ τὸ ὕψος ἔχειν ὁ σφυγμὸς, οὐ κύκλου περιφέρειαν, ἦντινα καμπὴν οὐ κακῶς ὁ Ἀρχιγένης ὀνομάζει γωνιώσιν οὐκέτι γὰρ, ὡς κύκλου περιφέρειαν τὸ ὕψος τῆς ἀρτηρίας, ἀλλ' ὡς τριγώνου κορυφὴ κινεῖ τὴν ἀψήν. Schol. II. Θ, 297 : Τανυγλώνας οἰστός) μακρὰς καὶ ὄξειας γωνιώσεις ἔχοντας, ὅ ἐστιν ἀκίδας.]

[Γωνιοειδής, Γωνιοποιεῖν. V. Γωνιο...]

[Γώνωρ, Lacones pro γωνία dicunt, teste Hesych. [Laconice pro γώνος.]

[Γωνορίσματα, Hesychio γωνορίσματα, τοποθεσία. [Corr. γῶν ὄρισματα cum Schæf. Melet. p. 15. De seq. γωνορίσματα, τοποθεσία Albert. : « Ita et Cyrill. Lex. Ms. » Sed mihi expungendum videtur γωνορίσματα. L. DINDORF.]

Γῶνος, ὅ, Hesychio γωνῶνος ἕδος [distinguendum c. editionib. γωνῶνος, ἕδος. Conf. Γωνῶνος] : item παιδιὰ τις παλαιστρική, aliis κώπη [Lusus palæstricus, Remus]. Sed hæc suspicione mendii non carent.

[Γῶνυμος, Hesych. est φερῶνυμος. [Verum nomen habens, Nomini suo respondens. Eadem Zon. p. 461, Cyrill., Suid.]

[Γῶος, Hesychio μνημεῖον [Monumentum].

[Γῶπαίνειν. V. Γυπαίνειν.]

[Γῶπας, κολοῖους (Graculos dicunt) Μακεδόνες, Hesych. Conferunt edd. ejusd. gl. Σκῶπες, ... οἱ δὲ κολοῖους, ut scrib. certe sit γῶπας a γῶψ.]

[Γωρούται, Hesych. Laconibus esse dicit σαρκῶι [Carnibus replet, Carnosum reddit].

[Γωρυδάλη, ἦ, Gorydale, urbs Indiæ ap. Strab. 15, p. 697. L. DIND.]

[Γωρυτόεσσα, ἦ, Gorytoessa, Amazonis nomen ap. Tzet. Posthom. 178, ubi secunda male corripitur : Καλὴ Γωρυτόεσσα καὶ Ἰοδόκη Φαρέτρα τε. L. DIND.]

[Γωρυτός sive Χωρυτός, ὅ, Hesychio τοξοθήκη, θύλακος [οἱ δὲ χωρυτός], Theca sagittarum s. arcus, quæ et Pharetra; Saccus. Etym. quoque [M. p. 244, 8 et Eust. II. p. 39, 6, Od. p. 1846, 19; 1898, 51] γωρυτόν dici ait quasi χωρυτόν, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ βυτὰ, i. e. τὰ ἐλκυστὰ τόξα ἢ τὰ βέλη. Hom. Od. Φ, [54] : Ἀπὸ πασσάλου ἀίνυτο τόξον Αὐτῶ γωρυτῶ, ὅς οἱ παρέκειτο φαεινός. [Quint. 9, 296 : Ἀμφὶ δὲ οἱ γωρυτός ἐπέκτυπεν. Lucian. Herc. c. 1 : Τὸν γωρυτόν παρήρηται. Et ib. 8. Memno Phot. cod. 224, p. 237, 21 : Ἦν δὲ ῥόπαλον... ἀπέψθου χρυσοῦ... καὶ γωρυτός τῆς αὐτῆς μὲν ὕλης, βελῶν δὲ γέμων καὶ τόξου. Xenoph. Eph. 1, 2, p. 4 : Γωρυτός ἀνημμένος. Eust. Opusc. p. 294, 42 : Ἠγόμεθα μετὰ καὶ γωρυτοῦ καὶ φαρέτρας, ἅπερ ἡ σελλις ἔτυχε φέρουσα. Alia Suidas. || H. Rhianus Anth. Pal. 6, 34 : Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανί καὶ ἰοβόλον Πολύαινος τόξον καὶ κάπρου τοῦσδε καθάψε πόδας καὶ ταύταν γωρυτόν ἐπαυγένιον τε κινάγγαν θῆκεν ὀρειάρχη δῶρα συναγρεσίης. SCHÆF. Zon. p. 461 : Γράφεται καὶ ἡ γωρυτός. Voc. inter Cretica recenset gramm. in Bekk. An. p. 1096, et Iriart. Bibl. Matr. p. 378, ubi γονυτος (sic). Γωρυτός forma est etiam ap. Hesych. inter Γορός et Γῶν, corripuitque primam etiam Sidon. Apoll. 11, 56 : « Cujus fax, arcus, corytus, pendebat, at illa », sed idem imperite secundam, cum coque Tzet. Posth. 61, ut idem fecit in Γωρυτόεσσα. L. DINDORF.]

[Γῶρυτος, ὅ, Gorytus, n. pr. viri in monum. Pario ap. Bæckh. vql. 2, p. 344. L. DIND.]

[Γωσυγλώανιον κροῦστον, placentæ genus, auctore Chrysippo Tyaneo ap. Athen. 14, p. 647, D, quod quale sit non constat.]

[Γωσίθρας, ὅ, Gosithras, frater Artaxerxis regis, ap. Lucian. Macrob. c. 15. Zonar. p. 461 : Γωσίθρας, κύριον. L. DIND.]

[Γῶνυος, n. pr. Zonar. p. 461 : Γῶνυος, κύριον.]

[Γῶψ. V. Γῶπας.]